

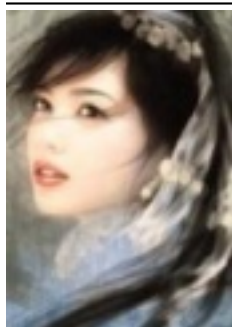
Cô Gái Tuyết Sơn

Contents

Cô Gái Tuyết Sơn	2
1. Đốt Đờn Nấu Xương	2
2. Bào Hao Hồng Nhan	19
3. Hoàng Sơn Diễm Tích	25
4. U Linh Dưới Vực Thẳm	33
5. Ngày Hẹn Trùng Dương	41
6. Thu Hương Thu Sắc Thu Thanh	46
7. Thần Lực Quái Nhân	50
8. Phong Liều Tiểu Kiếp	59
9. Di Trường Bỏ Đoàn	68
10. Biến Đổi Bất Ngờ	73
11. Hồng Nhan Trí Phục Khùng Tàn Nhân	80
12. Đồng Bách Vân Phong	90
13. Diêm Vương Sách Tảo	102
14. Là Hung Hay Cát	109
15. Sơ Phùng Đại Định	117
16. Kim Tiền Tủy Tiên	124
17. Hận Không Gặp Gỡ Lúc Ban Đầu	133
18. Thâm Cốc Lục Quái	139
19. Mấy Ai Muốn Giữ Tật Nguyên	143
20. Mấy Ai Muốn Giữ Tật Nguyên (2)	154
21. Gặp Vận Xui Trong Hoang Miếu	154
22. Phong Đào Bách Tượng Thần Tiên Kiếp	171
23. Bóng Người Đâu Tá	174
24. Đông Môn Khả Nhân	181
25. Diệu Kế Không Thành	191
26. Dị Độc Công Độc	198
27. Trễ Một Nước Cờ	208
28. Mưu Cao Chước Lạ	214
29. Bách Tàn Đại Hội	218
30. Vô Hình Tàn Khuyết	230
31. Vô Tình Mà Rạo Rực Ái Ân	236
32. Nghi Vấn Nan Giải	244
33. Bí Mật Bao Trùm	252
34. Nhiều Chuyện Lạ Trên Thiên Huyền Kiêu	265
35. Một Phát Giác Lạ Lùng	278
36. Độc Cô Bất Trí	286
37. Hải Ngoại Tam Ma	302
38. Cát Hung Họa Phước	309
39. Tuyết Sơn Diễm Nữ Ra Tay	323
40. Độ Súc Độ Trí	328
41. Tái Nhập Thiên Huyền	352

42. Tiệc Đầu Người	403
43. Đại Yến	411
44. Nấu Rượu Luận Anh Hùng	431
45. Tiếng Trống Truy Hồn	445
46. Âm Hồn Đầu Thiếp	461
47. Bạch Hổ Điện Đường	512
48. Vệ Đạo Giáng Ma	523
49. Độc Ác Dâm Tà, Thiên Cổ Như Nhau	530

Cô Gái Tuyết Sơn

Giới thiệu

Vạn sự do mệnh bất do tâm. Độc Cô Trí mắc phải chứng bệnh nan y, quanh năm chỉ nằm liệt một chỗ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-tuyet-son>

1. Đốt Đờn Nấu Xương

Trên một ngọn cao phong mây trắng quanh năm là đà giữa lưng chừng cành cây kẻ lá trơ vơ một ngôi mộ nhỏ trông khá xinh xắn nhưng chẳng lập mộ bia. Một lão nhân mặc áo vá hàng trăm mảnh mặt đầy đặn phong trần nên nhìn lão ta già đi trước tuổi có hơn một giáp, đang ngồi trầm ngâm với vẻ bi thương. Một cái lò kê bằng ba hòn đá trọi, trên đặt một cái nồi ở ngay trước mặt lão nhân trước mộ phần.

Đã có lò tức phải có lửa? Nồi được kê trên lò lửa tức phải đang nấu một vật gì?

Thực vậy, lò hiện đang bập bùng trước ánh lửa. Nồi đang được đun sôi sùng sục, tỏa khói nghi ngút.

Và lửa nung nồi nôi đối diện người, người đang ngồi yên nhìn mộ.

Tứ bề hoàn toàn yên lặng.

Có động chẳng, chỉ có tiếng nổ lộp bộp và tiếng nước sôi sục trong nồi.

Còn lão nhân?

Thỉnh thoảng lão ta lại giơ cái tay trái ra sửa lại những khúc củi cho cháy đều, tay mặt thì luôn luôn đưa lên mắt gạt lệ.

Giữa giây phút trầm lặng ấy, đột nhiên có tiếng ngâm nga nổi lên, giọng ngâm nghe rất thanh tao trong trẻo:

”Rượu đào chuốc chéo dạ quang. Giục người lên ngựa tiếng đàn xuân xao.

Say nằm bãi cát có sao. Xưa nay chinh chiến được bao người về?”

Đã có tiếng ngâm, tất phải có người tìm đến.

Và, chốn núi non hoang vắng này, khi đã có thêm một nhân vật xuất hiện, thì thưa bạn đọc, bộ trường thiên võ hiệp tiểu thuyết diễm tình này được xem như bắt đầu. Tiếng ngân ngay vừa dứt, liền có một thư sinh áo xanh đột nhiên xuất hiện, thư sinh này là người vừa ngâm những câu thơ tuyệt tác của Vương Hàn Cư Sĩ.

Chàng thư sinh áo xanh vừa đến, tuổi trạc hai mươi bốn, cốt cách phong lưu nho nhã, thật là phong trần thoát tục.

Chàng từ một quãng đường mòn trên phía bên kia núi đi lần xuống, vừa đi, mắt chàng luôn luôn quét nhìn khắp chung quanh.

Vừa xuống hết con đường dốc, thư sinh áo xanh bỗng trở mắt, như vừa nhìn trông thấy vật gì.

Thật ra chàng đã trông thấy lão nhân, lò lửa, thấy luôn cả ngôi mộ lạ lùng không thấy bia này.

Thư sinh áo xanh bỗng khẽ xếch cao một bên mày rồi chỉ một cái lác vai nhẹ, chàng ta đã nhẹ nhàng lướt tới trước mặt lão nhân.

Trong khi lão nhân cũng đang trở mắt nhìn thư sinh áo xanh, thì chàng vái dài một cái, rồi lễ phép nói:

- Thưa lão bá, tại hạ muốn hỏi thăm lão bá một việc.

Lão nhân thoáng hơi cau mày rồi khẽ thở dài lạnh lùng nói:

- Lão phu đang buồn khổ vì bạn thân mới mất, các hạ muốn hỏi gì nên hỏi mau cho.

Thư sinh áo xanh liền hỏi:

- Tại hạ là người miền Nam mới đến miền Bắc, muốn thỉnh giáo lão bá một điều.

Chẳng hay trong dãy “Quát Thương Sơn” này có nơi nào là “Mai Long Cốc” chẳng thưa lão bá?

Lão nhân nghe nói vậy vụt khẽ chớp cặp mắt còn rưng rưng ngấn lệ, phát tỏa hai đạo hào quang lóng lánh, nhìn trừng trừng chàng thư sinh áo xanh, rồi kinh ngạc hỏi:

- Các hạ đã không quản vạn dặm đường trường, từ miền Nam lặn lội lên tận miền Bắc Triết Giang tìm đến vùng “Quát Thương Sơn” này, không lẽ chỉ để tìm kiếm “Mai Long Cốc”? Nơi ấy cảnh sắc khá thanh u, nhưng không thấy gì đặc biệt lắm đâu?

Thư sinh áo xanh vội thưa:

- Tại hạ tìm Mai Long Cốc không phải để thưởng ngoạn cảnh sắc, mà để bái kiến một vị tiền bối kỳ khách hiện đang ẩn tích tại đây.

Lão nhân nghe thư sinh nói thế thì cũng tỏ vẻ ngạc nhiên hơn lại hỏi:

- Chẳng hay vị kỳ khách mà các hạ định tìm là ai thế? Các hạ có thể nói rõ cho lão phu biết được chăng?

Thư sinh áo xanh thật tình đáp không ngần ngại:

- Vị kỳ khách áo xanh ấy đã xa lánh giang hồ từ lâu. Người họ Quách tên Thiên Nam, năm xưa khi còn vang bóng một thời, đã được thiên hạ vô lâm tôn xưng là “Thiên Long Bát Chưởng”.

Vừa nghe thư sinh áo xanh nói rõ tên họ luôn cả danh hiệu của vị kỳ khách ấy, lão nhân mặc áo vá vụt biến sắc, hai mắt đột rực tinh quang, nhìn sừng thư sinh áo xanh.

Nhưng thoáng chốc, lão nhân lấy lại thần sắc trầm tĩnh, thản nhiên như chẳng có chuyện gì, hỏi tiếp:

- Vậy các hạ là bạn chí thiết của “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam?

Thư sinh áo xanh hình như cảm thấy lão nhân đã hỏi quá nhiều, nên sắc mặt có vẻ không vui. Nhưng rồi chàng cũng cố gượng cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ vì mộ danh từ lâu mà chưa hề gặp mặt, nên nhân tiện muốn tìm đến bái kiến vậy thôi.

Lão nhân áo vá bỗng thở dài:

- Các hạ chớ trách lão phu nhiều lời! Lão không hiểu tại sao các hạ chưa hề gặp mặt “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam mà lại có thể biết rõ y ẩn cư tại “Quất Thương Sơn Mai Long Cốc”?

Thư sinh áo xanh mỉm cười lễ phép:

- Tại hạ ngao do Lục Thiền, nghe tin có kẻ muốn tìm Thiên Long Bát Chưởng Quách đại hiệp báo phục thù xưa, tại hạ được biết Quách đại hiệp đang ẩn cư tại Mai Long Cốc, nên định đến đây báo tin.

Thư sinh áo xanh nói tới đây, chợt nghe lão nhân hút giọng mũi một tiếng thì ngừng lại, sẽ cau mày rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Có câu “Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng”, một vị kiên hùng có cao đến mấy đi nữa, nếu chỉ sơ ý trong phút chốc, cũng có thể nuốt oán nhậm hờn nghìn đời! Tại hạ vì luôn ngưỡng mộ thịnh đức thịnh danh của Thiên Long Bát Chưởng Quách đại hiệp, nên không quản xa xôi vạn dặm đến đây báo tin cốt mong Quách đại hiệp sẽ đề cao cảnh giác phòng bị thù gia.

Lão nhân mặt áo vá nghe thư sinh nói rõ mục đích tìm kiếm Thiên Long Bát Chưởng, thì đột nhiên đứng phắt dậy nghiêng mình vái thư sinh áo xanh một vái.

Thư sinh áo xanh hoảng kinh, lật đặt vòng quyền hoàn lễ, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lão bá khiêm lễ quá như vậy?

Lão nhân đáp:

- Lão phu xin thay mặt bạn thân của lão phu là “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam, đa tạ thiếu hiệp đã có lòng đến đây báo cho biết hung tin!

Thư sinh áo xanh hơi sững sốt sau đó vui vẻ cười nói:

- Lão bá quá lời, việc ấy có gì đáng gọi là ân nghĩa! Thôi lời lão bá vừa nói chắc có lẽ Thiên Long Bát Chưởng Quách đại hiệp hiện không có mặt trong Mai Long Cốc?

Lão nhân không vội trả lời liền hỏi trở lại:

- Thiếu hiệp nhân tâm hiệp cốt, phong thần thoát tục, chắc cũng là một nhân vật lừng danh của võ lâm, vậy thiếu hiệp có thể vui lòng cho lão phu biết rõ quý đại danh được không?

Thư sinh áo xanh cúi đầu đáp:

- Tại hạ họ Trác tên là Dật Luân. Trác Dật Luân chưa nói hết lời, lão nhân mặc áo vá đã vội ôn tồn đổi ngay cách xưng hô:

- Trác lão đệ, nếu lão phu đoán không lầm, có lẽ lão đệ là “Thánh Thủ Nhân Tâm” Ai Lao Đại hiệp?

Trác Dật Luân vội vòng tay cười nói:

- Hai chữ đại hiệp, tại hạ thật không dám nhận. Tại hạ cũng quên chưa kịp thỉnh giáo danh tánh của lão bá?

Sau khi biết rõ lai lịch của Thánh Thủ Nhân Tâm, Trác Dật Luân, lão nhân áo vá hết hân nghi kỵ, liền ứng tiếng đáp:

- Lão phu họ Châu, tên là Tam Úy, khách giang hồ thương tình tặng ngoại hiệu là “Thiên Cầm Túy Tẩu”.

Bây giờ đến lượt Trác Dật Luân hai mắt bừng sáng, ngắm nhìn Châu Tam Úy từ đầu đến chân.

Châu Tam Úy ái ngại hỏi:

- Trác lão đệ, có việc gì lão đệ cứ nhìn sững lão phu như thế?

Trác Dật Luân liền mỉm cười:

- Theo lời đồn của giang hồ thì “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu Tam Úy phải “tửu bất ly khẩu, cầm bất ly thân” nhưng lão bá không những người không sắc mùi rượu, bên mình lại cũng thiếu cả cây đòn danh quý vô song, như thế bảo sao tại hạ không khỏi ngạc nhiên được?

Châu Tam Úy bật ồ một tiếng bồng buồn bã thở dài:

- Lão đệ không biết đó thôi, bởi bạn thân của lão phu mới mất nên lão phu không thiết uống rượu.

Trác Dật Luân như rất thông cảm gật đầu ngắt lời:

- Người xưa có câu “Tửu trùng bất nhập sầu canh sầu”, biết mượn rượu để tiêu sầu thật là một dịp tốt, nhưng còn cây Tiêu Vĩ Cổ Cầm của tiên bối biết đâu mất rồi?

Châu Tam Úy liền chỉ tay vào lò lửa hồng đang cháy, giọng bi thảm:

- Lão đệ nhìn kìa, đây tức là tàn tích cây Tiêu Vĩ Cổ Cầm của lão phu đó!

Trác Dật Luân kinh ngạc:

- Cây Tiêu Vĩ Cổ Cầm là một bảo vật hiếm có trên đời, tại sao lão tiên bối lại đốt nó đi?

Châu Tam Úy ứa lệ:

- Tử Kỳ chết Bá Nha hủy đàn, vì tri âm đã mất, còn ai biết thưởng thức nhạc điệu của mình! Nghĩ thế, nên lão phu còn giữ nó bên mình làm chi nữa.

Trác Dật Luân thấy Châu Tam Úy quá bi lụy, thì vội tìm cách lái sang chuyện khác.

Chàng chỉ cái nồi trước mặt đang sôi sùng sục, bốc khói nghi ngút cười hỏi:

- Cổ nhân có câu “Nấu hạc đốt đàn” nay Châu lão tiên bối đã đốt đàn, vậy trong nồi chắc là đang nấu thịt hạc?

Châu Tam Úy vừa giơ ống tay áo lên lau nước mắt, vừa lắc đầu:

- Lão phu đâu phải “đốt đàn nấu hạc” mà là đang nấu chiếc xương chân của hung đồ đấy.

Châu Tam Úy vừa nói dứt lời. Trác Dật Luân bỗng hoảng kinh la lớn:

- Lão tiên bối. Nhưng Trác Dật Luân chưa nói hết câu, thì có tiếng kêu của ám khí vèo vèo xé gió vang lên, kể đó có hai luồng sáng bạc lấp lánh nhanh như hai làn sao xẹt, bỗng xạ thẳng về phía chàng và Châu Tam Úy.

Châu Tam Úy chưa kịp phản ứng thì Trác Dật Luân đã phất nhẹ tay một cái đột nhiên từ ống tay áo bay ra một sợi giây màu tím vừa vặn xoắn thẳng vào hai luồng sáng bạc. Thì ra đó hai chiếc kim hoàn.

Châu Tam Úy hét lớn một tiếng lập tức lao người nhảy ngay đến trước đồng quái thạch chỗ hai chiếc kim hoàn vừa mới bay ra.

Nhưng. Lão chưa nhảy tới nơi thì từ sau đồng quái thạch bỗng một bóng người áo vàng phóng vụt ra.

Bóng người áo vàng nay không phóng tới mặt Châu Tam Úy mà lại phóng sang hướng khác.

Thân pháp người áo vàng nhanh như điện quang thạch hóa, chỉ loáng cái là mất hút, khiến Châu Tam Úy giương mắt kinh ngạc, muốn đuổi theo cũng không sao đuổi kịp.

Điểm đáng chú ý nhất là hình bí mật khách này bị cụt mất cả hai tay.

Trong khi Châu Tam Úy đang ngẩn ngơ sửng sốt, Trác Dật Luân bỗng cất tiếng cười lớn:

- Châu lão tiên bối, thân pháp của người này thật là lanh lẹ không sao đuổi kịp được đâu, tiên bối hãy xem thử hai món ám khí của hần, may ra còn có thể đoán được lai lịch của hần.

Châu Tam Úy quay lại, lão trông thấy Trác Dật Luân cầm hai chiếc vòng ánh sáng loáng trao cho lão.

Hai chiếc kim hoàn này ngoài mỏng trong dày, sắc như nước long lanh sáng, bề trục kính dài độ năm tấc.

Châu Tam Úy ngấm hai chiếc kim hoàn, bỗng giật mình kêu lớn:

- Chính là hần!

Trác Dật Luân xéch ngược đôi mày, mắt xạ thần quang vội hỏi:

- Châu lão tiên bối có biết rõ lai lịch của người áo vàng này không?

Châu Tam Úy gật đầu:

- Lão phu đã biết rõ lai lịch của hắn rồi, nhưng lão phu muốn bắt đầu bằng một câu chuyện khác, như thế Trác Lão đệ mới hiểu rõ hơn.

Trác Dật Luân quét mắt nhìn ra bốn phía, rồi từ từ ngồi xuống khẽ hỏi:

- Lão tiên bối bắt đầu câu chuyện “đốt đòn nấu xương” à?

Châu Tam Úy lắc đầu, thần sắc vô cùng đau đớn, chỉ vào ngôi mộ không bia, với giọng ai oán:

- Đốt đòn nấu xương, lão phu sẽ nói sau, hiện giờ lão phu muốn Trác lão đệ hãy đoán thử xem ai đang nằm trong ngôi mộ này?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Thiên hạ mệnh mông, bao la vô tận, vấn đề này khó khăn lắm...

Châu Tam Úy vội đón lời:

- Lão phu nói cho Trác lão đệ rõ, đây là “Mai Long Cốc”.

Trác Dật Luân vừa nghe nhắc lại ba chữ “Mai Long Cốc”, bất giác kinh ngạc, cau mày hỏi nhanh:

- Đây là “Mai Long Cốc” và Quách đại hiệp tự xưng là “Thiên Long Bát Chưởng”...

Chàng nói đến đây thì Châu Tam Úy đã nước mắt như mưa, thổn thức nói:

- Trác lão đệ đoán đúng rồi, người nằm trong ngôi mộ này chính là “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam, người bạn thân nhất trên đời của lão phu đó.

Trác Dật Luân vụt biến sắc, trong khi Châu Tam Úy thở dài nói tiếp:

- Trác lão đệ có lòng tốt, từ xa đến đây, để báo hung tin, nhưng rất tiếc lão đệ đã đến chậm nửa bước, nên bọn ác ma vô đạo đã ra tay trước, khiến Quách đại ca của lão phu phải ôm hận chín mươi, thân bị thảm sát rồi.

Trác Dật Luân nghe nói liền dựng ngược đôi mày, trợn mắt nghiêng r8ang, tức tối:

- Khốn nạn, quân vô loại đáng bầm xác thật!

Rồi chàng hạ thấp giọng:

- Tiên bối, tiên bối bác tất phải lưu lệ làm gì! Quách đại hiệp không may đã bị ám hại, chúng ta nên tìm cách báo thù trả hận cho Quách đại hiệp được ngậm cười chín mươi là hơn.

Châu Tam Úy gơ tay chùi sạch nước mắt, ngạc nhiên hỏi Trác Dật Luân:

- - Trác lão đệ, lão phu với Thiên Long Bát Chưởng là đôi bạn tri giao, tự nhiên lão phu phải trả thù rửa hận cho bạn rồi. Còn lão đệ là người xa chưa hề gặp mặt, không lẽ tự nhiên lão đệ lại mạo hiểm dấn thân vào vòng tai họa?

Trác Dật Luân trợn mắt rực thần quang đồng dục nói:

- Tại hạ tuy tài nghệ chưa tinh, kiến thức còn chưa uyên bác thật, xong khi gặp sự bất bình nhất định bất cam lạc hậu. Nay tại hạ đã từ vạn dặm tới đây, dầu không giúp đỡ được gì cho đại hiệp lúc sinh tiền, nhưng sẽ tự nguyện tận lực vì cái chết của đại hiệp.

Châu Tam Úy không dằn được cảm động:

- Lòng dạ như thêm đảm lượng như thế thảo hèn Trác lão đệ bằng tuổi đầu này đã được tôn là “Thánh Thủ Nhân Tâm” một “Ai Lao” đại hiệp, danh trấn Tây Nam!

Trác Dật Luân vội lắc đầu xua tay đáp:

- Lão tiên bối chớ quá khen tại hạ làm gì, tại hạ hiện có mấy điều nghi vấn, muốn thỉnh tiên bối giải đáp hộ.

- Lão đệ có nghi hoặc điều gì cứ việc nói thẳng cho lão phu nghe đi.

Trác Dật Luân vội chỉ vào ngôi mộ hỏi:

- Thiên Long Bát Chưởng oai trấn võ lâm, Quách đại hiệp sinh tiền vô cùng hiển hách, tại sao trước mộ lại không lập bia?

Châu Tam Úy đáp:

- Một vì thù gia của Quách đại hiệp vô cùng hung ác, lần này hắn chưa tự tay giết chết được Quách đại ca, nên lão phu tạm không muốn làm lộ cái chết của người, để khi lão phu phong trần gió bụi, tứ hải tầm thù, đối phương không cách gì làm hại được nắm xương tàn của Quách đại ca.

Trác Dật Luân hần tiếng hỏi:

- Kê ấy là ai mà lại có thể tàn bạo như thế được?

Châu Tam Úy khoan đáp, lão nói tiếp:

- Khi nào trả xong thù hận cho Quách đại ca, lão phu sẽ trở lại đây để lập mộ bia.

Trác Dật Luân gật đầu:

- Sự tính toán của tiền bối thật là chu toàn hỷ lý, Quách đại hiệp là một đệ nhất lưu hảo thủ, thuộc hàng tiền bối công lực cực kỳ cao siêu, chắc thù nhân độc ác người cũng...

Châu Tam Úy vội ngắt ngang lời Trác Dật Luân, khoác tay cười nhạt:

- Lão đệ đoán sai mất rồi, thù gia của Quách đại ca không biết qua chút võ nghệ nào hết, tay chưa đủ sức trói gà nửa kia.

Trác Dật Luân kinh dị đến cực độ:

- Có thể như thế được sao tiền bối?

- Hắn ta họ Độc Cô, tên Trí, từ nhỏ bị bệnh tê liệt, ngay sự đi đứng cũng không vững, chỉ trừ hai bàn tay hơi cử động được chút đỉnh thôi, thường ngày hắn đều ngồi hoặc nằm trên chiếc xe bốn bánh.

Trác Dật Luân lại càng ngạc nhiên hơn:

- Một kẻ tàn phế như thế lại có thể giết chết được một cao thủ tuyệt vời như Thiên Long Bát Chưởng Quách đại hiệp được sao?

Châu Tam Úy thở dài:

- Độc Cô Trí toàn thân tuy bị tê liệt, nhưng hắn có thể đã nghĩ ra trăm phương nghìn kế độc, trí tuệ của hắn có thể đứng đầu trong thiên hạ.

Trác Dật Luân sẽ cau mày suy nghĩ:

- Nếu thật như thế thì kẻ địch giết chết Quách đại hiệp mà tại hạ thấy tại “Lục Chiếu Sơn” hôm nọ chắc không phải là Độc Cô Trí rồi?

Châu Tam Úy thở dài:

- Quách đại ca trong lúc du hiệp giang hồ, tuy nhân nghĩa vang lừng, nhưng một khi đã ra tay diệt tà trợ kẻ cô thế, thế nào chẳng kết oán với bọn hung ma quỷ vực. Như vậy thù gia không thể chỉ có một người được. Trác lão đệ đã nghe thấy gì tại “Lục Chiếu Sơn”?

Trác Dật Luân vội đáp:

- Tại hạ đã nghe trộm hai tên đang nói chuyện với nhau, bọn chúng bảo nào là Hà đại ca đã thấu rõ tin “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam đang ẩn cư tại “Quát Thương Sơn Mai Long Cốc”, và sẽ dùng toàn lực để tầm thù báo oán cừu hận tay khi xưa, hai ta nên giúp đỡ Hà đại ca thành công, biết đâu hai ta sẽ nhờ cơ hội này để xuất đầu lộ diện nổi danh với giang hồ.

Châu Tam Úy đảo đi đảo lại đôi thân quang long lạnh sáng rực hỏi tiếp:

- Hai kẻ ấy có phải một người khô đét gầy còm, còn một người thân thể hùng kiện không?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Phải rồi. Nhưng sao lão tiền bối lại biết rõ như thế? Hình dạng hai người ấy y như lời tiền bối vừa nói ấy.

Châu Tam Ủy liếc nhìn Trác Dật Luân rồi giương mi hỏi:

- Trác lão đệ, có phải lão đệ đã bận công việc dọc đường không? Nếu không, với cước trình của hai tên ấy, quyết không thể nào đến trước được lão đệ?

Trác Dật Luân đỏ mặt nhẹ gật đầu:

- Lão tiền bối đoán trúng, trong lúc đi đường, tại hạ quả có bận việc nên chậm trễ mất ba ngày, nếu không...

Châu Tam Ủy thở dài:

- Phải nói rằng vận số tiền định, thiên ý nan hồi mới đúng. Nếu Trác lão đệ không vì công việc riêng mà đến trước sớm hơn hai tên giang hồ ác tặc ấy, biết đâu Quách đại ca đã chẳng thoát khỏi số kiếp?

Trác Dật Luân vừa hỏi vừa thẹn:

- Nghe lão tiền bối nói thế, tại hạ không biết đâu mà rờ. Không hiểu Thiên Long Bát Chưởng Quách đại hiệp đã bị Độc Cô Trí ám toán, hay đã bị hai tên hung đồ mà tại hạ đã gặp mặt tại “Lục Chiếu Sơn” mưu hại?

Châu Tam Ủy buồn rầu đáp:

- Quách đại ca của lão phu ở một mình tại Mai Long Cốc, trong khi không may bị nhiễm phong, mắc phải trọng bệnh, hai tên ác hung đồ Triều Đỉnh với Lục Phong lại vừa vận đến nơi...

Trác Dật Luân nghe qua bỗng thất thanh kêu to:

- À, hóa ra là thế, anh hùng sợ nhất là bệnh hoạn, nếu Quách đại hiệp không vì đang trọng bệnh, thì hai tên hạ lưu tiểu tốt ấy có sá gì?

Châu Tam Ủy thần sắc vô cùng thương cảm buồn rầu nói:

- Khi Triều Đỉnh và Lục Phong vừa bước vào căn nhà lá của Quách đại ca, thì bệnh thể Quách đại ca đang trầm trọng, gần tắt hơi. Lúc ấy trên mặt bàn tại đầu giường của người có để một hộp sắt vuông đầy kín, chưa kịp mở ra.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Chiếc hộp sắt đó có phải là vật riêng của Quách đại hiệp không?

Châu Tam Ủy lắc đầu:

- Không, Triều Đỉnh, Lục Phong trông thấy Quách đại ca bệnh sắp chết, cả hai cao hứng mừng rỡ khôn xiết, bởi chúng biết được Quách đại ca co dấu kín một quyền bí kíp chân quý.

Lòng tham đột khởi, hai đứa liền kiếm khắp nơi sau cùng mới mở nắp hộp sắt ra xem.

- Chắc trong hộp thể nào cũng có đựng vật gì bí mật?

Châu Tam Quý gật đầu:

- Có ba chữ chữ “Độc Cô Trí” đỏ như máu. Nhưng khi Triều Đỉnh và Lục Phong vừa mở nắp ra, thì ba chữ huyết hồng đột nhiên phun lửa, chiếc hộp sắt lập tức nổ tan tành, Trác Dật Luân biến sắc:

- Độc Cô Trí quả hiểm độc, thủ đoạn cực kỳ hung ác thật. Hắn ta đã tính toán đến mức ấy, thật khiến kẻ thù không biết đâu mà phòng bị.

Trác Dật Luân mở miệng thở dài:

- Trời xanh không thương, bệnh họa cùng một lượt. Quách đại hiệp có xuống chín suối cũng nhắm mắt không đành. Nhưng còn Lục Phong, sao lão tiền bối không nhắc đến?

Không lẽ hấn ta...

Châu Tam Úy đáp:

- Lục Phong may mắn chỉ bị thương nhẹ thôi, nhưng khi ấy lão phu vừa đến nơi, lập tức điểm trúng huyết hấn, hỏi rõ nguyên do, lão phu vô cùng căm phẫn, định đem hấn phân thây cho hả giận, xong sẽ tìm kẻ cầm đầu bọn chúng với Độc Cô Trí báo phục thâm thù cho Quách đại ca. Trác Dật Luân gạt đầu vừa định cất tiếng, thì Châu Tam Úy lẹ nói tiếp:

- Không ngờ, lão phu vừa chặt chân trái của Lục Phong thì đột nhiên đồng bọn của hấn đến kịp, xông vào thí mạng cứu thoát được hấn.

Trác Dật Luân sực nhớ đến Châu Tam Úy có nói qua câu “đốt đồn nấu xương” bây giờ chàng mới bắt đầu hiểu rõ, vội hỏi:

- Vậy trong nồi này đang nấu khúc chân trái của Lục Phong?

Châu Tam Úy gạt đầu thở dài.

- Lão phu trông thấy người bạn chí thân thảm mạng kỳ họa mà ruột đau như cắt nên một mặt lão phu chôn cất Quách đại ca một mặt đốt đồn nấu xương để an ủi vong linh người quá cố. Lão phu lập thề sẽ đi khắp thiên nhai hải giác quyết tìm kiếm cho được Độc Cô Trí với tên cầm đầu bọn Triều Đình Lục Phong để trả thù rửa hận cho người.

Trác Dật Luân hỏi:

- Ai là kẻ cầm đầu bọn Triều Đình Lục Phong thế lão tiên bối?

Châu Tam Úy đáp:

- Tên ấy họ Hà tên Chuởng Thiên, tức là người áo vàng đã dùng phi khuyển ám toán chúng ta lúc nãy.

Trác Dật Luân gạt đầu nói:

- Đúng rồi! Bọn Lục Phong khi còn ở tại Lục Chiếu Sơn có nói “Hà đại ca muốn báo một mối tư thù cụt tay khi xưa.” Châu Tam Úy không chờ cho Trác Dật Luân nói hết, lão vội xéch mảy ngắt lời:

- Hà Chuởng Thiên có dấu tích đặc biệt, ai trông thấy cũng nhận được hấn ngay lập tức.

Bộ hồi nãy Trác lão đệ không để ý tới hai ống tay áo phất phơ dài lượt thướt của hấn sao?

Rõ ràng hấn đã bị cụt mất hai cánh tay, khác hấn người thường nay.

Trác Dật Luân đáp:

- Văn bối chính vì vụ này nên đã sinh nghi Hà Chuởng Thiên bị cụt mất hai tay, hấn làm thế nào có thể phi khuyển ám toán được bọn mình?

Châu Tam Úy hai mắt rực sáng, nhìn thẳng vào mặt Trác Dật Luân, giây lát rồi thông thả hỏi:

- Trác lão đệ, có lẽ Trác lão đệ chưa biết rõ lai lịch của bọn “Vũ Trụ Lục Tàn”?

- “Vũ Trụ Lục Tàn”? Đừng nói chi lai lịch, ngay đến bốn chữ đó, văn bối cũng chưa hề được nghe thấy bao giờ.

Châu Tam Úy nói:

- - Lão đệ hãy ngồi xuống nay, nếu lão đệ chưa biết rõ “Vũ Trụ Lục Tàn” thì để lão phu nói rõ cho lão đệ nghe, bởi sáu tên này cực kỳ hung ác, vạn nhất sau này lão đệ có gặp bọn chúng bất ngờ trên bước đường giang hồ, khỏi bị bọn chúng ám toán phải ôm hận suốt đời.

Trác Dật Luân nghe lời ngồi xuống, và thò tay vào trong người móc ra một bình rượu trao cho Châu Tam Úy tươi cười nói:

- Lão tiên bối hãy thắm giọng đã rồi sẽ kể chuyện sau, thú vị hơn.

Mặc dầu đã tự xưng là “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu Tam Úy bình sanh thích được say sưa túy lúy, nhưng hiện giờ vì quá thông xót bạn thân mới chết, đến nỗi lão không muốn giơ tay nhận lấy bình rượu.

Trác Dật Luân thấy vậy bật cười thành tiếng:

- Châu lão tiền bối là kẻ anh hùng hào kiệt, bắt tất phải phi lựy chi cho thái quá! Lão tiền bối đã đốt đèn nấu xương, an ủi được vong linh Quách đại hiệp, phần còn lập chí báo thù rửa hận cho Quách đại hiệp như thế đã tận đạo bằng hữu lắm rồi, tại sao tiền bối không dám uống vài hớp rượu cho khuây khỏa cơn sầu?

Châu Tam Úy gương cười mới giơ tay đón lấy bình rượu mở nút nốc ồng ọc một hơi hết sạch.

Uống xong lão giơ ống tay áo rách quẹt mép rồi hỏi Trác Dật Luân:

- Trác lão đệ văn võ song toàn, thật xứng danh với danh hiệu “Ai Lao đại hiệp”. Vậy chắc lão đệ thông hiểu hai chữ “khuyết hạm” thường khi có lực lượng đáng kinh chứ?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Kể ra văn bối tạm cũng hiểu qua.
- Trác lão đệ đã hiểu rõ nghĩa lý khuyết hạm tức là lực lượng, vậy lão phu bắt đầu thuật rõ lai lịch vũ Vũ Trụ Lục Tàn cho lão đệ nghe nhé.

Trác Dật Luân thấy Châu Tam Úy vừa nói chuyện vừa thè lưỡi liếm mép có vẻ còn chưa đã thềm, nên chàng lại lấy thêm ra một cái bình bạch ngọc nhỏ nữa, trao cho lão mỉm cười nói:

- Châu lão tiền bối, đây là thứ rượu thượng đẳng “Bách Hoa Hầu Nhi tửu” lão tiền bối hãy cầm lấy uống cho thêm hứng cuộc đàm phám hi hữu này.

Châu Tam Úy vội đỡ lấy bình bạch ngọc đưa lên mũi ngửi thử, lão bỗng gục gật đầu cười ha hả, tỏ vẻ xung sướng lắm.

Tuy nhiên, hình như đối với các thử mỹ tửu hân thể này, lão không nỡ tức khắc uống một hơi cạn sạch, nên lão cứ ngửi đi ngửi lại luôn, rồi lại đẩy chặt nút bình. Lão bắt đầu nói:

- “Vũ Trụ Lục Tàn” tức là danh hiệu chung của một bọn gồm sáu nhân vật võ lâm. Tất cả đều bị tàn tật, và mỗi người có một môn sở trường riêng biệt, nên mới nổi chung một danh hiệu là “Vũ Trụ Lục Tàn”, toàn thân tê liệt nhiều năm, nhưng cư trí của hần thì tuyệt vời, nhìn khắp đương kim võ lâm, chưa có người nào có thể so sánh nổi.

Trác Dật Luân gật đầu hỏi:

- Theo thể thì Hà Chương Thiên, một nhân vật bị cụt mất cả hai tay, tất phải là một trong nhóm “Lục Tàn”? Nhưng không hiểu môn tuyệt học phi thường của y là gì vậy tiền bối?

Châu Tam Úy đáp:

- Môn tuyệt học khét danh của Hà Chương Thiên là môn khinh công nhanh như gió, ngày đi nghìn dặm như chơi. Cặp giò của hần thật thể gian chỉ có một.

Trác Dật Luân ồ lớn một tiếng cười hỏi:

- Y đã bị cụt hai tay, tự nhiên y phải đem tất cả công lực vào đôi chân. Dù sao một môn khinh công tuyệt vời đến thế, cũng quá là hiếm có trên đời phải không tiền bối?

Châu Tam Úy đáp:

- Hà Chương Thiên không những đã chạy thật nhanh, môn tuyệt học “Phá Vân Cước Pháp” của y lại càng độc bộ giang hồ đôi chân của y có thể phát ra một lượt ba bốn thứ ám khí lợi hại mới đáng ngại chứ.

Trác Dật Luân sực nhớ tới hai chiếc kim hoàn nhỏ, chàng bắt giác cười nói lớn:

- À đây đúng là một thứ lực lượng đã phát sanh do sự “Khuyết hạm” nếu như Hà Chương Thiên mà giống người thường có đủ hai tay tất y không khi nào có thể luyện thành đôi chân lợi hại được như thế?

Châu Tam Úy nói tiếp:

- Thiên hạ tự thường hay kỳ diệu lắm cho nên không những có một Hà Chương Thiên bị cụt cả hai tay, mà còn có một Vân Thiên Lý bị cụt cả hai chân nữa lão đệ ạ.

Trác Dật Luân thoáng chút kinh ngạc, nhưng lại bình tĩnh mỉm cười được ngay:

- Vân Thiên Lý đã mất hai chân chắc y cũng phải quy tụ công lực vào hai tay?

Châu Tam Úy gật đầu:

- Trác lão đệ đã đoán không lầm, Vân Thiên Lý không những chỉ lực và chưởng lực tuyệt thế vô song, y còn có thêm đôi tay vô cùng khéo léo có thể chế tạo các loại máy tình diệu.

Trác Dật Luân cười hỏi:

- “Vũ Trụ Lực Tàn” văn bối đã biết được ba, còn ba người nữa không hiểu họ bị tật nguyên như thế vậy lão tiền bối?

Đến đây Châu Tam Úy như hết nhẹn được, lão vội mở nút bầu tu hai ngụm “Bách Hoa Hầu Nhi Tửu”, thở khi một tiếng khoan khoái rồi nói tiếp:

- Còn ba tên kia, hai tên là hai anh em ruột, anh là Tư Mã Thông, em là Tư Mã Minh. Trác Dật Luân bồng đón lời:

- Châu lão tiền bối hãy thông thả một chút, để văn bối nói thử xem có đúng không nhé.

Phải Tư Mã Không là tên mù, sở trường về đôi tai, còn Tư Mã Minh nhất định là điếc, sở trường của y là cặp mắt rất nhạy không?

Châu Tam Úy lắc đầu cười:

- Trác lão đệ đoán nhầm rồi, trái lại Tư Mã Minh mới là tên mắt mù, còn Tư Mã Thông là tên điếc đặc.

Trác Dật Luân bật cười:

- Thông là điếc, còn Minh là mù, thật hết tưởng tượng nổi.

Châu Tam Úy cũng phì cười:

- Nếu lão đệ chịu khó nghĩ kỹ một chút, thì chẳng có gì lạ cả? Cũng như kẻ cụt tay tên Chương Thiên, kẻ cụt chân tên Thiên Lý vậy.

Trác Dật Luân hiểu ra vui vẻ cười nói:

- Văn bối hiểu rồi đây chỉ là bổ khuyết trên phương diện ý thức, chẳng hạn như những người khuyết một trong ngũ hành thì lấy danh hiệu là Mộc, còn những kẻ khuyết danh thủy thì lấy ngoại hiệu là Thủy, có đúng không tiền bối?

Châu Tam Úy gật đầu rồi nói tiếp:

- Còn lại tên sau chót là một kẻ đã mất hết năng lực suy nghĩ, nhưng mạnh vô song, hai cánh tay thần dũng không thua gì Sở Bá Vương khi xưa.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Y tên là gì?

- Bộc Thương Dũng.

Trác Dật Luân cau mày:

- Bộc Thương Dũng, dùng võ lực vô song, Độc Cô Trí, trí lực tuyệt thế. Hai tên này tả thực của chính diện. Còn Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý, Tư Mã Minh là tả thực của phản diện.Ồ thích thú thực!

Châu Tam Úy bật cười:

- Quả thật là thiên hạ không còn thể đồng luận như nhau, ta cần phải xét theo nhiều khía cạnh, nghĩ suy kỹ lưỡng, mới có thể tìm ra kết quả chân xác.

Nói đến đây, Châu Tam Úy bỗng đưa mắt nhìn ngôi phần mộ, lão bất giác lại thương cảm đôi mắt đỏ hoe, buồn bã thở dài:

- Nói làm chi thị phi thành bại? Nói làm chi chân giả chính tà? Mỗi khi lão phu sức nhớ đến Quách đại ca nhân nghĩa tở thiên, lão phu đâm ra nghi hoặc không biết ông xanh có quả thật linh thiêng hay không? Vạn sự không bằng một ly trên tay cả đời người có bao nhiêu lần được trông thấy trắng trên đỉnh đầu!

Thiên Cầm Túy Tẩu than thở và nâng bình Bách Hoa Hồn Nhi Tửu lên miệng cạn một hơi sạch nhẵn.

Rượu vừa hết Châu Tam Úy bỗng lắc đầu lẩm bẩm:

- Ủa! Lạ thật! Ta thường ngày ngàn ly chưa say, xem ba mươi cân rượu mạnh không ra gì tại sao hôm nay chỉ mới uống có ít ngụm tự nhiên ta thất trí quay đất lộn, chóng mặt như dầu như thế này!

Vừa nói dứt, lão đảo mắt muốn ngã. Đột nhiên lão rùng mình một cái, trợn mắt chỉ vào mặt Trác Dật Luân, lớn tiếng:

- Trác. Trác lão đệ. tốt bụng quá. tại sao. tại sao ngươi nỡ bỏ thuốc mê vào rượu để lừa ta.?

Nói có bấy nhiêu “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu Tam Úy liền mê man bất tỉnh, miệng xùi bọt mép, rồi ngã lăn ra đất cái phịch.

Trác Dật Luân nhẹ thở dài một tiếng, nhìn chăm chú vào Châu Tam Úy:

- Châu lão tiên bối tha lỗi cho vãn bối, nếu vãn bối không làm như thế thì làm sao cứu sống được tiên bối!

Hóa ra, Trác Dật Luân từ khi lừng danh khắp “Ai Lao” không những võ công tinh tuyệt, chàng còn rất tinh thông y lý, tài chữa bệnh không kém gì Hoa Đà, nên mới được thiên hạ tặng danh hiệu là “Thánh Thủ Nhân Tâm”.

Hồi nãy khi mới gặp Châu Tam Úy, vừa thấy khí sắc lão ta là chàng phát giác ra ngay “Thiên Cầm Túy Tẩu” vì quá nóng lòng trước cái chết thê thảm của bạn thân, nên uất hận đã ngưng dồn vào phế phủ.

Nếu trong tình trạng này, rủi lão bị kích thích thêm, là có thể thổ huyết vong mạng ngay, dù cho lão có sống được thuốc tiên cũng vô phương chữa khỏi. Cho nên muốn cứu lão, chỉ có giải pháp duy nhất là thế nào cho tâm tình của lão dần dần bình tĩnh trở lại, xong sẽ lợi dụng thời cơ cứu chữa mới khỏi.

Trác Dật Luân không những quán thông y lý, chàng còn thông đạt cả nhân tình. Chàng đoán biết một nhân vật đầy nhiệt huyết như Châu Tam Úy, trong lúc đang thương tiếc bạn can trường sôi sục, nếu đem lời khuyên giải, chắc chắn sẽ không ăn thua gì. Bởi vậy, chàng không muốn bắt đầu bằng những lời khuyên giải, trái lại trước nhất chàng vờ tỏ vẻ than tiếc “Thiên Long Bát Chưởng” cốt để xoa dịu mối thâm sầu đang dâng ngập hồn lão. Sau đó chàng còn làm ra vẻ hào hiệp tình nguyện quyết chí báo thù cho Thiên Long Bát Chưởng, để vị võ lâm đại hiệp được mỉm cười nơi chín suối. Làm vậy Châu Tam Úy mới nghĩ rằng nhân tình không đến nỗi bạc đen như lão ta tưởng. Rồi chàng làm như sốt sắng lắng nghe lão ta kể lại một câu thích thú lai lịch của bọn “Võ Lâm Lục Tàn”. Quả nhiên sau khi Châu Tam Úy đem hết tâm trí tường thuật lai lịch của bọn Vũ Trụ Lục Tàn tâm thần lão dần dần bình tĩnh trở lại.

Kỳ thật Trác Dật Luân cần gì phải nghe mới biết được, vì trên bước du hiệp giang hồ tại đã nghe mất đã thấy quá nhiều nên đối với bọn Vũ Trụ Lục Tàn, chàng còn lạ gì hành động và tiếng tăm của chúng nữa. Đợi khi tâm tình của Châu Tam Úy lắng dịu nội tâm của lão không còn bị kích động mạnh nữa, Trác Dật Luân mới bắt đầu hành sự. Thoạt tiên, chàng kính tửu hầu lão. Tuân rượu thứ nhất, chàng vẫn chưa ra tay.

Nhưng qua tuần rượu thứ hai chàng liền bí mật bỏ vào trong rượu một thứ thuốc mê.

Cho nên khi vừa uống xong, Châu Tam Úy mới cất tiếng nói được vài câu, lão liền mê man nằm vật xuống trước mộ Quách Thiên Nam ngay.

Nhìn hai bên má lão ta còn đọng những giọt lệ thương cảm, Trác Dật Luân vô cùng kính phục, chàng gạt đầu thở dài, rồi móc ra hai viên linh đơn, bỏ ngay vào mồm Châu Tam Úy, xong mới bắt đầu thoa bóp cho lão. Không bao lâu sau khi được xoa bóp khắp người Châu Tam Úy thở những nhịp thở đều đều rồi dần dần ngáy vang như sấm, ngủ luôn một giấc ngon lành.

Trác Dật Luân thấy vậy gật đầu mỉm cười. Sau đó chàng ngồi xuống bên cạnh định dùng phương pháp thổ nạp tĩnh tọa chờ đợi Châu Tam Úy lai tỉnh, để thương lượng với lão ta lần nữa, phương sách trả thù cho Quách Thiên Nam Không ngờ chàng vừa lim dim hai mắt đột nhiên chàng lại bừng mở tia cặp tinh quang sáng rực, xạ thẳng về phía trước.

Thì ra, chàng chợt nghe trong khu rừng trước mặt cách đó không xa, có tiếng chân của một nhân vật võ lâm đang chạy tới khá nhanh.

Trác Dật Luân có một võ công cực cao, nên thích giác của chàng rất bén nhạy.

Quả vậy, trong nháy mắt, bỗng có một thiếu nữ áo đỏ từ trong rừng đi nhanh ra ngoài.

Thiếu nữ áo đỏ vừa xuất hiện là một giai nhân sắc nước hương trời, đúng với câu “Thu thủy vi thần ngọc vi cốt, phù dung như diện liễu như mày”! Bất luận về vóc dáng hay dung mạo, nàng đều xinh đẹp tuyệt vời cả!

Song không hiểu vì sao màn mặt nàng lúc đó hiện đầy sát khí, hai mắt như dao, đôi liễu mày dựng ngược làm nét kiều diễm nhu mì của một cô gái liễu đào tơ biến đi đâu mất.

Trác Dật Luân còn đang nhìn thiếu nữ một cách kinh dị thì thoáng cái chàng đã thoáng nghe một mùi hương thơm dịu phảng phất và nàng thiếu nữ áo đỏ đã hiện ra ngay trước mặt chàng rồi.

Thiếu nữ áo đỏ đã thi triển thân pháp Thiên lý hồ Đình hay Di Hình Hoán Ảnh nàng hiện đến lạ lùng và đột ngột như thế cũng đã tỏ ra có một tài nghệ trác tuyệt rồi.

Đôi nhãn thần của thiếu nữ trước hết nhìn ngay vào ngôi mộ, rồi quét sang “Thiên Cẩm Túy Tẩu” Châu Tam Úy, sau cùng nàng mới hướng thẳng vào Trác Dật Luân.

Bỗng nàng ngạo nghễ, hỏi chàng:

- Này, có phải đây là “Mai Long Cốc” không?

Trác Dật Luân nghe thiếu nữ hỏi thăm, như vậy thì lấy làm kỳ lạ vô cùng, bởi chàng vừa mới hỏi thăm Châu Tam Úy “Mai Long Cốc” xong bây giờ thiếu nữ lại hỏi thăm chàng “Mai Long Cốc”. Chàng tự hỏi không biết có phải nàng đến đây cũng để tìm “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam?

Thiếu nữ áo đỏ thấy chàng do dự chưa trả lời, thì có vẻ không vui, nàng gằn giọng mũi một tiếng, cười khẩy:

- Xem ngươi cũng có vẻ thông minh, nhưng bộ ngươi điếc hay sao? Mà ta hỏi ngươi không trả lời?

Trác Dật Luân nghĩ bụng: Tính nết cô nàng này cũng ngang ngạnh nóng nảy ra phết!

Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng không dám chậm trễ, vội ôm song quyền đáp:

- Cô nương nói đúng, đây chính là Mai Long Cốc, lúc này cô nương hỏi, tại hạ không nghe rõ, tại hạ có phần... lạng tai, xin cô nương bỏ qua cho.

Cặp tinh quang long lanh như sao sáng, xinh như mộng, lạnh như băng của thiếu nữ dán chặt vào người Trác Dật Luân và quét nhìn chàng từ đầu xuống chân, nàng bỗng hất hàm hỏi chàng:

- Người là ai?

Trác Dật Luân thấy nàng hỏi ngang như vậy, trong bụng có hơi không vui. Và chàng rất kinh ngạc khi thấy thiếu nữ này đẹp thì tuyệt đẹp nhưng thiếu lễ độ không ai bằng!

Thiếu nữ áo đỏ hình như đoán được ý nghĩ của chàng, nàng cười mũi giọng khinh khỉnh:

- Ta gọi ngươi như thế ngươi không bằng lòng, cho ta thiếu lễ độ à? Hừ! Người đừng quá câu nệ như vậy! Người là người ta là ta, tại sao ta phải kêu ngươi là “bằng hữu” hoặc “các hạ” hay gì gì khác? Gọi như thế ích lợi gì không?

Trác Dật Luân thấy thiếu nữ này quá bướng bỉnh ngang tàng biết cãi lý với nàng thì sẽ có chuyện lôi thôi, chàng đành gật đầu gượng cười:

- Cô nương nói chí lý lắm! Cô nương... hào sảng thật! Tại hạ tên là Trác Dật Luân!

Tưởng nói như thế thiếu nữ sẽ hài lòng, không ngờ chàng vừa nói xong chưa kịp mừng thì thiếu nữ vụt sa sầm ngay nét mặt hằm hằm quắc mắt giận dữ.

Trác Dật Luân đang giật mình đánh thót một cái, trong bụng hồi hộp lo lắng, không biết mình đã thất thố với nàng điều gì, thì thiếu nữ bỗng dựng ngược mày quất lớn:

- Trác Dật Luân, sao ngươi thiếu lịch sự quá vậy?

Trời ơi! Ta có làm gì đâu mà thiếu lịch sự với không lịch sự! Cứng cũng không xong mềm cũng không chịu vậy ta biết làm thế nào bây giờ! Khổ ơi là khổ?

Trác Dật Luân thầm kêu khổ như vậy, nhưng ngoài mặt chàng cố nở một nụ cười... mếu sệt, ôm song quyền bước lên, định ôn tồn hỏi rõ xem cái “thiếu lịch sự” của chàng như thế nào, thì thiếu nữ đã bước trái sang một bên, ngún nguẩy la lớn:

- Ngươi làm cái gì vậy? Người ta hỏi tên ngươi, ngươi đã không biết lịch sự hỏi lại tên người ta, bây giờ ngươi còn ôm quyền cúi chào là sao? Ta với ngươi không liên hệ tôn phái, cũng không phân biệt bối phận, việc gì ngươi cúi chào ta? Hay ngươi ý có cái tên Trác Dật Luân nghe có vẻ “hạc lập kê quần”, ngươi muốn khinh thị, trêu chọc ta chăng?

Bây giờ Trác Dật Luân mới hiểu ra cái “thiếu lịch sự” của chàng đối với người đẹp là quên không hỏi tên nàng! Cho nên, vừa nghe qua chàng lật đật ôm song quyền, mỉm cười tạ lỗi.

Thiếu nữ hơi dịu sắc mặt, nguýt mắt nói:

- Lại ôm quyền nữa! Ngươi sao đa lễ quá vậy. Ngươi là người có tinh hoa nội liễm, rõ ràng là tay bản lĩnh phi thường, sao lại cứ làm như ngô nghê gàn dở hoài vậy?

Nói đến đây, nàng bỗng bật cười khanh khách, rồi liếc nhanh qua bộ mặt đỏ gay của Trác Dật Luân, nói tiếp:

- Ta đã chinh huấn ngươi cả nửa ngày rồi, bây giờ ta cho ngươi biết, khỏi cần ngươi phải hỏi nữa, ta là Hạ Hầu Quyên!

Trác Dật Luân thật tình đã bị nàng quật luôn cho mấy vố đến nổi mắt như muốn nổ lửa, nhưng không hiểu sao chàng không thấy giận nàng chút nào cả, trái lại chàng còn thấy mến nàng một cách lạ kỳ. Bởi thế, khi nghe nàng tự xưng tên họ xong, và thấy sắc mặt nàng không còn lạnh lùng, cau có nữa, chàng mừng thầm, vội tươi cười:

- Hạ Hầu cô nương...

Nhưng chàng chưa nói được thì Hạ Hầu Quyên vội giơ tay, ngắt lời chàng:

- Ngươi khoan hãy hỏi ta, ta còn muốn hỏi người thêm.

- Hạ Hầu cô nương cứ việc hỏi, tại hạ cố gắng làm cô nương vui lòng.

Hạ Hầu Quyên cười lật một tiếng, sắc mặt đang tươi vui, đột nhiên hằn lại:

- Ở đây là “Mai Long Cốc” vậy trong cốc, có người nào kêu là “Thiên Long Bát Chưởng” Quách Thiên Nam không?

Trác Dật Luân giật mình, chàng không ngờ Hạ Hầu Quyên cũng đến đây với một mục đích như chàng. Thất nàng lại sắp đỡ chúng, chàng thận trọng đáp:

- Hạ Hầu cô nương, chính tại hạ cũng đến đây tìm Quách Thiên Nam. Nhưng rất tiếc là cả hai chúng ta đều đến chậm nửa bước!

Đến lượt Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Đến chậm nửa bước là thế nào? Không lẽ Quách Thiên Nam đã dọn đi nơi khác?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Không phải dọn đi nơi khác, mà là... không còn ở trên cõi đời này nữa!

- Lão tặc đã chết?

Hạ Hầu Quyên bỗng thất thanh la lớn, rồi bắt giắc tuôn trào nước mắt.

Sự tình biến đổi quá bất ngờ, làm Trác Dật Luân hết kinh ngạc đến sững sốt. Chàng kinh ngạc vì nghe Hạ Hầu Quyên gọi Quách Thiên Nam là “lão tặc” và sững sốt khi thấy Hạ Hầu Quyên bằng hoàng đau khổ lúc nàng nghe Quách Thiên Nam không còn sống trên cõi đời này.

Trong khi Trác Dật Luân dờ khóc dờ cười đứng trơ trên mặt tượng đá nhìn Hạ Hầu Quyên thì bất chợt, Hạ Hầu Quyên nghiêng rằng bậm môi khóc thút thít hỏi chàng:

- Quách Thiên Nam đã chết như thế nào? Người có thể nói rõ cho ta biết được không?

Trác Dật Luân thầm đoán có lẽ giữa Hạ Hầu Quyên với Quách Thiên Nam có thâm thù đại hận gì đây nên không chút dấu diếm, chàng thuật lại cho nàng hay mọi sự tình mà chàng đã nghe Thiên Cầm Túc Tẩu Châu Tam Úy đã kể lại vừa rồi.

Hạ Hầu Quyên lắng lắng nghe xong, nàng đứng ỳ ra như tượng gỗ. Hồi lâu, nàng mới chỉ ngôi mộ trước mặt hai mắt nhòa lệ, hỏi chàng:

- Có phải đây là phần mộ của Thiên Long Bát Chưởng Quách Thiên Nam không?

Trác Dật Luân một vì không thích nói dối, hai vì muốn tìm hiểu căn cớ tâm tính của Hạ Hầu Quyên ra sao, nên liền gạt đầu:

- Phải! Đó chính là mộ phần của Thiên Long Bát Chưởng Quách Thiên Nam. Nhưng có phải Hạ Hầu cô nương có mối huyết hải thâm thù gì với Quách lão tiên bối hiện giờ đã ra người thiên cổ, và cô nương nhất định không chịu bỏ qua chăng?

Hạ Hầu Quyên hình như bị xúc động mãnh liệt nên thốt thức đáp:

- Đúng! Ta với Quách Thiên Nam đang có mối thù sâu tựa biển! Nhưng người đời thường bảo hễ “Nhân tử thù tiêu”, vì vậy ta dù có ác độc cũng không hành động như thế được.

Trác Dật Luân hết sức kính phục lối xử sự quân tử của nàng, nên vội chấp tay nói:

- Hạ Hầu cô nương, cô nương đừng cho tại hạ quá đa lễ, sự thật tại hạ rất khâm phục, lòng khoan nhân đại độ của cô nương.

Hạ Hầu Quyên gơ tay lên gạt lệ cương quyết:

- Không! Ta không khoan nhân đại độ. Không tìm người chết trả thù, ta sẽ tìm kẻ sống để rửa hận.

Nghe nàng muốn tìm người sống để rửa hận, Trác Dật Luân lại một phen sững sốt:

- Cô nương nói thế nghĩa là...

- Nghĩa là ta sẽ tìm Độc Cô Trí và Hà Chưởng Thiên trong “Vũ Trụ Lục Tàn”, ta sẽ đem hết oán thù đổ trút vào đầu hai tên ma đầu tàn phế ấy.

Đến đây, nàng hạ thấp giọng, bằng vẻ cảm kích nhìn Trác Dật Luân:

- Sau hết, ta xin đa tạ lòng tốt của người đã cho ta biết hết sự thật. Thôi xin cáo biệt.

Hẹn khi khác sẽ gặp lại.

- Hạ Hầu cô nương hãy ở lại giây lát đã, tại hạ muốn hỏi cô nương vài điều.

Hạ Hầu Quyên dừng lại, trợn mắt không vui:

- Bộ người muốn ngăn cản việc ta đi tìm bọn Độc Cô Trí để rửa hận?

Trác Dật Luân lắc đầu mỉm cười:

- Tại hạ nào dám ngăn cản cô nương làm việc ấy. Có điều, hai tên ma đầu khốn kiếp ấy đâu đã dễ tìm kiếm mà cô nương lại vội vã chỉ lắm vậy.

Hạ Hầu Quyên chớp chớp đôi mắt mòng, gục gật đầu:

- À! Có lẽ người nói đúng! Nhưng ta muốn biết người lưu ta lại đây làm gì. Hay người cũng muốn hỏi lại ta. Được! Nếu muốn, người cứ hỏi, ta sẽ trả lời thành thật như người.

Trác Dật Luân bị người đẹp nói trúng tim đen, chàng mỉm cười, vội hỏi ngay:

- Hạ Hầu cô nương với Thiên Long Bát Chương Quách Thiên Nam có thâm thù đại hận gì, cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

Nghe chàng nhắc đến thâm thù đại hận, Hạ Hầu Quyên bỗng sa sầm nét mặt, giọng như chưa nguôi uất hận:

- - Được rồi! Tưởng cũng nên nói rõ cho người biết, cha ta là “Phan Thiên Thần Thủ” Hạ Hầu Đôn...

Trác Dật Luân đón lời, tỏ ý kính trọng:

- Tại hạ được biết Hạ Hầu lão bá phụ là một Linh Nam đại hiệp danh trong nhất thời!

Hạ Hầu Quyên nghe Trác Dật Luân gọi cha mình là “lão bá phụ” với “Linh Nam đại hiệp”, nàng liếc mắt nhìn chàng có vẻ hảo cảm, rồi nói tiếp:

- Cha ta với Quách Thiên Nam vốn là đôi bạn thâm giao sống chết có nhau, trong một cơ duyên nan ngộ, họ đã tìm được một quyển võ công bí kíp “Bách Tượng Chân Kinh” và đã khổ công nghiên cứu. Không ngờ, chưa được bao lâu, cha ta bỗng bị Quách Thiên Nam sát hại và lão tặc khóp kiếp ấy đã chiếm trọn quyển bí kíp, tìm nơi bí mật, thanh vắng tham khảo và luyện tập một mình.

Đối với “Thiên Long Bát Chương” Quách Thiên Nam một bậc đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy, Trác Dật Luân không tin hành vi của lão có thể dễ tiện như thế được, nhưng những lời nói của Hạ Hầu Quyên vừa nói vừa đẩy về chân thành nên chàng đâm ra hoang mang, nhất thời không tiện biện bạch dùm cho vị đại hiệp quá cố. Chàng đành gật đầu cho xuôi chuyện, và thuận miệng hỏi thêm:

- Khi ấy Hạ Hầu cô nương đang ở đâu?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Ta đang ở trong Tiểu Tuyết Sơn Bàn Nhược Am học nghệ với ân sư.

- Hoá ra Hạ cô nương là ái đồ của Bách Nhẫn thần ni Hối đại sư! Trác Dật Luân tôi thật thất kính.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại:

- Còn người? Xem người có vẻ cốt tú thần thanh phong trần thoát tục, chắc cũng là đệ tử của một danh môn?

Trác Dật Luân nghe qua tám chữ “cốt tú thần thanh phong trần thoát tục” mà Hạ Hầu Quyên đã thật tình khen ngợi mình, chàng tỉnh người tươi cười đáp:

- Sư môn của tại hạ với sư môn cô nương có lẽ liên hệ mật thiết với nhau lắm. Tại hạ là môn hạ của “Thiên Sơn Túy Đầu Đà” với “Ai Lao Sơn Quy Vân Bảo” Bảo Chủ Bành Ngũ Tiên Sinh.

Hạ Hầu Quyên vốn biết “Thiên Sơn Túy Đầu Đà” cùng với “Quy Vân Bảo chủ Bành Ngũ Tiên Sinh” đều là những bậc đệ nhất lưu xuất thế cao thủ, địa vị tương đương với ân sư của mình là “Bách Nhẫn Thần Ni” Hối đại sư, nên nàng vừa nghe xong. Liền đối hân sắc mặt gật đầu đáp:

- Sự xét đoán của ta quả nhiên không sai, trừ phi là kẻ hãn thế kỳ tài, căn cốt thanh kỳ, chứ nếu không, người dễ gì được nhị vị tiền bối ấy chịu thu làm đồ đệ!

Trác Dật Luân lại được nàng tăng bốc thêm lần nữa, chàng thấy tâm thần mình phiêu diêu, nghe lòng có một cảm giác lâng lâng dễ chịu.

Bấy giờ, Hạ Hầu Quyên không còn nghiêm nghị lạnh lùng như lúc trước nữa, nàng như một thiếu nữ hiền túm tím cười nói:

- Trác huynh, giữa sư môn của chúng ta một khi đã có liên hệ với nhau, và giữa chúng ta lại khi vị tương đồng, tuy mới gặp nhau lần đầu nhưng tiểu muội thấy rất đáng được đính giao với nhau thành đôi bạn thân! Rất tiếc là Hạ Hầu Quyên này vì nóng lòng tìm Hà Chương Thiên với Độc Cô Trí, nên phải tạm cáo biệt, xin hẹn Trác huynh khi khác sẽ gặp lại nhau.

Ma lực của mỹ nhân quả thật vô cùng mãnh liệt, bốn chữ “đính giao cùng nhau” đã khiến Trác Dật Luân hân hoan như mở cờ trong bụng! Nhưng khi nghe đến “xin tạm cáo biệt” chàng lại như kẻ mất hồn.

-Trác huynh...

Bỗng Hạ Hầu Quyên ngáp ngừng, chớp chớp cặp mắt đen láy nhìn chàng rồi chum chim cười, thôi không nói nữa.

Trác Dật Luân hồi hợp chờ nghe không biết nàng muốn nói gì. Tuy nhiên, thấy ánh mắt dịu dàng lẫn nụ cười tình tứ duyên dáng, sắc mặt không còn lạnh lùng xa lạ như trước, và nghe nàng thỉnh thoảng đổi cách xưng hô, gọi mình hai tiếng “Trác huynh” êm ái, chàng cảm thấy lòng như vừa nhấp chung rượu mật.

Sau cái cười tươi mát, như đã quyết định, Hạ Hầu Quyên mới nói rõ ý mình.

- Rất tiếc là... tiểu muội còn cần tìm gặp hạ lạc của Hà Chương Thiên và Độc Cô Trí nên đành chia tay, nếu không tiểu muội sẽ cùng Trác huynh đính ước thâm giao. Trác huynh có thích làm bạn với tiểu muội không?

Ma lực của mỹ nhân quả thật vô biên!

Bốn chữ “đính ước thâm giao” và câu hỏi “Trác huynh có thích làm bạn với tiểu muội không?” làm Trác Dật Luân thêm một phen ngây ngất đến sững sờ!

- Kìa! Trác huynh không trả lời mà đứng ngẩn người mãi như vậy?

Đến chừng nghe Hạ Hầu Quyên lên tiếng lần nữa, Trác Dật Luân mới giật mình như vừa choàng tỉnh cơn mơ, lật đật cười đáp:

- Ô! Được vậy thì còn gì bằng! Cô... cô nương định bao giờ mới đính giao?

Hạ Hầu Quyên ngáy mắt:

- Sao lại còn gọi cô nương! Trác huynh không thấy người ta xưng hô tiểu muội rồi hay sao?

Bây giờ, Trác Dật Luân mới lấy lại bình tĩnh, liền nói cách rất tự nhiên:

- Thế bao giờ nghu huynh mới được kết bạn với... hiền muội?

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười:

- Bao giờ thì chưa biết, bây giờ thì chưa được, vì tiểu muội còn phải đi gấp. Thôi hẹn khi khác sẽ tái ngộ, giờ tiểu muội xin tạm biệt Trác huynh nhé.

Nói xong nàng phất tay vẫy chào rồi tung người phóng chạy như bay.

Trác Dật Luân chưa kịp giữ nàng ở lại thêm giây lát thì nàng đã chạy đi xa rồi.

Thật khổ tâm cho Trác Dật Luân, ngẫu nhiên gặp được người đẹp hợp tình hợp lý muốn kết bạn thâm giao, chàng mừng chưa kịp nói thì người đẹp lại đột ngột chia tay, tuy có hẹn ngày tái ngộ, nhưng rất mong lung xa vời, bảo sao chàng không u buồn cho được? Anh hùng tự cổ bốn đa tình”.

Nhưng còn giai nhân? Trước cuộc phân ly, lẽ ra là giai nhân phải miên man khổ lụy hơn khách anh hùng gấp trăm vạn lần. Song đối với Hạ Hầu Quyên người đẹp đáng liệt vào hạng giai nhân tuyệt sắc, thì hoàn toàn trái ngược. Nàng hiện đến bất chợt, ra đi cũng hết sức bất ngờ, không tỏ chút gì luyến lưu mến tiếc.

Trác Dật Luân thần thờ nhìn theo bóng hồng dần dần khuất mà nghe lòng nuốn buồn man mác. Chàng không khỏi nghĩ nhiều đến con người Hạ Hầu Quyên. Nàng đáng mặt là một trang tuyệt đại hồng quần xưa nay hiếm thấy.

“Ta từng đã dẫm bước khắp bốn mặt sông hồ, nhưng chưa gặp người con gái nào như nàng cả. Người sao mà khi giận dữ thì thần uy hiển hiện như một vì chúa tể, lúc dịu dàng như thực nữ chốn khuê môn, mắt

mộng như trời thu, môi hồng hàm tiếu. Ôi! Xinh đẹp, duyên dáng biết ngần nào!” - Trác huynh! Trác huynh, đang suy nghĩ gì mà lăm bằm một mình vậy?

Trác Dật Luân khẽ giật mình, chừng nhìn lên, chàng thấy Hạ Hầu Quyên đã hiện thân từ lúc nào rồi, và nàng đang đứng cạnh chàng mười bước, nhìn chàng tủm tỉm cười. Trác Dật Luân không dấu được vẻ vui mừng. Chàng ngỡ Hạ Hầu Quyên cũng luyến tiếc không muốn chia tay nên lật đật tươi cười, tiến lên nói lớn:

- Ô! Hiền muội trở lại lúc nào sao không cho ngu huynh hay làm ngu huynh cứ tưởng...

- Bị Trác huynh cứ tưởng nên làm sao hay được.

Nói rồi cả hai cùng cười xòa, vui vẻ mừng nhau như đôi bạn thân lâu ngày vừa gặp lại.

Sau đó, Hạ Hầu Quyên bỗng nói:

- Trác huynh này, tiểu muội trở lại đây là muốn nhờ huynh một chuyện, chẳng hay Trác huynh có vui lòng giúp tiểu muội không?

Trác Dật Luân hớn hở gật đầu:

- Sao lại không. Ngu huynh rất sẵn sàng. Đầu, hiền muội hãy nói thử xem.

Hạ Hầu Quyên khẽ chớp mắt nhìn Trác Dật Luân:

- Lúc này tiểu muội quên chưa hỏi danh hiệu của Trác huynh, vậy chẳng hay danh hiệu của Trác huynh là gì?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Các nhân vật võ lâm quanh vùng Ai Lao quen gọi ngu huynh là “Thánh Thủ Nhân Tâm”. Chỉ vậy thôi.

Hạ Hầu Quyên cúi đầu ra vẻ trịnh trọng, lăm bằm đọc đi đọc lại bốn chữ “Thánh Thủ Nhân Tâm” một hồi, rồi ngước mặt lên hỏi:

- Theo nghĩa bốn chữ Thánh Thủ Nhân Tâm, có phải Trác huynh tinh thông cả y lý lẫn võ công không?

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu:

- Nào ngu huynh đã tinh thông chi đâu. Sự thật thì ân sư của huynh là Bành Ngũ Tiên Sinh với Nhất Thiếp Thần Y Diệp Thiên Sĩ là đôi bạn chí thân chí thiết, hễ mỗi lần hầu chuốc rượu hầu cờ cho hai người xong, ngu huynh được họ thưởng công bằng cách mỗi người chỉ điểm cho một ít sở trường. Nên ngu huynh tạm gọi là biết qua vậy thôi.

Hạ Hầu Quyên nghe giọng nói của Trác Dật Luân có vẻ khiêm nhượng, nàng lườm mắt nhìn chàng, hứ một tiếng:

- Được như vậy Trác huynh còn muốn gì nữa.

Rồi nàng chợt thở dài giọng hạ thấp:

- Nhưng dù sao có được một danh hiệu nghe oai như Trác huynh, kẻ cũng diễm phúc lắm rồi.

Được người đẹp khen tặng Trác Dật Luân như nở ruột nở gan, Nhưng sự nhớ lúc này chàng không hỏi tên họ nàng bị nàng mắng là thiếu lịch sự, Trác Dật Luân giật mình lật đật hỏi:

- Thế còn danh hiệu của hiền muội gọi thế nào?

Tội cho Trác Dật Luân, chàng cố tránh làm buồn lòng Hạ Hầu Quyên chừng nào, lại càng mắc phải chừng nấy. Thế có khổ khổ không chứ! Bởi vậy, người xưa thường bảo “Người đẹp hay khó tính, và chịu lòng người đẹp còn khó hơn lên trời” quả thật không sai một tí tị nào!

Nghe Trác Dật Luân hỏi tới danh hiệu mình, Hạ Hầu Quyên bỗng sa sầm ngay nét mặt, không vui đáp:

- Trác huynh khéo hỏi thật. Nếu tiểu muội đã có danh hiệu rồi, hà tất tiểu muội đi ngưỡng mộ danh hiệu của Trác huynh và nhờ vả Trác huynh làm gì.

Trác Dật Luân bị nàng sửa nhẹ, chàng sượng sùng thẹn đỏ mặt. Nhưng cũng may, lúc nàng Hạ Hầu Quyên không còn ngang tàng đánh đá như lúc nãy, chứ nếu không, chắc chắn Trác Dật Luân sẽ không tránh khỏi một trận sỉ vả tơi bời. Trác Dật Luân nghĩ lại mà hú hồn, đứng chết trân một chỗ, đến không dám nhìn ngay mặt Hạ Hầu Quyên.

2. Bào Hao Hồng Nhan

Hạ Hầu Quyên vốn tính bướng bỉnh, ngạo mạn không ai bằng, bình sinh nàng chưa biết hối hận việc mình làm bao giờ. Nhưng hiện thời liếc thấy Trác Dật Luân cứ đứng im lặng mãi, không hiểu sao nàng lại sợ làm chàng buồn, nên liền đổi vui sắc mặt khúc khích cười:

- Trác huynh, lúc nãy Trác huynh có hứa giúp tiểu muội, sao bây giờ không nói gì cả vậy. Tiểu muội xin lỗi Trác huynh nha.

Ngay lúc này nếu có một kẻ thứ ba biết rõ cá tánh dị thường của cô gái vốn mang tính là khó tính, chắc hẳn sẽ phải rất lấy làm ngạc nhiên cho sự thay đổi tính tình của Hạ Hầu Quyên. Sự thay đổi này chính bản thân Hạ Hầu Quyên cũng không hiểu tại sao. Nàng chỉ biết hình như nàng cảm thấy có một thứ mỹ cảm kỳ lạ vừa âm thầm len lỏi vào tâm hồn nàng từ khi nàng gặp gỡ Trác Dật Luân. Do đó, khiến nàng không còn đủ can đảm làm buồn lòng người thanh niên khôi ngô tuấn đạt như nàng đã từng đối xử tàn nhẫn với người nàng đã gặp từ trước đến nay.

Còn Trác Dật Luân, chàng cũng chẳng hơn gì Hạ Hầu Quyên. Lúc nào chàng cũng ngay ngáy lo sợ nàng hờn giận. Bởi vậy, khi thấy Hạ Hầu Quyên không giận nữa, chàng như cởi mở tấm lòng, sung sướng tươi hẳn nét mặt:

- Hiền muội, chính ngu huynh mới là kẻ hồ đồ, có lỗi với hiền muội. Thôi hãy bỏ qua đi.

Giờ hiền muội nhờ huynh giúp gì nào?

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười, phô hai hàm răng trắng trong đều đặn:

- Tiểu muội nhờ Trác huynh tặng cho một danh hiệu.

- Ô! Tưởng gì chứ việc ấy có khó chi đâu. Ngu huynh rất sẵn sàng.

- Nhưng tiểu muội không thích những danh hiệu vu vơ trơ trên chẳng hạn như... như...

Linh Ba Tiên Tử, Hàn Sơn Ngọc Nữ... đâu nhé. Phải là cái danh hiệu xác thực tiểu muội mới chịu.

- Được rồi để cho huynh suy nghĩ chút đã nhé.

Hạ Hầu Quyên gật đầu rồi nhìn Trác Dật Luân chum miệng mỉm cười.

Trác Dật Luân cố moi óc một hồi sức nhớ đến những cảm nghĩ của lòng mình khi chàng đứng nhìn theo bóng dáng Hạ Hầu Quyên từ biệt bỏ đi, chàng bỗng búng tay “tróc” một tiếng gật đầu cười nói:

- Được rồi! Ngu huynh đã nghĩ ra rồi! Hiền muội là một đoá hoa biết nói, hương sắc mặn mà, nhưng có tính sáng trực nóng nảy, vậy ngu huynh tặng cho hiền muội cái danh hiệu “Bào Hoa Hồng Nhan” nghĩa là... Người đẹp Kỳ Khôi, hiền muội có chịu không?

Hạ Hầu Quyên cau mày, lẩm bẩm đọc đi đọc lại bốn tiếng “Bào Hao Hồng Nhan” rồi cắn môi tỏ vẻ suy nghĩ. Bỗng nàng vỗ tay reo lên:

- Ô! Tuyệt! Tuyệt lắm Trác huynh ơi! Trác huynh chọn cho tiểu muội cái danh hiệu nghe thú vị hết sức, thật Trác huynh không hổ là cao tước của nhị vị lệnh sư. Tiểu muội cảm ơn Trác huynh nhiều lắm nha.

Nói xong nàng neho một bên mắt khê cú đầu chào Trác Dật Luân rồi nhanh nhẹn quay người bỏ chạy như bay không nói thêm một lời từ biệt.

Trác Dật Luân đang sung sướng tươi cười nhìn Hạ Hầu Quyên rồi rít mừng quỳnh, bỗng thấy nàng bất thần bỏ đi vội vã chàng cuống quỳnh lên, lật đật chạy theo ngoắc tay gọi lớn:

- Hiền muội! Hiền muội!...

Nhưng chạy được có mấy bước, thấy Hạ Hầu Quyên đã đi khá xa, nghe chàng kêu, nàng chỉ giơ tay vẫy chứ không thềm ngừng lại, Trác Dật Luân lắc đầu thở dài, thôi không đuổi theo nữa.

Mặt Trác Dật Luân lúc này trông thật thảm bại làm sao ấy! Khóc thì không khóc được, còn cười thì trời ơi!..., làm sao chàng cười cho nổi, trong khi lòng đang ngổn ngang trăm sợi chỉ tình! Cho nên, đứng nhìn theo Hạ Hầu Quyên, mặt Trác Dật Luân cứ méo sệt ra đó.

Đã bảo ái tình độc địa lắm cơ, nó mà chui lọt vào lòng thì đừng bóc bỏ ra ngoài. Ấy thế mà ai cũng thích lao đầu vào và bị đá lông lốc như quả banh vẫn cứ còn tưởng bỏ, thế có lạ không cơ chứ?

Nếu không tại sao bị người đẹp cho ê mặt ê mày năm phe ba lượt, lên ruột biết mấy lần, Trác Dật Luân vẫn cứ thấy mền mền thương thương, và khi người đẹp vẫy tay chào tạm biệt, ra đi xe mà chàng cứ còn đứng ngẩn nhìn ngơ, buồn tình nhớ tiếc mãi?

Đang dõi mắt theo bóng Hạ Hầu Quyên với hy vọng nàng sẽ trở lại lần nữa, Trác Dật Luân bỗng giật mình mừng rỡ thấy nàng đi thẳng một mạch xuống tới con đường mòn nhỏ, chợt ngoảnh lại giơ tay vẫy chàng. Tưởng nàng ngoắt mình theo, Trác Dật Luân vừa định chạy phóng xuống, nào ngờ chỉ thoáng một cái, Hạ Hầu Quyên đã biến mất vào khu rừng bên cạnh.

Trác Dật Luân đứng khựng lại, lòng buồn bã vô cùng. Chàng suy nghĩ mãi vẫn không biết đối với chàng, Hạ Hầu Quyên vô tình hay hữu ý. Nếu bảo rằng nàng vô tình thì tại sao đã đi rồi còn ngoảnh mặt lại vẫy chàng làm gì.

Còn nếu bảo nàng hữu ý thì không thể nào nàng đành tâm đi một cách hấp tấp không chút luyến tiếc như vậy được. Càng suy nghĩ chừng nào, chàng càng khó hiểu chừng nấy.

Và càng khó hiểu bao nhiêu Trác Dật Luân càng cảm thấy nôn nao muốn gặp lại Hạ Hầu Quyên bấy nhiêu.

Tuy nhiên, biết hiện thời không có cách gì đuổi kịp Hạ Hầu Quyên được nữa, Trác Dật Luân ôm lòng căn rằng nhìn xuống phí khu rừng đã che khuất hình bóng mỹ miều của cô gái đỏ, người đã chiếm ngự và làm xao xuyến lòng chàng.

Mãi đến khi có nghe tiếng trở mình mệt nhọc, Trác Dật Luân mới trở về với thực tại.

Chàng quay đầu nhìn lại, mới hay Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ say vì như chết.

Châu Tam Úy thấy chàng chưa tan hết vẻ ngơ ngác, lão ngạc nhiên ngồi dậy hỏi:

- Có gì mà Trác lão đệ như kẻ mất hồn vậy?

Trác Dật Luân hơi đỏ mặt bối rối:

- Dạ..., dạ không văn bối... chẳng có việc gì cả!

Thấy Trác Dật Luân ngập ngừng không được tự nhiên, Châu Tam Úy bước lại gần chàng vỗ vai cười nói:

- Hà hà việc gì lão đệ lại giấu giếm, cứ nói toạc ra cho lão phu biết đi.

Trác Dật Luân gượng cười đành thú nhận.

- Dạ... lúc tiền bối ngủ có một người con gái vừa đến đây tìm Quách đại hiệp để báo thù.

- Nàng ấy là ai, Trác lão đệ có biết không?

- Dạ! Nàng là... Bào Hao Hồng Nhan.

Châu Tam Úy sẽ cau mày:

- Bào Hao Hồng Nhan? Nàng là nhân vật thuộc môn phái nào, sao lão phu chưa hề nghe Quách đại ca nhắc đến lần nào cả vậy?

Trác Dật Luân sực nhớ lại Bào Hao Hồng Nhan là cái danh hiệu chàng vừa tặng nàng chứ không phải tự nàng chọn lấy, vì thế nên Châu Tam Úy nghe diếc con ráy là phải, chàng vội vàng nói mau:

- Dạ, đó là danh hiệu của nàng mới đây, còn tên nàng vẫn bồi nghe nói là... là Hạ Hầu Quyên.

Nghe qua ba tiếng Hạ Hầu Quyên, Châu Tam Úy giật nảy người, lão biến sắc kinh hoảng, chụp vai Trác Dật Luân:

- Trác lão đệ bảo sao! Có phải Hạ Hầu Quyên là ái đồ của Bách Nhân Thần Ni Hối Đại Sư trên Tuyết Sơn và là ái nữ của Phan Thiên Thần Thủ Hạ Hầu Đôn, vị Lĩnh Nam đại hiệp lừng danh võ lâm trước kia không?

Trác Dật Luân gật đầu khẽ đáp:

- Dạ phải!

Châu Tam Úy càng biến sắc thêm:

- Thế còn tiểu đầu ầy hiện giờ ở đâu?

- Nàng đã rời khỏi đây lâu rồi. Văn bồi cũng không biết nàng đi đâu nữa.

- Con tiểu đầu ầy với Quách đại ca lão có mối thâm thù sâu như lòng biển, nó đã từ xa tìm đến tâm thù, lẽ nào nó lại chịu bỏ đi một cách dễ dàng như thế được?

- Thừa tiền bối, nàng bỏ đi thật mà. Nghe văn bồi nói Quách đại hiệp đã bị thù gia sát hại vong mạng, nàng...

Không đợi Trác Dật Luân nói hết, Châu Tam Úy chỉ ngời mộ, hỏi chàng:

- Nó không biết đây là mộ phần của Quách đại ca lão sao? Sao nó không tìm cách quật mộ thù gia cho hả giận?

Trác Dật Luân không hề nghĩ đến việc này, và cũng không hiểu tại sao Châu Tam Úy lại nói thế, chàng hết sức ngạc nhiên, nhưng vẫn nói thật:

- Hạ Hầu cô nương có lòng quang minh nhân hậu lắm, nàng bảo người chết là oán thù kẻ như tiêu tan hết, còn phải quật mồ mả hành tội mở hài cốt vô tri vô giác mà làm gì. Nàng bảo có trả thù là trả thù người sống, vì vậy nàng trút cả cừu hận lên đầu hai tên ác ma tàn phế là Hà Chương Thiên và Độc Cô Trí, nên nàng đã lên đường tìm kiếm bọn chúng để hỏi tội và rửa hận thù.

Trác Dật Luân nói rõ đầu đuôi câu chuyện như vậy, Châu Tam Úy bỗng thở dài hồi tiếc:

- Thôi, lão phu đã bỏ lỡ cơ hội thanh toán một ủy thác trọng đại của Quách đại ca giao phó rồi!

Trác Dật Luân ngạc nhiên chụp hỏi:

- Châu lão tiền bối, Quách đại hiệp người đã ủy thác trọng đại gì cho tiền bối thế?

Châu Tam Úy lắc đầu đáp:

- Lão phu đâu có ngờ chỉ ngủ có một giấc mà hư hỏng việc lớn như thế này! Quách đại ca của lão trần trời bảo cố tìm cho được Hạ Hầu Quyên, rồi chỉ rõ mộ phần của người cho nàng biết bảo nàng hãy quật mồ khai quan, bầm nát thầy người mà trả thù rửa hận.

Trác Dật Luân kinh hãi la lên:

- Tiền bối! Việc gì Quách đại hiệp phải trần trời bảo như thế? Không lẽ Quách đại hiệp có thể phục thân sẵn một độc kế sát nhân trong cổ áo quan?

Châu Tam Úy nghe Trác Dật Luân nói thế, lão bỗng trợn ngược đôi mắt nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Trác lão đệ sao dám nghĩ như vậy. Quách đại ca của lão phu nhân nghĩa bằng trời cao như thái sơn vọi, chứ đâu phải hạng người nham hiểm tiểu nhân mà lão đệ nỡ buông lời nhục mạ người như thế?

Nhìn thấy sắc mặt bất bình của Châu Tam Úy lộ hẳn ra ngoài, biết mình đã lỡ lời Trác Dật Luân vội ôn tồn tạ lỗi:

- Xin lão tiền bối khoan thứ cho vãn bối. Thật tình vãn bối không có ý nghĩ đó. Vãn bối chỉ lấy làm kinh dị việc Quách đại hiệp trối lại với tiền bối là bảo Hạ Hầu cô nương quật mồ chém nát thầy thi để trả thù mà thôi.

Châu Tam Úy dụ sắc mặt, hạ giọng phân vua:

- Không phải lão phu bênh vực cho người đại ca của lão phu, sự thật nó như thế này:

Nguyên cha của Hạ Hầu Quyên là Phan Thiên Thần Thủ Hạ Hầu Đôn với Quách đại ca của lão là đôi bạn thân thiết lắm...

Trác Dật Luân gật đầu ngắt lời:

- Việc này với việc Hạ Hầu đại hiệp cùng Quách đại hiệp tìm chung được quyển võ lâm bí kíp Bách tượng chân kinh, Hạ Hầu cô nương kể cho vãn bối nghe cả rồi.

- Đành vậy! Nhưng Hạ Hầu Đôn chết vì lão ta luyện khí hơi rã rời bị tẩu hỏa nhập ma, chớ có phải chết vì Quách đại ca của lão sát hại đâu.

- Vãn bối cũng nghĩ vậy. Quách đại hiệp là người đức cao trọng vọng, quyết không khi nào làm những việc thất đức như thế. Nhưng không hiểu tại sao Quách đại hiệp lại không chịu nói rõ sự thật cho Hạ Hầu Quyên nghe?

- Trác lão đề nghị vậy cũng phải. Nhưng Quách đại ca của lão cho rằng khi đã bị oan, dầu có biện bạch cách gì đi nữa, cũng không thể minh giải được. Vả lại khi đó Hạ Hầu Quyên cũng còn nhỏ nên Quách đại ca của lão mới quyết định tạm lánh mặt giang hồ, cam chịu hàm oan chờ Hạ Hầu Quyên trưởng thành luyện xong tuyệt nghệ tìm cừu gia rửa hận, khi ấy Quách đại ca của lão sẽ có biện pháp giải oan rửa hận thù một cách ổn thỏa.

Như hơi suy nghĩ rồi nhẹ thở ra, Trác Dật Luân nói:

- Quách đại hiệp nghĩ như thế cũng rất đúng. Nhưng nay Quách đại hiệp đã bị thảm tử, xuôi tay trần hoàn rồi, như thế có phải cái biện pháp giải oan tuyệt vời kia đã rã tan theo bọt nước rồi không?

Châu Tam Úy cười nhẹ:

- Quách đại ca của lão phu độn thể thanh tu tịnh trung sinh tuệ, biết trước tử sinh kiếp vận nên đặc biệt chế tạo một chiếc hộp nhỏ bằng thiếc dấu kín ở một nơi anh ấy đã căn dặn lão phu nhiều lần bảo nếu không may anh ấy gặp hung hiểm chết bất đắc kỳ tử thì lão phu phải nhớ chôn chung chiếc hộp thiếc với thi hài anh ấy.

Trác Dật Luân chặn hỏi:

- Trong chiếc hộp ấy đựng vật gì, có phải là quyển bí kíp “Bách Tượng Chân Kinh” không?

Châu Tam Úy lắc đầu:

- Bộ bí kíp “Bách Tượng Chân Kinh” là một quyển sách dày màu vàng chính lão phu đã được trong thấy tận mắt. Quách đại ca của lão vì giận quyển bí kíp ấy sinh ra họa giết chết người bạn thân nên đã tự tay đốt bỏ rồi. Còn việc chiếc hộp ấy đựng vật gì lão phu thật không sao biết được. Tuy nhiên Quách đại ca của lão có nói rằng khi nào Hạ Hầu Quyên quật mồ phá vỡ chiếc hộp ấy ra tức khắc thâm thù tự giải oan nhục tự thanh và Quách đại ca của lão mỉm cười nơi chín suối.

Nói đến đây Châu Tam Úy tỏ vẻ buồn bã vô cùng rồi thở dài và nói tiếp:

- Thiên hạ sự thường nhiều bất ngờ không thể lường trước được! Lão phu có dè đâu chỉ một giấc ngủ mê man lão phu đã làm lỡ mất lời trối trăn củ người bạn quá cố!

Trác Dật Luân khuyên giải cho lão bớt ưu phiền:

- Châu lão tiền bối đừng buồn nữa sự nhầm lẫn này cũng do ở vãn bối một phần chứ có riêng gì lão tiền bối đâu.

Châu Tam Úy sức nhớ lại, vội cau mày hỏi:

- Tại sao Trác lão đệ lại nỡ bỏ thuốc mê vào rượu, làm lão phu say mùi, mê man bất tỉnh như vậy?

Trác Dật Luân bất đắc dĩ đành phải thuật lại việc chàng phát hiện lão vì quá đau thương nên nhuốm bệnh và cần phải chữa bệnh một cách yên tĩnh cho lão nghe.

Châu Tam Úy nghe xong liền cười thông cảm:

- Trác lão đệ có ơn sâu cứu mạng với lão phu, lão phu đâu dám trách cứ lão đệ. Nay việc cũ đã qua cũng chẳng nên nhắc lại làm gì. Hiện giờ cần nhất là chúng ta truy tầm cho ra tung tích của Hạ Hầu Quyên.

Trác Dật Luân chỉ khu rừng phía Tây nói với Châu Tam Úy:

- Hạ Hầu Quyên, lúc này từ khu rừng ấy đến đây, và nàng cũng đã đi về phía ấy đấy.

Châu Tam Úy lắc đầu thở dài:

- Quát Thương Sơn gần Đông Hải. Ở Đông Hải chỉ trừ một vị võ lâm kỳ hiệp trấn địa kinh thiên là hiện đang ẩn tích tại đây thôi ngoài ra bọn ma đầu vạn ác đều đang đổ dồn cả về Trung Nguyên nhưng giang hồ mệnh mông, làm sao Hạ Hầu Quyên tìm được bọn Độc Cô Trí và Hà Chương Thiên mà hỏi tội rửa hận, Trác Dật Luân nghe Châu Tam Úy nói còn một vị võ lâm kỳ hiệp đang ẩn tích tại Đông Hải, chàng vội hỏi:

- Thưa Châu lão tiên bối vị võ lâm kỳ hiệp nào ẩn cư tại Đông Hải thế?

- Là “Quang Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân, một nhân vật lừng danh trong đương thế võ lâm, danh hiệu “Tam Kỳ Nhị Đế Nhất Tuyệt Lục Tàn” đấy.

Trác Dật Luân biết rõ vị “Quang Phục đảo chủ” Vệ Tam Dân danh tiếng ngang ngửa với hai vị ân sư của chàng là Thiên Sơn Túy Đầu Đà và Ai Lao Sơn Quy Vân Bảo Bành Ngũ tiên sinh, cả ba được thiên hạ hợp xưng là “Tam Kỳ”.

Hơn nữa chàng còn biết trên Quang Phục Đảo hiện giờ đang tụ tập những cô thần nghiệp tử của Minh triều cốt chỉnh quan kinh vô sinh tụ giáo huấn, chờ đợi thời cơ đề trừng khôi Hán nghiệp thấu phục lại sơn hà. Vệ Tam Dân hiện là một nhân vật vĩ đại nhất trong võ lâm, được toàn thể mọi người kính trọng, không những các chính nhân hiệp sĩ trong tứ hải bát hoang ngay đến những nhân vật trong bàng môn tả đạo cũng đều một lòng kính trọng “Quang Phục Đảo Chủ” Vệ Tam Dân.

Bởi thế, khi Châu Tam Úy nhắc đến tên “Vệ Tam Dân” Trác Dật Luân tươi sắc mặt, tỏ vẻ hết sức kính mến. Châu Tam Úy thấy thế trong bụng khen thầm, mỉm cười nói với chàng.

- Nghe đồn Độc Cô Trí thì đang ẩn cư tại “Hồ Bắc Đồng Bách Sơn” nhưng không biết có đúng không, còn Hà Chương Thiên thì thường hay xuất hiện xung quanh vùng “An Huy Hoàng Sơn”, nếu Trác lão đệ không có việc gì bận rộn, hãy cùng lão phu du hiệp đến hai nơi ấy một chuyến cho biết.

Trác Dật Luân vui vẻ gật đầu.

- Văn bối thường ngày rất hâm mộ những thắng cảnh tại hai nơi ấy, hôm nay may được đi chung với lão tiên bối cho thoải tình du ngoạn, văn bối vui mừng lắm.

Châu Tam Úy nghe nói liền thu dọn sạch sẽ mọi vật trước mộ không để lại một dấu tích gì, xong liền cùng Trác Dật Luân đi thẳng về phía Hoàng Sơn.

Dọc đường Châu Tam Úy như sức nhớ ra liền nghiêm sắc mặt bảo Trác Dật Luân:

- Trác lão đệ nên nhớ kỹ Hà Chương Thiên tuy đã bị cụt cả hai tay nhưng đôi chân củ hủ ta vẫn có thể phóng được nhiều thứ ám khí có tẩm thuốc độc, nếu Trác lão đệ gặp phải hắn thì nhớ phải coi chừng cho lắm đấy nhé.

Trác Dật Luân vòng tay cúi đầu:

- Xin đa tạ tiên bối đã có lòng chỉ bảo, văn bối xin ghi tạc dạ, quyết không dám khinh xuất.

Châu Tam Úy gật đầu bằng lòng:

- Lão đệ tuổi trẻ mà biết thận trọng như vậy tốt lắm.

Rồi lão như sức nhớ ra hỏi tiếp:

- À mà này! Chẳng hay sợi dây màu tím mà lão đệ phóng xuyên qua hai chiếc phi hoàn của Hà Chương Thiên vừa rồi là gì thế?

Trác Dật Luân vui vẻ đáp:

- Đó là sợi “Thiết Tuyến Xà Cân” được “Nhất thiếp thần y” Diệp tiên bối ngâm với linh dược và nấu trước sau đến chín lần, tặng cho văn bối dùng làm binh khí. Sợi giây này muốn nó cứng rắn như tinh chưởng hay mềm như sợi chỉ thường đều được cả, bất cứ loại bảo đao bảo kiếm nào cũng không thể chém đứt nổi, nó có một uy lực vô cùng tinh diệu.

Chàng vừa nói vừa mở sợi “Thiết Tuyến xà cân” ra trao cho Châu Tam Úy xem.

Châu Tam Úy thấy sợi Xà cân lớn bằng ngón tay người, dài chừng hai trượng lão ngạc nhiên.

- Loại Thiết Tuyến Xà Cân thường chỉ dài hơn một trượng thôi, sao sợi Xà Cân của lão đệ không những dài hơn hai trượng mà lại còn to như ngón tay người thế này?

Trác Dật Luân vội giải thích:

- Lão tiên bối không biết chứ sợi Thiết Tuyến Xà Cân của văn bối thật ra dài hơi ba trượng rưỡi, nhỏ như sợi tơ kia, nhưng Diệp tiên bối nhận thấy tinh hoa của nó đều dồn về phía dưới đầu rắn độ tám chín tấc, nên người chỉ chọn riêng khúc ấy rồi dùng các thuốc quý mà chưng chế chín lần, cuối cùng nó mới phồng to và còn ngắn lại hơn hai trượng đấy.

Châu Tam Úy nghe nói vội ngậm vận công lực vào bốn đầu ngón tay để thí nghiệm thử.

Quả nhiên sợi “Thiết Tuyến Xà Cân” ở trên tay lão đang mềm mại bỗng cứng rắn vô cùng, chẳng khác gì một ngọn roi sắt. Thấy vậy, Châu Tam Úy hứng chí, liền vung roi vút mạnh luôn mấy cái nghe veo veo rợn người. Bỗng lão nghe “bùng” một tiếng và nghe Trác Dật Luân cười ha hả, lão lập tức dừng tay, giơng cặp mắt tròn xoe kinh hãi nhìn tảng đá lớn bị ngọn roi quất trúng bể tan tành, văng nhiều mảnh nhỏ tung tóe. Sau đó, lão vội thu liền nội công, sợi Thiết Tuyến Xà Cân trở lại mềm mại như cũ, lão gật đầu cười hà hà và trao trả lại cho Trác Dật Luân:

- Trác lão đệ hãy giữ kỹ sợi giây này, nó là một hãn thế võ lâm dị bảo đấy nhé.

Đợi Trác Dật Luân cất kỹ sợi Thiết Tuyến Xà Cân vào người, Châu Tam Úy bỗng hỏi:

- Trác lão đệ, lão đệ đã từng chữa bệnh cho lão phu tại Mai Long Cốc, lại có liên hệ với “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, chắc có lẽ lão đệ tinh thông y lý và thạo nghề thầy thuốc lắm phải không?

Nghe Châu Tam Úy hỏi tới việc này, Trác Dật Luân lấy làm lạ, nhưng cũng gật đầu đáp:

- Văn bối may được Diệp lão tiên bối tận tâm chỉ bảo, nên cũng biết qua chút đỉnh y thuật nhưng...

Châu Tam Úy bỗng tươi hẳn nét mặt, hớn hờ chặn lời:

Nếu thế thì còn gì hay bằng. Trác lão đệ, lão phu đã có cách tìm bọn ma đầu ấy rồi.

Trác Dật Luân chụm hỏi:

- Tiên bối có cách gì nói thử văn bối nghe xem.

Châu Tam Úy thích chí cười lớn:

- Ha ha... ha... Còn có cách gì hơn nữa. Lão đệ đã hành nghề thầy thuốc, như thế chúng ta vừa có tiền dùng làm lộ phí, vừa có cách tụy tâm tung tích bọn Độc Cô Trí và Hà Chương Thiên. Nhưng bây giờ thì khoan đã khi nào du ngoạn Hoàng Sơn xong, chúng ta sẽ thi hành kế sách ấy.

Trác Dật Luân cười nói:

- Cách ấy kể cũng thú vị lắm, nhưng văn bối thấy việc xem bệnh lấy tiền nó như thế nào ấy. Hay là chúng ta cứ xem bệnh nhu+ng không lấy tiền, tiền bối nghĩ có được không?

Châu Tam Úy quắc mắt khoát tay lia lịa:

- Không được! Lão đệ chữa bệnh miễn phí tuyệt đối không được. Lão phu có hai lý do phản đối.

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Hai lý do ấy thế nào?

Châu Tam Úy nói ngay:

- Lão đệ đừng quá câu nệ tiểu tiết mà hỏng. Xem mạch bốc thuốc thì phải lấy tiền nếu không để người ngoài sinh nghi thì còn thám thính thế nào được nữa. Đó là lý do thứ nhất.

Trác Dật Luân gật đầu hỏi tiếp:

- Còn lý do thứ hai?

Châu Tam Úy mặt thoáng có vẻ buồn nói:

- Người đời thường bảo: “Dưỡng nhi phòng lão, tích cốc phòng cơ”, lão phu đã cực nhọc quá nữa đời người, đường cháu con giờ kể như cũng tuyệt vọng. Cứ cái cảnh phiêu bạt nghèo khổ không nơi nương tựa như thế này nghĩ lại lão phu lo ngại cho sau này lắm. Bây giờ gặp lão đệ có cơ kiếm ra tiền, thật lão phu muốn theo lão đệ kiếm chút ít để phòng khi xuống tay yên giấc có được cái quan tài xoàng xĩnh đựng thây vậy thôi. Đó là lý do thứ hai là như vậy đó, lão đệ nghĩ lại xem.

Nghe Châu Tam Úy nói rõ ẩn tình như vậy, chàng cảm động khôn cùng liền gật đầu nói:

- Châu lão tiên bối nói thế cũng phải. Vậy bây giờ vẫn bối đề nghị như thế này, đối với người nghèo khổ ta chữa bệnh không lấy tiền, còn đối với người giàu tính tiền nhiều hơn.

Tiền bối nghĩ sao?

Châu Tam Úy hơi trầm ngâm rồi gật đầu nói:

- Như thế cũng được miễn là chúng ta có chút ít tiền phòng cho hậu vận là được rồi.

3. Hoàng Sơn Diễm Tích

Sau mấy hôm băng đèo vượt núi, một già một trẻ tìm đến một thị trấn đông đúc dân cư kiếm được một tiểu khách điểm dừng chân nghỉ ngơi.

Ngồi uống đến tuần rượu thứ hai, bỗng có điểm tiểu nhị hối hả chạy lại thưa:

- Bẩm lão gia và tướng công, có người vừa đem kiệu đến đón lão gia và tướng công đi xem mạch. Nhưng có phải lão gia và tướng công làm nghề xem mạch bốc thuốc không?

Lão gia nghe điểm tiểu nhị hỏi như vậy liền vỗ cái rương con bên cạnh quát lớn:

- Không xem mạch bốc thuốc thì mang cái rương đựng đầy thuốc này làm gì.

Quát điểm tiểu nhị xong, lão ta quay lại với thiếu niên cười hề hề nói:

- Trác lão đệ, thần tài chiếu cố bọn mình rồi đấy, lão đệ nhớ đừng quên lấy...

Thì ra ông lão và thiếu niên kia là Châu Tam Úy và Trác Dật Luân. Nghe Châu Tam Úy nhắc khéo, Trác Dật Luân gật đầu mỉm cười rồi quay bảo điểm tiểu nhị:

- Bọn ta không quen ngồi kiệu, người ra nói lại với thân chủ ấy, bảo bọn ta sẽ đi bộ theo sau cũng được.

Điểm tiểu nhị vội xoa tay nói:

- Người ấy nói là bệnh nhân hiện ở rất xa, đi bộ bất tiện, nên mới phải đem kiệu đến đón, bảo thưa với lão gia và tướng công chớ ngại.

Thấy Trác Dật Luân vừa trầm ngâm suy nghĩ, Châu Tam Úy cười bảo:

- Trác lão đệ, vì thân chủ này có vẻ khác thường, bọn ta không nên làm phật lòng, hãy ngồi kiệu cho đỡ mỏi chân cũng được.

Nghe qua bốn tiếng “có vẻ khác thường”, Trác Dật Luân hội ý cười thầm, chàng liền gạt đầu bằng lòng rồi mỗi người một cổ kiệu nhỏ đậu chực lối bên ngoài.

Đường đi mỗi lúc một gấp ghenh vắng vẻ, thế mà bốn gã phu kiệu cũng cước lực như bay, chạy dễ dàng như đang đi trên đường cái bằng phẳng.

Sau quãng thời gian ăn xong bữa cơm, hai cổ kiệu bỗng ngừng trước một đại sảnh của một tòa sơn trang rộng lớn.

Trác Dật Luân và Châu Tam Úy vừa bước xuống kiệu đã có một chàng văn sĩ tự xưng Tô Kiến Tường cung kính dẫn họ bước vào trong sảnh.

Bên trong đại sảnh trần thiết rất hoa lệ, khác thường không có chút vẻ gì là nơi sơn cư ẩn dật.

Khi tiểu đồng dâng trà xong, Trác Dật Luân liền hỏi Tô Kiến Tường:

- Xin hỏi chủ nhân, bệnh nhân hiện tại ở đâu để chúng tôi còn sớm lo liệu.

Tô Kiến Tường lắc đầu cười đáp:

- Tại hạ chỉ là một tân khách trong “Hồng Diệp Sơn trang”, chính bệnh nhân mới là trang chủ.

Trác Dật Luân nói:

- Quý trang chủ chắc không được khỏe lắm, vậy phiền các hạ thỉnh ra ngoài này, hoặc dẫn tại hạ vào trong bệnh thất, vì cần phải xem mạch cho thuốc sớm được chừng nào hay chừng ấy.

Tô Kiến Tường nghe nói lật đặt đứng dậy dẫn Trác Dật Luân với Châu Tam Úy bước vào phía sau đại sảnh, qua khỏi một hành lang cong queo, hai người được dẫn vào một căn phòng sang trọng.

Bệnh nhân đang nằm trên giường là một vị thư sinh tuấn tú tuổi trạc tam tuần, mình mặc áo vàng.

Tướng mạo của thư sinh này trông rất tuấn mỹ, nhưng là vẻ tuấn mỹ pha lẫn âm trầm, lông mày không quá đen rậm, nếu bàn theo sách tướng, bệnh nhân là một nhân vật tham dâm hiếu sắc.

Sắc mặt của thư sinh này không có vẻ gì là bệnh hoạn, chỉ có đôi mắt thần quang khô héo, hình như chàng ta đang quá bị thương sâu não thì phải.

Trác Dật Luân bảo nhỏ với Tô Kiến Tường đem cho chàng một cái gối mềm để gác tay bệnh nhân cho chàng bắt mạch.

Tô Kiến Tường liền lấy gối nhẹ vừa kê cổ tay trái của bệnh nhân lên vừa nói nhỏ với thư sinh áo vàng:

- Khỏi bấm trang chủ, có Trác tiên sinh được thiên hạ coi như là một vị thánh thủ thần y đến đây bắt mạch bốc thuốc cho tam trang chủ đây.

Vị hoàng y thư sinh được gọi là tam trang chủ khẽ liếc nhìn Trác Dật Luân, rồi chỉ khẽ gạt đầu, thần thái có vẻ kiêu ngạo, khinh thường.

Trác Dật Luân không hiểu tâm tình bệnh nhân, nên chàng vẫn vui vẻ chìa ba ngón tay ra bắt mạch.

Chỉ xem mạch sơ qua thôi, chàng đã giật mình kinh ngạc vô cùng.

Hóa ra chàng vừa phát giác bệnh nhân không những là một nhân vật có nội công cực cao, mà hiện giờ đang bị nội thương trầm trọng rồi.

Sau khi bắt mạch xong, Trác Dật Luân nghe trống ngực chàng bắt đầu nhảy mạnh thêm.

Chàng mừng thầm vì chàng với Châu Tam Úy đã không đi lầm đường, đó rất có thể chàng sẽ tìm ra được tung tích “Bào Hạo Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên, một cô gái mỹ tuyệt thiên nhân đã khiến chàng ngày đêm tưởng nhớ không nguôi.

Nguyên trong đương đại võ lâm, ngoài “Tam Kỳ Nhị Đế, Nhất Tuyệt Lục Tàn” mười hai vị xuất quần hảo thủ ra còn có thêm một vị khoán đại cao nhân khác nữa.

“Quan Phục Đảo chủ” Vệ Tam Dân, “Thiên Sơn Đà Tẩu” Ai Lao, “Sơn Quy Bảo Chủ” Bành Ngũ Tiên Sinh hợp xưng là “Tam Kỳ”. “Tứ Nhân Thần Quân” Hồ Ngọc Kỳ, “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong hợp xưng “Nhị Đế”.

“Nhất Tuyệt” tức là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, người đã từng truyền thụ cho Trác Dật Luân môn “Kỳ Hoàng” chi thuật.

“Lục Tàn” tức là Độc Cô Trí, Bộc Dương Dũng, Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý, Tư Mã Thông, Tư Mã Minh.

Còn vị khoán thế cao nhân, nếu luận về võ công vị cao nhân ấy có thể cao hơn bất cứ một người nào trong nhóm “Tam Kỳ Nhị Đế, Nhất Tuyệt Lục Tàn” một bậc hay có thể hơn xa là khác. Vị cao nhân ấy là “Bách Nhãn Thần Ni” Hối đại sư, Tiểu Hàn Sơn Bàn Nhược Âm am chủ.

Ân sư của Trác Dật Luân là “Thiên Sơn” Túy Đầu Đà cùng với “Bách Nhãn Thần Ni” Hối đại sư rất có liên quan với nhau, nên chàng biết rõ được Hối đại sư rất tinh thông môn tuyệt học cử thể vô song, huyền diệu tên là “Bàn Nhược chương lực”.

Hiện giờ bệnh trạng của thư sinh áo vàng đang nằm trên giường đang bị “Bàn Nhược Chương” đả thương, nhưng cũng may kẻ phát chương có lòng nhân từ, chỉ cốt ý trừng giới, còn giữ lại trên ba thành công lực chưa hạ sát thủ.

“Bách Nhãn Thần Ni” Hối đại sư thâm ẩn Tiểu hàn sơn, chưa xuất đầu lộ diện lần nào.

Vậy thì kẻ vận dụng “Bàn chương lực” không phải là Hạ Hầu Quyên thì còn ai vào đây nữa.

Trác Dật Luân bắt mạch cho bệnh nhân xong, chàng cúi đầu trầm ngâm, nghe trống ngực mình nhảy thình thịch. Thấy chàng có vẻ thất thần như vậy, báo hại thư sinh áo vàng đang nằm trên giường bệnh tới Tô Kiến Tường hoảng hồn lo sợ muốn ngưng thở, vì hai người này cứ tưởng thầy thuốc đã chạy bệnh, bó tay chịu trận chứ có biết đâu lúc đó ông thầy thuốc cũng vừa trúng phải bệnh tương tư.

Khi ấy, thư sinh áo vàng bỗng khá há mồm mấp máy, nhưng vì giọng nói khàn khàn nên không hiểu chàng ta muốn nói gì.

Trác Dật Luân biết rõ thư sinh nói không ra tiếng vì đã bị trúng phải “Bàn Nhược chương” thương.

Tô Kiến Tường lúc đó cũng hết nhịn nổi, chàng ta vội vàng hỏi nhỏ Trác Dật Luân:

- Trác tiên sinh, ngã gia tam trang chủ đã mắc phải chứng bệnh gì thế? Hiện có cứu chữa được không tiên sinh?

Trác Dật Luân đáp:

- Theo sự hiểu biết của tại hạ, tam trang chủ chỉ bị thương, chứ không nhiễm bệnh, có lẽ tam trang chủ đã bị âm nhân ám hại.

Nghe Trác Dật Luân nói bệnh nhân bị “âm nhân ám hại”, Tô Kiến Tường vừa kinh dị lẫn thán phục.

Trác Dật Luân nhìn thẳng vào mặt thư sinh áo vàng, ôn tồn hỏi:

- Thương trạng của tam trang chủ có phải cuồng hống như đã mất tiếng, toàn thân khi nóng khi lạnh, tê buốt khó chịu, tứ chi mỗi một không?

Thư sinh áo vàng khẽ gật đầu, tỏ vẻ nhìn nhận lời của Trác Dật Luân là đúng. Lúc này thần sắc của chàng ta không còn vẻ ngạo mạn như vừa rồi nữa.

Tô Kiến Tường đầy vẻ kính phục, hỏi Trác Dật Luân:

- Tiên sinh quả thật thần y, nhưng không hiểu thương tích của tỳ chủ nhân, tiên sinh liệu chữa bằng cách nào vậy?

Trác Dật Luân cố làm ra vẻ thần bí, vờ hơi trầm ngâm, rồi thông thả đáp:

- Muốn chữa khỏi, cần thiết phải hỏi rành mạch tình hình khi bị thương. Muốn vậy tại hạ phải dùng cách “kim chân độ huyết” khiến tam trang chủ khôi phục lại giọng nói để thuật lại cho tại hạ nghe mới được.

Tô Kiến Tường gật đầu khen phải, Trác Dật Luân liền mỉm cười bảo Châu Tam Úy:

- Lão Châu làm ơn đưa dùm tôi ống kim châm, mau lên!

Châu Tam Úy dạo này thường hay thu xếp rương thuốc cho Trác Dật Luân nên đã rất thành thuộc, hơn nữa nghe Trác Dật Luân gọi mình là lão Châu, lão hội ý lập tức mang ra một ống kim châm đưa cho chàng.

Trác Dật Luân vội mở nắp rút ra ba mũi kim dài bằng bạc nhỏ như sợi tóc, cầm một mũi ghim ngay vào giữa cuống họng thư sinh đang ngọa bệnh.

Tô Kiến Tường trông thấy sợ xanh máu mặt, nhưng chàng để ý thì thấy tam trang chủ không những không chút gì đau đớn, trái lại còn tỏ ra khoan khoái dị thường, chàng mới bắt đầu hơi yên bụng.

Trác Dật Luân không cần cởi áo bệnh nhân, tiếp theo chàng liền “cách y nhận huyết” châm nốt mũi kim thứ nhì và thứ ba vào giữa ngực bệnh nhân.

Cắm xong ba mũi kim bạc, Trác Dật Luân lập tức hơi ngưng tụ công lực, khẽ chạm đầu ngón tay vào đầu kim khiến mũi kim châm hơi rung động. Toàn thân tam trang chủ lúc đó cũng bắt đầu run bần bật. Tô Kiến Tường thì theo dõi cách chữa bệnh, không hiểu sao tim chàng ta cũng nhảy nghe bình bịch.

Một lát sau, Trác Dật Luân bỗng khẽ vung năm đầu ngón tay, liền thấy ba luồng ngân quang vụt bay thẳng vào tay chàng. Vị tam trang chủ bỗng kêu khẽ một tiếng, cảm thấy khí huyết bắt đầu lưu thông dễ dàng, hầu âm đã khôi phục.

Trác Dật Luân thấy bệnh nhân đã có thể nói được, hỏi ngay:

- Trong lúc tam trang chủ bị thương, trang chủ cảm thấy toàn thân giá lạnh hay nóng ran lên?

Thư sinh áo vàng quả nhiên đáp:

- Tại hạ cảm thấy toàn thân giá lạnh, tiếp theo khí huyết bị ngưng trệ.

Trác Dật Luân nghiêm nghị nói:

- Tam trang chủ nên nghĩ thật kỹ, tại hạ sẽ căn cứ theo lời của trang chủ để bốc thuốc, nếu nói nhầm một chút, trang chủ suốt đời mang hận đấy. Trang chủ có chắc chắn khi ấy trang chủ chỉ cảm thấy giá lạnh chứ không thấy nóng nẩy không?

Thư sinh áo vàng gật đầu:

- Phải! Tại hạ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, không hề cảm thấy có chút gì là nóng cả.

Trác Dật Luân gật đầu mỉm cười lập tức cho tay vào rương thuốc lấy ra hai viên đơn hoàn màu trắng như sữa, bảo thư sinh uống.

Xong chàng bắt đầu xoa bóp nhẹ nhàng lên “Hắc Cam Mạch” của bệnh nhân khiến thư sinh cảm thấy thoải mái vô cùng, rồi dần dần nhắm mắt ngủ yên.

Tô Kiến Tường hơi vui mừng hỏi nhỏ Trác Dật Luân:

- Thương thế của ngã gia tam trang chủ có việc gì không tiên sinh? Có cần uống thêm thứ gì khác nữa không?

Trác Dật Luân cười nói:

- Tam trang chủ của Tô huynh hiện đang bị nội thương khá nặng, nếu không nhờ đối phương nương tay thì đã hồn quy địa phủ đâu còn sống đến hôm nay. Nếu tìm được thứ độc môn giải dược của đối phương tự nhiên bệnh được mau lành, còn với cách cứu chữa của tại hạ tuy có thể cứu sống đấy, nhưng ít nhất cũng phải nằm nghỉ độ nửa tháng trời mới đi lại được.

Nói dứt lời, chàng liền bước trở ra đại sảnh vừa cầm bút lên định cho thuốc, chàng bỗng quay hỏi Tô Kiến Tường:

- Nay Tô huynh, thầy thuốc cần nhất phải hiểu rõ sự thật. Tô huynh nên thành thật cho tại hạ hay tam trang chủ của Tô huynh bị thương như thế nào?

Tô Kiến Tường hết dám dẫu diễm vội đáp:

- Y đạo của tiên sinh quả thật thông thần, tiên sinh nói tam trang chủ “bị âm nhân ám hại” quả không nhầm chút nào! Tam trang chủ hôm qua có gặp một thiếu nữ áo đỏ rất xinh đẹp, không hiểu hai bên lời qua tiếng lại thế nào đó, bỗng sinh ấu đả. Tam trang chủ thấy đối phương là nữ lưu, trong bụng khinh thường nên đã bị nàng phát trúng vào sau lưng một chưởng.

Trác Dật Luân gật đầu hỏi tiếp:

- Thiếu nữ áo đỏ sau khi dả thương trang chủ rồi có nói gì nữa không?
- Nàng bảo rằng nội trong nửa tháng, nàng sẽ có mặt tại Hoàng Sơn, nếu tam trang chủ may mắn không bị cầm thì hãy tìm nàng mà báo thù.
- Thiếu nữ áo đỏ ấy nói rất đúng, nếu Tô huynh không gặp tại hạ, chỉ cần chậm trễ trong vòng nửa ngày thôi, lệnh tam trang chủ sẽ bị cầm vĩnh viễn, vô phương cứu chữa thật đấy.

Tô Kiến Tường nghe nói thở dài:

- Nếu thật như thế thì tòa Hồng Diệp Sơn Trang này có lẽ phải đổi thành “Tam tàn sơn trang” mất!

Trác Dật Luân nghe Tô Kiến Tường nói thế chàng ngạc nhiên, trố mắt vụt hỏi:

- Tô huynh nói thế nghĩa là sao, tại hạ không hiểu?

Tô Kiến Tường biết mình đã nói hớ, liền nhanh trí nói trở đi:

- Dạ không! Tại hạ muốn nói là lần gặp họa biến này, nếu không có Trác tiên sinh ra tay cứu giúp thì Hồng Diệp sơn trang chắc tiêu tan mất.

Trác Dật Luân tưởng thật, chàng mỉm cười. Tô Kiến Tường thấy vậy nói tiếp:

- Trác tiên sinh, tiên sinh đã có ơn cứu mạng với Hồng Diệp Sơn Trang, vậy không dám nào mời tiên sinh với lão bá đây ở nán lại chơi ít hôm, chờ đại trang chủ hoặc nhị trang chủ về tới, tại hạ thưa lại để có trọng tạ thâm ân tiên sinh.

Trác Dật Luân vô tình phăng ra được tung tích của Hạ Hầu Quyên, khi nào chàng chịu ở nán lại, nên liền lắc đầu chối từ:

- Rất tiếc tại hạ còn bận quá, nhiều công việc cần phải lập tức đi ngay mới kịp. Tô huynh với quý trang chủ có lòng tốt như vậy cũng đủ lắm rồi. Sau này có dịp nào đi ngang qua đây, tại hạ sẽ ghé vào thăm.

Nói xong chàng nhìn sang Châu Tam Úy:

- Này lão Châu, tôi đã xem bệnh bốc thuốc xong rồi, giờ đến phần lão đấy. Lão nên tính với Tô huynh đây mau đi, chúng ta còn lên đường cho sớm.

Châu Tam Úy gật đầu cười hì hì rồi quay nói với Tô Kiến Tường, làm bộ khách sáo trước mấy câu lấy lệ cho chắc ăn hơn:

- Thưa với Tô hảo hớn, thường thì chúng tôi xem bệnh bốc thuốc cho bá tánh chẳng có giá biểu gì cả, ít nhiều tùy ở lòng tốt của thân chủ.

Quả nhiên Tô Kiến Tường tưởng lão ngần ngại liền cười ngất:

- Không sao đâu, lão bá đừng ngại cứ nói đi, muốn tính bao nhiêu cũng được cả.

Chỉ đợi có thế, Châu Tam Úy chén thẳng tay ngay. Lão khẽ gật đầu cười nói “Đa tạ Tô hảo hớn”, rồi lăm lăm bấm bấm đốt ngón tay nói tiếp:

- Để coi! À... Ừ... Xem mạch mười lượng, khoa “Kim châm độ huyết” hai chục lượng, hai viên bi chế linh đơn mỗi viên ba chục lượng, khai toa bốc thuốc mười lượng, vị chi là một trăm lượng bạc cả thấy. Đó là lão phu tính giá phải chăng, có phải rẻ lắm không Tô hảo hớn?

Trác Dật Luân thấy Châu Tam Úy tính giá cắt cổ mổ ruột với Tô Kiến Tường thì trong bụng cười thầm và ngay ngáy lo sợ Tô Kiến Tường kêu đắt. Ai ngờ đã không chê đắt, Tô Kiến Tường còn gật đầu vui vẻ nói lớn:

- Rẻ, rẻ quá rẻ. Nếu nhị vị không phải lên đường, gặp tam trang chủ tại hạ còn tạ ơn nhiều hơn thập bội nữa là khác.

Tô Kiến Tường vừa nói rồi sai người lấy đủ một trăm lạng bạc nén trao cho Châu Tam Úy. Châu Tam Úy không cần khách sáo nữa, đưa tay nhận lấy bỏ vào ngăn đựng tiền trong rương thuốc ngay.

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu mỉm cười. Kê thêm toa thuốc dặn dò cẩn thận Tô Kiến Tường lần nữa, xong chàng vội chấp tay kiếu từ cùng Châu Tam Úy rời khỏi Hồng Diệp Sơn Trang, đi thẳng về hướng Hoàng Sơn, đi được một khoảng khá xa, Châu Tam Úy bỗng ôm bụng cười ngặt rồi nói với Trác Dật Luân:

- Trác lão đệ, chuyến đi này thật lợi quá cỡ, nếu cứ gặp được thật nhiều mối hàng như thế này thì chẳng mấy chốc lão đệ với lão phu mỗi người sẽ có một cửa hàng đồ sộ, phong lưu suốt cả đời mà coi.

Trác Dật Luân cũng không nhịn được cười, chàng nói:

- Chỉ xem bệnh bốc thuốc qua loa mà tiền bồi đập người ta tới trăm lạng bạc nén, thật tiền bồi tàn nhẫn quá...

Châu Tam Úy cười hềnh hếch:

- Trác lão đệ nhầm rồi, đâu phải chúng ta tàn nhẫn, Hồng Diệp Sơn Trang mới thật tàn nhẫn đấy chứ.

- Sao lão tiền bồi lại nói như thế? Bọn họ có tàn nhẫn gì đâu?

- Sao lại không. Ngồi không chia lời không phải tàn nhẫn à? Bọn chúng không phải hạng người tử tế đâu. Toàn là lũ lục lâm cường khấu hết cả đấy. Bộ Trác lão đệ không nhận ra à?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Khi ấy vẫn bồi lo xem bệnh, bốc thuốc chứ có để ý gì đâu. Ngay đến tên họ của anh chàng mắc bệnh là gì vẫn bồi cũng không kịp hỏi đến nữa là...

Trác Dật Luân đang nói nửa chừng, phía sau bỗng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, rõ ràng đang có người đuổi theo gần tới nơi.

Trác Dật Luân vội quay đầu nhìn lại, trông thấy ngay một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết đang phóng tới nhanh như gió, nháy mắt ngựa đã tới nơi, người ngồi trên lưng ngựa vội ghì chặt giây cương, nhẹ nhàng nhảy xuống và lập tức cúi chào Trác Dật Luân và Châu Tam Úy.

Nhận ra là Tô Kiến Tường, người của Hồng Diệp Sơn Trang, Trác Dật Luân giật mình lo ngại, chàng hơi cau mày hỏi:

- Tô huynh đến đây có việc gì vậy? Chẳng lẽ thương thế của lệnh tam trang chủ không thấy đỡ sao?

Tô Kiến Tường lắc đầu cười nói:

- Y thuật của tiên sinh thật kỳ diệu, tỳ tam trang chủ vừa tỉnh dậy liền thấy hết cả đau đớn ngay, người có hỏi tại hạ đền ơn tiên sinh như thế nào, tại hạ không dám dấu liền thuật rõ lại nên bị trách mắng là sao trả ơn tiên sinh quá nhẹ, cho nên người bắt tại hạ mau phi ngựa đuổi theo tặng thêm cho tiên sinh chút ít lễ mọn này.

Nói rồi, Tô Kiến Tường vội cỡi ngay gói đồ buộc sau yên ngựa, dâng hai tay cho Trác Dật Luân.

Thấy đối phương đối đãi chân tình, Trác Dật Luân không dám từ chối đành nhận lấy gói lễ vật, và mở ngay ra xem thì thấy đó là chiếc áo "Hồ Cẩn" rất quý, đáng giá ngàn vàng.

Trác Dật Luân không biết vị Hồng Diệp Sơn Trang tam trang chủ có phải một lục lâm cự khấu hay không nhưng với vẻ chí tình chí tánh của một nhân vật giang hồ như thế chàng thấy cũng đáng mến nên vui vẻ nói với Tô Kiến Tường:

- Tô huynh về nói lại dùm, tại hạ rất cảm ơn tam trang chủ đã tặng cho chiếc áo hồ cẩu này, và tại hạ cũng xin cảm ơn Tô huynh đã nhọc công đưa đón.

Tô Kiến Tường cung kính nói:

- Thừa tiên sinh, việc nhỏ mọn này có gì đâu, tiên sinh để tâm làm gì. Hiện đây tỳ tam trang chủ cũng có nhắc lời tại hạ dùm hỏi tiên sinh thêm một việc. Số là tỳ tam trang chủ rất khâm phục tài chữa bệnh không thua gì Biển Thước Hoa Đà của tiên sinh nên muốn hỏi xem tiên sinh có thể chữa được bệnh mù và điếc không?

Trác Dật Luân vui vẻ đáp:

- Việc đó cần phải xem bệnh trạng ra sao mới có thể định liệu được. Thí dụ như mù mà trông mắt đã mất hay bị hư thì chắc chắn không chữa khỏi được, còn như màng chướng che kín thì có thể chữa khỏi. Nói tóm lại chữa mù hơi khó, còn chữa điếc thì dễ hơn.

Tô Kiến Tường tươi nét mặt, cúi đầu nói:

- Nếu vậy thì không dám nào mời tiên sinh với Châu lão gia đồng đến sau tết Trùng Dương, vui lòng dời gót ngọc tới tỳ trang cùng với tỳ trang chủ vui say một bữa cho tỳ tam trang chủ được thỏa lòng khao khát. Xin tiên sinh đừng từ chối để tại hạ về thưa lại cho tỳ tam trang chủ vui mừng.

Trác Dật Luân thấy đối phương nhiệt tình đối xử với mình như vậy, chàng gật đầu nói:

- Lệnh tam trang chủ đã có lòng yêu quý với tại hạ và lão Châu như thế, tại hạ với lão Châu xin sẽ có mặt đúng hẹn tại tỳ trang để đáp lại tấm thịnh tình của lệnh tam trang chủ.

Tô Kiến Tường thấy Trác Dật Luân nhận lời chàng ta mừng hớn hở, liền lật đật cúi chào định lên ngựa từ biệt, Trác Dật Luân bỗng kêu nói:

- Tô huynh! Chẳng hay Tô huynh có thể cho tại hạ biết trước tên danh lệnh tam trang chủ được chăng?

Tô Kiến Tường hơi ngần ngừ đôi chút nhưng cũng vội đáp:

- Ngã gia tam trang chủ họ Tư Mã tên Hào!

Dứt lời Tô Kiến Tường lập tức vòng tay vái chào rồi lên ngựa quay đầu trở lại Hồng Diệp Sơn Trang.

Tô Kiến Tường đi rồi, Châu Tam Úy lấy bình rượu ực vài ngụm, giơ tay áo quệt miệng, cười hỏi Trác Dật Luân.

- Trác lão đệ hẹn gặp bọn chúng vào ngày Trùng Dương hơi vội đấy, hôm nay là mừng ba tháng chín rồi, lão đệ định ở lại Hoàng Sơn bao nhiêu hôm cho khỏi trễ hẹn đây?

Trác Dật Luân đáp:

- Văn bối đã nhẩm tính qua rồi, “Hoài Ngọc Sơn” cách Hoàng Sơn không xa mấy, dẫu chúng ta có lưu lại Hoàng sơn thêm ít hôm cũng vẫn thừa sức có mặt tại Hồng Diệp Sơn Trang trước ngày Trùng Dương tái ngộ với Tư Mã...

Đang nói tới đây, Trác Dật Luân bỗng nón bật rồi thất thanh kêu lớn:

- Trời ơi! Lão tiên bối!

Châu Tam Úy đang đưa bình rượu tới miệng, chưa kịp uống, lão giật nảy người một phát, trở mắt nhìn sững Trác Dật Luân rồi cau mày khê gắt:

- Bộ lão đệ phong giựt hay sao mà la rống lên lằng xẹt như thế.

Trác Dật Luân thấy lão điếng hồn xanh máu mặt chàng phát cười xòa:

- Lão tiên bối nhát gan dữ vậy. Nhớ lại anh chàng tam trang chủ của Hồng Diệp Sơn Trang tên Tư Mã Hào, văn bối chợt đoán ra được lai lịch của bọn họ rồi đây này.

- Trác lão đệ đoán thế nào?

- Lúc này tiền bối có nghe Tô Kiến Tường hỏi văn bối có thể chữa được bệnh mù và điếc chứ? Hà hà... Tam trang chủ tên Tư Mã Hào vậy chẳng lẽ nhị ca ca của Tư Mã Hào lại lấy họ khác mà không là họ Tư Mã? Suy từ hai điểm của Hồng Điệp Sơn Trang là Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, một người điếc, một người mù, là hai nhân vật khét tiếng trong nhóm Vũ Trục Lục Tàn chứ không ai xa lạ cả. Tiền bối nghĩ thế có đúng không?

Châu Tam Úy ngẩn người nghe, Trác Dật Luân đặc ý nói luôn một hơi, lão bỗng vỗ tay nghe bốp một cái, rồi cười lớn:

- Đúng lắm! Lão đệ thật đã Nhất ngôn kinh tỉnh mệnh trung nhân. Lão phu cũng nhớ ra rồi, lúc còn ở trong Hồng Điệp Sơn Trang Tô Kiến Tường đã chẳng nói nếu như tam chủ mà cam luôn thì Hồng Điệp Sơn Trang chẳng phải cải tên là “Tam Tàn Sơn Trang”.

Trác Dật Luân gật đầu:

- Thảo nào nghe câu nói văn bối vừa hỏi Tô Kiến Tường lại nói trở đi. Vậy là chắc chắn đúng rồi phải không tiền bối? Hà hà... Vũ Trục Lục Tàn, văn bối có nghe danh họ nhưng văn bối chỉ biết được có Hà Chương Thiên trong lúc bắt được hai chiếc phi hoàn của y tại Mai Long Cốc thôi, còn năm người kia văn bối chưa gặp được mặt họ lần nào cả. Đến ngày Trùng Dương sắp tới, chúng ta sẽ đến đây trùng du thưởng hồng điệp ngộ kỳ nhân, chắc thú vị lắm phải không tiền bối?

Châu Tam Úy vừa đi vừa gục gật đầu:

- Phải! Thú vị thật! Nhưng rõ ràng Tư Mã Hào muốn thỉnh lão đệ thi triển tuyệt học để chữa bệnh cho đại ca điếc và nhị ca mù của hắn đấy.

- Có chữa cũng không sao, nhưng sợ văn bối không đủ sức đấy chứ. Đủ sức văn bối ra tay ngay, quyết không bao giờ từ nan.

Châu Tam Úy cả kinh, trợn mắt hỏi:

- Trác lão đệ! Lão đệ có biết Vũ Trục Lục Tàn là hạng người như thế nào không?

Chúng toàn là bọn ác ma sâu độc cả đấy!

Trác Dật Luân mỉm cười rất tự nhiên:

- Văn bối biết rõ lắm chứ, nhưng đã là một y gia, cần phải có lòng vị tha nhân đạo không nên cố chấp dẫu bệnh nhân có là tên thân gian cự khấu đi nữa, ta cũng phải chữa trị cho hắn lành mạnh trước đã, sau đó mới đem lời phải quấy khuyên hóa, nếu hắn không nghe cứ dẫm bước lên tội ác, chừng đó ta sẽ ra tay diệt trừ cũng không muộn màng gì.

Châu Tam Úy lắc đầu thở dài:

- Lão đệ thật là người chính đại, lượng rộng như biển cả, quả không hổ danh “Thánh thủ nhân tâm”.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu đã đến Hoàng sơn. Nơi đây cảnh sắc vô cùng kỳ thú. Vừa du ngoạn những thắng cảnh danh lam, Trác Dật Luân để tâm tìm kiếm những gì có liên quan đến Hạ Hầu Quyên, để tìm cho ra tung tích con người đã khắc đậm bóng hình trong tim chàng. Châu Tam Úy cũng vậy, lão cố hết sức thăm dò mọi nơi, không riêng gì hành tung của Hạ Hầu Quyên để thành toàn lời ủy thác sau cùng của người đại ca đáng mến phục, lão còn cần truy cho ra dấu vết tên ác ma Hà Chương Thiên.

Thế mà lần xem hết nơi này đến chốn nọ, cả hai vẫn hoài công thất vọng, lòng buồn vô hạn.

Mãi tới khi đặt chân đến Thiên Đô Phong, một người mới may mắn bắt gặp bút tích trên một thân cây to lớn đã gọt bỏ lớp vỏ bên ngoài.

Châu Tam Úy phát hiện trước tiên, lão vội chạy nhanh tới xem, thấy ai đề mấy câu như vậy:

”Mai Long Cốc phát sinh Ân tình hay oan trái?

Sao lòng ta cứ mãi Vương vấn bóng hình ai...” Nhận kỹ bút tích xong, Châu Tam Úy mỉm cười, bước tới trước mặt Trác Dật Luân lúc đó chấp tay ngắm nhìn cảnh vật, khẽ nghiêng mình cười nói:

- Lão phu có lời mừng dùm Trác lão đệ!

Trác Dật Luân không hiểu chuyện gì, ngạc nhiên nhìn sững Châu Tam Úy:

- Bộ lão tiền bối muốn định trêu chọc văn bối nữa sao chứ? Văn bối có gì vui mừng đâu?

Châu Tam Úy lại cười hề hề rồi đưa bình rượu lên miệng uống một hơi xong lão ngấm ngấm nhìn Trác Dật Luân từ đầu đến chân.

Trác Dật Luân thấy bộ dáng của Châu Tam Úy như vậy, chàng cười:

- Bộ lão tiền bối vừa học được môn “Ma Y Tướng Pháp” hay sao đấy ạ.

Châu Tam Úy gật đầu cười khanh khách:

- Tướng quân chi mao, anh tuấn tuyệt luân, tướng quân chỉ học thâm uyên thông thần tướng quân chi thọ vạn đại trường xuân...

Trác Dật Luân cũng không nín nổi cười, chàng bật lớn tiếng.

Mặc kệ Châu Tam Úy vẫn làm lơ nói tiếp:

- Phải! Con người oai phong như thế này không lấy thì còn lấy ai nữa?

Trác Dật Luân ngẩn ngơ:

- Lão tiền bối nói gì vậy? Ai oai phong, ấy lấy ai thế hả?

Châu Tam Úy cười ngất, đáp:

- Lão đệ oai phong chứ còn ai. Nàng lấy lão đệ chứ ai.

- Nàng nào muốn lấy văn bối kỳ cục vậy?

- Thì kỳ cục lão đệ mới tặng cho cái hỗn danh là Bào Hao Hồng Nhan đấy.

- Tiền bối! Tiền bối nói sao?

- Thì nói vậy chứ nói sao. Nói nàng là Bào Hao Hồng Nhan là Hạ Hầu Quyên là người đang si tình Trác lão đệ chứ nói ai.

Trác Dật Luân nghe Châu Tam Úy bỗng nhắc tới Hạ Hầu Quyên, chàng mừng cuống lên, rồi rít:

- Sao? Bộ tiền bối tìm được tung tích nàng rồi đấy hả?

Châu Tam Úy bật cười:

- Sao lại không? Tìm được mới nói chứ không ai nhắc tới làm gì.

- Thế nàng hiện giờ ở đâu? Làm sao tiền bối biết nàng phải lòng văn bối?

- Biết chứ sao không biết. Lão phu nói có bằng cứ hần hoi. Kia kia! Theo lão phu tới đó lão đệ sẽ thấy.

4. U Linh Dưới Vực Thẳm

Châu Tam Úy vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía cây cổ thụ to lớn có bút tích của Hạ Hầu Quyên lưu lại.

Trác Dật Luân vui mừng không sao tả xiết. Vừa chạy theo Châu Tam Úy chàng vừa hỏi:

- Châu lão tiền bối ơi! Trên Thiên Đô Phong này toàn là tùng xinh tuyệt trắng đầy đặc, làm sao tiền bối biết được là dấu tích của nàng.

Một tay nắm lấy Trác Dật Luân, một tay đưa bình rượu lên miệng vừa chạy lúp xúp vừa uống ừng ực, nhưng Châu Tam Úy cũng cố đáp:

- Lão đệ tới đó biết ngay, chắc chắn lão phu không lầm lẫn đâu.

Chạy một mạch tới cây cổ thụ, Châu Tam Úy chỉ thấy hàng chữ Hạ Hầu Quyên khắc trên ấy, nói với Trác Dật Luân:

- Đây, lão đệ cứ xem cho kỹ đi, coi có phải là thủ bút của cô nàng không?

Trác Dật Luân hồi hộp đọc đi đọc lại bốn câu thơ ngắn ấy, biết đúng là những dòng chữ tâm tình của Hạ Hầu Quyên, chàng nở một nụ cười sung sướng, mặt đỏ bừng, lòng hân hoan tràn ngập. Tuy nhiên, Trác Dật Luân cũng cố cãi lại với Châu Tam Úy, mục đích không ngoài ý muốn được nghe nói nhiều đến người mình trộm nhớ thầm thương từ khi gặp mặt:

- Lão tiền bối, những hàng chữ này không có đề tên, tại sao lão tiền bối lại dám quả quyết là tử bút của Hạ Hầu cô nương viết cho văn bối?

Châu Tam Úy nhìn thấu tâm can người bạn trẻ đồng hành, lão cười ngất:

- Thôi còn vờ vĩnh gì nữa không biết. Vậy chứ mấy câu chưa đủ ý hay sao mà Trác lão đệ còn hỏi. Rõ ràng quá mà, gặp nhau ở Mai Long cốc, rồi chia tay, rồi vương vấn bóng hình ai. Lúc đó có phải chỉ mình nàng với lão đệ gặp nhau ở Mai Long cốc không? Vậy là phải rồi còn gì nữa.

- Phải làm sao được, còn có tiền bối nữa chứ.

Trác Dật Luân quá sung sướng, luôn miệng nói đùa.

Châu Tam Úy bỗng trợn mắt, há hốc mồm la lớn:

- Trời ơi! Lão đệ nói cái gì lạ vậy? Có lão phu nhưng lão phu mắc ngủ, hay biết giống gì. Tội nghiệp lắm! Lão phu già quá rồi mà. Để cho lão phu sống thêm vài năm nữa chứ lão đệ làm cái mừng này, lão phu đứng tim mất.

Nói xong lão bật cười ha hả. Trác Dật Luân cũng lớn tiếng cười theo làm chồn rùng núi ở Thiên Đô Phong đang thâm nghiêm trầm tĩnh bỗng rung chuyển vang rền.

Dứt trận cười, đột nhiên Châu Tam Úy phát hữu chưởng một cái, phóng vút một đạo chưởng phong vào thân cây, gọt mất một mảnh vỏ to lớn vuông vức đều đặn bằng trang khuôn khổ mảnh vỏ Hạ Hầu Quyên tiện để lưu thủ bút ký gởi tâm tình.

Trác Dật Luân thấy vậy ngạc nhiên:

- Lão tiền bối định làm gì nữa đó?

Châu Tam Úy cười ha hả:

- Hạ Hầu cô nương không ngờ bọn mình cũng đến Hoàng sơn và Trác lão đệ đã may mắn gặp được bút tích của nàng. Nàng đã chân thành thổ lộ tâm tình, lão phu thấy cảm động nên muốn nhắn lại nàng ít câu vậy mà.

Lão vừa nói vừa lấy móng tay rạch lên thân cây cổ tùng. Châu Tam Úy khắc xong, cũng bốn hàng chữ, Trác Dật Luân bỗng gật đầu nói lớn:

- Tiền bối nói gì lộn xộn không đầu đuôi gì cả vậy?

Châu Tam Úy trợn mắt la lớn:

- Sao lại không đầu không đuôi? Lộn xộn ở chỗ nào? Đó là tất cả kinh nghiệm quý báu của đời lão phu nói về ái tình rất chí lý mà lão đệ cho là lộn xộn à?

- Thế nào mà tiền bối cho là chí lý à?

- Như vậy mà không chí lý à? Này nhé:

“Biển tình như biển oán Vui lắm buồn cũng nhiều Ai dạn dày mới biết Yêu nhiều khổ bấy nhiêu.” Nghĩa là người nào có sa chân vào cạm bẫy yêu đương mới biết yêu là khổ, là chết đi trong lòng... nhiều lắm chứ không phải một ít.

Trác Dật Luân nghe Châu Tam Úy giải nghĩa rồi chàng gật đầu nói:

- Tiên bối nói như vậy là tiên bối cũng đã yêu và được yêu rồi phải không?

Đang vui nghe Trác Dật Luân hỏi thế, Châu Tam Úy bỗng sụp buồn hai mắt rưng rưng lệ.

Trác Dật Luân tinh ý, biết mình đã lỡ lời nói năng không cẩn thận, vô tình khơi lại câu chuyện gì có thể rất thương tâm đang chôn kín trong đáy lòng Châu Tam Úy, chàng vội bước tới nhỏ nhẹ nói:

- Lão tiên bối, có chuyện gì mà tiên bối lại thương cảm thế này? Xin tiên bối hãy bỏ qua sự vô ý của vãn bối, vô tình làm tiên bối không được vui.

Châu Tam Úy ngược mặt còn ướt nước mắt, nhìn chàng rồi lắc đầu gượng cười:

- Không! Lão đệ chẳng có lỗi gì cả. Lão phu chợt nhớ tới khoảng đời thanh xuân, vì thiếu kinh nghiệm tình trường nên đã mang buồn khổ đến bây giờ mà buồn cho thân phận cô độc hẩm hiu vậy thôi.

Trác Dật Luân ra vẻ như rất cảm thông, hỏi:

- Khi xưa tiên bối đã yêu ai? Người ấy có yêu tiên bối không?

Châu Tam Úy buồn bã đáp:

- Nàng rất có tiếng tăm. Bây giờ hồng nhan đã bạc mệnh, còn nhắc nhở tới làm gì cho thêm chua xót. Lão đệ nên nhớ yêu càng nhiều càng khổ bấy nhiêu là được rồi.

Biết Châu Tam Úy muốn chôn kín nỗi niềm u uẩn, Trác Dật Luân không tiện hỏi thêm, liền gật đầu nói:

- Vãn bối xin nhớ lời tiên bối, nguyện không bao giờ dám quên.

Châu Tam Úy đổi buồn thành vui, lớn tiếng cười ha hả.

Ngay khi Châu Tam Úy chưa dứt tiếng cười thì đột nhiên dưới vực thẳm sâu vọng lên ba tiếng kêu “u u u”.

Trác Dật Luân giật mình hỏi:

- Lão tiên bối có nghe thấy gì không? Đó là tiếng chim kêu hay vượn hú đấy?

- Sao lão đệ chỉ đoán là tiếng cầm thú, mà không đoán là tiếng người?

- Cũng có thể là tiếng người, nhưng nếu tiếng người thì không lẽ dưới vực thẳm lại có chuyện lạ?

- Lão đệ bảo có chuyện gì?

- Rất có thể là người ta đang luyện tập cầm thú, hay đang khổ luyện một thủ công lực quái dị lắm.

Châu Tam Úy gật đầu:

- Lão phu cũng nghĩ như thế. Đâu, bọn ta hãy xuống thử dưới đấy xem coi có chuyện gì lạ không?

Dứt lời Châu Tam Úy liền tuột ngay xuống khe núi sâu thẳm, không đợi Trác Dật Luân trả lời.

Trác Dật Luân ngăn người, trong bụng nghĩ thầm không lẽ Châu Tam Úy lòng đang buồn khổ khi nhớ tới đoạn tình trường, muốn xuống dưới đáy vực sâu mạo hiểm cho khuây khỏa.

Trong khi Trác Dật Luân suy nghĩ thì Châu Tam Úy đã tuột xuống được một quãng xa hơn ba mươi trượng, phút chốc lão bỗng biến mất trong hơi sương mù mịt dưới lòng khe lạnh.

Trác Dật Luân lo ngại dưới vực thẳm có sự hung hiểm, chàng lật đặt đề khí phi thân thi triển môn khinh công thượng thừa dặng nhảy vọt xuống theo Châu Tam Úy.

Nhưng bây giờ Châu Tam Úy đã xuống đến dưới đáy vực thẳm rồi.

Dưới đáy vực là một mặt đá to lớn không được bằng phẳng mấy, còn thì ngoài ra không có gì lạ cả. Lúc Trác Dật Luân xuống tới dưới đáy thì Châu Tam Úy lại mất dạng, ngay cả tiếng kêu “u u” hồi nãy cũng im bặt.

Trác Dật Luân ngạc nhiên lo lắng, không hiểu tại sao Châu Tam Úy lại đột nhiên mất tích?

Càng nghĩ Trác Dật Luân càng cau mày khó chịu!

Thế rồi không chút chần chờ sợ Châu Tam Ủy ngộ hiểm nguy đến tính mạng, Trác Dật Luân vội đề cao cảnh giác ngằm vận công lực bảo hộ toàn thân quét mắt nhìn quanh chu vi rộng chừng mười trượng vuông vức.

Chàng thấy dưới này cũng có cây cỏ rêu xanh đá dựng, còn có những dòng suối nhỏ tuôn nước róc rách.

Nhưng lạ một điều là không thấy có bóng người, không muôn thú, không một khe động, không dấu vết, cũng không có một tiếng động nhỏ nào lọt vào tai.

Trác Dật Luân hết sức lấy làm lạ, chàng tức mình không hiểu tại sao Châu Tam Ủy lại mất tích kỳ cục như thế này. Ngay lúc đó bỗng chàng giật mình nghe có tiếng hừ rất nhỏ như tiếng thở dài thê thảm không biết từ đâu vọng lại khiến chàng lông tóc muốn dựng ngược.

Tuy nhiên, tâm trí chàng vẫn vô cùng sáng suốt, bình tĩnh chờ ứng biến.

Tiếng thở dài nho nhỏ kỳ dị lại nổi lên lần thứ nhì, rồi tiếp theo là tiếng “u u u”.

Khi này vì quá hấp tấp chưa kịp nhận rõ trên vách đá bị sương mù che kín, bây giờ để ý nhìn kỹ, Trác Dật Luân mới phát hiện được một động huyệt sâu thăm thẳm, nhưng chàng không dám liều lĩnh bước ngay vào. Mở cặp kỳ quang sáng quắc rọi thẳng tới cửa hang, Trác Dật Luân hú hồn thấy có một con quái vật đang phủ phục tại cửa động huyệt. Những tiếng kêu “u u” lúc này chính là tiếng kêu của con quái này.

Con quái vật bốn chân đuôi dài này trông giống như con thạch sùng, nhưng nó to lớn vô cùng, bề dài có gần năm thước, mình to và đẹp lớn gần hai thước, màu đỏ như máu.

Trác Dật Luân tuy đã đọc nhiều sách, văn thông võ đạt, kinh nghiệm giang hồ có thừa nhưng chàng không tài nào nhận ra con quái vật kỳ lạ này là giống gì?

Nhưng đoán theo trực giác chàng biết con quái vật này cũng có kỳ độc, nó nhất định phải lạnh lẽo vô cùng.

Trác Dật Luân đang cau mày suy tính tìm cách hạ con quái vật, bỗng nó kêu “u” một tiếng ồm ồm đuôi quay đầu bò tuốt vào trong hắc động mất dạng.

Trác Dật Luân vội móc ra hai viên linh đơn bỏ tọt vào mồm rồi khẽ tung mình nhảy lên bước thẳng vào động.

Vào sâu độ một trượng, chàng thấy đường hang bắt đầu quanh co quẹo đi quẹo lại ba lần. Chàng đi tới một cánh cửa, giơ tay đẩy nhẹ, trước mắt chàng đột nhiên bừng sáng, chàng đang bước vào căn thạch thất rộng lớn.

Trong thạch thất có bày đủ được lư sơn đỉnh, bàn ghế bày biện ngăn nắp, nhưng không có một bóng người. Không thấy Châu Tam Ủy và cũng không thấy con quái vật lúc này đâu cả.

Trác Dật Luân nhướng cao đôi mày kiếm, đề túc chân khí, thi triển “Truyền âm nhập mật” thần công, ôm quyền gọi lớn:

- Thạch thất chủ nhân ở đâu, xin cho phép tại hạ được yết kiến!

Chàng vừa nói dứt lời, bên trong vách bỗng có hồi âm. Sau những tiếng kêu lách tách một cánh cửa đá từ từ hiện ra và con quái vật hồi này đang từ phía trong chậm chậm bò ra ngoài.

Trên lưng con vật có một lão phu áo trắng tóc bạc xỏa xuống tận vai, mặt mũi gầy đét không khác một bóng u linh huyền ảo.

Vừa thấy thần bóng của đối phương, Trác Dật Luân biết lão nhân không phải là người thường, chàng vội ôm quyền cúi đầu thi lễ:

- Tại hạ Trác Dật Luân, xin mạo muội bái kiến tiên bối, mong tiên bối hải lượng khoan dung. Xin tiên bối cho biết tôn danh thượng tánh để văn bối khỏi phải thất lễ.

Thấy Trác Dật Luân ăn nói hết sức lễ độ, lão nhân tự nhiên có ngay hảo cảm với chàng.

Chàng vừa nói dứt, lão nhân áo trắng liền đáp:

- Lão thân đã ẩn tích nhiều năm, có lẽ người đời đã quên mất hai chữ “Ngô nguyên” rồi!

Nghe qua hai chữ “Ngô Nguyên”, Trác Dật Luân giật mình cả kinh vội chấp tay hỏi:

- Có phải cách nay ba chục năm về trước, Ngô lão nhân gia đã được thiên hạ tôn tặng danh hiệu “Ngạo cốt ngọc nữ”, về sau đổi thành “Hận Hải U Linh” không?

Lão nhân tên Ngô Nguyên buồn bã:

- Đúng rồi! Lão thân vì cuồng ngạo mà sinh hận mới trung niên đã tóc bạc già nua, hồng nhan tàn héo, đâu còn dám tự xưng là “Ngạo cốt ngọc nữ” nên mới cải danh hiệu thành “Hận hải u linh” và ẩn cư tỵ thế! Các hạ đã biết được lai lịch của lão thân tất chẳng phải người thường, vậy lệnh sư là vị cao nhân nào thế?

Trác Dật Luân nghiêm chỉnh cúi thưa:

- Gia sư có tất cả hai vị, là “Ai lao sơn quy” Vân Bảo chủ Bành Ngũ Tiên Sinh và Thiên Sơn Túy Đầu Đà.

Ngô Nguyên bật ồ nói:

- Thế ra các hạ là truyền nhân của hai vị tuyệt thế kỳ nhân. Thảo nào tướng mạo anh tuấn, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, nội gia công hành đã đạt tới mức cao thủ là phải.

Trác Dật Luân thấy lão nhân chỉ thoáng nhìn qua cũng nhận rõ được công hành của mình đã đạt đến mức nào rồi, chàng hết sức kính phục.

Ngô Nguyên vội bước xuống chân quái vật, ngồi xuống phiến đá rồi giơ tay mời khách:

- Mời các hạ ngồi. Tại sao khi không các hạ lại tìm đến động phủ vắng vẻ này?

Trác Dật Luân cảm tạ rồi ngồi xuống trước mặt lão phụ, chàng lễ phép:

- Khi không tại hạ đâu dám đến quấy nhiễu quý động chủ, sự thật tại hạ có một bạn đồng hành bỗng dưng mất tích.

Ngô Nguyên ngắt lời:

- Các hạ đã đi chung với Châu Ngọc Long.

Trác Dật Luân gãi đầu đáp:

- Không phải Châu Ngọc Long, mà là Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy.

Ngô Nguyên ngạc nhiên:

- Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy? Người ấy ăn mặc ra sao? Hình dáng thế nào?

Trác Dật Luân liền tả hình dáng và cách ăn mặc của Châu Tam Úy cho lão phụ nghe.

Ngô Nguyên mỉm cười nói:

- Nay các hạ, Thiên Cầm Túy Tẩu Châu Tam Úy tức là Châu Ngọc Long đấy. Có lẽ lão ta cũng như lão thân, cũng vì vừa già vừa xấu, không mặt mũi nào dám tự xưng là “Ngọc Long” nên mới đổi tên là “Tam Úy”.

Trác Dật Luân không hề để ý tới việc đổi tên của Châu Tam Úy, chàng quan tâm đến tình trạng an nguy của lão mà thôi, vội hỏi:

- Thưa Ngô tiên bối, tại sao Châu lão tiên bối lại đột nhiên mất tích lạ lùng như vậy?

Hiện giờ người đang ở đâu, tiên bối có biết không?

Ngô Nguyên nói:

- Trên vách động huyết có một đóa hoa kỳ độc vừa mới hé nở, Châu Ngọc... Châu Tam Úy trong khi đi qua vô ý ngắt lấy ngửi chơi, nên lão bị trúng độc hôn mê bất tỉnh. Lúc đó may mắn lão thân vừa ra tới, nên vội bồng xác lão ta vào trong động cứu chữa.

- Một loại hoa độc lợi hại như thế, nếu không phải là “Xà Diên Liên” thì là “Túy Thần Cúc”.

Ngô Nguyên gật đầu:

- Phải! Chính Châu Tam Úy đã trúng phải kỳ độc của “Túy Thần Cúc”.

Trác Dật Luân kinh hoàng cau mày nói:

- Thôi nguy rồi! Châu lão tiền bối đã xuống nhằm “Túy Thần Cúc”, thì không những bị mê trong ba ngày ba đêm, còn có thể bị tê liệt toàn thân nữa.

Ngô Nguyên nghe nói vội nhìn Trác Dật Luân:

- Hình như các hạ còn tinh thông luôn cả y lý?

- Phải! Tại hạ đã may mắn được “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, bạn thân của ân sư là Bành Ngũ Tiên Sinh rủ lòng thương truyền thụ cho chút ít nghề thuốc.

Ngô Nguyên cười bảo:

- Các hạ quá khiêm nhượng, chỉ một đơn thuốc của Diệp Thiên Sĩ cũng được xem như là vô lâm kỳ bảo, huống chi các hạ đã được chân truyền đáng tự xưng là thần y rồi. Các hạ đã hiểu y đạo bất tất phải lo ngại cho Châu Tam Úy nữa, chỉ cần để lão nằm yên dưỡng bệnh trong động này nội năm trăm ngày, lão sẽ lành bệnh ngay.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Theo lời Ngô tiền bối, thì có lẽ trong động này có mọc một thứ dây rừng tên là “Ô Phong Đằng” sao?

Ngô Nguyên gật đầu:

- Tạo hóa thật là kỳ xảo, thiên sinh nhất vật, tất hữu nhất trụ, các hạ nên nhớ rằng nơi nào có mọc “Túy Thần Cúc” thì xung quanh loại hoa độc ý chừng mười trượng thể nào cũng có “Ô Phong Đằng” nảy sinh.

Trác Dật Luân lại hỏi:

- Thưa tiền bối, có phải mỗi khóm “Ô Phong Đằng” đều có chín cành không?

- Có phải các hạ muốn cần dùng một vài cành để hành y tế thế?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp:

- Ô Phong Đằng rất hiếm có trên đời, tại hạ đâu dám tham lam như vậy. Vả lại thứ dây rừng này mỗi lần chỉ ngắt được một sợi thôi, nếu ngắt hai sợi, nó sẽ khô héo ngay. Ngô tiền bối nên bứt một sợi để trị bệnh cho Châu tiền bối là đủ rồi.

- Các hạ quả thật tài học rộng, nhưng các hạ đã quên mất “Túy Thần Cúc” với Ô Phong Đằng, một thứ độc hoa, một thánh dược, khí cơ tương thông. Túy Thần Cúc ở ngoài động huyệt đã bị lão Châu Tam Úy bẻ gãy rồi, nên Ô Phong Đằng ở trong động cũng bị gãy rơi xuống mặt đất. Để lão tặng cho các hạ ba ngọn dành mà cứu nhân độ thế.

Trác Dật Luân hết sức mừng rỡ, chàng tạ ơn trước rồi hỏi:

- Lão tiền bối, tại hạ muốn gặp mặt Châu tiền bối, không biết có tiện không?

Ngô Nguyên khẽ gật đầu rồi quay người sẵn sàng vào phía sau động. Thấy Châu Tam Úy sắc mặt xanh nhợt đang nằm mê man như say ngủ trên chiếc thạch sàng, Trác Dật Luân vội bước đến nhẹ cầm tay bắt mạch cho lão, chàng thấy Ngô Nguyên nói rất đúng, chỉ cần có Ô Phong Đằng pha với ít vị thuốc khác điều trị, chỉ trong trăm ngày, Châu Tam Úy sẽ khỏi bệnh.

Biết được như vậy, Trác Dật Luân cũng tạm yên lòng. Ngay khi ấy, Ngô Nguyên lướt tới trao cho chàng một chiếc bình nhỏ bằng ngọc. Bà ta nói:

- Trác các hạ, trong này có đựng ba nhánh Ô Phong Đằng, ngâm với Hồng Hoa Dầu, lão thân xin tặng các hạ đấy.

Trác Dật Luân không chút khách sáo, vội đưa tay đón nhận cất vào người rồi cúi đầu thi lễ:

- Xin đa tạ lão tiền bối, bây giờ tại hạ còn đang bận nhiều việc lắm, xin tạm cáo biệt, nhờ tiền bối nói lại với Châu tiền bối, bảo người hãy yên tâm tĩnh dưỡng mọi việc có tại hạ lo liệu, nếu may mắn có tin gì tại hạ sẽ trở lại đây cho biết.

- Các hạ cứ yên lòng ra đi, lão thân sẽ chuyển lời của các hạ cho lão ta hay mà tĩnh tâm dưỡng bệnh khỏi phải nhớ mong.

Trác Dật Luân liền chấp tay vái chào lần nữa, định quay người ra khỏi động, bất ngờ chàng lại nghe Ngô Nguyên cười hỏi:

- Trác các hạ định đi ngay bây giờ sao? Chẳng hay các hạ còn cần lão thân giúp đỡ gì nữa không?

Nghe hỏi vậy, một ý hay vụt đến, Trác Dật Luân liền tả hình dáng diện mạo của Hạ Hầu Quyên và Hà Chương Thiên cho Ngô Nguyên nghe rồi hỏi:

- Ngô tiền bối từng sống tại Hoàng Sơn lâu năm, không biết gần đây tiền bối có thấy tung tích của hai người ấy không?

Tuy nhiên, hỏi là hỏi cầu may chớ Trác Dật Luân không thấy có chút hy vọng, không ngờ Ngô Nguyên lại đáp:

- Cô gái tên Hạ Hầu Quyên gì đó thì lão thân chưa hề gặp qua, còn tên Hà Chương Thiên cụt cả hai tay thường hay luyện tập khinh công tại “Tây Hải Môn” hoặc “Thiên Môn Thạch Kim” là hai nơi quanh năm mịt mù mây nước.

Mặc dù không biết tung tích Hạ Hầu Quyên, nhưng Trác Dật Luân mừng còn hơn gặp của báu, vì như thế chàng khỏi phải mất công truy tầm quanh quẩn mất thì giờ, chỉ việc thẳng đường đến đó thì bắt gặp tên ác ma đầu thù nghịch.

Thấy như thế đã đủ, Trác Dật Luân lật đặt cáo từ. Ngô Nguyên tiễn chàng ra tận ngoài cửa động, rồi hai bên cùng chia tay.

Trác Dật Luân lập tức đi thẳng tới “Tây Hải Môn”, thứ nhất quyết tìm cho được Hà Chương Thiên, thứ nhì là với hy vọng may ra nơi ấy chàng hội ngộ với Hạ Hầu Quyên cũng không biết chừng.

Tây Hải Môn là một thắng cảnh của núi Hoàng Sơn, nằm về phía tây. Trải qua hai ngày đường, Trác Dật Luân đã tìm đến nơi.

Trong thấy cảnh sắc bốn bề toàn mây mù gió chướng, dù có cặp kỳ quang tinh anh bén sắc cũng khó lòng nhận rõ được lối đi tuy chỉ cách không đầy vài ba trượng, Trác Dật Luân lắc đầu mà than thầm trong bụng.

Đang khi buồn chán đột nhiên chàng nghe có tiếng động xa xa. Tuy nhiên giữa nơi vân khí lộ ảnh như thế này, chàng không làm sao biết được là tiếng động gì. Nhưng may thay liền lúc đó chàng lại nghe có tiếng người la hét lạnh lạnh vang lên.

Không một phút chần chờ Trác Dật Luân lập tức tung chạy bay về hướng có tiếng la hét.

Song mới chạy tới một khoảng đường ngắn chàng đã trông thấy một bóng vàng nhanh như điện xạ, đang vùn vụt chạy tới.

Trong cảnh sương mù, bóng vàng kia nổi nhất nên chàng thoáng thấy là nhận ra ngay bóng người áo vàng là tên ác ma Hà Chương Thiên bị cụt cả hai tay.

Trác Dật Luân tức tốc đuổi theo, vận hơi quát lớn:

- Tên ác tặc, ngươi bị ma đuổi hay sao mà phóng chạy trốn chết như thế đó, có mau dừng lại cho ta hỏi thăm không?

Chàng quát hỏi đến hai lần mà Hà Chương Thiên vẫn không thèm lý tới, hai chân của hắn nhảy nhót như bay, chỉ loáng cái thân ảnh của hắn chỉ còn là một chấm vàng nhỏ, và phút chốc mất trong màn sương mù dày đặc.

Trác Dật Luân đang tức tối vì đuổi không kịp bỗng chàng giật mình nghe “vù” một tiếng, liền đó thấy một bóng đỏ đã bay nhanh qua mặt chàng, cầm đầu đuổi theo bóng vàng vừa chạy trước.

Trác Dật Luân nhận ra bóng đỏ kia chính là người con gái mà chàng đã tặng cho một ngoại hiệu là “Bào hao hồng nhan”, người mà chàng đã khổ công tìm kiếm, thương nhớ tương tư.

Chàng mừng cuống cả lên, lại lập tức đề túc khinh công, co giò đuổi theo, lớn tiếng gọi:

- Cô nương! Cô nương! Hãy dừng bước lại, có tại hạ là Trác Dật Luân đến tìm cô nương đây.

Cũng như Hà Chương Thiên, nghe Trác Dật Luân gọi nàng vẫn không thèm dừng lại, mà cứ cắm đầu đuổi miết.

Trác Dật Luân tức mình muốn nổ lồng ngực, chàng vận dụng hết toàn lực đề túc chân khí giở khinh công ra đuổi rất gấp. Nhờ vậy chỉ nháy mắt chàng đã gần bắt kịp Hạ Hầu Quyên.

Thấy Hạ Hầu Quyên chỉ còn cách chàng có vài ba thước, Trác Dật Luân kêu lớn:

- Cô nương, việc gì mà chạy mau dữ vậy. Cô nương dừng lại đi, tại hạ... tại hạ có việc muốn nói với cô nương đây.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn cứ chạy, nàng lắc đầu nói lớn, chứ không thèm dừng lại:

- Không được đâu! Người ta mắc đuổi theo tên ôn dịch ấy, hắn giỏi khinh công lắm. Để tiểu muội bắt sống được hắn rồi sẽ hay.

- Thế cho... ngu huynh cùng đuổi cho vui nhé!

- Không được! Trác huynh đừng đuổi nữa, đuổi không được hắn đâu. Trác huynh không thấy hắn ta ý thuộc đường lối ở chốn này nên chạy như ngựa đó sao? Trác huynh muốn nói gì thì hẹn ở đâu đó đi, chờ tiểu muội sanh cầm hắn rồi sẽ tính.

Thấy Hạ Hầu Quyên nói cứ cắm đầu chạy vùn vụt, không chịu giảm bớt cước lực, Trác Dật Luân tức quá hóa cuồng, chàng nói lớn:

- Sao biết ngu huynh đuổi không kịp, thử chạy hết sức mới biết chứ, bây giờ ngu huynh còn khỏe lắm.

Hạ Hầu Quyên la lớn:

- Người to béo chạy không lại đâu. Hà Chương Thiên bị cụt mất hai tay nên hắn đã già công khổ luyện đôi chân lợi hại lắm. Còn với tiểu muội thì Trác huynh lại cũng chẳng bì kịp đâu, giỏi nhất Trác huynh chạy thi với tiểu muội được một giờ là cùng, tiểu muội có uống được Tuyết Thiên Tinh Huyết nên sức lực bền bỉ dẻo dai dữ lắm, làm sao Trác huynh chạy cho lại.

Trác Dật Luân chẳng chịu thua, cương quyết nói lớn:

- Lại hay không chừng đó sẽ hay, bây giờ ngu huynh cứ theo hiền muội chạy hết tốc lực đã...

Thấy Trác Dật Luân đã giở chứng bướng bỉnh, Hạ Hầu Quyên phì cười, hai chân vẫn lướt nhẹ trên đất:

- Thôi được, Trác huynh muốn chạy cứ chạy, tiểu muội không cản nữa. Coi bộ Trác huynh mê đại quá rồi đó.

Nghe Hạ Hầu Quyên bảo mình mê đại, Trác Dật Luân bỗng thấy phấn khởi tâm thần, hai chân như được một sức lực kỳ dị hỗ trợ, chàng chạy càng nhanh hơn.

Không bao lâu khoảng cách giữa chàng và Hạ Hầu Quyên đã thu ngắn. Và chỉ một cái nhún chân, chàng đã vượt lên ngang hàng chạy song song với nàng.

Trác Dật Luân nhìn sang Hạ Hầu Quyên, sung sướng cười nói:

- Hiền muội thấy chưa, ngu huynh bảo rằng ngu huynh còn khỏe lắm cơ mà.

Hạ Hầu Quyên hai chân vẫn cứ nhanh thoăn thoắt, ngó ngang một cái, tùm tùm cười chớ không nói gì.

Ngay lúc ấy bóng người áo vàng biến mất lúc nãy chợt lại thấp thoáng hiện trong vùng sương mù càng lúc càng dày đặc.

Hạ Hầu Quyên mừng rỡ, hối giục Trác Dật Luân:

- Kìa kìa! Hắn ta đang ở phía trước mặt đó, mau lên Trác huynh.

Bây giờ Trác Dật Luân mới biết Hạ Hầu Quyên nói đúng. Thì ra chàng chỉ khoảng hơn nửa giờ chàng đã thấy thấm mệt rồi. Tuy chàng là người có một võ công rất cao siêu, tài trí tuyệt vời, nhưng trong trường hợp này luận về môn khinh công, làm sao chàng sánh kịp với hai tay cao thủ nổi tiếng về thuật khinh công, một người thì về trường tối cần bắt buộc phải khổ luyện bằng một phương pháp đặc biệt, một người chỉ may mắn uống được Tuyết Thiên Tinh Huyết, một thứ thuốc thần diệu bồi bổ sức lực, khiến cho người có một sức chịu đựng bền bỉ dẻo dai vô song.

Cho nên, nghe Hạ Hầu Quyên thúc hối đuổi mau, tự biết sức mình, Trác Dật Luân chán nản thở dài nói:

- Thôi hiền muội cứ đuổi theo hắn ta một mình đi, hiền muội hẹn cho huynh gặp mặt sau này cũng được. Ngu huynh chịu thua rồi đây.

Hạ Hầu Quyên bật cười thành tiếng, nguýt dài:

- Thế lúc này chịu nghe lời người ta phải đỡ mất thì giờ và cũng đỡ phí công nhọc sức không. Bây giờ Trác huynh muốn gặp tiểu muội vào ngày nào? Ở tại đâu?

- Tùy hiền muội liệu xem, miễn ngu huynh được gặp lại hiền muội là hay rồi.

- Thế thì chúng ta gặp nhau tại Tiểu Cô Sơn, bên sông Trường Giang đúng ngày Trùng Dương nhé?

- Cũng được.

Trác Dật Luân nói xong, sức nhớ lại câu ấy trùng với ngày hẹn bọn Tư Mã Hào ở Hồng Diệp Sơn Trang, chàng vội đáp:

- Nhưng mà không được. Ngày ấy ngu huynh đã có hẹn với người ta tại Hoài Ngọc Sơn rồi, hiền muội dời lại sau đó ít hôm đi.

Hạ Hầu Quyên xí một tiếng, liếc xéo chàng:

- Ai bảo Trác huynh hẹn với người ta chi. Tiểu muội hẹn một lần thôi, không đổi dời gì nữa cả. Đúng ngày ấy, tiểu muội chờ tới trời chiều, Trác huynh không tới là kể như vĩnh biệt luôn, Trác huynh đừng hòng gặp mặt tiểu muội nữa.

Trác Dật Luân đang bối rối, chưa biết nói cách nào thì quyên quyên hồng ảnh thoáng cái đã mất hút.

Trác Dật Luân dừng lại, đứng yên cất tiếng thở dài, lòng nghe buồn man mác.

Bỗng lúc đó sức nhớ ra phương pháp lẩn tránh của Hà Chương Thiên là hắn cứ chạy loanh quanh trong vùng “Tây Hải Môn” giữa cảnh sương mù mờ mịt, chàng vội có ngay một ý nghĩ là cứ đứng chờ tại đây, vì theo sự suy đoán của chàng thì Hạ Hầu Quyên và Hà Chương Thiên, kẻ rượt người chạy cứ vòng quanh cút bắt mãi thế nào cũng quay trở lại đây chứ chẳng không.

5. Ngày Hẹn Trùng Dương

Người đời có câu “Bất như ý sự thường bất cử” quả đúng không sai tí nào! Trác Dật Luân đã vô hy vọng đuổi theo Hạ Hầu Quyên, không ngờ đứng lại đây chờ nàng chàng cũng tuyệt vọng luôn.

Chờ, chờ mãi chừng như kẻ mất hồn thần thờ ngóng bóng người đi không bao giờ trở lại.

Trong khi ấy, chàng cứ luôn luôn tự hỏi:

“Nàng sẽ trở lại đây nữa không? Ta có nên chờ nàng thêm chút nữa không?” Rồi chàng tự trả lời:

“Có lẽ nàng sẽ trở lại ta nên chịu khó chờ nàng!” Cứ thế chàng chờ đợi mãi cho đến khi biển sương mù dày đặc bắt đầu loãng dần và sau cùng tan biến đi mất.

Boong! Boong! Boong!

Bỗng có tiếng chuông chùa từ xa vọng lại. Tiếng ngân dài u oán báo hiệu trời đã hoàng hôn.

Trác Dật Luân chợt tỉnh trở về với thực trạng chán chường. Chàng đưa mắt nhìn những đám mây bàng bạc, buồn trôi về bốn phương vô định, rồi bất chợt chàng lắc đầu thở dài tìm đến một suối nước, uống mấy ngụm cho đỡ khát và nhúng chiếc khăn tay đắp lên đỉnh trán mong tìm lại đôi chút thanh thần cho tâm hồn đang vương nhiều rối rắm.

Sau một hồi nghỉ ngơi khỏe khoắn, Trác Dật Luân lại bèn tính chính sự.

Chính sự của chàng là ngày Trùng Dương Chi Ước.

Càng suy tính, khổ nỗi chàng càng thấy điên đầu, bởi không biết có nên giữ đúng kỳ hẹn với Tư Mã Hào hay hủy bỏ hẹn ấy để khỏi thất ước với Hạ Hầu Quyên tại Tiểu Cô Sơn?

Tính đi tính lại, nhớ tới câu “Đại trượng phu một lời đã hứa, bốn ngựa khó theo”, chàng thấy không thể sai hẹn với Hồng Điệp Sơn Trang, cũng như không thể bỏ lỡ cuộc ước hẹn với giai nhân được.

Ở đời, bất cứ việc gì, khi chưa tìm được biện pháp giải quyết thỏa đáng cũng đều khó khăn rắc rối cả nhưng khi đã nghĩ được cách ổn định rồi thì lại hết sức dễ dàng.

Thực vậy, sau một hồi nghĩ suy cặn kẽ, Trác Dật Luân bỗng bật cười khanh khách, không còn điên đầu trước hai cuộc hẹn cùng một ngày nữa.

Chàng phấn khởi tinh thần, lẩm bẩm tự nói:

”Thế mà tự nãy tới giờ ta nghĩ mãi không ra. Nàng là con người nóng nảy cứng rắn, nói một là một không bao giờ hai lời, ta còn đợi đây làm gì cho mất thì giờ vô ích, ta đến Hồng Điệp Sơn Trang gặp Tư Mã Hào trước, nếu may mắn gặp được hai vị huynh trưởng của chàng ta chữa bệnh dùm luôn, còn không ta nói cho Tư Mã Hào biết rằng ta quên, ta đã có hẹn với bọn nhờ chàng ta hoàn lại vài ngày, khi gặp nàng tại Tiểu Cô Sơn xong ta sẽ trở lại Hồng Điệp Sơn Trang có hơn không?

Quyết định như vậy, Trác Dật Luân nhẹ người, rảo bước du ngoạn cảnh sắc Hoàng Sơn thỏa thích, chàng liền lên đường đi thẳng về hướng Hồng Điệp Sơn Trang.

Chàng đến Hồng Điệp Sơn Trang đúng vào chiều ngày mười lăm tháng tám.

Lúc ấy tam trang chủ Tư Mã Hào đang đi lưng thưng ngoài trang chợt nhìn thấy Trác Dật Luân vừa tìm đến.

Tư Mã Hào giật mình kinh ngạc, đứng lại nhìn sững chàng.

Biết Tư Mã Hào không nhận ra được mình, vì khi ngoại bệnh, chàng ta đâu đủ sáng suốt nhớ mặt người đã cứu mạng mình, lại nữa chàng ta cũng không ngờ ân nhân lại đến sớm hơn ngày hẹn, nên Trác Dật Luân vội vàng ôm quyền cười nói:

- Tại hạ là Trác Dật Luân, tam trang chủ không nhận ra tại hạ đây sao?

Đến chừng biết ra, Tư Mã Hào hết sức mừng rỡ, lật đặt vòng tay hoàn lễ vui vẻ hỏi Trác Dật Luân :

- Ô! Té ra Trác huynh đây sao? Đệ đang mong mỏi được gặp mặt Trác huynh, không ngờ Trác huynh lại già lâm trước kỳ hẹn. Còn Châu lão gia đâu sao không đến cùng một thể?

Trác Dật Luân vội đáp:

- Châu lão quá bận nên không thể đến được. Người có nhớ tại hạ chuyển lời xin lỗi tam trang chủ.

Tư Mã Hào có vẻ tiếc không được gặp Châu Tam Úy, chàng ta nói:

- Trác huynh hôm ấy đệ mê man, hầu âm bị mất, đệ đâu biết Châu lão gia “Thiên Cầm Túy Tẩu” Châu lão tiên bối tầm tiếng lâu lừng đến chừng Trác huynh với Châu lão gia đi rồi, tỉnh lại mình mới hay mình thất lễ với quý ân nhân. Khi nào gặp lại Châu lão gia, Trác huynh cho đệ gửi lời vãn an và tạ tội với người nhé.

Tư Mã Hào nói rồi, liền ân cần mời Trác Dật Luân quá bước vào trong trang.

Trác Dật Luân vừa đi vừa hỏi:

- Hôm chia tay với quý trang tam trang chủ có nhờ Tô huynh phi ngựa theo hậu tặng áo hồ cần, và đính hậu ước vậy chẳng hay trang chủ định chỉ bảo tại hạ điều gì?

Tư Mã Hào đáp:

- Không dấu gì Trác huynh, đệ thấy y thuật của Trác huynh thần thông không thua gì Biển Thước ngày xưa, nên đệ muốn thỉnh Trác huynh chữa bệnh gùm cho nhị vị trưởng huynh của đệ.

Trác Dật Luân vờ hỏi:

- Nhị vị lệnh huynh thọ thương hay ngộ bệnh?

- Bị tật bệnh. Đệ chỉ là kẻ vô danh trong dương thế vô lâm, nhưng nhị vị huynh trưởng của đệ tiếng tăm không phải nhỏ. Không biết Trác huynh có nghe tên Tư Mã Minh và Tư Mã Thông bao giờ chưa?

Trác Dật Luân giả bộ thất kinh kêu lớn:

- Vậy ra đại trang chủ với nhị trang chủ đều là hai nhân vật khét tiếng trong nhóm Vũ Trục Lục...

Vừa nói đến chữ “Lục”, Trác Dật Luân bỗng nín thinh vì chàng sợ không tiện nói luôn chữ “Tàn”.

Không ngờ Tư Mã Hào vẫn thản nhiên:

- Đúng rồi! Nhị vị huynh trưởng của đệ là hai nhân vật trong Vũ Trục Lục Tàn đấy. Vì thế đệ mới đánh liều mời Trác huynh đến đây, mong Trác huynh vui lòng cứu chữa dùm cho, ơn ấy anh em đệ nguyện không bao giờ dám quên.

Trác Dật Luân bật cười:

- Tam trang chủ, tại hạ đã ngưỡng mộ thanh danh của nhị vị lệnh huynh từ lâu, tại hạ sẽ hết lòng, có chi mà tam trang chủ lại bảo là ơn nghĩa. Tuy nhiên tại hạ phải nhận bệnh trước mới được. Thế bây giờ nhị vị lệnh huynh có ở nhà không?

Tư Mã Hào đáp:

- Đại ca của đệ bận việc đi vắng, có lẽ đúng ngày Trùng Dương sẽ trở về. Bởi thế đệ mới thỉnh mời Trác huynh đến hôm ấy quá bước giáng lâm tề trang trước dùng chén rượu cùng đệ giai tiết, sau nhờ Trác huynh bủa đức thi ân.

Trác Dật Luân nghe nói Tư Mã Minh, Tư Mã Thông chưa về, chàng thoáng cau mày.

Tư Mã Hào thấy vậy vội hỏi:

- Bộ Trác huynh có việc gì cần lắm sao? Trác huynh có thể nói cho đệ biết qua được không?

Trác Dật Luân hơi ngập ngừng rồi đáp:

- Tại hạ quên ngày Trùng Dương tại hạ đã có một cái hẹn, nên đến trước đây định gặp tam trang chủ hỏi thăm tự sự, không ngờ tại hạ rủi quá.

Đến đây Trác Dật Luân ngừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Hay là thế này, tại hạ ở lại đây với quý trang độ nửa tháng, nếu đến cuối tháng tám vẫn chưa thấy nhị vị lệnh huynh trở về tại hạ xin tạm cáo biệt, hẹn đến cuối tháng chạp, tại hạ sẽ trở lại bái kiến.

Tư Mã Hào không biết tính sao đành phải gật đầu bằng lòng:

- Trác huynh tính thế cũng được. Giờ đệ xin mời Trác huynh nhập tiệc thưởng thức món cua suối đặc biệt ở đây, và cũng độ trung thu giai tiết.

Dứt lời Tư Mã Hào lập tức sai người bày tiệc ngay giữa vườn hoa, rồi cùng Trác Dật Luân nâng ly rượu đào, ngắm vầng trăng đẹp soi sáng mặt hồ.

Tiệc đang nửa chừng, Trác Dật Luân bỗng cau mày ngạc nhiên phóng cặp mắt sáng quắc, nhìn thẳng về phía bờ tường của trang viện.

Tư Mã Hào để ý nhìn theo Trác Dật Luân rồi đột nhiên quát hỏi:

- Vị nào ở ngoài tường đấy? Hãy báo tôn danh, nếu không chớ trách kẻ này mạn khách vô...

Tư Mã Hào chưa quát dứt, phía ngoài tường bỗng vang lên một chuỗi cười, liền đó một bóng đen đã nhẹ nhàng xuất hiện ngay trước bàn tiệc.

Và kẻ vừa xuất hiện là một vị trung niên mù cả hai mắt, tuổi trạc tứ tuần, tay chống gậy tre, mặc y phục màu xám.

Trác Dật Luân đang động tâm nhủ thầm: “Không lẽ người này là Tư Mã Minh nhị trang chủ của Hồng Điệp Sơn Trang?” thì bỗng Tư Mã Hào đã đứng dậy chạy lại mừng rỡ:

- Ô! Nhị ca! Nhị ca về trước ngày hẹn, còn đại ca đâu?

Thì ra chính vị trung niên mù mắt này là nhị trang chủ của Hồng Điệp Sơn Trang Tư Mã Minh.

Tư Mã Minh cười đáp:

- Đại ca còn bận việc phải qua tiết Trùng Dương mới trở về kịp. Ngu huynh thuận việc nên trở về sớm hơn, để vui tết trung thu với hiền đệ.

Nói đến đây, Tư Mã Minh ngoảnh về phía Trác Dật Luân, cười nói với Tư Mã Hào:

- Tam đệ đã có bạn quý cùng đối ẩm thưởng nguyệt, sao hiền đệ không giới thiệu với ngu huynh?

Trác Dật Luân vô cùng bất phục, khi thấy Tư Mã Minh phát hiện sự có mặt của chàng mặt dù từ nãy tới giờ chàng chưa hề lên tiếng. Như vậy đủ thấy thính giác của Tư Mã Minh lợi hại đến bậc nào. Trác Dật Luân không đợi Tư Mã Hào giới thiệu, chàng vội chấp tay đứng dậy tự báo danh trước:

- Tại hạ Trác Dật Luân từng ngưỡng mộ anh danh của nhị trang chủ từ lâu, hôm nay may mắn được gặp nhị trang chủ thật vô cùng vinh hạnh cho tại hạ.

Tư Mã Minh lật đặt bỏ chiếc gậy tre và ngồi xuống bên cạnh vòng quyền hành lễ :

- Không dám! Tư Mã Minh tôi tuy tên là Minh nhưng hai mắt bị mù chứ, là một kẻ tàn phế tật nguyên đâu có gì đáng kể...

Tư Mã Hào nắm tay anh mình, đón lời cười nói:

- Nhị ca không biết sau khi nhị ca và đại ca đi rồi, tiểu đệ không may bị trọng thương, nói không ra tiếng, tưởng chết rồi đấy chứ...

Tư Mã Minh vụt biến sắc không kịp nghe Tư Mã Hào nói hết, vội trầm giọng hỏi nhanh:

- Tam đệ bị thương như thế nào? Ai đã dả thương tam đệ?

Tư Mã Hào hơi đỏ mặt ngó Trác Dật Luân rồi đáp:

- Việc này nói ra dài lắm, nhưng lỗi ở tiểu đệ, không phải tại người ta. Lát nữa tiểu đệ sẽ thông thả thuật lại cho nhị ca nghe.

Tư Mã Minh gật đầu rồi lại hỏi:

- Thế tam đệ được ai cứu chữa cho đấy? Bị mất tiếng sao bây giờ tam đệ lại nói được?

Tư Mã Hào lại quay nhìn Trác Dật Luân rồi cười đáp:

- Nhị ca, đệ giới thiệu với nhị ca, Trác huynh đây là bậc cái thể thần y, may mắn được Trác huynh nên tiểu đệ mới tiêu giải được trọng bệnh đấy.

Tư Mã Minh quay sang Trác Dật Luân nhướng mày, chấp tay xá xá:

- Thật ơn đức của Trác huynh không đời nào anh em tại hạ dám quên.

Dứt lời, Tư Mã Minh liền cầm đúngn ngay bình rượu, tay kia nâng ly lên rót đầy một ly mỹ tửu khê cúi đầu dâng cho Trác Dật Luân.

- Trác huynh hãy cạn ly rượu này gọi là chút tình của tại hạ trong buổi sơ giao.

Trác Dật Luân cũng rót một ly đầy, nói vài câu đáp lễ rồi hai bên cùng đổi ly uống liền.

Tư Mã Hào chờ cho hai người cạn ly liền mỉm cười nói lớn:

- Nhị ca chuyển này Trác huynh nhận lời tiểu đệ đến Hồng Diệp Sơn Trang cũng vì đại ca với nhị ca...

Tư Mã Minh không đợi Tư Mã Hào nói hết, y bỗng khoát tay chặn nói:

- Trá chuynh là đại ân nhân của anh em ta, hiền đệ để Trác huynh thanh thoi vui trót bữa tiệc hội ngộ này. Việc gì rồi để thùng thăng sẽ nói sau cũng chẳng muộn.

Nói rồi Tư Mã Minh thò tay vào trong áo lấy ra một cái hộp gỗ quý, quay sang cười nói với Trác Dật Luân:

- Mấy khi có cuộc vui say như thế này. Được Trác huynh rộng tình chiếu cố, tại hạ xin có chút trò mọn gọi là để giúp vui cho Trác huynh, mong Trác huynh bỏ qua cho nếu có gì bất ý. Đây Trác huynh cầm lấy dùm cái hộp và đếm dùm tại hạ xem có bao nhiêu chiếc kim ngân trong ấy.

Trác Dật Luân không biết Tư Mã Minh làm gì nhưng chàng cũng nghe lời mở hộp ra đếm xong nói lớn:

- Tất cả có đúng một trăm mũi.

Tư Mã Minh gật đầu nói:

- Bây giờ Trác huynh hãy tự ý bốc một nắm trăm trong hộp ném xuống hồ sen trước “Thiên Hương Hiên” đây.

Trác Dật Luân hết sức lấy làm lạ, chàng đưa mắt nhìn Tư Mã Hào thì chàng ta đang chum chim gật đầu cười ra điều bảo Trác Dật Luân cứ yên chí làm theo. Trác Dật Luân hiểu ý liền bốc đại một nắm kim trăm vung tay quăng nhẹ xuống hồ.

Kim rơi xuống nước, mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Tư Mã Minh ngưng thần nghe ngóng, khi mặt nước yên lặng trở lại thì y mỉm cười hỏi Trác Dật Luân:

- Theo sự nghe thấy của tại hạ, hình như Trác huynh đã ném xuống mặt hồ tất cả độ ba mươi bảy mũi kim trăm. Trác huynh thử đếm xem trong hộp có phải còn sáu mươi ba mũi không?

Trác Dật Luân không tin nhĩ lực của Tư Mã Minh có thể huyền diệu như thế, chàng vội đếm lại số kim còn lại trong hộp một cách hoài nghi.

Nhưng khi đếm tới mũi kim cuối cùng đúng là thứ sáu mươi ba.

Trác Dật Luân ngăn người buộc miệng kêu lên:

- Thần kỳ của nhị trang chủ quả thật tự cổ chí kim chưa hề thấy có. Trác Dật Luân tôi vô cùng khâm phục.

Tư Mã Minh nhếch miệng cười:

- Thứ thính lực xuất kỳ này tại hạ đã thí mạng khổ luyện mới thành công. Nếu như tại hạ là một người sáng hai mắt thì không tài nào có thể luyện nên đôi tai thính như thế này được.

Đến đây Tư Mã Minh lại cầm lấy một con cua xé ra làm bốn, trao hai miếng cho Trác Dật Luân nói tiếp:

- Nay Trác huynh hãy ném hai miếng cua ra hai phía khác nhau, ném cao đấy nhé.

Trác Dật Luân đang phục lẫn Tư Mã Minh vừa nghe nói chàng liền ném hai miếng cua lên thật cao ra hai phương vị khác nhau.

Tư Mã Minh hai mắt tuy không trông thấy gì nhưng năng lực nghe tiếng nhận vị của đôi tai y quả thật linh mẫn vô cùng. Y lập tức ném vội miếng cua cầm bên tay trái về phía mặt và miếng của bên tay mặt về phía trái. Tài tình thay cả hai miếng cua của Tư Mã Minh vừa ném lên đều trúng hai miếng cua của Trác Dật Luân nghe bụp bụp. Tư Mã Minh còn thuận thể bốc ngay một nắm kim trong hộp phóng vút theo luôn và ghim hết vào hai miếng của Trác Dật Luân.

Không những thế lúc vừa phóng ra nắm kim trên tay Tư Mã Minh còn tung người nhảy vọt lên cao bay theo chụp trúng hai miếng cua vừa bị nắm kim trăm ghim trúng.

Tư Mã Minh hít một hơi rồi ưỡn ngực dang rộng hai tay lộn người trở xuống không khác gì con chim ưng đang bay trên cao xòe cánh bổ xuống chụp mỗi bay luôn vào Thiên Hương Hiên ngồi xuống ghế một cách tài tình nhẹ nhàng không gây một tiếng động.

Trác Dật Luân vừa định vỗ tay khen ngợi, Tư Mã Minh vội trao cho chàng hai miếng cua cầm đầy những mũi kim châm, mỉm cười nói:

- Phiên Trác huynh đếm lại lần nữa xem số kim châm cầm trên hai miếng cua có phải cũng y ba mươi bảy mũi bằng số kim vừa ném xuống dưới hồ hồi này?

Trác Dật Luân biết khỏi cần đếm làm gì cho mất công, chàng hết sức tán phục, tươi cười khen ngợi:

- Thần công tuyệt nghệ của nhị trang chủ quả thật...

Không chờ cho Trác Dật Luân nói hết, Tư Mã Minh đã khoác tay ngắt lời:

- Trác huynh, đối với ơn đức của Trác huynh chữa khỏi bệnh cho tam đệ của tại hạ, tại hạ đâu dám cưỡng mạng khoe khoang tài nghệ. Vả lại tại hạ nghe tiếng đoán người biết Trác huynh cũng là một bậc võ lâm hảo thủ, tinh thuần nội công.

Thấy đối phương chỉ nghe giọng nói mà biết được công lực của mình một cách tài tình, Trác Dật Luân lại càng kinh ngạc và bội phục hơn.

Ngồi yên trên ghế, Tư Mã Minh nói tiếp:

- Tư Mã Minh này dám cả gan múa rìu qua mắt thợ là cốt để chứng minh tại hạ còn có thể tự xưng là tàn nhưng chưa phế đấy thôi.

Trác Dật Luân cười nói:

- Đừng nói là “tàn nhưng chưa phế”, nếu tìm khắp các bậc giang hồ hào kiệt có đủ hai mắt cũng chưa có một vài người có thính giác nhạy bén như nhị trang chủ.

Tư Mã Minh quay nhìn Tư Mã Hào, nhẹ mỉm cười nói:

- Tam đệ, tuy tam đệ đã có lòng tốt, thỉnh Trác huynh đến đây để chữa mắt cho ngu huynh, nhưng ngu huynh không muốn Trác huynh hao phí tâm thần bởi ngu huynh đã mù từ lâu. Hơn nữa, sự khuyết hạm của đôi mắt mù lòa cũng chưa gây trở ngại cho ngu huynh.

Ngu huynh nhờ có đặc điểm trên mà để được thành danh, nếu ngu huynh như người thường, bất quá cũng như tam đệ, là đệ nhị trang trang chủ của Hồng Diệp Sơn Trang chớ đâu được danh liệt Vũ Trục Lục Tàn, được toàn thể quần hùng trong tứ hải bát hoang xem như một đệ nhất lưu võ lâm kỳ khách.

Những lời Tư Mã Minh vừa nói tuy hơi có ý phẫn khích, nhưng cũng không phải là vô lý nên Trác Dật Luân không thấy khó chịu. Chàng chỉ sợ Tư Mã Hào khó lòng thuyết phục được nhị ca y chịu để chàng chạy chữa mà thôi.

Tư Mã Hào với Tư Mã Minh là anh em ruột thịt, nên Tư Mã Hào rõ tính nết quái dị của nhị ca của mình, chàng ta không dám khuyên bảo vội, chỉ nâng ly cười bảo Trác Dật Luân:

- Mời Trác huynh cứ ăn uống tự nhiên. Trác huynh hãy nhìn lên trên cao xem. Kia là ánh trăng sáng soi vàng vạc, ngân hà lấp lánh khiến cảnh trung thu gia sắc trong mảnh vườn này, xinh đẹp quá, có phải không Trác huynh?

6. Thu Hương Thu Sắc Thu Thanh

Trác Dật Luân gật đầu thăm biết những lời tán thưởng thu sắc của Tư Mã Hào là có ý muốn thức tỉnh Tư Mã Minh.

Tư Mã Minh hình như chợt đoán ra, y bỗng nhường cao đôi mày, ha hả cười lớn:

- Tam đệ đừng vì ngu huynh mà nhọc lòng vô ích. Ngu huynh tuy không thấy màu sắc nhưng vẫn biết được sen dưới hồ đang khoe sắc, nghe rõ được cả tiếng thu với những giọng cao du dương đang vàng vẳng từ xa

vọng đến, ngu huynh vẫn biết được những diện thủ của thiên nhiên chưa đến nỗi mập mờ không thưởng thức được cảnh đẹp hôm nay.

Tư Mã Hào bị lời lẽ quật cường của nhị ca làm đỏ bừng mặt, chàng ta nhướn cao đôi mày, muốn nói lại thôi.

Tâm tư của Tư Mã Minh hết sức linh mãnh, chẳng khác gì đang trông thấy tận mắt Tư Mã Hào, y bật cười nói:

- Tam đệ muốn nói gì, cứ việc nói thẳng, ngu huynh bình sanh thích biện luận, chưa biết ngán tài ai cả.

Tư Mã Hào khề cất tiếng thở dài, thông thả hỏi bằng giọng hết sức ôn hòa, hình như cố sức tránh, không muốn cho Tư Mã Minh phải chạnh lòng xót xa tội phạm:

- Nhị ca hôm nay trung thu, nhị ca còn nhớ được mười một bữa nữa là ngày gì không?

Tư Mã Minh đáp:

- Tại sao lại không? Hăm sáu tháng tám là ngày sinh nhật của Thu Biểu tỷ.

Tư Mã Hào nhẹ buồn thở dài:

- Tự cổ mỹ nhân đa bất thọ. Thu Biểu tỷ mất được bao nhiêu lâu rồi nhỉ?

- Hai chục năm rồi! Tam đệ, tại sao tam đệ đột nhiên nhắc đến câu chuyện đau lòng ấy?

Nói xong Tư Mã Minh như quá thương cảm, hai khóe mắt y từ từ nhỏ xuống hai hàng lệ anh hùng.

Trác Dật Luân không biết gì, nhưng cũng cảm động nghĩ thầm:

- Những đại anh hùng phần nhiều đều thật tình, tuy xuất thân khác nhau, có những vẻ vô ý giao du bất cẩn, lầm đường lạc lối nhưng nếu có thể tìm cách dụ phát lương tri, rất có thể khiến họ cải tà quy chánh. Theo tình hình thì những lời hóa ác khuyến thiện có lẽ còn công hiệu hơn thủ đoạn du hiệp giang hồ, xử dụng kim quang đao ảnh để trừ ác diệt gian?

Trác Dật Luân vừa nghĩ đến đây thì Tư Mã Hào đã nói tiếp:

- Nhị ca còn nhớ đến ngày sinh nhật của Thu Biểu tỷ đến hôm ấy chẳng hay nhị ca có đến mộ đốt hương cho chị ấy không?

Tư Mã Minh gơ tay áo gạt lệ, thở dài:

- Ngu huynh không hiểu tại sao tam đệ lại hỏi như thế? Không lẽ tam đệ đã quên trong hai mươi năm, cứ đến ngày sinh nhật và ngày giỗ của Thu Biểu tỷ, bất luận mưa tuyết giá lạnh, huynh bao giờ cũng có mặt tại trước mộ chị ấy suốt đêm?

Hai mắt của Tư Mã Hào cũng long lanh ngấn lệ, chàng khề gơ tay lên lau rồi hỏi tiếp:

- Mỗi lần nhị ca đi thăm mộ, nhị ca đã dùng những tế vật gì?

Tư Mã Minh buồn rầu đáp:

- Chị ấy sinh tiền rất ưa thích rượu bò đào với cánh ngỗng, ngoài trừ hai món ấy ra, ngu huynh không quên đem theo ít hoa quả tươi.

Tư Mã Hào nhướn cao đôi mày, giọng bi ai:

- Tuy nhị ca thâm tình tựa biển, hai mươi năm như một ngày, nhưng không biết Thu tỷ ở dưới cửu tuyền hương hồn có thể tận hưởng lễ vật của nhị ca không?

Tư Mã Minh lại ứa nước mắt thở dài:

- Nhân thiên lộ viễn u minh, vinh cách chị ấy có hưởng được hay không, không thể biết?

Nhưng ngu huynh có tấm lòng thành...

Tư Mã Hào không để Tư Mã Minh noi hét đột nhiên vỗ mạnh tay xuống mặt bàn lớn tiếng:

- Nhị ca là một đấng anh hùng đỉnh thiên lập địa tại sao lại dùng những câu giả dối trái hẳn với lương tâm như vậy?

Lời nói bất thành linh với giọng vô cùng phẫn nộ của Tư Mã Hào làm Trác Dật Luân ngẩn người không hiểu có sự ra sao.

Tư Mã Minh ngẩn ngơ ngạc nhiên hỏi:

- Tam đệ, tại sao tam đệ lại nói như thế?

Tư Mã Hào cười nhạt:

- Rõ ràng nhị ca có món tế lễ chân quý nhất, không chịu mang ra mà chỉ đem những thứ tục vật, giả tác đa tình như rượu bồ đào, cánh ngỗng như thế làm buồn Thu Biểu tỷ dưới tuyền thoi.

Tư Mã Minh kinh ngạc:

- Tam đệ, thứ lễ chân quý nhất mà tam đệ vừa nói là gì?

Tư Mã Hào lắc đầu thở dài:

- Nhị ca đừng nên hỏi, tiểu đệ muốn hỏi nhị ca trước. Chẳng hay nhị ca có còn nhớ rõ Thu Biểu tỷ đã chết bởi nguyên nhân gì không?

Tư Mã Minh thở dài:

- Ngu huynh có thể nào quên được sự đau lòng này. Chị ấy đã hầu hạ ngu huynh trong khi ngu huynh lâm trọng bệnh, đêm ngày phí sức, thêm vào việc trông thấy đôi mắt của ngu huynh bị mù lòa nên chị ấy đã quá bi thương buồn khổ mà chết...

Tư Mã Hào gật đầu:

- Nhị ca đã nhớ như vậy tiểu đệ xin hỏi nhị ca lần nữa. Hai mươi năm trước, Thu Biểu tỷ đã ngày đêm hầu hạ nhị ca, có phải chị đã hy vọng được nhị ca sau này cung phụng cho chị ấy những món tế lễ như rượu bồ đào, cánh ngỗng không?

Tư Mã Minh mặt mày đỏ gay, nước mắt tuôn như mưa, ngập ngừng không nói nên lời.

Tư Mã Hào nhân thể nói lớn:

- Nhị ca hãy nghĩ xem, hai mươi năm trước sau khi nhị ca khỏi bệnh, khi ấy Thu Biểu tỷ còn có bộ xương gầy, người như lá thu nhưng chị ấy vẫn vui mừng hơn hở. Mãi đến khi phát hiện đôi mắt của nhị ca đã mù mới buồn khổ héo gầy.

Tư Mã Minh nghe đến đây bỗng khóc lớn, nước mắt tuôn ướt cả ngực áo.

Tư Mã Hào nói mỗi lúc một lớn:

- Nhị ca đã chuyên tâm khổ luyện, dùng nhân lực thắng thiên, không những tàn nhưng không phé, và đã trở thành đệ nhất cao thủ, danh chấn võ lâm, nhưng nhị ca cũng nên hiểu rằng, nếu linh hồn của Thu Biểu tỷ có linh thiên, có lẽ chị ấy vẫn ý thức nhị ca vẫn là kẻ mù.

Tư Mã Minh nghiêng rằng đập mạnh tay xuống mặt bàn bằng đá làm bể mất một mảnh.

Tư Mã Hào vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Nhị ca hãy bình tâm suy nghĩ năm nay có lẽ không kịp nhưng nếu có thể đến sang năm trước ngày giỗ hoặc sinh nhật của Thu Biểu tỷ, nhị ca sáng hai mắt trở lại đứng trước mộ chị ấy, mím cười hương hồn của chị ấy dưới cửu tuyền được an ủi biết là đường nào. Nhược bằng không, dẫn nhị ca có chuẩn bị đến cả ngàn cân bồ đào mỹ tửu và giết chết cả vạn con ngỗng cũng...

Tư Mã Hào chưa nói hết lời Tư Mã Minh đã run giọng hỏi Trác Dật Luân:

- Trác huynh, cặp mắt... của tại hạ... có thể chữa khỏi được không?

Trác Dật Luân không chút suy nghĩ, lập tức đáp liền:

- Có thể, tại hạ xin bảo đảm với nhị trang chủ đến sang năm ngày này, trừ thu lương thu thanh ra còn có thể ngắm nhìn được cả thu sắc nữa.

Tư Mã Minh ồ lớn một tiếng cao hứng, không mức nào tả nổi, run giọng hỏi:

- Trác huynh... chưa xem qua bệnh trạng tại sao lại biết chắc chắn rằng chữa khỏi?

Trác Dật Luân mỉm cười:

- Từ biệt hai mươi năm rồi, nhị trang chủ vẫn chưa quên tình cũ, quả thật là kẻ chí tình chí nghĩa, rất đáng kính phục, những giọt nước mắt đã làm đậm vạt áo của nhị trang chủ đã chứng minh rằng mầm mắt chưa khô, chỉ vì con người bị che lấp bởi một tấm màn mỏng nên tạm làm mất thị giác đấy thôi.

Tư Mã Hào giương mi kêu lớn:

- Trác huynh, tấm màn mỏng trên mắt của nhị ca tôi có thể chữa khỏi ngay bây giờ được không?

Trác Dật Luân lắc đầu mỉm cười:

- Chỉ có cách nhỏ thuốc làm tiêu tan dần tấm màn mỏng ấy mà thôi, không thể lập tức trừ bỏ ngay được.

Tư Mã Hào gật đầu:

- Tại hạ cảm thấy việc này không cần gấp, chỉ cần sao cho ngày này sang năm...

Trác Dật Luân vội đáp:

- Nhị vị trang chủ hãy yên tâm, tại hạ sẽ tạm chế trước một thứ thuốc nhỏ và một thứ thuốc viên, mỗi ngày uống và nhỏ chừng sáu tháng sau bắt đầu thấy công hiệu. Đến khi ấy tại hạ sẽ dùng thứ thuốc khác mạnh hơn, đôi mắt của nhị trang chủ sẽ lành mạnh như thường.

Tư Mã Minh mừng rỡ. Trác Dật Luân lại cười nói:

- Còn một việc nữa, nhị trang chủ phải nhớ kỹ rằng mỗi khi trang chủ tức giận là làm thương tổn đến đôi mắt nhất là trong giai đoạn uống thuốc, nhị trang chủ nên luôn luôn bình tâm tĩnh khí thiện dưỡng thiên hòa và cố ăn rất ít những chất ăn kích thích, được lực mới có công hiệu như thường được.

Nói rồi Trác Dật Luân liệt kê đơn thuốc dặn dò kỹ lưỡng.

Tiện thể Trác Dật Luân thuật lại vụ hành y của chàng với Châu Tam Úy cốt để điều tra tung tích của Hà Chương Thiên và Độc Cô Trí.

Tư Mã Minh nghe nói cau mày cười nhạt:

- Trong Vũ Trụ Lục Tàn, trừ Tư Mã Thông với Tư Mã Minh là có chỗ ở nhất định, kỳ dư hành tung mấy người kia đều bất định, ẩn bí dị thường. Nhưng Độc Cô Trí hình như ở tại “Đồng Bách Sơn” tại tỉnh Hà Bắc, còn Hà Chương Thiên thì xuất hiện tại Hoàng Sơn.

Những lời của Tư Mã Minh cho biết Trác Dật Luân tuy đã hiểu nhưng chàng vẫn hết sức cảm ơn.

Kể Tư Mã Minh nghiêm sắc mặt dặn tiếp:

- Khi gặp hai gã ấy, Trác huynh phải để ý coi chừng cho lắm mới được. Trác huynh không nên khinh thị Hà Chương Thiên là kẻ cụt tay, cặp chân của hắn rất lợi hại nhất là đầu gối đầu bàn chân gót chân và chót hết là sau gáy hắn có ngấm dẫu chín thứ ám khí độc hiểm vô cùng.

Trác Dật Luân biết là biết đôi chân của Hà Chương Thiên có thể phóng được phi hoàn thi chứ chưa biết một cách tường tận như vậy nên nghe hắn còn tinh thông nhiều loại ám khí khác, chàng bắt giác giật mình kinh sợ lo lắng cho Hạ Hầu Quyên, sợ nàng trong lúc sơ ý có thể bị địch nhân ám toán.

Trác Dật Luân đang lo lắng cho sinh mạng người yêu thì Tư Mã Minh nói tiếp:

- Còn Độc Cô Trí, Trác huynh đừng coi thường y là người tê liệt không đáng sợ. Y tê liệt toàn thân, quanh năm ngồi trên chiếc xe bốn bánh thật đấy nhưng cỗ xe của y không những có thể chạy trên mặt nước như chạy trên đất bằng, leo núi vượt đèo dễ như chơi, nó còn có thể giết người bằng nhiều loại ám khí, nhất là chiếc quạt phe phẩy trên tay Độc Cô Trí lại càng lợi hại hơn hết nữa đấy.

Những lại một lát Tư Mã Minh tiếp lời gằng giọng hạ thấp:

- Trong nhóm Vũ Trụ Lục Tàn phải kể Độc Cô Trí là kẻ tức trí đa mưu tàn bạo độc ác nhất. Y bị trúng phong mồm lệch hẳn về bên trái, mỗi khi e khẽ mấp máy đôi môi lệch, tức thì độc tâm khởi phát, giết người trong chớp mắt. Trác huynh trông thấy môi y mấp máy thì phải lập tức tránh xa phòng bị bắt trắc ngay mới kịp toàn mạng.

Trác Dật Luân ôm quyền cảm động nói:

- Xin đa tạ sự chỉ giáo của nhị trang chủ.

Tư Mã Minh mỉm cười rồi lần tay vào áo móc ra một hạt minh châu màu hồng lớn bằng hạt nhãn, hai tay dâng cho Trác Dật Luân:

- Tại hạ biết Trác huynh không nhận lễ vật, vậy tại hạ xin thân tặng Trác huynh viên Thiên Ngô Châu này gọi là mền yêu ngưỡng vọng của tại hạ. Viên bảo châu này tỵ nhất thiết xà trùng, nó sẽ giúp ích cho Trác huynh trong lúc du hiệp giang hồ không ít. Mong Trác huynh chớ chối từ.

Trác Dật Luân cũng nhận biết công dụng của viên Thiên Ngô Châu rất hữu hiệu trong việc chữa bệnh, tuy nhiên chàng không cho Tư Mã Minh quá vì mình mà mất đi một vật bảo hiểm có, nên chàng vội chấp tay nói:

- Viên Thiên Ngô Châu này nhị trang chủ đã khó nhọc mới lấy được trong bụng con “Bách túc thiên ngô”, tại hạ rất cảm ơn lòng tốt của nhị trang chủ. Nhị trang chủ sẽ cần tới nó nhiều hơn trong khi du hiệp, trang chủ hãy cất nó đi. Tại hạ thật tình không dám nhận.

Tư Mã Minh không cho Trác Dật Luân từ chối, liền cười nói:

- Trác huynh đã dạy bảo tại hạ không nên để động can hỏa phải thiện dưỡng thiên hòa, trong thời gian phục được nhất định không để chân tới giang hồ. Vả lại năm xưa giết con “Bách túc thiên ngô” tại Cương Miêu, ba anh em tại hạ mỗi người lấy một viên bảo châu, sau này nếu nhờ may tại hạ phải ra ngoài, tại hạ vẫn có thể tạm mượn viên khác để dùng cũng được, Trác huynh cứ nhận cho tại hạ vui lòng.

Trác Dật Luân biết không sao có thể chối từ được, chàng đành nhận lấy và cất kỹ viên bảo châu vào người.

Ở lại Hồng Diệp Sơn Trang chơi thêm hai hôm, sáng sớm ngày sau Trác Dật Luân mới cáo biệt anh em Tư Mã Minh lên đường.

Anh em Tư Mã Minh, Tư Mã Hào, Tô Kiến Tường không thể lưu khách lại được, buộc lòng quyến luyến tiễn chân Trác Dật Luân ngót hơn mười dặm mới quay trở lại.

7. Thần Lực Quái Nhân

Quá nóng lòng lo lắng cho sinh mạng của người yêu, Trác Dật Luân cấp tốc giở toàn bộ khinh công chạy vùn vụt đến mục tiêu nhất định. Không ngờ khi đến giữa Kỳ Môn và Phù Tương, lúc đi qua một chân núi nhỏ, Trác Dật Luân chợt trông thấy một đại hán thân hình to lớn mặc quần áo rách rưới nằm giữa bên vệ đường, trên một phiến đá bằng phẳng, ngáy khò khè như đang say rượu.

Ngoài ra còn có một đạo sĩ áo vàng, tuổi trạc nhị tuần, đang đứng bên cạnh đại hán.

Đạo sĩ áo vàng lúc đó đang thò tay vào ống tay áo rút ra một con thanh xà nhỏ đột nhiên liệng vào giữa ngực đại hán.

Khi ấy Trác Dật Luân đã bước qua khỏi họ rồi, nhưng chợt thấy gã đạo sĩ trẻ tuổi mặt mày có vẻ hiểm ác, mục quang hung bạo nên chàng ngoảnh đầu nhìn lại.

Không ngờ chàng thấy đúng lúc gã đạo sĩ liệng con rắn lên ngực đại hán, chàng còn tinh mắt nhận ra con rắn kia thuộc loại Trúc Diệp và cực độc nữa.

Trác Dật Luân là người đầy lòng nghĩa hiệp đã trông thấy việc bất bình chẳng khi nào khoanh tay để mặc vị đại hán say rượu bị rắn cắn chết, cho nên chàng lập tức cúi nhặt ngay một viên đá nhỏ, nhanh tay búng trở ra sau.

Cái búng của Trác Dật Luân rất tài tình, con Trúc Diệp xà chưa rút lên ngực đại hán đã bị chàng búng hòn đá trúng ngay đầu, rút bịch xuống đất cách đó không xa hơn hai thước chết tốt.

Đột nhiên có kẻ nhúng tay can thiệp vào việc của mình, đạo sĩ áo vàng tức giận ngó lên thấy Trác Dật Luân, biết ngay chàng là người phá bình, hấn ta dựng ngược đôi mày, nhún mình nhảy tới trước mặt Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân kinh ngạc thấy đạo sĩ này dám thả rắn ám hại người đang say rượu, có hành vi hạ lưu vô sỉ thể mà võ công của hắn tuyệt cao lại tinh thông môn “Di hình hoán ảnh” một thân pháp khinh công thượng thặng, chàng giật mình đề tỉnh ngay tức khắc.

Đạo sĩ nghênh ngang đứng chống nạnh hai tay, quát mắt hỏi chàng:

- Ta và ngươi không oán thù liên hệ, sao bỗng dưng ngươi can dự vào chuyện của ta, dám ném chết con rắn quý của ta như thế?

Thấy gã đạo sĩ hung hăng vô lối Trác Dật Luân tức giận liền trợn mắt nạt lại:

- Ta là người đi bốn phương hành hiệp, gặp việc trái mắt là thích nhúng tay vào. Ta giết rắn của ngươi để cứu một mạng người đây, ngươi làm gì ta?

Đạo sĩ áo vàng bỗng phá ra cười ngặt ngoẽo.

Trác Dật Luân nạt lớn:

- Ngươi cười gì? Bộ ta nói không trúng sao?

Đạo sĩ áo vàng hừ giọng ngạo mạng:

- Ngươi nói kể cũng đúng, nhưng rất tiếc là ngươi đã mù cả hai mắt. Thân xác của thằng khùng này to lớn thể không lẽ con rắn nhỏ như vậy mà cắn chết được hắn?

- Nếu là loại rắn thường thì không hề gì nhưng con rắn nhỏ kia thuộc loại Trúc Diệp Xà, vô cùng lợi hại, lại cực độc.

Đạo sĩ áo vàng bật cười ngắt lời:

- Sao ngươi lảm chuyện quá vậy. Một con Trúc Diệp Thanh Xà nhỏ xíu có gì đáng sợ đâu mà ngươi làm như chuyện đại sự. Ta sẽ cho ngươi xem con rắn khác, coi ngươi nói gì nữa không cho biết.

Dứt lời đạo sĩ áo vàng vội thò tay vào ống tay áo, kéo ra một con rắn nhỏ khác, màu xanh xám.

Trác Dật Luân nhìn lom lom con rắn nhỏ này, thấy nó dài cỡ năm tấc, lớn bằng ngón tay cái, đầu nhọn hình tam giác, trong bụng lẩy lăm kinh dị, không biết lai lịch đạo sĩ áo vàng như thế nào mà lại có nhiều rắn độc đến thế.

Đạo sĩ áo vàng có vẻ khinh thường liếc nhìn Trác Dật Luân rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã nhận ra con “Trúc Diệp Xà” nhưng ngươi có biết con rắn này thuộc loại gì không?

Trác Dật Luân quát mắt đáp:

- Sao lại không? Nó là giống “Bách Bộ Thanh Xà” sinh sản tại khu rừng núi tỉnh Quảng Đông.

Đạo sĩ áo vàng bật “ồ” một tiếng, rồi cười khẩy nói:

- Kể ra ngươi cũng có chút ít kiến thức đấy. Nhưng ngươi có biết giống “Bách Bộ Thanh Xà” so sánh với loại “Trúc Diệp Thanh Xà”, loại nào dữ hơn không?

- Tự nhiên là loại “Bách Bộ Thanh Xà” độc và dữ hơn nhiều.

Đạo sĩ áo vàng cười gằn:

- Ngươi biết vậy hay lảm! Bây giờ ngươi hãy mở lớn mắt ra mà xem coi loại “Bách Bộ Thanh Xà” này có làm gì nổi tên khùng kia không cho biết nhé, đừng nói là loại “Trúc Diệp Thanh Xà” Đạo sĩ áo vàng nói xong liền ném con “Bách Bộ Thanh Xà” vào người của đại hán say rượu.

Trác Dật Luân đời nào lại chịu để đạo sĩ ném rắn hại người. Nhanh như cắt, chàng cúi nhặt một viên đá ném vụt vào đầu rắn.

Lần này đạo sĩ đã chủ tâm phòng bị, nên Trác Dật Luân bị mắc hợm. Sự thật đạo sĩ đầu đã ném con Bách Bộ Thanh Xà ra khỏi tay, hẳn chỉ ném khúc đầu, còn khúc đuôi thì nắm chặt trong tay, cho nên khi trông thấy Trác Dật Luân lại xuất thủ ngăn cản, hẳn chỉ khẽ động tay, con rắn lập tức bị giật lại ngay, làm Trác Dật Luân ném hụt, viên đá bay nghe vèo một tiếng. Hai mắt rực sáng, hung quang loáng lánh, đạo sĩ quát to:

- A! Có thật ngươi muốn sanh chuyện với ta chăng?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Phải! Ta không thể để mặc ngươi hành hung hại người, vậy ta sanh chuyện rồi ngươi làm gì?

Đạo sĩ áo vàng không giận dữ, bỗng cười lật hỏi Trác Dật Luân:

- Ngươi đang là một hiệp sĩ. Nhưng ta thử hỏi ngươi, nếu tên khùng to lớn kia tình nguyện chịu để cho con “Bách Bộ Thanh Xà” mổ hấn mà hấn không hề sợ hãi, không hề bị thương, không bị toi mạng thì ngươi tính sao với ta đây?

Trác Dật Luân lắc đầu nghiêm giọng:

- Có ai mà lại bằng lòng để rắn cắn chết? Trên đời này không bao giờ có chuyện đó.

Đạo sĩ áo vàng cười hần hặc:

- Việc đó có hay không rồi sẽ thấy. Nếu không ta cam tâm chịu tội để mặc tình ngươi can thiệp, còn trái lại tức là ngươi muốn lăm chuyện với ta, ngươi phải thường cho ta con “Trúc Diệp Thanh Xà”, ngươi có chịu không?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Được rồi! Ta bằng lòng! Xem ngươi phải hay ta quấy cho biết.

- Hà hà! Quân tử nhất ngôn, ngươi hãy chóng mắt mà xem. Ta chỉ cần một chút nước lạnh là tên khùng kia tỉnh dậy ngay và ngươi sẽ thấy.

Dứt lời Đạo sĩ áo vàng liền bỏ con “Bách Bộ Thanh Xà” vào ống tay áo, rồi lấy ra một bình rượu không chạy lại con suối gần đó múc đầy bình nước suối mát lạnh, chạy trở lại tưới lên mặt lên đầu đại hán đang nằm ngáy ồ ồ như sấm.

Bị xối nước, đại hán quả nhiên tỉnh dậy, y lắc đầu luôn mấy cái rồi đứng thẳng dậy quát hỏi đạo sĩ:

- Tiểu đạo sĩ, ngươi đổ nước gì vào đầu ta đây?

Đạo sĩ áo vàng không đáp mà lại chỉ Trác Dật Luân nói lớn:

- Đồ gàn, gã kia khinh thường ngươi, hẳn bảo ngươi sợ rắn đấy.

Đại hán quay sang Trác Dật Luân trợn mắt nổi giận:

- Rõng ta còn không sợ, ta lại đi sợ rắn à?

Rồi đại hán quay sang nói với đạo sĩ:

- Tiểu đạo sĩ, ngươi hãy đưa một con rắn thật độc cho ta, để ta biểu diễn cho hấn run chơi.

Đạo sĩ áo vàng mỉm cười rồi ném ngay con “Bách Bộ Thanh Xà” cho đại hán.

Lần này vị đại hán đã tỉnh táo, lại chính y tự động yêu cầu đạo sĩ đưa rắn cho y biểu diễn nên Trác Dật Luân hết dám ngăn cản, đứng gần người chờ xem đối phương diễn trò.

Con “Bách Bộ Thanh Xà” linh không bay tới, đại hán giơ tay bắt lấy rồi di ngay miệng rắn vào cổ mình, để mặc cho con rắn độc há miệng quặp ngay vào cuống họng.

Trác Dật Luân trong thấy lạnh cả người, trống ngực đập thành thịch, chàng cho đại hán đang nổi cơn điên mà lo sợ cho tánh mạng của y.

Không ngờ để cho rắn cắn cổ họng một hồi mà đại hán vẫn bình an vô sự. Y vẫn để con rắn mổ dính cổ họng, thản nhiên bước đến trước mặt Trác Dật Luân cười khanh khách:

- Người thấy chưa? Ta sợ rắn hay rắn sợ ta nào?

Vừa nói dứt lời, đại hán bỗng dơ tay bứt con rắn độc ra làm ba khúc, quăng luôn đuôi xuống đất nghe đánh “phịch” một tiếng.

Thần lực của đại hán quả thật kinh hồn, khiến Trác Dật Luân sợ đến toát mồ hôi lạnh!

Con độc xà bị bứt đứt, nó đau đớn giãy giụa dữ dội. Càng giãy chết chừng nào có càng quắp cứng cổ họng đại hán chừng này.

Thế mà đại hán vẫn thản nhiên như không chút đau đớn, y cười hềnh hếch rồi lại gơ tay bứt dần khúc mình con rắn ra nhiều khúc nhỏ.

Mình con rắn vừa trơn vừa mềm dai khó bứt, càng ngăn lại càng khó bứt đứt hơn, nhưng đại hán hình như có một sức mạnh vô song, cứ mỗi lần gơ tay bứt đứt một khúc dễ dàng.

Khi con rắn chỉ còn lại có cái đầu đang quắp chặt lấy cuống họng mình, đại hán mới thò ngón tay vào miệng rắn, khẽ búng một cái, đầu rắn bị vỡ toạc ra làm đôi tức khắc.

Lúc này, Trác Dật Luân mặt trở hắc ra trông thật đáng thương. Chàng không thể nào ngờ được giang hồ lại có lắm chuyện dị kỳ như vậy. Việc này nếu không thấy tận mắt, nhất định không khi nào chàng dám tin.

Đạo sĩ áo vàng vội gơ tay vẫy đại hán tới gần, chỉ vào giữa cuống họng không hề có chút máu của đại hán, đắc ý cười nói với Trác Dật Luân:

- Ông bạn có tính hiếu kỳ nhưng thiếu kiến thức kia, có lẽ bây giờ ông bạn đã thấy rõ rồi chứ. Ông bạn nghĩ thế nào, có chịu thưởng cho ta con “Trúc Diệp Thanh Xà” khác không?

Trác Dật Luân ngượng đỏ mặt, nhẹ gật đầu đáp:

- Ta đã nhận lời bồi thường cho người, tự nhiên ta phải giữ đúng lời. Nhưng hiện giờ ta không tìm được rắn tính sao bây giờ?

Đạo sĩ áo vàng cười gằn nói:

- Không khó! Đây là nơi hoang đạo, làm gì tìm không ra. Ta sẽ tìm dùm cho người, để người bắt mà thưởng cho ta.

Một vì đã nhận lời thưởng nên không thể trở mặt, hai vì không tin đối phương có thể tìm ra được loại rắn này, thế nên Trác Dật Luân gật đầu bằng lòng ngay:

- Được rồi! Người cứ tìm hộ rắn cho ta, ta sẽ tự tay bắt lấy. Nhưng ta cần nói rõ cho người biết, nếu người tìm được loại rắn “Trúc Diệp Thanh Xà” thì ta mới bắt mà thưởng cho người, còn không, hay vạn nhất người tìm được loại rắn khác, người đừng làm khó dễ ta đấy nhé.

Đạo sĩ áo vàng nghe nói hơi nhú mày, rồi nhìn thẳng vào mặt Trác Dật Luân cười mai mỉa:

- Nghe lời người vừa nói, hình như người là một chuyên gia bắt rắn thì phải?

Trác Dật Luân thản nhiên lắc đầu:

- Là người rất ghét loài rắn thì làm sao là chuyên gia bắt rắn được. Tại ta thương người hoạn nạn mới lỡ dính vào việc này nên ta đành phải giữ lời hứa bắt thử một phen cho biết vậy thôi.

Đạo sĩ áo vàng bỗng phá lên cười khanh khách rồi khoác tay lắc đầu nói:

- Rắn là một loại đáng yêu chó đâu đáng ghét, nếu đi đường người có đem theo vài ba con rắn, không những người có thể dùng nó làm bình khí hoặc ám khí phòng thân, trong lúc đói bụng con nào không xài nữa, người còn có thể lột da nướng mỡ lóc thịt bỏ vào nồi nấu chín có ngay một món ăn ngon tuyệt nữa là khác.

Nghe Đạo sĩ áo vàng nói như vậy Trác Dật Luân thấy hần cũng có lý. Nhưng theo chàng đó là cái lý của hạng người gần bướng, nên chàng không thêm cãi lại làm gì. Chàng chỉ để ý nhìn đại hán điền khùng, thấy trong lúc chàng mãi nói chuyện với đạo sĩ, y cứ đứng ngây người như tượng đá chẳng nói một tiếng nào.

Trác Dật Luân thăm lấy làm lạ, nhưng hỏi e bất tiện, nên chàng để bụng mà lơ đi.

Chàng nói với đạo sĩ:

- Việc cần nhất bây giờ là tìm rắn thôi, người tìm dùm ta mau lên đi.

Đạo sĩ áo vàng gật đầu cười:

- Được! Ta sẽ tìm hộ người xem người bắt bằng cách nào cho biết.

Nói xong đạo sĩ nghiêm nét mặt, vừa bước đi thong thả, vừa dùng mũi đánh hơi nghe hít hít.

Một hồi lâu hình như đã ngửi được mùi rắn, Đạo sĩ áo vàng liền đi thẳng tới một phiến đá gần chân núi.

Dưới phiến đá này có một cái hang nhỏ cỡ nắm tay, đạo sĩ đưa mũi vào ngay miệng hang hít hơi luôn mấy cái rồi nói với Trác Dật Luân:

- Nay ông bạn thật hết sức may mắn, trong hang này có một con rắn “Ngũ hoàn”, một loại rắn rất lợi hại hơn loại “Trúc Diệp Thanh” nhiều, ông bạn có dám bắt không?

Người của võ lâm kỳ nhất là nói khích. Vả lại Trác Dật Luân xưa nay rất trọng chữ tín nên chàng không thối thoái gật đầu với giọng cương quyết:

- Người tưởng ta sợ rắn lắm sao. Trong hang này dầu có giống cự mãng hung ác đi nữa, ta cũng phải bắt đến cho kỳ được thưởng cho người chứ đừng nói là loại rắn Ngũ Hoàn.

Đạo sĩ áo vàng cười giọng đắc ý:

- Thế người hãy ra tay đi để ta thưởng thức xem tài bắt rắn của người cao đến mức nào cho biết.

Dứt lời đạo sĩ liền kéo đại hán điền khùng đứng sang một bên tránh đường cho Trác Dật Luân bước tới.

Lúc đầu Trác Dật Luân cứ ngỡ rằng với công lực của mình muốn bắt sống rắn đâu phải việc khó. Không ngờ đến chừng phải ra tay, chàng mới biết không phải là chuyện dễ. Nội cái việc làm sao cho rắn bò ra miệng hang, chàng còn luống cuống chưa biết làm cách nào rồi, không lẽ phá vỡ phiến đá cho rắn hoảng hồn động hang chui ra.

Đạo sĩ áo vàng thấy chàng đứng ì ra một chỗ, không biết làm cách nào thì bỗng phá lên cười hỏi:

- Ông bạn kia ơi, tại sao bạn không bắt rắn đi? Việc gì mà đưa mặt ra đó, hay ông bạn đang niệm phù niệm phép trục rắn ra khỏi hang?

Trác Dật Luân nóng bừng mặt gượng cười nói:

- Ta đang xem trong hang coi có rắn không để tìm cách dẫn dụ nó ra ngoài bắt cho dễ hơn.

Đạo sĩ áo vàng nghe chàng nói liền ôm bụng cười ngặt.

Trác Dật Luân mặt mày càng đỏ hơn, bực mình, tức giận quát lên:

- Tiểu đạo sĩ, người cười ta cái gì?

Đạo sĩ càng ôm bụng cười lớn hơn:

- Không! Ta đâu dám cười người. Ta cười con rắn trog hang nó không biết số mạng nó sắp tàn đấy chứ.

Trác Dật Luân vừa tức vừa thẹn, cứng họng không nói ra lời.

Đạo sĩ áo vàng lại cười khẩy nói:

- Thôi này để ta giúp người lần nữa, trục con “Ngũ Hoàn” xà ra ngoài hang cho người nhé.

Trác Dật Luân hậm hực đáp:

- Người giúp ta cái gì. Việc tìm rắn là của người, người phải đuổi nó ra khỏi hang cho ta bắt. Ta chỉ việc bắt thôi.

Đạo sĩ áo vàng cười hì hì:

- Người hùng biện khéo léo lắm. Vậy người nên coi chừng thứ “Ngũ Hoàn Xà” này cho lắm mới được. Nó không phải loại rắn thường đâu nhá.

Nói rồi Đạo sĩ áo vàng bỗng khẽ chu miệng huýt sáo tiếng nghe rất kỳ lạ.

Tiếng huýt sáo của Đạo sĩ áo vàng nổi lên không bao lâu, trong hang liền có tiếng khè khè phát ra, và sau đó một con rắn dài chừng ba thước, lớn chừng bằng ngón chân cái, mình trắng như tuyết, có năm khoang đen từ từ bò ra khỏi miệng hang.

Trác Dật Luân chưa hề trông thấy loại rắn kỳ dị này lần nào, chàng vội móc ra hai viên linh đơn khử độc bỏ tọt ngay vào mồm nuốt.

Thấy rắn ra khỏi miệng hang, gã đạo sĩ khoái chí cười lớn rồi lại che miệng huýt những tiếng sáo ngắn ngủi thánh thót. Lập tức con Ngũ Hoàn Xà chẳng khác gì sợi lụa bạch, bò nhanh về phía Trác Dật Luân.

Tuy chưa thấy và nghe loại “Ngũ Hoàn Xà” này bao giờ nhưng thoáng nhìn qua Trác Dật Luân cũng dư hiểu nó là một loại độc xà vô cùng lợi hại.

Con độc xà cứ nhắm ngay chàng bò tới, đáng lẽ chàng phải nhảy tránh nó, đằng này chàng vẫn đứng yên một chỗ thật gan lì hết chỗ nói. Đợi con độc xà tới sát bên chân, bất thần chàng mới khom người giơ tay chụp lấy nó.

Trác Dật Luân dám ra tay liều lĩnh không phải là chàng không tính trước. Chàng suy tính rất cẩn thận, một vì không muốn mất mặt với Đạo sĩ áo vàng, hai vì chàng đã nuốt trước linh đơn khử độc, không sợ bị hại, ba nữ trước khi xuất thủ chàng đã ngưng tụ chân khí, hóa chỉ cứng như sắt thép, dầu rắn có độc thể mấy đi nữa cũng không dễ gì mổ lủng da thịt chàng, nên chàng mới cương quyết hành động chớp nhoáng như vậy.

Đạo sĩ áo vàng đứng bên cạnh thấy Trác Dật Luân bắt rắn kiểu này bỗng phá lên cười ngất:

- Hà hà hà! Người dùng tay mà bắt sống được thứ “Ngũ Hoàn Xà” này được sao? Bộ người muốn tự vận...

Chưa cười nói hết lời Đạo sĩ áo vàng bỗng ngạc nhiên sững sốt nhìn Trác Dật Luân cầm con rắn mềm nhũn xụi lơ, không chút cử động, giơ lên cao nhếch mép nhìn gã đạo sĩ cười lạt.

Nên biết loại độc xà này vô cùng hung ác, gặp bất cứ giống vật nào nó cũng chẳng tha, ai mà đến gần nó là nó phùng mang tấn công ngay, chớ đừng nói là bắt nó cầm trên tay dễ dàng như thế này. Chính Trác Dật Luân cũng hết sức lăm lẹ, chàng cũng không hiểu tại sao con rắn này xụi lơ khi chàng chụp trúng vào mình nó. Tuy nhiên, chàng không đủ thì giờ tìm hiểu nguyên nhân, liền nói với đạo sĩ:

- Ta bồi thường cho người đấy, giữa ta và người giờ không ai thiếu ai gì cả.

Vừa nói chàng vừa giơ cao con rắn định ném vào mặt hắn. Nhưng gã Đạo sĩ áo vàng không muốn bắt lấy, vội khoát tay bảo:

- Không, người cứ việc liệng nó xuống đất, để ta tự bắt lấy nó cũng được.

Trác Dật Luân nghe hắn bảo như vậy, chàng liền liệng ngay con rắn xuống đất nghe “bịch” một tiếng. Lạ thay, con rắn như vừa được hồi sinh, liền ngo ngoe mấy cái rồi bò tuốt vào hốc đá trốn mất. Đạo sĩ hết sức kinh ngạc biến sắc hỏi Trác Dật Luân.

Bàn tay của người nắm rắn vừa rồi không việc gì sao?

Trác Dật Luân thấy tay mình không gì khác lạ, nhưng nghe đạo sĩ hỏi như vậy chàng bất giác giật mình lo sợ. Sự nhớ tới viên “Thiên Ngô Châu” của Tư Mã Minh đã tặng cho chàng, vội thò tay vào người lấy viên bảo châu ra để ở giữa lòng bàn tay vừa nắm rắn lăn đi lăn lại hồi lâu.

Đạo sĩ áo vàng đột nhiên mở lớn đôi mắt thất thanh hỏi:

- Có phải người đang cầm viên Thiên Ngô Châu đó không?

Trác Dật Luân không quen nói láo, gật đầu đáp:

- Phải! Đúng là viên Thiên Ngô Châu rồi có sao không?

Đạo sĩ áo vàng hai mắt bỗng sáng lên cười nói:

- Thảo nào! Lúc này con Ngũ Hoàn Xà không co rúm người sao được. Thiên Ngô Châu là một hân thể dị bảo, người có thể cho ta mượn xem một chút không?

Trác Dật Luân không chút suy nghĩ, lập tức giơ viên bảo châu cho đạo sĩ. Nhưng ngay khi ấy, kịp bắt gặp ánh mắt tham lam nham hiểm của đối phương, chàng lập tức rút tay lại, không đưa viên bảo châu cho gã đạo sĩ mượn xem nữa.

Đạo sĩ biến sắc, mặt liền trở nên hung dữ, gã lớn tiếng quát:

- Người định đưa viên bảo châu cho ta mượn xem sao lại đổi ý đi. Bộ người sợ ta đoạt mất viên bảo châu của người sao?

Trác Dật Luân biết rõ lòng dạ của đối phương, chàng cười chọc tức:

- Hà hà. Viên bảo châu này chuyên trị xà trùng, đưa cho người rui nó giết chết hết rắn của người sao?

Đạo sĩ áo vàng nói:

- Không hề gì, nhờ rắn của ta có chết đi nữa, ta cũng không dám trách người đâu.

Thấy đối phương cứ nhất định mượn cho được viên bảo châu, Trác Dật Luân cau mày nói:

- Người muốn xem để ta giơ lên cho người coi xem được rồi. Việc gì người cầm lấy mới được lận.

Chàng vừa nói vừa cầm viên Thiên Ngô Châu giơ gần trước mặt Đạo sĩ áo vàng.

Đạo sĩ áo vàng có ý muốn cướp đoạt viên bảo châu, nên gã đã ngầm tụ công lực, thấy Trác Dật Luân chìa tay đến gần gã liền xuất chiêu nhanh như chớp chụp ngay mạch môn nơi cổ tay của chàng.

Trác Dật Luân để gì để đối phương chụp trúng, chàng vội rút tay lách người tránh khỏi ảo chiêu của đối phương, đồng thời trầm tiếng quát lớn:

- Tiểu đạo sĩ, người đã là kẻ tu hành, tại sao còn tham lam vô sỉ định cướp đoạt bảo vật của ta?

Đạo sĩ áo vàng lỗ bộ, đâm liều:

- Chớ có nhiều lời, hãy mau mau trao viên Thiên Ngô Châu cho ta nếu không người sẽ khó lòng sống sót mà rời khỏi chốn này.

Trác Dật Luân thấy gã đạo sĩ ra mặt uy hiếp, bất giác chàng dựng ngược mày, cất ngay viên Thiên Ngô Châu vào mình rồi cười gằn một tiếng thách thức.

Đạo sĩ áo vàng hai mắt sáng như điện, không nói gì cả, gã vội tiến lên một bước, bắt thần phóng ra ba chiêu tấn công liên tiếp.

Đối với Đạo sĩ áo vàng, Trác Dật Luân chỉ có ý định trùng trệ sơ sơ thôi nên chàng vội lách mình tránh khỏi chiêu thứ nhất, chiêu thứ nhì đến chiêu thứ ba, chàng mới ngưng tụ công lực giơ tay phát chiêu nghênh đỡ.

Đạo sĩ áo vàng nghệ xuất danh môn, công lực rất cao, nhưng so sánh với Trác Dật Luân gã vẫn còn kém xa chàng một bậc.

Bởi thế hai chiêu vừa chạm phải nhau, Trác Dật Luân vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, còn Đạo sĩ áo vàng bị đánh bật ra sau nửa bước, cánh tay mặt tê buốt.

Đại hán diên khùng đang ngăn người đứng xem trận đấu trông thấy Đạo sĩ áo vàng bị thất thế bỗng nhe răng cười khúc khích.

Đạo sĩ áo vàng tự cho rằng vừa rồi mình khinh địch không thêm vận dụng toàn lực nên mới bị thất bại, vì vậy hấn trừng mắt nhìn đại hán rồi bất thần hét lớn một tiếng, lại vung chưởng đánh tới.

Uy lực chưởng này khác hẳn với chưởng trước, Đạo sĩ áo vàng đã dùng đủ mười một thành nội lực phát chưởng, nên chưởng phong kêu vù vù mạnh bạo vô cùng.

Bây giờ Trác Dật Luân đã biết rõ Đạo sĩ áo vàng chưa phải là địch thủ của mình, nên chàng chỉ dùng chín phần công lực, gơ tay đỡ thêm chưởng nữa của đối phương.

Dùng có chín thành công lực đối phó với mười một thành công lực, Trác Dật Luân vẫn thừa sức thắng thế, đánh bật Đạo sĩ áo vàng ra sau mấy bước lão đảo muốn té ngã.

Đại hán khùng lần này như có vẻ thích chí lắm, y vỗ tay cười ha hả.

Đạo sĩ áo vàng liên tiếp bị bại, nghe lồng ngực tức ran khó chịu, tự biết đánh không lại, gã liền nhìn đại hán khùng, trừng mắt quát:

- Thăng khùng kia, ngươi cười gì, có mau mau đánh hộ ta một trận không.

Đại hán khùng lắc đầu cười hề hề:

- Hà hà hà, ta ăn rồi, uống cũng no rồi, ta chỉ muốn đi ngủ cho khỏe thôi, không muốn đánh nhau với ai hết.

Đạo sĩ áo vàng tức giận la lớn:

- Ngươi no bụng hôm nay, ngày mai ngươi nhịn đói được không? Một bữa ăn của ngươi phải mất mười cân thịt, mười cân rượu ngon, ngoài ta ra, còn ai có thể nuôi nổi ngươi? Nếu ngươi không chịu đánh giúp, ta không cho ngươi ăn uống no say nữa đâu.

Đại hán khùng nhăn mặt gãi đầu một hồi rồi bất đắc dĩ nói:

- Thôi được rồi, ta bằng lòng đánh giúp ngươi. Nhưng sau khi đánh đuổi người này xong, ngươi phải để ta ngủ một giấc ngon lành, không được lấy nước xối vào mặt ta nhé.

Y nói rồi liền quay sang Trác Dật Luân nhăn mặt cười hề hề, đoạn gơ cao đôi bàn tay to tướng như hai cái quạt, nhằm Trác Dật Luân đánh tới.

Đổi vào kẻ khác, nhất định đã khinh thường đại hán khùng này rồi. Nhưng Trác Dật Luân tỉnh ý, biết đại hán này không phải là kẻ vô tài, vì nếu quả y vô tài, gã Đạo sĩ áo vàng đời nào lại phải yêu cầu y đánh hộ. Cho nên chàng vội nghiêng mình né tránh, rồi nhả nhận hỏi đại hán:

- Đây ông bạn, tên họ của ông bạn...

Nhưng chàng chưa hỏi hết lời, đại hán khùng đã khoác tay cười hề hề nói:

- Ngươi không nghe tiểu đạo sĩ vừa kêu ta là “thăng khùng” ấy sao mà còn hỏi lời thôi nữa.

Dứt lời đại hán khùng lại gơ cao chưởng mặt đánh vút vào giữa ngực Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân vẫn chưa chịu đón đỡ, chàng vội thi triển khinh linh thân pháp vừa nhẹ nhàng né tránh vừa nói:

- Tại sao ông bạn lại bí mật như thế? “Thăng khùng” đâu phải là tên họ của một người mà ông bạn lại bảo là tên của ông bạn.

Đại hán khùng vừa đuổi theo Trác Dật Luân vừa lớn tiếng la lối:

- Tại sao không phải tên ta? Tên ta là thăng khùng. Ta không có tên họ gì cả. Hà hà, vừa rồi ngươi đánh bể mặt tiểu đạo sĩ, sức lực của ngươi kể không phải vừa tại sao ngươi không dám đánh với ta? Trong đời ta có mấy việc rất khổ tâm là cơm ít khi được no, rượu ít khi được uống đủ, đã đánh nhau ít khi được đánh thỏa thích. Gần hai hôm nay may gặp tiểu đạo sĩ này, hẳn đã cho ta ăn no uống đủ, bây giờ không biết ngươi có gan dạ, đánh thử với ta vài chiêu cho ta được thỏa thích không?

Trác Dật Luân càng nghe càng thấy làm lạ, chàng phát hiện đại hán diên khùng này không như những kẻ diên khùng u mê khác, hình như trong vẻ diên khùng của y có tiềm tàng một thứ linh tú đặc biệt, chỉ tiếc là thứ linh tú ấy chưa được ai khai hóa chỉ dẫn.

Vì hiếu kỳ, Trác Dật Luân có ý muốn xem thử khí lực của đại hán khùng này xem có gì lạ không, nên chàng liền dừng lại gật đầu nói:

- Được rồi, ta bằng lòng tiếp ngươi ba chiêu, ngươi cứ việc dùng toàn lực đánh ta cho đã ghiền đi, ta có đủ sức chống đỡ, ngươi khỏi phải khách sáo làm gì.

- Hừ khách sáo? Tại sao ta phải khách sáo với ngươi? Ta còn nhớ cái câu gì... A... cái câu nghe rất hay là “trận tiền bất thương phụ, cử thủ bất lưu tình”, ta không bao giờ khách sáo với ai cả.

Nói xong đại hán liền phóng hữu chưởng tới trước, giở chiêu “Lực sĩ khai sơn” của nội gia trọng thủ tấn công ngay.

Trác Dật Luân không dám khinh thường, vội vận dụng mười thành nội lực đón đỡ.

Không ngờ, hai chưởng vừa chạm nhau, Trác Dật Luân kinh hoàng thấy nội lực của đại hán quả thật dũng mãnh vô cùng. Chàng nghe cả cánh tay mặt của mình bị tê liệt hẳn đi, luôn đến mã bộ vững chắc như núi Thái sơn của chàng cũng bị phá hủy, làm chàng lao đảo lui ra sau ba bước.

Trác Dật Luân kinh hãi, trở mắt nhìn sững đối phương. Đại hán thấy vậy cười hì một tiếng, bảo chàng:

- Tiểu tử, ngươi khá lắm, nhưng nếu ngươi là anh hùng thì nên giữ đúng lời hứa vừa rồi, ít nhất ngươi cũng phải đỡ đủ ba chưởng của ta mới được trốn chạy.

Dứt lời nguyên thức không biến, đại hán lại thi triển chiêu “Lực sĩ khai sơn” xô ra lần nữa.

Trác Dật Luân đã biết mùi chưởng lực của đại hán, tự thấy không thể dùng sức đón đỡ nhưng khổ nỗi chàng đã hứa bằng lòng nghênh đỡ đủ ba chưởng nên nghiêng răng cứ thế “Cự hổ dương môn” lên nghênh đỡ.

Lần này Trác Dật Luân hết sức thận trọng, vận đủ mười hai thành công lực để hết tinh thần ứng phó.

Song âm chưởng vừa chạm nhau, lập tức Trác Dật Luân bị đánh bật ra phía sau thối lui có hơn hai bước. Lần này trông chàng có vẻ khá hơn lần trước, nhưng sự thật chàng đang kinh hãi tột độ. Chàng tự biết vì đã quá tự ái nên đã bị nội ngoại thương rất nặng.

Ngoại thương vì cả cánh tay mặt của chàng đau nhức như muốn gãy lìa, không còn đủ sức giơ lên nổi nữa.

Nội thương vì chàng cảm thấy lồng ngực hiện giờ khí huyết như đảo lộn, hai mắt mờ hẳn đi, hai tai ù ù không còn nghe được gì cả. Chàng nghe cổ họng mình có chất gì mằn mặn.

Trái lại đại hán khùng hết sức cao hứng, y cất tiếng cười vang rồi giơ ngón tay cái lên gật đầu nói lớn:

- Hảo tiểu tử, ngươi giỏi quá đi mất! Nào hãy đỡ thêm một chưởng thứ ba...

Trác Dật Luân nghe nói, muốn bay hồn bạt vía và chàng tự biết hiện giờ chàng đã bị thương quá nặng, đừng nói chi đến đại hán khùng có một hân thể thần lực làm gì, nếu đối Đạo sĩ áo vàng chỉ phóng nhẹ một chưởng cũng đủ đưa chàng về cổng tử thành.

Tục ngữ có câu “Thiên vô tuyệt nhân chi lộ” và “Cát nhân tự hữu thiên tương”, nên vừa đúng lúc đại hán khùng từ từ giơ cao bàn tay to tướng chực phóng luôn chưởng thứ ba thì đột nhiên cứu tinh cũng vừa xuất hiện.

Song “cứu tinh” đây không phải là “Thái bạch tinh” hay “Thiên lang tinh” mà là một ánh sao nhỏ như hạt đậu màu tím.

Ánh sao nhỏ màu tím vừa vụt đến như thiểm điện phóng dính vào vách đá cạnh người đại hán, lập tức bốc cháy phừng phừng và tỏa một vùng khói tím mịt mù.

Lạ thay vừa trông thấy ngọn lửa màu tím đại hán bỗng biến sắc mặt, run rẩy quay lại nhìn khắp bốn phía một lượt rồi vụt đầu bỏ chạy mất.

Gã Đạo sĩ áo vàng thấy vậy cũng bay hồn khiếp vía lật đật co giò phóng theo đại hán, không còn tham vọng muốn sang đoạt cho kỳ được viên Thiên Ngô Châu của Trác Dật Luân nữa.

Trác Dật Luân vô cùng kinh dị, chàng không biết kẻ vừa phóng viên hỏa tính cứu mình là ai mà đại hán và gã Đạo sĩ áo vàng lại khiếp oai đến thế?

Bị nội thương quá nặng biết không thể còn gượng đứng nổi nữa, chàng cố gắng mở đôi mi nặng trĩu ra nhìn lần cuối cùng, đột nhiên chàng thấy từ xa dưới chân một ngọn núi nhỏ một mỹ phụ áo tím vừa xuất hiện đang thoăn thoắt chạy nhanh tới. Hình như mỹ phụ áo tím cũng nhận biết Trác Dật Luân đang mang trọng thương thể trầm trọng, nàng cố sức chạy nhanh hơn nhưng nàng chưa chạy tới nơi thì Trác Dật Luân đã sức cùng lực tận, chàng bỗng hả miệng hôc ra một ngụm máu đỏ bầm, cảm thấy trời quay đất lộn rồi không biết gì nữa cả liền ngã vật ra đất mê man bất tỉnh luôn.

Không biết mình đã bất tỉnh được bao lâu đến chừng tỉnh dậy Trác Dật Luân chỉ hay rằng mình không còn nằm trong dãy hoang sơn đìu hiu cô tịch nữa.

Chàng rất ngạc nhiên thấy mình hiện nằm trên chiếc giường nệm vô cùng êm ái trải bằng thứ gấm thêu thượng hạng trong một căn phòng đầy ngát hương thơm.

Trác Dật Luân lấy làm lạ tự hỏi "Đây là đâu, sao ta lại vào nằm đây. À.. mà không lẽ?

Không lẽ ta đang nằm trong khuê phòng của một tiểu thư con nhà khuê các?" Chàng lật đật ngồi dậy, nhưng chợt nghe toàn thân mình vẫn còn mệt mỏi đau nhức, chàng nhẹ thở dài một tiếng đành nằm xuống trở lại.

Trong khi đang để ý quan sát cách trần thiết trong căn phòng này, chợt chàng nghe có tiếng mở cửa phòng nhẹ nhẹ. Vừa nằm ngay lại, chàng liền thấy một thiếu phụ mặc áo tím vừa lách mình bước vào.

Thiếu phụ thấy Trác Dật Luân đã tỉnh dậy, mặt có vẻ vui mừng, thiếu phụ vội bước tới bên giường chàng mỉm cười hỏi:

- Trác huynh thấy trong người như thế nào? Chắc còn nhức mỏi lắm phải không? Tôn huynh cứ yên tâm nằm tại đây tĩnh dưỡng, thiếp đã cho tôn huynh uống thứ Hà thủ ô thượng đẳng, chắc ngọc thể không hề gì đâu.

Thiếu phụ áo tím này độ hăm tám hăm chín tuổi, dung mạo thật diễm tuyệt, chỉ tiếc cặp mắt nàng quá lẳng lơ, dâm đãng thôi.

Hồi tưởng lại việc đã qua, Trác Dật Luân biết thiếu phụ áo tím này đã cứu mạng mình trong tay thần lực quái nhân, trong lòng vô cùng cảm kích, chàng nói:

- Được cô nương cứu mạng, lại còn được uống thứ linh dược quý báu nữa, thật tại hạ không bao giờ dám quên ơn đức của cô nương.

8. Phong Liều Tiểu Kiếp

Thấy Trác Dật Luân muốn ngồi nhồm dậy, thiếu phụ lật đật chụp nhẹ vào vai chàng, nhoén miệng cười rất tươi căn lại:

- Tôn huynh cứ nằm yên, chúng ta đều là người võ lâm, cần gì nói tới hai chữ nhơn nghĩa. Vậy chớ tôn huynh đại danh gì xin cho tiện thiếp được biết để dễ xưng hô với nhau hơn.

Trác Dật Luân thầm nghĩ không nên giấu giếm tên họ với người đã có ơn sâu với mình, vả lại tên chàng cũng chẳng có gì đáng giấu nên chàng vội nói:

- Tại hạ tên Trác Dật Luân. Còn cô nương, quý tánh đại danh của cô nương là gì?

Thiếu phụ áo tím mỉm cười, đáp:

- Tên thiếp là Thôi Phụng Vân.

Vừa nghe qua ba chữ "Thôi Phụng Vân" Trác Dật Luân bỗng giật mình đánh thót một cái rồi kêu lên:

- Thôi cô nương là "Quý hoa Tiên Dung Chỉ Cung chủ" sao?

Thiếu phụ áo tím khẽ chau môi “xí” một tiếng rói bật cười khanh khách:

- “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa” của thiếp tôn huynh đã thấy qua rồi, quá tầm thường chớ có gì lợi hại đâu. Còn hai “Tiên Dung” với danh hiệu “Cung Chủ” tiện thiếp không dám nhận đâu.

Thôi Phụng Vân này sinh tánh sáng trực không thích hư danh. Tiện Thiếp dù sao cũng chỉ là ngoại thất của “Tứ Hải Thần Quân” Hồ Ngộ Kỳ là một người đàn bà mà võ lâm giang hồ cho là dâm đẳng khét tiếng không một ai ưa được hết.

Trác Dật Luân nghe nói trong bụng hết sức lo nghi bởi “Quỷ Hỏa Tiên Dung, Chỉ Y Cung Chủ” Thôi Phong Vân đang ngồi trước mắt chàng là một dâm đẳng phụ yêu cơ khét tiếng, không ngờ hiện giờ chàng lại lọt vào tay nàng và đã được nàng gia ơn cứu mạng.

Trác Dật Luân suy nghĩ chưa hết, Thôi Phụng Vân hình như đã đoán ra được tâm ý chàng, nàng bỗng nhường cao mày liễu cười dòn tiếng:

- Tôn huynh chớ ngại, và cũng đừng nên sợ hãi, Thôi Phụng Vân này tuy đã mang danh dâm đẳng nhưng sinh tính không đến nỗi nào đâu. Kể nào không đủ bản ngã kiềm chế nổi lửa dục trong lòng mình trước tư sắc của thiếp, quỳ lạy vãn xin thiếp ban bố cho chút tình yêu mới rõ rồi thân xác với thiếp, chứ còn tiện thiếp không bao giờ dùng thủ đoạn tà mị gọi tình quyến rũ đâu. Tôn huynh nếu là người xem thường nữ sắc, việc gì phải ngại ngần tiện thiếp. Rất có thể chúng ta còn trở thành đôi bạn tri giao sạch trong nữa là khác.

Trác Dật Luân nghe Thôi Phụng Vân nói như thế chàng mới hơi yên tâm. Chàng hỏi:

- Thôi cô nương, đây là đâu? Và hôm nay là ngày mấy thế rồi?

Thôi Phụng Vân mỉm cười:

- Tôn huynh hỏi để chi vậy?

Bất đắc dĩ Trác Dật Luân đành phải nói rõ sự thật:

- Tại hạ có hẹn gặp một người bạn thân tại bờ sông bên Tiểu Cô Sơn đúng ngày cửu trùng dương.

Thôi Phụng Vân liếc chàng rồi cười nói:

- Tôn huynh biện đang bị trọng thương mà vẫn không quên được ngày hẹn thì thật là khả kính! Nhưng không hiểu tôn huynh sắp tương kiến với bạn trai hay bạn gái vậy?

Trác Dật Luân không quen nói láo, hơn nữa cũng có ý muốn cự tuyệt Thôi Phụng Vân một cách khéo léo, nên chàng đáp đúng cheo sự thật:

- Là bạn gái.

Thôi Phụng Vân “ô” to một tiếng, mỉm cười hỏi:

- Người bạn gái của tôn huynh cô xinh đẹp không? So sánh với thiếp thì thế nào?

Trác Dật Luân đáp không ngần ngại:

- Thôi cô nương là “Phù dung như diện liễu như mi” còn cô bạn gái của tại hạ là “Thu thủy vị thần ngọc vi cốt”.

Thôi Phụng Vân nhường cao đôi mày, hai mắt rực sáng, nhướn miệng hỏi:

- Nếu thế thì nhả tục hữu biệt, cao thấp khác nhau, nàng xinh đẹp hơn thiếp rồi.

Trác Dật Luân còn lạ gì tính nết đàn bà, ai không háo thắng, nhưng dầu sao Thôi Phụng Vân cũng là ân nhân cứu mạng, nỗ lòng nào để nàng không vui, nên chàng lập tức cười đáp:

- Thôi cô nương chớ nên tưởng nhầm, tại hạ không có ý phân hạ cao thấp, mà chỉ bảo rằng nhị vị cô nương như xuân hoa thu nguyệt mỗi người có riêng một vẻ...

Không chờ cho Trác Dật Luân nói hết, Thôi Phụng Vân vội xua tay cười nói:

- Thôi đủ rồi tôn huynh bắt tất phải dấu diếm làm gì. Theo hai câu thơ của tôn huynh vừa rồi, thì nàng là thu thủy vị thần ngọc vi cốt, còn tiên thiếp là phù dung như diện liễu như mi. Như vậy nhất định thiếp phải là xuân hoa còn nàng là thu nguyệt rồi.

Trác Dật Luân mỉm cười gật đầu. Thôi Phụng Vân cười hỏi tiếp:

- Một khi thiếp là “xuân hoa” nàng là “thu nguyệt” tại sao không phân biệt được?

“Xuân hoa” là tàn sắc phiêu hương trong nháy mắt đã thành tàn tạ, “thu nguyệt” là vầng trăng sáng đẹp vạn cổ thường tân...

Trác Dật Luân vội đón lời:

- Thôi cô nương đã biết phồn hoa chớp mắt điêu tạ vô thường, tại sao cô nương lại không xa lánh phong trần, theo kiểu...

Thôi Phụng Vân vội khoát tay mỉm cười:

- Tôn huynh bắt tất phải thuyết giáo với thiếp lắm gì, nếu tôn huynh mà biết rõ được hôm nay là ngày gì có lẽ tôn huynh sẽ nóng ruột lắm đó!

Trác Dật Luân giật mình kinh ngạc hỏi:

- Không lẽ hôm nay là mừng chín tháng chín sao cô nương?

Thôi Phụng Vân đưa mắt nhìn cảnh hoàng hôn phía ngoài cửa sổ, cười nói:

- Chưa đến mừng chín tháng chín, hôm nay mới là mừng tám tháng chín, nhưng tịch dương gần khuất bóng, trời đã hoàng hôn, xa cách trùng dương giai tiết chỉ còn lại có đêm nay thôi.

Trác Dật Luân buồn bã, thở dài, tự cho mình đã có hết sức nhưng vẫn thất ước với Hạ Hầu Quyên.

Trong khi ấy, Thôi Phụng Vân bỗng lại cười:

- Tôn huynh chớ nên buồn, thì giờ không còn là bao, nhưng đường không xa mấy, ở đây rất gần Tiểu Cô Sơn, tôn huynh còn mệt, vậy để thiếp đi mời hộ cô bạn gái của tôn huynh đến đây tương kiến cho nhé.

Trác Dật Luân nghe nói nửa lo nửa mừng, chàng nhìn Thôi Phụng Vân:

- Thôi cô nương, cô nương có thật lòng không?

Thôi Phụng Vân khẽ lim dim cười tinh:

- Việc này huynh đừng hỏi thiếp, tôn huynh hãy tự mình xem đêm nay tôn huynh có thể giúp vui thiếp được không. Nếu được, sáng mai thiếp đến Tiểu Cô Sơn cho tôn huynh.

Trác Dật Luân thấy Thôi Phụng Vân toàn nói những lời trắng gió, muốn dụ mình nhập trận Vu sơn, bất giác chàng dựng ngược kiếm my, hai má đỏ bừng, trống ngực nhảy thình thịch.

Thôi Phụng Vân cười ngặt nghẽo:

- Tại sao mặt của tôn huynh lại như thế! Không lẽ tôn huynh với cô bạn gái kia còn thanh thanh bạch bạch, chưa độ “Vu sơn Thập Nhị Phong” sao?

Mặt Trác Dật Luân lại càng đỏ thêm, chàng cau mày nói:

- Thôi cô nương không nên nói quấy như vậy, tại hạ với vị cô nương ấy chỉ mới gặp nhau lần đầu, quen nhau chưa được bao lâu.

Thôi Phụng Vân khẽ cắn môi, cười dâm đãng hỏi:

- Tên họ nàng là gì? Lai lịch của nàng như thế nào hả tôn huynh?

Trác Dật Luân chỉ trả lời một nửa, còn giữ bí mật một nửa:

- Nàng họ Hạ Hầu tên Quyên còn lai lịch của nàng ra sao, tại hạ chưa hề hỏi qua, nên không biết rõ.

Thôi Phụng Vân cười tinh khẽ gật đầu nói:

- Tiệp thiệp hỏi vậy cho vui chứ thiệp cũng đã đoán biết tôn huynh với cô bạn gái ấy chưa có gì thân mật.

Trong khi Thôi Phụng Vân đang mãi nói thì Trác Dật Luân cũng đang suy nghĩ triền miên.

Chàng nghĩ tới mình hiện giờ tứ chi rũ rượi, đang nằm trong khuê phòng của dâm phụ khét tiếng, hơn nữa chàng đang thọ ân cứu tử của nàng, không tiện hành động ngang bướng được, nên chàng buồn rầu vô hạn không biết đêm nay tính sao để được bình an vô sự?

Suy đi nghĩ lại vẫn chưa tìm ra được kế gì hay cả chàng nghĩ chỉ còn cách là dùng phương pháp kéo dài thời giờ thêm được khắc nào hay khắc nấy là tiện hơn hết. Chờ đến khi không còn cách nào kéo dài thời giờ thêm được nữa, khi ấy chàng sẽ dùng tới thủ đoạn khác.

Chủ ý đã định, Trác Dật Luân lập tức cười hỏi:

- Thôi cô nương có quen biết gã đại bán đã động thủ với tại hạ không.

Thôi Phụng Vân lắc đầu mỉm cười:

- Tuy thiệp không biết rõ được tên và lai lịch của y, nhưng chắc y cũng đã được ném qua mùi vi lợi hại của môn tuyệt kỹ “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa” của thiệp rồi, nếu không tại sao y vừa trông thấy lửa đốt vách đá đã lập tức mất vía bỏ chạy?

Trác Dật Luân thở dài nói:

- Tiếc quá, tiếc quá. Tại hạ tuy đã bị y đánh trọng thương nhưng trong bụng sao vẫn cứ yêu mến? Y quả là một nhân vật phi thường, tâm trí chưa khai thông, một viên ngọc vẫn còn nguyên chưa mài dũa.

Thôi Phụng Vân cười nói:

- Tôn huynh hãy yên tâm tuy thiệp không quen biết gã thần lực quái hán nhưng lại nhận được gã đạo sĩ áo vàng. Khi nào tôn huynh khỏi bệnh, thế nào cũng tìm ra được bọn chúng.

Nhưng lần sau tôn huynh nên cẩn thận một chút chớ có thi đua sức lực với tên khờ khạo ấy nữa mà mang khổn.

- Thế gã đạo sĩ áo vàng là ai, cô nương có biết không?

- Hắn tên là Bốc Doãn Văn, đạo hiệu “Thanh Phong” là cháu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong.

Trác Dật Luân vỗ lê kêu lên:

-Ồ! Thảo nào hắn có nhiều rắn cũng phải!

Thôi Phụng Vân ghé đít ngồi nép bên giường Trác Dật Luân mỉm cười nói:

- Gã tiểu đạo sĩ ấy thật ra cũng biết được thân phận của tiệp thiệp nhưng bởi hắn đã có lần ở chung với tiệp thiệp trong một khách điểm được dịp chứng kiến tiệp thiệp thi thố chút nghề môn cảnh cáo gã Thần lực quái hán, hắn mới nhận được môn “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa”.

Thấy Thôi Phụng Vân cứ càng ngồi sát vào người mình nghe thoang thoảng có mùi thơm da thịt quyến rũ trong lòng không yên, Trác Dật Luân cố khơi chuyện ra để nói cho kéo dài thêm thời giờ hoãn binh:

- Có phải gã thần lực quái hán là đồ đệ của “Tam Xà Ma Quân” không, cô nương?

Thôi Phụng Vân vô tình không biết, khẽ lắc đầu đáp:

- Liên hệ giữa thần lực quái hán với tiểu đạo sĩ Thanh Phong cũng y như sự liên hệ giữa tôn huynh với cô bạn gái Hạ Hầu Quyên của tôn huynh vậy. Có thể nói hai bên chỉ mới gặp nhau thôi.

Trác Dật Luân ngạc nhiên được dịp chàng hỏi tới luôn:

- Mới quen nhau sao gã thần lực quái hán lại chịu để cho gã tiểu đạo sĩ sai khiến như kẻ hầu người hạ vậy? Gã thần lực quái hán có một nội lực cao cường hơn tên tiểu đạo sĩ nhiều lắm kia mà.

- Câu chuyện này kể ra nghe lý thú lắm, để thiệp thuật lại cho tôn huynh nghe nhé.

Trác Dật Luân khi nào lại không chịu, chàng liền gật đầu lia lịa:

- Thế thì còn gì bằng, Thôi cô nương hãy làm ơn kể lại câu chuyện lý thú này cho tại hạ nghe đi.

Thôi Phụng Vân liếc tình chàng một cái rồi chúm chím cười nói:

- Hôm ấy khi thiếp vừa bước vào một tửu điểm tại một hương thôn, thiếp thấy gã Thanh Phong đạo sĩ đã có mặt trước đấy rồi, nhưng thần lực quái hán thì chưa đến...

- Chuyện này cách ngày tại hạ bị thương được bao lâu?

Trác Dật Luân chân hỏi.

- Xảy ra trước ngày tôn huynh bị thương không lâu nhưng tại sao tôn huynh lại hỏi một cách rành mạch như thế?

- Đã nghe thì phải nghe cho rõ ràng chứ.

Thôi Phụng Vân nguýt chàng:

- Thì để tiện thiếp thuật lại thật rành mạch cho tôn huynh, việc gì mà vội vã dữ thế.

Nhưng muốn nghe tôn huynh hãy uống xong bát sâm thang này đã.

Dứt lời Thôi Phụng Vân liền chồm tới cúi đỡ Trác Dật Luân ngồi cao lên, nàng lấy gối lót vào sau lưng chàng, xong với tay bưng chén sâm thang để sẵn trên chiếc bàn gần đó đưa lên miệng chàng.

Trong khi cúi người đỡ Trác Dật Luân, Thôi Phụng Vân cứ áp sát mặt nàng vào má chàng, ngực thì đè nhẹ lên ngực chàng khiến suýt chút nữa Trác Dật Luân không làm sao kềm lòng ham muốn được.

Biết đêm nay mình không khỏi sa ngã, Trác Dật Luân cứ phập phồng lo sợ nhưng rồi nghĩ có lo sợ cũng chẳng ích gì chàng phó mặc, lập tức uống cạn chén sâm.

Thấy vậy Thôi Phụng Vân đặt ngay cái chén không xuống mặt bàn mỉm cười nói:

- Bây giờ nghe thiếp kể tiếp nhé. A... lúc đó trong khách điểm có đông người lắm. Sau khi ăn uống được một lát, tiện thiếp cũng như mọi người bỗng giật mình nghe ngoài cửa khách điểm có tiếng la om xòm. Đến chừng hiểu ra mới biết người kêu la om xòm là gã thần lực quái hán.

Trác Dật Luân hỏi:

- Hắn kêu la những gì?

- Có lẽ mùi rượu thịt thơm ngon từ trong khách điểm bay ra làm hắn không chịu nổi nên lớn tiếng kêu hỏi trong tửu điểm có người nào hảo tâm chịu mời hắn ăn một chén không?

Trác Dật Luân bật cười:

- Diên khùng như hắn kể cũng khôn đấy chứ. Thế có ai mời hắn không?

- Có! Thiếp vừa định mời hắn ngồi chung bàn, nhưng bàn của gã Thanh Phong tiểu đạo ở gần sát cửa ra vào, hắn đã mời trước. Hắn hỏi gã thần lực quái hán tại sao lại phải bắt người khác mời ăn uống? Mời như thế có ích lợi gì không?

Trác Dật Luân cười vẻ khinh thường:

- Tên tiểu đạo sĩ bản tiện thật. Mời người khác ăn uống là một việc thường tại sao lại phải có điều kiện.

- Tôn huynh không nên bắt bình làm gì, trong giang hồ thiếu gì những kẻ như gã Thanh Phong tiểu đạo.

- Thế gã thần lực quái hán đã trả lời như thế nào?

- Gã quái hán trả lời rằng hắn có hai môn sở trường, thứ nhất là lực lưỡng, thừa sức chịu đòn, thứ nhì là hắn rất khỏe mạnh chuyên môn đánh đấm không biết mệt. Hắn bảo nếu như người nào bằng lòng mời hắn ăn uống một bữa no say, hắn sẽ biểu diễn cho xem sức chịu đòn, không hề kêu đau nửa tiếng.

- Thế gã Thanh Phong tiểu đạo sĩ có tiếp nhận không?

Thôi Phụng Vân gật đầu:

- Gã đạo sĩ không những bằng lòng, trước sau còn sử dụng luôn ba thủ đoạn độc ác làm khổ gã quái hán. Trước hết hắn dùng chưởng kích, kế dùng đao chém, sau cùng cho rắn cắn quái hán.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Kết quả thế nào? Gã quái hán hán có việc gì không?

- Kết quả là tên tiểu đạo sĩ bị sưng vù cả cánh tay, làm cong một thanh bảo đao và con rắn độc bị bẻ gãy mất hai cái răng. Còn gã thần lực quái hán thì không hề gì cả.

Nghe Thôi Phụng Vân kể lại câu chuyện thần lực quái hán chịu để cho tên tiểu đạo sĩ thử sức thử tài một cách dã man ác độc như vậy, Trác Dật Luân cảm thấy mến thương hết sức chàng nói:

- Hóa ra thần lực quái hán không những có một sức lực kinh hồn, y còn được cả đủ các thứ công lực hộ thân như Kim Nhung Trắc, Thiết Bồ Sam, Thập Tam Thái Bảo Hoàn luyện nữa à?

Thôi Phụng Vân gật đầu và tiếp:

- Thanh Phong tiểu đạo sĩ biết thần lực quái hán quả nhiên có một võ khí khủng khiếp, đồng thời hắn cũng nhận ra gã quái hán ngu xuẩn vì tâm trí chưa được khai thông, có thể lợi dụng hắn nên đã không ngần ngại vùng tiền ra mời quái hán ăn uống phủ phê, mặc tình no say cho thỏa thích.

Trác Dật Luân chợt hỏi:

- Thôi cô nương, bọn họ đã kết giao với nhau rồi, tại sao cô nương còn gây sự với họ làm gì, đến nỗi phải trừng giới thần lực quái hán như vậy.

- Tiện thiếp thấy hành động thả rắn cắn người của tên tiểu đạo sĩ, thiếp nhận ra hắn là cháu của Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc Phong, một nhân vật sinh thành cực kỳ âm độc, vả lại tiện thiếp cũng có ý tiếc rẻ võ công hãn thủ của thần lực quái hán, nên tiện thiếp đã dùng món Mật Ngữ Truyền Âm nói rõ cho y biết thân phận của tên Thanh Phong tiểu đạo, dặn y phải cẩn thận đề phòng, chớ nên vì rượu ngon thịt béo mà mắc lừa ác nhân...

Trác Dật Luân đón lời, vội khen ngợi và hỏi:

- Thôi cô nương thật là người nghĩa hiệp! Chắc thần lực quái nhân thế nào cũng hết sức cảm kích ơn cô nương đã bí mật đề tỉnh y?

Thôi Phụng Vân bồng lắc đầu mặt sượng ngất:

- Y mà nghĩ được như tôn huynh thì nói gì. Đẳng này đã không biết ơn thì chớ, y lại còn lớn tiếng la lối om cả lên. Y đập tay xuống bàn rồi đứng dậy nắm hai tay giơ lên cao y quắc mắt nói lớn, y là một kẻ đỉnh thiên lập địa, mình đồng da sắt, không có vật gì làm y bị thương được hết, y không sợ bị ám toán, tại sao tiện thiếp lại dám lảm chuyện như thế. Đó tôn huynh bảo có tức điên người không chớ.

Trác Dật Luân thở dài nói:

- Thật gã điên khùng ấy không phân biệt phải trái gì cả, hèn chi cô nương tức giận mới cho y một bài học đó chớ gì?

Thôi Phụng Vân gật đầu cười:

- Khi ấy giận quá sức giận, tiện thiếp mới đứng dậy bước đến trước mặt y, móc ra một viên “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa” và hỏi y có dám nắm thử không?

- Thế y có nắm không? Chắc là đang huênh hoang tự đắc, không cần suy nghĩ, y nhận lời ngay chứ gì.

Thôi Phụng Vân gật đầu khúc khích:

- Chớ còn gì nữa. Vừa chộp viên “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa” vào tay, y thét lên, lập tức viên “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa” nổ “bùng” một tiếng.

Bây giờ Trác Dật Luân mới hiểu ra, chàng bật cười nói lớn:

- Thần lực quái hán không sợ chưởng kích, không sợ đao chém, không sợ rắn cắn, nhưng lại sợ lửa!

Thôi Phụng Vân gật đầu cười:

- Đúng là y sợ lửa đấy, nhất là loại “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa” có chứa nhiều chất lưu huỳnh, nước không thể tưới tắt được, nó cứ dính vào da thịt nạn nhân cháy mãi không thôi đến kim thạch cũng còn chịu không nổi nữa là da thịt con người. Như thế bảo y không sợ sao được?

Trác Dật Luân chợt giật mình, hỏi:

- À! Thế ra một bàn tay của thần lực quái hán bị đốt cháy rồi sao cô nương?

Thôi Phụng Vân lắc đầu đáp:

- Không! Tôn huynh không biết, y điên khùng vậy chứ đến lúc y cũng khôn đáo để lắm.

Biết gặp thứ dữ khó trị, y lập tức khom người đâm mạnh một quyền lút cả bàn tay xuống đất, dập tắt quỷ hỏa ngay.

Trác Dật Luân khoái chí cười khanh khách:

- Tuyệt! Quả là một biện pháp hết sức thông minh! Như thế đủ biết tâm linh của thần lực quái hán chưa hoàn toàn u mê, y chỉ cần một mặt được chữa trị bằng thuốc, một mặt được dạy dỗ khuyên bảo dần dần, chắc chắn y sẽ được hồi phục lại ngay.

Thôi Phụng Vân uống thêm ngụm trà xong lại nói tiếp:

- Thần lực quái hán tuy chưa bị thương nặng, nhưng y ngán sợ tiện thiếp lắm rồi. Còn tên tiểu đạo sĩ Thanh Phong, rất có thể hắn cũng đã nhận ra được lai lịch của tiện thiếp, nên không dám gây sự, cả hai liền dặt nhau cắm đầu chạy thục mạng. Lúc đó, tiện thiếp cũng đã dùng xong bữa, tiện thiếp thấy vui vui, nên lật đật đuổi theo, không ngờ chạy một hồi, trời...

tiện thiếp lại gặp phải một tên khùng dữ tợn hơn nữa.

Trác Dật Luân ngạc nhiên:

- Sao cô nương gặp nhiều tên khùng như thế? Tên khùng sau này tên gì, là ai vậy?

Thôi Phụng Vân nghe Trác Dật Luân hỏi thế nàng ta bụm miệng cười khúc khích rồi chớp mắt tình tứ đáp:

- Là tiểu huynh đệ chứ còn ai vào đấy nữa. Ai đời biết đâu không lại mà vẫn cứ liều mạng cho đến mang trọng thương thế có phải tiểu huynh đệ khùng dữ dội không?

Trác Dật Luân đỏ mặt nói:

- Ờ? Cô nương nói nghe cũng phải nhưng bởi tại hạ trót nhận lời thì phải đỡ đủ ba chiêu của y nên tại hạ không muốn thất hứa với y.

- Đã hứa phải làm tuy là luật lệ xưa nay của giang hồ, nhưng ngộ biến phải tòng quyền, câu chấp là đại đột.

- Đành vậy. Nhưng...

- Còn nhưng gì nữa tiểu huynh đệ?

Thấy Thôi Phụng Vân đột ngột gọi mình là “tiểu huynh đệ”, hơn nữa trong khi nói giọng này đối khác hẳn đi, nghe tình tứ, ngọt ngào làm sao ấy. Trác Dật Luân biết tai họa sắp tới, chàng giật mình đánh thót một cái trong bụng lại pháp phòng lo sợ. Vả lại hôm nay đã là mừng tám tháng chín, mai là đến ngày Trùng Dương rồi, nếu cứ như thế này mà nguyên khí chưa khôi phục làm sao chàng không thất hẹn với Hạ Hầu Quyên, người con gái mà chàng yêu quý nhất đời, vắng thì thương xa thì nhớ.

Trông thấy bộ mặt râu rĩ của Trác Dật Luân, Thôi Phụng Vân phì cười bảo:

- Tiểu huynh đệ chứ có nóng ruột và cũng đừng sợ hãi, trời bừng sáng là tiểu muội lập tức đến bờ sông Tiểu Cô Sơn dẫn người đẹp về đây cho. Còn hai ta đêm nay...

Nói đến bốn tiếng “hai ta đêm nay” Thôi Phụng Vân ngừng lại liếc mắt nhìn Trác Dật Luân một cách đa tình phóng đảng.

Trác Dật Luân hoảng hồn, trống ngực càng đập mạnh hơn.

Thôi Phụng Vân vụt cắn môi dưới bật cười khách khách:

- Tiểu muội đã bảo tiểu huynh đệ đừng có sợ hãi, tiểu muội không phải như người khác đâu? Nhất định không bao giờ tiểu muội thêm dùng các thứ xuân dược ép uống người nào cả.

Được hay không là tùy ở bọn đàn ông hết, kẻ nào qua khỏi “ngũ quan” là kẻ như thắng còn không có vướng vào mê hồn trận là không phải lỗi ở tiểu muội.

Trác Dật Luân nhăn mặt, khổ sở, gượng hỏi:

- “Ngũ quan” là gì, phải qua bằng cách nào mới được?

Thôi Phụng Vân cười khúc khích, rồi vụt đứng dậy xoay mình một cái làm chiếc áo khoác ngoài màu tím bỗng rơi tuột xuống đất.

Trác Dật Luân hoảng kinh cả hồn vía, lật đặt nhắm mắt bịt mắt lại, không dám nhìn cả cái tâm thân nồn nà khêu gợi đang trần truồng như nhộng, ông ọ của Thôi Phụng Vân.

Thôi Phụng Vân khoả chí cười khanh khách một hồi, sau cùng nàng ta nghiêm giọng nói:

- Tiểu huynh hãy nghe này, “ngũ quan” tức là “ngũ canh”. Hai ta sẽ trần truồng như thế này nằm chung một giường cho đến hết canh năm, nhưng tiểu muội tuyệt không phá phách gì cả, chỉ cần tiểu huynh đệ làm sao kiềm chế nổi tình dục, không để con lợn lòng nổi dậy là được. Nghĩa là tiểu huynh đệ đã qua khỏi “ngũ quan”. Được vậy từ này về sau tiểu muội sẽ xem tiểu huynh đệ như một người bạn chí thân đáng kính, mà còn tình nguyện vui lòng đến Tiểu Cô sơn đón Hạ Hầu Quyên giúp cho tiểu huynh đệ nữa.

Trác Dật Luân nghe rõ thế nào là “ngũ quan”, chàng mới hơi yên lòng, liền mở bừng mắt ra, nhìn thẳng vào tám thân lồ lộ của Thôi Phụng Vân. Chàng gật đầu cười nói, giọng tự tin:

- Hay lắm! Như vậy tại hạ bằng lòng nhận sự thử thách của bà chị.

Nghe giọng nói quả quyết và nhất là thấy cái nhìn thẳng với ánh mắt thản nhiên bình tĩnh của Trác Dật Luân, Thôi Phụng Vân kinh ngạc kêu lên:

- À! Thế thì hay lắm! Tiểu huynh đệ ráng nhé, không khéo oằn oại rên rỉ ngay từ đệ nhất quan đấy.

Trác Dật Luân trầm tĩnh nói:

- Bà chị yên lòng. Đã “mục trung hữu sắc, tâm trung vô sắc” và nhất là tại hạ đã xem kính bà chị rồi thì còn lo ngại gì nữa chứ.

Thôi Phụng Vân gật đầu trời nói:

- Giỏi lắm! “Mục trung hữu sắc, tâm trung vô sắc”, để bà chị này xem tiểu huynh đệ có biến thành Liễu Hạ Huệ của đời này không cho biết.

Dứt lời, Thôi Phụng Vân vội mở tung chăn nhảy ngay lên giường chui tọt vào nằm sát bên mình Trác Dật Luân.

Lúc này, Trác Dật Luân cũng bấm gan tuột nhẹ cả áo quần ra rồi, nên lập tức chàng nghe một luồng hơi nóng truyền sang người chàng vô cùng khó chịu.

Trác Dật Luân biết không khéo sẽ nguy mất, chàng lật đặt ngưng thần chẳng nói chẳng rằng nằm im thín thít.

Sơ canh đã trôi qua rồi đến canh hai canh ba, thế trận tình cảm lạ đời này vẫn chẳng chút biến chuyển.

Hai tám thân trần truồng nằm đắp chăn vẫn bất động.

Trống canh tư vừa báo Trác Dật Luân bỗng bất thần quay sang ôm ngay lấy Phụng Vân từ từ siết mạnh nàng vào lòng.

Thôi Phụng Vân ngỡ Trác Dật Luân đã động tình, liền bật cười khanh khách rồi bảo nhỏ vào tai chàng:

- Tiểu huynh đệ đã thua cuộc bà chị này rồi, canh tư đã qua chỉ còn không đầy một canh nữa thôi thế mà không ngờ phải không lang quân. Dù sao, được như vậy, lang quân cũng đã tài lắm rồi.

Trác Dật Luân bỗng lắc đầu cười nói:

- Bà chị lắm lớn rồi bà chị ơi! Bà chị là người thông minh, tại sao lại nói chi những lời không suy xét vậy. Bà chị nghe xem, nó có cử động gì đâu, vẫn ngoan ngoãn lắm đấy chứ.

Nó dễ dạy đến nước này rồi thì còn đâu trở chứng cứng đầu nữa được. Đừng nói là ngu quan, cho dầu thiên quan vạn quan đi nữa cũng chẳng ăn thua gì.

Thôi Phụng Vân nghe Trác Dật Luân nói như thế, nàng như bị tạt gáo nước lạnh vào mặt, vội nghe kỹ lại, mới hay rõ ràng sự thật là như vậy. Minh mẫy Trác Dật Luân không nóng cái nóng kích thích, thềm muốn, và vật nọ của chàng cũng chẳng nổi giận, nó vẫn ngoan ngoãn dễ thương nằm yên không cựa cựa, hổ thẹn hay sung sướng. Thôi Phụng Vân bỗng co rút vào lòng Trác Dật Luân khóc nức nở.

Trác Dật Luân biết nàng đã bắt đầu phát sinh đạo âm, nên trong lòng hổ thẹn, chàng liền choàng tay vỗ nhẹ lưng nàng, ngọt ngào khuyên răn an ủi:

- Thôi cô nương hãy nghe lời tại hạ, chữ “dục” chỉ nháy mắt là tiêu tan, còn chữ “tình” có thể vạn cổ lưu phương...

Trác Dật Luân vừa nói đến đây đột nhiên có tiếng chuông vang lên.

Thôi Phụng Vân bỗng giật mình hốt hoảng, mặt biến sắc, nàng vội tung chăn ngồi bật ngay dậy.

Trác Dật Luân không hiểu chuyện gì vội hỏi:

- Thôi cô nương, có chuyện gì thế?

Thôi Phụng Vân xanh mặt đáp:

- Chồng của thiếp đã về tới, đây là tín hiệu của Tứ Nhân Hầu Quân Hồ Ngộ Kỳ báo cho biết y đã hồi cung...

Trác Dật Luân cuống cả lên, mặt biến sắc, chàng run miêng hỏi:

- Cô nương, thế này biết tính sao bây giờ đây.

Không cuống quít cả lên sao được.

Hồ Ngộ Kỳ đã trở về cung, nếu không may y bỗng dấm sâu vào phòng này, trông thấy cả hai người mới biết ăn nói làm sao?

Tuy nhiên Thôi Phụng Vân có vẻ điềm tĩnh hơn, nàng vừa mặc lại quần áo, vừa trấn an chàng:

- Tiểu huynh đệ chớ sợ hãi, một kẻ không đủ gan ngủ với vợ người bắt tất phải dẫu đầu hổ đuôi, Hồ Ngộ Kỳ tuy đã trở về, nhưng có địch nhân theo y, bây giờ hai bên đang hỗn đấu chí mạng, y đâu còn thì giờ nghĩ tới vợ y đang nằm trong này.

Nói rồi, nàng khẽ giơ tay, cách không búng ra ba chỉ vào chiếc chuông nhỏ trên vách nghe ba tiếng ” keng, keng, keng”. Liền đó, một cánh cửa bí mật mở ra, một nàng nữ tỳ trạc mười sáu mười bảy tuổi vội bước ra cúi chào Thôi Phụng Vân:

- Thưa cung chủ có gì sai bảo?

Thôi Phụng Vân chỉ Trác Dật Luân bảo với nàng tỳ nữ:

- Tiểu Lâm ngươi hãy dẫn Trác thiếu hiệp đến Bí Các dưỡng bệnh, nếu không có lệnh ta Trác thiếu hiệp không được rời khỏi đây nửa bước đấy nhé.

Tiểu Lâm vội cúi đầu lãnh lệnh, Thôi Phụng Vân quay nhìn Trác Dật Luân nheo mắt cười tình:

- Nay tiểu huynh đệ, duyên nợ của đôi ta chưa dứt nhưng bởi có việc thay đổi bất ngờ, đành chờ đợi vậy, bây giờ tiểu huynh đệ hãy đi theo Tiểu Lâm chờ bà chị này giúp Hồ Ngộ Kỳ đánh đuổi xong bọn địch nhân bà chị này sẽ trở lại ngay.

Trác Dật Luân kêu cuồng lên:

- Nhưng bà chị nhớ đến Tiểu Cô Sơn dùm chút nhé.

Thôi Phụng Vân gật đầu cười chúm chím:

- Được rồi, ông em của tôi hãy yên tâm, dẫu Hồ Ngộ Kỳ có không may trúng phải độc thủ của địch nhân hay tòa cung điện này bị cháy ra tro bà chị này cũng nhất định đến kịp Tiểu Cô Sơn mời cô nàng dùm ông em mà.

Vừa nói dứt lời tiếng chuông phía bên ngoài lại vang rền. Thôi Phụng Vân đoán biết tình thế khẩn cấp lắm, nàng lật đặt phát tay chào Trác Dật Luân rồi lách mình rời khỏi phòng, phóng vùn vụt ra ngoài cung.

Vừa ra khỏi cửa cung không bao xa, Thôi Phụng Vân đã trông thấy Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngộ Kỳ đang hỗn dẫu ác liệt với một quái nhân.

Hồ Ngộ Kỳ mình cao sáu thước có dư nhưng bóng đen đang giao đấu với y còn cao hơn y gần ba thước.

Tại đôi bên cách nhau rất xa, nên Thôi Phụng Vân không thể nhận rõ được, nàng nghĩ bụng, không lẽ địch thủ của chồng mình là Sơn tinh hải quái.

Nhưng sự xét đoán của nàng chỉ nháy mắt là tiêu tan ngay. Đến gần, Thôi Phụng Vân mới biết sở dĩ địch nhân quá cao như thế là vì có đến hai người chứ không phải một, và người này ngồi trên cổ người kia mà giao đấu.

Người đứng dưới bị cụt cả hai tay, chỉ còn lại hai bàn chân, nhưng bay nhảy rất linh hoạt tuyệt vời.

Còn người ngồi trên, hai chân bị cụt tới đầu gối, nhưng hai cánh tay dài lướt thướt, đôi chưởng cũng to lớn đặc biệt nhất là trong lúc vũ lộng chưởng phong kêu vù vù khiến Hồ Ngộ Kỳ phải lâm vào thế thủ. Đúng lý ra, người phía dưới một khi đã bị cụt hai tay, tự nhiên không tiện đỡ người đứng trên, còn hai chân của người đứng trên không sao kẹp vững được, do đó tất phải lảo đảo muốn ngã khó lòng đứng vững. Nhưng những sự thật trái hẳn, cả hai phối hợp động tác hết sức thuần thuộc, người dưới vô luận né tránh nhảy nhót thế nào, thân hình của y vẫn chắc như bàn thạch còn người ngồi trên cũng vẫn không hề động đậy, thân hình chẳng khác gì tòa Thái Sơn.

9. Dĩ Trường Bồ Đản

au khi nhìn rõ hình dạng của đối phương, Thôi Phụng Vân lập tức nhìn ra bọn chúng là tàn thủ Hà Chương Thiên và tàn tước Vân Thiên Lý, trong nhóm Vũ trụ Lục tàn, bọn chúng đã rủ nhau đến đây tìm kiếm Tứ hải thần quân để tầm thù báo hận.

Hồ Ngộ Kỳ năm xưa đã từng kết thâm thù Vân Thiên Lý và cũng thừa biết đối phương bị cắt cả hai chân nên hai tay rất đặc biệt, y đã luyện thành môn chưởng lực, chỉ lực cực kỳ cao siêu.

Hồ Ngộ Kỳ tuy biết đối phương lợi hại nhưng y vẫn cho rằng đối phương một khi đã tàn phế hành động bất tiện, trừ phi dụng đầu nhau bắt ngờ giữa đường. Nếu không đối phương không khi nào dám chủ động đến đây tìm mình.

Không ngờ Vân Thiên lý đã tàn phế, nhưng nhất quyết phải báo được thù mới nghe, nên hắn đã rủ Hà Chương Thiên, cũng có sẵn thù cũ với Hồ Ngộ Kỳ, hai người hợp sức cùng nhau lợi dụng sở trường bỏ khuyết cho sở đoản, rủ nhau đến đây báo thù.

Khi nhận rõ thân phận của đối phương rồi, Thôi Phụng Vân biết họ quả là một kinh địch đáng sợ, nàng lập tức tăng gia cước lực, định trợ chiến cho chồng.

Không ngờ trong đám rừng rậm tại phía trái cạnh đường bỗng dưng có tiếng cười lạt.

Nàng hơi giật mình, vội đứng dừng lại, song chưởng lập tức che ngực, xong đưa mắt nhìn về phía trái.

Nàng chợt trông thấy cách xa nàng chừng hai trượng, dưới gốc cây to lơ mờ xuất hiện một người áo đen.

Người này đang đứng tựa vào thân cây, trời còn tối, áo màu đen, bóng cây cũng tối, nên nếu không nhờ giọng cười lạt vừa rồi, chưa chắc nàng đã trông thấy đối phương.

Vừa trông thấy Thôi Phụng Vân nhìn mình, người áo đen cười vội giọng âm lạnh:

- Có phải là Chỉ Y Cung chủ Thôi Phụng Vân đấy không. Tại hạ ngưỡng mộ thỉnh danh từ lâu mãi đến nay mới được hân hạnh gặp mặt tôn giá.

Bởi đối phương đã nói rõ tên mình nên nàng không thể làm thỉnh liên nhanh nhẹn bước tới trước đối phương xéch ngược mày quát lớn:

- Tôn giá quý tách đại danh là gì? Đang đêm giáng lâm Chỉ Y Cung một cách bất ngờ khiến Thôi Phụng Vân này thất lễ vì đã tiếp đón hơi chậm trễ.

Bây giờ nàng chỉ còn cách xa đối phương không đầy tám thước và đã nhìn rõ đối phương là một lão nhân gầy ốm tuổi trạc ngũ tuần đôi mắt long lanh sáng quắc.

Lão nhân áo đen nhìn đăm đăm vào Thôi Phụng Vân, rồi cười khàn khặc.

- Tại hạ Tư Mã Thông, đầu dám để Thôi cung chủ phải nhọc lòng tiếp đãi, chỉ yêu cầu cung chủ chỉ giáo vài chiêu Phi Hoa Chương thôi.

Thôi Phụng Vân nghe nói vụt giật mình cả kinh. Nàng lo thầm trong bụng, vì bọn Vũ Trụ Lục Tàn đầu phải để đêm nay gặp một lúc ba mạng biết phải tính sao đây?

Nghĩ vậy Thôi Phụng Vân vụt đâm ra nghi ngờ, nàng nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Thông, quắc mắt hỏi:

- Tôn giá vừa nói gì? Tôn giá là Tư Mã đại trang chủ Hồng Diệp Sơn Trang trong Hoài Ngọc Sơn?

Tư Mã Thông liền gật đầu đáp:

- Phải! Chính thật tại hạ là Tư Mã Thông đây.

Thôi Phụng Vân bỗng quát lớn:

- Đang đêm dám lén lút rình rập kẻ khác là hành động thiếu quang minh rồi, nay ngươi lại còn vô liêm sỉ mạo nhận danh hiệu người khác sao.

Tư Mã không ngạc nhiên:

- Thôi cung chủ sao lại bảo tại hạ mạo nhận danh hiệu kẻ khác? Tại hạ có cần mạo nhận danh hiệu của ai đâu.

- Hãy câm miệng nếu ngươi thật là Tư Mã Thông, một nhân vật điếc cả hai tai sao ngươi lại nghe rõ được lời ta nói.

Tư Mã Thông vỗ lỗ phả lên cười khanh khách:

- Ha ha ha... tưởng gì chứ cái đó thì Thôi Cung chủ lắm to rồi. Tại hạ đâu có nghe được giọng nói của Thôi cung chủ mà “thấy nói” đấy chứ.

- Láo! Người ta chỉ “nghe nói” mới biết được chứ không ai “thấy nói” mà hiểu bao giờ.

Tư Mã Thông cười lớn hơn:

- Thôi Cung chủ luận nghe cũng phải, song chưa hoàn toàn đúng hẳn. Người không điếc thì mới nghe nói còn kẻ từ nhỏ tới lớn bị điếc, ít nhất trời cũng ban cho một đặc điểm để bù vào chỗ thiếu hụt ấy chứ. Hà hà... tại hạ là người không may bị điếc hết cả hai tai, nên được trời thương ban cho một sở trường là chỉ cần thấy đôi môi mấp máy tại hạ thừa biết Thôi Cung Chủ nói gì rồi.

- Hứ! Người nói nghe khó tin quá.

Thôi Phụng Vân nói câu này rất nhỏ, như không nói ra tiếng, cốt để thử xem đối phương có thật tình chỉ thấy đôi môi mấp máy mà biết được nàng nói gì không.

Không ngờ Tư Mã Thông bỗng bật cười hà hà, nói ngay:

- Tin hay không cũng được. Miễn Thôi Cung Chủ đừng để tại hạ phí công trong chuyến đi này mà không được thưởng thức tuyệt nghệ Phi Hoa chương là được.

Thôi Phụng Vân giật mình đánh thót một cái, biết lão nhân áo đen đang đối diện với mình chính thật là Tư Mã Thông trong Vũ Trụ Lục Tàn nàng lập tức cẩn phòng dựng ngược mày nói lớn:

- Hay lắm! Tư Mã đại trang chủ muốn thế, Thôi Phụng Vân này xin tuân ý. Trang chủ hãy đỡ thử một trăm hai mươi lăm thức Phi Hoa Chương của Thôi Phụng Vân này xem.

Nói dứt lời, Thôi Phụng Vân lập tức vũ lộng song chương phóng ra một vùng chương ảnh mù trời, trông không khác gì một trận mưa hoa có hàng trăm ngàn đóa, ào ào chụp xuống người Tư Mã Thông. Trong khi ấy, phía bên kia, Tứ hải thần quân Hồ Ngộ Kỳ đã dần yếu thế, nguy cơ luôn luôn xuất hiện quanh mình.

Trong các đương thế võ lâm cao thủ, ngoài sư phụ của Bào Hoa Hồng Nhân Hạ Hầu Quyên là Bách Nhẫn Thần Ni Hối đại sư ra, phải kể "Tam Kỳ Nhị Đế, Nhất Tuyệt Lục Tàn" là những nhân vật có võ công cho siêu và lợi hại nhất. Tứ hải thần quân là một trong Nhị Đế, võ công và võ hầu của y phải cao hơn hay ít ra cũng ngang hàng với bọn Lục Tàn thì mới phải, tại sao vừa mới giao thủ chưa được bao lâu, y đã yếu thế và bắt đầu địch không lại!

Xét cho kỹ, sự kém thế của Tứ Hải Thần Quân trước hai nhân vật lợi hại trong Vũ Trụ Lục Tàn không phải không có lý.

Thực vậy, Vũ Trụ Lục Tàn tuy cả bọn tàn tật, song người nào cũng luyện được một thứ võ công đặc biệt lợi hại cả. Nếu đơn độc giao đấu với kẻ đồng sức ngang tài chưa chắc đối phương đã hạ nổi thay, huống hồ bây giờ, Tứ Hải Thần Quân lại giao đấu hai người mà hai người này một bị cụt mất hai tay, một bị cụt hai chân đã liên kết và nhập chung nhau thành một, lợi hại còn hơn một đối thủ còn đủ tay chân thập bội.

Thí dụ như đối với Vân Thiên Lý cụt mất hai chân, y chuyên luyện chương lực và chỉ lực nên đôi tay của y rất lợi hại. Hồ Ngộ Kỳ bắt buộc phải để hết tinh thần nghênh địch ở phía trên. Còn đối với Hà Chương Thiên, bị cụt mất hai tay nhưng y vẫn thi triển tuyệt kỹ bằng đôi chân, Hồ Ngộ Kỳ do đó không thể không canh chừng phần dưới được.

Cho nên, nếu tập trung tinh thần ứng phó môn Liên hoàn Cước của Hà Chương Thiên thì Vân Thiên Lý lập tức phát động song chương công kích thượng tam lộ và ngược lại Hồ Ngộ Kỳ không khác gì một mình phải đấu với hai còn vẫn bị thua thiệt bởi bất cứ hai người nào liên thủ tấn công cũng không sao lợi hại bằng sự phối hiệp khéo léo giữa Vân Thiên Lý với Hà Chương Thiên.

Kỳ diệu hơn nữa là Vân Thiên Lý tuy cỡi trên vai Hà Chương Thiên, hợp hai người lại thành một, nhưng có khi họ vẫn có thể một người chia ra làm hai người, nhắm ngay Hồ Ngộ Kỳ hạ sát thủ được như thường. Do đó, bảo sao Hồ Ngộ Kỳ càng đánh càng không núng thế sao được?

Vân Thiên Lý vừa phóng ra một chiêu Lăng Quyên Lưu Sa, Chương Thiên cũng đồng thời dùng thức Kim Cương Tảo Địa trên dưới hợp công, uy lực thật hết sức dũng mãnh, Thiên Hồ Ngộ Kỳ phải thối lui ra sau nhiều bước. Hồ Ngộ Kỳ chưa lập vững được bộ thế thì ngay tức khắc đột nhiên Hà Chương Thiên lách mạnh vai tung người Vân Thiên Lý lên cao ba bốn trượng còn lại một mình nhanh như chớp, Hà Chương Thiên thi triển ngay thân pháp nhanh nhẹn vô song đuổi theo Hồ Ngộ Kỳ, cùng lúc ngưng tụ công lực vào đôi chân liên tiếp đá ra một loạt Liên Hoàn Cước mạnh kinh hồn.

Môn cước pháp này là môn tuyệt kỹ của Võ Tông trong lúc say đá Tướng Môn Thần năm xưa, thật thiên biến vạn hóa, uy lực cực kỳ lợi hại.

Tứ hải thần quân Hồ Ngộ Kỳ vừa mới bị bức lui ra sau, lại bị địch nhân đuổi liên theo truy kích, không thể nhất thời phản công, nên đành thi triển thế "Yêu Thanh Thập Bát Thiềm Phiến", lăn tròn người trên mặt đất né tránh những cái đá liên hoàn sát mệnh của Hà Chương Thiên đang công kích túi bụi.

Không ngờ, sự uy hiếp dưới mặt đất chưa xong, thế công phía trên cao cũng vừa đến.

Lập tức chân khi rời khỏi vai Hà Chương Thiên bay vọt lên cao ba trượng, Vân Thiên Lý vội đề khí giữa không trung, khoanh tròn hai cánh tay khê co mười đầu ngón tay, không khác gì con chim đại bàng, từ trên cao chụp ngay xuống giữa đầu Hồ Ngộ Kỳ.

Đây là một thân pháp trong “Thất Cầm Chưởng” hàm chứa ngón sát thủ “Vân Long Tam Hiện” vô cùng độc hại.

Hồ Ngộ Kỳ là một cao thủ khét danh, tự nhiên nhận biết được điều đó vì nếu để mặc mười ngón tay của Vân Thiên Lý phát dương oai lực bao bọc quanh mình thì mạng sống chắc chắn phải thảm vong ngay.

Trong tình thế nguy cấp, bị công kích cả trên lẫn dưới một lượt, Hồ Ngộ Kỳ lập tức phải dùng ngay thức “Ngọa Khán Thiên Tinh” né tránh đôi Liên Hoàn Phi Cước của Hà Chương Thiên.

Thức “Ngọa Khán Thiên Tinh” là quỳ hai gối về trước, người uốn ngửa ra sau sát với mặt đất, trừ kẻ nào luyện được môn Thiết Bản Kiềm, một công phu thượng thừa mới có thể thi triển nổi.

Những vừa né khỏi chiêu “Uyên ương phi cước” kể thấy thế “Phi ưng trọng thủ” trên không giáng xuống ngay đầu, Hồ Ngộ Kỳ bay hồn hoảng vía trong khi lưng vừa sát mặt đất đột nhiên y lăn tròn sang phía trái lập tức dậm gót, chân bình địa nhảy vọt lên cao hơn một trượng.

Thân pháp lăn tròn người trên mặt đất xong nằm sát ngực xuống rồi lao vút đi như mũi tên bắn kêu là “Kim Ngư Xuyên Ba” là một thân pháp dành riêng cho kẻ nào tự nhận yếu sức cam tâm đào tẩu để được tồn sinh chứ người có chút ít danh dự không ai thêm dùng nó cả.

Hồ Ngộ Kỳ đã tự xưng là “Tứ Hải Thần Quân” danh liệt “Nhị Đế”, là một đệ nhất cao thủ trong đương kim võ lâm hiện giờ bức phải sử dụng thân pháp trên để bảo tồn sinh mạng trong lòng cảm thấy hổ thẹn nên đâm liều quyết thí mạng với đối phương trận tử sinh.

Môn “Uyên Ương Liên hoàn Cước” của Hà Chương Thiên đã hụt, môn “Phi Ưng Trọng thủ” của Vân Thiên Lý thành vô hiệu nên cả hai vội vàng hợp lại thành một.

Vân Thiên Lý nhẹ nhàng như chiếc lá rơi đáp ngay xuống vai Hà Chương Thiên cất giọng cười điên dại:

- Hồ Ngộ Kỳ người tranh đấu anh hùng lắm, thân pháp “Kim Ngư Xuyên Ba” của người trông hết sức tài tình đấy.

Mấy câu nói kháy của Vân Thiên Lý làm Hồ Ngộ Kỳ vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ như huyết, hai mắt đỏ lửa. Hồ Ngộ Kỳ không khác gì con hổ đói xông đại vào công kích như điên.

Vân Thiên Lý la lên:

- Hà huynh, lão ma đầu muốn thí mạng đấy, bọn ta đừng thềm đánh liều. Hà huynh hãy chi triển thân pháp đặc biệt của Hà huynh tạm tránh lão ta đi, chờ khi nào lão ta mệt lả, rồi chúng ta sẽ ra tay rửa hận cũng chẳng muộn.

Quả là một chiến lược hết sức cao minh Hà Chương Thiên tự nhiên theo kế thi hành lập tức thi triển môn bộ pháp độc đáo “Thân Hành Vô Ảnh”, né tránh thế công mãnh liệt của Hồ Ngộ Kỳ.

Vì cốt dùng cặp chân để bổ khuyết cho đôi tay bị tàn phế, nên Hà Chương Thiên thường tìm tới những nơi danh sơn hiểm cảnh, gia công khổ luyện, nên cặp chân của y chạy nhanh như gió, không một ai sánh nổi cả.

Hồ Ngộ Kỳ một mặt dùng hết sức lực, cố sức đuổi theo, một mặt định thi triển môn ám khí tuyệt kỹ để giết chết đối phương.

Tứ hải thần quân Hồ Ngộ Kỳ lừng danh bởi môn ám khí độc hoả, môn ám khí của Thôi Phụng Vân đã sử dụng kêu là “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa”, còn môn ám khí của y là “Liệt Diệm Tử Mầu Thoa”.

Xưa kia chính Hồ Ngộ Kỳ đã sử dụng môn ám khí này ám hại Vân Thiên Lý kết thành thâm thù, bây giờ y lại định dùng nó để chế phục địch nhân một phen nữa.

Ý đã quyết Hồ Ngộ Kỳ liền quát lớn một tiếng như sấm, liền tiếp phóng ra hai luồng chưởng lực mạnh tựa vũ bão rồi nhân lúc Hà Chương Thiên quay lưng định đào tẩu, y bỗng phát mạnh ống tay áo, phun ra hai đạo hỏa quang một to một nhỏ tựa hai móng rồng sáng chói, xạ thẳng vào giữa lưng Hà Chương Thiên.

“Thoa” tức là cái thoi dùng để dệt vải. “Tử Mầu Kim Thoa” tức là một chiếc thoi lớn và một chiếc thoi nhỏ, trong lúc phóng ra, chiếc thoi mẹ luôn luôn đi trước, còn chiếc thoi con theo sau.

Hồ Ngộ Kỳ đã tính rất chuẩn xác, khi còn cách địch nhân độ ba thước chiếc thoi con đột nhiên gia tăng tốc lực đuổi kịp chiếc thoi mẹ và đồng thời đâm xuyên vào bụng chiếc thoi mẹ. Khi hai chiếc thoi hợp lại thành một, lập tức nổ tung ra tỏa thành một vùng hỏa quang kỳ độc, rộng gần mười trượng phương viên, kẻ địch nào chưa thoát khỏi phạm vi hỏa quang, thể nào cũng bị trọng thương hoặc bỏ mạng ngay.

Tuy thứ ám khí độc môn của Hồ Ngộ Kỳ lợi hại, nhưng cũng có cái khuyết điểm của nó.

Khuyết điểm của nó tức là trong lúc bay ra nó kêu vù vù chứ không yên lặng như những thứ ám khí khác.

Vân Thiên Lý năm xưa đã từng nếm qua mùi vị của “Liệt Diệm Tử Mẫu Thoa” qua rồi, phen này cốt ý đến đây tầm thù tự nhiên hẳn phải hết sức đề phòng.

Vân Thiên Lý cùng với Hà Chương Thiên một mặt bay nhảy né tránh trêu chọc Hồ Ngộ Kỳ một mặt đề tâm đề phòng đối phương định giở trò cũ ám hại.

Bởi thế trong khi thoáng nghe có tiếng kêu vù vù ở sau lưng, Vân Thiên Lý lập tức ra hiệu, thân hình Hà Chương Thiên đột quay trở lại lao vút về đôi Tử Mẫu Kim Thoa đang vù vù bay đến, không những thân hình của nhị Tàn nghênh đón, còn có thêm một bóng sương mù màu vàng, cùng một lượt với năm sáu thứ kim quang sáng ngời, to nhỏ khác nhau cũng bay vù về phía trước một lượt.

Màn sương mù màu vàng là do Vân Thiên Lý ném một màn lưới bằng tơ màu vàng chụp ngay lấy đôi Tử Mẫu Kim Thoa đang bay vèo tới.

Còn năm sáu thứ hàn quang sáng chói to nhỏ khác nhau là các loại ám khí độc địa từ hai bàn chân, hai đầu gối của Hà Chương Thiên bay ra như cào cào, tới tấp đâm vào người Hồ Ngộ Kỳ.

Hai thứ khí giới trên được sử dụng một cách rất khéo léo. một thứ dùng để chế ngự môn “Liệt Diệm Tử Mẫu Thoa”, còn một thứ dùng để xuất kỳ bất ý công kích Hồ Ngộ Kỳ.

Hồ Ngộ Kỳ vừa phóng ám khí, y đã tính toán kỹ càng khoảng cách biệt phía trước.

Chưa đến khi đuổi gần sát địch quân, chiếc thoi mẹ không đời nào bị chiếc thoi con đuổi kịp nếu không độc hỏa nổ tung, chính y cũng sẽ bị chết lây.

Bây giờ Hà Chương Thiên với Vân Thiên Lý không lui lại tiến, tự nhiên khoảng cách biệt bị rút ngắn lại, nên đã khiến Liệt Diệm Tử Mẫu Thoa không kịp phát huy sức nổ, chỉ loáng một cái, đôi Tử Mẫu Kim Thoa đã bay tọt ngay vào màn lưới óng ánh màu vàng. Vân Thiên Lý hết dám chậm trễ, vội giật mạnh một cái, một vùng kim quang vàng ánh cuốn chặt đôi kim thoa bỗng bay vút ra xa hơn.

Một tiếng nổ kinh hồn vang dội, đôi Tử Mẫu Kim Thoa đã bị chạm vào đã nổ tung, ngay cả màn lưới kim tơ cũng bị đứt tan tành ra nhiều mảnh, và uy lực của môn ám khí trên đã trở thành vô dụng đối với nhị Tàn.

Hồ Ngộ Kỳ trông thấy thế hoảng kinh, mặt biến sắc, chưa kịp tính cách gì thì thân hình của y đã bị sáu thứ ám khí kỳ độc từ chân gối của Hà Chương Thiên phóng ra một loạt, vây chặt vào giữa.

Vừa thất thần, lại sợ y tự nhiên động tác chậm chạp, chờ khi nhận thấy nguy cơ, dẫu Hồ Ngộ Kỳ cố sức né tránh cũng không còn kịp nữa.

Nhưng cũng may Hồ Ngộ Kỳ tài nghệ tuyệt cao, nên y chỉ trúng có một mũi “Nghịch Huyết Độc Trâm” cùng với hai mũi tiêu “Hồn Ngũ Trinh Tâm” thôi.

Hà Chương Thiên trông thấy Hồ Ngộ Kỳ đã bị trúng phải ám khí của mình, ngã quay ra đất đoạn biết đối phương vô phương giải cứu, nên vội vàng khoác tay ra hiệu cho Tư Mã Thông đang mãi động thủ với Thôi Phụng Vân, cất tiếng kêu lớn:

- Tư Mã đại huynh, Hồ Ngộ Kỳ đã chết rồi đại huynh cứ việc giết chết con ấy để trừ hậu hoạn và nên nhớ đốt cháy tòa cung viện này luôn đấy nhé.

Dứt lời, Hà Chương Thiên liền công Vân Thiên Lý, chạy thẳng về phía Chỉ Y Cung.

Thôi Phụng Vân nguyên không phải đối thủ của Tư Mã Thông, nên ráng sức giao đấu, đến giờ đã bị nội thương khá nặng. Cũng may Tư Mã Thông e ngại môn ám khí Chỉ tinh quỷ hỏa vô cùng bá đạo của nàng không dám đánh vùi, nên nàng có thể miễn cưỡng chống cự.

Bây giờ nghe nói Hồ Ngộ Kỳ đã bị giết chết, lại biết Chỉ Y Cung thể nào cũng bị đốt cháy ra tro, nàng chán nản, quyết ý liều mạng, lập tức phóng ra ba viên Chỉ Tinh Quỷ Hỏa và định nhảy vào công kích, liều chết luôn một lượt với Tư Mã Thông.

Nhưng Tư Mã Thông đang giữ vững ưu thế đời nào y chịu thí mạng với Thôi Phụng Vân.

Lập tức y dùng thức “Thiên Long Ngự Phong” lao người nhảy ra xa hơn năm trượng né khỏi ba viên “Chỉ Tinh Quỷ Hỏa”.

Thôi Phụng Vân tức giận, liền hét to một tiếng, phóng đuổi theo. Nhưng thấy thi thể của Tứ hải thần quân Hồ Ngộ Kỳ đang từ từ tan ra thành nước vàng sênh sệch, nàng giật mình sợ thất mỗ hời, rửa thẳm mình sao ngu thế, bây giờ đâu có thể thí mạng một cách đại dột được.

Nàng đâu sợ chết, nhưng có mấy nguyên nhân buộc nàng phải sống.

Nguyên nhân thứ nhất là nếu nàng chết ngay lúc này thì còn có ai báo thù cho chồng nàng nữa.

Nguyên nhân thứ hai là nàng đã trót nhận lời Trác Dật Luân đến bờ sông Tiểu Cô sơn tìm Hạ Hầu Quyên dùm chàng, nếu nàng đại dột chết đi có phải nàng còn mang tội thất tín nữa không?

Nghĩ đến đây nàng bỗng thấy tòa Chỉ Y Cung lộng lẫy đang phát cháy rực khói bay mịt trời.

Thôi Phụng Vân lại nghiêng rằng nghĩ tiếp:

“Chỉ cần sao mình còn sống sót, thể nào cũng có ngày thanh toán mối thù đêm nay với ba tên tàn phế hung nhân chó má này”.

Phân tách rõ sự lợi hại, Thôi Phụng Vân tự nhiên đứng dừng lại, rồi quay người bỏ chạy mất.

10. Biến Đổi Bất Ngờ

Giữ đúng lời hứa với Trác Dật Luân sau khi bốn tẩu, Thôi Phụng Vân liền chạy ra bờ sông Tiểu Cô sơn. Chỉ Y Cung cách Tiểu Cô sơn không đầy trăm dặm.

Lộ trình trăm dặm nếu đến với người thường ít nhất phải mất một ngày mới tới nơi.

Thôi Phụng Vân chỉ cần hai giờ là đủ rồi.

Trước giờ ngộ Thôi Phụng Vân đã có mặt tại bờ sông Tiểu Cô sơn. Tới nơi nàng vội vàng sửa lại áo quần, cột lại mái tóc cho bớt vẻ bơ phờ mệt nhọc.

Nàng vừa rời thuyền định bước lên Tiểu Cô sơn, Thôi Phụng Vân bỗng phát hiện một việc gì lạ.

Nàng chợt nhận ra cạnh bờ sông đầy đá vụn hình như vừa có ai mới đánh nhau kịch liệt tại đây.

Thôi Phụng Vân hết sức ngạc nhiên đưa mắt nhìn quanh, trông thấy bên bờ sông toàn là quái thạch ngổn ngang chứ không có thấy một nửa bóng người. Như thế, làm gì có Hạ Hầu Quyên nào đang chờ Trác Dật Luân tại đây?

Đang cau mày suy nghĩ, Thôi Phụng Vân bỗng nghe một tiếng “bùng” vang lên, kể thấy bụi bay tung lên vùn vụt.

Biết đó là một tảng đá lớn bị ai đánh bể tan. Thôi Phụng Vân đoán chắc là Hạ Hầu Quyên đang lẩn quẩn đâu đây, nhưng nàng nghĩ mãi không ra đối phương đã dùng thứ binh khí gì đánh bể tảng đá bằng một sức lực mạnh mẽ như thế?

Lập kế, Thôi Phụng Vân bỗng quát lớn hai tiếng:

- Hay lắm!

Thôi Phụng Vân vừa quát xong, quả đối phương trúng kế nàng. Từ sau một tảng quả thạch to lớn một thiếu nữ áo đỏ xuất hiện.

Thôi Phụng Vân đoán chắc thiếu nữ áo đỏ nhất định là Hạ Hầu Quyên, người con gái mà Trác Dật Luân tơ tưởng, nàng vội chú mắt nhìn kỹ đối phương.

Không ngờ ngắm một hồi, Thôi Phụng Vân bỗng ngậy người ra như khúc gỗ, trong bụng vừa then vừa kinh hãi.

Nàng then vì Trác Dật Luân đã nhận xét đúng, Hạ Hầu Quyên rõ ràng đẹp hơn nàng xa.

Nàng kinh hãi vì thấy Hạ Hầu Quyên không cầm một thứ khí giới nào trong tay cả.

Hạ Hầu Quyên chỉ có hai tay không, tất nhiên nàng đã dùng chưởng kích thạch. Bất luận Hạ Hầu Quyên huy chưởng lực kích thạch hoặc ngưng vận nội lực cách không đánh tới, môn thần công nội lực của nàng cũng đều quả thực kinh nhân, thừa sức đối phó với tên thần lực quái hán đã từng đả thương Trác Dật Luân. Như thế không khiến Thôi Phụng Vân ngạc nhiên hãi kinh sao được?

Đang lúc Thôi Phụng Vân nửa sợ nửa then, Hạ Hầu Quyên đã bước đến trước mặt nàng.

Hạ Hầu Quyên bỗng dựng ngược đôi mày liễu vênh mặt hỏi:

- Ta đánh bể đá của ta, việc gì ngươi phải kêu “hay lắm”?

Câu hỏi vô lý của Hạ Hầu Quyên khiến Thôi Phụng Vân càng ngậy người thêm.

Nhưng Thôi Phụng Vân là một nhân vật tà đạo, nên nàng chỉ hơi ngấn người giây lát thôi, lập tức nàng cười lạt đáp:

- Ta kêu “hay” cho ta, việc gì ngươi mà ngươi hỏi.

Hạ Hầu Quyên quả nhiên cũng chưng hửng, sau đó nàng bỗng tươi cười nói:

- Ngươi trả lời hay quá ta khen ngươi đấy.

Thôi Phụng Vân vội chỉ tay về phía tảng đá bể nát, cười nói:

- Ngươi đập cũng hay quá, ta khen công lực của ngươi đó.

- Nếu thế thì ngươi chỉ khen ngợi việc đập bể đá của ta chứ gì?

Thôi Phụng Vân đoán biết cơn nóng giận của Hạ Hầu Quyên đã tiêu tan, vội gật đầu cười:

- Ta cũng như ai, trông thấy ngươi đập bể tảng đá, nên phải cất tiếng khen ngợi có chi là lạ?

- Đây ta mới đập bể đá, nhưng nếu ta đập bể đầu người có lẽ còn lợi hại hơn.

Thôi Phụng Vân vỗ hỏi:

- Đầu người mà ngươi nói chắc là thứ đầu người đã đặt sẵn, khác hẳn với những đầu người khác.

Không đề cho đối phương nói hết Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời:

- Nhất định là đầu người đặt sẵn rồi, nhưng ta đâu phải âm độc ma nữ, thích giết người, nỡ lòng nào đánh bể đầu người một cách độc ác như thế.

Thôi Phụng Vân cười hỏi:

- Chắc người nào đó có mối thù sâu với ngươi?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu:

- Không, người nói sai rồi, y là bạn của ta.

Thôi Phụng Vân bật cười hỏi:

- Đã là bạn, tại sao ngươi lại muốn đánh bể đầu y như tảng đá vừa rồi?

Hạ Hầu Quyên nhướng mày nói lớn:

- Là bạn thì cần nhứt phải hiểu lòng nhau, tôn kính nhau. Ta có hẹn với y gặp nhau tại đây không ngờ ta đã chờ y từ sáng tinh sương đến giờ mà vẫn chưa thấy bóng y đâu cả. Đó, như thế người bảo ta không hận y sao được?

Thôi Phụng Vân chum chim cười hỏi:

- Theo lời người chắc có lẽ người đang chờ đợi một người bạn trai.

Không chút hổ thẹn, Hạ Hầu Quyên gật đầu đáp ngay:

- Phải. Ta đang chờ đợi một người bạn trai, con gái làm bạn với con trai có sao đâu, sao người nhìn kỳ cục vậy?

Thôi Phụng Vân vẫn mỉm cười, nhưng lắc đầu bảo:

- Không. Ta chỉ ngạc nhiên thấy người có vẻ nóng ruột vậy thôi. Làm bạn với con trai không có sao hết, nhưng phải chịu khó chờ đợi mới được, ráng đợi tới trưa không được thì đợi tới chiều tối, đợi không được thì sáng mai đợi nữa, đợi tới chừng nào gặp được mới thôi.

Chừng đó bắt anh chàng năn nỉ ỉ oai hết lời thế mới thú vị chứ.

Hạ Hầu Quyên nghe nói hết sức bội phục, nàng mở to cặp mắt nhưng đen lánh nhìn Thôi Phụng Vân không chớp, rồi khẽ gật đầu nói:

- Người nói đúng lắm! Hay! Ta sẽ cố gắng đợi thêm nữa, nhưng ta đợi đến tối thôi.

Nếu đến tối mà chàng ta vẫn chưa đến, thì Tiểu cô Sơn này thế nào cũng bị ta đánh nát tan tành cho người xem.

Thôi Phụng Vân thấy tội nghiệp Hạ Hầu Quyên nên mở lời:

- Thôi đứng chờ nữa, người có đợi đến sáng mai chàng cũng không có mặt tại đây đâu.

Hạ Hầu Quyên sững sốt ngạc nhiên hỏi luôn một loạt:

- Sao? Sao người lại biết? Người là ai? Người biết ta là ai? Người ta đang đợi người biết là ai không?

Thôi Phụng Vân mỉm cười nói:

- Ta là Thôi Phụng Vân, người là Hạ Hầu Quyên còn chàng là Trác Dật Luân!

Hạ Hầu Quyên vội biến sắc, thối lui nửa bước, hai mắt sắc lạnh như dao nhìn thẳng vào mặt Thôi Phụng Vân hỏi lớn:

- Thôi Phụng Vân hãy nói thật cho ta biết, tại sao Trác huynh ta không đến? Có lẽ anh ấy đã xem thường cuộc hẹn này chăng?

Nếu đổi vào một đêm phụ tầm thường khác, gặp một cơ hội tốt để phá hoại cuộc tình tươi đẹp của Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên, Thôi Phụng Vân chỉ khẽ gật đầu một cái là đủ khiến cuộc tình duyên thơ mộng kia phút chốc biến thành mây khói ngay.

Nhưng Thôi Phụng Vân tuy xuất thân trong chốn bàng môn tà đạo, song nàng vẫn không đến nổi tán tận lương tâm, phá hoại hạnh phúc kẻ khác để cầu lợi cho mình, nên nàng vừa nghe hỏi vội lắc đầu đáp:

- Cô em chưa chi đã nghĩ quấy cho người ta rồi. Anh ấy không tệ như vậy đâu. Anh ấy rất trọng lời hẹn với cô em, anh ấy muốn đến đây lắm nhưng không thể đến đây được, mới mượn bà chị này đến dùm đây này.

Là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, Hạ Hầu Quyên chỉ hơi nghĩ qua là hiểu ngay.

Nàng không kinh hoảng, lo lắng hỏi:

- Thôi... cô nương, Trác huynh tôi đã bị trọng thương... hay đang lâm trọng bệnh đấy?

Thôi Phụng Vân khen thầm nàng, liền gật đầu cười đáp:

- Cô em khỏi phải lo ngại, tuy anh ấy đang bị trọng thương nhưng hiện nay đã lành mạnh rồi, ngặt chưa đi được thôi. Anh ấy đang chờ cô em lắm đó.

Nghe Trác Dật Luân khỏi bệnh, Hạ Hầu Quyên thấy trong người nhẹ nhõm, nàng nhoẻn miệng cười nói:

- Anh ấy không việc gì bắt buộc phải đến đây đúng hẹn, chứ nếu không thì không được với tiểu muội đâu. Bây giờ hiểu ra anh ấy lâm trọng bệnh, tiểu muội buộc phải đến thăm vậy.

Nói tới đây, Hạ Hầu Quyên nhìn Thôi Phụng Vân đầu xuống tới chân, rồi chớp cặp mắt đen láy, cười hỏi:

- Thôi cô nương, chẳng hay cô nương... có liên hệ gì đến Trác huynh tôi không?

Thôi Phụng Vân biết tính nết Hạ Hầu Quyên thẳng thừng hào sảng nên nàng càng không chút dấu diếm liền thuật lại vụ nàng may mắn cứu Trác Dật Luân thoát khỏi tay gã Thanh Phong tiểu đạo sĩ với Thần lực quái nhân, đem về Chỉ Y Cung chữa bệnh cho chàng, luôn cái việc nàng cưỡi trường nằm chung với Trác Dật Luân, quyết dụ cho chàng vào vòng ái ân xa ngã, nàng cũng kể tuốt luốt cho Hạ Quyên nghe.

Lúc đầu Hạ Hầu Quyên hơi cở vể khó chịu, nhưng chờ Thôi Phụng Vân kể hết, nàng mới vui vẻ, vòng tay nghiêng đầu nói:

- Thôi tỷ tỷ, tiểu muội rất bái phục tỷ tỷ và xin cảm ơn tỷ tỷ đã ra tay cứu sống Trác huynh.

Nghe Hạ Hầu Quyên gọi mình bằng tỷ tỷ một cách chân thành, Thôi Phụng Vân sung sướng bước lại nắm tay Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Hiền muội thật là người khoan dung đại độ, đã không khinh khi, hiền muội còn kiến ngu tỷ là chị, ngu tỷ cũng bái phục hiền muội về võ công. Ngu tỷ xin có lời mừng hiền muội.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Tiểu muội có gì mà tỷ tỷ lại mừng?

Thôi Phụng Vân vui vẻ nói:

- Không dấu gì hiền muội trước kia ngu tỷ là kẻ trầm luân dục hải gặp không biết bao nhiêu đàn ông nhưng ngu tỷ chưa hề thấy có ai quân tử chân chính như chàng, đứng trước mỹ sắc mà không chút động tình. Hiền muội có diễm phúc được anh ấy yêu thương nên ngu tỷ mới có lời mừng hiền muội như vậy đó. .

Nghe nói Trác Dật Luân yêu nàng thắm thiết, Hạ Hầu Quyên sung sướng bừng đỏ cả hai má, nàng lật đặt hối thúc Thôi Phụng Vân trở về Chỉ Y Cung.

Nhưng Thôi Phụng Vân thở dài, lắc đầu nói:

- Đừng đến Chỉ Y Cung làm gì nữa, nơi đấy đã bị cường địch đốt phá tan tành rồi.

Chồng của ngu tỷ là Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngộ Kỳ cũng đã vong mạng chỉ riêng có ngu tỷ là được may mắn thoát chết đấy thôi.

Hạ Hầu Quyên nghe qua biến sắc, nàng vừa buồn dùm cho Thôi Phụng Vân vừa lo sợ cho tính mạng của Trác Dật Luân.

Thôi Phụng Vân đoán rõ tâm ý nàng, vội trấn an:

- Hiền muội chớ nóng lòng lo ngại, khi ngu tỷ nghe tiếng chuông báo cảnh đã lập tức sai đưa tỷ nữ tâm phúc tên Liễu Tâm, dẫn ngay anh ấy đến Bí Hương Các dưỡng bệnh. Anh ấy không sao đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe xong trong bụng mới bớt lo, vội hỏi Thôi Phụng Vân:

- Thù nhân của Thôi tỷ tỷ a ai, tỷ tỷ có biết mặt chúng không?

Thôi Phụng Vân lắc đầu đáp:

- Ngu tỷ không biết hết, chỉ nhận diện một tên thôi - Tên khốn nạn ấy là ai vậy? Tỷ tỷ nói cho em biết đi, gặp hắn em trả thù dùm cho tỷ tỷ.

Thôi Phụng Vân nghiêng răng cắn hận đáp:

- Cảm ơn lòng tốt của hiền muội. Thù này phải để cho ngu tỷ trả ngu tỷ mới hả lòng.

Thôi đi hiền muội.

Hạ Hầu Quyên biết Thôi Phụng Vân đang bị thương đến cực độ nên nàng bước theo Thôi Phụng Vân trở lại Bí Hương Các đang gặp Trác Dật Luân.

Vừa đi, Hạ Hầu Quyên cố gợi chuyện để biết kẻ thù của Thôi Phụng Vân là ai, nên nàng vờ hỏi:

- Tứ Hải Thần Quân Hồ Ngộ kỳ danh liệt “Tam kỳ Nhị Đế. Nhất Tuyệt Lục Tàn”, là một cao thủ thượng đẳng của võ lâm võ công siêu tuyệt, tại sao mới gặp cường địch lại bị chết một cách dễ dàng như vậy. Thôi tỷ tỷ nói cho tiểu muội nghe đi.

Thôi Phụng Vân vô tình không biết thâm ý của Hạ Hầu Quyên liền đáp:

- Tài giỏi thì tài giỏi nhưng Minh thương dễ tránh ám tiễn nan phòng, một bởi hấp tấp không phòng bị kịp, hai vì đối phương cũng là những đệ nhất cao thủ công lực ngang nhau lấy ít đánh nhiều, dùng thủ ngự công nên phải chuốc thảm bại.

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu lớn:

- Thôi, tiểu muội đã hiểu rồi, kẻ thù tập kích Chỉ Y Cung là những tên ma đầu ác sát vô loại không biết tôn trọng luật lệ giang hồ là bọn Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc Phong chứ gì?

Thôi Phụng Vân lắc đầu:

- Hiền muội hiểu sai rồi đâu phải...

Nhưng Thôi Phụng Vân chưa nói hết lời, Hạ Hầu Quyên đã vẫy tay cười nói:

- Thôi tỷ tỷ sơ ý nói rõ cho tiểu muội biết rồi. Những kẻ tài lực ngang với Hồ Thần Quân không ngoài “Tam Kỳ Nhị Đế, Nhất Tuyệt Lục Tàn” nhưng Tam Kỳ Nhất Tuyệt đều là những nhân vật chính phái quyết phòng khi nào hành hung như vậy. Như thế chắc những kẻ ban đêm đánh lén Chỉ Y Cung là những tên ác sát hung ma trong nhóm “Vũ Trụ Lục Tàn” chứ gì?

Thôi Phụng Vân nhìn Hạ Hầu Quyên, rồi lắc đầu gượng cười nói:

- Hiền muội bất tất phải phí tâm khổ tâm, tìm cách hỏi vặn ngu tỷ làm gì. Ngu tỷ đã thề quyết tự mình báo thù, dẫu đánh không lại bọn chúng, nhất định tỷ tỷ cũng liều mạng, quyết rửa hận cho được.

Hạ Hầu Quyên thấy Thôi Phụng Vân chấp ý không chịu nói ra tên kẻ thù, còn hết sức khéo léo giữ kín miệng, nên nàng tạm bỏ qua không hỏi nữa, nhưng trong bụng nàng quyết thể nào cũng thám rõ được mối nghe.

Đi không bao lâu, Thôi Phụng Vân bỗng đứng dừng lại.

Hạ Hầu Quyên ngược mắt nhìn lên thấy đang đứng trước một cốc khẩu vắng vẻ, nàng tự hỏi:

- Thôi tỷ tỷ đã đến Bí Hương Các rồi sao?

Thôi Phụng Vân chỉ tay vào cốc khẩu gật đầu đáp:

- Bí Hương Các ở phía trong Tiêu Diêu Các là một ngôi lầu kiến tạo rất tỉ mỉ, hiền muội vào trong cốc không xa là trông thấy ngay...

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên nhìn Thôi Phụng Vân!

-Thôi tỷ tỷ, sao tỷ tỷ không vào với tiểu muội, còn kiêng sợ nỗi gì nữa?

Thôi Phụng Vân gượng cười đáp:

- Những việc làm xấu hổ của tỷ tỷ không cho phép tỷ tỷ vào gặp anh ấy. Thôi hiền muội hãy vào trong trước đi đừng để anh ấy đợi, tỷ tỷ đứng ngoài này chờ xem động tĩnh thế nào rồi sẽ vào sau.

Dứt lời nàng vẫy tay bảo Hạ Hầu Quyên đi vào rồi lập tức lách mình nấp vào một đồng đá gần đó.

Hạ Hầu Quyên hồi hộp trong nửa mừng nửa thẹn, tiến sâu vào Tiêu Diêu Cốc.

Trong cốc địa thế hiểm hóc quanh co, toàn là những vách đá cao chồm chở.

Sau nhiều lần quẹo qua quẹo lại Hạ Hầu Quyên vào tới một khu đất rộng rãi có nhiều cỏ xanh mơn, quang cảnh tươi đẹp dị thường. Chỗ này sáng hẳn ra, không tối tăm như trong giữa cốc khẩu.

Thấy một tòa lâu các xinh xắn ở bên thác nước, mới đi gần tới Hạ Hầu Quyên đã cất tiếng gọi lớn.

- Trác huynh! Trác huynh ơi! Trác huynh đã đỡ hẳn chưa? Tiểu muội Hạ Hầu Quyên đến thăm Trác huynh đây này.

“Quái lạ sao chẳng nghe ai trả lời thế này?” Hạ Hầu Quyên kinh ngạc tự hỏi.

Bỗng Hạ Hầu Quyên kinh hồn bạt vía lập tức thi triển môn tuyệt thế khinh công “Linh Không Hư Độ”, tung người nhảy ngay vào Bí Hương Các.

Vừa bước vào Bí Hương Các, đúng như nàng vừa phát giác nàng chợt thấy một nàng nữ tỳ áo xanh cỡ mười sáu mười bảy tuổi đang nằm thiêm thiếp trên mặt đất.

Hạ Hầu Quyên càng hốt hoảng thêm nàng không kịp xem nàng nữ tỳ sao lại nằm đó, vội phóng ngay lên trên tìm kiếm Trác Dật Luân.

Nhưng kiếm tìm khắp nơi, nàng vẫn chẳng thấy bóng Trác Dật Luân. Đâu đâu cũng vắng ngắt im lìm, Hạ Hầu Quyên cuống lên, trống ngực đập mạnh lên, nàng vội chạy trở xuống, dừng nàng nữ tỳ lên hỏi:

- Có phải em là Tiểu Lâm không?

Nàng nữ tỳ áo xanh chỉ nhẹ gật đầu chứ không sao nói ra tiếng, toàn thân oằn oại trên tay Hạ Hầu Quyên. Hạ Hầu Quyên lúng túng gọi đi gọi lại hai ba lần, nhưng nạn nhân vẫn cứ thiêm thiếp nhắm hai mắt. Chừng chụp tay nạn nhân đoán mạch, nàng mới biết Tiểu Lâm đã trúng kỳ độc đã quá lâu, bệnh tình rất trầm trọng.

Không để lỡ một giây phút nào cả, Hạ Hầu Quyên nghiêng rằng giờ chỉ gắng công liên tiếp điểm mạnh vào tâm nguyên Đại huyệt của Tiểu Lâm. Phương pháp điểm huyệt này chỉ nhằm cứu nạn nhân lại tỉnh trong phút chốc, chứ không thể khử độc và thoát khỏi kiếp số được.

Quả nhiên sau một hồi lâu Tiểu Lâm bỗng dần dần tỉnh lại cặp mắt lơ lơ mất thần sáng lên nàng nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên nữa hốt hoảng nữa hoài nghi.

Hạ Hầu Quyên biết thời cơ rất cấp bách không thể chờ đợi được lâu hơn nữa vì nạn nhân chỉ tỉnh dậy trong giây phút nào đó thôi nên nàng vội hỏi:

- Tiểu Lâm, ta là bạn thân của nữ chủ nhân đây, Trác tướng công đâu em?

Tiểu Lâm khẽ đáp:

- Từ lúc đến đây, Trác tướng công đã khỏe nhiều, có thể đi lại được rồi, tướng công nói có một cuộc hẹn hết sức quan trọng không thể bỏ được nên.

Hạ Hầu Quyên chụp nói:

- Nên sao! Sao em không bảo anh ấy là chủ nhân của em đã đi dùm rồi.

- Em có nói nhưng Trác tướng công bảo nữ chủ nhân đang bị thảm họa làm sao đi được, nên tướng công đã rời khỏi đây rồi.

Hạ Hầu Quyên nghe nói Trác Dật Luân nghĩ nhiều đến mình như vậy, nàng cảm động nghĩ thương Trác Dật Luân đến rơi nước mắt.

Nàng hỏi tiếp:

- Em bảo anh ấy đến Tiểu Cô Sơn, sao ta với nữ chủ của em trên đường trở lại không hề gặp?

Tiểu Lâm đáp giọng rõ ràng hơn:

- Em vì được lệnh của nữ chủ nhất định ngăn cản Trác tướng công, trong khi đôi bên đang giằng co nhau thì đột nhiên từ phía ngoài thổi vào một mùi hương thơm...

Hạ Hầu Quyên thất thanh chặn hỏi:

- Có người đánh trộm phải không?

Tiểu Lâm gật đầu:

- Dạ phải! Trác tướng công với em vừa ngủ thấy mùi thơm là cả hai lập tức toàn thân mềm nhũn, ngã lăn ra đất, ngay liền đó em thấy có một số người xuất hiện họ bắt sống Trác tướng công mang đi mất.

Hạ Hầu Quyên nghiêng răng tức tối, hỏi:

- Bọn chúng tất cả bao nhiêu người? Lai lịch ra sao? Hình dạng ra sao? Em có thể cho ta biết được không?

Tiểu Lâm vội đáp:

- Bọn chúng có tất cả năm người, hai đại hán áo đen, hai lão nhân áo đen, với một người mặt bát quái đạo bào, ngồi trên chiếc xe bốn bánh tay phe phẩy chiếc quạt lông. Lão hình như đã tự xưng là “Lục Tàn Bang chủ”...

Nói được bấy nhiêu thần sắc của Tiểu Lâm bỗng biến đổi, hai mắt nàng lơ lơ trở lại, mặt xám ngắt và sau đó ít giây, Tiểu Lâm trút hơi thở cuối cùng.

Hạ Hầu Quyên thở dài, khẽ đặt thi thể Tiểu Lâm xuống đất cau mày suy nghĩ.

Nàng hoang mang không hiểu vì trong đương thế võ lâm chỉ nghe nói có “Vũ Trụ Lục Tàn” chứ làm gì có cái tên “Lục Tàn Bang chủ”! Lục Tàn Bang Chủ là ai? Tại sao bọn chúng lại bắt sống Trác Dật Luân? Đồi bên có thù oán gì nhau chẳng? Hay vì nguyên nhân nào khác?

Những nghi vấn trên đây không tài nào Hạ Hầu Quyên suy đoán được.

Bất đắc dĩ, Hạ Hầu Quyên chờ gặp lại Thôi Phụng Vân hỏi cho biết rồi sẽ tính sau.

Không ngờ, chờ mãi vẫn không thấy tung tích Thôi Phụng Vân đâu cả, Hạ Hầu Quyên lo sợ bên ngoài có biến, nàng lập tức theo đường cũ chạy trở ra cốc khẩu.

Ra tới nơi, Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên thấy Thốt Phụng Vân đi đâu mất biệt.

Phóng mắt nhìn kiếm khắp bốn phía vẫn không thấy Thôi Phụng Vân, nàng chán nản ngồi xuống một tảng đá nghỉ chân.

Bỗng Hạ Hầu Quyên thấy có mấy miếng vải nhỏ. ai bỏ gần đây, nàng vội nhất lên xem, mới hay Thôi Phụng Vân đã cắn ngón tay lấy máu đề thơ vĩnh biệt. Nàng bảo nàng không còn đủ can đảm gặp lại Trác Dật Luân.

Xem xong Hạ Hầu Quyên bỗng dậm chân thở dài rồi đứng ngăn người trước Tiêu Diêu Cốc khẩu.

Hồi lâu, chợt đoán ra bọn bắt cóc Trác Dật Luân dám là bọn Vũ Trụ Lục Tàn và lão nhân cầm quạt mặc bát quái đạo bào, ngồi trên xe bốn bánh tự xưng là Lục Tàn Bang chủ dám là Độc Cô Trí? Hạ Hầu Quyên thất kinh vì sau khi đuổi hệt Hà Chương Thiên tại “Hoàng sơn Tây Hải môn”, nàng biết rõ bọn Vũ trụ Lục Tàn quả danh bất hư truyền. Tên nào cũng có riêng một độc môn kỳ học lợi hại.

Sáu tên tàn phế hung nhân tuy mỗi tên đều bị tật khác nhau nhưng bọn chúng vẫn có sở trường riêng danh trấn võ lâm, giả như bọn chúng liên hợp thành khối Lục Tàn Bang và do Độc Cô Trí một kẻ cơ kế xảo quyết lãnh đạo tụ một thành lâm uy thanh thế tất sẽ hùng mạnh thập bội. Và khi bọn chúng độc bá võ lâm giang hồ đang lúc nhiều nhương, võ lâm vào vòng tai kiếp vô phương cứu vãn.

Càng nghĩ Hạ Hầu Quyên càng tức vì thế nàng quyết không để bọn chúng tự tung tự tác.

Hạ Hầu Quyên lập tức rời khỏi Tiêu Diêu Cốc đi về hướng Hà Bắc. Dọc đường nao nao tắc dạ nàng không tài nào quên nổi Trác Dật Luân.

Một thiếu nữ tư sắc tuyệt đại như nàng, và là một vị hồng trang hiệp nữ, võ học tuyệt luân, hết sức cao ngạo, đối với nhi nữ tình trường nàng đâu dễ động tình nhưng một khi đã động tình rồi, tất nhiên phải hết sức tha thiết.

Hai vì Trác Dật Luân đã quá xem trọng lời hẹn ước. Chàng đã bắt chấp hết thấy cốt giữ đúng lời hứa, không ngờ chàng giữa đường gặp nạn.

Bất luận lão Lục Tàn Bang Chủ có phải Độc Cô Trí hay không, chỉ nhân dò theo vụ Tiểu Lâm bị trúng độc cũng đủ biết lão ta vô cùng độc ác.

Trác Dật Luân bị trọng thương mới lành, công lực chưa phục nay lại bị lọt vào tay bọn ác nhân nhất hiệp vô cùng nguy hiểm.

Nàng đi mãi, sông trời cây đá đối với nàng chỉ là những sào và sào. Nàng đâu còn tâm trí nhân tình để thưởng thức cảnh sắc thiên nhiên.

Nhưng đôi mắt của Hạ Hầu Quyên tuy “vô cảnh” nhưng đôi tai của nàng không thể “vô thanh ” Nhân lúc nàng vừa đi gần tới một hang núi, chợt nghe thấy từ trong động phát ra tiếng nhai lách cách khiến ai nghe thấy ai cũng rùng mình sợ hãi.

Lúc khởi đầu, Hạ Hầu Quyên chưa thèm để ý, nàng chỉ hơi nghiêng đầu thản nhiên nhìn về phía động huyệt.

Nhưng vừa lúc nàng đi mau gần sát động huyệt, đột nhiên có một bóng đen từ trong động bay ra, rồi rơi bịch xuống mặt đất.

Hạ Hầu Quyên lưu ý nhìn kỹ bất giác cảm thấy kinh kỳ.

Hoá ra bóng đen vừa rồi chỉ là một cái đầu chó sói dính theo hai chân trước.

“Chó sói chết làm gì biết bay, không lẽ trong động có người ném xác chó sói ra ngoài?” Nghĩ đến, đây Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười cho rằng nàng đã đoán sai, không lý nào có thể như thế được, bởi vừa rồi trong lúc nàng còn cách xa động huyệt, đã nghe tiếng người nhai chóp chép, nếu trong động đang có người thì người này không lẽ đang ăn thịt chó sói?

Chó sói ăn thịt người chết là việc thường nhưng nếu người ăn thịt chó sói chết là một việc hiếm có trên đời.

Bởi thế nàng cho rằng kẻ đang ăn thịt chó sói trong huyệt không phải là người, mà là loài mãnh thú hết sức hung dữ.

Nếu gặp lúc bình thường, Hạ Hầu Quyên nhất định phải vào động xem xét, hay ít nhất cũng phải tìm cách dụ con ác thú ăn xác chó sói ra ngoài động để xem nó là cọp hay đười ươi?

11. Hồng Nhan Trí Phục Khùng Tàn Nhân

Bào Hạo Hồng Nhan Hạ hầu Quyên hiện lòng đang buồn bực đâu còn tâm trí tò mò, nàng cần đi gấp đến Đồng Bách Sơn.

Bởi thế nửa xác chết chó sói vừa rơi bịch xuống mặt đất chỉ khiến nàng nhìn qua loa vào phía động huyệt với xác chó sói nhưng chân nàng vẫn không ngừng.

Không ngờ một quái sự bỗng hiện theo sau đó khiến Hạ Hầu Quyên hiếu kỳ đứng dừng lại.

Đây là một chuỗi cười ha hả từ trong động truyền ra ngoài.

Hồ làm gì biết cười, báo chỉ biết hú còn đười ươi chỉ biết nhe răng chó không khi nào cười như thế này được.

Nhất định trong động có người, dạ dày của người này hết sức phi thường mới ăn nổi xác chó sói.

Nàng không quát hỏi, cũng không thềm bước vào động, chỉ lấy xác con chó sói, ném vào động.

Quả nhiên động tác trên hết sức công hiệu, trong động có tiếng quát to, lập tức có bóng người nhảy vọt ra ngoài.

Hạ Hầu Quyên vẫn đứng yên, định thần nhìn kỹ, trông thấy kẻ vừa xuất hiện là một đại hán thân hình hết sức hùng vĩ, nhưng dơ đầy đầu tóc rối bù.

Đại hán quét mắt nhìn quanh, thấy trừ Hạ Hầu Quyên ra, không còn ai khác, y liền cất tiếng hỏi nàng:

- Con bé kia tại sao ngươi lại ném nửa con chó sói này vào trong động?

Hạ Hầu Quyên không ngờ kẻ vừa xuất hiện là một quái nhân không khác gì loài sơn tinh hải quái, nàng cau mày rồi phì cười đáp:

- Người có thể liệng xác chó sói ra ngoài này, tại sao ta lại không thể ném nó vào trong ấy?

Đại hán ngẩn người rồi phút chốc gật đầu:

- Đúng, người nói có lý ta không chấp người.

Vừa nói xong, đại hán quay người định bước trở nào động.

Hạ Hầu Quyên không ngờ đối phương lại thừa nhận mình có lý, nàng bất giác hừ một tiếng gọi tay gọi:

- Đây, đây tại sao người đi nhanh như thế?

Đại hán ngạc nhiên:

- Người muốn ta ở lại đây làm gì? Chẳng lẽ ta không giận người, người lại giận ta?

Trông thấy đại hán cở vẻ điên khùng, Hạ Hầu Quyên bật cười thành tiếng nói lên:

- Ta muốn hỏi người một việc.

Đại hán giơ hai tay, gấp dài nói:

- Muốn hỏi gì hãy hỏi nhanh lên, ta cần trở vào ngủ thêm.

Hạ Hầu Quyên chỉ vào bộ quần áo dính đầy máu cười hỏi:

- Có phải là máu chó sói đấy không?

Đại hán đáp:

- Phải! Máu chó sói cũng có, máu người cũng có.

- Thế máu chó sói và máu người ở đâu ra?

- Ta giết chết người, máu người dính vào quần áo, ăn thịt chó sói, nên quần áo mới dính máu chó sói.

- Đâu có thể giết chết người dễ dàng như vậy, còn thịt chó sói đâu thơm ngon gì? Tại sao người đã giết người lại ăn thịt chó sói?

- Vì có một người hiếp đáp ta quá cỡ, nên ta nổi nóng không sao nhịn được đã giết chết hắn. Trong khi ta đi đến đây một nơi hoang vắng không có nhà cửa, bụng đói như cào, không có đồ ăn ta đành phải bắt ít con chó sói ăn cho đỡ đói.

Hạ Hầu Quyên dần dần thấy gã đại hán có vẻ gì vui vui, nàng liền mỉm cười hỏi:

- Thịt chó sói có ngon không?

Đại hán cau mày đáp:

- Ta cứ tưởng ta là kẻ ngu dốt nhất trên đời không ngờ người còn khờ khạo hơn ta nữa, đáng tức cười thật.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Người bảo ta điên mà điên ở chỗ nào?

Đại hán nhe răng cười hềnh hếch:

- Người điên ở chỗ ngồi hỏi ta thịt chó sói có ngon hay không. Đáng lý người không nên nói như vậy, vì nếu ngon đời tào ta lại phải tức tối, ném cả cái đầu chó sói ra ngoài này.

Hạ Hầu Quyên nghe nói cũng phì cười nàng nhìn đại hán hỏi ngang:

- Người tên là gì?

Đột nhiên đại hán vụt trừng mắt nổi giận quát lớn:

- Con nhỏ kia, sao người lăm mồm lăm mép thế. Ta tên gì mặt ta, người hỏi chi vậy?

Thấy đại hán có vẻ điên điên khùng khùng, Hạ Hầu Quyên bỏ qua không chấp. Nàng lấy ra một bình rượu giơ ngay trước mặt đại hán cười bảo:

- Ta biết ngươi khát rượu, nếu ngươi chịu nói tên họ ngươi cho ta nghe, ta biếu ngươi bình rượu này. Ngươi có bằng lòng không?

Đại hán thấy có rượu, hai mắt sáng lên, y liếm môi nuốt ực nước miếng một cái gật đầu lia lịa.

- Nói. Ta nói. Ta tên “đại khùng”! Đại Khùng là tên ta. Ai cũng kêu ta tên ấy.

Nghe đại hán nói tên xong Hạ Hầu Quyên sức nhớ tới câu chuyện Thôi Phụng Vân đã kể lại cho nàng nghe, nàng đoán đại hán khùng này rất có thể là gã thần lực quái hán đã đánh Trác Dật Luân bị trọng thương nên nàng vội hỏi:

- Ngoài cái tên Đại khùng ra người còn tên gì khác ta nữa không?

Đại hán cao hứng búng tay nghe “tróc” một tiếng, lớn tiếng cười:

- Còn, ta còn tên khác nữa, Bộc Dương Dũng. Tên này là tên thật của ta đó.

Hạ Hầu Quyên bỗng giật mình đánh thót một cái, nghĩ bụng:

- Trời ơi! Té ra hán là một nhân vật được biệt danh trong nhóm “Vũ Trụ Lục Tàn”.

Thảo nào Trác huynh không bị hán đánh trọng thương sao được?

- Con nhỏ kia, ta đã trả lời ngươi rồi, sao ngươi không đưa rượu cho ta? Bộ ngươi định lừa ta sao chứ?

Hạ Hầu Quyên nghe Bộc Dương Dũng nhắc, nàng giật mình lật dật nhoẻn miệng cười rồi liệng ngay bình rượu cho đối phương.

Bộc Dương Dũng lập tức chụp lấy mở nắp đưa lên miệng uống ồng ọc một hơi cạn sạch.

Uống xong y khà một tiếng giơ tay lên quẹt mép như chưa đã thèm, Hạ Hầu Quyên thấy thế lại hỏi:

- Bộc Dương Dũng, ngươi vừa giết chết ai đấy?

Bộc Dương Dũng cười hì hì hỏi lại:

- Ngươi còn rượu nữa không mà hỏi ta? Còn thì ta mới nói, hết thì thôi. Ta đi ngủ đây.

Tưởng Hạ Hầu Quyên hết rượu nên nói xong y quay lưng định đi tìm chỗ ngủ.

Hạ Hầu Quyên thấy y khùng mà còn khôn như vậy nàng bỗng dựng cao đôi mày quát lớn:

- Bộc Dương Dũng, nếu ngươi không chịu trả lời ta thì đừng hòng rời khỏi chốn này.

Bộc Dương Dũng đang gục gặt đầu bước đi chợt nghe Hạ Hầu Quyên quát gọi, y dừng lại trợn mắt hỏi nàng:

- Con nhỏ kia, ngươi dám lớn tiếng với ta thật sao?

Hạ Hầu Quyên gật mạnh đầu nói:

- Phải! Dám chứ sao không. Nếu ngươi chịu trả lời ta sẽ cho ngươi món ngon khác.

Bộc Dương Dũng vội tươi sắc mặt gãi đầu hỏi:

- Thật à? Ngươi còn có món khác ngon nữa à? Rượu phải không?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp:

- Rượu thì hết rồi còn thịt khô thơm ngon lắm.

Bộc Dương Dũng nghe nói có thịt khô, y lại liếm môi nuốt nước dãi nữa.

Y xoa tay cười hỏi:

- Con nhỏ kia sau khi ta nói rõ cho người biết ta đã giết chết ai rồi người biểu hết thịt khô của người cho ta phải không?

Hạ Hầu Quyên biết muốn dụ khị Bộc Dương Dũng thì chỉ có rượu và thịt nên nàng liền gật đầu nói:

- Chỉ cần người trả lời ta đầy đủ ta biểu hết thịt khô của ta cho người ngay.

Bộc Dương Dũng khoái chí hoan hô lớn một tiếng rồi lao người nhảy vọt vào trong thạch động. Thấy Bộc Dương Dũng không những dũng lực cái thế, y còn có một thân pháp kỳ ảo tuyệt diệu. Hạ Hầu Quyên rất lo ngại, vì nếu may mắn y được thông minh một chút, võ lâm tất sẽ điêu đứng chứ chẳng không.

Chạy vào trong động không lâu, Bộc Dương Dũng bỗng trở ra kéo theo một cái xác chết đầu bị bể nát tới trước mặt Hạ Hầu Quyên, y nhìn nàng cười hèn hếch.

Thấy xác chết mặc áo đạo bào màu vàng, Hạ Hầu Quyên sức nhớ ra liền hỏi Bộc Dương Dũng:

- Có phải đạo sĩ này tên Thanh Phong, hẳn là cháu trai của Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc không không?

Bộc Dương Dũng lắc đầu:

- Ta không hề hỏi tên họ hắn, cùng không biết hắn là cháu của ai cả.

- Có phải hắn biết thả rắn không?

Bộc Dương Dũng ngạc nhiên kêu lớn:

- Ủa bộ người biết bói toán nữa sao? Ủ, hẳn biết thả rắn, bắt rắn, trong mình hắn còn có rất nhiều rắn nữa.

Biết mình đã đoán đúng, Hạ Hầu Quyên quát mắt hỏi:

- Theo sự hiểu biết của ta thì gã đạo sĩ này đã cho người ăn uống rất phủ phê thế tại sao người giết chết hắn?

Bộc Dương Dũng há mồm định trả lời, nhưng y bỗng đỏ mặt nín thinh.

Hạ Hầu Quyên làm bộ sa sầm nét mặt nói:

- Người hãy trả lời cho ta biết nếu không ta không cho người thịt khô đâu.

Bất đắc dĩ Bộc Dương Dũng mới gật đầu đáp:

- Ủ! Hẳn có bao ta ăn uống nhưng hắn sai khiến ta nhiều quá. Dọc đường hắn cứ la hét bảo ta đánh nhau hoài...

- Có thể hắn mới chịu bao người ăn uống chứ. Nhưng sao người lại đến nỗi phải giết hắn.

Bộc Dương Dũng hết gật đầu lại gãi tai nghe soàn soạt:

- Hắn đã nhận lời nuôi ta, thì cho ta ăn no uống đủ. Đi đến đây ta bảo ta đói, hắn không cho ta ăn lại còn mắng ta bảo đợi đến thị trấn mới được ăn. Người nghĩ coi hắn chơi ngang với ta quá.

- Như thế là người giết hắn phải không?

- Không. Ta bảo hắn không cho ta ăn uống thì ta không cần nghe lệnh hắn nữa. Từ nay hai đứa chia tay là xong.

- Thế hắn bảo sao?

- Còn bảo sao nữa? Hắn không cho ta đi, lại còn trừng mắt quát nạt, thị oai. Hừ, hắn làm như hắn cha ta vậy. Ta tức quá, giờ tay võ nhẹ vào đầu định bảo hắn: Đừng la lối nữa.

Ai ngờ, coi vậy mà hắn tề ghê. Ta võ nhẹ có một cái mà đầu hắn ra thế này đây.

Hạ Hầu Quyên liếc nhìn xác chết của gã đạo sĩ, nàng kinh hồn cho cường lực của Bộc Dương Dũng.

Trong khi ấy Bộc Dương Dũng bỗng cười khan một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta lỡ tay, nhưng dù sao đối với hắn ta cũng chưa đến nỗi tề bạc lắm.

Hạ Hầu Quyên kêu lên:

- Người đập nát đầu người ta như thế này còn bảo là chưa đến nỗi tệt bạc hả?

Bộc Dương Dũng cười nói:

- Cô bé kia tại sao người không nghĩ kỹ một chút. Thịt người dẫu sao cũng thơm ngon hơn thịt chó sói, trong lúc ta đang đói bụng gần chết, ta vẫn chưa hề đụng chạm tới người hân như thế ta không tốt với hân sao.

Hạ Hầu Quyên nghĩ Bộc Dương Dũng nói cũng phải. Trong lúc quá đói bụng mà y không xé xác gã đạo sĩ ăn uống cũng đủ biết y chưa đến nỗi mất hân cả nhân tính.

Bộc Dương Dũng bỗng rờ bụng, nhăn mặt kêu:

- Cô bé kia, ta đói nữa rồi đây, người muốn hỏi chờ lát nữa sẽ hỏi, giờ người cho ta ăn trước đi, không ta chịu không thấu dẫu.

Hạ Hầu Quyên gật đầu, nhưng nàng chỉ liệng cho Bộc Dương Dũng một nửa phần thịt khô thôi. Nàng cười bảo:

- Người hãy ăn đỡ chút đỉnh trước đã, còn lại một gói to, lát nữa ta sẽ tặng luôn cho người.

Bộc Dương Dũng chụp lấy phần thịt khô Hạ Hầu Quyên liệng cho ăn ngấu ăn nghiến, rồi tươi cười nói:

- Rồi đây, hỏi gì cứ hỏi đi, mau lên. Ta phải ăn thật nhiều mới tạm no.

Sau một hồi đối đáp, Hạ Hầu Quyên đoán biết Bộc Dương Dũng là người ngay thẳng, không chịu nói dối, nàng vội hỏi:

- Có phải người là một nhân vật trong nhóm “Vũ Trụ Lục Tàn” không?

Bộc Dương Dũng bỗng trừng mắt hầm hầm giận dữ nhìn Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên không hiểu đầu đuôi, cau mày quát hỏi:

- Bộc Dương Dũng, sao người vô cớ lại nhìn trừng trừng vào mặt ta như muốn ăn thịt ta vậy?

Bộc Dương Dũng la lớn:

- Nhìn người là ta quý mến người đó. Nếu không, người bị đập nát rồi. Trước đây chưa ai hỏi ta câu người vừa hỏi mà được toàn mạng cả, người hiểu chưa.

Hạ Hầu Quyên bật “ồ” một tiếng hỏi:

- Thế người không chịu nhận là người của Vũ Trụ lục Tàn à?

- Không, nhất định là không.

- Người có quen biết Độc Cô Trí, Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý, Tư Mã Thông và Tư Mã Minh không?

Bộc Dương Dũng lắc đầu:

- Không quen nhưng có nghe danh tiếng của bọn chúng.

- Bọn chúng có phải là năm người trong Vũ Trụ Lục Tàn không?

Bộc Dương Dũng gật đầu:

- Bọn chúng là năm nhân vật trong Vũ Trụ Lục Tàn nhưng ta không phải.

Hạ Hầu Quyên cau mày khó hiểu. Thấy vậy Bộc Dương Dũng bỗng cười nói:

- Cô bé kia, bộ người lạ lắm sao. Ta có lý do của ta mà.

- Đâu người nói rõ lý do của người cho ta nghe thử xem.

Bộc Dương Dũng cười hà hà nói:

- Ta phải hỏi người trước đã. Có phải ý nghĩa của Vũ trụ Lục Tàn là tàn khuyết không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Có thể giảng nghĩa như thế.

Bộc Dương Dững ha hả cười lớn:

- Hay lắm! Vậy giờ ta nói người nghe nhé. Tư Mã Thông là kẻ điếc vì hai tai của hắn kể như không nghe, Tư Mã Minh là tên mù, hai mắt của hắn cũng kể như vô dụng. Còn Vân Thiên Lý thì hai chân cụt từ đầu gối trở xuống, hai cánh tay Hà Chương Thiên thì hoàn toàn không xài được. Độc Cô Trí trúng phong tẩu hỏa bán thân bất toại, quanh năm sống trên cỗ xe bốn bánh nửa nằm nửa ngồi kể như phế nhân luôn. Năm đứa ấy đều bị tàn khuyết rành rành, xưng là “tàn” gì cũng nghe hợp lý. Còn ta, ta có đủ hai mắt, một mũi, hai tai, và mồm, không mù không điếc, hai bàn tay có thể đập tan núi, đôi chân ta có thể chạy nhanh hơn ngựa, ta có gì là tàn khuyết đâu, mà bảo ta phải đứng chung hợp xưng “Vũ Trụ Lục tàn”.

Nghe Bộc Dương Dững nói xong, Hạ Hầu Quyên mới biết đối phương không khác một hòn ngọc quý chưa được mài dũa.

Nàng gật đầu cười bảo:

- Lý do của người kể ra cũng đúng đấy.

Bộc Dương Dững thấy Hạ Hầu Quyên không phản đối, mà lại còn tán đồng cho lý do của mình rất đúng thì khoái chí cười sảng sặc một hồi, rồi vênh mặt nói:

- Nếu như bọn giang hồ chịu đặt cho ta một ngoại hiệu khác thì hay biết mấy. Thí dụ như... như Vũ trụ Đệ nhất Khuyết nghe có phải chí lý không?

Hạ Hầu Quyên thích thú giương mi hỏi:

- Chỉ gì là “Vũ trụ Nhất Khuyết”, chữ khuyết nghĩ là thế nào?

Bộc Dương Dững đâm đâm vào lưng, cười đáp:

- Khuyết là khuyết tiền! Bình sanh ta chỉ thiếu hụt tiền không kiếm ra tiền, nhưng ta không muốn ăn cắp, trừ phi gặp được ai hảo tâm tự động mời ta ăn. Ta thường phải nhịn đói nhịn khát luôn như thế không phải là “Vũ trụ Đệ nhất khuyết” sao?

Hạ Hầu Quyên phát lên cười khúc khích nói với Bộc Dương Dững:

- Vận của người không đến nỗi xấu đâu. Hôm nay người đã gặp được người tốt rồi đó.

Ta đây này. Ta bằng lòng mời người ăn uống, còn biếu thêm người một đỉnh vàng nữa, để khi nào người không gặp người hảo tâm mời người ăn uống khi ấy người có thể tự mua lấy thức ăn, người chịu không?

Nói rồi không đợi Bộc Dương Dững trả lời, nàng liền móc ra đỉnh vàng và trao luôn gói thịt khô còn lại cho y.

Bộc Dương Dững thò lỗ cặp mắt nhìn nàng, nhưng trong ánh mắt y có vẻ rất cảm kích, ngạc nhiên:

- Cô bé kia...

Thấy đối phương sung sướng mừng rỡ, chắc chịu nghe lời mình Hạ Hầu Quyên liền ướm thử, nàng to tiếng chặn lời:

- Làm người phải biết lễ phép người không được kêu ta là cô bé, phải kêu ta là cô nương nghe chưa?

Quả nhiên Bộc Dương Dững cười hềnh hếch, gật đầu lia lịa:

- Phải! Phải! Cô bé... à, cô nương tử té quá! Cô nương có cần ta đánh nhau hộ không?

Hay là làm hộ cô nương việc gì không?

Hạ Hầu Quyên một vì muốn biết công lực của Bộc Dương Dững mạnh đến mức nào, cần nhất phải dùng oai thu phục mới được, nên nàng vội lắc đầu mỉm cười nói:

- Ta không cần người đánh nhau hộ ta, ta muốn người đánh với ta.

Bộc Dương Dũng trợn ngược đôi mắt, y kinh ngạc đến đờ người như khúc gỗ.

Hạ Hầu Quyên giả bộ không vui, trách móc:

- Hừ! Ta tưởng ngươi là người thật thà không ngờ ngươi lại giả dối như vậy. Hồi nãy ngươi hết sức cảm ơn ta, nhưng tại sao bây giờ ngươi không chịu nghe lời ta? Có phải ngươi nhút nhát sợ sệt không đánh nhau với ta chẳng?

Bộc Dương Dũng giật mình vội nổi gân cổ đáp:

- Cô bé... à, mà cô nương, không phải ta không dám đánh nhau với cô nương, bởi sức ta ghê gớm lắm, với bàn tay to tướng này, ta chỉ sợ đánh bẹp đầu cô nương như tên đạo sĩ nằm kia lắm.

Bộc Dương Dũng vừa nói vừa chỉ cái đầu nát bét của tiểu đạo sĩ. Hạ Hầu Quyên bật tiếng cười lớn:

- Ngươi cứ việc yên tâm, ta đâu tệ lậu như gã đạo sĩ ấy. Thôi thế này, hai ta không cần đánh nhiều, chỉ cần đối kích ba chiêu là đủ rồi.

Bộc Dương Dũng lật đật nói:

- Cô nương, nếu cô nương chịu nổi ba chiêu của ta, ta thề sẽ nghe lời cô nương suốt đời.

Biết Bộc Dương Dũng là kẻ lỗ mãng, nhưng nói một là một, thế nào cũng giữ đúng lời, trong bụng mừng thầm, Hạ Hầu Quyên lập tức gật đầu ưng chịu.

Bộc Dương Dũng bỗng mấp máy môi, hình như muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Hạ Hầu Quyên thấy thế cười hỏi:

- Ngươi còn điều gì muốn nói hãy nhanh lên, không việc gì phải ấp úng, ta đang chờ ngươi xuất thủ để đánh nhau với ta một trận xem sao đây.

Bộc Dương Dũng ngập ngừng một hồi mới nói được, giọng như bị xúc động mạnh:

- Cô nương, nếu lỡ tôi thâu tay không kịp đánh chết cô nương, thế nào tôi cũng lập mộ bia cho cô nương, mỗi năm đến ngày lễ Thanh minh, hay gặp Trung Nguyên Quỷ tiết thế nào tôi cũng tìm chút rượu ngon mua ít nhang nến đến tảo mộ cô nương.

Hạ Hầu Quyên vừa cảm động vừa tức cười, nàng vội vàng ôm quyền nói:

- Ta xin cảm ơn ngươi! Thôi, “Vũ Trụ Đệ nhất Khuyết” hãy xuất thủ ngay đi.

Bộc Dương Dũng nói:

- Cô nương, bàn tay của tôi ghê lắm đấy, cô nương nên cẩn thận nghe chưa.

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười bảo:

- Nếu ngươi không yên tâm, thôi để ta xuất thủ trước cũng được!

Dứt lời nàng vụt giơ cao ngọc chưởng giở thức “Pháp hoa Phi bồng” xô mạnh tới giữa ngực Bộc Dương Dũng.

Song chưởng vừa chạm nhau bỗng phát ra những tiếng kêu “bình, bình” liên tiếp năm tiếng.

Lập tức Bộc Dương Dũng bị đối phương đánh bật ra sau luôn năm bước lão đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Còn Hạ Hầu Quyên?

Lạ lùng thay! Nàng vẫn đứng vững như ngọn núi Thái sơn mặt tươi tỉnh không một chút biến sắc!

Sự kiện diễn ra hết sức bất ngờ nhưng xét kỹ có nguyên nhân.

Về phía Bộc Dương Dũng trước hết vì y đã quá tự phụ dùng lực của mình, xem thường đối phương là hồng phần giai nhân, hai là vì cảm nghĩa Hạ Hầu Quyên cho vàng bạc, rượu thịt, sợ đánh nàng bị thương nên y chỉ dùng có một nửa chân lực trong thức “kim báo lộ thảo”.

Còn về phần Hạ Hầu Quyên, một vì nàng đã biết rõ đối phương danh liệt “Vũ trụ Lục tàn” có một công lực cái thể vô song, hai vì nghe Thôi Phụng Vân thuật lại vụ Trắc Dật Luân chỉ đỡ có ba chiêu của Bộc Dương Dũng mà chàng bị đánh hư tạng phủ và bị trọng thương, tự nhiên nàng hết sức đề phòng không dám khinh thường, nên vừa xuất thủ lập tức nàng sử dụng ngay tuyệt học của sư môn “Bàn Nhược Phật Chưởng” và đồng thời vận đủ mười một thành công lực.

Nếu nói một cách công bình, tuy Hạ Hầu Quyên đã thi triển “Bàn Nhược Phật chưởng” đánh trọng thương Tư Mã Hào thứ phạm môn tuyệt học có một uy lực vô cùng khủng khiếp nhưng bởi nàng còn quá trẻ, hỏa hầu có hạn, chưa đạt tới mức lư hỏa thuần thanh, nếu đem so sánh với thần lực cái thể của Bộc Dương Dũng, nàng vẫn còn kém đối phương một bậc.

Nhưng về phương diện nội lực Bộc Dương Dũng tuy mạnh hơn Hạ Hầu Quyên, khổ nỗi y chỉ ngầm vận có năm thành công lực, nên lúc hai chiêu chạm nhau, Bộc Dương Dũng đành phải thất thế.

Lúc khởi đầu, Hạ Hầu Quyên cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao đối phương yếu kém như thế. Nhưng nghĩ thêm chút nữa, nàng lập tức hiểu liền vội cười nói:

- Ta đã bảo ngươi là ta không yếu kém như gã đạo sĩ kia đâu, ngươi nên dùng toàn lực ra giao đấu với ta, chớ nên khách sáo làm gì cho khổ thân.

Hạ Hầu Quyên vừa dứt lời Bộc Dương Dũng đã gầm lên như hổ dữ lập tức lao người xông vào.

Phen này vì đã nếm mùi lợi hại, Bộc Dương Dũng không dám ý y khách sáo nữa, y vận đủ mười thành nội lực thi triển cùng lượt Hồ Bộc Thức, Song Đồng chưởng công kích đối phương như vũ bão.

Cấp thời ứng kháng ngầm tụ đủ mười một thành nội kinh, Hạ Hầu Quyên liền cử ngọc chưởng đón đỡ.

Ầm!...

Một tiếng nổ kinh hồn vang dội!

Đá cát bay mù mịt. Cây cối mọc quanh một trượng phương viên không chịu nổi sức ép của kinh khí ngã đổ ầm ầm.

Hai đối thủ vẫn giữ nguyên cước bộ, song cương nhược lập tức được phân định rõ ràng.

Hạ Hầu Quyên vẫn tươi cười đứng yên, mặt hoa không biến sắc tươi như tiên nga giáng thế, tịnh như Tây thiên Cổ Phật, oai hùng như Đông nhạc Thái sơn.

Trái lại, Bộc Dương Dũng mặt thoáng nhợt vẫn đứng nguyên một chỗ, song y lão đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Hạ Hầu Quyên từ từ dẫn khí quy nguyên, nhìn thẳng vào mặt Bộc Dương Dũng chum chim cười hỏi:

- Ngươi phục ta chưa? Nếu chịu phục rồi khỏi phải thử chưởng thứ ba.

Bộc Dương Dũng vừa thở vừa lắc đầu.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy cười nói:

- Kiểu đánh thí mạng bằng nội lực như thế này khỏi cần dùng tới thân thủ linh hoạt “Hành gia giơ tay là biết ngay giới dỡ”, rõ ràng ngươi địch không lại ta tại sao ngươi còn cứng cổ chưa chịu phục?

Bộc Dương Dũng cười hì hì nói:

- Ta không tin chưởng lực của ta thua ngươi, có lẽ tại ta đang đói bụng, chưa ăn no đủ.

Ngươi có bằng lòng để ta ăn xong gói thịt khô này rồi sẽ đấu thêm chưởng thứ ba không?

Hạ Hầu Quyên bật cười khúc khích nói:

- Được! Ngươi cứ ăn đi rồi sẽ đấu.

Bộc Dương Dũng lập tức mở gói thịt khô ra bốc cho vào miệng ăn ngấu ăn nghiến một hơi sạch ráo.

Hạ Hầu Quyên đoán biết Bộc Dương Dũng ăn xong thể nào cũng sẽ dùng toàn lực xuất kích chưởng thứ ba, nên nàng cũng lợi dụng trong khi chờ đợi liên điều hòa chân khí, ngưng vận sự mãn tuyệt học Bàn Nhược Phật chưởng để dự bị ứng phó.

Ăn xong gói thịt khô, Bộc Dương Dũng ưỡn ngực quơ tay thả phào một cái rồi nhanh như chớp, lập tức vùng chưởng thứ ba đánh tới.

Bất thành linh bị tấn công, nhưng đã phòng bị sẵn, Hạ Hầu Quyên bình tĩnh giở tuyệt học Bàn Nhược Phật Chưởng ra phản kích.

Lại một tiếng nổ vang dội nổi lên, kinh khí chuyển động ì ầm, xô ngã thêm hàng loạt cây rừng bật tung gốc rễ.

Nhưng lần này, kết quả cuộc đấu chưởng thứ ba trông thể “thủ sắc bình phân” bất phân thắng bại.

Thấy mình đã dùng tận lực giao đấu nhưng vẫn không thắng nổi chưởng thứ ba, Bộc Dương Dũng không đợi Hạ Hầu Quyên lên tiếng, hết sức khâm phục lật đặt chắp tay cười hềnh hếch:

- Cô nương, Bộc Dương Dũng này phục cô sát đất rồi, từ nay chỉ cần gặp mặt cô nương, tôi sẽ vĩnh viễn tuân lệnh cô nương.

Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười rồi chỉ tảng đá bên đường bảo Bộc Dương Dũng:

- Người hãy ngồi xuống đây!

Bộc Dương Dũng ngoan ngoãn nghe lời, ngồi ngay xuống tảng đá bằng ấy.

Hạ Hầu Quyên thấy thần lực quái hán có một không hai trong dương thế vô lâm đã xác thật bị mình thu phục, nàng mừng trong bụng liền hỏi Bộc Dương Dũng:

- Nay, người đã từng tham gia “Lục Tàn Bang” chưa?

Bộc Dương Dũng trở mắt lắc đầu:

- Cái gì là Lục Tàn Bang? Tôi chưa hề nghe ai nói tới cái bang ấy.

Hạ Hầu Quyên cau mày hỏi tiếp:

- Độc Cô Trí, tên bán thân bất toại, có sai ai đến tìm người không?

Bộc Dương Dũng hết sức kinh dị, vội đứng vụt dậy ngó Hạ Hầu Quyên từ đầu đến chân rồi cười khì hỏi:

- Độc Cô Trí? Tại sao cô nương lại biết lão tàn phế Độc Cô Trí đã phái người kiếm tôi?

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Người hãy thông thả kể lại cho ta nghe Độc Cô Trí đi kiếm người như thế nào và người trả lời ra sao đi đã.

Bộc Dương Dũng lắc đầu:

- Chưa nói qua gì hết vì tên thay mặt Độc Cô Trí vừa gặp tôi là bị đánh bể óc chết ngay.

- Sao người hung dữ như thế?

Bộc Dương Dũng cười hì hì đáp:

- Đâu phải tôi hung dữ, tại tôi ghét nhất kẻ nào dám kêu tôi là “tàn” đó chứ. Tên khốn nạn ấy chết là đáng kiếp, hần dám kêu tôi như thế và còn đưa cho tôi một phong thư nữa, thử hỏi có tức không chứ?

- Bộ người kiêng cả thư nữa sao?

Bộc Dương Dũng gãi đầu đáp:

- Kiêng vì tôi không biết chữ. Ngay đến ba chữ “Bộc Dương Dũng” tôi cũng nhận chưa ra nữa là chữ nghĩa. Ấy thế mà hần dám đưa thơ cho tôi. Rõ ràng hần cố ý trêu chọc tôi rồi còn gì. Bởi vậy tôi mới nổi nóng, thuận tay đâm nhẹ một chưởng lên đầu hần. Ai ngờ, hần cũng như tên đạo sĩ... hà hà... yếu quá... yếu quá!

Hạ Hầu Quyên không sao nín cười nổi, nàng hỏi:

- Thế thư ấy đâu người đưa ta xem?

Nàng vừa nói vừa giơ bàn tay trang nồn như ngà ngọc ra đợi.

Bộc Dương Dững trước còn ngạc nhiên, nhưng rồi y lập tức sờ soạn khắp trong người, tìm kiếm bức thư.

Nhưng Bộc Dương Dững cứ xoay quanh, lần hết áo ngoài tới áo trong, chụp tú trên, bóp túi dưới mãi chẳng thối.

Hạ Hầu Quyên đang cần muốn biết rõ địa chỉ của Độc Cô Trí, trông bộ tịch của Bộc Dương Dững như thế, nàng cau mày lo ngại vì nếu không may y điên điên khùng khùng lỡ đánh mất bức thư làm sao nàng biết tên ác ma Độc Cô Trí ở đâu mà tìm đến cứu người yêu.

Cũng hên nàng đang sốt ruột lo âu thì Bộc Dương Dững bỗng giơ tay lên quệt mồ hôi trên mặt, y thở phì một hơi rồi vừa cười hì hì vừa đưa cho nàng một cục giấy nhỏ nhàu nát.

Y mừng rỡ kêu lên:

- Thật may quá! Tôi tưởng đánh mất rồi chứ. Đây là phong thư của hắc đầy cô nương.

Hạ Hầu Quyên cũng mừng như được của, nàng lật đặt chụp lấy thư mở ra xem thấy đúng bút ký của Độc Cô Trí.

Trong thư viết: “Mong nhân huynh có mặt tại Đồng Bạch Sơn Thiên Huyền Cốc để họp bàn đại sự. Hiện Vũ Trụ Lục Tàn chúng ta ai cũng đã được mời. Nhân huynh hãy đến sớm cho...” Xem tới đây Hạ Hầu Quyên đã hiểu Độc Cô Trí quả có ý muốn tụ tập Vũ Trụ Lục tàn để thành lập Lục Tàn Bang và hắc sẽ cưỡng mạng tự xưng là Lục Tàn Bang Chủ.

Tức giận, nàng nghiêng răng xem tiếp những hàng chữ dưới Độc Cô Trí đã nguệch ngoạc chưa thêm như sau:

“Địa thế Thiên Huyền Cốc vô cùng bí hiểm, kẻ lạ mặt chắc hẳn không tài nào tìm ta được. Nhân huynh đọc thư cứ đến Đồng Bạch Sơn giả tảng ngắm cảnh thưởng tình tức khắc có người hiện ra tiếp đón”.

Dưới chót góc bên mặt là thủ ký của Độc Cô Trí.

Đọc xong thư, Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày mặt hiện rõ sát khí.

Bộc Dương Dững không có chuyện gì y gãi đầu cười hỏi:

- Hắc nói sao đó cô nương? Có phải hắc mời ăn uống không?

Hạ Hầu Quyên đang giận, Bộc Dương Dững hỏi thế nàng bỗng cười xòa gạt đầu đáp:

- Ồ, hắc mời người ăn cỗ và còn bảo người ăn uống suốt mấy năm nữa, người có đi không?

Bộc Dương Dững nhảy dựng lên, khoa tay múa chân la lớn:

- Hí hí! Đi chớ sao không. Lâu ngày không ai mời ăn tôi đói khát tới bở rôi, nay có cỗ ngon lành như vậy từ chối sao được. Hà hà... lão quái ấy coi vậy mà tốt bụng quá.

Hạ Hầu Quyên nghe Bộc Dương Dững nói đi như vậy, nàng suy tính trong bụng không biết nàng có nên cùng đi một lượt với Bộc Dương Dững đến “Đồng Bạch Sơn Thiên Huyền Cốc” để thăm dò hư thực ra sao hầu tìm cách cứu Trác Dật Luân. Hay nàng sẽ đơn thân độc mã hành động một mình, tuy cùng đến đây một lượt, nhưng nàng sẽ không đi chung một đường với Bộc Dương Dững.

Hạ Hầu Quyên nghĩ mãi, nhưng không biết chọn cách nào.

Thấy Hạ Hầu Quyên cau mày không nói, Bộc Dương Dững ngỡ nàng giận mình, y vội cười hình hịch:

- Cô nương đừng giận tôi, tôi đã nói là từ nay tôi sẽ vĩnh viễn nghe lời cô nương, nếu cô nương không bằng lòng cho tôi đi Đồng Bạch Sơn ăn cỗ thì thôi tôi không đi vậy.

Câu nói của Bộc Dương Dững làm cho Hạ Hầu Quyên sáng trí, nàng bỗng hỏi:

- Bộc Dương Dững, người nói thật hay nói đùa, nhất định từ nay người vĩnh viễn nghe theo lời ta!

Bộc Dương Dững gật đầu.

Hạ Hầu Quyên lập tức quyết định ngay, nàng mỉm cười hỏi:

- Nếu như lão Độc Cô Trí cung cấp đầy đủ cơm rượu cho người, người nghe lời lão ta hay nghe lời ta?

Bộc Dương Dững gãi đầu suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Không có cô nương tôi sẽ nghe lời lão quái ấy, còn nếu có cô nương tôi sẽ nghe lời cô nương.

Hạ Hầu Quyên hỏi giọng như chém đinh chặt sắt:

- Nếu như cả hai đồng thời có mặt tại chỗ ta bảo người đi về phía tây, Độc Cô Trí bảo người đi về phía đông người sẽ quyết định thế nào?

Phen này Bộc Dương Dững không cần suy nghĩ, y lớn tiếng, vỗ ngực đáp ngay:

- Tôi nghe lời cô nương, đi về phía Đông, ủa phía... phía Tây.

Hạ Hầu Quyên yên dạ, mỉm cười nói:

- Hay lắm! Người đã hứa là phải giữ đúng lời mới đáng mặt anh hùng. Bây giờ người cứ việc tự tiện lên Đồng Bách Sơn rồi vào Huyền Thiên Cốc để tìm Độc cô Trí và ngang tàng ăn uống hộ lão ta sáu tháng đi.

Bộc Dương Dững trợn đôi mắt beo sáng quắc, ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương muốn tôi đi sao?

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Đúng! Ta bảo người đi người cứ việc yên tâm đi.

Bộc Dương Dững nhìn nàng giây lát rồi hỏi tiếp:

- Cô nương đi không?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Không chừng đi cũng không chừng không đi. Người khỏi phải lý đến. Chỉ cần sao người đừng quên lời hứa khi nào gặp ta nhất định người phải nghe lời ta là được rồi.

Bộc Dương Dững trí óc tầm thường làm sao hiểu được dụng ý của Hạ Hầu Quyên, y cũng không thèm nghi ngại lời thôi, chỉ biết hoang mang gật đầu nhe răng cười...

12. Đồng Bách Vân Phong

Nghĩ được một diệu kế Hạ Hầu Quyên mừng thầm trong bụng và sau khi dặn bảo Bộc Dương Dững, nàng liền khoát tay từ biệt, lao người chạy đi trước.

Nhưng đi được một quãng Hạ Hầu Quyên vội lách mình vào một nơi kín đáo xem xét hành động của Bộc Dương Dững.

Vốn biết Độc Cô Trí là tên ác ma cực kỳ lợi hại nguy hiểm nhất bọn Vũ Trụ Lục Tàn, nếu để lão ma đầu ấy thành lập được Lục Tàn Bang, thân đứng ra thống lãnh uy quyền và tự xưng Lục Tàn Bang chủ thì chắc chắn rồi đây võ lâm sẽ vướng vào vòng tai họa khủng khiếp chứ chẳng không, vì thế Hạ Hầu Quyên mới không ngần ngại xúi giục Bộc Dương Dững cấp tốc lên đường tìm đến Đồng Bách sơn Thiên Huyền Cốc.

Sở dĩ nàng dám hành độc liễu lĩnh như vậy, cả gan để Bộc Dương Dững, một quái nhân có sức mạnh ngút trần, nhập với bọn Độc Cô Trí là kẻ có lắm kỳ mưu dị kế, vì nàng tự thấy sức mình dù có giỏi đến đâu cũng không thể chống chọi với một lực lượng hùng hậu gồm nhiều cao thủ xuất chúng kết hợp đang nuôi tham vọng độc bá võ lâm, mà cần phải có một kế hoạch, trước hết gây chia rẽ hàng ngũ địch để phân tán lực lượng rồi sau đó mới có thể ra tay diệt trừ đoạt thân thắng lợi.

Muốn vậy, nàng phải có nội ứng giúp sức. Mà người có thể giúp nàng hiện thời không ai khác hơn thần lực quái hấn.

Do lẽ đó Hạ Hầu Quyên mới khéo léo đưa Bộc Dương Dũng vào nằm ngay trong lòng địch làm nội ứng.

Hạ Hầu Quyên không ngại Bộc Dương Dũng rất có thể nổi cơn điên phản nàng mà làm hỏng kế hoạch vì nàng đã dò xét rất kỹ và chắc y đã thực lòng hàng phục nàng.

Cho nên, Hạ Hầu Quyên rất tự tin và âm thầm theo dõi Bộc Dương Dũng một cách rất yên lòng.

Đứng rình trong bóng tối một hồi, quả như ý nghĩ của Hạ Hầu Quyên, nàng thấy một bóng người hùng kiện bỗng tung người lao vụt đi nhanh như bóng quỷ.

Không còn suy nghĩ, Hạ Hầu Quyên cũng biết bóng người kia chính là Bộc Dương Dũng.

Hạ Hầu Quyên mừng rỡ, lập tức bí mật đuổi theo.

Cũng may dọc đường vô sự, nên Hạ Hầu Quyên đã khôn khéo trả giùm cho Bộc Dương Dũng khá nhiều tiền ăn uống.

Bộc Dương Dũng có sẵn nén vàng của Hạ Hầu Quyên đã tặng cho mang theo luôn trong mình, nên y rất vững lòng mỗi lần gặp được tửu lâu, là y ăn uống no say.

Thấy nhiều lần ăn uống xong đều có người trả tiền trước, Bộc Dương Dũng hết sức lấy làm lạ. Y tức mình nghĩ không ra, mới hỏi thăm những chủ tửu lâu, và họ trả lời như nhau là:

Một vị cô nương áo đỏ vô cùng xinh đẹp.

Bộc Dương Dũng có ngu ngốc đến đâu đi nữa cũng đoán rõ “vị cô nương áo đỏ vô cùng xinh đẹp” là ai rồi. Nhưng rất tức cười là tuy hết sức cảm phục Hạ Hầu Quyên, song y chưa hề hỏi qua họ tên nàng cho nên y đành nhớ kỹ hai chữ “cô nương”, với vẻ dung quang tuyệt đại của Hạ Hầu Quyên vào lòng thôi chứ không biết sao hơn.

Đến Đồng Bạch Sơn, Bộc Dương Dũng bước vào vùng núi non, không bao lâu quả nhiên có thủ hạ của Độc Cô Trí nhận ra y, liền chạy ra nghênh đón.

Hạ Hầu Quyên bí mật theo dõi, nàng cả mừng cho rằng dấu Độc Cô Trí có giao hoạt thể nào đi nữa lão ta cũng sẽ không tránh khỏi bị nàng tìm ra sào huyệt.

Không ngờ tục ngữ có câu “phải biết mình biết ta mới trăm trận trăm thắng”. Hiện giờ Hạ Hầu Quyên chỉ biết được mình mà không biết rõ kẻ khác, nàng cho rằng kế hoạch của nàng tuyệt diệu, nàng đã xem thường Độc Cô Trí, nàng biết đâu được tên tàn phế ma đầu lừng danh về mưu kế này là một kẻ hùng tài đại lược, quỷ khốc thần kinh?

Đồng Bạch Sơn là nơi núi non trùng điệp phạm vi khá rộng lớn nằm ngay cạnh Đồng Bạch Huyện tại tỉnh Hà Nam. Thiên Huyền Cốc nơi sào huyệt của Độc Cô Trí tự nhiên ở tận trong thanh u bí ẩn.

Hạ Hầu Quyên theo dõi khá lâu, nàng thấy bọn thủ hạ của Độc Cô Trí cứ đi quanh đi quẩn mãi sau cùng dẫn Bộc Dương Dũng vào một nơi sơn cốc u hiểm.

Hạ Hầu Quyên ngỡ rằng đã đến địa điểm rồi tức nơi đây là “Thiên Huyền Cốc” sào huyệt chính của Độc Cô Trí.

Không ngờ vừa bước vào phía trong sơn cốc nàng mới nhận ra địa thế không to không nhỏ trong này chỉ là một khu rừng rậm mọc đầy đồng bách cao tận mây xanh...

Tên thủ hạ của Độc Cô Trí với Bộc Dương Dũng cả hai vừa bước vào trong rừng chỉ mới đi được vài ba trượng vụt biến mất vào đám cây to.

Hạ Hầu Quyên trước còn ngạc nhiên nhưng sau nàng tự giải thích ngay lập tức. Nàng đoán nếu sào huyệt của Độc Cô Trí không ở giữa rừng, tất nhiên phải ở phía sau khu rừng này.

Một bối nghệ cao gan lớn, hai vì nàng đã đoán như trên, lại thêm nóng lòng muốn cứu Trắc Dật Luân, tuy chàng mới gặp nàng lần đầu nhưng tình yêu giữa đôi bên đã bắt đầu chớm nở, bởi thế Hạ Hầu Quyên chưa hề suy tính kỹ lưỡng, vội vàng theo dõi vào rừng sâu.

Trong rừng không hề có thấy một con thú dữ hoặc mai phục nguy hiểm nên đã khiến Hạ Hầu Quyên một cô gái đỉnh thiên lập địa, cảm thấy hết sức hoang mang.

Thấy khu rừng bí mật phạm vi quá lớn, nên lúc đầu sợ lộ tung tích nàng rón rén theo sau.

Đi một hồi lâu thấy chưa đi hết khu rừng, nàng bắt đầu sốt ruột lập tức thi triển thân pháp phi nhanh như điện.

Đi thêm nửa giờ thấy trước mặt vẫn còn là rừng hoang vô tận.

Hạ Hầu Quyên cau mày dừng bước, trong bụng bắt đầu nghi ngại. Nhưng thâm nghĩ nếu tính theo cước trình của nàng thì trong khoảng thời gian ấy ít nhất nàng cũng đi được hơn năm ba mươi dặm nhưng không hiểu tại sao khu rừng này lại có thể rộng lớn như thế?

Từ nghi ngại Hạ Hầu Quyên đâm ra lo sợ. Nàng nghĩ không biết Độc Cô Trí đã bày thứ trận pháp mê tung gì ở trong khu rừng này.

Đối với môn ngũ hành biến hóa kỳ môn sinh trụ Hạ Hầu Quyên đã từng lịch lãm qua ít nhiều nên nàng rất thông thạo. Nàng liền lập tức tịnh khí ngưng thần từ từ tiến tới xem xét cùng coi tình hình cây cối trong này có gì lạ không.

Nàng bước được hơn hai ba trượng không những không thấy tơ hào dị trạng, cây cối mỗi lúc mỗi cao, mỗi lúc mỗi rậm hình như nàng càng vào sâu thêm. Trời càng tối chừng nào nàng cảm thấy như mình chưa hề bước qua được bước nào cả.

Thật không hổ danh là học trò thân yêu của “Bách Nhãn Thần Ni” Hồi đại sư, giữa lúc không trông ra sự khác lạ gì, nàng phán đoán và biết ngay là nàng đang bị vây hãm trong một vô hình trận pháp cực kỳ lợi hại.

Bị vây khốn giữa một vô hình trận pháp đã khác hẳn với đang đứng trước mặt một địch nhân hữu hình, việc làm trọng yếu nhất hiện thời là phải tỉnh táo tâm thần, đi đến cảnh giới minh tâm kiến tánh.

Hạ Hầu Quyên lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất và tĩnh tọa, lim dim đôi mắt.

Thánh hiền có nói “Phải ngừng rồi mới định định rồi mới tịnh tịnh, rồi mới an an, rồi mới lự và có lự mới đắc.” Hạ Hầu Quyên đã chọn phương pháp “định, tịnh, an, lự, đắc”, và nàng đã thành công!

Nàng cho rằng trong khu rừng này đã được địch nhân lợi dụng nhân lực hợp với thiên nhiên lực bày thành một vô hình trận pháp, và hiện đang có người bí mật thao túng, nên khiến nàng bị lạc vào một biển rừng vô tận, bị vây chặt không có lối ra.

Nhưng là đoán như vậy chứ nàng chưa biết giả thuyết này có đúng hay không?

Tuy thế Hạ Hầu Quyên cũng mỉm cười từ từ đứng dậy, theo dõi phương hướng vừa rồi, không hề biến đổi nàng cứ chạy thẳng mãi.

Song lần này đã có sẵn cách đối phó, nên vừa chạy được mười trượng nàng vụt dùng thế “Thái phương Phiên nhi” quay người trở lại, phóng như bay về hướng tương phản..

Chỉ vài ba lần lên xuống Hạ Hầu Quyên đã chạy xa hơn ba mươi trượng, và trước mặt nàng quả nhiên cây cối thưa dần, đã bắt đầu trông thấy ánh sáng.

Hạ Hầu Quyên vô cùng mừng rỡ, nàng tin chắc là nàng ra khỏi khu rừng.

Lập tức thi triển thân pháp “Bách bộ Đãng không” chỉ nháy mắt Hạ Hầu Quyên đã ra khỏi rừng.

Nhưng bỗng thấy phía ngoài rừng không giống một nơi nào trong cốc khẩu, hình như đã ra khỏi cốc khẩu đúng hơn, nhất là địa thế núi non trùng điệp trông có vẻ quen thuộc, Hạ Hầu Quyên giật mình, quét mắt nhìn qua một lượt đột nhiên nàng thấy đầu óc choáng váng chút xíu nữa ngã quay ra mặt đất.

Hóa ra Hạ Hầu Quyên thật đã trở ra ngoài cốc khẩu trước khi chưa bước vào rừng.

Nhìn trở vào khu rừng trước mặt, tông bách mù mịt, xung quanh rừng là những vách núi cao vút cung mây Hạ Hầu Quyên vừa tức vừa giận, đứng ngẩn người như khúc gỗ.

Một lát sau, nàng bỗng nghiêng răng kèn kẹt định mạo hiểm vào rừng lần nữa, nhưng nghĩ lại, nàng cho rằng trước khi chưa biết rõ Độc Cô Trí đã mai phục thế nào, tốt hơn đừng mạo hiểm vào thêm lần nữa cho uổng công nên nàng lại thôi.

Vừa khi Hạ Hầu Quyên đang tức tối xoa tay suy tính thì đột nhiên trong rừng có một lão trượng áo xanh, tướng mạo cực kỳ thanh tú đứng đỉnh bước ra.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội nhảy vọt ngay đến trước mặt lão trượng ngăn ngay lối đi của lão ta định để bức hỏi cho ra sự thật.

Không ngờ khi thấy rõ lão trượng áo xanh đầu tóc bạc phơ sắc mặt tròn như cổ nguyệt, vẻ phong thần siêu tuyệt của lão ta nếu không phải loại tiên hiệp ít ra cũng phải là một cao minh ẩn sĩ. Hạ Hầu Quyên không dám có hành động ngang tàn mà vội lễ phép hỏi:

- Xin lão tiên bối cho biết dùm, cốc này tên gì, khu rừng này được bao sâu ạ?

Chăm chú nhìn Hạ Hầu Quyên một lượt lão trượng mới cười đáp:

- Đây là “Thiên kỳ hiệp” còn khu rừng là “Thiên kỳ Lâm” sâu hơn trăm trượng.

Hạ Hầu Quyên mặt mày nóng rực, nghĩ thầm không ngờ người ngạo đời như nàng lại có thể bị bại trong “Thiên kỳ Lâm” này, một khu rừng không đầy trăm trượng đã làm khó dễ được nàng.

Nàng vừa thẹn vừa hỏi tiếp:

- Xin đa tạ lão tiên bối, xin lão tiên bối cho biết thêm việc nữa, có phải phía ngoài Thiên kỳ Lâm còn có thêm Thiên Huyền Cốc nữa không?

Lão trượng áo xanh lắc đầu mỉm cười:

- Trong Thiên Kỳ hiệp là Thiên kỳ Lâm ra, ngoài Thiên kỳ Lâm là Thiên kỳ Cốc.

Hạ Hầu Quyên lấy làm lạ vội hỏi tiếp:

- Không lẽ trong Đồng Bách sơn này không có Thiên Huyền Cốc sao?

Lão trượng cười đáp:

- Có, đi Thiên Kỳ Cốc có một cây cầu “Thiên Huyền Kiều có Thiên Huyền Động, ra khỏi Thiên Huyền Động là đến Thiên Huyền Cốc”.

Hạ Hầu Quyên nghe nói kinh hoàng, cau mày suy nghĩ.

Lão trượng áo xanh vuốt râu mỉm cười:

- Những thứ hiệp lâm kiều động, thất thành do trời sinh ba phần do người làm đều là những nơi hãn thế kỳ cảnh khó lòng đi qua, sự khó khăn của nó là từ cạn vào sâu, từ dễ đến khó. Nơi dễ qua nhất là “Thiên Kỳ Lâm” khi nào đi đến Thiên Huyền Động và sắp đến Thiên Huyền Cốc, trong động mỗi bước đều gặp nguy hiểm, mỗi tắc đều là quỷ vực...

Nói đến đây, lão trượng áo xanh bỗng ngừng đưa mắt ngắm Hạ Hầu Quyên thêm lần nữa, rồi cười giọng hiền từ:

- Tại sao cô nương lại hỏi thăm lão phu Thiên Huyền Cốc! Cô nương có thể cho lão phu biết rõ được không?

Không chút dấu diếm Hạ Hầu Quyên đáp:

- Tiểu nữ muốn vào Thiên Huyền Cốc để tìm một lão nhân tàn phế họ Độc Cô tên Trí.

Lão trượng mỉm cười:

- Thiên Huyền cốc rất khó vào, Độc Cô Trí không dễ gặp, nếu cô nương không có việc gì đặc biệt, tốt hơn không nên...

Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời:

- Xin đa tạ lòng tốt của tiền bối. Tiểu nữ bởi có một bạn thân đang bị nhốt trong Thiên Huyền cốc, nên tiểu nữ bất kể nguy nan, thế nào cũng phải mạo hiểm vào được trong đây mới được, không hiểu lão tiền bối có quen biết Độc Cô Trí không?

Lão trưởng áo xanh đang vui vẻ, chợt nghe Hạ Hầu Quyên hỏi thế thần sắc lão chợt biến đổi ra vẻ kinh kỳ, lão vội giương mày hỏi:

- Người bạn của cô nương hiện đang mắc nạn trọng Thiên Huyền Cốc có phải là Trác Dật Luân không?

Hạ Hầu Quyên kinh ngạc đến ngây người, nàng gật đầu:

- Dạ phải! Sao lão tiền bối lại biết đúng như thế?

Lão nhân áo xanh cười nói:

- Lão phu còn biết cô nương là Hạ Hầu Quyên nữa. Lão phu có quen lệnh sư Bàn Nhược Am chủ, nhưng chưa được gặp hiền đệ nữ lần nào. Chẳng hay hiền đệ nữ có nghe qua tên lão phu là Diệp Thiên Sĩ không?

Tuy Hạ Hầu Quyên không biết Trác Dật Luân tinh thông y lý là nhờ Diệp Thiên Sĩ truyền thụ, nhưng nàng đã nghe danh Nhất Thiếp Thần Y từ lâu, nên vội chấp tay vái chào:

- Diệt nữ hâm mộ đại danh của sư thúc từ lâu, và thường nghe gia sư khen ngợi môn thần kỳ biến thuật của sư thúc.

Rồi nàng vụt hỏi:

- Làm sao sư thúc biết diệt nữ có quen với Trác huynh, và còn biết rõ anh ấy đang thọ nạn trong Thiên Huyền Cốc?

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười:

- Chính Trác Dật Luân đã cho lão phu hay biết vùng này.

Hạ Hầu Quyên vừa mừng vừa sợ, lật đặt hỏi tiếp:

- Nếu Diệt sư thúc đã gặp qua anh ấy, thì chắc anh ấy hiện đã bình yên thoát hiểm?

Thần sắc trở nên vô cùng nghiêm trọng, Diệp Thiên Sĩ khoát tay đáp:

- Thiên hạ sự thật hết sức kỳ diệu, nếu lão phu không may mắn vào được Thiên Huyền Cốc, ngẫu nhiên gặp được việc này thì Trác Dật Luân nhất định phải chết thảm đến mực rã thân thi. Hiện giờ chàng ta tuy đã thoát hiểm, nhưng bởi thủ đoạn của Độc Cô Trí quá hiểm ác, nên thân thể vẫn còn bị đối phương chế ngự, sinh mạng chưa biết rõ được hung cát ra sao.

Nghe nói, Hạ Hầu Quyên hốt hoảng, thất thanh run giọng hỏi:

- Bộ anh ấy vẫn đang bị Độc Cô Trí giam giữ trong Thiên Huyền Cốc sao sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ vội lắc đầu đáp:

- Hiền đệ nữ chớ nên lo sợ! Trác Dật Luân hiện đã rời khỏi đây rồi. Sự tình còn nhiều uẩn khúc, ta không nên nói chuyện ở đây lâu, hãy tìm nơi vắng vẻ, lão phu sẽ thuật lại cho nghe.

Hạ Hầu Quyên cũng biết Thiên Kỳ Hiệp khẩu không phải là nơi yên ổn, nàng lập tức theo Diệp Thiên Sĩ đến một khu rừng hoang vắng để nghe lão hiệp thuật lại tất cả sự tình vụ Trác Dật Luân thọ nạn.

Diệp Thiên Sĩ chăm chú nhìn Hạ Hầu Quyên hồi lâu mới mỉm cười lên tiếng:

- Tại sao hiền đệ nữ lại biết được Trác Dật Luân đang bị nạn trong Thiên Huyền Cốc?

Chẳng lẽ Chỉ Y Cung Chủ Thôi Phụng Vân sau khi mắc họa, vẫn giữ đúng lời hứa thay mặt chàng, đến bên bờ Tiểu Cô Sơn báo tin cho hiền đệ nữ hay?

Hạ Hầu Quyên vừa gật đầu, thì Diệp Thiên Sĩ vội vuốt râu thở dài:

- Thảo nào Trác Dật Luân có nói rằng nàng ta tuy là một nhân vật trong bầy môn tà đạo, nhưng vẫn còn đầy lòng nghĩa hiệp. Như vậy chuyện ấy lão phu khỏi phải kể lại...

Hạ Hầu Quyên vội đón lời:

- Diệp sư thúc hãy bắt đầu từ bọn vô loại đánh phá Chỉ Y Cung giết Tứ Hải Thần Quân là được rồi.

- Đánh phá Chỉ Y Cung, giết chết Hồ Ngộ Kỳ là Tư Mã Thông, Vân Thiên Lý, Hà Chương Thiên trong nhóm Vũ Trụ Lục Tàn, kẻ vào Thiên Hương các bắt cóc Trác Dật Luân là Độc Cô Trí.

Hạ Hầu Quyên hoảng hồn kêu lên:

- Bốn tên ma đầu ấy không lẽ đã kết liên với nhau thành “Lục Tàn Bang” rồi sao sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu đáp:

- Hệ thống truyền tin của Độc Cô Trí quá nhanh, tuy y bị tê liệt ngồi luôn trong cỗ xe bốn bánh không thể đi đứng gì được nhưng thủ hạ của y có mặt khắp giang hồ. Biết được tin bọn Tư Mã Thông, Vân Thiên Lý, Hà Chương Thiên định hợp lực báo thù Hồ Ngộ Kỳ, y lập tức thân hành đến đây với hai ý định.

Hạ Hầu Quyên cau mày nói:

- Diệt nữ chỉ đoán được ý định thứ nhất của y là ý định đến đây để xem thử võ công của ba tên ma đầu hung tàn khét tiếng như y cao siêu đến bậc nào và định đưa thiếp mời họ tụ tập tại Thiên Huyền Cốc chung sức thành lập Lục Tàn Bang thôi, còn ý định thứ hai của y, diệt nữ không sao đoán được.

Diệp Thiên Sĩ cười nói:

- Hiền diệt nữ thông minh lắm.

Hạ Hầu Quyên lo lắng hỏi tiếp:

- Bọn Tư Mã Thông đã được mời đến Thiên Huyền Cốc chưa Diệp sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu:

- Chưa! Bọn chúng đều bảo phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới trả lời.

Hạ Hầu Quyên hơi mừng trong bụng, nàng hỏi:

- Còn ý định thứ hai của Độc Cô Trí như thế nào vậy sư thúc?

- Là quyết bắt cóc Trác Dật Luân. Độc Cô Trí nhận được tin mật báo biết Thôi Phụng Vân đã cứu Trác Dật Luân đem vào Chỉ Y Cung và đang dưỡng bệnh tại đây.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Anh ấy đâu có tàn tật điên khùng gì, tâm trí anh ấy vẫn còn sáng suốt. Độc Cô Trí định bắt anh ấy làm gì? Không lẽ y muốn bắt anh ấy gia nhập Lục Tàn Bang nữa?

Diệp Thiên Sĩ phì cười:

- Lần này hiền diệt nữ đã đoán lầm rồi. Gần đây không hiểu tại sao Trác Dật Luân cứ cố ý khoe khoang, y danh của chàng vang lừng giang hồ cho nên Độc Cô Trí muốn bắt sống chàng đem về Thiên Huyền Cốc để chữa bệnh bán thân bắt tội cho y.

Hạ Hầu Quyên “ồ” lớn một tiếng la lên:

- Độc Cô Trí định thành lập Lục Tàn Bang, tự phong mình là bang chủ, y còn định cứu chữa làm gì nữa?

Diệp Thiên Sĩ thở dài:

- Một khi đã có ý muốn khuấy động giang hồ, khi nào y lại chịu nằm yên một chỗ, nhất là quanh năm phải ngồi yên trên cỗ xe bốn bánh, tới lui khổ cực, mất hết cả sinh thú.

Hạ Hầu Quyên gật gù rồi hỏi tiếp:

- Nhưng Trác huynh có chịu chữa bệnh cho y không?

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười:

- Trác Dật Luân cho rằng hành y hành hiệp phải được phân biệt rõ ràng, nó định chữa khỏi bệnh tê liệt cho Độc Cô Trí trước, rồi mới khuyên y hướng thiện. Nếu y vẫn không quay đầu hối ngộ, khi ấy nói mới ra tay trừng trị.

Hạ Hầu Quyên bỗng vỗ tay la lớn:

- Trác huynh luận rất hay, diệt nữ rất tán thành cách xử trí nhân nghĩa hào hùng của anh ấy. Tuy nhiên những kẻ có lòng tốt như vậy thường hay bị thiệt thòi lắm.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu thở dài:

- Hiền diệt nữ nói rất đúng, không những nó bằng lòng xem mạch mà còn kê đơn ngay cho Độc Cô Trí. Nào ngờ nhân từ của nó đã gặp phải dạ cầm thú của tên khốn nạn họ Độc.

Sau khi bốc thuốc xong Độc Cô Trí bỗng ấn khê vào đầu quạt của y, phóng ba mũi Tuyệt Mệnh Độc Trâm ám hại người ân của y tức khắc. Thế có ác độc không chứ.

Hạ Hầu Quyên nghe đến đây nàng biến sắc, trợn mắt nghiêng răng ken két.

Diệp Thiên Sĩ vội cười an ủi:

- Nhưng hiền diệt nữ hãy yên tâm, bệnh tê liệt của tên ác ma Độc Cô Trí đâu có thuốc tiên đi nữa cùng không thể chữa khỏi ngay được đâu. Có lẽ y cũng biết thế nên mới cố ý bắn ba mũi độc trâm để buộc Trác Dật Luân phải tận sức chữa khỏi bệnh cho y là vậy.

Càng nghe nói, Hạ Hầu Quyên càng căm hận Độc Cô Trí thấu xương.

Nàng bỗng hỏi:

- Diệp sư thúc, độc được tẩm trên đầu mấy mũi độc trâm chắc phải có thứ độc môn bí được mới giải khỏi.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi tiếp ; - Nếu đã thế thì Độc Cô Trí tại sao lại dám thả Trác huynh rời khỏi Thiên Huyền Cốc, không sợ nếu anh ấy vong mạng thì mạng y cũng khôn đồn à?

- Lúc ấy lão phu vừa vận xuất hiện, lão phu bảo để lão phu thay Trác Dật Luân cứu chữa cho y, nên y mới bằng lòng thả Trác Dật Luân đấy chứ. Y hứa sẽ trao thứ độc môn giải được cho lão phu khi nào bệnh y được chữa lành hoàn toàn, nghĩa là nếu bệnh y không khỏi Trác Dật Luân phải chết.

Hạ Hầu Quyên cau mày hỏi:

- Thế Trác huynh hiện giờ đâu rồi sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ nhìn nàng rồi mỉm cười đáp:

- Sở Chỉ Y Cung chủ Thôi Phụng Vân không thể báo tin cho hiền diệt nữ, nên vừa rời khỏi Thiên Huyền Cốc là nó lập tức đến ngay Tiểu Cô Sơn.

Hạ Hầu Quyên hơi nóng má, nàng cười nói:

- Anh ấy hẹn với diệt nữ ở Tiểu Cô sơn ngày Trùng Dương, bây giờ qua rồi, còn đến đấy làm gì nữa?

Diệp Thiên Sĩ cười nói:

- Lão phu nào biết. Phải hỏi nó mới hiểu được. Rất có thể Trác Dật Luân hy vọng hiền diệt nữ còn nán lại Tiểu Cô Sơn cũng nên.

Hạ Hầu Quyên vô cùng cảm động, nếu không cố đè nén, có lẽ nước mắt nàng đã tuôn chảy như mưa rồi.

Thấy Hạ Hầu Quyên ươm đỏ hai mắt, Diệp Thiên Sĩ không khỏi cười thầm. Lão chép miệng nói tiếp:

- Đến Tiểu Cô Sơn rồi lão phu nghe nói nó sẽ lên Hồng Diệp sơn trang chữa bệnh cho hai anh em Tư Mã Thông và Tư Mã Minh. Sau đó nó sẽ đi khắp giang hồ tìm cho được Bộc Dương Dũng để khai thông trí tuệ cho hắn.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên, nàng chớp đôi mắt kêu lên:

- Diệp sư thúc, sao Trác huynh lại có ý định lạ kỳ như thế?

Diệp Thiên Sĩ đáp:

- Nó bảo là áp dụng cách ấy mới đối phó được với tham vọng thành lập Lục Tàn Bang của Độc Cô Trí giúp võ lâm khỏi bị bọn ma đầu khuấy rối.

Hạ Hầu Quyên nhăn nhó:

- Làm thế đâu phải để đối phó với Lục Tàn Bang? Trái lại còn giúp đỡ bọn Vũ Trụ Lục Tàn gây thêm nhiều tai ách cho võ lâm nữa đấy chứ.

Diệp Thiên Sĩ cười hỏi:

- Hiện diệt nữ thấy lực lượng của bọn Vũ Trụ Lục Tàn như thế nào?

- Bọn chúng mỗi đứa đều có một môn sở trường riêng biệt uy lực rất khủng khiếp.

- Như thế không thể để bọn chúng tổ chức thành Lục Tàn Bang có phải không?

- Nhất định là không rồi. Sư thúc nghĩ coi nếu để bốn ác ma kết liên với nhau thì có khác gì hổ mọc thêm cánh đâu.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu cười hỏi:

- Thế hiện diệt nữ có phương cách gì ngăn cản không cho bọn chúng tổ chức Lục Tàn bang không?

Hạ Hầu Quyên cắn môi suy nghĩ rồi đáp:

- Diệt nữ nghĩ phải phân tán lực lượng chúng, diệt từng tên một, chứ để cát thụ thành tháp thì khó xô ngã lắm.

- Cách ấy kể cũng khá hay, song hơi có vẻ bá đạo:

- Diệt nữ cũng cảm thấy như thế nhưng trong khi chưa nghĩ được phương cách vương đạo, đành phải tòng quyền, dùng bá đạo để cứu thiên hạ chứ biết sao, phải không sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ nhướng mày, nhìn Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Hiện diệt nữ, nếu như đã có phương cách vương đạo, hiện diệt nữ dùng vương đạo hay bá đạo?

Không chút suy nghĩ, Hạ Hầu Quyên đáp ngay:

- Vương trước bá sau, lý sở đương nhiên. Tại sao Diệp sư thúc lại hỏi diệt nữ như thế?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:

- Vì lão phu đã nghĩ được một phương thức vương đạo, giống như Trác Dật Luân.

Hạ Hầu Quyên ồ lớn một tiếng hai mắt đột xạ hai đạo kỳ quang sáng ngời, nàng giương mi cười khanh khách:

- Diệt nữ rất vui lòng lắng nghe phương thức vương đạo của Diệp sư thúc với Trác huynh, sư thúc nói cho diệt nữ nghe đi.

Diệp Thiên Sĩ cười giọng hiền hòa rồi nói:

- Phương cách vương đạo của lão phu là thế này, là nghĩ ngay đến sự “khuyết hạn” của bọn Vũ Trụ Lục Tàn. Sở dĩ bọn chúng mỗi tên đều luyện được một môn sở trường độc đáo vô song là vì tên nào cũng có mang một “khuyết hạn” đặc dị...

Hạ Hầu Quyên chợt hiểu rồi gật đầu đỡ lời:

- Diệp sư thúc nói cũng có lý, thí dụ tai của người mù hết sức bén nhọn, mắt của người điếc hết sức tinh sáng, có thể bảo là đặc biệt đến dị thường.

Diệp Thiên sĩ cười hỏi:

- Theo hiền điệt nữ nếu như cặp mắt của người mù được sáng tỏ trở lại, tai của người điếc trở nên nghe được thì hai thứ thị lực và thính lực đặc dị như thế nào? Có thể bị mất dần năng lực phi thường không?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Theo lý thì đương nhiên phải giảm sức rồi nhưng người mù làm gì có thể được trông thấy trở lại và người điếc làm sao được nghe thấy như hồi chưa bị tật? Diệp sư thúc đã đi quá sự thực....

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu chặn lời:

- Lão phu không đi quá sự thật đâu. Cần sao chữa khỏi các tật bệnh của chúng là phương cách vương đạo kể như được thành toàn. Lão phu với Trác Dật Luân may mắn học được môn y thuật kỳ diệu. Lão phu tin rằng sẽ chữa được bệnh “tàn khuyết” cho bọn Vũ Trụ Lục Tàn.

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu lên:

- Thế Diệp sư thúc sẽ quyết định chữa cho chúng khỏi các tật bệnh thật sao?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:

- Phải! Có vậy phương sách vương đạo của lão phu mới giúp vô lâm tiêu giải bớt oan cừu họa nạn.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Ý định của Diệp sư thúc với Trác huynh thật vừa cao minh vừa vương đạo, nhưng sợ khó đạt được sở nguyện lắm.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu:

- Tự nhiên là khó khăn rồi, với cái tật bệnh này, không những các danh y tầm thường bó tay, mà ngay đến lão phu dù có tận hết khả năng phí tận tâm lực cũng chưa chắc thành công được.

Hạ Hầu Quyên nói tiếp:

- Trong bọn Vũ Trụ Lục Tàn, sư thúc và Trác huynh có thể chữa khỏi bệnh điếc cho Tư Mã Thông, bệnh mù cho Tư Mã Minh, bệnh khùng cho Bộc Dương Dũng, bệnh tê liệt cho Độc Cô Trí, nhưng còn Hà Chương Thiên với Vân Thiên Lý một kẻ bị cụt mất hai tay, một kẻ bị cụt mất hai chân không lẽ Diệp sư thúc với Trác huynh có thể đạt được cả cơ năng của thiên địa tạo hóa, khiến tay chân chúng có thể trùng sinh!

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:

- Hiền điệt nữ hỏi rất có lý nhưng lão phu có thể chế tạo được những tay giả chân giả vận dụng giống hệt như tay chân thật, lão phu chỉ tốn một ít tâm lực tức khắc Hà Chương Thiên và Vân Thiên Lý được lành lặn tay chân ngay.

Hạ Hầu Quyên vỗ tay la lên:

- Diệp sư thúc tài anh quá, vậy sư thúc và Trác huynh mỗi người chữa bệnh cho ba phế nhân?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu đáp:

- Lão phu lo cho Độc Cô Trí, Hà Chương Thiên và Vân Thiên Lý, còn Trác Dật Luân trông nom cho Bộc Dương Dũng, Tư Mã Thông và Tư Mã Minh.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi:

- Bộ Diệp sư thúc định ở thật lâu trong Thiên Huyền Cốc chữa cho Độc Cô Trí khỏi hẳn mới đi tìm Hà Chương Thiên với Vân Thiên Lý ráp tay giả chân giả cho họ à?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:

- Chúng tê liệt trầm trọng của Độc Cô Trí không thể nào chữa khỏi trong một thời gian ngắn được. Lão phu một mặt sẽ dùng Ô Phong Đăng của Trác Dật Luân tìm được chế biến thành thuốc viên, một mặt dùng phương pháp Kim Trâm Độ Huyết, từ từ dẫn thông huyết mạch cho y chờ khi nào bệnh y giảm bớt lão phu

sẽ cho thêm thuốc để tự y điều trị lấy. Sau đó lão phu sẽ đi tìm Hà Chương Thiên với Vân Thiên Lý Hạ Hầu Quyên bằng thất thanh hỏi lớn:

- Thời gian làm như thế những mũi Tuyệt Mệnh Độc Trâm trong người Trác huynh có làm gì không sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ khoát tay cười bảo:

- Hiền đệ nữ hãy yên tâm, Độc Cô Trí tuy sâu độc nhưng vì muốn độc bá võ lâm bắt buộc y phải giữ chữ tín. Y đã bảo rằng kỳ độc của Tuyệt mệnh độc trâm trong mình Trác Dật Luân sẽ không phát sinh nội trong thời gian một năm, như thế ta bất tất phải lo ngại.

Hạ Hầu Quyên giương cao mày liễu, mắt xạ thần quang lăm lăm:

- Thật không ngờ lão tàn phế Độc Cô Trí được may mắn sống thêm một năm nữa.

Diệp Thiên Sĩ ngạc nhiên:

- Tại sao hiền đệ nữ lại nói thế?

Hạ Hầu Quyên liền thuật lại việc nàng tìm Thiên Long Bát Chương Quách Thiên Nam để trả thù, không ngờ Quách Thiên Nam đã bị bọn Độc Cô Trí, Hà Chương Thiên giết hại cho Diệp Thiên Sĩ nghe, rồi nàng cười lạt nói tiếp:

- Diệp sư thúc thử nghĩ xem, đệ nữ thật tình muốn kiếm Độc Cô Trí với Hà Chương Thiên để rửa hận, nay không ngờ hiện giờ Trác huynh không may bị trúng phải Tuyệt Mệnh Độc Trâm của Độc Cô Trí đành nhịn nhục chờ cho lão độc vật ấy sống thêm năm nữa chờ biết sao bây giờ.

Diệp Thiên Sĩ ồ to một tiếng, cười hỏi:

- Ý của hiền đệ nữ hiện giờ định đi đâu? Hà Chương Thiên không...

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Diệp sư thúc với Trác huynh đã tìm ra phương pháp “vương đạo” để đối phó với bọn Vũ Trụ Lục Tàn rồi thì đệ nữ đành phải chờ xem kết quả thành bại ra sao vậy. Giờ đệ nữ phải đi tìm Trác huynh giúp anh ấy sớm hoàn thành tâm nguyện mới được, luôn tiện xem thử y thuật của anh ấy ra sao, coi được mấy thành chân truyền của Diệp sư thúc.

Diệp Thiên Sĩ cười nói:

- Thiên phần của nó rất khá, tuy hỏa hầu còn có hạn, chưa thể đạt đến mức tuyệt đỉnh, nhưng nó đã học được chín phần trong thập thành hỏa hầu của lão phu rồi.

Nói đến đây, Diệp Thiên Sĩ bỗng hơi ngập ngừng giây lát rồi lại tiếp:

- Hiền đệ nữ muốn kiếm nó, tốt hơn nên đến thẳng Hồng Diệp Sơn Trang trong Hoài Ngọc sơn. Dọc đường nếu có gặp nhân vật võ lâm nào đệ nữ cũng nên hỏi thăm họ xem coi họ may ra có tin tức gì bí ẩn khác không?

Nghe lời nói của Diệp Thiên Sĩ có vẻ khác thường Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên hỏi:

- Diệp sư thúc bảo đệ nữ hỏi dò tin tức bí ẩn gì khác là thế nào?

Diệp Thiên Sĩ bỗng nói:

- Những hảo thủ lừng danh trong đương thế võ lâm đành rằng phải nói đến “Tam kỳ Nhị đế Nhất tuyệt Lục tàn”. Nhưng nếu luận theo tài nghệ và võ công thì còn nhiều kẻ cao minh hơn mười hai người này nhiều.

- Có phải sư thúc định chỉ ân sư của đệ nữ không?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu đáp:

- Môn phạt môn tuyệt học khoáng cổ tuyệt kim của lệnh sư tự nhiên phải cao hơn rồi, nhưng trong vũ trụ bao la, còn có biết bao chuyện lạ kỳ ngoài sức tưởng tượng cũng như ngoài lệnh sư, còn có hai võ lâm quái nhân, năm xưa khét tiếng ngang hàng với lệnh sư, có lẽ hiền đệ nữ cũng không lạ gì họ!

Hạ Hầu Quyên cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi ngờ vực hỏi:

- Không lẽ Diệp sư thúc định nói đến “Chỉ Phát Vũ sĩ” Đông Môn Liễu và Kim Tiên Túy Ông La Đại Cường?

Diệp Thiên Sĩ đáp:

- Hiền đệ nữ đoán trúng lắm, “Thần ni Chỉ phát Kim quang Tiên Nhất chính Nhất tà Nhất nam luận” đã từng truyền khắp giang hồ cách đây hai mươi năm về trước và so với “Tam kỳ Nhị đế Nhất Tuyệt Lục Tàn” hiện giờ còn lừng lẫy hơn nhiều.

Hạ Hầu Quyên khê cau mày nói:

- Diệt nữ tuy đã nghe ân sư nhắc đến Đông Môn Liễu và La Đại Cường lão tiên bối nhưng vẫn chưa biết tường tận, nhất là đối với câu “Nhất Chính Nhất Tà Nhất Nam Luận” diệt nữ cảm thấy mù mờ không hiểu gì cả.

- Câu “Nhất Chính Nhất Tà Nhất Nam Luận” là căn cứ theo câu thứ nhất “Thần Ni Chỉ Phát Kim Quang Tiên” mà ra, lệnh sư “Bàn Nhược Am Chủ Bách Nhãn Thần Ni Hối Đại Sư” là “Nhất chính”, Chỉ Phát Vũ sĩ Đông Môn Liễu là “Nhất Tà”, còn Kim Tiên Túy Ông La Đại Cường là “Nhất Nam Luận”.

Hạ Hầu Quyên lại cau mày hỏi:

- “Nhất Nam Luận ” là gì thế sư thúc?

- Nghĩa là “Kim Tiên Túy Ông” La Đại Cường bình sinh hành sự chỉ cần ưa hay ghét chứ không cần luận đến chánh tà nên không thể nào liệt vào hạng hỗn thế ma đầu hoặc bậc vô lâm kỳ hiệp!

- Nhưng hai vị tiên bối ấy nghe nói người thì khổ luyện “Thiên Ma Lục Tự Kinh ” đã bị tẩu hỏa nhập ma bỏ mạng tại Miêu Cương, người kia thì trong lúc uống rượu ngắm trăng trên đỉnh Thái Thạch Cơ đã sẩy chân ngã xuống Trường Giang biệt tích, cả hai đã ra người thiên cổ rồi sao đột nhiên Diệp sư chúc lại nhắc nhở đến họ?

Diệp Thiên Sĩ thở dài nói:

- Hiền đệ nữ lầm to rồi. Tin ấy chỉ là những lời đồn đãi vô căn cứ. Theo sự hiểu biết của lão phu thì La Đại Cường với Đông Môn Liễu không những chưa chết mà hiện cả hai đang tái xuất giang hồ.

- Có phải Diệp sư thúc định sai diệt nữ thăm dò tin ấy cho xác thực không?

Diệp Thiên Sĩ đáp:

- Đã có người trông thấy bọn họ, nên tin tức ấy không thể nhầm lẫn được. Lão phu muốn hiền đệ nữ dọc đường nên để ý dò xét cho thật kỹ, xem thử mục đích trùng nhập giang hồ của họ ra sao, bởi vì...

Diệp Thiên Sĩ bỗng ngập ngừng, Hạ Hầu Quyên vội hỏi:

- Vì sao thế sư thúc?

- Vì đối với La Đại Cường kể ra không quan trọng gì lắm, nhưng Đông Môn Liễu thì cực kỳ nghiêm trọng. Đông Môn Liễu là một nhân vật rất lợi hại, nếu không có chuyện đại sự, không đời nào đột xuất giang hồ đâu, hiền đệ nữ nên thận trọng luôn tiện báo cáo cho lệnh sư hay biết một thể.

Thấy Diệp Thiên Sĩ còn chưa rõ việc thầy mình, Hạ Hầu Quyên liền nói:

- Thưa sư thúc, ân sư của diệt nữ đã tạ tuyệt thế duyên, tịnh tu từ lâu rồi mọi ân oán người đã phó thác cho diệt nữ lo liệu.

Diệp Thiên Sĩ cười bảo:

- Hiền đệ nữ không rõ công lực của Đông Môn Liễu cao siêu lắm, nếu y muốn tác họa vô lâm, ngoài sự phụ của cháu ra, có thể ngay cả Thiên Sơn Túy Đầu Đà và Quy Vân Bảo chủ Bình Ngưu Tiên Sinh cũng chưa thu phục nổi y. Hơn nữa giữa Chỉ Phát với Thần Ni, năm xưa đã từng có mối thù sâu nên rất có thể phen này Đông Môn Liễu đã luyện thành công Thiên Ma Lục Tự kinh, định tâm kiếm lệnh sư để báo thù cũng không chừng. Bởi thế, lão phu không thể không cho lệnh sư biết rõ tin này để có chuẩn bị trước hay hơn.

Hạ Hầu Quyên có vẻ bất phục, nàng giương mày la lớn:

- Diệp sư thúc, diệt nữ không tin Chỉ phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu là kẻ tài nghệ kinh thiên động địa đến như vậy.

Diệp Thiên Sĩ chỉnh sắc nói:

- Hiền diệt nữ không nên khinh thị y. Diệp sư thúc của cháu đầu phải đề cao địch nhân làm mất uy phong của mình. Thật ra cây Chỉ Sắc Vân Phát của Đông Môn Liễu có một uy lực vô biên ngoài cây Đê Long Bàn Nhược của lệnh sư với mũi Kim Quang Tiễn của Lưu Cuồng ra không ai có thể chế phục y được cả.

Hạ Hầu Quyên nghe nói cau mày, không dám tranh biện thêm nữa nàng mỉm cười hỏi chuyện khác:

- Thế sau khi gặp được Trác huynh rồi bao giờ diệt nữ mới gặp lại sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Trách nhiệm của Trác Dật Luân với lão phu không phải nhỏ, nên không thể hẹn gặp nhau sớm được. Thôi thì sẽ gặp tại Bích Lưu Chương trong Đồng Bách sơn đúng ngày đoàn ngộ sang năm.

Hạ Hầu Quyên sực nhớ câu chuyện giữa nàng với Bộc Dương Dũng, nàng liền thuật lại cho Diệp Thiên Sĩ nghe. Nàng vô cùng đắc ý cười nói:

- Diệp sư thúc tên đại khủng ấy là một con cò của tiểu diệt nữ đặt sát bên cạnh Độc Cô Trí đấy. Nếu Diệp sư thúc gặp hấn trong Thiên Huyền cốc sư thúc điểm hóa cho hấn dùm, khỏi phải chờ đợi Trác huynh cho mất thì giờ thêm.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu:

- Tự nhiên là phải như thế rồi, sự an bài của hiền diệt nữ thật vô cùng cao diệu sau này hấn sẽ giúp ích cho mình nhiều lắm.

- Gã đại khủng ấy có một chân lực nội kinh khủng khiếp lắm, nhưng đối với diệt nữ, y rất ngoan ngoãn nghe lời. Nhớ gặp khi y cứng đầu, Diệp sư thúc cứ nói tên diệt nữ cho y nghe, xem y thế nào.

Diệp sư thúc bật cười và vội vàng phát tay cáo biệt Hạ Hầu Quyên.

Rời khỏi Đồng Bách Sơn chưa bao xa, đang lúc tâm trí mãi nghĩ đến cuộc kỳ duyên giữa mình và Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên chợt bắt gặp một giọng ngâm khàn khàn từ khu rừng thâm u gần đấy vọng lại:

”Nương cánh nhận tung từ vạn dặm.

Hoàng hôn lặng lẽ bước chân về”.

Tiếng ngâm nghe hết sức sung mãn, có một nội kinh phi thường chứng tỏ kẻ đang ẩn mặt là một giang hồ hảo thủ, văn thông võ đạt.

Tuy rất nhớ lời Diệp Thiên Sĩ đã căn dặn kỹ dọc đường nên lưu ý thăm dò những gì có liên quan tới Kim Tiễn Túy Ông La Đại cuồng và Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, nhưng vì quá nhớ Trác Dật Luân, nôn nao muốn được gặp mặt chàng nên Hạ Hầu Quyên bỏ qua không cần biết đến người vừa ngâm nga kia là ai, nàng vội vàng tăng cước lực vùn vụt lướt nhanh tới.

Hạ Hầu Quyên thầm đoán chắc trong khu rừng hoang tịch này đang có cuộc võ lâm ước hội, vì nghe ra thì hình như họ sắp sửa giao đấu một trận sinh tử với nhau thì phải.

Nghĩ vậy, nàng vội dừng bước, nhưng chưa quyết định gì, có nên ra tay giúp đỡ kẻ yếu hay không. Ngay khi ấy, nàng bỗng nghe người có giọng khàn khàn nói:

- Lão phu với đạo trưởng chưa quen biết nhau, vả lại hai bên cũng không thù không oán tại sao đạo trưởng lại muốn lấy mạng lão phu?

Người có giọng nói thô lỗ quát lớn:

- Lão già kia, khôn hồn ngươi hãy trao ngay vật ấy cho ta, nếu không, ngươi khó thể sống sót mà rời khỏi chốn này nghe chưa.

Đến đây, Hạ Hầu Quyên đã đoán biết người có giọng nói thô lỗ đang ý mạnh muốn hiếp người kia để đoạt báu vật bất giác lòng hiệp nghĩa nổi dậy, nàng định nhảy vào can thiệp thì bỗng nghe người có giọng nói khàn khàn lên tiếng:

- Nếu lão phu tiếc rẻ không chịu đưa cho ngươi, ngươi làm gì lão phu?

Người có giọng cười thô lỗ đáp:

- Thì ngươi sẽ chết dưới ngọn phát trần này và vật ấy rốt cuộc cũng sẽ lọt vào tay ta.

Đã quyết ý nhúng tay can thiệp nên không chút chần chờ, Hạ Hầu Quyên thi triển ngay thân pháp khinh công tối thượng lăng lạng phi thân vào rừng.

Hai tiếng “phát trần” của người có giọng nói thô lỗ đã khiến Hạ Hầu Quyên thầm nghĩ người kia dám là Chỉ phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu nên nàng mừng thầm trong bụng.

Không ngờ đi chưa quá mười trượng, Hạ Hầu Quyên lại giật mình nghe như có tiếng ai đang đẵn gỗ lộp bộp ở trong rừng.

Hạ Hầu Quyên hết sức kinh ngạc, nàng thầm hỏi:

- Rõ ràng là một yên vân ẩn khách sơn trạch ẩn vị tại sao lại nỡ đi phá hoại cảnh đẹp thanh u của rừng xanh như thế? Lạ quá.

Đang hoang mang đột nhiên nàng nghe có tiếng thô bạo của một người khác cười nói một cách ngạo mạn:

- Lão già kia, số mạng của ngươi sắp đến nơi mà còn lớn tiếng ngậm nga giống gì đó.

Nhưng sau khi vào tới trong và nhìn rõ sự thật, Hạ Hầu Quyên vô cùng thất vọng, vì nàng vừa nhận ra hai đối thủ đang hiện diện trong rừng chỉ là một lão trượng gầy ốm, mặc bạch bào, tay cầm trúc trượng, và một đạo sĩ áo tím, tuổi khoảng bốn mươi mặt mày gân guốc dữ tợn, chứ không có ai tuổi đến bảy mươi, cùng lứa tuổi với ân sư nàng và cho là Chỉ phát Vũ sĩ Đông Môn Liễu.

Khi ấy, lão trượng bào trắng đang nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ áo tím hồi lâu rồi lắc đầu cười nói:

- Đây tên đạo trưởng, hy vọng của người khó thành lắm, lão phu dám cam đoan là số mạng của lão phu còn rất dài và bảo vật của lão phu chắc chắn cũng không bao giờ bị lọt vào tay ngươi.

Đạo sĩ áo tím trợn mắt giận dữ quát lớn:

- Lưu Tế Xuyên, không lẽ ngươi dám tự mệnh bất phàm, cho rằng ngươi là đối thủ của ta!

Vừa nghe qua ba chữ Lưu Tế Xuyên, Hạ Hầu Quyên giật mình, biết lão trượng áo trắng là một vị bạch đạo kỳ hiệp, hiệu danh “Long Trì Tướng ẩn”.

13. Diêm Vương Sách Tảo

Không biết võ công của Lưu Tế Xuyên cao thấp ra sao, nhưng với tài tướng số của lão, có thể nói là độc bộ đương kim.

Quả nhiên chờ cho lão đạo sĩ áo tím nói xong, Lưu Tế Xuyên cười khà khà bảo:

- Đạo trưởng người chớ quên rằng Lưu Tế Xuyên này hiệu xưng “Long trì tướng ẩn”, rất tinh thông phong thủy tướng số.

Đạo sĩ áo tím bỗng phát ra một chuỗi cười dòn dã, giọng khinh thị ngắt lời:

- Lưu Tế Xuyên ngươi đừng lộng mồm lộng mép nữa, ngươi nên hiểu rằng một thầy tướng giỏi đến bậc nào đi nữa cũng chỉ có thể đoán được cho người khác, chớ không đời nào tự đoán cho mình được. Ngươi muốn gì?

Lưu Tế Xuyên gật đầu cười đáp:

- Người nói đúng đấy, ta đâu phải coi tướng cho ta, thật ra vừa rồi ta đã xem sơ qua tướng mạo cho người đấy chứ.

Đạo sĩ áo tím nổi giận quát lớn:

- Người xem tướng cho ta thế nào? Không lẽ tướng ta xấu?

Lưu Tế Xuyên cười nói:

- Tướng mạo của người trông rất uy vũ nhưng tiếc hai cái mắt sáng một cách quá bộc lộ đó là tướng không được “thiện chung”, giỏi nhất chỉ thọ được năm chín thôi.

Đạo sĩ áo tím ngạo nghễ cười nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Năm chín tuổi đâu phải chết yếu. Năm nay ta mới bốn mươi lăm tuổi, còn lại những mười bốn năm nữa, như thế cũng đủ cho ta đảo lộn được võ lâm rồi.

Lưu Tế Xuyên lắc đầu thở dài:

- “Nhân chi tướng tử, kỳ ngôn đả thiện, điều chi tướng tử, kỳ minh đả ai”, tại sao trong lúc kiếp số của người sắp hết người vẫn còn cương hoành bá đạo như thế?

Đạo sĩ áo tím cau mày hỏi:

- Ta thế này mà người bảo kiếp số sắp hết nghĩa là thế nào?

Lưu Tế Xuyên chỉ mặt đối phương lắc đầu nói:

- Ấn đường của người đen xạm sát khí xung tận “Hoa Cái”, rõ ràng nếu không phải ngày nay thì là ngày mai nhất định kiếp số người đã hết.

Đạo sĩ áo tím gắt to một tiếng quát lớn:

- Khốn nạn! Vừa rồi người bảo ta chỉ thọ được năm chín sao bây giờ lại bảo kiếp số của ta đã đến? Như thế có phải người nói láo rồi không?

Lưu Tế Xuyên cười hà hà tiếp:

- Ta bảo người giỏi nhứt chỉ thọ được năm chín, chứ đâu phải sáu mươi trừ một. Năm chín tức là bốn mươi lăm tuổi, nếu năm nay người vừa đúng bốn mươi lăm thì lão đã đoán đúng rồi, người sẽ chết nội ngày hôm nay.

Đạo sĩ áo tím nghe nói lại càng tức giận la lối om sòm hơn.

Lưu Tế Xuyên vẫn lắc đầu cười bảo:

- Người bắt tất phải cuống lên làm gì, đại trượng phu hải xem nhẹ hai chữ sống chết, coi phú quý như phù vân. Có lẽ bây giờ người mới vỡ lẽ là tại sao vừa rồi ta bảo rằng người không những không thể cướp đoạt nổi bảo vật của ta và cũng không tài nào lấy nổi mạng ta?

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì cười thầm trong bụng, cho rằng Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên ăn nói quả thật sắc bén, chứ không thô lỗ như đạo sĩ áo tím.

Người đời đến lúc quá thẹn, tất phải nóng giận nên đạo sĩ áo tím bị đối phương dùng lời châm trích bắt giặc nộ hỏa bùng cháy, lão cười nhạt mấy tiếng nghiêng rằng hậm hực nói:

- Lưu Tế Xuyên, khôn hồn hãy rút binh khí ra, dẫu tài tướng số của người có thật đúng đi nữa, nghĩa là ta không sao sống đến ngày mai, người cũng phải chết trước mặt ta.

Thấy đối phương hùng hổ quyết sống chết với mình, Lưu Tế Xuyên vội khẽ giơ cao cây trúc nhường mảy mĩm cười nói:

- Hà hà! Không giấu gì đạo trưởng, Lưu Tế Xuyên này chỉ đem theo có cây gậy trúc tùy thân thôi, nó tuy nhỏ bé, nhưng cũng đã gặp qua không ít những bảo đao danh kiếm khắp tứ hải bát hoang, nếu đạo trưởng ra oai trước khi bị chết, thì cứ viết thi triển cây “Diêm vương tảo” ra đi.

Đạo sĩ áo tím cười giọng âm lạnh, rồi thò tay rút cây phát trần đang giắt bên lưng giữ mạnh một cái.

Hạ Hầu Quyên đã nhận rõ Đạo sĩ áo tím, bất luận về tuổi tác hoặc vũ khí đều không phải “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, người mà nàng đang định tìm kiếm nhưng đối với món binh khí của lão, nàng vẫn hết sức chú ý.

Đứng nép sau gốc cây cổ thụ lẳng lặng nhìn trộm, nàng trông thấy cây phát trần trên tay đạo sĩ dài gấp đôi những cây phát trần thường, và cũng cùng một màu tím y hệt như màu áo của lão.

Phát trần màu tím tự nhiên kêu là “Chỉ Phát”, Hạ Hầu Quyên biết thế nên bỗng nhướng mày suy nghĩ, cho rằng có lẽ đạo sĩ áo tím này rất có thể là đệ tử của “Chỉ Phát Vũ Sĩ” cũng nên.

Nghĩ như vậy, nàng giật mình nhủ thầm:

- Ta hãy chờ thêm chút nữa, xem khi động thủ, đạo sĩ áo tím sẽ dùng tới những chiêu thức gì, nếu lão ta quả thật đáng nghi, khi ấy mình sẽ dạy lão ta một bài học. Người xưa đã có câu: “Đánh đập con nít, người lớn chạy ra”, biết đâu sẽ do đây mà ta tìm ra được manh mối Đông Môn Liễu cũng chưa biết chừng?

Không những chỉ riêng một mình Hạ Hầu Quyên đang hoài nghi nghi vậy, ngay đến Long trì tướng ẩn Lưu Tế Xuyên cũng nghi ngờ không kém.

Nhưng là kẻ lịch duyệt giang hồ kiến thức rộng sâu, nên Lưu Tế Xuyên vừa trông thấy cây phát trần, lập tức giật mình kinh ngạc, hơi thối lui ra sau nửa bước, hỏi lớn:

- Đạo trưởng, cây phát trần của người tên gì?

Đạo sĩ áo tím cười lạt đáp:

- Tại sao người lại chóng quên đến thế? Ta đã bảo người từ hồi nãy nó kêu là “Diêm vương tảo” kia mà?

Lưu Tế Xuyên lại giương mi hỏi:

- Trừ “Diêm vương tảo” ra nó còn có tên gì khác nữa không?

Đạo sĩ áo tím cười ngạo nghễ:

- Còn một tên khác nữa nhưng ta chắc người đoán không nổi đâu.

Lưu Tế Xuyên cười hỏi:

- Để ta đoán thử xem có phải nó còn kêu là “Cầu hồn chỉ phát” không?

Đạo sĩ áo tím hơi bất ngờ nhìn Lưu Tế Xuyên ngạc nhiên.

Lưu Tế Xuyên nói luôn:

- Nếu thế thì đạo sĩ là người nhà của Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu?

- Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu là ân sư của ta, lão già kia, nếu đã biết rõ lợi hại sao người không ngoan ngoãn đưa ngay vật báu cho ta?

Hạ Hầu Quyên cảm thấy hết sức bức mình, vì mãi đến giờ nàng vẫn chưa đoán ra được vật báu trong mình Lưu Tế Xuyên là thứ gì!

Ngay khi ấy, Lưu Tế Xuyên bỗng thò tay vào người thông thả móc ra một chiếc túi bọc bằng da, rồi nhìn Đạo sĩ áo tím cười hỏi:

- Có phải đạo trưởng muốn lấy ba tấm “Kim sắc long lân” này chẳng?

Đạo sĩ áo tím gật đầu:

- Đúng thế! Không hiểu người định ngoan ngoãn trao tận tay cho ta hay người muốn ta phải dùng đến võ lực?

- Đâu phải ta không biết sợ chết, chỉ tại ta không nỡ biếu tặng người ba tấm “Kim sắc long lân” vì nó sẽ đem đại họa đến cho người.

Đạo sĩ áo tím trợn mắt hỏi lớn:

- Người nói sao?

Lưu Tế Xuyên cười đáp:

- Người cũng biết Kỳ trận dị thảo chỉ dành riêng cho kẻ có đức, còn người thiếu đức chẳng những nó không đem lợi mà còn mang họa tới nữa là khác. Người hiện giờ ẩn đường bị đen xạm, khí sắc rất...

Đạo sĩ áo tím quát lớn:

- Ta không cần nghe những lời quý quái xuẩn hoặc của người, ta chỉ muốn biết người có bằng lòng trao ba miếng “Kim sắc long lân” cho ta không?

Lưu Tế Xuyên cười bảo:

- Nếu người vẫn còn chấp mê bất ngộ, muốn tự châm lửa vào mình thì Lưu Tế Xuyên này đâu dám tiếc rẻ món bảo vật này? Lão phu sẽ kính tặng cho người đấy.

Lưu Tế Xuyên vừa nói vừa tươi cười trao chiếc túi da cho đạo sĩ.

Đạo sĩ áo tím chưng hửng không ngờ đối phương lại quá khảng khái với mình như thế.

Cái chưng hửng của Đạo sĩ áo tím đã đem đến cho Hạ Hầu Quyên một cơ hội hiếm có.

Thực vậy, trong lúc đạo sĩ vừa giơ tay đón nhận chiếc túi da thì bỗng một luồng gió thơm thổi vụt đến, liền đó là một bóng hồng lướt qua nhanh như sao xẹt làm Lưu Tế Xuyên với Đạo sĩ áo tím đều giật mình thất kinh. Cả hai vừa lật đật thối lui ra sau ba thước thì Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên đã hiện thân ra ngay tức khắc.

Hạ Hầu Quyên có ý muốn giao đấu với Đạo sĩ áo tím để tìm tòi tung tích của Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu, nên nàng không chờ cho đối phương hỏi trước, cầm lấy chiếc túi da chỉ vào mặt đạo sĩ la lớn:

- Gã kia, tại sao người lại vô lễ quá như thế?

Đạo sĩ áo tím vừa tức giận vừa ngạc nhiên trợn mắt quát hỏi:

- Con tiện tỳ vô lễ hay là ta vô lễ? Ta vô lễ ở chỗ nào?

Hạ Hầu Quyên quát mắt nạt lớn:

- Khốn khiếp. Người vô lễ chứ ta sao được. Ta hỏi người, ta vì lòng tốt đã cứu người thoát khỏi đại nạn sao người không chịu cảm ơn ta?

Đạo sĩ áo tím ngẩn ngơ không hiểu liền cau mày hét lớn:

- Con tiện tỳ kia, bộ người nằm mơ hay sao chứ? Ta có đại nạn gì đâu mà phải cầu ai cứu vớt?

Hạ Hầu Quyên hầm hầm chỉ Lưu Tế Xuyên và đáp:

- Lưu đại hiệp đây đã nói đúng, những kỳ chân dị thảo trong thiên hạ đều dành riêng cho những kẻ có đức, người môn hộ bất chính, tướng mạo bất minh, hiển nhiên đức bạc, người chỉ cần đụng tay vào chiếc túi da là nhất định tai họa đến với người liền. Ta thấy thương tình nên mới đại phát từ bi rộng lòng cứu nạn cho, người không chịu cảm ơn ta, trái lại còn trợn mắt làm dữ, người định nhân bộ mặt hung tợn ra để dọa nạt ta đấy chắc.

Đạo sĩ áo tím giận muốn nổ lồng ngực, liền trợn mắt hét lớn:

- Con tiện tỳ ranh mãnh, bộ người muốn chết sao?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách, nhướn mày chu mỏ đáp:

- Muốn chết thì sao? Bốn cô nương đã từng đi khắp tứ hải bát hoang rong chơi cùng tam sơn ngũ nhạc và hiện đang định xuống thăm quý vương quan một chuyến đây, nhưng tệ cho Diêm lão quỷ, không dám phái sứ giả mời thỉnh khiến bốn cô nương chưa biết tính sao bây giờ, người có đường lối gì giúp bốn cô nương không?

Đạo sĩ áo tím cười gần:

- Rất dễ, bần đạo sẽ đại thí pháp lực, dùng tả chưởng thay thế thỉnh thiếp của Diêm Vương mời người.

Dứt lời lão liền xô mạnh hữu chưởng phóng ra một luồng hàn phong vèo vèo thổi tốc ngay vào ngực Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên hừ một tiếng, lập tức dương mi quát lớn:

- Với chút võ học tầm thường như thế, dẫu cho người có cây “Chỉ Phất” đi nữa, bất quá cũng chỉ làm thẹn mặt Đông Môn Liễu mà thôi.

Quát xong, nàng khê giờ cao ngọc chưởng, gỡ Bàn Nhược phật chưởng, từ từ xòe năm đầu ngón tay ra một lượt.

Tuy ngoài miệng Hạ Hầu Quyên luôn luôn dùng lời chọc ghẹo, nhưng thâm tâm nàng không dám khi thường đối phương, nên đã ngầm vận đủ mười thành công lực vào cả “Bàn Nhược chưởng”, một tuyệt thế thần công hãn hữu trên đời.

Đạo sĩ áo tím đang xuất thủ vô cùng hung dữ, nhưng vẫn để ý xem thường cô gái trẻ tuổi đang đứng trước mặt, nên lão chỉ dùng có năm thành công lực. Nếu nói về hỏa hầu của đôi bên thì Hạ Hầu Quyên đã khổ luyện từ nhỏ, căn cơ và tư chất của nàng thuộc hạng thượng thượng, nay nàng đã học được tám chín thành chân truyền của Bàn Nhược Am Chủ Bách Nhân Thần Ni Hối đại sư, tự nhiên nàng đã hơn hẳn đạo sĩ áo tím, một giang dương cự khấu, nửa đường đầu sư, chỉ được Chỉ phất vũ sĩ Đông Môn Liễu chỉ điểm qua loa.

Công lực đã kém xa, lại thêm khinh địch trong lúc đối phương cẩn thận giao đấu, nên Đạo sĩ áo tím phen này thế nào cũng bị ném mũi thất bại một cách chua cay.

Quả nhiên, luồng hàn phong vèo vèo vừa chạm luồng kinh lực vô hình, Hạ Hầu Quyên thì gương mày cười đắc ý, thân hình uyển chuyển của nàng không hề nhúc nhích.

Còn Đạo sĩ áo tím toàn thân bay bổng lên cao bị bắn ra xa ngoài tám thước.

Đạo sĩ áo tím vốn tính nét ương ngạnh, không chịu mất mặt với địch nhân nên vừa rớt xuống đất lão vội nuốt ực ngụm máu tươi vừa trào ra miệng.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy, cười lạt nói với đạo sĩ:

- Già như ngươi mà tài nghệ chỉ bằng hạt cát, tốt hơn ngươi nên mời thầy ngươi là Đông Môn Liễu đến Hoài Ngọc Sơn, ta sẽ chờ đợi tại đây.

Đạo sĩ áo tím cổ cười gượng trong lúc lực phủ ngũ tạng bị nội thương trầm trọng, lão cắn răng gặt đầu rồi quay người đi mất.

Chờ cho Đạo sĩ áo tím đi xa rồi, Hạ Hầu Quyên mới quay lại chấp tay cung kính vái chào Lưu Tế Xuyên:

- Lưu lão tiên bối tha tội thất lễ vừa rồi cho tiểu nữ.

Lưu Tế Xuyên vội ôm quyền cười nói:

- Sao tiểu cô nương lại nói như thế? Cô nương đã giải vây cứu nạn cho lão phu, lão phu cảm tạ cô nương mới phải lễ đây chứ.

Tới đây lão bỗng ngẩng Hạ Hầu Quyên từ đầu đến chân rồi lại nói tiếp:

- Tư chất của cô nương hiếm có lắm, nhất là thứ chưởng lực tuyệt vời vừa rồi, lão phu thấy chỉ có phật môn tuyệt học Bàn Nhược Phật chưởng của... Bách Nhân Thần Ni Hối đại sư mới huyền diệu như vậy, chứ ngoài ra không có môn tuyệt học nào khác tuyệt được như thế, có phải cô nương là cao túc của Bàn Nhược Am Chủ Hối đại sư không?

Hạ Hầu Quyên thăm phục tài nhận xét của Lưu Tế Xuyên, nàng lễ phép đáp:

- Lão tiên bối thật pháp lực vô biên, tiểu nữ chính là Bàn Nhược môn hạ, tên Hạ Hầu Quyên.

Long trì tướng ả Lưu Tế Xuyên bỗng bật cười khà khà, và gục gặt đầu nói:

- Thần Ni Chỉ Phát Kim Quang Tiễn, Nhất chính Nhất tà Nhất nam luận! Đã hơn mười năm rồi, không ngờ hôm nay Chỉ Phát lần Thần Ni đều bỗng tái hiện giang hồ. Nếu thế có lẽ Kim tiễn tủy ông La Đại Cuồng đã trùng xuất vô lâm rồi chăng?

Thấy chưa tiễn hỏi thăm tin Kim tiễn tủy ông, mặc dù Lưu Tế Xuyên vừa đề cập tới, Hạ Hầu Quyên vội trao túi da nhỏ đựng ba miếng “kim sắc long lân” cho lão, nàng cười nói:

- Lão tiên bối tha lỗi cho tiểu nữ. Vừa rồi tiểu nữ xuất thủ là cốt ý không muốn để bảo vật chân kỳ lọt vào tay kẻ hung tà...

Lưu Tế Xuyên cười xoa ngắt lời:

- Nếu không nhờ tiểu cô nương ra tay trợ giúp, chắc lão phu khó thoát khỏi bàn tay độc ác của ác đạo Chỉ Pháp, lão phu xin biểu cô nương ba miếng Kim sắc long lân gọi là trả chút ân sâu cứu mạng vậy.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu từ chối:

- Sao lão tiên bối nói thế? Kể du hiệp giang hồ khi gặp chuyện bất bình là ra tay bênh vực chứ ân nghĩa gì đâu. Lão tiên bối cứ cất nó đi, tiểu nữ thật tình không dám nhận.

Lưu Tế Xuyên nằng nặc không chịu lấy lại, lão nói:

- Xin cô nương chớ có từ chối, lão phu tặng cho nước ba miếng Kim sắc long lân, không những chỉ đền đáp ơn cô nương thôi đâu mà còn có nhiều lý do khác xứng đáng để cô nương cất giữ những di bảo ấy lắm. Để lão phu kể rõ lai lịch ba miếng Kim sắc long lân này cho cô nương nghe.

Hạ Hầu Quyên rất muốn nghe kể chuyện xưa, nàng mừng rỡ kêu lên:

- Hay lắm! Lão tiên bối kể thử cho tiểu nữ nghe đi. Tiểu nữ không biết gì về ba miếng Kim sắc long lân ấy cả.

Lưu Tế Xuyên gật đầu nói:

- Được rồi! Để lão phu kể. Hơn hai năm về trước, tại Nghiệt Long Đàm ở Dân Sơn thuộc Tứ Xuyên, bỗng thường xuất hiện một con nghiệt long, rất hung dữ, nó sát hại dân chúng ở những vùng phụ cận vô kể. Nghe tin ấy, lão phu liền bàn tính với “Tứ Xuyên song hiệp”, đăng tìm cách trừ diệt con nghiệt súc ấy để cứu khổ dân lành. Nhưng nhiều lần giao đấu với nó, bọn này cứ bị thất bại luôn. Một hôm, lúc bọn lão phu sắp bỏ nó giết hại, tình thế thật vô cùng nguy cấp thì bỗng đâu lệnh sư Bàn Nhược Am chủ xuất hiện. Thấy vậy, lệnh sư liền trở thần uy, và chỉ một chiêu “Tứ hàng phổ độ”, lệnh sư giở tuyệt học Bàn nhược phạt chưởng đánh nát đầu con nghiệt long tức khắc.

Sau khi thi triển khoáng đại tuyệt nghệ trừ diệt xong con nghiệt long tai quái ấy, lệnh sư còn điều trị thương tích cho Tứ Xuyên song hiệp với lão phu nữa, đồng thời cho bọn này biết trên mình rồng có tất cả chín miếng Kim sắc long lân thuộc loại dị bảo rất hiếm có tỵ được tất cả các loại bảo đao bảo kiếm, những thứ chưởng lực cường mãnh và các loại ám khí bá đạo. Người còn dạy bọn lão phu nên lột lấy bảo vật ấy chia nhau dùng để phòng thân.

Nghe nói tới đây, Hạ Hầu Quyên chợt cười nói:

- Thế thì còn gì hay cho bằng nữa. Tiên bối với Tứ Xuyên song hiệp tất cả là ba người, mỗi người chia ba miếng thì công bình hết sức phải không tiên bối?

Lưu Tế Xuyên khẽ gật đầu, xong lại nói:

- Tiểu cô nương thử xem ba miếng Kim sắc long lân này chẳng khác gì lệnh sư sở tặng bây giờ đem tặng cô nương tiễn nhân hậu quả đúng là một duyên pháp tối hảo rồi.

Hạ Hầu Quyên lật đặt xua tay cả cười:

- Ba miếng Long lân này đã là phòng thân chi bảo của tiên bối, tiểu nữ đâu dám...

Không chờ cho Hạ Hầu Quyên nói hết, Lưu Tế Xuyên vội tươi cười đón lời:

- Hạ Hầu cô nương khỏi phải quan tâm đến lão phu, hiện lão phu khỏi phải dùng tới ba miếng “Kim sắc long lân” này nữa rồi, nếu không tại sao lão phu lại cất nó vào túi da, không đeo trong người.

Hạ Hầu Quyên nhú mồm cười hỏi:

- Tại sao Lưu lão tiên bối lại không dùng nó nữa? Hay lão tiên bối đã luyện thành môn “Vô tướng thân công, Bất Hoại thân pháp”.

Lưu Tế Xuyên lắc đầu cười bảo:

- Cô nương đoán sai mất rồi, đâu phải võ công của lão phu dám đạt đến mức ấy, mà sau bao ngày mai luyện hàm dưỡng, lão phu đã đạt đến hỏa hầu.

Hạ Hầu Quyên nghe lạ vội chặn hỏi:

- Lão tiên bối hàm dưỡng mà đạt đến hỏa hầu tối diệu khỏi phải dùng tới Kim sắc long lân là thế nào?

Lưu Tế Xuyên cười đáp:

- “Hàm dưỡng mà đạt đến hỏa hầu tối diệu” nghĩa là có thể nhịn nhục được tất cả mọi tai tiếng thị phi. Lão phu đã từng phong trần lưu chuyển, gặp rất nhiều hạng người, đối với những loại ác sát hung thần, chỉ thoáng cái lão phu nhận ra đối phương được bao nhiêu cân lạng ngay. Thấy đánh được thì đánh, nếu không may gặp phải thứ dữ hơn mình thì lão phu nhịn nhục, tươi cười xin lỗi. Như thế có phải lão phu đã luyện được môn “phòng thân chi pháp” hiệu nghiệm hơn Kim sắc long lân nhiều không?

Hạ Hầu Quyên phì cười, nói:

- Thảo nào hồi nãy Lưu lão tiên bối định biểu không mấy miếng “kim sắc long lân” cho lão ác đạo áo tím là tiên bối áp dụng thuật phòng thân của tiên bối đấy chứ?

Lưu Tế Xuyên gật đầu:

- Lão phu vừa đoán biết hần ta là đệ tử của Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu, biết gặp thứ lợi hại, dẫu có miễn cưỡng đánh bại được hần, lão phu cũng không thể nào thoát tay thầy hần, nên hà hà... nhịn cái là yên thân.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Đạo hàm dưỡng minh triết bảo thân của lão tiên bối cực cao thâm, nhưng chắc tiểu nữ không tài nào học tập được đấy, bởi tính nết tiểu nữ quá nóng nảy, đến nỗi có người đã đặt cho tiểu nữ cái danh hiệu là “Bào Hao Hồng Nha” đấy.

Lưu Tế Xuyên cười nói:

- Lão phu còn lạ gì những người trẻ tuổi phần đông hay nóng nảy, bởi thế lão phu mới tặng ba miếng “Kim Sắc Long Lân” cho cô nương.

Hạ Hầu Quyên chớp chớp cặp mắt cười hỏi:

- Lưu lão tiên bối còn nguyên nhân thứ ba ra sao?

Lưu Tế Xuyên đáp:

- Nguyên nhân thứ ba là Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu sinh tính rất nhỏ mọn, có thù ắt phải trả cho kỳ được mới nghe. Vừa rồi Hạ Hầu cô nương không những đã làm khổ tên đạo sĩ áo tím học trò của lão ta, và còn nói rõ cho đối phương biết cô nương sẽ đi đến Hoài Ngọc Sơn, thế nên dọc đường rồi đây cô nương sẽ gặp lộn xộn cho mà xem.

Hạ Hầu Quyên xéch ngược mồm liếc, nói lớn:

- Tiểu nữ nói rõ cho chúng biết, tức là tiểu nữ không hề sợ chúng.

Lưu Tế Xuyên vội xua tay cười bảo:

- Với tuyệt nghệ thần công của Hạ Hầu cô nương, lão phu thừa biết nếu cô nương chỉ gặp Đạo sĩ áo tím, tự nhiên không gì đáng lo, nhưng nếu không may Đông Môn Liễu thân chinh ra mặt, khi ấy hỏa hầu của đôi

bên sẽ có phần cách biệt, và lúc đó ba miếng “kim sắc long lân” sẽ phát huy tác dụng phòng thân, giúp cô nương một cách hữu hiệu lắm.

Nghe thấy lời nói của Lưu Tế Xuyên có ẩn ý lo cho mình là không phải là địch thủ của Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu, và vì Lưu Tế Xuyên đã nói rất đúng, nên Hạ Hầu Quyên không dám cãi lại, vội vàng giơ tay đón lấy chiếc túi da, tươi cười nói:

- Tiểu nữ xin đa tạ lão tiên bối!

Thấy Hạ Hầu Quyên có vẻ hấp tấp bận rộn, Lưu Tế Xuyên vội nói:

- Hình như cô nương có việc gì cần gấp phải không? Thôi để chúng ta chia tay, khi khác gặp sẽ nói chuyện nhiều hơn.

14. Là Hung Hay Cát

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười nói:

- Tuy tiểu nữ đang có việc cần, nhưng cũng không gấp, tiểu nữ muốn thỉnh giáo tiên bối thêm vài câu chuyện nữa được chăng?

- Hạ Hầu cô nương có điều chi thắc mắc cứ việc tự tiện hỏi.

Hạ Hầu Quyên liền nói:

- Bốn chữ “Long Trì Tướng Ân” của Lưu lão tiên bối thiên hạ đã nghe danh, hôm nay gặp được tiên bối, tiểu nữ không muốn bỏ qua cơ hội, nhờ tiên bối xem giúp cho một quẻ có được không?

Lưu tế Xuyên khẽ ồ một tiếng rồi cười ngất:

- Thật không ngờ một nhân vật trí tuệ phi thường như cô nương cũng dám tin trò bịp người của lão phu nữa sao?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Tướng mạng chi học đầu phải chuyện vô căn cứ cũng không phải là một trò lừa thiên hạ. Môn tướng số có thể tùy theo hành vi thiện ác của người đời mà biến đổi. Trước khi từ biệt một cách vội vã, tiểu nữ không dám hỏi tiên bối về vận mạng, chỉ yêu cầu tiên bối cho tiểu nữ biết qua chút đỉnh về khí sắc thôi cũng được rồi.

Lưu tế Xuyên vừa lắng nghe vừa tia hai luồng nhãn quang sắc bén, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Hầu Quyên mãi không thôi.

Chờ khi nàng dứt lời, Lưu tế Xuyên mới vội bảo:

- Hạ hầu cô nương, nếu cô nương không hỏi, lão phu không bao giờ dám chủ động cho cô nương hay, bởi thiên hạ sự thường nếu cứ để mập mờ là phúc, nhưng khi có thể biết trước, trái lại nó chỉ tăng thêm sự phiền muộn mà thôi.

Là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, Hạ Hầu Quyên đoán biết ngay ra ý nghĩa câu nói của Lưu tế Xuyên, nàng lập tức cười hỏi:

- Theo sự xét đoán của tiên bối chắc có lẽ tiểu nữ sẽ gặp tai nạn lớn?

Lưu tế Xuyên gật đầu đáp:

- Giữa mi tâm của cô nương, sát khí dày đặc, nhưng trong sát khí có sự hoan hỉ nên không hề trọng gì mảy. Hồi nãy lão phu không muốn tự động nói trước với cô nương là vì thế đấy.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách hỏi:

- Lão tiên bối pháp nhãn cao minh, tiên bối có thể cho tiểu nữ biết rõ tai nạn này sẽ bắt đầu từ lúc nào? Là “thiên tai” hay là “nhân họa” không?

Lưu tể Xuyên vội ứng tiếp đáp:

- Sát khí của cô nương đã bắt đầu hiện rõ, chỉ sợ họa biến không còn bao xa, nội trong năm ba bữa nữa là cùng. Còn đó là thiên tai hay là nhân họa, cô nương đã hỏi thật hay, và lão phu cũng cho rằng hết sức kỳ quái hình như trong vụ này có đủ thiên tai lẫn nhân họa, hoặc hai thứ sẽ dung hòa với nhau!

Hạ Hầu Quyên chau mày hỏi:

- Tiểu nữ thật không sao đoán được thiên tai nhân họa lại có thể có đủ trong kiếp số là thế nào?

Lưu tể Xuyên cười nói:

- Khi số chi học hết sức huyền diệu chưa đến lúc ứng nghiệm ta không tài nào đoán nổi.

Nhưng lão phu đã căn cứ theo kinh nghiệm lâu năm, mong cô nương hãy nhớ kỹ hai việc.

- Lão tiền bối xin chỉ bảo tiểu nữ sẽ nhớ kỹ.

Lưu tể Xuyên bỗng nghiêm giọng nói:

- Sau khi chia tay rồi, cô nương nên đeo ba tấm “Kim sắc Long lân” vào người, nhớ để những nơi huyết đạo có công lực yếu kém nhất trong người cô nương nhé.

Hạ Hầu Quyên cúi mình cảm tạ:

- Tiểu nữ xin tuân lệnh.

Lưu tể Xuyên lại nói tiếp:

- Việc thứ hai là cô nương nên nhớ kỹ câu “Phùng Đông Tất Cát”, nếu cô nương không may lỡ bị lạc đường, cô nương cứ việc đi thẳng về hướng Đông tất cô nương sẽ luôn luôn được cát lợi hơn ba hướng khác.

Hạ Hầu Quyên không lạ gì môn tướng số thông thần của Lưu tể Xuyên tuy chỉ vắn vắn có bốn chữ cũng sẽ đem đến cho nàng bao điều ích lợi, nàng liền tươi cười chấp tay vái tạ.

Cẩn dặn và chỉ bảo đâu đó xong xuôi Lưu tể Xuyên vội vã từ biệt Hạ Hầu Quyên.

Xưa nay Hạ Hầu Quyên rất bướng bỉnh ngạo mạn kiêu căng chẳng ai bằng nhưng lần này may nhờ phước chi tâm linh nàng bỗng biết nghe lời và nhớ kỹ bốn chữ “Phùng Đông Tất Cát” của Long Trì tướng Ẩn đã tặng cho xem như là kim khoa ngọc luật nên số nàng chưa đến nỗi nào.

Quả nhiên sau khi chia tay Lưu tể Xuyên, Hạ Hầu Quyên vội tìm đến một sơn động thanh vắng cởi áo ngoài ra rồi cẩn thận đeo ba miếng Kim sắc Long lân vào mình.

Trước khi đeo ba miếng bảo vật hộ thân vào mình, nàng hết sức đắn đo suy nghĩ. Tự thấy hỏa hầu của nàng hiện giờ thừa sức đối phó với bất kể kẻ nào công khai gây chiến, chỉ sợ kẻ thù lấy dạ tiểu nhân, tập kích bất ngờ, nên nàng quyết định đeo ba miếng “Kim sắc Long lân” ở sau lưng, nhằm bảo hộ ba nơi chí mạng đại huyết.

Đeo xong “Kim sắc Long lân” Hạ Hầu Quyên liền theo kế hoạch đã định đi thẳng về hướng Hoài ngọc Sơn.

Hôm đầu an nhiên vô sự.

Hôm thứ nhì cũng không gặp việc đáng tiếc xảy ra.

Nhưng đến hôm thứ ba, khi Hạ Hầu Quyên ngắm cảnh chiều tà còn sót lại vài tia nắng hồng yếu ớt, lòng đang cười thầm tướng thuật của Long Trì Tướng Ẩn sắp sửa hết linh, thì chuyện phải đến đã đến!

Giữa lúc ấy, đột nhiên nàng nghe tiếng vó ngựa “lóc cóc” từ phía sau vọng tới.

Vội ngoảnh đầu nhìn lại, chợt nàng trông thấy phía sau vụt hiện ra một con bạch mã cao lớn, và người ngồi trên mình ngựa toàn thân cũng trắng nốt. Hạ Hầu Quyên còn đang ngạc nhiên nhìn sững người khác lạ, thì nhanh như chớp, con bạch mã đã tung bốn vó thoáng vụt qua người nàng.

Nhưng chạy chưa đầy hai trượng, con bạch mã bỗng dừng khựng lại và trang bạch y thư sinh tuổi hơn tam tuần đang ngồi trên mình ngựa vội ghì cương nhẹ nhàng quăng mình nhảy phóc xuống đất, đứng yên ngắm Hạ Hầu Quyên không chớp mắt.

Hạ Hầu Quyên thật rất tin tưởng ở lời tiên đoán của Long Trì Tướng Ân, trong bụng nàng luôn luôn cảnh tỉnh nhưng vì tài cao gan lớn nên nàng vẫn có ý xem thường chàng bạch thư sinh này, chờ Hạ Hầu Quyên bước tới gần, chàng bỗng ôm quyền vái chào rồi tươi cười nói:

- Mong cô nương tha thứ cho sự đường đột của tại hạ.

Bây giờ đôi bên đứng cách nhau chỉ còn chừng hai thước, Hạ Hầu Quyên mới thấy rõ bạch y thư sinh ngoài đôi nhãn thần long lanh bất định ra, tướng mạo của chàng còn trông rất anh tuấn kỳ mỹ.

Hạ Hầu Quyên vừa nhìn đôi phương vừa chấp tay vái chào và hỏi:

- Chẳng hay tôn giá có gì chỉ giáo cho chăng?

Bạch Y thư sinh bỗng cười đáp:

- Tại hạ vì trông thấy cô nương mặt đầy sát khí, khí sắc đen tối, hình như cô nương sắp gặp chuyện không may.

Nghe đến đây, Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên khẽ ồ một tiếng, nàng vội đóng lời hỏi:

- Tôn giá là một danh gia tướng số đấy à?

Bạch Y thư sinh lắc đầu mỉm cười:

- Hai chữ danh gia, tại hạ thật không dám nhận. Tại hạ chỉ mới học lỏm qua chút nghề này, không hiểu cô nương có vui lòng cho tại hạ biết rõ quý tánh đại danh không?

Hạ Hầu Quyên hơi cau mày, nhưng cũng ứng tiếng đáp không giấu giếm:

- Tiệm nữ họ Hạ hầu tên Quyên. Tôn giá có muốn hỏi thêm tịch quán, xuất thân và ngày sanh của tiệm nữ nữa không?

Bị xỏ ngọt, bạch Y thư sinh đỏ mặt lắc đầu cười đáp:

- Tại hạ đâu phải có ý định tò mò tìm hiểu cô nương mà phải cặn kẽ đến như vậy. Thật sự danh tánh của một người rất quan hệ đến chung thân vận khí, nên tại hạ mới dám mạo muội thỉnh giáo, để hiến cô nương một vài câu đoán vận cho vui vậy thôi.

Hạ Hầu Quyên giương mày hỏi:

- Thế tên họ của tiệm nữ có tốt không?

Bạch Y thư sinh cười đáp:

- Quyên quyên tuyệt tú, thiên thương tiên cơ, danh thực tương phù, lý nào lại không tốt!

Hạ Hầu Quyên cũng bật cười:

- Nếu thế thì sát khí bất thành họa, ám sắc bất sinh tai, đại khái tiệm nữ thoát khỏi “kiếp số” gì đấy của tôn giá vừa nói rồi còn gì.

Bạch y thư sinh vẫn tươi cười:

- Cô nương hãy yên tâm, ám sắc của cô nương tuy nặng nhưng trong kiếp có quý nhân, không thể gặp tổn hại nặng nề được.

Cũng bởi nhất thời đoán không ra lai lịch của bạch y thư sinh ra sao nên Hạ Hầu Quyên có ý trêu chọc:

- Tiệm nữ một mình đi khắp đó đây, chưa hề có qua bạn bè làm gì có quý nhân.

Không chờ nàng nói hết, bạch y thư sinh vội ngắt lời:

- Hai chữ quý nhân trong tướng số đâu phải để vương tướng quốc, đây chỉ là một thuật ngữ thường dùng tức là muốn nói có người ngoài cứu trợ.

Hạ Hầu Quyên đẩy đưa làn thu thủy, nhoẻn miệng cười:

- Tiệm nữ hiểu ý rồi, có lẽ hai chữ quý nhân muốn chỉ vào tôn giá đây phải không?

Bạch y thư sinh cười nói:

- Tại hạ mới gặp gỡ cô nương lần đầu, nhưng đã có ngay hảo cảm với cô nương, nên mới định cố gắng hiến cô nương vài câu đoán vận như thế cũng có thể bảo rằng tại hạ là một trong những kẻ “ngoại lai” cứu trợ của cô nương đây.

Nói đến đây, thư sinh bỗng giương cao đôi mày kiếm, quắc cặp tinh quang xạ thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên cười giọng ôn hòa:

- Hạ Hầu cô nương, tại hạ xin tặng cô nương tám chữ, mong cô nương hãy nhớ kỹ cho.

Hạ Hầu Quyên động tâm nghĩ:

Long trì tướng Ẩn đã tặng cho ta bốn chữ “Phùng Đông tất cát” bây giờ chàng bạch y thư sinh này lại muốn tặng cho ta tám chữ, không hiểu hai bên có trùng hợp hay không?

Nàng vừa suy nghĩ vừa gật đầu:

- Tôn giá cứ việc nói thẳng, Hạ Hầu Quyên tôi xin nghe cao kiến.

Bây giờ hai mắt của thư sinh hết sức long lanh, mặt đầy chính khí, chàng đồng dục nói:

- Hạ Hầu cô nương hãy nhớ kỹ tám chữ của tại hạ phụng tặng cho cô nương là “Phùng đông tất hung, phùng bạch tất cát”!

Hạ Hầu Quyên vừa nghe xong tám chữ này, bất giác nàng cau mày nghĩ ngợi.

Bạch y thư sinh thấy vậy cười hỏi:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại đứng ngăn người ra như vậy? Có phải cô nương đang tham tường hàm nghĩa của tám chữ đó chăng?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu đáp:

- Tiệm nữ không lạ gì những câu bóng trong tướng số có một ý nghĩa hết sức thần diệu đừng nói đến kẻ đương sự trước khi thời cơ chưa đến vô phương tham tường ngay khiến kẻ nào đã tự nói hai câu ấy cũng chưa chắc có thể giải thích được rõ ràng nữa là khác.

Bạch y thư sinh gật đầu mỉm cười:

- Cô nương thật minh đạt đã nói rất có lý.

Hạ Hầu Quyên bỗng cười lạt:

- Xin xăm hỏi tướng để khỏi phải nghi ngờ, nếu càng hỏi càng nghi thì phải tính sao?

Bạch y thư sinh vội hỏi:

- Hạ Hầu cô nương hãy nói rành rẽ một chút càng hỏi càng nghi là nghĩa thế nào?

- Thí dụ có người bảo đi về phía Nam, có người bảo đi về hướng Bắc, vậy nên nghe lời bên nào?

Bạch y thư sinh rất thông minh vừa nghe nói lập tức nghĩ ra liền. Chàng nhìn Hạ Hầu Quyên không chớp mắt:

- Chắc có lẽ dọc đường Hạ Hầu cô nương đã gặp qua người nào khác cũng thích lắm chuyện như tại hạ?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Có! Một người rất tinh thông thuật tướng số, người ấy cũng đã tặng cho tiểu nữ bốn chữ, nhưng ý nghĩa lại tương phản với tám chữ của tôn giá.

- Tương phản như thế nào?

- Câu của tôn giá là “Phùng Đông tất hung” còn câu của người ấy là “Phùng Đông tất cát”.

Bạch y thư sinh kêu ồ một tiếng, cười nói:

- Trên thế gian này làm gì có chuyện lạ như thế. Nhưng nếu có hai ý kiến tuyệt đối tương phản, thì cô nương nên chọn người nào kinh nghiệm danh tiếng thì tin người ấy.

Hạ Hầu Quyên bật cười:

- Nếu theo kinh nghiệm và danh tiếng, thì bắt buộc tiện nữ phải tin tưởng người kia mà không tin tưởng các hạ rồi.

Bạch y thư sinh không buồn mà lại còn hứng thú nữa, chàng cười hỏi:

- Người ấy là ai thế cô nương?

- Là Long trì Tướng Ân Lưu tế Xuyên, một nhân vật lừng danh về môn tướng số!

Bảy chữ Long trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên quả nhiên đã làm Bạch y thư sinh ngạc nhiên, chàng vội cau mày như nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng sau khoảnh khắc ngạc nhiên ngẩn ngui ấy, bỗng thư sinh vội thò tay vào người, móc ra ba đồng tiền vàng, nắm trong lòng bàn tay, khế lắc một hồi, rồi bước đến bên một tảng đá bằng phẳng cạnh đường, ném đi ném lại luôn sáu lần.

Hạ Hầu Quyên biết thư sinh đang xem quẻ cho mình, nên nàng lẳng lặng đứng yên chờ đợi.

Sau khi xem xong quẻ, bạch y thư sinh cất tử tế ba đồng tiền vàng vào người, miệng chàng không ngớt lẩm bẩm:

- Lạ thật! Lạ thật!

Hạ Hầu Quyên thấy kỳ dị liền hỏi:

- Tại sao tôn giá lại nói “lạ thật”? Không hiểu quẻ của tôn giá quái lạ, hay quẻ của người kia quái lạ?

Bạch y thư sinh cười đáp:

- Quẻ của tại hạ không lạ, mà quẻ của người kia cũng không lạ, nhưng lời nói của Long trì Tướng Ân rất quái lạ thì đúng hơn.

Hạ Hầu Quyên nghe nói càng quái dị hơn, nàng bật cười hỏi:

- Lời của Lưu lão bối quái lạ ở điểm nào?

- Bất luận chiếu theo khí sắc hay tướng số của cô nương, đều phải “Phùng đông tất hung”, tại sao Lưu tế Xuyên lại bảo rằng “Phùng đông tất cát”?

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Hay là Lưu tiên bối đã nói lầm?

Bạch y thư sinh lắc đầu:

- Người khác có thể lầm lẫn, chứ Lưu tế Xuyên tiên bối đâu dám nói liều, bởi danh hiệu của Lưu tiên bối là Long trì Tướng Ân, đã được lừng danh một khi nói lầm chẳng khác gì lão tự đem bôi nhọ bằng hiệu của lão sao?

Hạ Hầu Quyên chăm chú nhìn bạch y thư sinh rồi gượng mỉm cười hỏi:

- Tôn giá xưng hô như thế nào?

Bạch y thư sinh ôm quyền đáp:

- Tại hạ họ Bành thảo tự Bạch!

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu ồ một tiếng rồi lại bỗng cười nói:

Hai câu quẻ của Bành huynh với Lưu lão tiên bối tuy khác nhau nhưng nếu gộp chúng lại với nhau nghiên cứu cho kỹ mới thấy rất có thể mạch lạc tương thông với nhau lắm.

- Mạch lạc và tương thông ở chỗ nào, cô nương thử giải thích xem sao?

Hạ Hầu Quyên chớp chớp mắt mỉm cười hỏi:

- Có phải tạng ngữ của Bạch huynh là “Phùng Đông tất hung, phùng bạch tất cát” chăng?

- Đúng!

Hạ Hầu Quyên vội chỉ tay vào con bạch mã cao lớn cười nói:

- Bành huynh đã cỡi con ngựa bạch, mặc bạch y, trong đại danh cũng có chữ bạch, nếu căn cứ theo bốn chữ “Phùng bạch tất cát” thì chính Bành huynh là cát tinh của tiểu nữ rồi, một khi đã có cát tinh cho nên tự nhiên nguy hiểm tiêu tan việc hên cũng tới đầu cho “phùng đông tất hung” cũng sẽ biến thành “phùng đông tất cát”. Mạch lạc như thế đã tương thông đâu còn tương phản với nhau?

Bành Bạch y nghe nói, ha hả cười vang:

- Tại hạ bái phục cao luận của cô nương rồi đấy! Cô nương giải thích nghe rất thú vị.

May mắn sát khí của cô nương hiện giờ xung khỏi Hoa Cái vụ kinh nhiễu này tất không còn bao xa nữa, vậy hai ta sẽ gặp lại nhau dọc đường khi ấy sẽ biết sự cách biệt của hai chữ cát hung giữa tại hạ với Long trì Tướng Ân ai trúng ai sai, rốt cục ai sẽ ứng nghiệm!

Dứt lời, chàng lại ngắm nhìn khuôn mặt kiều diễm tuyệt thế của Hạ Hầu Quyên xong xốc lại quần áo, rồi chắp tay vái chào, nhảy phốc lên lưng ngựa ra rồi đi mất.

Hạ Hầu Quyên đắm chiêu nhìn thẳng lên trời, khẽ lẩm bẩm:

“Hừ! Sát khí xông tận Hoa Cái! Để coi tướng thuật của một trẻ một già, ai linh nghiệm hơn ai cho biết. Và xem thử tên ma đầu nào dám lớn mật to gan chọc giận Hạ Hầu Quyên này...” Vừa mới lẩm bẩm tới đây, đột nhiên nàng nghe sau lưng ai phóng vật gì kêu “veo” một tiếng xé gió phát rợn người. Nhanh như cắt, Hạ Hầu Quyên đảo người một cái, lẹ làng lướt ra xa hơn hai thước tránh né và liền ngoảnh mắt lại nhìn ngay tức khắc.

Nhưng lạ chưa, phía sau lưng nàng vẫn một bề vắng ngắt, không một tiếng động, cũng không lấy một dấu hiệu nào khả nghi cả. Nàng chỉ thấy một bên là vách đá cao vút trơn tru, một bên là khu rừng dày tñnh mịch. Cả hai bên đều cách xa chỗ nàng đứng cỡ chừng sáu bảy trượng.

Đang hoang mang kinh ngạc, chợt nhìn xuống dưới chân bắt gặp một cuộn giấy nhỏ nằm trên đất. Bây giờ Hạ Hầu Quyên mới biết là có kẻ vừa mới ném thư cho nàng.

Chưa hiểu đối phương là ai, song nhìn cuộn giấy nhỏ, Hạ Hầu Quyên biết ngay là mình đã gặp phải kinh địch lợi hại, vì nàng nhận thấy bất luận đối phương nấp ở sau vách đá hay ở trong khu rừng, có thể ném cuộn giấy nhỏ nhẹ bỗng như thế này đi xa sáu bảy trượng, tức phải là hảo thủ thượng đẳng chứ.

Tuy nhiên, Hạ Hầu Quyên không hề sợ hãi, nàng thong thả bước lại cúi nhặt cuộn giấy nhỏ một cách bình tĩnh.

Thật lớn gan cho Hạ Hầu Quyên, giang hồ đầy dẫy xảo trá đáng lẽ nàng không nên mạo thất giờ tay nhặt lấy cuộn giấy như thế mà phải hết sức thận trọng, hoặc là lấy mũi kim châm cài tóc hay vật gì thấy tiện, khều cuộn giấy xem đối phương có gói độc dược hay có mưu toan gì không. Đằng này chẳng những không xem xét cẩn thận, nàng còn đưa ngay trước mặt mở vội ra, thế có phải là nàng to gan không?

Cũng may mảnh giấy kia sự thật chỉ là một mảnh giấy thường thôi nên nàng không bị mang họa vì tính cao ngạo bất cần.

Đọc trong mảnh giấy, thấy viết: “Nguy già đại cát” vốn vẹn chỉ có bốn chữ nét đẹp như rồng bay phượng múa. Hạ Hầu Quyên cau mày lẩm bẩm:

“Lưu tể Xương đã nói ta là ”Phùng đông tất cát“, Bành bạch y bảo là ”Phùng đông tất hung” còn người này lại bảo là “Nguy giả đại cát” thế là nghĩa làm sao?

Đã là tai nguy thì đâu còn cát lợi, mà đã là cát lợi tức còn gì mà tai nguy. Vậy làm gì có “nguy giả đại cát”?

Hạ Hầu Quyên càng nghĩ càng lung, và vì u mê tức giận nàng bỗng xé nát mảnh giấy ném bay tứ tung. Mãi cứ đề cao cảnh giác chờ hồi lâu vẫn không thấy địch nhân xuất hiện, Hạ Hầu Quyên nóng ruột tức mình vận khí la lớn:

- Hạ Hầu Quyên đã chờ quá lâu rồi, kẻ nào muốn gặp bổn cô nương hãy lộ mặt ra đi kéo mất thời gian lắm.

Vì tức giận nên nàng la lớn cố ý cho hả bớt hơi. Không ngờ vừa mới la dứt, nàng bỗng nghe có tiếng niệm “Vô Lượng Thọ Phật” nổi lên và chưa kịp nhận định câu nói đó phát ra từ hướng nào thì liền ngay đó, Hạ Hầu Quyên thấy một đạo sĩ áo tím hiện ra trước mặt nàng, chỗ khúc đường quanh co như sắp đi vào cốc khẩu.

Hạ Hầu Quyên liền nhận ra lão đạo sĩ áo tím không ai khác hơn lão đạo sĩ đã tự xưng là môn hạ của Chỉ Phát Vũ sĩ Đông Môn Liễu vừa rồi đã bức hỏi Long Trì Tướng Ân Lưu tể Xuyên để cưỡng đoạt bảo vật “Kim Sắc Long Lân”.

Nhận ra được đối phương, Hạ Hầu Quyên bỗng dừng ngược mào, cười hỏi:

- Đạo trưởng đã có lòng đứng chờ Hạ Hầu Quyên này tại đây đây à? Tại sao đạo trưởng không rủ lệnh sư Đông Môn Vũ Sĩ hoặc bạn đồng môn tới đây luôn thế? Đạo trưởng có một mình thế này không sợ phải cúp đuôi chạy dài lần nữa sao?

Chưa chi đã bị Hạ Hầu Quyên tấn công châm chọc, đạo sĩ vẫn tính nào tạt đấy trợn mắt nổi giận quát lớn:

- Tiện tì, mi chớ quá ngông cuồng như thế nhé. Lần trước vì bận việc riêng nên ta mới vội vã ra đi chưa kịp cho người ném mùi lợi hại của cây “Diêm Vương thảo” này chứ không phải là ta thua cho người đâu mà người lên mặt.

Hạ Hầu Quyên cười khinh thị nghe muốn ói máu:

- Hi hi Hóa ra chuyển trước đạo trưởng chưa kịp thi thố sở trường nên bây giờ mới ý trưng món binh khí độc môn của “Chỉ phát” môn hạ định giao đấu với Hạ Hầu Quyên này à?

Đạo sĩ áo tím gật đầu gần mạnh:

- Đúng đấy! Nếu người bị bại dưới cây “Diêm Vương Thảo” này của ta người sẽ theo ta đến cầu xin ân sư thầy người làm đồ đệ thế nào ta cũng giúp người việc đó còn như...

Hạ Hầu Quyên vừa nghe đạo sĩ nói thế nàng thầm giật mình lo sợ vì căn cứ theo lời của đạo sĩ thì Phát Vũ Sĩ Đông môn Liễu tuy chưa hiện thân ra đây nhưng chắc chắn lão ta đang có mặt xung quanh vùng này chứ chẳng không.

Đông môn Liễu đã lừng danh không thua gì ân sư nàng nếu không may đụng đầu lão ta, bắt buộc nàng phải hết sức cẩn thận. Do đó nàng không lo sợ sao được. Tuy nhiên ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn bình tĩnh nàng nhận lời hỏi đạo sĩ:

- Còn nếu như ta không bị bại thì sao?

Đạo sĩ đáp:

- Trận đấu hôm nay của ta với người ắt phân thắng bại không thể ngừng ngang xương được, nếu người không bị bại tức là ta bằng lòng giao chiếc đầu này cho người.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Thách đồ kiêu này thiệt thòi cho người, không công bình tí nào cả. Theo ý ta cần phải điều chỉnh lại...

Đạo sĩ áo tím cười lật ngắt lời:

- Khỏi cần, chính ta đã tự nguyện vì ta tin tưởng ta sẽ thắng người.

Hạ Hầu Quyên có biết đâu đạo sĩ có nỗi khổ tâm riêng mà nàng cho là đối phương đã quá ư cuồng mẫn tự phụ nên nàng gắt đầu:

- Nếu đạo trưởng tự tin sẽ thắng thì đành phải như thế, nhưng Hạ Hầu Quyên này xin lập lại lần nữa nếu không may kẻ thắng là ta thì đạo trưởng không được...

Đạo sĩ vội cướp lời:

- Hạ Hầu Quyên, người bắt tất phải giả vờ từ bi, ta quyết không sai lời. Nếu cây “Diêm Vương Tảo” của ta bị bại thì ta sẽ tự động giao sanh mạng cho người.

Bị đối phương chọc tức, Hạ Hầu Quyên cũng nổi nóng, nàng cười lạt:

- Nếu người không sợ chết thì cứ việc động thủ!

Đạo sĩ bỗng quắc cặp tinh quang sáng ngời, ngạc nhiên hỏi:

- Động thủ? Binh khí của người đâu?

Hạ Hầu Quyên ngấm đôi tay ngọc trắng muốt của mình, nhướn cao mày liễu, cười khanh khách:

- Võ công đã đủ hỏa hầu thì không cần nhờ ngoại vật. Tay không có thể đoạt kiếm báu, không lẽ ta đoạt không nổi cây “Diêm Vương Tảo” trên tay người sao?

Nghe Hạ Hầu Quyên định dùng tay không để đối phó với cây “Diêm Vương Tảo” của mình, đạo sĩ áo tím bỗng hét lên như sấm:

- Hạ Hầu Quyên nếu người còn vô lễ với ta người chớ trách ta là kẻ thô bạo đấy nhé.

Câu nói trên quả nhiên rất hiệu nghiệm, Hạ Hầu Quyên sợ đạo sĩ mở mồm nói tục, nàng vội bước tới bờ rừng, giơ tay bẻ gãy một cành tùng dài độ ba thước, cầm sẵn trên tay.

Đạo sĩ áo tím nổi giận quát:

- Người muốn gì? Bộ người định dùng cành cây này làm khí giới à?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười bảo:

- Một khi đã luyện được nội gia tuyệt nghệ trích diệp phi hoa cũng có thể đánh người trọng thương, huống chi cành cây có thể huy một uy lực phi thường này thì còn binh khí tùy thân của ta không phải ta không có đâu.

Đạo sĩ áo tím la lên:

- Có binh khí hãy rút ra ngay đi, đừng có lồi thối nữa!

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Xin lỗi, từ khi hành đạo giang hồ đến nay, ta chưa hề gặp đối thủ cao minh nào đáng để ta cần phải dùng đến binh khí cả.

Thấy Hạ Hầu Quyên có ý khinh thị mình, đạo sĩ áo tím trừng mắt hét to:

- Rõ ràng là số mạng của nhà người đã đến. Nếu người còn kiêu ngạo không chịu rút binh khí ra không may...

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách:

- Người hãy yên tâm, nếu không may ta có bị bỏ mạng dưới cây “Diêm Vương Tảo” của người là chính lỗi ở nơi ta tự mua lấy cái chết, không quan hệ gì tới người.

Đạo sĩ áo tím lặng thinh vắt ngang cây chỉ phát mã vi lên vai trái nhìn chòng chọc vào Hạ Hầu Quyên, tay trái giữ ngực đứng yên chờ đợi.

Hạ Hầu Quyên cầm ngang cành cây, không thêm lấy thế, thản nhiên cười nói:

- Ta nghe nói Đông Môn tiên bối môn hạ, một khi chỉ phát cầm tay, thế nào cũng nhường đối phương một chiêu trước, bây giờ người đã có chỉ phát trên vai, thủ thế chờ đợi, đủ chứng minh người đã học được chân truyền của Đông Môn tiên bối. Hạ Hầu Quyên này đành phải động thủ trước.

Đạo sĩ áo tím ngạc nhiên gật đầu:

- Quy luật của tệ sư môn quả thật như thế, nếu người đã biết rõ như thế cứ việc ra tay, nếu không trận quyết đấu này không tài nào diễn ra nổi.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Hay lắm! Hạ Hầu Quyên xin xuất thủ trước để thử xem nhãn lực của người có cao minh không, có thể nhận được chiêu thuật của Hạ Hầu Quyên này tên gì không cho biết.

Vừa dứt lời, nàng vội giơ cành cây rồi từ từ đâm vào ngực tên đạo sĩ áo tím.

Về võ công, một cần lực mãnh chiêu trần, hai cần khinh linh lạnh lẽo nếu có thể tung điểm trên thành một, biến thành xuất chiêu vừa nhanh kinh lực vừa trầm tức đã đạt đến mức tuyệt đỉnh cao thủ.

Hiện giờ Hạ Hầu Quyên không những không như mưa gió nặng như sấm, trái lại còn chậm như rùa nhẹ như bấc như trò chơi trẻ con không thấy có gì là võ thuật cả.

Hiện tượng trên tự nhiên không phải chính thường tức là phản thường. Phàm thuộc người phản thường hoặc sự phản thường tất phải có nguyên nhân gì đặc biệt cùng với tác dụng thần kỳ bí ẩn của nó.

Bởi thế, đạo sĩ áo tím vừa trông thấy chiêu đầu vô cùng huyền diệu của Hạ Hầu Quyên y không dám sơ xuất khinh thị, vội hít hơi thóp bụng trườn người sang một bên nhân lúc đầu cành cây chưa gần thì lão vội thối lui ra sau ba thước.

Hạ Hầu Quyên xuất thủ đã chậm chạp nên thu chiêu rất dễ dàng.

Nàng vừa trông thấy đạo sĩ áo tím tháo lui ra sau, lập tức đình thủ thế điểm của ngọn tùng ngay.

15. Sơ Phùng Đại Địch

Hạ hầu Quyên vùng cười khanh khách hỏi, giọng trêu chọc:

- Chỉ phát Vũ sĩ Đông Môn tiên bối năm xưa long danh hoàn vũ, công tham tạo hóa, võ học kinh nhân, là một cao thủ ngạo thị quần luân trong đương đại võ lâm, đạo trưởng là môn hạ của Đông Môn tiên bối kiến thức cao thâm, có lẽ không lạ gì chiêu bắt đầu vừa rồi của Hạ hầu Quyên này?

Miệng lưỡi đàn bà trời sinh ra lạnh lợi hơn đàn ông. Hạ hầu Quyên ngoài sự lạnh lợi ra nàng còn sâu sắc chưa cay nữa là khác.

Đạo sĩ áo tím mặt mày đỏ gay, ấp úng mãi mới quát to:

- Ta đang dùng võ công để tranh tài với nhà ngươi chứ đâu phải dùng miệng lưỡi để tranh đấu với người? Hãy mau mau động thủ đi.

Hạ hầu Quyên cười nhạt:

- Bây giờ đến lượt người xuất thủ trước, ta không muốn nạt một kẻ chỉ biết tránh né sợ sệt hèn nhát vô tài như người.

Câu nói nhục xương của Hạ Hầu Quyên đã khiến đạo sĩ áo tím lửa giận bùng cháy, y bỗng hét to một tiếng như sấm, lập tức xông tới.

Vì thừa biết Hạ hầu Quyên không những miệng lưỡi sắc bén chính y đã từng thử qua mùi võ công lợi hại của nàng nên trong khi bắt đầu công kích, y lập tức đem hết sở trường của mình ra thi triển hết mình.

Hạ Hầu Quyên chưa kịp tránh né hay gỡ tuyệt học ra nghênh đón thì thoáng cái vùng phát ánh kia đã vây kín lấy người nàng vào giữa rồi.

Đạo sĩ áo tím thấy đã kèm hãm được đối thủ thì trong bụng cả mừng, y liền chụp ngay cơ hội thi triển bốn môn tuyệt học “Áo Ảnh Mê vân Thất Thập Nhị Thức” tấn công tới tấp không để cho Hạ Hầu Quyên có dịp phản công.

Hình như bị khốn trong vùng phát ảnh, Hạ Hầu Quyên hoàn toàn ở vào thế thụ động chỉ biết chảy nhót né tránh liên miên chớ không sao có thể hoàn thủ được.

Đạo sĩ áo tím thấy thế thì tinh thần càng phấn khởi thêm và uy lực của cây chỉ phát mỗi lúc mỗi gia tăng.

Nhưng “Đương cuộc giả mê bàng quang giả thanh”, nếu lúc bấy giờ đạo sĩ đặt mình ở địa vị một kẻ bàng quang, y sẽ thấy rõ Hạ hầu Quyên hiện tuy đang bị vây trong giữa bạch tâm nhưng sắc nòng vẫn tươi tỉnh thân pháp linh diệu nhẹ nhàng. Nàng như thừa sức hoàn thủ, chuyển thành thế công, hay thoát khỏi vòng vây bất cứ lúc nào cũng được. Thế sao trong khi có thể hoàn thủ, Hạ hầu Quyên không chịu hoàn thủ, thoát thân được lại không chịu thoát thân?

Hay nàng đã có sẵn ý định nào khác?

Quả thật Hạ hầu Quyên hết sức thông minh lập ý một cách vô cùng khéo léo. Nàng nghĩ với tài lực của đạo sĩ áo tím, nàng tự tin rằng nàng sẽ chiếm phần thắng lợi, còn nếu gặp phải Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông môn Liễu thì phần bại sẽ chắc hẳn về nàng.

Cho nên Hạ hầu Quyên quyết định đánh với đạo sĩ, nàng chỉ cần thủ cho khéo, cốt chiếm lấy tiền thắng nhân cơ hội xem xét võ công của phái Chỉ Phát để khi gặp phải Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông môn Liễu nàng không sợ bị tiêu hao quá nhiều khí lực, bớt lúng túng trước những chiến thế quái ác của đối phương và như thế, biết đâu nàng không chuyển bại thành thắng bất ngờ.

Vì vậy, Hạ hầu Quyên vờ như bị thúc thủ khi đạo sĩ áo tím vây vào giữa vùng phát ảnh vụt vù điên loạn cho đến khi đạo sĩ áo tím thi triển đến chiêu chót của bộ “Áo Ảnh Mê vân Thất Thập Nhị Thức” là vậy.

Vẫn cứ ung dung né tránh lẹ làng bằng một thân pháp tuyệt diệu vô song cho tới lúc đạo sĩ áo tím biết mình không phải là địch thủ của nàng, y muốn chuyển dụng những thế sát thủ để thí mạng, Hạ hầu Quyên mới biến thế sang thế công, bức đối thủ tới tấp bằng những chiến thuật cực kỳ lợi hại.

Đến hiệp thứ chín, Hạ hầu Quyên giở tả chưởng bằng thức “Cao tải Tinh Nguyệt” chụp ngay lấy đuôi phát trần của đối phương, hữu chưởng dùng thế “Hàn tín Điểm Binh” điểm mạnh đầu cành cây vào giữa trán đạo sĩ vừa nhanh vừa mạnh không thể tưởng tượng được.

Chiêu “Cao tải Tinh Nguyệt” xuất phát từ tay trái của nàng nhanh đến nỗi đạo sĩ áo tím không kịp thoái lui, nên nàng đã nắm được đuôi ngọn phát trần chặt cứng.

Còn chiêu “Hàn tín Điểm Binh” bàn tay mặt thì nhanh cũng không kém đến mức khiến đạo sĩ áo tím không kịp tránh né sang bất kỳ bên nào.

Lâm vào một tình thế tấn thối lưỡng nan, đáng lẽ đạo sĩ áo tím phải buông khí giới nhảy lùi ra sau thật lẹ né tránh mới mong toàn mạng, không ngờ y bỗng giữ chặt lấy cây phát trần, quyết thí mạng với Hạ hầu Quyên.

Sở dĩ đạo sĩ áo tím liều lĩnh như vậy vì y có nỗi khổ tâm riêng. Chuyển này y đã thí mạng tái đấu với kẻ thù không phải tự y rửa hận. Sư phụ y là Đông môn Liễu cuồng ngạo vô song, lão đã định cho đệ tử một quy luật đặc biệt là bất cứ kẻ nào bị bại bởi tay địch nhân, đã làm nhục đến thanh danh của sư môn đều phải tức khắc tự vận nếu không thì chính lão hạ thủ thảm vô nhân đạo. Lần trước sau khi bị Hạ hầu Quyên dùng Bàn Nhược đả thương, y quay về âm thầm thương lượng với đồng môn sư huynh đệ phương sách trả đũa, chớ không dám báo cáo với sư phụ y.

Nhưng không may việc bại lộ, bị Đông Môn Liễu biết rõ y bị bại bởi chưa thi triển hết tài nghệ, nên đã ra lệnh cho y phải xử dụng môn tuyệt học “Áo Ảnh Mê Vân Thất Thập Nhị Thức” để tái đấu với Hạ Hầu Quyên.

Đạo sĩ áo tím biết rõ phen này đã do sư phụ bí mật lược trận, nếu y còn bị bại thêm lần nữa thế nào cũng khó thoát chết, vì thế y dám mới đánh cuộc một cách hào phóng với Hạ Hầu Quyên.

Bây giờ, cây chỉ phát đã bị lọt vào trong tay đối phương, đầu cành cây cũng vừa điểm tới giữa trán, đạo sĩ áo tím đoán biết nếu buông tay thối lui để mất binh khí tất sẽ bị sư phụ đánh chết.

Trước sau cũng chết, tiến thoái lưỡng nan, khiến đạo sĩ áo tím bất đắc dĩ đành phải dùng lối đánh thí mạng là đồng quy y tận với địch nhân.

Nghĩ vậy, y bỗng cười gằn một tiếng, nghiêng rằng không thềm thối lui liều mạng buông cây phát trần khỏi tay, song chường đồ xô ra một lượt phản kích giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

Trước tình thế này, dẫu đạo sĩ áo tím có bị đâm trúng giữa trán chết tốt đi nữa, Hạ Hầu Quyên cũng khó lòng tránh khỏi một chường đánh trúng giữa ngực, chết theo địch nhân.

Biết vậy, Hạ Hầu Quyên đại gì thí mạng với đối phương trong khi nàng hoàn toàn thắng thế, nên nàng vụt nhướng cao mày liễu, biến thế đánh, quét mạnh cành cây vào một bên nách của đạo sĩ áo tím.

Chiêu thức đột nhiên biến đổi quá nhanh lại vô cùng kỳ diệu, đạo sĩ áo tím vô phương né tránh, y bỗng kêu “ự” rồi buông cây chỉ phát, lọt vào tay Hạ Hầu Quyên.

Đến đây, Hạ Hầu Quyên đã đánh xụi hai cánh tay của đạo sĩ áo tím, kể như trận đấu đã phân được thắng bại rõ rệt.

Trong khi đạo sĩ áo tím nhăn mặt đau đớn, muốn gơ tay vỗ một chường vào đầu tự vận cũng không được, thì bỗng một chuỗi cười quái dị rợn người nổi lên vang cả trên không.

Chuỗi cười quái dị kia vừa dứt, Hạ Hầu Quyên vừa giật mình kinh ngạc chưa biết nhân vật nào xuất hiện thì thoáng cái, một bóng người từ trên cách đá cao vút gần đó linh không đáp nhẹ xuống đất.

Kẻ vừa xuất hiện cũng là một đạo nhân, nhưng mặc áo đạo bào đen chứ không phải tím, tướng mạo thật thanh kỳ, tuổi trạc ngũ tuần tay không cầm một món khí giới nào cả.

Vừa trông thấy đối phương, Hạ Hầu Quyên vội nhướng cao đôi mày, ngầm vận nội lực giữ thể ngay tức khắc, vì căn cứ vào thân pháp “Linh Không Hư Độ” của đối phương vừa thi triển không cần hỏi cũng đủ đánh giá được thân phận của đối phương, rồi nàng đoán trừ Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu ra, không còn ai có thể tài giỏi như thế này được.

Nhưng Đông Môn Liễu đã lừng danh ngang nhau với ân sư nàng đến nay ít nhất lão cũng hơn tám chục tuổi rồi, tại sao đạo nhân này chỉ độ chừng ngoài năm chục là cùng vậy?

Nghĩ thế Hạ Hầu Quyên lại vô cùng kinh dị. Kể nàng lại giựt mình thấy một luồng chỉ quang màu tím bỗng từ trong ống tay áo của đạo nhân bay vụt ra.

Luồng chỉ quang bay thật nhanh nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn đứng nguyên một chỗ không hề né tránh, vì nàng đã tinh mắt biết chắc luồng chỉ quang kia không phải định tấn công nàng.

Thật vậy, luồng chỉ quang kia bỗng bay tới ngay đạo sĩ áo tím vừa vận chụp kín lấy đầu y tức khắc.

Luồng chỉ quang vừa xuống đã xoay tròn một vòng thì đột nhiên nghe đạo sĩ áo tím rú lên thê thảm nhưng tiếng rú mới nửa chừng thì tắt nghẹn.

Liền đó, đạo sĩ áo tím rũ người ngã vật xuống đất còn đầu lâu thì văng lên cao theo luồng chỉ quang, kể thấy luồng chỉ quang đảo tròn trên không một vòng nữa rồi bỗng nghe “bộp” một tiếng, thủ cấp của đạo sĩ áo tím bị bể nát máu me tủy óc rơi xuống như mưa xông ra mùi tanh hôi muốn lộn mửa.

Hắc y đạo nhân mặt lạnh như tiền, lão vẫy tay một cái lập tức luồng chỉ quang bay vào ống tay áo của lão.

Trông thấy hắc y đạo nhân thi triển tuyệt nghệ kinh hồn như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, Hạ Hầu Quyên vội lễ phép ôm quyền vái chào:

- Tiện nữ xin ra mắt Đạo trưởng. Đạo trưởng có phải là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn tiên bối danh trấn hoàn vũ?

Quét mắt nhìn Hạ Hầu Quyên một lượt, hắc y đạo trưởng nghiêm mặt đáp:

- Không dám! Lão phu là Đông Môn Liễu. Đã hơn hai mươi năm chưa bước đến Trung Nguyên, thật lão không ngờ nay gặp được một bậc anh thư tài giỏi như cô nương!

Hạ hầu Quyên thấy đối phương là kẻ đồng bối ngang hàng với ân sư nàng, nên nàng luôn luôn giữ lễ, tươi cười nói cách khiêm tốn:

- Đông Môn lão tiền bối đã quá khen, trong võ lâm anh thư liệt nữ nổi lên như nấm, Hạ hầu Quyên này...

Đông Môn Liễu bỗng có vẻ như không vui trầm giọng bảo:

- Với một tư chất hiếm có như thế mà cô nương dám bảo mình là ngu đần, cô nương còn nói trong võ lâm thiếu gì người như cô nương, chẳng khác gì đã gián tiếp sỉ nhục lão phu rồi.

Có phải cô nương cho Đông Môn Liễu này dui mù, đi thu đồ đệ toàn là bị thịt phải không?

Đông Môn Liễu nói rồi bỗng tung chân đá vắng thi thể đạo sĩ áo tím bay xuống vực thẳm.

Trông thấy Đông Môn Liễu nổi giận, Hạ hầu Quyên giật mình nhưng đã bảo nàng là người cuồng ngạo nóng tính xưa nay chưa biết khiếp sợ một ai thì có lý nào chưa so tài nàng lại ngán Đông Môn Liễu?

Bởi vậy, tuy vẫn hết sức lễ phép, nhưng Hạ hầu Quyên lại thách thức:

- Đông Môn lão tiền bối tức giận như thế, chắc có lẽ tiền bối định chỉ giáo tiện nữ đây chẳng?

Đông Môn Liễu không ngờ đứa con gái mảnh mai như tơ liễu này dám đứng trước mặt mình thách thức tính khô, điều mà xưa nay chưa một ai dám đối với lão, nên lão trừng mắt, cười lạt hỏi:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Hạ hầu Quyên không hiểu lão muốn nói gì, nàng vội cúi đầu hỏi:

__Tại sao Đông Môn lão tiền bối lại bảo là “đáng tiếc”? Đáng tiếc vật gì?

Đông Môn Liễu cười khẩy:

- Lão đáng tiếc là con gái lão không có mặt tại đây. Nếu không, lão sẽ cho nó thử sức với người một trận. Người với nó có vẻ là hai địch thủ lý tưởng lắm đấy.

Bốc sôi hùng tâm cao vạn trượng, Hạ hầu Quyên dựng ngược mày cười lớn:

- Lệnh ái đã không có mặt ở đây, Hạ hầu Quyên này đành lòng để tiền bối chỉ giáo vậy.

Đông Môn Liễu hết sức kinh ngạc, lão trợn mắt nhưng rồi lắc đầu đáp:

- Không được! Lão với người tuy có thù, nhưng không đời nào lão đi ăn hiếp kẻ yếu.

Hạ hầu Quyên đã nghe Nhất thiếp Thần Y Diệp thiên Sĩ với Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên cho biết là Đông Môn Liễu tái xuất giang hồ rất có thể lão định tìm kiếm ân sư của nàng để báo mối thù xưa, nên được dịp nàng vội lập trí thăm dò hư thực.

Nàng ngạo nghễ cười hỏi Đông Môn Liễu:

- Đông Môn lão tiền bối khỏi sợ thiên hạ bảo là ỷ già hiếp trẻ, lão tiền bối để Hạ hầu Quyên này dĩ hạ phạm thượng cho được không?

Đông Môn Liễu nghe nói lão ngạc nhiên xéch mày la lớn:

- Con nhỏ này bộ muốn giao đấu với lão phu thật chẳng?

Hạ hầu Quyên tủm tủm cười:

- Võ lâm tranh tài, cần phải kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài xem mới đẹp mặt.

Tên đạo sĩ gần bước vừa rồi chắc mới theo thầy học võ chưa được bao lâu nên khiến tiểu nữ đánh chưa đã tay...

Đông Môn Liễu coi mồi nhện hết nổi rồi, lão hừ mũi một tiếng, hai mắt bộc phát tinh quang, mặt hiện sát khí đằng đằng trông gớm ghiếc.

Hạ hầu Quyên vẫn mặc kệ, nàng bật cười khanh khách:

- Hôm nay, may gặp Đông Môn lão tiên bối thật không khác gì tiện nữ đã vào được bảo sơn. Không lẽ lão tiên bối để tiện nữ trở ra với hai tay không sao? Hơn nữa vừa rồi tiểu nữ đã hạ được lệnh đồ, lão tiên bối không sợ phải Chỉ Phát mang tiếng với thiên hạ vô lâm sao?

Hạ hầu Quyên nói dứt, Đông Môn Liễu đành lắc đầu chịu thua:

- Người ranh mãnh khéo ăn khéo nói lắm, được, lão phu bằng lòng để người đi hạ phạm thượng.

Hạ hầu Quyên cười lớn:

- Đông Môn lão tiên bối, Hạ hầu Quyên này tuy còn trẻ thật, song hùng tâm ngạo cốt không thua ai đâu và cũng chưa biết nhường nhịn ai cả. Hôm nay, đối với Đông Môn tiên bối, vô luận lão tiên bối muốn bảo sao, tiểu nữ cũng xin nghe vậy, lão tiên bối vui lòng không?

Đông Môn Liễu dịu nét mặt, gật đầu:

- Người tuổi trẻ chớ quá tự kiêu, hãy biết điều đi chút...

- Đông Môn tiên bối định chỉ giáo như thế nào? Và định chấp tiểu nữ bằng cách nào?

Đông Môn Liễu cười đáp:

- Lão phu chấp cô nương với ba điều kiện, nhưng cô nương phải trả lời lão phu một việc trước đã.

- Không hề gì, dẫu Đông Môn tiên bối không chấp tiểu nữ đi nữa, tiểu nữ cũng rất vui lòng trả lời tiên bối.

- Lão phu muốn biết chiêu thức vừa rồi của cô nương đã giao đấu với tặc đồ là chiêu thức gì.

- Đông Môn tiên bối quả thật không biết chiêu thức ấy chăng?

Không chút hổ thẹn, Đông Môn Liễu gật đầu đáp:

- Người xưa có câu học đến già cũng chưa biết hết...Nếu lão phu biết thì lão phu còn hỏi cô nương làm gì.

Hạ hầu Quyên thâm phục, liền chấp tay thi lễ.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại đa lễ như vậy?

Hạ hầu Quyên mỉm cười đáp:

- Đây dẫu phải là đa lễ, chỉ là xin lỗi, Đông Môn tiên bối đã bị mắc lừa tiểu nữ rồi.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi:

- Lão phu đã bị mắc lừa cô nương? Cô nương nói sao?

Hạ hầu Quyên cười nói:

- Chiêu thức khởi đầu mà tiểu nữ đưa ra để cố ý đùa nghịch lệnh đồ, không thuộc loại chiến thuật võ công nào cả, tiểu nữ đã tùy ý biểu diễn không lẽ Đông Môn tiên bối không nhìn ra được sao?

Đông Môn Liễu cau mày cười nhạt:

- Thật không ngờ lão phu đã bị cô nương che mắt.

Hạ hầu Quyên cười nói:

- Bây giờ Đông Môn tiên bối hãy nói rõ định chấp tiểu nữ bằng cách nào?

- Lão phu sẽ chấp cô nương ba điều kiện: thứ nhất lão phu không dùng cây “Chỉ Phát” mà chỉ dùng tay không, còn cô nương có thể sử dụng bất cứ quyền cước chưởng pháp, binh khí, ám khí, tùy theo ý muốn.

Hạ hầu Quyên mắt sáng như điện, gương mi mỉm cười:

- Tiểu nữ chỉ dùng tay không.

- Tùy ý cô nương, nhưng lão phu cho phép cô nương tự do thi triển, cô nương chớ nên tự kiêu bỏ lỡ dịp may.

Hạ hầu Quyên mỉm cười hỏi tiếp:

- Còn điểm thứ nhì?

- Lão phu sẽ hạn chế thêm đôi tay không, tay trái chỉ dùng để phòng thủ không được tấn công, tay mặt thì chỉ tấn công không được phòng thủ, bởi thế trong lúc cô nương đấu, nên chú ý tay trái của lão phu và khi phòng thủ hãy chú ý đến tay mặt của lão phu.

Hạ hầu Quyên mỉm cười:

- Tiểu nữ cũng...

Đông Môn Liễu vội ngắt lời:

- Hạ hầu Quyên cô nương còn muốn gì nữa? Lão phu không hiểu cô nương có định chấp nhận ba điểm chấp của lão phu không đã, hay cô nương định đánh ngang nhau với lão phu?

Hạ hầu Quyên thấy Đông Môn Liễu đã bắt đầu nổi giận, nàng vội mỉm cười không nói gì cả, lẳng lặng chờ nghe Đông Môn Liễu nói tiếp:

- Điểm thứ ba không những chỉ hạn chế tay mặt của lão phu, lão phu chỉ được tấn công ba nơi huyết đạo của cô nương mà thôi.

Hạ hầu Quyên bắt phục Đông Môn Liễu đã dám tự kiêu không xem nàng ra gì cả.

Nàng vừa nghĩ tới đây thì Đông Môn Liễu đã to tiếng nói tiếp:

- Hạ hầu cô nương, ba nơi yếu huyết sẽ do cô nương tự ý chỉ định.

Hạ hầu Quyên lắc đầu:

- Tiểu nữ tự chỉ lấy sao được, nếu tiền bối bắt buộc tiểu nữ tự ý chỉ định thì tiểu nữ sẽ chỉ định hết tất cả ba trăm sáu mươi lăm huyết đạo khắp người nơi nào cũng có thể bị đánh trúng.

Đông Môn Liễu bật cười:

- Tính nết cô nương bướng bỉnh không khác gì con gái lão phu. Thôi được rồi, lão phu sẽ chỉ định. Lão phu sẽ công kích tả hữu “Thái dương huyết” và ở giữa lưng cô nương, ngoài ba nơi yếu huyết đó, nếu lão phu hơi động đến nơi khác, từ đây lão phu sẽ vĩnh tuyệt giang hồ xa lánh trần tục.

Hạ hầu Quyên đoán biết Đông Môn Liễu có một kỳ học tuyệt luân công lực cao siêu đến mức không thể đoán nổi. Hai bên thái dương và giữa lưng đều là những nơi khó lòng bị đánh trúng, rất dễ phòng thủ.

Nếu thế sẽ có lợi cho nàng, cũng bởi phía sau lưng nàng hiện đang đeo kín ba miếng Kim Sắc Long trì Tướng Ấn Lưu té Xuyên đã tặng cho nàng để hộ thân chỉ còn hai bên thái dương huyết, nhất là đối phương chỉ được phép dùng một tay bên mặt để công kích, chắc chắn nàng sẽ khó lòng bị đối phương đánh trúng.

Trước kia Hạ hầu Quyên chỉ thăm dò công lực hỏa hầu của Đông Môn Liễu, bây giờ nàng cảm thấy có nhiều cơ hội để nàng thi hết khả năng giao đấu một trận quyết liệt với đối phương.

Hùng tâm đột khởi, Hạ hầu Quyên thối lui ra sau nửa bước khẽ ôm song quyền, cười nói:

- Xin đa tạ tiền bối, Hạ hầu Quyên này xin đành phải thất lễ với tiền bối trước, xin tiền bối vui lòng tha thứ và chỉ giáo cho tiểu nữ.

Đông Môn Liễu mỉm cười:

- Cô nương cứ việc tự nhiên, và cũng nên nhớ rằng lão phu không hạn chế cô nương điểm nào cả. Nếu cô nương cho rằng quyền chưởng bất địch, cứ việc sử dụng binh khí, nếu cảm thấy binh khí vẫn bất địch, cô nương có thể tăng cường ám khí.

Hạ hầu Quyên mắt xạ hào quang, cười khanh khách:

- Tiểu nữ sẽ dùng tay không để thỉnh giáo cùng tiền bối!

Hạ hầu Quyên nói là đánh liền, nàng khẽ uốn lưng, song chưởng đồng thời xô ra một lượt, hai luồng chưởng phong vu vu phóng ra vào ngay hai bên bả vai Đông Môn Liễu.

Chiêu “Tây môn bát Phật” chưởng lực rất mạnh nhưng không phải để công kích vào chỗ hiểm yếu nó còn tiềm ẩn sự tôn kính của kẻ tiểu bối đối với bậc tiền bối đáng kính.

Đông Môn Liễu không lạ gì thứ lễ mạo ấy, lão vừa né người nhảy vọt sang bên vừa gật đầu mỉm cười:

- Cảm ơn cô nương, lão phu đã đón nhận chiêu kính thứ nhất của cô nương rồi, bây giờ cô nương cứ việc đánh thẳng tay đừng e ngại gì cả.

Hạ hầu Quyên nhướn cao mày liễu lập tức vung mạnh song chưởng công kích tới tấp Đông Môn Liễu bằng toàn những thế quái ác mãnh liệt.

Đông Môn Liễu thi triển một thân pháp hết sức ung dung lão lượn lại dưới vùng chưởng ảnh linh diệu của Hạ hầu Quyên.

Lão đã nói trước rằng tay trái lão chỉ thủ không công, tay mặt chỉ công không thủ, thế mà hiện giờ ngay đến tay trái của lão cũng không cần vận dụng. Lão chỉ ý trượng thân pháp linh kỳ mặc cho Hạ hầu Quyên hùng hổ công kích như cuồng phong vũ bão. Song vậy mà Hạ hầu Quyên cũng không sao đựng được ta áo lão.

Đông Môn Liễu ý trượng tài nghệ cao siêu nên tránh né như thế là lão cố ý trêu chọc Hạ hầu Quyên và hơn nữa lão muốn nhân lúc Hạ hầu Quyên xuất chiêu phát thức xét đoán xem nàng là học trò của phái nào.

Nhưng Hạ hầu Quyên đã có một căn cơ vững chắc, trí óc phi phàm, võ học đã luyện đủ hỏa hầu, bất cứ nàng thi triển thứ chiêu thức nào cũng đều có một uy lực dũng mãnh nên từ nãy đến giờ nàng chưa cần phải dùng tới Lôi Âm Tam Thập Tam Thức hay Bàn Nhược Phật chưởng hai môn tuyệt học của sư môn nàng.

Do đó, đã ba chục hiệp qua, Đông Môn Liễu vẫn không đoán ra được nàng là đệ tử của ai. Biết nàng khôn khéo muốn giữ kín thân phận và sư môn, lão liền tìm cách bắt buộc nàng phải biểu lộ tuyệt học sở trường ra cho lão xem.

Cho đến đây, nhân lúc Hạ hầu Quyên vừa gỡ thức Tôn Sơn Điền Hải huy chưởng lực công kích như điên như cuồng, Đông Môn Liễu bỗng giơ cao tay trái, phát nhẹ một cái dùng chiêu Phất Liễu Phân Hoa đón đỡ.

“Ầm”...

Hai chưởng chạm nhau dữ dội nhưng Đông Môn Liễu vẫn vững vàng như tòa sơn nhạc, còn Hạ hầu Quyên không khác gì chiếc lá cuốn bay theo gió, nàng bị lão đánh văng ra sau hơn trượng.

Hạ hầu Quyên tê điếng cả cánh tay mặt, nhìn Chỉ Phát Vũ Sĩ với ánh mắt hãi kinh thán phục. Chỉ Phát Vũ Sĩ quả thật danh bất hư truyền, chỉ một phát tay khe khẽ cũng đủ mang một kinh lực khiếp hồn.

Phần Đông Môn Liễu cũng phải trở mắt ra nhìn Hạ hầu Quyên rồi chợt gật đầu khen ngợi:

- Người chịu nổi chiêu “Phất Liễu Phân Hoa” của lão phu chỉ bị đánh bật ra xa, kể cũng đáng mặt anh thư nữ hiệp, xứng đáng đứng đầu trong khối đệ nhị đại đệ tử trong đương kim võ lâm rồi.

Hạ hầu Quyên không ngờ Đông Môn Liễu lại lên tiếng khen tặng mình như thế, tuy bị bại nhưng nàng nghe vui vui trong lòng.

Kế, Đông Môn Liễu lại nói:

- Bây giờ người nên cẩn thận, gỡ hết tài lực ra đi, lão phu biết người còn nương tay chưa chịu đánh hết sức mình, lão phu bắt đầu tấn công đấy nhé. Ráng lên! Chỉ trong ba chiêu nếu không khám phá ra sư môn của người lão phu sẽ vĩnh biệt Trung Nguyên trở về Miêu Cương tức khắc.

Hạ hầu Quyên thấy đối phương quá tự phụ thì trong bụng có ý không phục, nàng nghĩ công lực của đối phụng tuy cao, nhưng một khi chỉ sử dụng có tay mặt và chỉ được phéo công kích nội ba nơi yếu huyệt tả hữu thái dương và sau lưng thì không lẽ nàng không tránh nổi hoặc chống cự không lại đến nỗi phải gỡ tuyệt chiêu của sư môn.

Nghĩ vậy Hạ hầu Quyên yên bụng vững lòng tự tin nơi mình. Liền đó nàng nghe Đông Môn Liễu quát lớn:

- Hãy chú ý, chiêu thứ nhất là “Tiên nhân chỉ lộ” lão phu sẽ dùng ngón tay trở bên mặt điểm vào “Tả thái dương huyệt” của ngươi.

Giao thủ mà nói rõ thủ pháp của mình cho đối phương nghe, lại còn khai luôn cả hộ vị tập kích để đối phương biết mà phòng bị cảnh giác trước thì thật là một lối đánh lạ kỳ cao ngạo hiếm thấy.

Nghe nói, Hạ hầu Quyên vừa ngạc nhiên thì ngón tay trở bên mặt của Đông Môn Liễu đã điểm ngay vào chỗ Tả thái dương huyệt của nàng độ vài phân rồi. Chiêu thức lần thủ pháp của Đông Môn Liễu đều không lạ kỳ nhưng lạ nhất là nhanh không thể tưởng.

Hãi kinh trước khí thế oai hùng chớp nhoáng của Đông Môn Liễu không dám khinh thường, nhanh như cắt, Hạ hầu Quyên liền theo thế đánh từ phía trái của đối phương vội nghiêng người về một phía, mặt sát xuống mặt đất.

Tuy nhiên lối né tránh này chỉ có thể tạm tránh khỏi luồng chỉ phong hiểm độc của Đông Môn Liễu thôi chứ nếu lão đạo thuận thế công kích thêm lần nữa thì Hạ Hầu Quyên sẽ bị nguy hiểm.

Nhưng ái đồ của Bàn Nhược Am chủ đầu phải tầm thường nên thoáng cái Hạ hầu Quyên điểm mạnh chân xoay người lòn ra sau lưng Đông Môn Liễu thoát khỏi thế đánh hiểm ác của đối phương trong nháy mắt.

16. Kim Tiễn Túy Tiên

Bằng một thân pháp ảo diệu, vừa lẹ, Hạ Hầu Quyên hoành thêm ra sau lưng Đông Môn Liễu, vừa định giơ tay phóng mạch một chưởng phản kích thì không ngờ Đông môn Liễu cũng lẹ lẹ làng không kém, lão bỗng cười khẩy một tiếng vụt quay người lại sử dụng chiêu Tiên Nhân Vân Lộ lần nữa, điểm mạnh ngón tay chỗ vừa rồi vào ngay chỗ cũ nghĩa là chỗ cách Tả Thái Dương Huyệt của Hạ Hầu Quyên độ vài phân thôi.

Lần này, Đông Môn Liễu thi triển tài nghệ thanh hơn lần trước gấp bội nên dù có tài giỏi đến đâu Hạ Hầu Quyên cũng không thể tránh thoát được.

Bởi vậy bất đắc dĩ, nàng liền dùng tuyệt chiêu Lôi Âm Đô Kiếp trong tuyệt học của sư môn Lôi Âm Tam Thập Tam Thức, một kỳ chiêu vô cùng tinh diệu có một công lực kinh hồn, chống đỡ với chiêu thức quái ác Tiên Nhân Vân Lộ của Đông Môn Liễu vừa xuất thêm lần thứ nhì.

Với tuyệt chiêu này Hạ Hầu Quyên đã vận đủ thập nhị thành Bàn Nhược Phật lực phóng ra sức mạnh vô cùng ác liệt.

Nhận ra tuyệt học của Bách nhãn Thần Ni Hối đại sư đã hòa giải được đệ nhị chiêu Thiền Nhân Vân Độ của mình Đông Môn Liễu đang tươi cười tự thị, đột nhiên biến sắc quắc mắt rừng rực hung quang nhìn Hạ hầu Quyên và quát lớn:

- Nhỏ kia ngươi là gì của Bách nhãn Thần ni Hối đại sư.

Hạ Hầu Quyên nghiêm nghị thủ lễ:

- Là đệ tử của Bàn nhược âm chủ thừa lão tiền bối.

Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu gần gọng:

- Hừ! Hèn gì ngươi cứ cố ý che đậy hành tung, đến khi bất đắc dĩ ngươi mới giở Bàn nhược Phật chưởng với Lôi Âm Tam Thập Tam Thức ra. Hừm! Ngươi khá giỏi hoạt đấy!

Hạ Hầu Quyên không chút kinh động trước sự cuồng nộ của đối phương, nàng nhướng cao mày to tiếng đáp:

- Đông Môn tiền bối lầm rồi, tiểu nữ không muốn biểu lộ môn môn tuyệt học cốt để khảo nghiệm nhãn lực của tiền bối chứ, việc gì phải giấu giếm.

Đông Môn Liễu bỗng quắc mắt quát hỏi:

- Sư phụ ngươi hiện giờ ở đâu?!

Hạ Hầu Quyên vừa định trả lời sư phụ nàng hiện ở “Tiểu Tuyết Sơn” nhưng kịp nhớ lại ân sư đã tạ tuyệt thế duyên từ lâu, nếu nói ra cho Đông Môn Liễu biết thì ân sư nàng bị quấy rầy vô ích nên nàng liền khẽ lắc đầu đáp:

- Tệ ân sư dân du thiên hạ hành tung vô định, tiểu nữ thật không dám dấu chi hết.

Đông Môn Liễu tinh ý nhìn ra thần sắc bất thường của Hạ Hầu Quyên lão bỗng cười lạt nói:

- Hạ Hầu Quyên, ngươi hãy nói thật cho ta biết nếu không ta sẽ cho ngươi biết mùi tuyết tinh độc thủ của ta chừng đó ngươi đừng oán ta ý lớn hiếp nhỏ đấy nhé.

Hạ Hầu Quyên không chút sợ hãi, long lanh cặp thần quang, ngạo nghễ đáp:

- Đông Môn tiên bối hãy tự trọng một chút, nếu không tiên bối cũng chớ trách tiểu nữ sẽ thất lễ với tiên bối đấy.

Đông Môn Liễu cười gằn bảo:

- Hay lắm! Ngươi dám hỗn láo với ta, ta sẽ cho ngươi biết tay, chờ thu thập ngươi rồi, ta sẽ tìm mụ vải y sau.

Dứt lời, Đông Môn Liễu lập tức xông vào công kích, chiêu nhanh như gió.

Phen này, Đông Môn Liễu đã nhận ra được Hạ Hầu Quyên là môn đồ của kẻ đại thù, nên lão không chút nương tay, tăng uy lực mạnh hơn hồi này gấp bội.

Tuy nhiên Đông Môn Liễu tính tình hung độc, nhưng lão vẫn giữ đúng thân phận của bậc tôn sư, luôn tôn trọng lời hứa, lão chỉ dùng tay mặt công kích vào ba nơi, Tả Hữu Thái Dương Huyệt cùng phần sau lưng của Hạ Hầu Quyên.

Bởi hỏa hầu của đôi bên chênh lệch nhau khá xa, Hạ Hầu Quyên tuy nắm được lợi thế, tự do thi triển môn tuyết nghệ, nàng không sao đánh lại Đông Môn Liễu.

Nhờ môn Lô Âm Tam Thập Tam Thức tinh diệu tuyệt luân nàng cứ chống cự được mười bảy, mười tám hiệp, hiệp thứ hai mươi nàng bỗng bị Đông Môn Liễu giáng trúng một chiêu “Dư Long Chuyển Phụng” vào ngay giữa lưng.

Tuy sau lưng nàng đã đeo sẵn ba tấm Kim Sắc Long Lân nhưng bởi công lực của Đông Môn Liễu quá cao, lão lại xuất chiêu quá mạnh nên nàng bị đánh văng cao hơn một trượng, văng óc ù tai, lồng ngực nóng rang, hai mắt đỏ đom đóm và không sao chịu đựng được nữa, nàng hé miệng học một búng máu đỏ lôm.

Đông Môn Liễu biết đâu được Hạ Hầu Quyên có đeo ba tấm Kim Sắc Long Lân ở sau lưng nên khi thấy nàng bị đánh bật lên cao, lão cho rằng nàng thế nào cũng chết, nên lão không muốn truy kích mà chỉ cười lạt một tiếng nói:

- Hạ Hầu Quyên, nếu ngươi có chết xuống cửu tuyền, ngươi đừng trách lão phu độc ác nhé, bởi lão phu đã thề trước là bất cứ gặp kẻ nào có liên quan tới Bách Nhân Lão Ni, lão phu đều giết chết không tha!

Đến đây thân hình của Hạ Hầu Quyên cũng vừa rơi bịch xuống mặt đất và sau khi ném một cái nhìn căm hờn sang đối phương nàng lão đảo đi về hướng Đông trước sự kinh dị tột bậc của Đông Môn Liễu.

Hạ Hầu Quyên lật đật mang thương tích đi về hướng Đông như vậy vì nàng nhớ lời Lưu tể Xuyên căn dặn là “Phùng đông tất cát”!

Đông Môn Liễu không ngờ Hạ Hầu Quyên chỉ bị thương chứ không chết, lão hết sức ngạc nhiên và bất giác phùng phùng nổi giận nhất định phải đuổi theo đánh chết cho được Hạ Hầu Quyên mới nghe.

Hạ Hầu Quyên còn khỏe mạnh nếu bị Đông Môn Liễu quyết tâm truy kích nàng vẫn khó lòng chạy thoát được chớ đừng nói là hiện giờ nàng đã bị đánh trọng thương gần chết.

Cho nên chạy xa hơn mười dặm vừa thấy trước mặt hiện ra một vách đá cao vút, nàng nghe Đông Môn Liễu đã đuổi tới ngay.

Thấy trước mặt không có lối đi nữa biết nguy tai đã đến Hạ Hầu Quyên định quay đầu lại tái chiến một mắt còn với Đông Môn Liễn thì đột nhiên nàng nghe cạnh sườn mình tê buốt rồi liền đó mất hết trí giác ngã ngay xuống đám cỏ rậm bất tỉnh luôn.

Khi ấy Đông Môn Liễn cũng vừa đuổi tới thấy vậy vội từ trong tay áo phóng ra một vòng quang ảnh màu tím, chụp vào đầu Hạ Hầu Quyên.

Ngay khi mạng sống của Hạ Hầu Quyên như chỉ treo bồng một chuỗi cười từ trên đỉnh vách đá vang lên ròn rã, tiếp theo liền có một đạo kim quang hình cái kéo bay vút xuống.

Thấy đạo kim quang hình cái kéo bồng xuất hiện Đông Môn Liễn giật mình thâu hồi luồng quang ảnh màu tím trở về ống tay áo.

Nhưng bởi trong lúc bất ngờ luồng quang ảnh màu tím đã phát ra rồi thì dù có muốn thâu trở lại cũng đã trễ, vả lại đạo kim quang hình cái kéo đã bay đến nhanh nên Đông Môn Liễn đành chịu bó tay.

Đạo kim quang hình cái kéo vừa bay vào giữa luồng quang ảnh màu tím bỗng nghe một tiếng kêu “soẹt”, liền thấy vô số những đoạn tơ màu tím bị tung có hơn trăm nghìn mảnh bay xuống tới tấp.

Đến giờ Đông Môn Liễn mới bắt đầu thâu được những luồng quang ảnh màu tím còn lại trở về tay áo, xong hai mắt lão chăm chú không rời khỏi cây “kim tiễn ” to lớn đang rung rinh cảm pháp dưới mặt đất. Bỗng Đông Môn Liễn ngẩng đầu quát to:

- Lão say rượu bộ La kia, không ngờ người cũng có mặt tại đây.

Trên đỉnh vách có tiếng cười ha hả, tiếp theo là một bóng người không khác gì một tuyết thể phi tiên linh không từ trên cao nhẹ nhàng lướt xuống mặt đất không một tiếng động Kể vừa xuất hiện là một vị lão nhân gầy ốm, tóc dài tới vai, lưng đeo hồ lô màu đỏ.

Lão nheo cặp mắt nửa say nửa tỉnh nhìn Đông Môn Liễn, rồi cười khi khi nói:

- Người là ai mà lại quen biết La Đại Cuồng này...

Trông thấy người bạn cũ của mình là “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cuồng nữ giả vờ không nhận ra mình, Đông Môn Liễn bất giác phùng giận, la lớn lên:

- Lão họ La kia bộ người say rồi sao, nên mới nhận không ra ta?

La Đại Cuồng nheo mắt nhìn Đông Môn Liễn lắc đầu cười nói:

- Ta đâu có say, rượu đối với ta tuy rất quý, quý như mạng sống của ta vậy, thiếu nó không thể được nhưng mấy mươi năm nay, ta chưa hề biết say là gì cả.

Đông Môn Liễn cả giận la lớn:

- Người không say, tại sao người không nhận được ta?

La Đại Cuồng lão đảo, giơ tay mặt quơ qua quơ lại cười hềnh hếch:

- Cách ăn bận của người cổ vẻ hơi giống Chỉ phát Vũ sĩ diện mạo và hình dáng của người cũng hơi giống Đông Môn Liễn, chúng ta biệt chức người không phải lão ấy...

Nghe tới đây, Đông Môn Liễn tức tối định lớn tiếng quát mắng thì La Đại Cuồng lại cười ngắt nói tiếp:

- Bởi ông bạn già của ta là Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễn tuy hung ác tội tệt, nhưng xét kỹ lão cũng còn chút khí phách anh hùng không đến nỗi vô liêm sỉ không biết nhục là gì, hạ lưu quá mức như người.

Những lời nói nhục mạ của La Đại Cuồng thoát nghe có vẻ hài hước, trêu cho vui, nhưng nghĩ kỹ thì rất nặng nề khiến Chỉ phát Vũ sĩ giận đỏ mặt trợn mắt hét to:

- La lão quỷ người đừng giả điên giả khùng nữa...

Nhưng Đông Môn Liễn chưa kịp nói hết, La Đại Cuồng đã cười hà hà ngắt lời:

- Ấy! Sao lại nóng nảy thế! Nếu người không phải Đông Môn Liễn, thì chính ta đã nhìn đúng, còn nếu người là, Đông Môn Liễn thật thì ta chửi người cũng rất hợp lý rồi.

Đông Môn Liễn một hăm hăm cô về ngạc nhiên quát hỏi:

- Hợp lý của người ở chỗ nào người mau nói cho ta nghe. Bằng không ta sẽ không để cho người yên thân đâu.

La Đại Cường gật gù gật gưỡng mở nút bầu rượu ra tu một hơi xong, lão Liễn môi, chỉ vào Hạ Hầu Quyên đang nằm mê man bất tỉnh cười hỏi Đông Môn Liễn:

- Thân phận của con bé này thế nào?

Đông Môn Liễn hậm hực đáp:

- Nó là đệ tử của Bách Nhẫn lão ni, nếu không đời nào ta lấy mạng nó.

La Đại Cường gật đầu hừ một tiếng đoạn nhìn Đông Môn Liễn nhếch miệng cười giọng khinh bỉ.

Đông Môn Liễn nóng mặt dậm chân quát lớn:

- La lão quỷ bộ người muốn giỡn với ta sao? Người không biết ta với Bách Nhẫn lão ni có mối thù sâu như biển hay sao chứ?

La Đại Cường bông đùa mặt cười ngất:

- Ta đâu có lạ gì mối thâm thù giữa người với mục ấy. Nhưng nếu người giao đầu long trời lở đất với mục ấy hay đốt cháy tan tành Bàn Nhược Am thì ta đâu có còn lý tới làm gì cho nhọc công tốn sức. Đằng này, chẳng những người không dám tìm mục ấy phục thù mà lại còn đi ý lớn hiếp nhỏ, bắt nạt học trò của mục ta, nên La Đại Cường này làm sao tin được người là Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễn, một cao thủ đệ nhất lưu trong thiên hạ?

Đông Môn Liễn bị bắt bẻ đứng tấy, bất giác lão nhú chặt đôi mày, mặt bừng đỏ. Lão gượng cười, chống chế:

- Ta đâu có ý lớn hiếp nhỏ, trước khi động thủ, ta đã chấp nó rồi kia mà chứ có đâu ngang...

La Đại Cường chặn hỏi:

- Người chấp con bé ấy thế nào? Người nói thử cho ta nghe xem. Nếu người nói nghe hợp lý và ta đã mắng oan người, không những ta lập tức bẻ gãy cây Kim Tiền của ta ra làm đôi, mà còn bồi thường cây Chỉ Phát đã bị ta cắt đứt hồi nãy cho người nữa. Người nói đi.

Đông Môn Liễn bấy giờ dịu nét mặt mỉm cười bảo:

- La lão quỷ chính người đã tự nói ra không được chối cãi đấy nhé.

La Đại Cường ha hả cười đáp.:

- Người yên tâm, dẫu sao ta cũng lớn tuổi hơn người ta không thất lời đâu.

Đông Môn Liễn liền nói:

- Ta đã chấp con bé ấy như thế này, nhất là ta chỉ được dùng hai tay không, còn nó thì tùy ý muốn binh khí, quyền cước hay ám khí gì cũng được hết.

La Đại Cường gục gật đầu nói:

- Như chế cũng tạm được, nhưng tại sao ta không trông thấy nó dùng binh khí hay ám khí gì cả vậy?

Đông Môn Liễn la lên:

- Dùng hay không là quyền của nó, không lẽ ta phải đem binh khí trao tận tay nó bảo nó giết ta sao?

La Đại Cường cười ngất, lão nhìn luống Hạ Hầu Quyên bỗng lại gật đầu ngợi khen lia lịa:

- Con bé này rất khí phách lắm! Tuyệt! Tuyệt.

Đông Môn Liễn thấy vậy, liền xéch ngược lông mày nhưng chưa kịp la lên thì La Đại Cường đã cười khanh khách:

- Ta khen nó việc gì người phải trợn mắt tức tối! Bây giờ người hãy nói tiếp cho ta nghe nữa đi.

Đông Môn Liễn quá tức bực nhưng kệt thể nên phải cố nhịn, lão nói tiếp:

- Thứ hai là ta không được sử dụng hai tay tự do, tay mặt chỉ được công còn tay trái thì thủ, chứ luôn tuồng là kẻ ta bị hại.

La Đại Cường bỗng cười lạt nói:

- Người chấp điều này tầm thường quá bởi hỏa hầu của đôi bên chênh lệch nhau xa, không khác gì con mãnh sư đấu với con thỏ được dùng một trảo phòng thủ, một trảo công địch vậy. Thế thì người dư sức thắng rồi, bại cái chỗ nào được mà chấp với không chấp.

Đông Môn Liễn bị La Đại Cường bắt bẻ quyết liệt, lão cuống lên:

- La lão quỷ, ta còn chấp điểm thứ ba nữa là...

- Nói luôn điểm thứ ba nghe đi.

- Điểm thứ ba là ta chỉ được công kích vào ba nơi do nó chỉ định, chứ không được đánh những chỗ khác.

La Đại Cường cười hỏi:

- Nó đã chỉ định cho người định ba nơi nào?

Đông Môn Liễn biết La Đại Cường đã đứng trên cao nghe và thấy rõ cuộc đấu vừa rồi, không thể nói dối được nên lão đành phải nói thật:

- Con liễu đầu ấy ngạo mạn lắm, nó cho ta muốn đánh vào đâu cũng được toàn thân nó.

La Đại Cường bỗng xoa tay cười ngất:

- Tuyệt! Tuyệt! Con bé ấy có thừa khí phách, oai vũ ngang tàng lắm! Nhưng khi nó chỉ định như thế thì người có lợi lắm rồi còn gì.

Đông Môn Liễn la lên:

- Ta đâu cần nó chỉ định như vậy. Ta đã hứa là ta chỉ công vào “Tả hữu thái dương huyết ” với Đại huyết nơi sau lưng nó thôi.

Đến đây, La Đại Cường bỗng nói:

- Thôi được! Ta hiểu rồi! Nhưng còn việc này ta hoang mang lắm, người chịu nói rõ luôn cho ta nghe không?

Tưởng La Đại Cường thông qua không bắt bẻ nữa Đông Môn Liễn mừng thầm trong bụng, lão mỉm cười hỏi:

- Người còn có gì chưa hiểu nữa?

La Đại Cường cười nói:

- Lão say rượu này tuy đã trọng tuổi, nhưng tai mắt còn linh mẫn lắm. Hạ Hầu Quyên chưa hề báo rõ sư thừa tại sao người biết được nó là học trò của Bách Nhân Lão Ni?

Đông Môn Liễn vỗ ngực đáp:

- Ta đã bức nó nên ta mới biết rõ. Người tự phụ tai mắt người linh mẫn, thế người không thấy khi ta đánh ra chiêu thứ nhì “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, nó không né kịp nên đã dùng chiêu thức gì đề chống đỡ sao?

La Đại Cường nói lớn:

- Sao ta lại không thấy rõ ràng nó đã dùng chiêu Lôi Âm Độ Kiếp. Có phải vậy không?

Đông Môn Liễn đắc ý cười đáp:

- Đúng! Lôi Âm Độ Kiếp là một trong độc môn kỳ học “Lôi Âm Tam Thập Tam Thức” của Bách Nhân Lão ni...

La Đại Cuồng bỗng khoác tay ngắt lời:

- Người nói thế sai bét rồi. Biết đâu con bé ấy ngẫu nhiên học trộm được một chiêu nửa thức, chắc gì nó là đệ tử chân truyền của Bách Nhãn Lão Ni!

Đông Môn Liễu xech ngược mày la lên:

- Không phải như vậy. Người không hiểu. Con bé ấy không những biết sử dụng “Lôi Âm Tam Thập Tam Thức” nó còn thông thạo luôn môn Bàn Nhược Phật Chương nữa kìa.

La Đại Cuồng hình như giả bộ ngạc nhiên:

- Tại sao người biết?

- Sao lại không. Trong chiêu “Lôi Âm Độ Kiếp” của nó có pha lẫn tuyệt học bất truyền của Bách Nhãn lão ni, trong lúc ta với nó hợp chương ta đã xem ra, nếu không, không thể nào nó chịu nổi chiêu Tiên Nhân Chỉ Lộ của ta.

Nghe đến đây, La Đại Cuồng bỗng ôm bình rượu to lớn đưa lên miệng uống ừng ực.

Trong lúc uống, La Đại Cuồng tùm tùm cười và đôi mắt sắc bén như dao của lão không rời khỏi bộ mặt Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễu thấy khó chịu, vội cau mày quát hỏi:

- La lão quỷ, người đã nghe rõ cả rồi, việc gì người lại nhìn ta cười mãi vậy?

La Đại Chúng quệt miệng, đẩy nắp bình lại rồi bật cười khanh khách:

- Ta cười người đó, người mau trở về Miêu Cương ngay đi, kéo đứng đây lâu bị ê mặt bây giờ.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên trợn mắt nạt lớn:

- La lão quỷ người nói cái gì kỳ thế?

La Đại Cuồng bấy giờ mới nghiêm giọng đáp:

- Không kỳ! Chính người mới kỳ. Người đã tự phụ võ nghệ cao cường, bằng lòng chấp con bé ấy thế này thế nọ nào là trừ ” Tả Hữu Thái Dương Nhị Huyết” và phía sau lưng nó người không được phép đụng vào bất cứ nơi nào khác nếu không người sẽ bị thua, tàn ấn Miêu Cương vĩnh biệt Trung Nguyên.v,v... Thế mà người đã dám bội ước trong khi nó dùng Lôi Âm Độ Kiếp hóa giải chiêu thứ nhì Tiên Nhân Chỉ Lộ của người đáng lý ra người rút tay thối lui ngay ra sau tìm cách phản công mới phải, nào ngờ người lại dám đối chưởng với nó.

Như thế có phải người thất hứa đánh ra ngoài ba nơi chỉ định là “Tả hữu Thái dương Nhị huyết” với huyết đạo sao lưng nó rồi không? Đó, nếu người muốn giữ thể diện của kẻ bề trên, tốt hơn người nên lập tức trở về Miêu Cương đi.

Mấy lời của La Đại Cuồng vừa nói làm Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu xám mặt như gà cắt tiết, trán đổ mồ hôi hột sượng sùng đứng như trời trồng không còn nói tiếng nào được nữa cả.

Quả thật lão ta không hề để ý tới sự vô tâm sơ thất này, lão lại càng không ngờ Kim Tiễn Túy Ông La Đại Cuồng, một quái nhân quỷ quyết lại có thể bắt bề lão một trận tơi bời như vậy!

Cho nên Đông Môn Liễu hổ thẹn quá, lão chỉ muốn độn thổ trốn thoát cho rồi chứ không còn muốn đứng lại chút nào nữa hết.

Nhưng La Đại Cuồng đã tha đâu lão ta, được thể tấn công tiếp luôn, lão cười nói:

- Đó chỉ là điểm nhằm lần thứ nhất thôi chớ chưa hết đâu nhé.

Đông Môn Liễu hãi kinh, trợn mắt quát lớn:

- Bao nhiêu đó đủ rồi. Người còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ ta còn làm lẫn thêm nữa hay sao chứ?

- Không những có mà còn nghiêm trọng hơn nữa là khác.

Đông Môn Liễn xưa nay hết sức thông minh giảo hoạt, hôm nay chắc có lẽ tại nộ hỏa công tâm, thần trí hoang mang nên vừa nghe nói vội cau chặt mày suy nghĩ trông chặt thăm hại.

La Đại Cường thấy vậy cười khi nói:

- Người khỏi suy nghĩ đề ta nói luôn. Người đã chấp nó là người chỉ được dùng tay không, nhưng tại sao hồi nãy trong lúc nó vừa bị trọng thương người lại phi Chỉ Phất ở trong tay áo ra đánh nó?

Lúc này Đông Môn Liễn hoa cả mắt chẳng khác gì lão vừa bị búa thêm một búa sắt nặng ngàn cân vào giữa đầu.

Xấu hổ đến cam miệng lão ta nhăn mặt cúi đầu quay lưng định bỏ đi. Nhưng liền đó La Đại Cường vội khoát tay gọi lớn:

- Khoan đã, tại sao người đi nhanh như thế?!

Đông Môn Liễn vội dừng bước, quay lại nghiêng răng thở dài:

- La lão quý hôm nay ta đã bị chữ “thù” làm mê muội, ta đành chịu thua người.

La Đại Cường bật cười chặn lời:

- Thôi ta hiểu rồi! Người đâu phải trốn, người muốn tôn trọng lời thề. Trở về Miêu Cương vĩnh biệt giang hồ chứ gì?

Đông Môn Liễn mặt xám xanh như tàu lá nhẹ gật đầu nín thinh không đáp!

La Đại Cường thấy thế bỗng xua tay cười bảo:

- Người đừng làm như thế. Ta biết người đã luyện được Thiên Ma Lục Tự kinh nên mới tái nhập Trung Nguyên để tìm Bách Nhãn Lão Ni trả thù rửa hận, và muốn triển khai bá nghiệp, nhưng bây giờ mọi việc không thành, lại còn thiệt một tên đồ đệ lẽ nào người chịu cam tâm nhẫn nhục ở mãi Miêu Cương được sao?

Đông Môn Liễn nghiêng răng nghe kèn kẹt đáp giọng tức tối:

- Nhất định là ta không chịu cam tâm rồi đó, nhưng việc đã như thế này không cam tâm cũng không được, nhận không được cũng phải nhận.

La Đại Cường bỗng đón lời:

- Người bắt tất phải làm như thế có phải vì bị ta lật tẩy, nên người mới phải giữ đúng lời hứa không. Tã là bạn thân của người, ta sẽ bằng lòng chỉ cách giúp người, người nghĩ thế nào?

Đông Môn Liễn lắc đầu đáp:

- La lão quý, người muốn trêu chọc ta nữa sao? Người đã phanh phui ra nông nổi, còn cứu vớt thế nào được nữa.

La Đại Cường cười ha hả nói:

- Sao lại không được? Chuyện này chỉ có ta và người biết, nếu ta kín miệng, không lẽ người tự đánh trống khua chuông cho thiên hạ hay sao?

Đông Môn Liễn cười khẩy nói, giọng nghi ngờ:

- La lão quý, nhột kẻ xảo quyệt như người, chả mấy khi bắt chẹt được ta, có lý nào người lại đi bảo mật cho ta mà người...

La Đại Cường vội xua tay chặn lời:

- Đông Môn lão đạo người cứ quên câu “có tiền có thể khiến ma đẩy xe” rồi sao?

Nghe La Đại Cường nhắc khéo Đông Môn Liễn sáng rực hai mắt mừng hỏi:

- La lão quý người muốn ta hồi lộ bao nhiêu cũng được miễn là chuyện này đừng đổ bể thì thôi. Người muốn bao nhiêu cứ nói thẳng ra.

La Đại Cuồng nheo mày cười hì hì:

- Đông Môn lão đạo, sao ngươi dám ăn nói hàm hồ quá vậy, ta đâu cần hối lộ của ngươi.

Ta muốn mượn ngươi một vật mà thôi.

- Ngươi muốn vật gì?

La Đại Cũng gơ tay cười đáp:

- Ta muốn mượn tạm quyển Thiên Ma Lục Tự Kinh của ngươi.

Đông Môn Liễu mặt lộ vẻ không vui, lắc đầu nói:

- Không được đâu. Lúc luyện xong những tinh hoa võ thuật trong quyển kinh ấy, ta đã đốt nó đi rồi, còn đâu mà cho ngươi mượn.

Nói xong thấy La Đại cuồng có ý không tin, Đông Môn Liễu giải thích.

- Ngươi chớ nên hoài nghi, ta không dối gạt ngươi đâu. Ta sợ...

La Đại Cuồng bỗng đỡ lời:

- Ngươi sợ nó lọt vào tay kẻ khác nên ngươi đốt hủy nó đi chớ gì? Thôi được tạm cho là ngươi nói thật đi. Nhưng còn cây Phật Tử Chỉ Vân Chỉ thì sao? Ta nhứt định ngươi đang cất kỹ nó trong chiếc hộp ngọc giấu trong mình ngươi có phải vậy không?

Đông Môn Liễu giật nảy người mặt biến sắc trông thấy rõ. Lão vội kêu lên:

- La lão quỷ sao ngươi tọc mạch dữ vậy? Cây Phật Tử Chỉ Vân Chỉ ta đã dành cho con gái ta, ngươi cũng muốn lấy nữa sao?

Thấy Đông Môn Liễu không chịu, La Đại Cuồng xua tay nạt lớn:

- Đi! Đi ngay đi! Ngươi đem con gái ngươi trở về Miêu Cương mà tặng cây Phật Tử Chỉ Vân Chỉ cho nó. Ngươi đừng bèn măng tới Trung Nguyên này nữa nhé.

Đông Môn Liễu thẹn đỏ mặt, lão tức giận nhưng không làm gì được La Đại Cuồng, lão bỗng dậm chân một cái, không ngờ tảng đá dưới chân lão bị bể nát.

La Đại Cuồng thấy thế cười ngất:

- Việc gì ngươi lại phải nóng giận lên như thế, nếu muốn ở lại Trung nguyên, thì ngươi cứ việc liệng cây Phật Tử Chỉ Vân Chỉ cho ta đi.

Đông Môn Liễu không làm sao thoát được nữa, đành nghiêng răng móc ra một chiếc hộp bằng bạch ngọc dài độ bảy tấc ném thẳng về phía La Đại Cuồng.

La Đại Cuồng vội gơ tay bắt ngay lấy chiếc hộp ngọc, lão xuýt xoa - Ấy cha! Đẹp lắm! Thế này thì Đông Môn lão đạo nghĩa khí đáo để, lão phu xin đa tạ.

Đông Môn Liễu tức giận như điên, lão trừng mắt lớn:

- La lão quỷ, hôm nay ngươi cứ việc đắc ý đi nhưng ngươi hãy nhớ cho kỹ, nếu sau này còn gặp lại nhau trên giang hồ, ngươi đừng trách ta sẽ độc ác hơn trăm ngàn lần đấy nhé.

La Đại Cuồng mắt xạ tinh quang, cười lên ha hả:

- Lão tạp chủng, việc gì ngươi phải nổi khùng lên như thế, nếu sau này nghe tin ngươi tái nhập giang hồ ta cũng tìm ngươi để thử xem môn tuyệt học “Thiên Ma Lục Tự Kinh” của ngươi lợi hại đến mức nào cho biết, ngươi khỏi cần phải nói trước.

Đông Môn Liễu rú lên:

- Được! Được lắm! Ta hẹn ngươi nội trong tháng năm tới tại Đồng Bách Sơn Thiên Huyền, Cốc, ngươi nhận không?

La Đại Cuồng gật đầu:

- Ta sợ gì người. Được! Ta hẹn sẽ gặp lại người tại đây. A hóa ra người đã cấu kết với tên tàn phế Độc Cô Trí đấy à?

Đông Môn Liễu nạt lớn:

- Độc Cô Trí là tiểu diệt của ta. Người đừng có thối miệng thối mồm như thế.

La Đại Cuồng cười nhạt:

- Người khỏi phải giới thiệu. Bọn người là cha con chú bác gì cũng được không sao.

Người nhớ nói với tên độc vật ấy liệu mà giữ mình coi chừng ta phá nát sào huyệt của nó đấy.

Đông Môn Liễu tức muốn hộc máu ra ngoài, nhưng thấy lúc này không tiện sanh sự với La Đại Cuồng nên lão hừ lớn một tiếng rồi quây quã đi mất.

Đông Môn Liễu đi xa rồi bỗng La Đại Cuồng quắc mắt nhìn về phía tảng đá lớn cách đó hơn mười trượng, bật cười khanh khách và nói lớn:

- Tiểu Bình Nhi sao không bước ra ngoài này, còn lúp ló chi đó nữa. Bộ người xem chưa sướng mắt sao?

La Đại Cuồng vừa dứt lời từ sau tảng quái thạch quả nhiên có một thư sinh áo trắng bước ra. Thư sinh này không ai khác hơn là Bành Bạch Y mà Hạ Hầu Quyên gặp ở dọc đường.

Bành Bạch Y thông thả bước tới trước mặt La Đại Cuồng cung kính chấp tay làm lễ nói:

- La bá phụ thần mục như điện! Làm thế nào bá phụ phát giác tung tích tiểu diệt vậy?

La Đại Cuồng chỉ tay lên chót vót vách đá cười đáp:

- Khi nãy ta đứng trên ấy nhìn xuống thấy người lúp ló trông tức cười lắm. Có phải người muốn cứu con bé này nhưng sợ lão đạo tặc ấy mà không dám bước ra không?

Bành Bạch Y bị nói trúng tim đen đỏ mặt gượng cười đáp:

- Tiểu diệt tự biết không phải địch thủ của lão ấy, vả lại tiểu diệt cũng biết qua tiểu diệt đã gặp vị cô nương này dọc đường, phát hiện nàng tuy sẽ gặp nạn nhưng sao nhân thọ đắc phúc nên tiểu diệt mới khoan tay đứng ngoài để xem tai nạn của nàng được tiêu giải bằng cách nào cho biết và phước sẽ từ đâu tới đấy chứ.

Tới đây, La Đại Cuồng nhớ lại chiếc hộp bằng bạch ngọc, lão vội mở nắp, một mùi vị hương thơm ngát liền tỏa ra làm cả hai tỉnh người khoan khoái.

Trong hộp quả nhiên có đựng một cành chi thảo màu tím, dài độ ba tấc, trên ngọn có quả đỏ chói.

Bành Bạch Y hai mắt sáng rực lên thất thanh kêu lớn:

- Ô! Chỉ chi thành quả, quý báu quá bá phụ ơi! Như thế thì Hạ Hầu cô nương không những được lành mạnh mà còn được tăng thêm nội lực nữa rồi!

La Đại Cuồng cầm hộp ngọc bước đến bên cạnh Hạ Hầu Quyên, lão ngồi xuống khẽ nâng đầu nàng dậy, lấy cây Phật Tử Chỉ Vân Chi ra đút từ từ vào miệng nàng xong lão mở nắp bình rượu cho nàng uống thêm hai ngụm tửu cũng thơm phứt.

Phật Tử Chỉ Vân Chi là một loại dị thảo rất hiếm có, quý báu còn hơn thứ Thiên Niên Hà Thủ Ô mà hầu hết những nhân vật võ lâm xem như một thứ kỳ chân dị bảo hãn thế vô song.

Loại Phật Tử Chỉ Vân Chi này hình dáng của nó không khác một cọng cỏ nhỏ hai lá nhưng khác với loại cỏ thường là nó màu tím và trở một quả đỏ chứ không trở hoa trông rất đẹp mắt và lạ lùng.

Thứ hãn thế dị thảo này quý ở chỗ là lá và quả của nó thơm ngát bỏ vào miệng là tan ngay. Những ai may mắn ăn được thứ dị thảo này thì không những công lực tăng tiến đến mức thâm hậu ít ai đương cự nổi mà còn thọ đến trăm tuổi hoặc cao hơn thế nữa.

Cho Hạ Hầu Quyên ăn cây Phật Tỳ Chỉ Vân Chi xong La Đại Cường ngồi đợi một hồi.

Sau đó lão mới nâng nhẹ tay nàng lên bắt mạch trong khi Bành Bạch Y đang chăm chú theo dõi với một sắc mặt lo lắng.

Xem mạch cho Hạ Hầu Quyên một chập, bỗng La Đại Cường đứng dậy vui vẻ nói với Bành Bạch Y.

- Tiểu Bành nhi, thuật tướng số của ngươi khá lắm. Thế này thì con bé kể như thoát nạn rồi đó. Nó đã học được chân truyền của Bạch Nhãn thần ni, giờ lại may mắn ăn được Phật Tỳ Chỉ Vân Chi kết quả nữa, thì tài nghệ của nó sau này khủng khiếp lắm đó.

Bành Bạch Y cười đáp:

- La bá phụ khen tặng và mừng cho có ta nghe có phần hữu lý chứ bá phụ khen tiểu diệt thì càng khiến tiểu diệt thêm hổ thẹn thôi. Sự hiểu biết của tiểu diệt quả thiển cận có đáng gì đâu mà bá phụ cho là khá. Bá phụ không thấy tiểu diệt xem cho cô ta trật tuốt tuột hết cả sao.

La Đại Cường vội hỏi:

- Tiểu Bành Nhi, ngươi xem cho con bé này thế nào mà bảo rằng trật.

- Tiểu diệt nói với cô ta là “Phùng đông tất hung, phùng bạch tất cát”, bá phụ nghĩ coi có chết được không?

La Đại Cường có lạ gì Bành Bạch Y là con trai của Ai Lao Sơn Qui Vân Bảo chủ Bành Ngũ Tiên sinh, nên lão bật cười hênh hênh rồi bỗng hỏi:

- Tiểu Bành Nhi, có phải cha ngươi chưa chịu cưới dâu nên ngươi định tự chọn lấy không?

17. Hận Không Gặp Gỡ Lúc Ban Đầu

Đang nói vấn đề tướng số, bỗng La Đại Cường hỏi tới việc vợ con khiến Bành Bạch Y ngượng đỏ mặt, anh chàng lúng túng ngập ngừng không đáp.

La Đại Cường thấy tức cười liền nheo mắt nói:

- Ta biết ngươi đã mê say con bé ấy, nên ngươi mới bịa ra nói là “Phùng bạch tất cát” đấy chứ gì?

Bành Bạch Y lắc đầu mỉm cười:

- La bá phụ phá tiểu diệt chơi chứ tiểu diệt đâu có ý nghĩ ấy. Vả lại tiểu diệt nói sai bét cả, có trúng điều nào đâu mà bảo tiểu diệt đi tự quảng cáo.

- Ngươi nói sai nhưng sai ở chỗ nào mới được?

- Sai ở chỗ tiểu diệt nói nàng đi về Đông tất sẽ gặp hung hiểm đấy. Như bá phụ đã biết, sau khi ác đấu với Đông Môn Liễu thọ trọng thương, nếu nàng không nghe theo Long Trì Tướng Ân Lưu Tế Xuyên chạy về hướng Đông mà nghe tiểu diệt bôn tẩu sang hướng khác, thì làm gì nàng gặp được bá phụ. Thế có phải là Lưu lão tiên bối nói với nàng là “Phùng Đông tất cát” trúng rồi không? Và tiểu diệt bảo “Phùng Đông tất hung” là sai bét rồi không?

La Đại Cường kinh ngạc hỏi:

- Lão quái vật họ Lưu chưa chết sao? Cặp mắt thần của lão ta độc địa thật! Nhưng ngươi cũng tài giỏi có thua gì lão tướng thần, ngươi nói với nàng là “Phùng đông tất hung” kia mà? Thì “Phùng đông tất hung”. Vậy là ngươi đã đoán trúng một nửa, lão quái vật ấy đoán trúng một nửa rồi. Hai bên đã như nhau, huề nhau, tài ấy giỏi ngang nhau rồi còn gì.

Bành Bạch Y cau mày kinh dị hỏi:

- La bá phụ! Cháu mà đoán trúng được một nửa, ngang tài với Lưu lão tiên bối sao bá phụ?

La Đại Cường gật đầu:

- Phải! Người đoán trúng nửa phần sau, lão quái vật đoán trúng nửa phần đầu. Hạ Hầu Quyên gặp Đông Môn Liễu và bị đánh trọng thương là “Phùng Đông tất hung”. Sau khi bị thương con bé ấy chạy về phía Đông và gặp ta tức là “Phùng Đông tất cát”. Hà... Hà...

Nghe La Đại Cuồng giải thích như thế, Bành Bạch Y hiểu ra bất giác chàng ta cao hứng dị thường!

- À! Thì ra hai chữ “Đông” của tiểu điệt và Lưu lão tiên bối đều linh ứng. Một chữ linh ứng về “tính thị” một chữ linh ứng về “phương hướng” có phải không La bá phụ?

- Rất phải! Nghĩ kỹ người còn lẩn tài hơn Lưu lão quỷ nữa là khác, vì cái câu “phùng bạch tất cát” của người cũng linh ứng luôn chứ có trật đâu.

Lại một phen nữa, Bành Bạch Y hoang mang kinh ngạc:

- La bá phụ thật đại tài, tiểu điệt bái phục bá phụ lắm. Nhưng câu sau của tiểu điệt ứng nghiệm như thế nào vậy bá phụ?

La Đại Cuồng mở bình uống ừng ực một hơi rượu rồi cười khà khà đáp:

- Ta vì có việc cần nên phải đi gấp rồi người sẽ biết. Hạ Hầu Quyên đã ăn được Phật Tử Chỉ Vân Chi, nhưng phải chờ đợi ít nhất trong nửa năm thứ thần dược dị thảo ấy mới phát huy được hiệu lực, tức là chân lực của con bé ấy mới gia tăng đến mức độ tuyệt chủng được. Bây giờ trước hết cần phải có người dùng thủ pháp “Thất Xảo Linh Lung Thủ” giúp nàng dẫn thông huyết mạch cho Linh được khỏi bị ứ đọng bất cứ ở bộ vị nào để sau này khỏi sanh bất trắc nếu không chẳng những vô ích mà còn có hại.

Bành Bạch Y nghe đến đây anh chàng khấp khởi mừng thầm vội hỏi:

- Bộ bá phụ định truyền môn “Thất Xảo Linh Lung Thủ” cho tiểu điệt sao?

La Đại Cuồng gật đầu:

- Chắc có lẽ con bé ấy có mặc một loại bào y nào trong người, chứ nếu không bị Đông Môn Liễu đánh trúng một chỗ huyệt thể nào cũng bị mạng vong rồi, hiện giờ tính mạng của cô ta tuy đã được bảo toàn nhưng ít nhất cũng phải ba hôm nữa mới được lành mạnh...

Bành Bạch Y vội hỏi:

- La bá phụ, cây “Phật Tử Chỉ Vân Chi” mà Hạ Hầu cô nương vừa ăn xong chắc có lẽ nó có một công hiệu cải tử hồi sinh?

Không chờ cho Bành bạch Y nói hết La Đại Cuồng đã cười đáp:

- Tiểu Bành Nhi không biết đấy thôi, chứ “Phật Tử Chỉ Vân Chi” này khác hẳn với những loại Linh dược khác, sau khi uống xong có thể khiến các bộ phận trong mình bệnh nhân dần dần thụ ích một cách quân bình nhưng công hiệu phát huy hơi chậm, ít nhất cũng phải chờ nửa năm sau. Do đó lão phu mới định lợi dụng ngoại lực dẫn độ truyền dạy cho người môn “thất xảo linh lung thủ” và ích nhất người phải sẵn sàng nội tạng ba hôm.

Bành Bạch Y thâm hiểu môn “Thất Xảo Linh Lung Thủ” là một thủ pháp thần kỳ, có một uy lực vô song, nên chàng cả mừng nói:

- Xin đa tạ ơn sâu của bá phụ, đừng nói chỉ ba hôm, nếu có phải hầu hạ cô ta ba tháng hoặc ba năm tiểu điệt cũng xin tình nguyện nữa đấy bá phụ.

La Đại Cuồng bật cười thành tiếng:

- Dĩ nhiên là người dám tình nguyện hầu hạ đến suốt đời lắm. Thế thì với con bé ấy, câu đoán “Phùng bạch tất cát” của người đúng quá rồi đó.

Bành Bạch Y nghe nói mới vỗ lỗ mặt đỏ như gấc, chàng ta cứ tủm tỉm cười luôn miệng.

La Đại Cuồng cũng bật cười khoái chí, sau đó lão lập tức truyền thụ cho Bành Bạch Y môn “Thất Xảo Linh Lung Thủ Pháp”.

Bành Bạch Y nguyên đã có sẵn một võ công khả cao, nên chàng học rất nhanh chóng.

Dạy cho Bành Y học thuộc rồi La Đại Cuồng mới cười bảo:

- Tiểu Bành Nhi, ngươi hãy chiếu theo thủ pháp truyền thụ của ta mỗi bữa đả thông toàn thân huyết đạo cho nàng một lần, và nên dùng phương thức “cách không điểm huyết” hoặc dùng tay xoa bóp cũng được.

Bành Bạch Y gật đầu lãnh mạng nhưng chầnh lại đáp:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, tiểu diệt chẳng thà hao thêm chút ít công lực dùng phương thức “cách không điểm huyết” có lẽ hay hơn.

La Đại Cuồng ngửa mặt cười:

- Tiểu Bành Nhi, ngươi chớ bỏ lỡ cơ hội, nếu ngươi cưới được con bé ấy làm vợ chắc cha ngươi hoan hỉ lắm, và lão ta mời ta công hết mấy bình mỹ tửu lận đấy.

Bành Bạch Y ngượng đáp:

- Hạ Hầu cô xương xinh đẹp như tiên, tiểu diệt tự cảm thấy không xứng đáng với nàng chút nào cả. Vả lại tình yêu không thể cưỡng ép được mà nên để mặc nó xảy đến hay hơn, nếu lợi dụng ơn đức để cầu xin tình yêu như thế sẽ trái với lòng hiệp nghĩa của kẻ nam nhi đại trượng phu đấy bá phụ ạ.

La Đại Cuồng nghe nói gật đầu cười lớn:

- Không ngờ Tiểu Bành Nhi có một khí độ quả đáng khen lắm, đủ biết “hổ phụ vô khuyển tử” chắc chắn trong nhóm những nhân vật lãnh tụ võ lâm mười năm sau sẽ có phần người trong đó.

- Cảm ơn bá phụ, vậy xin bá phụ truyền thêm cho cháu một vài thủ pháp khác nữa đi.

- Ta đã truyền thụ “Thất Xảo Linh Lung Thủ pháp” cho ngươi rồi, ngươi còn muốn gì nữa?

- Tiểu diệt rất hâm mộ tuyệt học “Kỳ Môn Độn Hình Bộ Pháp” linh kỳ bách biến cử thể vô song của bá phụ.

- Hừ! Bộ ngươi định học hết những tuyệt nghệ bí mật của ta sao?

Bành Bạch Y cảm thấy tràn trề hy vọng, mừng rỡ nói:

- Ít khi gặp được bá phụ quyền thụ cho tiểu diệt thêm một vài tuyệt kỹ kinh nhân thì còn gì hay bằng.

La Đại Cuồng lắc đầu cười nói:

- Kỳ môn Độn hình Bộ pháp hết sức phức tạp, trong lúc vội vàng không thể dạy kịp.

Chờ khi nào lão phu lên tới Ai Lao Sơn quy Vân Bảo nếu cha ngươi bằng lòng để lão phu nốc hết một bình “Mai Hoa Xuân ” lão phu sẽ lập tức truyền thụ cho ngươi.

- Bá phụ cứ việc yên tâm. Bao giờ bá phụ lên đến trên ấy tiểu diệt sẽ biểu bá phụ mười bình “Mai Hoa Xuân” để bá phụ tận tình say sưa.

La Đại Cuồng nghe nói vội mở nắp bình rượu nốc ồng ọc một hơi nữa rồi cười bảo:

- Hay lắm, chờ lão phu đấu với lão tạp mao Đông Môn Liễu tại Đồng Bách sơn Thiên Huyền Cốc rồi lão phu lập tức đến Ai Lao sơn Quy Vân Bảo thời gian không quá tháng bảy.

Dứt lời La Đại Cuồng vội giơ tay từ biệt nhưng mới bước được vài trượng lão bỗng ngoảnh đầu kêu to:

- Tiểu Bành Nhi, lão phu còn quên dặn ngươi một việc.

- La bá phụ cần sai bảo tiểu diệt điều gì thế?

La Đại Cuồng hỏi:

- Không có gì cả, lão phu muốn ngươi nói lại với Hạ Hầu Quyên độ nửa năm sau nếu nàng đột nhiên cảm thấy tứ chi mềm nhũn lồng ngực nóng ran giữa mi tâm hiện ra một đường chỉ đỏ chính là lúc được lực thần kỳ của Phật Tử Chỉ Vân Chi bắt đầu phát huy công hiệu khi ấy phải nhờ bạn thân của nàng ngưng tức công lực điểm vào “Tam Nguyên Đại Huyệt” của nàng và càn điểm mạnh càng hay, thế thôi.

Bành Bạch Y gật đầu tuân lệnh.

La Đại Cuồng lại chính sắc bảo tiếp:

- Người chớ nên sơ thất việc này nhé, nhớ bảo con bé phải giới bị trước kỳ hạn, và không nên độc hành, phải đi chung với một bạn thân, bởi vạn nhất lúc ấy không có ai điểm hộ “Tam Nguyên Đại Huyết” cho nó thì đầu may mắn nó không chết, công lực của nó cũng sẽ bị hoàn toàn tiêu hủy đấy.

Nghe La Đại Cuồng căn dặn trịnh trọng, Bành Bạch Y không dám xem thường, vội lập đi lập lại nhiều lần, rồi cúi đầu cung kính:

- La bá phụ hãy yên tâm tiểu diệt quyết không dám quên, thể nào cũng chuyển lời với Hạ Hầu cô nương, bảo nàng phải hết sức chú ý việc này.

Không ngờ việc đời thật khó đoán trước, thường thường những đại sự tuyệt đối không thể sơ thất được, trái lại thường hay bị sơ thất.

Bành Bạch Y trong lúc quỷ sai thần khiến, chàng ta đã quên phút lời dặn dò trọng yếu của La Đại Cuồng, không cho Hạ Hầu Quyên hay, thiếu chút nữa đã đưa hương hồn của “Bào hao Hồng nhan” vào “Uổng từ thành” để sanh ra nhiều biến cố bất ngờ.

Dặn dò xong xuôi, La Đại Cuồng vội vã chuyển mình phóng đi mất.

Còn lại một mình, Bành Bạch Y thấy gió thổi mạnh, không thể thi triển “Thất Xảo Lung Linh” thủ pháp để dẫn thông toàn bộ huyết mạch cho Hạ Hầu Quyên ở nơi này được nên chàng ta lập tức lay tỉnh Hạ Hầu Quyên dậy.

Hạ Hầu Quyên từ từ mở mắt hồi tỉnh, cảm thay toàn thân mình đau nhức, nhất là ở sau lưng, chỗ bị Đông Môn Liễu đánh trúng một chưởng, nàng nhăn mặt, cảm môi trông vô cùng thảm bại.

Chợt bắt gặp Bành Bạch Y đang đứng bên cạnh mình, Hạ Hầu Quyên thoáng kinh ngạc nhưng kịp nhớ lại những sự kiện đã xảy ra trước đó, nàng nhoẻn miệng gượng cười nói với Bành Bạch Y bằng một giọng yết ớt:

- Bành huynh, tướng pháp của Bành huynh thật hết sức linh nghiệm. Đông Môn Liễu đã dẫn thương tiểu muội và Bành huynh lại cứu sống tiểu muội đúng là “Phùng đông tất hung, phùng bạch tất cát” đấy.

Bành Bạch Y sượng sùng lật đặt bảo:

- Cô nương khoan nói cho khỏe lại đã, tài nghệ non nớt của tạt hạ không khác gì viên sỏi nhỏ so sánh với núi Thái Sơn, gặp phải Chỉ phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu làm gì tại hạ có đủ sức cứu cô nương khỏi tay lão ta.

Hạ Hầu Quyên cứ tưởng là Bành Bạch Y cứu mình thoát nạn nào ngờ sự thật không phải như thế nên ngạc nhiên kêu lên:

- Bành huynh, người cứu sống tiểu muội không phải là Bành huynh sao?

Bành Bạch Y gật đầu gượng cười:

- Kim Tiền Túy ông La Đại Cuồng, một lão quái đồng bậc lừng danh ngang với Đông Môn Liễu và lệnh sư cứu cô nương đấy.

Hạ Hầu Quyên kêu to:

- La lão tiên bối cũng đã tái hiện vô lâm rồi sao? Thế hiện giờ người...

Bành Bạch Y vội ngăn lại:

- Thương tích của cô nương chưa được khỏi hẳn, cô nương còn phải tiếp tục dưỡng bệnh, để tại hạ thuật sơ lại sự tình khi cô nương bị ngã đi cho cô nương nghe.

Hạ Hầu Quyên cũng biết mình bị trọng thương khá nặng chưa khỏi nên nằm yên nghe Bành Bạch Y thuật lại chuyện đã xảy ra.

Bành Bạch Y kể rất tường tận, nhưng biết ít nhất Hạ Hầu Quyên cũng phải điều trị thêm ba ngày nữa, nên chàng tạm thời chưa muốn nói đến những lời dạn dỏ của La Đại Cuồng vì sợ nàng phải quan tâm lo lắng có hại cho sự dưỡng bệnh.

Bởi thế chàng ta mỉm cười bảo:

- Vì cần chữa thương cho cô nương, La lão Tiên bối có truyền thụ tại hạ môn “Thất Xảo Linh Lung Thủ Pháp” bây giờ phải tìm một nơi động huyết nào kín gió để tại hạ giúp cô nương đả thông toàn chân mạch, cho máu lưu thông khắp tạng phủ như thế cô nương mới hồi phục lại được nội lực..

Hạ Hầu Quyên đáp với giọng vô cùng cảm kích:

- Xin đa tạ Bành huynh, hiện giờ tứ chi tiểu muội uể oải lắm, không thể đứng dậy nổi đâu. Bành huynh làm ơn giúp tiểu muội một tay với.

Bành Bạch Y vội giơ tay nắm nhẹ lên cổ tay ngọc xinh đẹp của Hạ Hầu Quyên kéo nàng từ từ đứng dậy, ái ngại cười hỏi một cách tha thiết:

- Cô nương có thể bước đi nổi không?

Hạ Hầu Quyên là một thiếu nữ tâm tính quang minh, ngoài một mình Trác dật Luân ra, đối với Bành Bạch Y, thật nàng chưa có tình ý gì khác, nên vừa nghe hỏi, nàng không chút nghĩ ngợi vội cười đáp:

- Đề tiểu muội bước thử xem, nếu đi không nổi sẽ nhờ Bạch huynh bế dùm.

Trái lại do câu nói “... nhờ Bạch huynh bế dùm” của Hạ Hầu Quyên bỗng khiến Bành Bạch Y suy nghĩ lung lay và chàng ta ngỡ rằng Giai nhân đã hữu ý.

Cũng may Hạ Hầu Quyên khập khểnh đi được và đi được không bao xa, cả hai đã tìm gặp một bí động.

Bí động ở cheo leo trên vách đá cao hơn hai trượng, Bành Bạch Y nhảy lên trước xem xét qua một lượt rồi nhảy xuống cho Hạ Hầu Quyên hay là trên động khá sạch có thể tạm ẩn được.

Hạ Hầu Quyên bỗng ngẩng nhìn lên cửa động huyết khẽ mỉm cười rồi giơ hai cánh tay lên sẵn sàng để Bành Bạch Y bế dùm.

Bành Bạch Y trống ngực nhảy thình thịch, nhẹ nhẹ bế bổng Hạ Hầu Quyên phi thân nhảy vọt lên trên động.

Ấm người đẹp trong lòng, ai lại không khoan khoái. Nhưng Bành Bạch Y vốn xuất thân từ danh môn chính phái lại là con trai của Ai Lao Sơn Quy Vân Bảo bảo chủ Bành Ngũ Tiên Sinh, một bậc đại hiệp nổi danh, nên tuy trong lòng chớm nở chút tình thân ái Bào Hoa Hồng Nhan một trang anh thư phong thần tuyệt thế, nhưng cử chỉ của chàng không hề tỏ chút gì khinh bạc. Những lên đến động huyết, Bành Bạch Y không dám chậm trễ lập tức buông nàng ra rồi thi triển ngay môn Thất Xảo Linh Lung Thủ pháp điểm khắp toàn thân đại huyết cho Hạ Hầu Quyên.

Ngày này qua ngày khác, Bành Bạch Y không quản hao phí tâm cơ dùng thủ pháp “Cách không Điểm huyết” chữa lành cho Hạ Hầu Quyên và cứ thế hai ngày trôi qua, đôi trai gái luôn luôn nhìn nhau ánh mắt chứa chan tình đậm thắm.

Tuy thiên tình cảm của đôi bên lại hoàn toàn khác nhau.

Thứ tình cảm trong lòng Hạ Hầu Quyên là “ân tình” vì nàng thấy Bành Bạch Y cũng hiền lành dễ thương, nhất là chàng ta đã có ân sâu cứu mạng với nàng.

Còn thứ tình cảm của Bành Bạch Y là “ái tình”, là tình yêu thương của trai gái vì chàng ta cảm thấy mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của Hạ Hầu Quyên đều nhu mì khả ái nên trong lòng đâm ra ái mộ si mê như điên như dại. Và chàng đã thầm nuôi ý định ngoài nàng ra, chàng sẽ không đời nào cưới vợ.

Bởi vậy, lúc ban đầu, Hạ Hầu Quyên không để ý đến, nhưng sau đó sự thông minh của một người con gái giúp Hạ Hầu Quyên thấu rõ lòng chàng trai bội Bành si tình.

Nàng thấy mỗi lần Bành Bạch Y nhìn nàng trong đôi mắt chàng ta với thứ nhiệt tình sôi bỏng làm Hạ Hầu Quyên giật mình lo sợ.

Từ nỗi lo âu ấy, Hạ Hầu Quyên đâm ra bối rối, nàng không biết nếu sự tình quả thật như thế thì nàng phải liệu sao cho ổn đây.

Nàng đã trao trọn tình nàng cho Trác Dật Luân rồi, tuyệt không thể thay lòng đổi dạ được nhưng nếu nàng thắng tay cự tuyệt Bành Bạch Y thì...

Nghĩ tới đó Hạ Hầu Quyên càng bối rối thêm.

Nhưng rồi với bản tính cương trực sẵn có, Hạ Hầu Quyên đã quyết sau khi chọn lựa được một giải pháp mà nàng tự cho là thỏa đáng.

Nàng nghĩ là dù sao cũng không thể để tình trạng đó kéo dài mãi được chỉ sanh ra lắm chuyện lôi thôi sau này chứ chẳng ích gì, nên Hạ Hầu Quyên can đảm đi thắng tới sự thật.

Nhân lúc Bành Bạch Y vừa cách không điểm xong toàn thân huyết đạo cho nàng, Hạ Hầu Quyên Liền nhoẽn cười tươi tỉnh mở lời:

- Bành huynh, ân tình của Bành huynh đối với tiểu muội thật như non cao biển rộng, tiểu muội biết sẽ báo đáp thế nào bây giờ. Xin ân huynh cho tiểu muội được...

Bành Bạch Y cho rằng đây là cơ hội hiếm có đề chàng được tỏ tấm chân tình nên chàng vội đón lời mặt hơi có sắc bối rối:

- Cô nương chuyện làm này có đáng chi mà cô nương lo nghĩ tới báo đáp. Tại hạ chỉ ước ao sao cô nương đừng quên tại hạ là đủ rồi.

Câu nói đừng quên tại hạ tuy nghe rất tầm thường, nhưng trong trường hợp này, nhất là câu nói ấy đã từ miệng Bành Bạch Y ấp úng thốt ra, ánh mắt chứa chan huyền ái, nó có một giá trị quan trọng, buộc người đối diện phải nghĩ tới.

Hạ Hầu Quyên thấy Bành Bạch Y dám thẳng thắn thổ lộ tình yêu với mình như vậy, nàng hoảng hồn, vội giả vờ tươi cười nói:

- Sao Bành huynh lại nói thế? Tiểu muội đâu dám quên Bành huynh. Chúng ta sẽ kết thành đôi huynh đệ khác họ, và Bành huynh sẽ là đại ca của tiểu muội kia mà.

Bành Bạch Y nghe nàng nói thế, anh chàng điếng người, nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên với giọng thất thanh:

- Cô nương... Cô nương bảo sao! Cô nương muốn tại hạ sẽ là đại ca cô nương!

Hạ Hầu Quyên chớp cặp mắt ngây thơ đen láy, gật đầu mỉm cười rồi làm bộ hỏi lại:

- Chớ bộ đại ca khinh em không muốn nhận em làm em sao?

Bành Bạch Y bị kẹt vào thế dở khóc dở cười, anh chàng ú ớ ngập ngừng không biết trả lời cách nào cho ổn.

Liếc thấy vẻ mặt bí xị vỡ mộng của Bành Bạch Y, Hạ Hầu Quyên thấy thương hại anh chàng. Nhưng dù sao đã thấy việc đã thế này rồi nàng phải bấm bụng nói:

- Tại sao đại ca không vui, thật ra tiểu muội đã có...

Bành Bạch Y run giọng chặn lời:

- Cô nương...cô nương...đã có chồng rồi...

Hạ Hầu Quyên khẽ gật đầu.

Bành Bạch Y cảm lấy lòng mình cơ hồ như đã tan nát.

Tuy nhiên ngoài mặt chàng có giữ vẻ thản nhiên gượng cười hỏi tiếp:

- Cô nương chắc có lẽ anh ấy phải “nhất biểu phi phạm” bất luận về tâm tánh học thức công lực...đều hơn hẳn tại hạ một bậc?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu đáp:

- Phong thái công lực tuổi trẻ của chàng cũng như đại ca, chỉ tại chàng đã quen biết tiểu muội trước đại ca thôi.

Bành Bạch Y bỗng buông tiếng thở dài rồi lặng thinh cúi nhìn xuống đất.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội an ủi:

- Đại ca không nên buồn bã. Có lẽ đã do hai chữ duyên phận!

Bành Bạch Y ảo não mãi hồi lâu, chàng bỗng hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Chàng là ai thế cô nương?

- Chàng là...

Hạ Hầu Quyên định nói rõ tên Trác Dật Luân cho Bành Bạch Y nghe, nhưng kịp nghĩ lại, nàng vội nói:

- Tiểu muội chỉ cần đại ca nhận tiểu muội là em gái, chứ tiểu muội đâu có thỉnh cầu đại ca nhận chàng làm huynh đệ, mà đại ca phải cần biết tên chàng là gì?

Quả là một việc xui khiến bất ngờ, Bành Bạch Y đã nói hết sự tình cho nàng nghe, duy còn lại thân phận và lai lịch, cùng với lời dặn sau cùng của La Đại Cuồng mà chàng đã quên phứt không nói đến.

Còn Hạ Hầu Quyên vì lo ngại Bành Bạch Y sẽ ghen tương, khiến nàng phải khó nghĩ nên nàng không muốn nói rõ ba chữ “Trác Dật Luân”.

Kỳ thật Trác Dật Luân là đệ tử của Bành Ngũ Tiên sinh, cũng là sư huynh của Bành Bạch Y, thoảng như Bành Bạch Y có biết rõ Hạ Hầu Quyên là sư tẩu của mình, chắc chắn chàng ta sẽ biết phận, lặng lẽ thối lui thôi...

Thấy Hạ Hầu Quyên không chịu nói rõ tên họ người yêu của nàng cho mình nghe, Bành Bạch Y không muốn ép buộc chàng đành cười nói:

- Cô nương...

- Đại ca, tại sao đại ca lại gọi tiểu muội là cô nương mãi vậy sao, đại ca không kêu tiểu muội “Quyên muội”?

Nhìn thấy vẻ kiều diễm xinh tuyệt của Hạ Hầu Quyên, Bành Bạch Y lại càng cảm thấy chua xót cõi lòng nhưng vì không muốn làm buồn lòng người mình luyện ái nên chàng khẽ gật đầu thở dài:

- Quyên muội chỉ tại phước duyên của Ngu huynh quá bạc bẽo...

Không chờ cho chàng nói hết, Hạ Hầu Quyên đã nhoén miệng cười:

- Sao đại ca nói thế? “Thiên nhai hà xứ về phương thảo”, tiểu muội sẽ bảo đảm tìm hộ cho đại ca một cô vợ tài sắc vẹn toàn hơn tiểu muội vạn lần.

Bành Bạch Y cười lạt một tiếng, rồi bỗng co chỉ ngưng công cách không điểm ngay vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

18. Thâm Cốc Lục Quái

Bành Bạch Y đột nhiên thi triển “Thái Xảo Linh Lung Thủ Pháp” cách không điểm toàn thân huyết đạo, chữa bệnh lần sau cùng cho Hạ Hầu Quyên như thể chỉ vì trong lúc quá tủi phận mình, chàng không muốn kéo dài thời gian gần gũi người đẹp.

Hạ Hầu Quyên cũng biết rõ thương thế của nàng sắp sửa hồi phục nên không chút chần chờ, lập tức nàng nhắm nghiền hai mắt điều dưỡng chân khí, phối hợp với thủ pháp “Cách không Điểm Huyết” của Bành Bạch Y từ từ chuyển vận toàn bộ huyết đạo.

Bành Bạch Y thản nhiên để hết tâm trí tận lực thi triển thủ pháp “Thái Xảo Linh Lung” khiến Hạ Hầu Quyên cảm thấy toàn thân thư thái dần dần rơi vào cảnh “vô ngã”.

Nhưng khi Hạ Hầu Quyên thần hòa khí vượng, thiên quân thư thái, từ cõi nhập định tỉnh lại, nàng không còn thấy Bành Bạch Y đâu nữa.

Đang khi ngạc nhiên, Hạ Hầu Quyên vừa định cất tiếng kêu gọi bỗng có tiếng ngựa hí vang từ phía vách đá ở ngoài động truyền tới.

Hạ Hầu Quyên nhớ lại khi mới gặp Bành Bạch Y, nàng thấy chàng cỡi con Bạch Long Câu toàn thân sắc trắng như tuyết, giờ nghe tiếng vó ngựa nàng ngờ Bành Bạch Y đang lên nàng ra đi không một lời từ biệt, nên nàng lật đật lao phóng nhanh ra cửa bí động.

Không ngờ, vừa ra đến ngoài Hạ Hầu Quyên chỉ trông thấy có con bạch mã đầy đủ yên cương đang buộc dưới gốc cây gần vách núi thôi, chứ không thấy bóng Bành Bạch Y đâu cả.

Hiện giờ thương thế của Hạ Hầu Quyên đã lành mạnh lại như xưa công lực cũng đã khôi phục hoàn toàn. Nàng lập tức tung người nhẹ nhàng nhảy ngay xuống lưng con bạch mã.

Bỗng Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên thấy cạnh bên yên ngựa có phong thơ ghim sẵn, nàng lật đật lấy thơ mở ra xem, thấy trong có đề một hàng chữ nét đẹp như rồng bay phượng múa:

“Quyên muội mới lành bệnh, nên lấy ngựa này mà đi cho ngu huynh yên lòng!” Hạ Hầu Quyên biết là thư của Bành Bạch Y gửi cho mình bằng lời lẽ chân tình cảm động, bất giác nàng khẽ lắc đầu thở dài hai mắt rưng rưng ngấn lệ. Và không muốn làm phật lòng Bành Bạch Y, Hạ Hầu Quyên vội mở giây cương cho ngựa phóng tới trước.

Sau khi Hạ Hầu Quyên đi khỏi chừng nửa giờ bỗng một bóng trắng từ phía khác chạy đến như bay.

Và kẻ vừa xuất hiện không ai khác hơn là Bành Bạch Y, chàng trai si tình cô gái họ Hạ Hầu kiều mỹ.

Vừa chạy đến nơi, Bành Bạch Y thấy ngựa đã mất, chàng ta bất giác ngẩn người, rồi lập tức nhảy vọt lên thạch động.

Thì ra, trong khi quá thất vọng buồn khổ, nhân lúc Hạ Hầu Quyên đang mãi nhập định, Bành Bạch Y âm thầm chạy ra cửa động, khẽ gọi con bạch mã đến nơi, rồi viết thư để lại cho nàng.

Nhưng sau khi đi được độ mười dặm, chàng ta chợt nhớ lại là đã quên mất lời căn dặn của Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng, bảo chàng nói lại với Hạ Hầu Quyên và vì lời dặn dò này rất quan hệ đến sinh tử họa phúc của nàng, nên Bành Bạch Y cảm thấy hối hận mới vội quay trở lại.

Giờ đây, kiếm tìm khắp cả trong ngoài, vẫn không thấy bóng dáng Hạ Hầu Quyên đâu, Bành Bạch Y đâm cuống cả lên.

Chàng trở ra đứng trước cửa thạch động, mặt cứ cau lại suy nghĩ mãi.

Chàng không biết hiện giờ nàng đã đi về phương trời nào.

Trong cảnh huống này, thiên hạ mệnh mông bở sở biết người ra đi không định hướng ở đâu mà tìm? Bành Bạch Y càng nghĩ càng thấy rối trí.

Nhưng cũng may, đang ngẩn ngơ suy nghĩ đột nhiên Bành Bạch Y sáng rõ hai mắt khi chàng chợt nhìn thấy những dấu chân ngựa in rõ trên mặt đất.

Trong bụng cả mừng, Bành Bạch Y lập tức nhảy theo dấu ngựa đi lần tới.

Song đi được một quãng ngắn độ chừng vài dặm tới một ngã ba đường Bành Bạch Y bỗng giật mình thấy dấu chân ngựa mất hẳn.

Đang lúc Bành Bạch Y suy tính, thấy phía bên mặt là một quan lộ rộng lớn, đường giữa là một con dốc uốn lượn quanh co lên thẳng một ngọn núi cao vút, còn phía bên trái là một con đường nhỏ đi thẳng xuống một tòa sơn cốc khuất, chàng chợt phát hiện có một đám khói màu vàng lả lùnh bốc cao mù mịt ở xa xa, nơi tòa sơn cốc ấy.

Nếu đổi người nào khác, chắc họ không thêm chú ý đến đám khói màu ấy nhưng với Bành Bạch Y thì khác hẳn, bởi chàng sinh trưởng tại tây nam, đối với các loại chương khí chàng có một kiến thức khá rộng, nên chàng nhận ra ngay đám khói màu vàng nhạt kia đúng là loại “Kim tiền độc chương” vô cùng lợi hại.

Do đó chàng bỗng lo cho Hạ Hầu Quyên và nếu không may nàng đi về hướng này, ngẫu gặp phải độc chướng chắc những công lực của nàng rất có thể bị hủy diệt mà còn hiểm nguy tới tính mạng nữa là khác.

Sợ vậy nên Bành Bạch Y quyết chí xông vào vùng chướng khí ấy.

Chàng là con của Ai Lao Sơn Quy Vân bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh, thường sống ở vùng Miêu cương nên trong người chàng luôn luôn có mang theo các thứ thần dược chuyên giải các loại chướng khí.

Sau khi bôi một thứ thuốc giải vào mũi, bỏ vào miệng hai viên linh đơn, Bành Bạch Y liền giở khinh công chạy thẳng xuống sơn cốc.

Chạy chưa tới nơi, hơn nữa lại chạy ngược gió thế mà chàng đã ngửi thấy một mùi hoa quế.

Mùi thơm này tuy không nồng nhưng khiến Bành Bạch Y giật mình kinh sợ.

Chàng kinh sợ vì hai bên mũi của chàng đã được bôi ngừa một thứ thuốc giải chướng khí kỳ độc đáng lý chàng không ngửi thấy mới phải chứ sao lại ngửi thấy sớm khi chàng chưa lọt vào vùng chướng khí?

Thoáng suy nghĩ qua Bành Bạch Y cho rằng rất có thể vì hai nguyên do sau đây:

Nguyên do thứ nhất là hương vị hoa quế không phải đã phát khởi từ nơi độc chướng, nên không ăn nhằm gì với thứ giải được được bôi trên mũi chàng.

Thứ hai là thứ chướng độc trong cốc không phải loại “Kim tiền chướng khí” tầm thường, mà là một thứ độc chướng đặc biệt hiểm có rất lợi hại, mạnh hơn thứ được lực trên mũi chàng.

Bởi vậy, Bành Bạch Y hết sức thận trọng và muốn chắc ý hơn, chàng lập tức bôi thêm vào mũi một thứ thuốc khác, miệng ngậm thêm hai viên linh đơn nữa, xong mới bước vào trong cốc.

Cốc khẩu này rộng chừng một trượng. Khi vừa bước vào tới nơi, Bành Bạch Y bỗng thấy cỏ một khúc lụa hồng có điểm những đốm màu tím trông rất lạ mắt.

Khúc lụa hồng có điểm những đốm màu tím này bề ngang độ hơn ba tấc, trông không giống thứ lụa dùng để cho phái nữ may y phục, cũng không giống bất cứ một thứ khí giới nào cả.

Đang lúc Bành Bạch Y nhìn khúc lụa đầy vẻ kinh dị thì đột nhiên khúc lụa hồng nhúc nhích cử động và như đang có người nào kéo nó từ từ vào một bụi cỏ rậm rạp kế đó.

Đến bây giờ, nhìn kỹ, Bành Bạch Y mới hiểu khúc lụa màu đỏ hồng có chấm tím này không phải là khúc lụa, cũng không phải là một vật gì khác mà là một con quái vật có hình dạng giống như rắn, mình đẹp.

Con quái vật hình rắn bò ngoằn ngoèo một hồi nháy mắt nó đã biến mất vào một đầm cỏ cao hơn đầu người.

Bành Bạch Y hết sức kinh dị, chàng vốn được sinh trưởng tại Ai Lao sống quen vùng Miêu Cương đã từng thấy biết bao nhiêu những cầm dị độc mãng quái trùng nhưng đối với thứ rắn vừa rồi mình mỏng như lụa và đuôi xòe như cánh quạt quả thật chưa hề nghe thấy ai nói đến bao giờ.

Chàng cũng rất lấy làm tiếc chỉ thấy khúc mình và đuôi con quái xà mà chàng tưởng là khúc lụa chứ chưa trông rõ được đầu nó nếu không biết đâu chàng chẳng đoán ra được chút ít lai lịch của giống rắn quái dị này.

Đúng lúc ấy trong tự cốc nhiên lại phát ra những tiếng kêu “o o” rất quái dị, nhưng sau đó bỗng im bật hoàn toàn không lấy kêu tiếp, hay xuất hiện vật gì khác lạ cả.

Bành Bạch Y kinh hãi chàng đoán biết tòa sơn cốc vô danh này bề ngoài tuy không thấy gì kỳ lạ, nhưng bên trong chắc chắn có ngấm chứa nhiều việc quái dị kinh chấn động địa chứ chẳng không, vì chưa vào sâu trong sơn cốc chàng đã trông thấy yêu quang độc khí là nhất quái, quế hoa hương vị là nhị quái, con quái xà mình xẹp lép là tam quái, tiếng kêu “o,.. o...” là tứ quái rồi.

Tuy nhiên, quái dị càng xuất hiện nhiều, lại càng kích khởi lòng hiếu kỳ của Bành Bạch Y thêm chứ không làm chàng run sợ ngã lòng mà chùn chân lui bước ngay trở ra.

Hơn nữa nghĩ tới người đẹp Hạ Hầu Quyên, Bành Bạch Y lại càng phấn khởi hơn, chàng quên hết cả mọi sự nguy hiểm, liền mạnh dạn bước thẳng vào sơn cốc.

Đường đi mỗi lúc mỗi quanh co, lần theo vách đá quẹo qua quẹo lại đến lần thứ năm, Bành Bạch Y bỗng thấy phía trước mặt hiện ra một bộ xương ngựa trắng toát đứng chặn ngang lối đi của chàng.

Thế là là đệ ngũ quái đã xuất hiện.

Nhưng đối với những hào kiệt võ lâm quen sống cuộc đời giang hồ sóng gió ngày đêm gần gũi với đao kiếm thì một bộ xương ngựa trắng toát không có gì đáng kinh hãi cả.

Tuy nhiên bộ xương ngựa này vẫn khiến Bành Bạch Y giật mình kinh dị, hình dáng của nó cao lớn đúng là con Thiên Lý Long Câu trông giống hệt hình giáng con “Ngọc Sư Tử” của chàng đã tặng cho Hạ Hầu Quyên.

Vả lại nó cũng không phải là một bộ xương cũ, mà là một bộ xương ngựa mới chết không lâu, máu thịt còn chưa khô hết, trông rất dễ sợ nên khiến Bành bạch Y càng trông càng sợ thêm.

Chàng thầm lo ngại vì nếu con ngựa mới chết này đúng là con “Ngọc Sư Tử” của chàng thì Hạ Hầu Quyên tất phải đang ở trong thảm cốc và nằng gáp nhiều hung hiểm chớ chẳng không?

Thế rồi, Bành Bạch Y liền đi vòng qua bộ xương ngựa, tiếp tục bước sâu vào trong thành cốc.

Vào tới trong này rồi chàng không còn trông thấy đám khói vàng mờ ảo khi nãy nữa.

Chàng không cần suy nghĩ thêm liền quét mắt nhìn khắp mọi nơi trên kiếm xem trong này còn bóng người nào không.

Nhưng trong cốc mọi bề vắng ngắt không có lấy một nửa bóng người, chỉ thấy trên vách đá bên trái có mấy tòa động huyệt tối đen bí hiểm.

Bành Bạch Y đếm kỹ thấy có hết thảy bảy cái. Chàng bỗng cau mày suy nghĩ một hồi rồi liền quyết định mạo hiểm một phen thăm thính xem thử trong bảy động huyệt kia có gì lạ không.

Thế là Bành Bạch Y lập tức đề khí đằng thân, bay vọt lên trên vách đá phía bên trái.

Bảy tòa huyệt động này đều cách xa mặt đất không cao lắm, động cao nhất chỉ cao độ ba trượng thôi.

Vừa nhảy lên tới bên trên, Bành Bạch Y vội quét mắt quan sát thấy bảy tòa huyệt động cái nào cũng rất sâu và tối đen như mực không có qua một tiếng động. Bất đắc dĩ, chàng đành mạo hiểm bước đại vào huyệt động thứ nhất.

Lúc mới vào, Bành Bạch Y còn trông rõ được mọi vật, nhưng sau khi quẹo qua quẹo lại hai ba lần, chàng không còn trông thấy gì cả.

Trong túi hành trang của Bành Bạch Y tuy có đem theo sẵn mỗi lửa nhưng chàng không dám lấy ra dùng vì chàng biết những giống độc vật phần nhiều trông thấy lửa là lập tức chúng tập kích ngay chớ không như những loại xà thú tầm thường thấy lửa là trốn chạy.

Hơn nữa, trong trường hợp này, nếu đốt lửa thì chẳng khác nào tự mình chỉ cho địch nhân biết mà công kích vậy. Cho nên Bành Bạch Y không dám đốt lửa, chàng đành ngấm vận nội gia chân lực tụ vào song chưởng, gìn giữ phía trước ngực, đồng thời vận dụng nhĩ lực lắng nghe mọi động tĩnh đoạn từ từ tiến vào sâu.

Vào tới đáy động huyệt, Bành Bạch Y không gặp qua chuyện gì lạ cả nên đành quay trở ra. Nhưng khi vừa ra đến ngoài cửa động, chàng bỗng giật mình kinh ngạc đến cực độ.

Chàng không hiểu sao, rõ ràng vừa rồi chàng bước vào động huyệt thứ nhứt thế mà, bây giờ chàng lại từ tòa động huyệt thứ hai bước ra.

Nghĩ một hồi không tìm ra được nguyên nhân, Bành Bạch Y liền tiếp tục thám mạo sang động huyệt thứ ba.

Lần này chàng quyết ý nhớ từng bước một nên chàng bước đi rất chậm và cũng không quên vận công lực phòng ứng biến. Song cũng như lần trước vào tới đáy động huyệt chàng không gặp một chuyện lạ nào.

Thế là Bành Bạch Y lại quay trở ra, lần này chàng nhớ kỹ đường đi nước bước, nên chàng định ninh thế nào mình bước ra cửa động huyệt thứ ba chứ không thể nào lẫn lộn được nữa.

Thế mà thiên hạ sự vẫn có chuyện kỳ lạ ngoài sức tưởng của con người như thường.

Quả vậy khi ra tới cửa động huyết, Bành Bạch Y thở dài thấy đúng là cửa động thứ tư chứ không phải cửa động thứ ba như chàng tưởng.

Bành Bạch Y kinh dị cực độ, trong lòng đâm ra mê hoặc chàng cho rằng những huyết động kỳ dị trên vách đá có thể liệt vào đệ lục quái sự trong vụ thám hiểm sơn cốc này của chàng.

Bành Bạch Y hết dám mạo hiểm liều lĩnh nữa, chàng vội ngồi xuống mặt đất dụng công phu thổ nạp của nội gia, điều khí ngưng thần tịnh tâm dưỡng trí.

Nào hay giữa lúc chàng đang mãi mê tĩnh tọa dưỡng thần một quái sự nữa đột nhiên lại đến, chàng bỗng ngửi thấy mùi thơm của hoa quế.

Bành Bạch Y không dám bỏ lỡ cơ hội, nên vội đứng dậy thuận theo mùi thơm tìm kiếm.

Đi chưa được bao xa chàng phát hiện được mùi thơm hoa quế đã từ trong huyết động thứ năm bay ra.

Bành Bạch Y đoán biết trong động huyết thứ năm này chắc có rất nhiều hiện tượng kỳ quặc, nên chàng quyết tâm xông vào mạo hiểm cho thỏa tính hiếu kỳ mới nghe.

Bởi thế chàng quên hết cả lợi hại và nguy hiểm rất có thể xảy ra, vội thò tay vào mình lấy vật đánh lửa thắp sánh lên và lập tức giơ cao đuốc bước đại vào.

Sau khi quanh qua quẹo lại đúng ba lần, vì động huyết thứ năm này cũng ngoằn ngoèo sâu thẳm như mấy động huyết kia, Bành Bạch Y tiến vào tới tận trong cùng.

Nơi đây, chàng phát giác được rằng chính chỗ chàng đang đứng là một tòa thạch thất hình tròn và mùi thơm của hoa quế xông ra càng ngạt ngào thêm.

Trong tòa thạch thất hình tròn này, Bành Bạch Y đề ý tìm kiếm nhưng chàng không thấy có vật gì đáng nói cả, chỉ trừ có bức bích họa kỳ dị treo trên vách đá thôi.

Bức bích họa này không phải vẽ hình người hay một thứ hoa mộc nào, mà vẽ hình một quái thú dị dạng, không giống rồng mà cũng chẳng giống rắn.

Sực nhớ lại con quái vật toàn thân màu hồng có điểm những đốm tím trên mình hình dạng cũng có hao hao giống như rắn, mình đẹp mà chàng đã bắt gặp ngoài cốc khẩu lúc này và chàng tưởng là khúc lừa, Bành Bạch Y giật mình nhìn sững bức bích họa.

Và không cò nghi ngờ gì nữa, Bành Bạch Y quả quyết chính con quái thú đầu có một sừng mình đẹp, đuôi xòe như cánh quạt vẽ trên bức bích họa kia là hình của con quái thú mà chàng đã gặp, tuy rằng hình này chẳng được tô màu đỏ tím như sắc con quái thú bằng xương bằng thịt thật.

Bành Bạch Y ngẩn người nhìn sững bức bích họa một hồi, bỗng chàng lại khám phá ra được một chuyện lạ lùng kỳ quặc nữa là mùi thơm nồng quái của hoa quế mà chàng đã ngửi thấy chính được phát ra từ chiếc sừng trên đầu con quái thú vẽ trong bức bích họa.

Ngay khi Bành Bạch Y đang trở mắt đứng trơ ra như một pho tượng đá thì đột nhiên con quái xà đuôi quạt màu huyết hồng không biết từ ngõ hang nào, lại từ từ bò tới bên chàng không gây một tiếng động nhỏ.

Bành Bạch Y không hề hay biết, vì vậy hiểm họa mỗi lúc mỗi đến bên chàng, giữa khi công cuộc mạo hiểm của chàng còn đang dang dở vì chàng chưa biết tung tích của Hạ Hầu Quyên ở chốn nào...

19. Mấy Ai Muốn Giữ Tật Nguyên

Từ ngày được Trác Dật Luân chữa bệnh, cho toa thuốc chỉ cách điều trị cho màn mây trong con mắt mau tan và được Tư Mã Hào nhiệt tình khuyến khích bằng cách đem “thu hương, thu sắc thu thanh” giải bày cùng nhắc lại câu chuyện tình máu lệ năm xưa, Tư Mã Minh trở lại yêu đời, tự phục được điều trị với niềm phấn khởi và hi vọng vô biên.

Theo đúng lời chỉ dạy của Trác Dật Luân, Tư Mã Minh không uống qua nửa giọt rượu, không ăn đồ có chất kích thích, ngày đêm lo điều dưỡng thiên hòa, quả nhiên, chỉ trăm ngày sau, bệnh tình của chàng đã thuyên giảm thấy rõ ngoài cả sự ước định của Trác Dật Luân và sự tưởng tượng của Tư Mã Hào.

Tư Mã Hào trông thấy hai tấm màn mây mỏng che kín đôi tròng mắt của Tư Mã Minh mỗi ngày mỗi mỏng dần, biết ngay y thuật của Trác Dật Luân quả nhiên thông thần, nhất định có chữa khỏi đôi mắt mù lòa của anh mình xưa nay đã từng khiến vũ trụ quyền y thức thủ bất lực, anh chàng cũng vui mừng khôn tả.

Hôm ấy, trong khi hai anh em đang cùng nhau ngồi chuyện vãn, Tư Mã Hào bỗng hơi nhú mào, nhìn Tư Mã Minh với vẻ kinh ngạc:

- Nhị ca, chuyến nay sao đại ca đi lâu quá vậy? Không lẽ...

Tư Mã Minh xua tay cười đáp:

- Tam đệ đừng lo nghĩ làm gì cho mệt, với công lực của anh ấy, cơ cảnh hơn người anh ấy đời nào bị thua thiệt được? Vì nghe tin “Tứ Hải Thần Quân” Hồ Ngộ Kỳ gần đây đã tái xuất giang hồ, anh ấy sức nhớ đến thù xưa nên định tìm kiếm lão ta để rửa hận.

Tư Mã Hào nhướng mày hỏi:

- Hồ Ngộ Kỳ là một nhân vật danh liệt trong nhóm “Nhị Đế”, công lực cao, thủ hạ cũng rất đông đảo, đại ca chỉ có một mình không sợ lực lượng đơn bạc hay sao?

Tư Mã Minh gật đầu đáp:

- Khi ấy ngu huynh cũng đã nói như thế, nhưng anh ấy bảo rằng anh ấy cũng sẽ có người giúp sức, anh ấy không chịu để ngu huynh đi theo và còn bảo ngu huynh đừng lo nữa.

Tư Mã Hào cười nói:

- Đại ca bình sinh hành sự là luôn luôn giữ bí mật không được hào sảng, khí lượng hẹp hòi lại hay có tính thù vật nữa. Thật kỳ ghê đi.

Tư Mã Minh thở dài:

- Hơn nữa tật diếc của anh ấy cũng khác hẳn với cặp mắt thông minh của ngu huynh bởi thế ngu huynh nghĩ đâu anh ấy có trở về đi nữa anh ấy cũng không chịu để Trác ân nhân chữa bệnh cho đâu.

Tư Mã Hào cười bảo:

- Nhị ca nói rất có lý nhưng giờ tiểu đệ mong đại ca về trễ chứ không mong anh ấy về sớm nữa.

Tư Mã Minh ngạc nhiên hỏi:

- Tam đệ sao nói thế? Có chuyện gì không?

Tư Mã Hào cười đáp:

- Có chứ! Vì nếu đại ca về trễ đột nhiên trông thấy cặp mắt của nhị ca lành mạnh biết đâu anh ấy lại chẳng ngạc nhiên thích thú yêu cầu Trác ân nhân chữa luôn đôi tai diếc của anh ấy.

Tư Mã Minh gật đầu nói:

- Tam đệ nói nghe cũng có lý. Đôi mắt của ngu huynh lúc này tuy có phần thư thái dễ chịu thật, nhưng chưa biết sau này có trông thấy trở lại được không. Vả lại, Trác Dật Luân chỉ mới quen biết chúng ta lần đầu, tình chưa có gì thâm hậu, không hiểu anh ấy có chịu lặn lội từ ngàn dặm đến “Hồng Diệp Sơn Trang” này nữa không đấy.

Tư Mã Hào cười rồi nói:

- Nhị ca, bởi nhị ca không trông thấy rõ nên mới nghi ngờ lời hứa hẹn của Trác Dật Luân chứ kỳ thật nhân phẩm và khí chất của anh ấy quả rất anh tú cao hoa ai trông thấy cũng phải kính mến anh ấy là một người quân tử trung hậu lắm.

Tư Mã Minh cười ngắt vổ vai Tư Mã Hào:

- Tam đệ xưa nay thường hay tự phụ tuổi trẻ tài cao xem người trong thiên hạ không ra gì thế mà hôm nay không ngờ tam đệ lại bỗng khen ngợi nhân phẩm và khí chất của Trác Dật Luân thế cũng đủ biết anh ấy xuất phàm, siêu tục rồi!

Tư Mã Hào cảm động gật đầu đáp:

- Câu “xuất phàm siêu tục” của nhị ca vừa khen tặng cho Trác Dật Luân thật quả xứng đáng nếu đem tiểu đệ ra so sánh với anh ấy, thật không khác gì hòn đá nhỏ đặt cạnh bên ngọn Thái sơn, như con đom đóm đối với ánh trăng tròn vậy.

Tư Mã Minh không ngờ tam đệ của mình xưa nay tính tình kiêu ngạo, chưa chịu phục ai bao giờ, nay bỗng kính phục Trác Dật Luân như thế bất giác mỉm cười bảo:

- Giờ phục được sáng nay đã đến, nên huynh cần phải ra phía sau vườn tĩnh tọa, còn tam đệ nhớ chịu khó luyện tập môn “Bôn lôi chưởng pháp” cho thật tinh luyện, lát nữa hai ta sẽ gặp lại.

Nói xong, Tư Mã Minh lập tức bước vào “Thiên Hương Hiên” lấy thuốc nước ra rửa mắt, xong uống thêm ba hườn thuốc viên, và bắt đầu tĩnh tọa dưỡng thần.

Chờ khi chân khí điều hòa, đã dẫn được lực phát huy công hiệu, Tư Mã Minh chợt cảm thấy hai mắt mát rượi dễ chịu trong mình khoan khoái vô cùng.

Tư Mã Minh vừa mừng vừa lo vội mở bừng hai mắt ra.

Không ngờ cặp mắt mù lòa hơn hai mươi năm trường nay bỗng dưng trông thấy được lò mờ cảnh vật, Tư Mã Minh mừng rú lên suýt nữa chàng la om sòm rồi.

Tuy nhiên, Tư Mã Minh vẫn còn chưa nom thấy rõ được sự trần thiết trong Thiên hương Hiên cũng như hòn giả sơn và hồ cá ở phía ngoài Thiên Hương Hiên, y chỉ trông thấy một cách mờ mờ ảo ảo vậy thôi.

Đang khi mừng rỡ khôn xiết, hai má ướm đầm nước mắt Tư Mã Minh tự nhiên nghe thấy từ ngoài Thiên hương Hiên có tiếng cười lớn:

- Sao nhị đệ cao hứng đến thế? Mới sáng tinh sương đã ngồi một mình nhắm rượu tại đây rồi?

Rõ ràng là giọng của đại ca Tư Mã Thông, Tư Mã Minh biết chắc vậy nên bất giác nhướng cao đôi mày kiếm kinh dị đến tột bậc.

Tư Mã Thông vừa từ phương xa về tới, anh em lại gặp nhau đáng lý Tư Mã Minh phải vui mừng mới phải tại sao chàng lại nhướng mày kinh dị?

Tư Mã Minh kinh dị vì chàng nghe giọng nói của Tư Mã Thông rõ ràng đã phát ra từ phía ngoài Thiên Hương Hiên, nghĩa là chàng đã phát giác được nhĩ lực phi thường của mình đã bắt đầu thôi hóa.

Cặp mắt của Tư Mã Minh tuy đã bị mù lòa, nhưng được cái nhĩ lực của chàng đã đạt đến mức tuyệt thế vô song. So với những nhân vật võ lâm có nội công tuyệt vời, dám tự phụ có thể nghe rõ tiếng lá rơi nội trong mười trượng thì Tư Mã Minh hơn hẳn về nhĩ lực, chàng có thể nghe xa tới hai mươi trượng mặc dù đó chỉ là tiếng muỗi kêu ve ve đi nữa.

Thế mà giờ đây đại ca của chàng bước vào tới tận bên ngoài Thiên Hương Hiên, chàng mới nghe ra, trái với thường khi đại ca của chàng vừa về tới hoa viên là chàng đã biết trước rồi.

Sự kinh hoảng mê hoặc của Tư Mã Minh đã khiến Tư Mã Thông vừa về đến Hồng Diệp Sơn trang cũng phải bàng hoàng nghi hoặc lấy không biết đầu đuôi là thế nào?

Bởi thế, Tư Mã Thông vừa bước vào Thiên Hương Hiên, liền cất tiếng hỏi:

- Nhị đệ chuyện này ngu huynh về hơi trễ có chuyện gì...

Nhưng chỉ nói đến đây, Tư Mã Minh đã vụt đứng ngay dậy, gương mi cười ngất và chặn lời:

- Không có chuyện gì cả đâu đại ca.

Huynh đệ cốt nhục, thủ túc tình thâm, trước thái độ thay đổi kỳ dị của Tư Mã Minh, Tư Mã Thông linh cảm như có chuyện gì đã xảy ra cho Hồng Diệp Sơn Trang, và sự nhớ tới sự an nguy của Tư Mã Hào, y lập tức nắm chặt ngay lấy vai Tư Mã Minh, to tiếng hỏi:

- Nhị đệ, tam đệ đâu rồi?

Bây giờ Tư Mã Minh tuy đã trở lại bình tĩnh, nhưng hình như không nghe Tư Mã Thông hỏi, nên không đáp mà lại hỏi ngang xương trở lại:

- Tại sao mãi giờ đại ca mới về tới!

Tư Mã Thông điếc tai không nghe thấy rõ nhưng đã khổ tâm luyện thành một môn là có thể xem miệng biết được lời, cho nên trông thấy Tư Mã Minh trả lời sai bét, y bất giác càng nghi hoặc thêm vội hỏi lớn hơn:

- Nhị đệ tại sao nhị đệ không chịu trả lời ngu huynh? Tam đệ có mạnh giỏi không?

Tư Mã Minh phì cười:

- Tại sao tam đệ lại không mạnh giỏi? Hiện giờ chú ấy đang bận khổ luyện môn "Bôn lồi chương pháp" và đã đạt được tới tám chín phần hỏa hầu rồi.

Đến chừng "nhìn" thấy nhị đệ của mình nói thế, Tư Mã Thông mới thở khì khì một hơi khoan khoái hỏi tiếp:

- Nhị đệ, có việc gì nhị đệ lại thương tâm đến nỗi hai bên má nhòe nhoẹt thế này?

Tư Mã Minh ngạc nhiên nói:

- Ô! Đệ khóc thật sao? Tại sao tiểu đệ không biết?

Tư Mã Minh vừa nói vừa giơ tay lên sờ má, mới biết má ướt lệ vội giơ cánh tay áo lên lau.

Tư Mã Thông thêm nghi chắc Tư Mã Minh đang gặp chuyện gì bất an nên vội hỏi:

- Nhị đệ hãy nói mau cho ngu huynh nghe đi, Hồng Diệp Sơn Trang của chúng ta có chuyện gì xảy ra thế?

Tư Mã Minh chớp lấy tay Tư Mã Thông cảm động nói qua màn lệ:

- Đại ca, cặp mắt thông minh của đệ hiện đã nhìn thấy ánh sáng rồi đại ca à.

Nhìn đôi môi mấp máy của Tư Mã Minh, kể lại ngó ngay vào đôi mắt của người em thân yêu, thấy hai màn mây che lấp đôi con ngươi quả nhiên đã tan gần hết, Tư Mã Thông vui mừng lẫn kinh dị, vụt ôm lấy nhị đệ vỗ vỗ hỏi:

- Ô! sướng quá! Từ lâu anh em ta người bị điếc, kẻ bị mù, không còn trông mong có thể chữa lành được, thế mà giờ đây bỗng dưng nhị đệ lại được sáng mắt, nhị đệ làm cách nào chữa khỏi được vậy?

Tư Mã Minh thừa hiểu đại ca của mình luyện được một tuyệt nghệ phi phàm là có thể nhìn miệng mà biết được lời, nhưng với câu chuyện dài dòng này, nếu nói thì ắt Tư Mã Thông phải tốn công nghĩ ngợi lắm nên Tư Mã Minh vội đi lấy bút nghiên và giấy đã được để sẵn một chỗ trong Thiên Hương Hiên, dùng bút viết lại rành mạch mọi sự tình cho đại ca mình xem.

Tư Mã Thông xem xong ngạc nhiên hỏi:

- Thế thì nhị đệ có phước lắm rồi, sao lúc nãy nhị đệ lại tỏ vẻ không vui, khi đại ca vừa bước vào?

Tư Mã Minh bỗng thở dài, hỏi trở lại Tư Mã Thông với giọng buồn bã:

- Chắc đại ca đã biết nhĩ lực của tiểu đệ như thế nào rồi chứ gì?

Tư Mã Thông cười đáp ; - Thì có ai dám sánh với nhị đệ đâu. Nhị đệ là người duy nhất của võ lâm có một nhĩ lực cực thính kia mà. Cũng như ngu huynh có nhãn lực phi thường như thế.

- Đại ca nói đúng! Nhưng đại ca có biết hiện giờ tiểu đệ không còn thính tai như trước nữa không?

- Sao lạ vậy?

Tư Mã Thông sững sốt kêu lên.

Tư Mã Minh giọng cười đáp:

- Tiểu đệ cũng không mấy rõ nữa. Thường khi đại ca đi về, đại ca vừa tới cổng Sơn trang là tiểu đệ hay rồi. Hôm nay, đại ca vào mãi tới tận Thiên Hương Hiên này, mừng rỡ kêu lớn tiểu đệ mới hay đấy.

Tư Mã Thông cũng cảm thấy hoan mang khó hiểu, cúi đầu suy nghĩ giây lát, Tư Mã Thông bỗng nói:

- Hay tại nhị đệ chưa kịp tập trung tinh thần?

Tư Mã Minh vội khoác tay nói:

- Không phải thế đâu đại ca. Tiểu đệ nghĩ là...

- Nhị đệ nghĩ thế nào? Tư Mã Thông chặn hỏi.

Tư Mã Minh đáp:

- Tiểu đệ nghĩ có lẽ tiểu đệ được sáng mắt nên nhĩ lực phải kém đi đó đại ca.

Tư Mã Thông khẽ cắn môi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đáp:

- Nhị đệ nói cũng có lý. Vậy theo ý ngu huynh nhị đệ nên bỏ đi đừng thêm tiếp tục chữa nữa, như thế có phải hơn không?

Tư Mã Minh ngạc nhiên hỏi:

- Sao đại ca nói thế? Bộ đại ca không muốn tiểu đệ được sáng mắt nhìn đời hay sao?

Tư Mã Thông dựng ngược mày lắc đầu đáp:

- Không phải ngu huynh có ý xấu ấy. Ngu huynh nói như thế chỉ tại ngu huynh không muốn nhị đệ bỏ mất danh hiệu lầy lùm của Vũ Trụ Lục Tàn. Nhị đệ thử nghĩ xem, nếu nhị đệ được sáng mắt mà mất đi nhĩ lực độc đáo liệu sự sáng mắt kia có giúp ích gì cho nhị đệ bằng đôi tai cực thính của nhị đệ không? Bỏ môn sở trường đi lấy sở đoản thử hỏi có đáng không? Nhị đệ hãy nghĩ lại xem.

Tư Mã Minh cảm thấy hết sức nghi ngờ vội hỏi:

- Đại ca quả quyết cho rằng không đáng phải chữa mắt?

Tư Mã Thông đáp:

- Phải? Chừng nào cái điếc của ngu huynh và cái mù của nhị đệ gây trở ngại cho ta, sinh ra nhiều điều bất hạnh, chừng đó mới đáng chữa. Đẳng này ngu huynh tuy bí điếc nhưng vẫn lấy mắt nghe được, cũng như nhị đệ tuy bi mù nhưng vẫn lấy tai quan sát được sự vật kia mà. Như thế tội gì ta phải cam tâm bỏ cái đặc biệt đi nhận cái tầm thường làm mất uy danh của Vũ Trụ Lục Tàn chứ?

Đoán trước được vị đại ca của mình tất sẽ nói thế, Tư Mã Minh vội mỉm cười rồi nói sang chuyện khác:

- Đại ca hôm nay là ngày mấy rồi nhỉ?

Nghe Tư Mã Minh hỏi ngày giờ Tư Mã Thông bỗng đỏ mặt cười đáp.:

- Ngu huynh bận việc quá xá không kịp trở về Hồng Diệp Sơn trang ăn tết với nhị đệ và tam đệ... hà... hà... nhị đệ, tam đệ tha lỗi cho nhé. Hôm nay đã là mừng bầy tháng giêng rồi.

Tư Mã Minh lại bỗng chỉ tay về phía cây mai già ở trước Thiên Hương Hiên, bên cạnh hồ cá cười hỏi:

- Xuân nồng ấm áp muôn hoa đua nở, cây hoa mai ngoài kia là một giống mai đặc biệt ở La Phù Sơn, cách nay hai chục năm tiểu đệ đã tự tay trồng lấy chắc bây giờ cành lá của nó xum xuê, hoa nở đầy đặc phải không đại ca?

Tư Mã Thông không hiểu tại sao Tư Mã Minh đột nhiên nhắc đến cây “Mực Mai” này nhưng cũng gật đầu đáp:

- Cây “Mực Mai” năm nay nở nhiều lắm nhị đệ ạ.

Tiếp theo Tư Mã Minh lại chỉ lên cây mai hỏi nữa:

- Đại ca, trên những đầu cành mai, có mấy con chim đang hót líu lo, nghe thích quá, nhưng không hiểu là giống chim gì thế đại ca?

Tư Mã Thông nhìn kỹ mấy con chim rồi đáp:

- Một cặp anh vũ và một đôi chim khuyên vàng nhị đệ.

Tư Mã Minh đột nhiên cất tiếng cười vang rồi hỏi tiếp:

- Đại ca còn nhớ năm xưa tiểu đệ đã cùng đại ca mất nhiều công phu tìm cách giăng bẫy thả mồi, khổ sở trong một thời gian hơn ba tháng trường tại cạnh Thủy Liêm động trước núi, mới đánh bẫy được một con vẹt già với đôi chim khuyên ngũ sắc, trông không đẹp mấy không?

Nghe Tư Mã Minh nhắc tới chuyện xưa, Tư Mã Thông vô cùng cảm khái, thở dài nói:

- Chuyện đã qua đi gần bốn chục năm rồi. Ngu huynh còn nhớ khi ấy tam đệ chưa ra đời, ngu huynh chừng mười một, mười hai tuổi, còn nhị đệ chừng năm sáu tuổi gì đó, không ngờ tam đệ đã hơn ba chục tuổi rồi, nhị đệ cũng đã thành nhân, còn ngu huynh thì... đã già già!

Tư Mã Thông nói với giọng cảm hoài nghe rất buồn rồi lại tự nhiên cất tiếng thở dài.

Tư Mã Minh chép miệng cười nói:

- Lâu lâu nhớ nhắc lại chuyện xưa kể cũng thú vị lắm phải không đại ca? Tiểu đệ còn nhớ ba con chim ấy...

Tư Mã Thông như cảm thấy hứng thú, vội đỡ lời Tư Mã Minh:

- Ba con chim ấy sống chung với anh em ta quá lâu, vẹt già và đôi chim khuyên sắc lông không còn óng mượt như ngày xưa, nhưng giọng hót líu lo của chúng cũng vẫn còn hay hơn bất cứ thứ âm thanh nào phải không nhị đệ?

Tư Mã Thông đang nói một cách thích thú, bỗng dưng thấy mặt Tư Mã Minh đượm buồn thì lật đật cau mày hỏi:

- Nhị đệ sao vậy?

Tư Mã Minh nhẹ thở dài đáp:

- Năm xưa ba anh em ta tuy chưa góp mặt với giang hồ, kiến lập bá nghiệp, chúng ta sống rất hồn nhiên vui thú hưởng được hạnh phúc trọn vẹn. Còn bây giờ, anh em ta tuy được liệt danh đệ nhất lưu cao thủ oai trấn thiên hạ, nhưng đại ca thì điếc, còn tiểu đệ thì mù, thỉnh thoảng tiểu đệ có muốn ngắm lại cây hoa mai tuyệt mỹ ngát hương, đại ca có muốn nghe lại tiếng chim hót líu lo cũng không được, thử hỏi cuộc sống còn có nghĩa gì nữa.

Tư Mã Minh nói với giọng đều đều trầm buồn như than thân trách phận làm Tư Mã Thông ngó ngẩn, bất giác mặt cũng hiện rõ buồn lây.

Tư Mã Minh lại nói tiếp:

- Đại ca ngoài cây “Mực mai” có một hương sắc thơm tho kỳ diệu, trên đời có biết bao nhiêu những kỳ hoa dị thảo khác, cũng như cao sơn đại hải suối biếc non sanh hùng vĩ nên thơ vì giọng hót của con vẹt già với đôi chim khuyên làm sao bì được với tiếng suối reo tiếng chuông chùa ngân buồn xa vắng...

Nói đến đây Tư Mã Minh bỗng nhìn Tư Mã Thông bằng ánh mắt nhiệt thành và khê gọt:

- Đại ca!

Không nghe thấy Tư Mã Thông trả lời, Tư Mã Minh vội kéo vạt áo người anh kêu lớn hơn:

- Đại ca!

Lần này vì bị kéo giật vạt áo Tư Mã Thông không thể đứng yên được nữa, nên giật mình quay lại hỏi Tư Mã Minh:

- Gì thế nhị đệ!

Tư Mã Minh làm như bực tức, nói lớn:

- Tiểu đệ nói tiểu đệ không ngắm được hoa thơm cỏ lạ, nhìn thấy cao sơn đại hải, suối biếc non xanh đã hơn hai chục năm rồi, còn đại ca không nghe thấy tiếng suối reo, tiếng chuông chùa u trầm đã gần ba chục năm rồi, đại ca có biết không?

Tư Mã Thông thất thanh nhìn Tư Mã Minh rồi lắc đầu im lặng.

Tư Mã Minh thừa cơ tấn công thêm, dịu giọng:

- Đại ca, tiểu đệ có một vấn đề không sao nghĩ ra được, đại ca có thể giải đáp dùm tiểu đệ được chăng?

Tư Mã Thông khẽ cau mày hỏi:

- Vấn đề gì? Nhị đệ hãy nói cho ngu huynh nghe thử.

Bằng một giọng nói hết sức êm dịu từ tốn, Tư Mã Minh đáp:

- Đại ca cho rằng anh em ta phải là những bậc phi thường danh liệt “Vũ trụ lục tàn” xưng hùng xưng bá vô lâm là hạnh phúc hay thà chịu làm người thường để được nghe tiếng chim hót suối reo, được ngắm thỏa tình những phong cảnh sắc của tạo vật là phúc?

Câu hỏi bất ngờ của Tư Mã Minh khiến Tư Mã Thông cảm thấy khó có thể trả lời nên y không đáp mà bỗng hỏi trở lại:

- Nhị đệ chẳng hay y thuật của Trác Dật Luân như thế nào?

Tư Mã Minh nghe đại ca của mình hỏi câu này, bất giác mừng thầm trong bụng, liền cười đáp:

- Quả thật thần diệu tuyệt vời đại ca ạ! Kê toa bốc thuốc và dùng kim châm chữa cho tiểu đệ xong chàng ta bảo sáu tháng sau chàng ta sẽ trở lại cho uống thêm thứ thuốc mạnh hơn là chắc chắn cặp mắt của tiểu đệ sẽ thấy, sáng trở lại, nhưng không ngờ tiểu đệ mới uống chưa đầy một trăm ngày đôi mắt của tiểu đệ đã trông thấy rõ mờ được rồi.

- Nhị đệ có chắc chàng ta sẽ trở lại đây không?

Tư Mã Minh vội đáp:

- Đại ca hãy yên tâm. Trác huynh là người quân tử nhất mực, trọng chữ hứa còn hơn mạng sống, đã hứa anh ấy tất trở lại. Chừng anh ấy có mặt đây rồi, đại ca...

Nhưng Tư Mã Minh mới nói tới đây, bỗng có một tên tráng đinh nói lớn:

- Khỏi bấm nhị trang chủ, tam trang chủ sai tiểu nhân đến thỉnh nhị trang chủ gấp, vì có Trác công tử đã từng chữa bệnh cho nhị trang chủ và tam trang chủ chuyển trước vừa đến nơi, thỉnh nhị trang chủ hãy vào ngay để tương hội.

Vì quả hấp tấp không trông thấy Tư Mã Thông, đến chùng nhìn kỹ thấy đại trang chủ cũng đang có mặt tại đây gã tráng đinh giật mình lật đật cúi người vái chào lia lịa.

Tư Mã Minh nghe báo có cố ân nhân đến, chàng ta mừng rỡ nói với Tư Mã Thông:

- May quá đại ca ơi. Đại ca thấy chưa chàng ta giữ chữ tín lắm. Chưa tới ngày hẹn mà đã tìm đến rồi đây.

Tư Mã Thông cũng tỏ vẻ mừng rỡ vội bảo:

- Nào, anh em ta hãy vào ngay đại sảnh để gặp chàng ta xem sao.

Biết đại ca của mình đã động tâm Tư Mã Minh hết sức phấn khởi, liền vui vẻ bước theo Tư Mã Thông vào đại sảnh.

Quả như lời tên tráng đinh vừa bấm, Trác Dật Luân đã tìm đến Hồng Diệp sơn trang và hiện đang nói chuyện với Tư Mã Hào, chợt thấy Tư Mã Thông đã về đến và cùng đi vào với Tư Mã Minh, Tư Mã Hào lật đật đứng lên mừng rỡ rồi cười nói:

- Đại ca, tiểu đệ xin giới thiệu đại ca đây là Trác Dật Luân huynh, một thần y lỗi lạc rất hiếm có.

Nói xong Tư Mã Hào vội quay về phía Trác Dật Luân giới thiệu Tư Mã Thông với chàng:

- Thưa Trác huynh, còn đây là đại ca của tiểu đệ.

Trác Dật Luân vội đứng ngay dậy, mỉm cười vái chào.

Tư Mã Thông lật đật cười nói:

- Xin mời Trác bằng hữu cứ ngồi. Nghe nói nhờ Trác bằng hữu thi triển hồi xuân diệu thủ, mà nhị xá đệ và tam xá đệ được khỏi bệnh, Tư Mã Thông này xin thành thật cảm ơn Trác bằng hữu nhiều lắm.

Dứt lời Tư Mã Thông vội chấp tay vái dài Trác Dật Luân một cái.

Trác Dật Luân lật đật hoàn lễ, ôm quyền cười nói:

- Đại trang chủ dạy quá lời, tại hạ thật tình cũng đã hằng ngưỡng anh danh của nhị tam trang chủ, nay có cơ duyên được chữa bệnh cho nhị vị, tại hạ cảm thấy hết sức vinh hạnh.

Tư Mã Thông lật đật nghiêng mình mời khách ngồi lần nữa.

Trác Dật Luân thấy anh em họ Tư Mã ngoài Tư Mã Hào ra, Tư Mã Thông, tên thông nhưng tai điếc, Tư Mã Minh tên Minh nhưng mắt lại đui mù, nhưng hiện giờ chàng nói gì Tư Mã Thông đều nghe được hết nên bất giác chàng kinh ngạc tốt độ.

Tư Mã Hào đoán hiểu tâm ý của Trác Dật Luân vội lên tiếng cười bảo:

- Trác huynh, đại ca của tiểu đệ tại tuy không nghe rõ nhưng anh ấy đã khổ luyện một môn tuyệt kỹ gần như là một biệt tài thiên phú là chỉ cần trông thấy người nào mấp máy đôi môi là đoán biết được kẻ ấy nói gì ngay.

Trác Dật Luân được Tư Mã Hào cho biết thế, chàng mới rõ được cơ sự. Chàng nhìn Tư Mã Minh lên tiếng hỏi:

- Nhị trang chủ, đôi mắt của trang chủ hiện thế nào. Thứ thuốc viên và thứ thuốc nước của tại hạ có hiệu nghiệm không.

Tư Mã Minh mừng rỡ đáp:

- Hay lắm Trác huynh ạ. Y đạo của Trác huynh thật không thua gì Hoa Đà Biển Thước ngày xưa..

Trác Dật Luân mới vội đứng dậy bảo Tư Mã Minh chìa tay ra cho mình bắt mạch lại.

Bắt mạch xong Trác Dật Luân lật ngược đôi mi mắt của Tư Mã Minh lên xem rồi bỗng gật đầu cười nói:

- Cảm ơn nhị trang chủ.

Tư Mã Minh thấy Trác Dật Luân bỗng cảm ơn mình thì ngẩn ngơ ngạc nhiên:

- Tại sao Trác huynh lại cảm ơn như thế?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Tại hạ cảm ơn trang chủ là vì nhờ nhị trang chủ đã chân thành chịu khó tiếp tay tại hạ, nghĩa là nhị trang chủ tận tâm tận lực bắt động nội khí khi ăn ngủ và phục dịch thuốc men đều theo giờ giấc của tại hạ chỉ định cho bệnh tình của trang chủ được thuyên giảm mau chóng như thế.

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói thế thì giật mình nhướng mày kinh dị hỏi:

- Trác huynh bệnh tình của nhị ca của tại hạ có thật thuyên giảm rồi chăng?

Trác Dật Luân gật đầu đáp:

- Phải! Nếu tại hạ không nhầm thì đôi mắt của nhị trang chủ hiện giờ trông thấy rõ mờ rồi.

Tư Mã Hào mừng rỡ, liền kêu hỏi Tư Mã Minh:

- Nhị ca, lời của Trác huynh có đúng không? Có thật nhị ca đã trông thấy lò mờ rồi không?

Tư Mã Minh nhếch môi nói, mở lớn mắt nhìn qua Tư Mã Hào giầy lát đoạn cười hỏi:

- Có phải tam đệ đang mặc chiếc áo dài màu thủy ngân không?

Tư Mã Hào kêu “à” một tiếng chụp lấy hai vai của Tư Mã Minh vừa sung sướng vừa cảm động nói:

- Nhị ca hơn hai mươi năm trời nhị ca mới tìm lại được ánh sáng, nhị ca, nhị ca có thấy hình dáng và diện mạo của tiểu đệ không hở nhị ca.

Nghe Tư Mã Hào hỏi Tư Mã Minh xúc động đến rơi lệ, nước mắt từ từ lăn dài xuống hai bên má, Tư Mã Minh khẽ lắc đầu đáp:

- Tam đệ, huynh đoán tiểu đệ khô ngo anh tuần nhưng ngu huynh vẫn chưa trông thấy rõ mặc dù đã cố sức nhìn kỹ. Ngu huynh trông thấy màu bạc lò mờ của chiếc áo dài màu thủy ngân của tam đệ thôi.

Tư Mã Hào mừng rơi lệ vội đứng ngay dậy, chấp tay vái dài Trác Dật Luân.

Trác Dật luân hoảng hồn, vội vàng trả lễ cười nói:

- Tại sao tam trang chủ lại khách sáo như thế?

Tư Mã Hào lau nước mắt, giọng thành khẩn:

- Trác huynh, Trác huynh làm ơn bỏ đứ chữa cho nhị ca của đệ lần nữa đi Trác huynh.

Trác Dật Luân gật đầu cười nói:

- Bệnh tình của nhị trang chủ đã thuyên giảm mau chóng lắm, bây giờ chỉ cần dùng thêm ít “mạnh” được thì nội trong năm ba bữa nữa, đôi mắt sẽ thấy sáng trở lại ngay, tam trang chủ chớ lo.

Tư Mã Minh nghe nói cả mừng khôn xiết, liền kêu lớn lên:

- Trác huynh, xin Trác huynh mau tặng thần dược để tại hạ mau được trông thấy diện mạo của Trác huynh đi.

Trác Dật Luân cười nói:

- Nhị trang chủ hãy chậm chậm một chút, việc đó không khó chỉ cần nhị trang chủ suy nghĩ lại thật kỹ càng là được.

Tư Mã Minh không biết Trác Dật Luân nói gì vội cau mày hỏi:

- Trác huynh định bảo tại hạ nghĩ việc gì?

Bằng giọng điềm đạm, Trác Dật Luân nói:

- Đại trang chủ với nhị trang chủ uy trấn thiên hạ, danh liệt “Vũ Trụ Lục Tàn” đang là hạng cao thủ đệ nhất lưu, nhưng nếu sau này bệnh tình được chữa khỏi, mà tiếng tăm bị mất mát, nhị vị có...

Không cho Trác Dật Luân nói hết, Tư Mã Minh vội ngắt lời:

- Hồng thụ thanh sơn đa ỷ nị tranh danh đoạt lợi bất tiêu dao. Tư Mã Minh này chẳng thà được làm người thường được thanh thoi thưởng ngoạn đó đây, chứ không ham danh trấn thiên hạ uy liệt “Vũ Trụ Lục tàn”.

Tư Mã Minh nói đến đây, sực nhớ tới Tư Mã Thông này giờ đứng yên chưa hề phát biểu ý kiến, vội quay nhìn Tư Mã Thông, mỉm cười hỏi:

- Đại ca, sao đại ca không nói gì cả vậy? Hay đại ca không đồng ý kiến với tiểu đệ?

Tư Mã Thông cười nói:

- Ai có lập trường người đó, không thể bắt buộc được...

Tư Mã Minh hơi biến sắc, nhướng cao đôi mày nhắc lời nói lớn:

- Đại ca lắm rồi, anh em chúng mình tình thâm cốt nhục, đồng khí liên chi, cần phải nhất tâm nhất trí mới phải. Bây giờ tiểu đệ xin thỉnh đại huynh lấy thân phận của người anh cả, định lại chủ ý xem chúng ta nên làm người thường, hay người có tên tuổi Võ lâm thiên hạ?

Tư Mã Thông cau mày ra vẻ nghĩ ngợi lung lắm.

Trác Dật Luân thấy vậy cũng không dám nói lên vào. Tuy nhiên trong bụng chàng nghĩ nhiều về anh em họ Tư Mã, chàng thấy họ tuy xuất thân không được quang minh chính đại, nhưng tình thân thiết của họ thật đáng trọng...

Biết rõ Tư Mã Thông đang hoang mang bất định, Tư Mã Minh vội nói:

- Đại ca đừng nghĩ nhiều làm chi, đại ca có việc gì nói thẳng ra đi. Nếu đại ca thấy anh em mình nên từ bỏ mọi cảm dỗ lợi danh, trở về sống nhàn cư thanh bạch, thì đại ca nên yêu cầu Trác huynh thi triển hồi xuân diệu thủ, chữa luôn bệnh điếc cho đại ca còn như đại ca đã lưu luyến cuộc đời giang hồ sóng gió, còn mê cái danh hiệu Vũ Trụ Lục Tàn thì đại ca cứ nói tiểu đệ để luôn đôi mắt thành ra hạt tử dành chịu tàn phế suốt đời đi theo đại ca.

Lời nói chan chứa tình nghĩa của Tư Mã Minh khiến Tư Mã Thông bị xúc động mãnh liệt, y bỗng cất tiếng thở dài, thò tay vào mình rút ra một phong thơ trao cho Tư Mã Hào và Trác Dật Luân xem.

Thì ra đó là một bức thơ của Độc Cô Trí thỉnh mời Vũ Trụ Lục Tàn đến Đồng Bách Sơn Thiên Huyền Cốc tương hội thương nghị việc thành lập Lục Tàn Bang.

Trong thơ Độc Cô Trí có nói rõ là như Vũ Trụ Lục Tàn mà tụ họp thành một khối thì bá nghiệp chắc chắn sẽ thành.

Tư Mã Hào xem xong lập tức đọc lại cho Tư Mã Minh nghe.

Sau khi nghe xong, Tư Mã Minh liền hỏi Tư Mã Thông:

- Đối với bức thơ này của Độc Cô Trí, đại ca định trả lời như thế nào?

Tư Mã Thông nhẹ thở dài một tiếng, rồi mỉm cười đáp:

- Nhị đệ, vừa rồi nhị đệ có nói: Hồng thụ thanh sơn đa ỷ nị tranh danh đoạt lợi bất tiêu dao, bây giờ ngu huynh mới nhận thấy chí lý. Cuộc sống cứ quanh quẩn trong vòng giếng ân oán, đoạt lợi, tranh danh còn có lý thú gì nữa chứ! Bởi vậy ngu huynh nhất định từ khước sự mời mọc của Độc Cô Trí, không tham tham gia Lục Tàn Bang nữa.

Nói rồi Tư Mã Thông lấy lại bức thơ trong tay Tư Mã Hào xé ra nát vụn.

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Thông đã thuận ý để mình chữa trị bệnh điếc, chàng mừng thầm trong bụng, tin chắc là chàng sẽ nắm được sự thành công trong chuyến đi này.

Xé nát bức thơ, Tư Mã Thông cười bảo Tư Mã Hào:

- Tam đệ, ta với nhị ca của em tuy không tiếp nhận lời mời của Độc cô Trí, nhưng dù sao cũng phải trả lời cho lão ta vài hàng, tam đệ giúp đùm ngu huynh việc ấy.

Tư Mã Hào cười hỏi:

- Đại ca, trong thơ trả lời cho Độc cô Trí, có nên uyển chuyển một chút không?

Tư Mã Thông lắc đầu đáp:

- Không cần quá uyển chuyển, chỉ nói rằng hôm nay Tư Mã Thông đã hết điếc, Tư Mã Minh đã hết mù, nên đã mất hẳn tư cách tham gia Lục Tàn Bang là được.

Trác Dật Luân xoa tay cười nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu. Trả lời như thế thật là quan miêng đáng hoàng. Độc Cô Trí xem xong cũng đành phải cười lạt bỏ qua thôi.

Tư Mã Thông xây lại bằng giọng thành khẩn nói với chàng:

- Trác bằng hữu, ơn đức này Tư Mã Thông tôi nguyện ghi nhớ suốt đời mong Trác bằng hữu bỏ lỗi cho.

Trác Dật Luân vội cười bảo:

- Không, không, đại trang chủ nói quá lời, tại hạ đâu dám. Tại hạ sẽ cố hết sức mình chữa trị cho đại trang chủ. Có điều muốn được mau bình phục, đại trang chủ nên chịu khó nghe lời tại hạ.

Tư Mã Thông gật đầu nói:

- Trác bằng hữu chỉ bảo điều gì Tư Mã Thông tôi cũng xin nghe.

Trác Dật Luân liền bảo:

- Bây giờ yêu cầu đại trang chủ tìm nơi yên tĩnh “diện bích” một trăm ngày.

Tư Mã Thông vâng lời ngay tức khắc vội đáp:

- Đừng nói chi phải diện bích một trăm ngày, dẫu lâu hơn thế nữa, Tư Mã Thông này cũng xin làm y theo lời chỉ bảo của Trác bằng hữu.

Thấy công việc đã thuận chèo mát mái, Trác Dật Luân mừng thầm, lập tức xem tai cho Tư Mã Thông. Sau đó chàng kê toa thuốc và dặn đối phương ở một mình trong tịnh thất, ngày đêm nên ngưng thần nhiếp tâm, tạ tuyệt mọi sự phiền nhiễu, thi hành thổ nạp chi thuật.

Tư Mã Thông nhất nhất đều làm y theo lời Trác Dật Luân, tức khắc dọn vào tịnh thất.

Trác Dật Luân cười bảo Tư Mã Minh:

- Nhị trang chủ, đôi mắt của nhị trang chủ đã lành rồi đó. Giờ chỉ cần uống thêm thứ thuốc mạnh hơn là có thể thấy sáng trở lại như thường.

Tư Mã Minh sung sướng cười nói:

- Đại ân của Trác huynh thâm sâu như biển, sau này Trác huynh có cần chuyện gì dẫu chuyện ấy có gian nan đến đâu Tư Mã Minh này cũng không từ chối.

Trác Dật Luân cảm ơn nhờ người theo đơn thuốc sắc lấy một bá, rồi chàng lấy một viên linh đơn sai rót một ly rượu và bảo Tư Mã Minh:

- Nhị trang chủ...

Nhưng vừa nói tới đó bị Tư Mã Minh chặn lời:

- Trác huynh, nếu Trác huynh không cảm thấy phiền, Trác huynh nên bỏ hẳn hai chữ trang chủ đi.

Trác Dật Luân mỉm cười nói:

- Tư Mã nhị ca muốn thế cũng được. Bây giờ xin thỉnh. Tư Mã nhị ca hãy uống ngay viên Thất Long Đơn này rồi nằm nghỉ giấy lát để sẽ thân chinh bồi thuốc cho nhị ca.

Tư Mã Minh liền nhận viên Thất Long Đơn bỏ tọt vào mồm rồi hớp một ngụm rượu nuốt ực.

Viên Thất Long Đơn vừa vào khỏi cổ Tư Mã Minh bỗng cau - Tại sao viên Thất Long Đơn lại đắng như thế hử Trác huynh?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Thứ Linh đơn này đã được chế chung với bảy thứ mật rắn kỳ độc, nên tự nhiên nó phải đắng, nhưng đối với bệnh mù lòa nó rất hiệu nghiệm, có thể bảo là một thứ vô thương thân được.

Sau khi đặt Tư Mã Minh xuống giường xong. Trác Dật Luân lấy ra một cái đĩa bằng bạc nhỏ để cạnh bên Tư Mã Minh, rồi dùng bông thấm thuốc, rửa sạch hai mắt xong chàng tại ngâm vận công xoa bóp đôi tròng cho Tư Mã Minh.

Lúc đầu, Tư Mã Minh cảm thấy hai mắt mát lạnh, sau đó ít lâu chàng lại thấy trong người thư thái dễ chịu, và buồn ngủ hết sức.

Lúc vừa rửa xong đôi mắt Tư Mã Minh, Trác Dật Luân thuận tay điểm vào “Hắc Cam Thùy Huyết” của đối phương.

Tư Mã Hào đứng bên cạnh lên tiếng cười hỏi:

- Trác huynh, chắc cò lẽ đôi mắt của nhị ca tiểu đệ mau lành hơn đôi tai của đại ca tiểu đệ?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Tư Mã đại huynh mới vừa được chữa bệnh, nhanh nhất là phải trăm ngày mới thấy công hiệu còn, Tư Mã nhị huynh chỉ cần bảy hôm nữa, đôi mắt sẽ nhìn thấy rõ như xưa.

Tư Mã Hào hết sức mừng rỡ, vội hỏi:

- Nhị ca còn bao lâu mới tỉnh lại hử Trác huynh?

- Thất Long Đơn cực mạnh, tại hạ đã điểm dùm Thùy huyết của nhị trang chủ nên ít nhất đến mai nhị trang chủ mới tỉnh lại.

Tư Mã Hào cười nói:

- Thế thì việc gì chúng ta phải ngồi chờ trong này, đệ xin mời Trác huynh trở ra ngoài uống với đệ ít chung Bách Niên Mỹ tửu nhân thể chúng ta bàn luận cho vui đỡ phải sốt ruột chờ đợi.

Trong chuyện đi Hồng diệp Sơn trang này, thấy mọi sự đều được may mắn thuận như ý, Trác Dật luân khoan khoái trong bụng, liền bằng lòng bước theo Tư Mã Hào rời khỏi tịnh thất, vừa đi chàng vừa cười nói:

- Chuyến đi này tại hạ còn bận rộn nhiều việc lắm, nhưng thế này kể không uống công tại hạ chút nào hết.

20. Mấy Ai Muốn Giữ Tật Nguyên (2)

Chưa có - Xin đợi

21. Gặp Vận Xui Trong Hoang Miếu

Đi suốt ngày, hôm đầu cả hai không gặp một sự gì xảy ra cả. Trời trong xanh, nắng đẹp trải chan hòa khiến lòng hai chàng lâng lâng vui sướng.

Qua ngày hôm sau, dọc đường và giữa vùng núi non hoang vắng, Tư Mã Hào với Trác Dật Luân bỗng bị mưa ụt như chuột lột.

Cơn mưa như trút nước, giông gió lại gào thét ào ào, hai chàng phải gỡ thuật phi hành ra chạy vùn vụt tới chân núi để tìm chỗ trú mưa.

Bất ngờ và may mắn sao, bỗng thấy có một ngôi miếu siêu vẹo hoang lương ẩn hiện qua màn mưa mờ đục nằm sát bên chân núi, cả hai lập tức chạy nhanh tới đó. Đến nơi ngó thấy ngôi cổ miếu này không có lấy một nửa bóng người, bên trong thì bàn thờ và các thứ hầy còn nguyên vẹn, lạ một điều nữa là hai bên bệ có kê hai cỗ quan tài, hai chàng hết sức lấy làm ngạc nhiên.

Tư Mã Hào vốn sống sung sướng đã quen, nên cảm thấy rất khó chịu với bộ quần áo ướt nhẹp, bởi thế vừa vào tới trong miếu là chàng vội gỡ hai cánh cửa xuống đập bể thành nhiều mảnh ngay.

Trác Dật Luân đoán biết Tư Mã Hào muốn nhúm lửa lên hơ quần áo nên chàng vội lấy mỗi lửa ra đốt cháy đồng gỗ ấy.

Hai chàng chỉ bị ướt hết quần áo đang mặc trên người, còn quần áo trong bao hành lý được gói bằng thứ vải dầu nên không hề bị thấm ướt.

Đợi Trác Dật Luân đốt lửa xong, Tư Mã Hào ngó chàng mỉm cười một cái rồi tuột ngay quần áo ướt đang mặc trong người ra.

Trác Dật Luân thấy vậy bật cười la lên:

- Sao tam ca lại làm kỳ quá vậy, không sợ thần linh mất vía nổi giận quở phạt chúng ta hay sao?

Tư Mã Hào le lưỡi, vội ôm quần áo chạy tới đứng trước bệ thờ để mình mẩy trần truồng như nhộng, lép nhép miệng khấn:

- Tiểu bối mặc quần áo ướt không quen, nên đành phải tòng quyền xin chư vị thần linh rộng tình đại xá cho tiểu bối.

Khẩn xong Tư Mã Hào vội thay quần áo ướt, tới bên đồng lửa hơ, chàng vừa trở qua trở lại, vừa quay hỏi Trác Dật Luân:

- Còn hiền đệ sao không chịu thay quần áo đi? Bộ hiền đệ sợ ướt hay sao chứ?

Trác Dật Luân không dám thay quần áo ngay trước bàn thờ nên vội bước vào góc tường lấy quần áo khô ra thay.

Khi ấy ngoài trời tối đen như mực, mưa mỗi lúc mỗi to.

Thay xong quần áo, nhìn thấy trên bàn thờ có ngọn đèn còn cháy leo lét, Trác Dật Luân bước tới nơi vãn cho sáng thêm rồi đến bên Tư Mã Hào hơ bộ quần áo ướt của mình.

Khi áo quần của cả hai đã được khô ráo, Tư Mã Hào bèn bày rượu ngon và đem thứ món nhắm đặc biệt là “chân ngỗng” ra mời Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân vừa cầm miếng chân lên tay thì đột nhiên có tiếng kêu “tách” nổi lên.

Tư Mã Hào và Trác Dật Luân, cả hai đều là hảo thủ, tự nhiên họ đều nghe rõ tiếng kêu ấy.

Và tuy nghe, nhưng cả hai chỉ đưa mắt nhìn nhau gật đầu, rồi cùng quét mắt nhìn quanh, xem xét kỹ lưỡng từng chút trong hoang miếu.

Kết quả bốn đạo quang đều hướng cả về phía cổ quan tài bằng gỗ kê ngay bên cạnh bàn thờ.

Cổ quan tài này làm bằng thứ ván trắng mỏng, nắp được đập kín mít, để thật ngay ngắn, không có dấu hiệu gì khác lạ cả.

Thế sao Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đều nhìn cả về phía quan tài.

Thì ra không phải cả hai nhìn thẳng vào cổ quan tài mà họ đang nhìn vũng nước mưa ở bên cạnh quan tài. Nãy giờ Tư Mã Hào vẫn ngồi yên một chỗ hơ quần áo, còn Trác Dật Luân lúc thay quần áo đã bước về phía khác, nên không thể bảo là hai chàng để nước mưa rơi đọng vũng ngay chỗ đó được.

Vả lại ngôi hoang miếu này tuy đã cũ kỹ nhưng mái ngói vẫn còn hoàn chỉnh, không hề bị hư hại chỗ nào cũng không thể nói là mái ngói bị đột nữa. Trác Dật Luân kinh dị đưa mắt nhìn quanh một lúc sực nghĩ ra một kế, chàng vội bảo nhỏ Tư Mã Hào:

- Tam ca hãy nhìn xem vũng nước này hình như có người làm nhều đến đọng vũng vậy.

Tư Mã Hào khề nhướn mày hỏi nhỏ:

- Hiền đệ có tin ma quỷ không? Chắc có lẽ trong cổ quan tài này có việc lạ lắm.

Trác Dật Luân cười nói:

- Trên đời này việc gì lại chẳng có? Nhất là những chuyện thần linh quỷ quái nhưng mỗi người lại nói một cách khác nhau, hư vô mù mịt nên tiểu đệ cũng không dám quả quyết là có hay không.

Tư Mã Hào khề láy mắt ra hiệu rồi cười nói:

- Nếu hiền đệ cao hứng, bọn mình hãy làm kính thỉnh vị u linh trong cổ áo quan bước ra uống chung với bọn ta một vài ly bồ đào mỹ tửu thử xem.

Trác Dật Luân hội ý xoa tay bảo:

- Người làm chủ nhân, quý làm khách, chuyện này ngộ nghĩnh lắm, tam ca dành cho tiểu đệ được chẳng?

Tư Mã Hào cười lớn:

- Phải xem hiền đệ có đủ tư cách mời được vị quý khách trong cỗ áo quan không đã chứ.

Trác Dật Luân vội nói:

- Mời quý ma nhắm rượu thật là chuyện mới lạ, để tiểu đệ ngâm thơ mời thỉnh vị bằng hữu trong cỗ áo quan nghe thử xem sao.

Nói xong Trác Dật Luân liền cất giọng ngâm mấy câu thơ ngụ ý mời khách cùng nâng chung rượu bỏ đào cho thỏa tình tri ngộ.

Nhưng Trác Dật Luân đã ngâm dứt mà trong điện vẫn cứ yên lặng như tờ, cỗ quan màu trắng vẫn im lìm bất động.

Tính nét Tư Mã Hào dấu sao không được thuần lương bằng Trác Dật Luân, nóng nảy như lửa, nên chàng ta vội xech ngược đôi kiếm mi, cười giọng ngạo nghễ:

- Hiền đệ như thế là hiền đệ chưa đủ tư cách rồi đấy, hiền đệ hãy nhường cho ngu huynh thỉnh lại lần nữa, xem đêm nay ngu huynh có làm được chủ nhân không cho biết.

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Tam ca định thỉnh khách bằng cách nào?

Tư Mã Hào cười đáp:

- Hiền đệ là “Văn Vương thỉnh khách”, còn ngu huynh là “Bá Vương thỉnh khách”. Đời này phần nhiều thiên hạ họ không biết phải quấy, không hiểu cái gì là tử tế, quý cũng như người vậy đó.

Trác Dật Luân bật cười:

- Tại sao tam ca lại đem Văn Vương ra mà so sánh với Bá Vương?

- Hiền đệ ngâm thơ thay thỉnh thiếp tự nhiên là “Văn Vương thỉnh khách”, còn ngu huynh định dùng tay thay thiếp nên gọi là “Bá Vương thỉnh khách” chứ sao?

Trác Dật Luân lại hỏi:

- Thế nào là “dùng tay thay thiếp” hả tam ca?

Tư Mã Hào đáp:

- “Dùng tay thay thiếp” nghĩa là ngu huynh sẽ mở nắp quan tài mời khách, quyết lời y dẫy cho được mới nghe, cho y được biết mùi thứ bỏ đào mỹ tửu đặc chế của Hồng Diệp Sơn Trang mới được.

Trác Dật Luân ồ lớn một tiếng, nhướn mày cười nói:

- Tuyệt quá! Để xem cách thức “Bá Vương thỉnh khách” của tam ca có hiệu lực hơn “Văn Vương thỉnh khách” của tiểu đệ không?

Tư Mã Hào gục gặt đầu cười rồi nhìn thẳng vào cỗ quan tài trầm giọng nói lớn:

- Ông bạn nào đang nằm trong hòm đó hãy nghe đây, bất luận người hay ma, là quỷ đực hay cái, là ma treo cổ hay ma chết trôi cũng vậy, mời ông bạn hãy tự động bước ra ngoài này nhắm vài chung bỏ đào mỹ tửu với anh em tại hạ. Nếu ông bạn cứ khó tính nằm vạ trong ấy thì... hà hà... ông bạn đừng trách Tư Mã Hào này thi triển thủ đoạn Bá Vương khai quan lôi khách dẫy dẫy nhé.

Tư Mã Hào lớn tiếng nói như vậy thế mà không hiểu tạo sao cỗ quan tài vẫn im lìm.

Tư Mã Hào giận sôi gan, chàng ta vụt đứng ngay dậy hăm hăm bước thẳng đến trước quan tài.

Trác Dật Luân thấy vậy vội bước theo sát bên gót Tư Mã Hào đề phòng ứng biến rất có thể xảy ra bất ngờ. Nhìn vũng nước mưa kể bên cạnh cỗ quan tài, hai chàng lại càng tin tưởng dữ dội, quả quyết trong cỗ quan tài này thế nào cũng có chuyện quái lạ chứ chẳng không.

Tư Mã Hào vội giơ tay xô nhẹ nắp quan tài, phát giác được nắp hòm chỉ đẩy hờ thôi chứ chưa bị đóng cứng, chàng liền ngằm vận công lực, chưởng mặt giờ lên che kín trước ngực, chưởng trái chụp lấy nắp hòm đẩy mạnh một cái.

Lập tức nắp quan tài bị bật tung ra.

Và một cảnh tượng hãi hùng hiện ra làm hai chàng giật nảy mình trở mắt nhìn trân trân vào trong hòm.

Thì ra trong cỗ áo quan làm gì có người sống hay xác chết mà là xác một con mãng xà to lớn đang nằm trong đó. Xác con mãng xà này bị chặt cụt đầu, da cũng bị lột luôn, bày da thịt đỏ lôm, nhầy nhụa máu trông rất ghê tởm.

Tư Mã Hào kinh dị quay nhìn Trác Dật Luân:

- Hiền đệ không ngờ trên đời lại có chuyện quá lạ như thế này nhỉ.

Trác Dật Luân đã bình tĩnh trở lại, cười nhẹ gật đầu:

- Kể lạ thật! Không biết ai chơi cái trò nghịch ngợm này thế?

- Làm sao biết được. Thế mới bức mình đấy. Ngu huynh muốn mở luôn nắp hòm phía bên kia luôn, hiền đệ thấy có được không.

Trác Dật Luân xéch cặp kiếm mi, vừa định trả lời thì Tư Mã Hào bỗng nói tiếp:

- Ngu huynh cũng biết tự ý mở nắp quan tài của kẻ khác là không hợp lý, nhưng khổ cái tính hiếu kỳ của ngu huynh quá mạnh nên đành phải làm liều mới được hiền đệ ạ.

Chính Trác Dật Luân cũng đang hiếu kỳ không thua gì Tư Mã Hào, nên chàng vừa bước theo Tư Mã Hào đến trước cỗ quan tài phía bên kia vừa hỏi nhỏ:

- Theo ý tiểu đệ không chừng có ai đang định chế luyện môn ám khí kỳ độc hoặc môn công lực ám tổn gì đó đấy tam ca.

Tư Mã Hào gật đầu:

- Sự suy đoán của hiền đệ đại khái không đến nỗi nhầm lẫn quá xa, chính ngu huynh cũng đang đoán như thế.

Khi ấy hai chàng cũng vừa bước tới trước cỗ quan tài phía bên kia, Trác Dật Luân giơ tay khê xô nắp quan tài một cái, rồi nhìn bảo Tư Mã Hào:

- Tam ca lạ thật! Nắp quan tài bên này cũng chỉ đẩy tạm thôi chứ chưa hề đóng chắc thật sự.

Tư Mã Hào cười ha hả nói:

- Hiền đệ hãy tránh sang một bên đi để ngu huynh tự mở nắp lấy xem thử trong đấy có gì không cho biết.

Dứt lời, Tư Mã Hào liền giơ cao tay mặt hất một cái, nắp quan tài linh không tung bổng lên cao, rồi rơi xuống mặt đất đánh rầm một tiếng. Lần này cả hai trông thấy trong áo quan không có xác mãng xà lột da cụt đầu nữa mà là một đạo sĩ áo vàng tuổi trạc tam tuần đang nằm im trong đấy như đang ngủ say vậy.

Và cũng bởi trông thấy đạo sĩ hình như đang ngủ say, chứ không phải chết, nên Tư Mã Hào nói lớn:

- Đạo trưởng là ai, vậy hãy ngồi dậy đi đừng có giả vờ làm ma làm quỷ nữa.

Nhưng đạo sĩ áo vàng không thèm trả lời, y bỗng “cục tác”, tiếng kêu nghe vô cùng rùng rợn, khiến Trác Dật Luân với Tư Mã Hào rùng mình rớn gáy.

Lạ nhất là tiếng kêu cục tác từ trong bụng đạo sĩ phát ra, chứ không như người thường phải phát âm bằng cuống họng.

Tiếp theo hai tiếng kêu quái dị, chiếc đạo bào đạo sĩ bỗng nhiên phồng to lên như cái trống ở giữa bụng.

Hết chuyện lạ này đến chuyện quái dị khác, Tư Mã Hào và Trác Dật Luân muốn mất cả hồn vía. Hai chàng lập tức ngằm vận công lực vào song chưởng bí mật để phòng thoái lui ra sau nữa bước.

Đạo bào vừa phùng to lập tức bị rách toang và hiện ra một đầu gà rất kỳ dị.

Đầu gà nhỏ bằng hột đào, mỏ gà vừa đẹp không được nhọn lắm, nhưng sắc mào gà thì đỏ tươi như huyết không khác gì màu hoa phù dung.

Đến giờ Trác Dật Luân với Tư Mã Hào mới biết rõ vị đạo sĩ áo vàng nằm trong quan tài kia chỉ là một xác chết không hồn chứ không phải là người sống nhưng hai chàng không hiểu tạo sao trong bụng xác chết lại chui ra một cái đầu gà quái dị như thế.

Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đứng cạnh bên cỗ quan tài, lòng cả hai vô cùng kinh dị nhưng kinh dị của họ chỉ nội trong chốc lát là tiêu tan ngay.

Bởi sau khi cái đầu gà từ từ ngóc cao, họ thấy rõ nó là một cái đầu rắn kỳ quái trên mọc một cái mòng giống như mào gà đỏ tươi như huyết.

Trác Dật Luân đã từng sống tại các miền biên cương nhiều năm đối với những loại xà trùng quái dị, chàng có một sự hiểu biết vô cùng phong phú, cho nên vừa nhìn thấy chàng bỗng hốt hoảng la lớn:

- Tam ca, hãy coi chừng, đây là thứ “Kê quái xà” có thể phun hơi độc giết người đấy.

Chàng vừa nói vừa kéo Tư Mã Hào lui ra sau nhiều bước đồng thời co chỉ ngưng công bùng ra một luồng chỉ phong vào đầu con “Kê quái xà”.

Trác Dật Luân có một nội gia công lực cực cao, thủ pháp lại tuyệt vời, nên chàng đã bùng trúng ngay vào giữa đầu con quái xà, làn chỉ phong của chàng vừa bay tới đầu rắn lập tức bị bể nát, con quái xà chết ngay tức khắc.

Tư Mã Hào thấy thế liền thở khi một hơi, lắc đầu cười nói:

- Những quái sự liên tục xảy ra trong miếu hoang, Tư Mã Hào này chưa hề thấy qua, thật là quái dị!

Trác Dật Luân nín thính, cau mày suy nghĩ.

Tư Mã Hào hỏi lớn:

- Hiền đệ đang nghĩ gì đấy?

Trác Dật Luân đáp:

- Tiểu đệ đang định tìm tòi những dấu vết liên quan tới hai cỗ quan tài măng xà xác chết với con độc xà mào gà...

Tư Mã Hào lắc đầu cười nhạt:

- Quái sự đầy dẫy, hình như trí lực của con người khó có thể phân triết giải đáp nổi, chắc có lẽ phải cầu đến thần linh.

- Tam ca nói sao? Tam ca muốn cầu thần linh?

Tư Mã Hào hướng về phía bàn thờ, gật đầu:

- Đúng, ngu huynh phải cầu thần! Nếu như thần không linh thiêng thì làm gì được thiên hạ cúng bái quanh năm? Để ngu huynh xem thử trong miếu này đang thờ vị thần linh nào đã, xong ngu huynh sẽ hỏi vị thần ấy coi tạo sao ông ta lại để nhiều chuyện quái dị phát sinh ngay tại chỗ ông ta trấn giữ có phải ông ta hết linh rồi không?

Câu nói đầy phong phú của Tư Mã Hào khiến Trác Dật Luân bật cười thành tiếng.

Tư Mã Hào vừa nói vừa bước đến trước bàn thờ, giơ tay khẽ vén tấm màn che cửa điện.

Không ngờ Tư Mã Hào vừa vén tấm màn kia lên, thì nhanh như chớp một bóng đen từ trong bóng bay vụt ra, tát bốp vào má chàng một cái tát mạnh như trời giáng.

Tư Mã Hào không cách nào đỡ kịp, đành hứng trọn một cái tát tai nẩy lửa, ngã lộn ra sau mấy bước liên tiếp.

Bóng đen thoáng cái biến mất ra cửa hoang miếu.

Sau phút hời kinh Tư Mã Hào lồm cồm bò dậy, ôm mặt ngẩn người như pho tượng đá trông rất thảm hại.

Trác Dật Luân cũng vậy, chàng đứng trơ ra nhìn Tư Mã Hào không sao chớp được mắt.

Với nhãn lực cự tinh cực nhạy của Trác Dật Luân, chàng cũng chỉ trông thấy thân pháp của bóng đen nhanh như thiểm điện chứ không nhận rõ được diện mạo của đối phương, thế cũng đủ biết bóng đen là một nhân vật lợi hại dường nào rồi.

Tư Mã Hào quá kinh hoàng, chàng nhìn Trác Dật Luân, ngơ ngác:

- Hiền đệ, ai vừa tát ngu huynh đấy?

Trác Dật Luân nhan mặt lắc đầu:

- Không có, chỉ biết đó là một cô gái áo đen thôi tam ca.

Tư Mã Hào nghe nói đối phương là một cô gái bất giác chàng ta lặng thinh giây lát mới cau mày hỏi Trác Dật Luân:

- Cô gái ấy là ai, vậy sao nàng lại... tát ngu huynh.

Nghe Tư Mã Hào hỏi như thế, Trác Dật Luân vui cười muốn lộn ruột. Chàng vội đáp:

- Đối phương rất lạ, nhưng nhìn thân pháp lanh lẹ của nàng từ trong bay ra cũng biết nàng có một võ học cực cao đấy tam ca.

Tư Mã Hào tay cứ xoa lên má bên mặt đã bị tát sưng húp, chàng nhổ một búng máu tươi, rồi như tức giận đến cực độ, chàng bỗng chụp tấm màn trước cửa điện giật tung xuống.

Điện thờ hiện ra trống rỗng, không một bức tượng, không một bài vị nhang đèn, hương khói cũng không, hoàn toàn vắng lặng, tẻ lạnh.

Trác Dật Luân ngạc nhiên, Tư Mã Hào cũng bàng hoàng sửng sốt.

Bỗng Trác Dật Luân kêu lên:

- Tam ca, hình như có ai viết gì trên vách kia kìa.

Tư Mã Hào chăm chú nhìn kỹ theo ngón tay của Trác Dật Luân, quả nhiên thấy trên vách điện lờ mờ có viết tám chữ và hình như đối phương đã dùng cương lực phổ vào đầu ngón tay khắc sâu vào vách đá.

“Hỗn xược bất kính, trọng phạt ba lần.” Khi ấy Tư Mã Hào vì ghé mắt gần sát vách điện để xem cho kỹ nên chàng ngửi thấy một mùi thơm thoang thoang y như mùi thơm của chàng ngửi được khi vừa vén tấm màn lên, bị đối phương tát trúng má.

Mùi thơm tuy nhẹ người nhưng Tư Mã Hào sức nhớ tới cái tát nẩy lửa vừa rồi bất giác chàng ta nổi giận đùng đùng nghiêng răng chửi lớn:

- Mẹ kiếp! Con khốn nạn kia thật vô lý, ta với mi có quen biết gì nhau, sao mi hỗn láo với ta như thế này chứ?

Trác Dật Luân cười hề hề an ủi:

- Tam ca không nên nổi nóng, cổ nhân có nói trách người tốt hơn hãy tự trách mình trước, theo ý tiểu đệ thì thiếu nữ áo đen vừa rồi đã nhân nhượng tam ca khá nhiều rồi đấy.

Tư Mã Hào trừng mắt sừng sộ:

- Hiền đệ nói thế nghĩa là cho rằng ngu huynh đã thất lễ với con nhỏ khốn ấy?

Trác Dật Luân cười:

- Nhứt định rồi, tam ca nhớ lại xem, lúc nãy tam ca đã cỡi trần cỡi truồng biểu diễn trước mặt nàng như thế không phải tam ca đã có lỗi trước hay sao?

Tư Mã Hào nghĩ lại mặt mày đỏ gay lên, chàng ta gượng cười nói:

- Nói thế thì ngu huynh đáng tội!

Rồi chàng ta lại rờ lên má cười nói tiếp:

- Một cái tát như thế này kể ra cũng nhẹ lắm rồi, nếu nàng đâm ngu huynh một đao hay thưởng cho ngu huynh một nội gia trọng chưởng thì chắc tên đạo sĩ nằm trong hòm kia cũng phải dọn chỗ nhường cho ngu huynh quá.

Trác Dật Luân trông thấy điệu bộ đáng thương của Tư Mã Hào bất giác chàng phì cười:

- Tam ca chớ tưởng như thế đã yên đâu, sau cái tát nẩy lửa vừa rồi, còn nhiều trò chơi lạ đang chờ tam ca đấy.

Tư Mã Hào hoảng kinh la lên:

- Hiền đệ! Còn...

Tư Mã Hào định nói “còn trò chơi nữa”, nhưng vừa nói tới đó sức nhớ tới tám chữ của cô gái áo đen đã để lại: “Hỗn xược bất kính, trogn phạt ba lần”, chàng đã hiểu ngay nên nín luôn.

Trác Dật Luân biết Tư Mã Hào nghĩ ra rồi, nên chỉ mỉm cười:

- Tam ca phải hết sức cẩn thận, tội chết của tam ca tuy đã được miễn, nhưng tội sống thì lại nan đào, thể nào tam ca cũng phải nhận thêm hai lần phạt nặng của đối phương nữa đó.

Tư Mã Hào đỏ mặt nhưng lòng hiếu thắng đột khởi, chàng ta cười nói:

- Hiền đệ chớ nên xem thường ngu huynh, cái tát ấy quá bất ngờ nên ngu huynh mới không kịp tránh, chứ còn bây giờ ngu huynh đã đề cao cảnh giác, nàng ta không dễ gì trừng phạt nổi ngu huynh đâu.

Trác Dật Luân chỉ mỉm cười không nói.

Chợt nhìn thấy phía ngoài trời đã thôi u ám quang đảnh trở lại, mưa dứt hẳn, chàng liền cười nói:

- Tam ca, mưa đã hết, quần áo đã khô, bọn mình nên tiếp tục lên đường ngay đi.

Tư Mã Hào gật đầu:

- Tự nhiên phải lên đường rồi, ở lại đây làm gì?

Thế là Trác Dật Luân lập tức phóng lửa đốt cháy tấm màn che trước điện thờ với một hai nơi khác.

Tư Mã Hào thấy vậy ngạc nhiên:

- Hiền đệ, ngu huynh đã bị xơi một cái tát, chớ đâu phải hiền đệ, tạo sao hiền đệ lại nổi nóng phóng hỏa đốt chùa?

Thấy la đã cháy lớn, Trác Dật Luân vừa bước ra ngoài vừa mỉm cười đáp:

- Tam ca đã nghĩ lắm rồi, tiểu đệ cốt phóng hỏa cháy hai cỗ quan tài để khỏi làm hại những kẻ đến sau đấy.

Tư Mã Hào thở dài:

- Hiền đệ thực rất xứng danh là “Thành Thủ Nhân Tâm”, lòng thương người của hiền đệ đáng để ngu huynh khâm phục lắm vậy.

Trác Dật Luân cười nói:

- Tam ca đã quá khen ngợi tiểu đệ đấy chứ, trong giới giang hồ đầy hiểm trá này, khó có ai được tiếng là người tốt lắm.

Hai chàng vừa đi vừa nói chuyện huyền thuyên và chẳng mấy chốc thì trời đã gần trưa cả hai dẫn nhau tới một thôn xóm.

Tư Mã Hào vỗ vai Trác Dật Luân cười bảo:

- Hiền đệ, bọn mình đã khổ sở cả đêm tại hoang miếu, sáng sớm lại phải lên đường, bây giờ bọn ta có nên tạm nghỉ tại đây không? Hay lại tiếp tục hành trình đợi đến thị trấn nghỉ luôn một thể?

Trác Dật Luân ngửi thấy mùi thịt nướng thơm ngon bốc lên theo khói từ trong khách điểm bay ra, trong bụng nghe đói dần lên, hơn nữa chàng Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội Tư Mã Hào đã sống sung sướng trong Hồng Diệp Sơn Trang từ nhỏ không quen nhịn đói khát như chàng, nên chàng lật đật cười đáp:

- Nếu tam ca đã đói bụng, bọn mình hãy vào đây ăn uống một chén thật no say, rồi sẽ lên đường cũng chẳng muộn.

Tư Mã Hào mừng rỡ ra mặt, vội lôi Trác Dật Luân bước vào.

Tiệm ăn này cửa ra vào rất hẹp, bên trong không có một bóng thực khách, chỉ có thiếu nữ áo xanh ngồi trong quầy hàng ngó ra thôi. Thật là một tiệm ăn lạ đời hết sức!

Trông thấy thiếu nữ áo xanh chừng hăm hai hăm ba tuổi, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, dáng người khỏe mạnh, sắc mặt tuy rất thô sơ, nhưng nàng vẫn có một vẻ đẹp cao quý. Trác Dật Luân bước tới cười hỏi:

- Thưa cô nương, anh em tại hạ từ xa đến đây lần đầu, tìm vào quý điểm, nên không hiểu quý điểm có bán những món ăn gì, xin cô nương vui lòng cho biết, để anh em tại hạ tiện gọi thức ăn?

Thiếu nữ áo xanh nghe nói vừa khẽ nhướn mày vừa nghiêm trang hoàn lễ, rồi chỉ tấm bảng hiệu treo ngoài cửa tiệm, tủm tỉm cười bảo Trác Dật Luân:

- Tướng công không thấy ngoài cửa tiệm có treo tấm bảng kê khai các món ăn đó sao, đủ cả cơm canh rượu thịt, tướng công khách sáo chi lắm vậy.

Tư Mã Hào cười ha hả rồi nói:

- Xin quý nương thông cảm cho. Ông em của tôi cái gì cũng được hết, tuy có tính khách sáo cố hữu của một nho sĩ gần là không sửa được thôi.

Thiếu nữ áo xanh nhìn qua Tư Mã Hào rồi mỉm cười hỏi Trác Dật Luân:

- Nhị vị tướng công cần dùng món gì?

Trác Dật Luân chưa kịp trả lời Tư Mã Hào lại cười dành nói trước:

- Tùy ý quý nương. Chắc có lẽ tửu điểm của quý nương cũng không có những món sơn hào hải vị độc đáo gì đâu, vậy quý nương chỉ cần đem thứ rượu uống được và vài món ăn nấu chín ra đây là đủ rồi.

Thiếu nữ áo xanh nghe Tư Mã Hào ăn nói như thế, nàng bỗng bĩu môi xì phớt một tiếng rồi lật đật chạy đi bày bát đĩa xong bước thẳng xuống bếp.

Trác Dật Luân thấy thiếu nữ áo xanh đi khuất, chàng liền bảo nhỏ Tư Mã Hào:

- Tam ca, tam ca nên nói khéo một chút, bởi đây là một tửu điểm trong thôn dã, đừng ra vẻ khinh thị người ta quá không tốt.

Tư Mã Hào cười khanh khách:

- Hiền đệ đừng trách ngu huynh sinh tánh thô bạo, thấy gì nói nấy, chớ không như đại ca và nhị ca, làm gì cũng suy nghĩ cẩn thận mất nhiều thời giờ.

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào trực tính như vậy cũng chỉ cười theo.

Ngay khi ấy thiếu nữ áo xanh cũng vừa bưng ra một mâm rượu và các thức ăn.

Tư Mã Hào liếc qua thấy chỉ vốn vẹn có bốn đĩa thức ăn, một đĩa rau luộc, một đĩa dưa muối, một đĩa trứng chiên, và một đĩa đậu xào liền cau mày hỏi thiếu nữ:

- Cô nương, bộ không còn món nào khác nữa sao?

Thiếu nữ áo xanh chum chim đáp:

- Tướng công là một thánh nhân nên vừa rồi đã đoán biết trong thôn điểm sơn dã này không có sơn hào hải vị vậy xin tướng công xá lỗi cho.

Tư Mã Hào biết thiếu nữ xỏ ngọt mình nhưng chàng ta vờ không để ý, chợt chỉ vào hai bình rượu trên mặt bàn hỏi tiếp:

- Tại sao chỉ có bốn món ăn lặt lẻo cô nương đem ra tới hai bình rượu lận?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười:

- Hai bình rượu này đựng hai thứ rượu khác nhau, một bình đựng rượu “Hoa Điêu”, một bình đựng thứ “Cao Lương”. Theo tiểu nữ đoán thì tính tình của nhị vị chắc khác nhau, một vị “thô bạo”, một vị “điềm tĩnh”, biết đâu mỗi vị lại chẳng ưa thích một thứ rượu?

Trác Dật Luân gật đầu nói:

- Cô nương thông minh lắm, bình nhật tại hạ ưa thích rượu “Hoa Điêu” vừa nhẹ vừa dịu, uống rất thú vị.

Tư Mã Hào cầm bình rượu Cao Lương lên tay, rót đầy hai ly, cũng nói:

- Hay lắm, hiền đệ thích uống “Hoa Điêu”, còn ngu huynh thì ưa thứ “Cao Lương” này.

Vậy hai ta cùng nâng ly đi.

Dứt lời chàng liền nốc cạn một hơi.

Không ngờ vừa uống vào khỏi miệng Tư Mã Hào bỗng giật mình đã uống nhầm thứ rượu Cao Lương hết sức mạnh mà bình sinh chàng chưa uống qua lần nào.

Tư Mã Hào biết đã lỡ lời nên không dám nhở ra, chàng đành nuốt ực một cái lập tức cảm thấy cổ họng mình nóng ran lên và trong bụng đang như bị đốt cháy vậy.

Trác Dật Luân rót đầy một ly rượu “Hoa Điêu” từ từ uống cạn xong cười bảo Tư Mã Hào:

- Tam ca, rượu “Hoa Điêu” thơm quá chắc có lẽ thứ rượu Cao Lương của tam ca cũng thơm ngon tuyệt vời đấy chứ?

- Đúng thế, thứ rượu “Cao Lương” này mùi vị thơm nhất nhân gian.

Nói xong Tư Mã Hào bỗng nhìn thiếu nữ áo xanh gượng hỏi:

- Cô nương, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương, xin cô nương cho biết thứ rượu “Cao Lương” nhân gian hiếm có này, thật sự là thứ rượu gì và cách nấu ra làm sao thế?

Thiếu nữ áo xanh cười nói:

- Rượu Cao Lương tất nhiên phải nấu bằng cao lương, nên không có tên gì khác hơn.

Nhưng đây là thứ rượu mới nấu xong, vừa mạnh vừa nóng, chắc có lẽ tướng công chịu không thấu?

Ba chữ “chịu không thấu” bỗng khiến Tư Mã Hào kiếm mi dựng ngược, ha hả cười lớn:

- Tại sao cô nương lại dám nói thế? Bình sinh Tư Mã Hào này chưa hề say qua, tại hạ sẽ nốc cạn một hơi cho cô nương xem.

Dứt lời, quả nhiên Tư Mã Hào nốc một hơi cạn bình rượu.

Uống xong, Tư Mã Hào cảm thấy ruột gan như bị luộc chín, báo hại chàng ta đổ mồ hôi trán.

Thiếu nữ áo xanh miệng cười chum chím, dán chặt hai mắt vào mặt Tư Mã Hào:

- Tướng công quả thật anh hùng, chắc có lẽ tướng công còn muốn uống thêm một bình nữa?

Tư Mã Hào gượng gượng khen ngợi:

- Mùi rượu thơm tuyệt, nhưng tại hạ cảm thấy hình như có mùi ớt pha lẫn trong đấy?

Thiếu nữ áo xanh bụm miệng cười khúc khích:

- Tướng công chỉ thích nói đùa thôi, trong rượu làm gì có ớt. Có chẳng là hiện giờ trong bếp đang có một nồi thịt gà tần ớt.

Nàng vừa nói vừa chỉ vào nồi thịt gà đang bốc khói nghi ngút trên lò.

Tư Mã Hào vội bước tới mở nắp vung ra xem thấy trong nồi quả nhiên có một con gà béo, nhưng có đến nửa nồi ớt đỏ, chàng bồng cau mày hỏi:

- Bộ cô nương từng được sinh trưởng tại Tứ Xuyên hay sao mà ăn nhiều ớt dữ thế.

Thiếu nữ áo xanh cười đáp nghe giọng ngọt xớt:

- Tiểu muội không biết ăn cay, con “Lật tiêu kê” này của một ông khách đặt nấu riêng đây chứ.

Tư Mã Hào ngửi thấy mùi thịt gà nấu chín thơm phứt thì thêm muốn nhỏ dãi, chàng ta liếm môi cười hề hề với thiếu nữ:

- Cô nương xử sự như thế không công bình chút nào đấy nhé. Tại sao cô nương lại dành riêng con gà hầm ớt này cho người khác mà dành cho bọn tôi ăn toàn là rau luộc dưa muối chịu sao nổi.

Thiếu nữ áo xanh chum chim cười rất duyên, và đổi luôn cách xưng hô xa lạ, gọi Tư Mã Hào bằng hai tiếng “nhân huynh” êm ái:

- Nhân huynh trách tiểu muội như thế tội nghiệp tiểu muội quá. Con gà hầm ớt này nếu không phải của người ta đặt trước nhân huynh ăn cũng không được. Nó cay xé miệng chín ruột chín gan lận đấy.

Tư Mã Hào bị gai nhân thọc trúng cục tự ái, anh chàng vênh mặt dựng mày kêu lên:

- Chưa chắc.

Nhưng thiếu nữ áo xanh không để Tư Mã Hào nói thêm, vội chặn lời:

- Nhân huynh đừng ý thị mà khổ tâm mệt lắm. Vừa rồi nhân huynh mới uống có một bình Cao Lương mà chẳng có nước mát, tuôn mồ hôi ướt trán ra rồi, nếu bây giờ nhân huynh ăn gà hầm ớt này nữa, tiểu muội sợ nhân huynh ngã lăn ra giấy chết quá.

Tư Mã Hào nổi máu anh hùng, vênh mặt lớn tiếng:

- Cô nương đừng có xem thường tại hạ, tại hạ...

Thiếu nữ áo xanh bật cười nhẹ gật đầu đón lời:

- Nếu như nhân huynh cương quyết không tin lời tiểu muội thì tiểu muội đánh cuộc với nhân huynh, nhân huynh có bằng lòng không?

Tư Mã Hào gật đầu lia lịa:

- Được lắm! Đánh cuộc như thế nào, cô nương hãy nói cho tại hạ nghe thử?

Thiếu nữ áo xanh chỉ vào nồi “Lật tiêu kê” nhovn miệng cười đáp:

- Nồi “Lật tiêu kê” này đáng lý không thể bán lại cho ai được nhưng nếu nhân huynh bằng lòng ăn hết con gà này, thì tiểu muội sẽ tặng không luôn cả mâm cơm và hai bình rượu, không lấy nhân huynh một xu nhỏ này.

Tư Mã Hào nghe qua liền cười hề hề bảo:

- Đánh cuộc bằng cách ấy cô nương chắc sẽ bị thiệt thòi nhiều lắm đấy, cô nương tính kỹ lại đi.

Thiếu nữ áo xanh chớp cặp mắt đen lóng lánh, lắc đầu cười nói:

- Tiểu muội tính kỹ rồi, tiểu muội không bị thiệt thòi gì đâu vì tiểu muội tin chắc sẽ thắng cuộc. Vả lại, nếu nhân huynh không làm cách gì ăn hết con gà hầm ớt này được, nhân huynh sẽ phải bồi thường cho tiểu muội mười lượng bạc nữa kìa.

Tư Mã Hào tính đi tính lại, bất luận được hay thua chàng cũng sẽ trả cho nàng mười lượng bạc tiền rượu nên chàng không chút do dự gật đầu cười đáp:

- Thế thì hay lắm! Vậy cuộc đố bắt đầu ngay bây giờ được chứ?

Thấy mỹ nhân gật đầu cười chúm chím, Tư Mã Hào khoái chí, liền ngoảnh nhìn Trác Dật Luân đang ngồi nhắm “Hoa Điêu” mỹ tiểu cười nói:

- Hiền đệ, ngu huynh với cô nương đây đã bằng lòng đánh cuộc với nhau, vậy mời hiền đệ làm trọng tài dùm. Hà hà... để ngu huynh sức hết công à này cho cô nương đây ngán mặt mới được, kể cũng tội nghiệp hiền đệ, hiền đệ cảm phiền nhé.

Trác Dật Luân gật đầu cau mày rồi quay nhìn thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh nheo một bên mắt mỉm cười nhìn lại chàng.

Thấy vậy Trác Dật Luân muốn nói với Tư Mã Hào nhưng nghĩ lại, chàng ngồi nâng ly nhắm rượu lấy một mình.

Tư Mã Hào vô tình thản nhiên lật đật bảo thiếu nữ áo xanh vớt nguyên con gà ra.

Chàng cầm lấy con gà vừa xé vừa thổi ăn trông ngon lành.

Thịt gà tuy cay nhưng mùi vị thơm ngon, quả là món ăn độc đáo mà Tư Mã Hào bình sinh chưa hề được nếm qua.

Ăn vài miếng đầu, quả nhiên Tư Mã Hào bị cay không chịu nổi, chàng nhăn mặt hít hà luôn miệng. Nhưng sau khi ăn hết một cái đùi chàng bắt đầu quen dần với vị cay nên cảm thấy ngon trở lại, chỉ trong nháy mắt chàng đã nhai nuốt hết cả con gà quăng xương một đống.

Thiếu nữ áo xanh thấy chàng ăn xong tùm tùm cười nói:

- Nhân huynh thật là anh hùng tài ba, cuộc đố này kể như tiểu muội chịu thua. Tiểu muội xin biếu luôn mâm đồ ăn trên bàn cho nhị vị đấy.

Tư Mã Hào bị cay cứng lưỡi, nhưng cũng gượng cười trả lời:

- Cô nương nói thế chứ làm vậy coi sao được. Để tại hạ trả cho cô nương mười lượng bạc.

Nói xong, Tư Mã Hào liền móc ra mười lượng bạc để trên mặt bàn.

Nhưng liền theo đó thiếu nữ áo xanh chưa kịp khoác tay từ chối thì Tư Mã Hào bỗng trợn mắt, mặt biến sắc kéo tay Trác Dật Luân đứng dậy đi nhanh ra cửa quán không kịp nói với thiếu nữ nửa lời.

Trác Dật Luân ngơ ngác không hiểu đầu đuôi ra sao, nên vừa đi chàng vội hỏi:

- Tam ca, lúc nãy tam ca ăn khỏe lắm, mà sao bây giờ lại cau mày cau mặt, hình như tam ca muốn cất bước không nổi nữa là thế nào?

Tư Mã Hào đỏ mặt lắc đầu, nói không ra hơi:

- Ngu huynh không hiểu sao bị đau bụng quá. Nó muốn bắn cả ra quần lận.

Trác Dật Luân phì cười:

- Trong tửu điểm có sẵn cầu tiêu sao tam ca không đi, lại hấp tấp chạy ra ngoài này làm gì, không sợ rớt ra quần sao?

Tư Mã Hào cười như muốn khóc, miệng mếu sệt:

- Trong đó bất tiện lắm. Con bé ấy biết được nó cười chết. Ngu huynh ăn nhiều ớt quá nên ruột đau như ai cắt vậy. Bây giờ phải tìm chỗ nào vắng vẻ mới được, không ngu huynh làm bậy ra đây thì có nước độn thổ mất.

Nói tới đây Tư Mã Hào như không còn chịu nổi nữa, chàng ta bỗng buông tay Trác Dật Luân, chạy đại tới sau một bụi cỏ gần đấy tuột quần cái rột, ngồi thụp ngay xuống.

(thiếu một đoạn) - Tam ca không hận nàng càng hay, nếu tam ca mà hận nàng, chỉ sợ lần thứ ba tam ca còn bị nặng hơn.

Tư Mã Hào sững sờ nhìn Trác Dật Luân:

- Hiền đệ nói gì lạ vậy! Bộ hiền đệ cho rằng thiếu nữ áo xanh trong tửu điểm ban này là thiếu nữ áo đen nấp trong hoang miếu đêm qua sao chứ?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Phải hay không chưa dám chắc, nhưng tiểu đệ nghi là nàng.

Tư Mã Hào bỗng dựng ngược đôi kiếm mi, hai mắt sáng rực lên, hấp tấp đi quay người đi nhanh về tửu điểm.

Trác Dật Luân đoán biết Tư Mã Hào sẽ uống công thôi, nhưng chàng không khuyên can mà lại vội vàng đuổi theo.

Quả nhiên khi hai chàng trở về tới tửu điểm hồi nãy, nồi gà hầm ớt đã biến mất và người trưởng quán cũng không còn là thiếu nữ áo xanh mà đã đổi thành một ông lão có tuổi.

Tư Mã Hào chưa hiểu rõ cơ sự, vội ôm song quyền lễ phép hỏi ông lão trưởng quầy:

- Xin hỏi lão nhân gia, vị cô nương áo xanh vừa rồi đứng bán tại đây có phải là lệnh ái...

Nhưng chàng mới hỏi chưa xong thì ông lão đã xua tay chặn lời đáp:

- Không phải, không phải đâu! Lão phu làm gì có đại phúc như thế?

Tư Mã Hào hơi ngạc nhiên:

- Thế tửu điểm này của ai vậy?

Ông lão cười đáp:

- Tửu điểm này của lão, còn vị cô nương áo xanh là khách hàng. Nàng ta đã tặng cho lão phu mười lượng bạc hỏi thuê tửu điểm một buổi sáng và còn nhờ lão phu nấu nhiều ớt bỏ vào bình rượu “Cao Lương” nữa. Sự thật nó là vậy đó.

Trác Dật Luân nghe ông lão nói, chàng ôm bụng cười rũ rượi. Còn Tư Mã Hào nửa khóc nửa cười, nhẩn mặt đứng nhìn ông lão như bị trời tròng.

Hồi lâu chàng lắc đầu thở dài lẩm bẩm:

- Nàng này lợi hại thật! Rượu bỏ hột tiêu, thịt gà cũng bỏ hột tiêu không khiến người ta bị cay xé bụng sao được. Đến mãi giờ mà đầu lưỡi vẫn còn tê thì ghê thật.

Tư Mã Hào vừa nói đến đây, đột ngột sau lưng chàng có tiếng gió khác lạ véo tới.

Tư Mã Hào công lực kẻ cũng khá cao nên chàng vội nhảy sang một bên né tránh được dễ dàng. Quay đầu nhìn lại chàng chợt trông thấy một luồng bạch quang đang bay vù tới và đồng thời tại phía sau một thân cây to lớn cách nơi chàng đứng chừng ngoài một trượng có một thiếu nữ áo đen thân hình uyển chuyển đang lao người trốn chạy vùn vụt.

Trông thấy luồng ánh sáng trắng kia không phải ám khí mà là một cuộn giấy trắng nhỏ, Tư Mã Hào vội giơ tay đón bắt đồng thời gọi Trác Dật Luân:

- Hiền đệ hãy đuổi bắt nàng giùm cho ngu huynh, đừng để nàng chạy thoát. Mau lên đi.

Trác Dật Luân cũng có ý muốn xem rõ mặt thiếu nữ áo đen nghịch ngợm kia ra sao nên lập tức cùng Tư Mã Hào song song thi triển khinh công rượt theo thiếu nữ.

Tư Mã Hào cũng không thêm xem trong mảnh giấy kia đã biên những gì, chàng ta cầm đầu chạy như bay theo Trác Dật Luân bất kể chết sống.

Người đời có câu: “Cường trung canh hữu cường trung thủ”, lại nói “Nhất sơn canh hữu nhất sơn cao”, cho nên võ công của Tư Mã Hào đã kém hơn Trác Dật Luân một bậc, thế mà thiếu nữ áo đen còn bỏ xa Trác Dật Luân, thử hỏi làm sao hai chàng đuổi theo đối phương cho kịp. Do đó càng đuổi thiếu nữ càng bỏ xa, sau cùng thân hình xinh đẹp của nàng đã biến mất.

Tư Mã Hào chạy một thở hổn hển, mồ hôi tuôn ra như tắm. Quá mệt chàng dừng bước, nhìn Trác Dật Luân hồ thẹn lắc đầu.

Trác Dật Luân cũng hồ thẹn không hơn gì Tư Mã Hào, đứng nhìn thân hình thiếu nữ áo đen mất dạng, chàng khẽ nhướn mày gục gặt đầu nói:

- Vị cô nương đó thật là cao minh, có lẽ bọn ta còn kém nàng rất xa, nếu hiện giờ có mặt Hạ Hầu Quyên, may ra mới có thể là đối thủ của nàng.

Nhìn Tư Mã Hào như kẻ mất thần, Trác Dật Luân lại cười phì bảo:

- Tam ca đừng đứng ngây người ra như thế nữa, nên xem lại trong giấy đã viết những gì hay hơn.

Tư Mã Hào nghe nói mới sực nhớ ra trong tay còn nắm chặt cuộn giấy trắng, chàng đỏ mặt vội mở ra xem ngay, thấy có một hàng chữ, nét bút xinh đẹp tuyệt vời:

“Lần thứ nhất, một cái tát tai hỏa lật lật! Lần thứ nhị rượu ngon gà béo hỏa lật lật, còn lần thứ ba...” “Tư Mã” nan “Hào” anh hùng ăn cỏ, ha ha ha...” (Hỏa lật lật cay như lửa).

Xem xong mảnh giấy Tư Mã Hào thấy trong lòng có cảm giác kỳ dị không sao nói ra được.

Trác Dật Luân tinh thông y học, đồng thời chàng cũng rất giỏi về khoa tâm lý, chàng hiểu trong lúc Tư Mã Hào hồ thẹn có an ủi chỉ làm chàng thẹn thêm chứ chng ích gì, chỉ có phương cách hay nhất không gì bằng là pha trò chọc vui may ra Tư Mã Hào mới đỡ ngượng bứt hồ thẹn mà thôi.

Nghĩ vậy, nên Trác Dật Luân liền cười ngất và nói đùa:

- Thôi rồi! Rõ ràng là anh hùng nhai cỏ, bộ tịch xơ xác của tam ca lúc nãy đã bị người đẹp trông thấy tận mắt rồi còn giữ!

Người ta nói nợ nhiều hết cả lo là phải?

Tư Mã Hào ở đứng vào tình trạng đó, hồ thẹn quá mức, chàng ta không còn biết thẹn là gì nữa, khi nghe Trác Dật Luân nói thế, và chàng cảm thấy nhẹ người hẳn lên, bỗng dậm chân kêu lớn:

- Ô! Tiếc quá! Tiếc quá đi mất!

Trác Dật Luân ngạc nhiên không hiểu Tư Mã Hào kêu tiếc gì, chàng trở mắt nhìn Tư Mã Hào:

- Tam ca tiếc gì mà tiếc dữ thế?

Tư Mã Hào vỗ vai chàng cười đáp:

- Tiếc hiền đệ đem cái hỗn danh “Bào Hao Hồng Nhan” tặng cho Hạ Hầu cô nương chứ tiếc gì! Phải chi hiền đệ đem nó tặng cho nàng con gái tảo tợn này thì hay biết mấy!

Trác Dật Luân vỡ lẽ, chàng phì cười:

- Tam ca tiếc gì cái biệt hiệu ấy. Với nàng này tiểu đệ có khó gì không tìm ra được một biệt hiệu khác. Hình như cô ta để ý nhiều đến tam ca rồi đấy nhé. Coi chừng cẩn thận kẻo vướng họa tình trường thì mang khổn vào thân đó.

Tư Mã Hào nghe nói có vẻ khoái chí lắm, chàng ta rí rít loạn lên:

- Hiền đệ hãy nói mau cho ngu huynh nghe đi xem thử cái biệt hiệu hiền đệ sắp tặng cho nàng ta có hơn biệt hiệu “Bào Hao Hồng Nhan” không? Khổ không khổ gì cũng được!

Trác Dật Luân cười đáp:

- Lần đầu tại hoang miếu nàng ta bất thần tặng cho tam ca một cái tát nẩy lửa, hôm nay nàng lại mời tam ca ăn khá nhiều “lật tiêu” kể thủ đoạn thì như cay lắm rồi còn về vô công và thân pháp nàng thật không khác gì trang tuyệt đại tiên cơ, bởi thế tiểu đệ định tặng cho nàng bốn chữ “Lật Thủ Thần Tiên”, tam ca thấy thế nào?

Tư Mã Hào nghe qua bỗng xoa tay cười ngất tỏ vẻ hài lòng:

- Tuyệt! Tuyệt! “Lật Thủ Thần Tiên” không những nghe oai và có thần, còn liên quan với sự thật hiện tại nữa là khác.

Trác Dật Luân gật đầu nói tiếp theo:

- Nó còn có một dụng ý hi hữu nữa đấy tam ca!

- Dụng ý hi hữu thế nào hiền đệ?

Bỗng Trác Dật Luân làm như việc quan trọng đảo mắt nhìn bốn phía, thấy không có ai chàng ghé miệng vào tai Tư Mã Hào nói nhỏ:

- Dụng ý hi hữu của bốn chữ “Lật Thủ Thần Tiên” là hy vọng tam ca với cô nàng kết thành mối lạt tiêu nhân duyên Thần tiên giai ngẫu.

Tư Mã Hào bị Trác Dật Luân trêu chọc chàng hơi đỏ mặt, vội xô nhẹ Trác Dật Luân ra:

- Hiền đệ đừng có nói đùa kiểu này, rùi cô ta nghe được thì lần gặp gỡ thứ ba chắc ngu huynh bị tan xác mất.

Trác Dật Luân cười lớn:

- Tan xác hay không chưa biết, chứ còn khổ sở thì chắc chắn tam ca bị hành hạ khổ sở hơn hai lần trước rồi đó. Bây giờ nói chơi tam ca có sợ cũng chẳng ích gì đâu. Trước sau gì anh cũng bị nàng chơi một vố đau điếng nữa.

Tư Mã Hào khề nhường mày mím cười. Sau đó hai chàng lại tiếp tục lên đường.

Xế chiều hôm ấy, hai chàng đi đến một thị trấn đông đúc nằm bên bờ sông Trường Giang, Tư Mã Hào bỗng nói với Trác Dật Luân:

- Hiền đệ, cuộc hành trình đến Đồng Bách Sơn của hai ta không có hạn định, chỉ bằng hai ta nghỉ lại đây một đêm, sáng mai sẽ lên đường cho khỏe hơn, hiền đệ nghĩ sao?

Trác Dật Luân gật đầu tán thành:

- Như thế cũng hay! Ở trong thị trấn này, tam ca có thể ăn uống hủ hê ngủ ngon giấc khỏi phải lo nàng “Lật Thủ Thần Tiên” trêu chọc nữa.

Tư Mã Hào mỉm cười lườm Trác Dật Luân một cái rồi cả hai dắt nhau tìm một tửu lầu sang trọng, gọi rượu thịt ăn uống no nê, xong hai chàng tạm chào nhau từ giả, ai nấy trở về phòng riêng an nghỉ.

Nằm lên giường, Tư Mã Hào cố dỗ giấc ngủ, nhưng không hiểu sao cứ lặn lội mãi không tài nào nhắm mắt được.

Nhắm mắt là hình ảnh xinh đẹp của “Lật Thủ Thần Tiên” cứ lảng vảng trước mặt chàng, nàng chím môi miệng cười với chàng luôn. Nụ cười ranh mãnh, duyên dáng dễ thương lạ.

Trần trọc mãi một hồi không ngủ được, Tư Mã Hào vừa định nhồm dậy đi tới đi lui cho khỏe khoắn rồi nằm ng trở lại, nào ngờ ngay khi ấy ngoài phía cửa sổ bỗng có tiếng đồn tì bà vọng vào nghe ai oán buồn thảm vô cùng.

Tiếng đàn trời điệu một hồi bỗng lại có tiếng ai ngâm nghe vắng vắng:

“Quân tại Trương gian đầu Thiếp tại Trương giang vĩ Tương tư bất tương kiến Đồng ảm Trương giang thủy.”
Tư Mã Hào là người hào hoa phong nhã nên nghe tiếng là chàng biết ngay là tì bà của một ả đào nương ôm cầm đi hát dạo.

- Hay quá! Hay ta gọi cô nàng này vào đây hát một vài bài cho ta nghe xem may ra ta cố quên được hình dáng của Lật Thủ Thần Tiên không?

Nghĩ như vậy Tư Mã Hào vội mở cửa bước ra ngoài gọi ả đào nương vào phòng.

Thông thường một đào nương hay một kỳ nữ đi đầu hay dắt theo một bà già, nhưng lạ là nàng đào nương này chỉ độc có một mình, người khoác một tấm mền đen vừa dài vừa rộng, chỉ để chừa ra hai bàn tay ngọc trắng như ngà cầm cây tì bà mà thôi.

Dung mạo của nàng này trông rất xinh đẹp, chỉ phải đôi mắt long lanh đượm vẻ dâm đẳng câu hồn lạc phách.

Trông thấy nàng đào nương dung nhan xinh lịch, Tư Mã Hào khẽ gõ tay vào vách tường ngăn ngang phòng chàng với phòng Trác Dật Luân định đánh thức ông bạn thần y của mình dậy, gọi qua phòng mình để nghe nàng đàn hát cho vui.

Không ngờ gõ mãi vẫn không thấy Trác Dật Luân trả lời, chàng ngỡ Trác Dật Luân đã ngủ say, nên không dám gọi nữa, chàng quay lại hỏi nàng đào nương:

- Phương danh quý nương là gì? Có thể cho tại hạ biết được không?

Nàng đào nương khẽ chớp đôi mi, lắc đầu chúm chím cười đáp:

- Đã là kẻ luân lạc hồng trần, gặp nhau hà tất phải quen biết? Nếu tướng công muốn nghe đờn, tiện thiếp xin gảy hầu tướng công vài bài...

Nàng đào nương trả lời như vậy khiến Tư Mã Hào ngẩn người giây lát, chàng mới cười nói:

- Hay lắm! Ở đây tuy không phải bên “Dương tử” nhưng tại hạ lại đúng họ Tư Mã, vậy phiền quý nương hát cho tại hạ nghe khúc “Tì bà hành” có được không?

Nàng đào nương khẽ gật đầu rồi vội nắm lại phiếm giây đàn, xong cất tiếng hát.

Tiếng hát cung đàn của nàng đào nương nghe trầm buồn ai oán như tiếng nước nở âm thầm của một hoàng phi suốt đời bị giam trong thăm thẳm cung nghiêm không một lần được gọi ơn mưa móc.

Tư Mã Hào bị mê hoặc cứ nhìn say mê đắm đuối người con gái sống kiếp cầm ca. Chợt chàng bỗng giật mình đánh thót một cái mở lớn cặp mắt nghi hoặc nhìn đắm đắm nàng ca kỹ.

Chàng để ý thấy tấm choàng đen trông như chiếc mền khoác ngoài của cô gái có vẻ gì hết sức đặc biệt, nó vừa rộng vừa dài che kín lấy người nàng một cách khéo léo đến nỗi chàng nhìn không ra nàng mặc quần hay mặc váy.

Ngay khi ấy chợt cô gái ca kỹ hát dứt khúc Tì Bà Hành làm Tư Mã Hào lở bộ, chàng vội lấy lại sắc mặt bình tĩnh, vỗ tay khen ngợi:

- Cô nương đờn hát thật tuyệt vời, tại hạ xin thân tặng cô nương một hạt minh châu gọi là kỷ niệm.

Dứt lời Tư Mã Hào liền cho tay vào áo móc ra một hạt minh châu to bằng hột nhãn chiếu sáng lóng lánh cầm trong bàn tay mỉm cười đưa ra trước mặt cô gái.

Nàng ca kỹ trông thấy hạt minh châu quý giá như vậy khẽ kêu “á” một tiếng, ngại ngần nói:

- Chỉ với một khúc hát tì bà mà công tử quá đãi như thế tiện thiếp làm sao dám nhận.

Tư Mã Hào vội cười nói:

- Bảo kiếm tặng liệt sĩ, bảo châu phải biếu tặng giai nhân, cô nương cứ cầm lấy đừng e ngại gì cả.

Nàng ca kỹ ngấp ngừng một lát mới dám giơ tay lấy hạt minh châu, miệng nói đa tạ lòng ưu ái của công tử, mắt long lanh tình tứ.

Nhưng không ngờ hạt minh châu đã mọc rễ trong lòng tay Tư Mã Hào không sao gỡ lấy lên nổi.

Nàng kỳ nữ giật mình ồ khẽ một tiếng, thần sắc hết sức kinh dị vội rút tay về.

Sở dĩ có chuyện lạ lùng này vì Tư Mã Hào đã đắm nghi tưởng nàng ca kỹ này chính thật là nàng “Lật Thủ Thần Tiên” giả trang nên chàng mới dùng nội gia chân khí, hút chặt lấy hạt minh châu để thử nàng.

Bây giờ trông thấy nàng ca kỹ không gỡ nổi mình châu ra khỏi lòng bàn tay chàng, mặt mày lại có vẻ kinh hoàng, Tư Mã Hào cho rằng mình đã đoán nhầm, nên chàng vội vàng thu liền chân khí trao ngay mình châu cho cô gái rồi cười hỏi:

- Khúc “Tỳ bà hành” của cô nương vừa hát hay quá, thế chẳng hay cô nương còn có khúc hát nào khác hay như thế không?

Nàng ca kỹ khép nép gật đầu:

- Nếu công tử thích nghe thì tiện thiếp xin hát khúc “Tam tương phùng” hầu công tử.

Mới hết cả hoài nghi, vừa nghe qua ba chữ “Tam tương phùng”, Tư Mã Hào lại giật mình, chàng vừa định hỏi cô gái ca kỹ thì nàng ta đã nói tiếp luôn:

- Lần tương phùng thứ nhất, mặt mày nóng rất như bỏng lửa...

Nhưng cô gái mới nói tới đó, Tư Mã Hào đã khoác tay lia lịa:

- Thôi cô nương khỏi cần phải hát nữa! Đủ rồi! Đủ lắm rồi!

Nàng ca kỹ ngạc nhiên cười nói:

- Công tử vừa mới bảo thích nghe sao giờ bảo thôi? Khúc hát tuyệt lắm, có tất cả ba lần “nóng rất như bỏng lửa” đấy công tử.

Tư Mã Hào nhăn mặt khổ sở:

- Cô nương tha cho tại hạ, lần thứ nhất tại hoa miếu, Tư Mã Hào này đã biết tội vô ý thất lễ rồi mong cô nương thứ lỗi cho.

Nói dứt chàng ta vội chấp tay xá dài cô gái một vái.

Nàng ca kỹ hơi nhướng mày coi bộ có vẻ ngạc nhiên:

- Công tử! Công tử làm gì lạ vậy?

Tư Mã Hào đáp:

- Tại hạ muốn...

Rồi chàng ngập ngừng không nói thêm được nữa!

Nàng ca kỹ nghe đến đây có lẽ nàng ta tưởng nhầm Tư Mã Hào muốn đòi nợ kia mà còn ngượng miệng chưa dám nói nên lời, nàng vội e lệ mắt đầy đưa giọng tình tứ:

- Công tử muốn sao... tiện thiếp cũng xin chiều. Với thần thái tuấn lãng của công tử không cần phải cho ngọc châu quý báu, tiện thiếp cũng vinh hạnh lắm rồi! Tiện thiếp tuy cam thân trụ lạc nhưng tấm bằng trình ông bướm còn chưa tổ dẫu công tử sẽ được hài lòng ở tiện thiếp...

Và cứ thế giọng của nàng mỗi lúc một nhỏ dần.

Sau cùng hai má nàng bỗng ửng hồng dường như lửa tình đã bốc cao ngùn ngụt nàng bỗng ngã ngay vào Tư Mã Hào làm Tư Mã Hào đỡ không kịp đành ôm nàng ngã ngửa trên giường.

Tư Mã Hào đoán chắc nàng ca kỹ này chính là nàng “Lật Thủ Thần Tiên” đã hai lần trêu chọc mình chớ không ai, chàng cả kinh vừa đẩy khẽ nàng ra vừa lắp bắp nói:

- Cô nương! Cô nương... phá tại hạ như thế quá đủ rồi cô nương tha cho tại hạ, làm phúc tại hạ không dám vô lễ với cô nương nữa đâu.

Song chàng nói cách gì cô gái cứ ôm chàng chặt cứng làm chàng cuống cả lên.

Rồi như quá thẹn quá sợ Tư Mã Hào vùng mạnh và ngồi bật dậy được. Thuận thế bất thần và nhanh như chớp chàng giật phăng tấm choàng người cô gái.

Không ngờ thật là ngoài sức tưởng tượng của Tư Mã Hào, bên trong tấm choàng đen kia không phải là một thiếu nữ mặc võ trang màu đen như chàng đã gặp lần đầu tại ngôi miếu hoang, cũng không phải là một vóc

dáng của một nàng thôn nữ mặc bộ áo quần màu xanh, màu hồng như chàng đã tưởng tượng mà là một vóc thân lỏa lồ căng tràn nhựa sống quyến rũ gợi tình phơi bày dưới ánh đèn mờ huyền ảo.

Thấy nàng ta dâm bạo như vậy, Tư Mã Hào không sao chịu nổi chàng tức giận sôi lên, đứng ngay dậy nhắt lấy tấm chòang quăng lên người cô gái đoạn góp vội lấy hành trang xô cửa bước sang phòng Trác Dật Luân.

Thấy Trác Dật Luân vẫn còn thức đang ngồi hành công tĩnh tọa, Tư Mã Hào cau mày kêu lớn:

- Hiền đệ! Trời ơi... Thôi hãy mau mau thu thập lấy hành lý ngay đi không ở đây nữa, chúng ta đi ngay.

Trác Dật Luân thản nhiên đứng dậy móc túi đặt lên mặt bàn một nén bạc nhỏ trả tiền khách sạn rồi vội lấy gói hành lý đi theo Tư Mã Hào ra khỏi tử điểm.

Tư Mã Hào vừa đi vừa cần nhần:

- Hiền đệ tệ thật! Hiền đệ báo hại ngu huynh...

Trác Dật Luân phì cười đón lời:

- Sao tam ca lại nói thế? Tam ca bảo tiểu đệ nghỉ trọ, tiểu đệ nghe lời nghỉ trọ, tam ca bảo đi, tiểu đệ đi ngay, có gì tệ với tam ca đâu?

Tư Mã Hào cau mày tức tối:

- Ngu huynh không nói việc đó. Việc hiền đệ còn thức mà ngu huynh gọi muốn bế cửa, hiền đệ không chịu trả lời kia.

Trác Dật Luân cười nói:

- Tam ca gọi ca kỹ để tiêu khiển, tiểu đệ không ưa món ấy, nên không muốn phá rối tam ca...

Tư Mã Hào dậm chân la tướng:

- Ngu huynh đang tức óc máu đây này, hiền đệ còn nỡ lòng chọc ngu huynh nữa sao?

- Tam ca đừng giận, thật sự tiểu đệ không biết rõ nguyên nhân tạo sao tam ca đã vội vàng ra đi, và tức giận sôi gan lên như thế?

Đến giờ Tư Mã Hào mới tin thật Trác Dật Luân không dám nói láo, chàng liền thuật lại câu chuyện phong lưu chiến trận vừa rồi cho Trác Dật Luân nghe với và tức tối giận dữ.

Trác Dật Luân nghe xong cười hỏi:

- Tam ca cho vụ vừa rồi cũng chính do “Lật Thủ Thần Tiên” bày ra?

Tư Mã Hào cau mày nói:

- Còn phải hỏi? Nếu không tạo sao nàng ấy lại hát khúc gì là “Tam tương phùng” toàn là... nóng rát như bỏng lửa?

Trác Dật Luân cười nói:

- Đệ xin hỏi tam ca nhé, hai lần trước nàng “Lật Thủ Thần Tiên” cho tam ca nếm mùi đau khổ nhưng phen này thì nàng không hề có chút ác ý. Trái lại nàng còn muốn cho tam ca được hưởng thụ một đêm khoái lạc trong chuyến đi buồn tẻ này là sao vậy?

Tư Mã Hào hoang mang không hiểu, lắc đầu đáp:

- Ngu huynh không biết được ý định của nàng ra làm sao cả.

Trác Dật Luân cười nói:

- Hai lần trước có lẽ thấy đã đối xử tệ bạc với tam ca nên lần thứ ba này nàng ưu đãi tam ca để đền bù đấy. Tam ca không biết nên không đón nhận hảo ý của nàng thật là uống quá!

Tư Mã Hào đang cười tủm tỉm đột ngột chàng nghe ở phía sau có tiếng chân người chạy đến ục ục có vẻ hối hả cấp bách lắm. Trác Dật Luân cũng phát giác được chuyện ấy.

Cả hai giật mình kinh ngạc cũng quay đầu nhìn lại lập tức nhận ra kẻ đang chạy tới là tên tiểu nhị của tửu điểm hai chàng vừa ăn ở.

Tư Mã Hào tưởng tên điểm tiểu nhị chạy tới đòi tiền trọ nên lật đật nói lớn:

- Tiểu nhị người làm gì mà chạy mau như thế? Bọn ta đã trả đủ tiền cho tửu điểm người rồi, tiền để trên mặt bàn có cả tiền thưởng cho người nữa đấy.

Điểm tiểu nhị chạy tới vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Thưa nhị vị công tử, tiểu nhân không phải đòi thêm tiền, tiểu nhân chạy theo đưa cho hai vị một phong thơ.

Tư Mã Hào sững sốt:

- Thơ gì? Thơ của ai hả?

Điểm tiểu nhị vội móc một phong thơ trong người ra dâng cho Tư Mã Hào, hần nói:

- Thơ của một vị Đông Môn tướng công ở phòng bên cạnh gửi cho công tử.

Tư Mã Hào bật ồ một tiếng cười hỏi:

- Vị Đông Môn tướng công nào? Có cần thơ trả lời không?

Điểm tiểu nhị lắc đầu:

- Tiểu nhân không biết Đông Môn tướng công bảo không cần trả lời, chỉ dặn cầm trao thơ này cho công tử là được rồi.

Tư Mã Hào liền móc túi lấy một đỉnh bạc vụn, thưởng công cho tiểu nhị cho hần trở về tửu điểm.

Thấy điểm tiểu nhị đã đi xa, Trác Dật Luân mới cười bảo Tư Mã Hào:

- Sao tam ca không bóc thơ ra xem, nhất định phong thơ này của nàng “Lật Thủ Thần Tiên” gửi cho tam ca đấy!

22. Phong Đào Bách Tượng Thần Tiên Kiếp

Cầm lấy phong thơ còn ngơ ngác chưa biết thư ai gửi cho mình, chợt nghe Trác Dật Luân bảo bóc bức thư ra xem, Tư Mã Hào giật mình vội xé thơ mở ra, vừa xem vừa thở dài nói:

- Hóa ra nàng ở ngay phòng bên cạnh phòng chúng ta.

Trác Dật Luân phì cười:

- Thế thì vụ “tiên hồn điểm ngộ” của tam ca không qua lọt cặp mắt thánh của nàng “Lật Thủ Thần Tiên” mất rồi! Không biết nàng khen tam ca là người lão thành thị trọng thoát khỏi sắc thiên dục hải hay nàng cười tam ca có phúc không biết hưởng, là kẻ bề ngoài nom khỏe mạnh, nhưng bên trong chỉ là một mũi thương bằng sáp màu bạc?

Trác Dật Luân nói tới đó, Tư Mã Hào cũng vừa xem xong thơ, chàng liền trao qua cho Trác Dật Luân, mặt mày méo xẹo:

- Hiền đệ hãy xem coi, tấm lòng tốt của “Lật Thủ Thần Tiên” an ủi ngu huynh lúc đi đường buồn bã như thế đấy.

Trác Dật Luân cầm thơ xem, chàng nhận ra nét chữ “Long phi tiễn giai” tuyệt kỳ xinh đẹp, chàng đọc lớn:

“Lần gặp gỡ đầu tiên trong hoang miếu bắt đầu bằng lửa thề, bây giờ kết thúc cũng bằng lửa thề, thế là huê! Nhưng ta đâu có hèn hạ như người, ta đã dùng mười lạng vàng mới được nàng thanh lâu ca kỹ đánh đàn cho người nghe và biểu diễn khúc “thiên ma vũ” cho người thưởng thức. Nàng ca kỹ ấy tuy là kẻ phong trần đầy đặn nhưng tấm thân hãy còn trinh bạch.

Đâu phải nàng là người dị tộc dị chủng mà không biết phong tình, chỉ tại nàng là một cô gái “cùi” đáng thương.

Lần đầu tiên má người bị tát nóng như bỏng lửa, lần thứ nhì thân thể người nóng như lửa đốt cháy, lần thứ ba trông thấy nàng ca kỹ lơ lửng thân thể người lại bị lửa lòng thiêu đốt như thể chắc có lẽ nhất độ xuân phong phong cùi nhập cốt cuộc đời người rồi sẽ thiêu đốt tàn rụi cho người xem.

Nhưng cũng khen người đáng một anh hùng, gần bên giai nhân mà kèm hãm được lòng không sa vào bể nguồn ân ái khổ lụy. Tuy nhiên ta cũng phải chê người là con người nhu nhược, dám gọi ca kỹ mà không dám rả ngựa kéo cung cam chịu gục ngã trước trận tiền ô nhục. Sau này nếu có gặp lại nhau tất sẽ kết thành tri âm. Chúc người với vị hiệp khách trẻ tuổi đồng hành gặp nhiều may mắn.

Đêm mai ta có cuộc quyết đấu với một đại kinh địch lợi hại tại sông Trường Giang gần Đại Độ khẩu, nếu người và vị thiếu hiệp đồng hành không có việc gì gấp rút cứ thuê thuyền đến thẳng nơi ấy dự kiến cho vui. Nhớ chỉ được phép làm kẻ bàn quang chứng kiến thôi nhé.” Dưới thư không đề tên người gửi. Dù vậy hai chàng vẫn biết đó là thư của nàng “Lật Thủ Thần Tiên”. Xem phong thư, Trác Dật Luân có vẻ tán thưởng, gật gù nói:

- Bức thư này viết khéo quá, như thế đủ biết nàng ta vô đại văn thông, ngọc mạo tiên tài, thiên hạ vô song.

Tư Mã Hào chưa hết vẻ lo lắng, cau mày ngắt lời:

- Vị cô nương ấy tuyệt quá nhưng cũng thật lợi hại. Không ngờ nàng đã tìm đủ cách kiếm cho ngu huynh được một cô vợ cùi.

Trông thấy bộ mặt đáng thương hại của Tư Mã Hào, Trác Dật Luân cười ngắt:

- Tam ca bắt tất phải lo sợ làm gì, nếu không may, đêm qua không dần nổi lửa tình tam ca có lỗ ngủ bấy, nàng ca kỹ cùi một đêm tiểu đệ vẫn có thể chữa khỏi bệnh cùi cho tam ca kia mà.

Tư Mã Hào nghe nói, đột nhiên kêu lớn:

- Suýt chút nữa ngu huynh đã quên phút môn y học của Nhất Thiếp Thần Y đã truyền lại cho hiền đệ, hiền đệ đáng mặt Biển Thước đời nay lắm!

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Tam ca, thần tiên đã bay lên mây mất rồi, tam ca còn chạy lộn lại làm gì nữa?

Tư Mã Hào đáp:

- Ngu huynh đi tìm ma quỷ chứ đâu phải đi tìm thần tiên!

Hai chữ “ma quỷ” đã làm ngạc nhiên Trác Dật Luân không ít. Chàng định hỏi rõ nhưng Tư Mã Hào đã nói tiếp:

- Hiền đệ là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, sao lại ngu ngờ như thế? Nếu nàng ca kỹ ấy cùi, tất nhiên bệnh mỗi ngày một nặng thêm, như thế có phải bộ mặt xinh đẹp của nàng rồi sẽ biến thành xấu xí như ma quỷ không?

Trác Dật Luân hiểu ra, cười nói:

- Tam ca nói thế, chắc có lẽ tam ca định bắt tiểu đệ chữa dùm bệnh cùi cho nàng chăng?

Tư Mã Hào gật đầu:

- Ngu huynh đang có ý ấy, mong hiền đệ không nên tiếc công, cứu vớt dùm một phen.

Trác Dật Luân nói:

- Bệnh cùi không những tai hại cho mình mà còn hại lây cho kẻ khác biết rõ người nào mắc bệnh chữa dùm cho họ cũng là một việc công đức vĩ đại. Bởi thế sau khi xem xong bức thư của nàng “Lật Thủ Thần Tiên” đệ đã có ý định tìm nàng ca kỹ nọ để chữa dùm bệnh cho nàng nhưng chỉ sợ...

- Hiền đệ sợ gì? Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi.

Trác Dật Luân cười đáp:

- Bọn mình chữa dùm bệnh cho cô gái ấy là do lòng tốt muốn cứu nhân độ thế của mình, nhưng nhờ nàng “Lật Thủ Thần Tiên” hay được lại hiểu lầm rằng mình động tình muốn tìm lại nàng ca kỹ hưởng thú nọ kia, nàng ta giận nổi tam hành lục tặc vì ghen tức chừng ấy tam ca liệu sao?

Tư Mã Hào mạnh dạn đáp:

- Hiền đệ khỏi phải lo sợ điều đó, chỉ cần bọn mình làm đúng theo lương tâm là được rồi, không sợ ai cả.

Trác Dật Luân không khỏi khen thâm lòng hiệp nghĩa của Tư Mã Hào, chàng gật đầu tỏ vẻ bằng lòng. Tư Mã Hào lại nói tiếp:

- Vả lại ngu huynh với nàng “Lật Thủ Thần Tiên” có gặp nhau đâu và cũng chưa hề có tiếng đính giao thì làm gì có việc ghen tương phi lý như vậy được. Hiền đệ yên lòng.

Trác Dật Luân vỗ vai Tư Mã Hào nói lớn:

- Thôi được rồi! Giờ bọn ta mau đi tìm cô gái bạc phước ấy để còn lập tức lên đường cho sớm. Tam ca không nhớ chiều mai bọn ta còn có mặt tại Đại Độ Khẩu theo trong thơ của Lật Thủ Thần Tiên vừa gửi cho anh sao?

Tư Mã Hào nghe nhắc lật lật gật đầu cho là phải liền cùng Trác Dật Luân hối hả đi trở lại tửu điểm.

Hai chàng vừa đi vừa nói chuyện về đến tửu điểm sau khi nhờ tên phổ ký chạy đi tìm hộ nàng ca kỹ nọ được một hồi thì nàng ta đến.

Nàng kỹ nữ mang bệnh cùi thấy Tư Mã Hào đã không giận nàng trái lại còn thi ơn nhờ người chữa bệnh cho nàng, nàng ta cảm động đến chảy nước mắt.

Trác Dật Luân và Tư Mã Hào không nói rõ nội tình cho nàng nghe, chỉ lo xem mạch bốc thuốc cho nàng suốt ngày hôm ấy. Qua đến ngày hôm sau, Trác Dật Luân gọi nàng căn dặn đủ điều cách trị bệnh, cam đoan là nàng sẽ hết cả khổ sở, rồi mới từ biệt nàng cùng Tư Mã Hào đi thẳng về phía Đại Độ Khẩu.

Tâm thần Tư Mã Hào hiện giờ đã bị bóng hình kiều diễm của “Lật Thủ Thần Tiên” hoàn toàn chế ngự nhất là khi sức nhớ lại mấy câu trong thư mà người đẹp đã khen tặng chàng là nàng anh hùng đáng phục, không ngă quỵ trước biển dục nguồn tình, Tư Mã Hào nghe lòng rộn lên niềm vui thầm kín.

Tuy tương tư suông như vậy, Tư Mã Hào vẫn không ngớt chạy sát bên Trác Dật Luân.

Hai chàng phi hành như bay, mới giờ dậu đã đến Đại Đô Khẩu.

Nơi đây, hai chàng tìm đến một tửu gia cạnh bờ sông ngồi nhắm rượu ngắm cảnh cho đỡ mỏi.

Chừng ăn uống đâu đó no nê, Trác Dật Luân mới đề nghị là nên thuê thuyền đặng luôn tiện du ngoạn. Tư Mã Hào gật đầu tán thành, trả xong tiền hai chàng liền rời tửu gia thuê thuyền chèo ra sông.

Tư Mã Hào biết Trác Dật Luân đã thấu rõ tâm sự của mình nên không cần dấu diếm chàng ta bỗng khê thở dài lên tiếng:

- Hiền đệ này, cô nàng có biên rõ trong thơ, nói sẽ gặp một đại kinh địch lợi hại thế hiền đệ có biết là nhân vật nào không? Có đoán được không?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp:

- Kinh địch có nghĩa là đối phương có một công lực cao, chỉ biết vậy thôi chứ làm sao mà suy đoán cho nổi.

Vừa nghe tới đó Tư Mã Hào đột nhiên chỉ tay về phía trước khê giục Trác Dật Luân:

- Hiền đệ, hiền đệ chèo mau một chút, trước mặt ta đang có một chiếc thuyền kia kìa.

Trác Dật Luân đưa mắt nhìn theo tay Tư Mã Hào, chăm chú hồi lâu bỗng chàng bật cười nói:

- Tam ca không nên hấp tấp, đấy chỉ là một chiếc thuyền đánh cá thường thôi, loại thuyền này có vô số trên Trường Giang! Giờ tuy mặt trời đã lặn, song hãy còn sớm, chưa tới giờ nàng hẹn đâu.

Sau đó Tư Mã Hào đã nhận ra được người lái chiếc thuyền ở trước mặt là một trung niên ngư phủ chứ không phải là thiếu nữ phong hoa tuyết đại như chàng đã tưởng, chàng mới biết là mình lầm.

Bỗng Trác Dật Luân ho khê một tiếng, hai tay chèo mạnh hơn cho thuyền lướt nhanh vùn vụt trên mặt sóng nhấp nhô.

Tư Mã Hào nhìn chàng:

- Hiền đệ đã bảo còn sáng, sao lại chèo nhanh như thế?

Trác Dật Luân vẫn mắt đăm đăm ngó thẳng tới trước, miệng đáp:

- Đệ vừa nhận được một thiếu nữ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ trông giống như Hạ Hầu Quyên.

Tư Mã Hào bắt giác phì cười bụng nghĩ thầm:

“Chỉ tình có tác dụng lôi cuốn mạnh thật!” Trác Dật Luân nghe Tư Mã Hào cười chàng hiểu ra, đỏ mặt kêu:

- Tam ca cười đệ làm gì, đang nóng lòng vì sự nếu thiếu nữ áo đỏ ngồi ở trên thuyền vừa rồi là Hạ Hầu Quyên thì sẽ nguy mất đấy...

Tư Mã Hào nghe nói chững hững liền đó, hình như sự nghĩ ra việc gì, chàng ta bỗng thất thanh kêu lên:

- Hiền đệ, không lẽ kinh địch lợi hại của Lật Thủ Thần Tiên lại có thể là Bào Hao Hồng Nhan được sao?

Trác Dật Luân ngần ngại gật đầu:

- Đệ cũng đang sợ việc ấy thành sự thật đấy!

Tư Mã Hào có vẻ cuống quýt khi nghe Trác Dật Luân nói thế. Chàng ta hỏi thúc:

- Thế thì nguy mất rồi! Hiền đệ hãy chèo mau lên!

Trác Dật Luân mỉm cười rồi ngằm tăng nội kinh, khiến con thuyền rẽ sóng lướt vùn vụt như tên bắn.

Tuy nhiên thuyền hai chàng vẫn không tài nào bắt kịp chiếc thuyền ở trước mặt vì thuyền này lướt nhanh không thua gì thuyền họ.

Vì vậy hai bên cứ giữ y lấy khoảng cách nhất định...

23. Bóng Người Đâu Tả

Trường Giang là một con sông dài rộng, nổi tiếng nứt nẻ lúc nào cũng bủa sóng ì ầm như âm vang gào thét của đoàn quân xuất trận.

Đêm xuống tự bao giờ...

Và trăng đã lên chiếu ánh sáng bằng bạc xuống mặt sông làm muôn đợt sóng nhấp nhô lấp lánh.

Trác Dật Luân cũng như Tư Mã Hào cả hai ra sức cho đuổi theo chiếc thuyền đang lướt nhanh phía trước.

Nhờ có ánh trăng soi sáng Trác Dật Luân nhìn kỹ thấy thiếu nữ ngồi ở thuyền trước giống hệt Hạ Hầu Quyên, chàng vận ngằm nội lực truyền âm gọi hỏi thiếu nữ.

Nhưng đã gọi mấy lần mà thiếu nữ vẫn như không, không hiểu nàng vô tình hay cố ý trước sau vẫn không thấy nàng quay đầu nhìn lại. Trác Dật Luân cuống lên, chàng vừa định truyền âm gọi nữa thì chiếc thuyền trước mặt sắp sửa ra tới giữa lòng sông khi ấy phía bên kia đột nhiên xuất hiện thêm chiếc thuyền thứ nhì. Hình như hai bên có hẹn trước với nhau hay sao đó, nên hai chiếc thuyền cứ cắm mũi đâm thẳng tới càng lúc càng gần hơn.

Tư Mã Hào với Trác Dật Luân cố sức nhìn kỹ họ nhận ra ngay người đang ngồi trên chiếc thuyền thứ nhì là một thiếu nữ áo đen trông giống hệt hình dáng của “Lục thủ thần tiên” và thiếu nữ áo đỏ thì trông thấy giống Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên như đúc.

Hai chàng dần biết vụ này không phải ngẫu nhiên sự suy xét của hai chàng rồi đây sẽ thành sự thật nên cả hai nhìn nhau tim đập mạnh.

Hai chiếc thuyền phía trước mỗi lúc một xấp lại gần nhau và thiếu nữ áo đỏ với thiếu nữ áo đen cũng đã đứng phắt cả dậy đồng bước tới đầu thuyền chờ đối địch.

Tim Tư Mã Hào và Trác Dật Luân lúc này đập càng dữ dội hơn, thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hai chàng không ai nói với ai, đều nhìn đăm đăm tới trước, lòng hồi hộp lo âu không thể tưởng.

Chớp mắt, hai thuyền kia đã tới sát bên nhau, chỉ còn cách nhau một hai sải tay là không khéo hai bên va nhau đắm chìm giữa dòng nước xoáy cuộn cuộn.

Thế nhưng, ngay sau đó, một bất ngờ xảy ra khiến Tư Mã Hào bỗng chụp tay Trác Dật Luân và hai chàng không ai bảo ai, cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm!

Thì ra, lúc đầu hai chàng cứ tưởng hai thiếu nữ áo đen áo đỏ kia sẽ tung chưởng hoặc người nọ nhảy phóc qua thuyền người kia quyết đấu một trận kịch liệt, nào ngờ sự kiện không diễn ra đúng như dự đoán của hai chàng mà hai nàng thiếu nữ vẫn cứ đứng yên trước mũi thuyền không xuất thủ mà để cho thuyền lướt nhanh qua, mỗi thuyền hướng về một ngã riêng biệt. Thuyền của thiếu nữ áo đỏ, rẽ sang hướng đông, còn thuyền của thiếu nữ áo đen chạy sang hướng tây, ngược dòng tiến thẳng tới thuyền hai chàng.

Trác Dật Luân thấy bóng thiếu nữ áo đỏ mà chàng đinh ninh là người yêu của mình mỗi lúc một xa dần, chàng bỗng đâm ra buồn bã không yên. Còn Tư Mã Hào thì trái lại lòng rộn lên nửa mừng nửa hồi hộp vì thuyền của thiếu nữ áo đen, người con gái mà chàng cho rằng chính nàng “Lật thù Thần tiên” tình nghịch đáng yêu, mỗi lúc lại một gần hơn.

Đang khi hai chàng mang mỗi người một tâm trạng riêng tư thì thuyền của thiếu nữ áo đen và thuyền của hai chàng chỉ còn cách nhau độ mười trượng thôi.

Ngay lúc ấy, đột nhiên hai chàng giật mình thấy thiếu nữ áo đen bỗng buôn rơi mái chèo, tự nhiên ngã ùm xuống nước trôi phăng phăng trở lại hướng đông với một tốc độ nhanh kinh khủng.

Trác Dật Luân biết có chuyện không xong, chàng gọi Tư Mã Hào cũng đang hoảng kinh lúnh quýnh:

- Tam ca có biết lợi không? Mau nhảy xuống vớt nàng lên.

Tư Mã Hào gật đầu đáp “có ” rồi vội cởi phăng áo ngoài ra vớt trên thuyền, giở ngay thức “Ngư ưng nhập thủy” nhảy vút ra xa hơn bảy tám trượng, cầm đầu lao xuống dưới nước không làm bắn một giọt nước. Thấy thế nhảy Trác Dật Luân biết Tư Mã Hào rất thạo thủy công, chàng tạm yên lòng, vội nhấn mạnh mái chèo, vùn vụt cho thuyền xuôi theo dòng nước chờ cứu ứng.

Tư Mã Hào không khác gì con giao long vẫy vùng giữa giòng nước cuộn nổi sóng, chàng bơi rất nhanh, không mấy chốc đã theo kịp thiếu nữ áo đen đang thả trôi bèo bồng theo sóng nước.

Tư Mã Hào thật xứng danh là một nhân vật thạo thủy tính, chỉ một cái phóng tay, chàng đã chụp được đuôi tóc nạn nhân, kéo phăng trở lại.

May thay lúc ấy Trác Dật Luân cũng đã kịp thời bơi thuyền tới, chàng vội tiếp tay bế xốc ngang hông cô gái đưa được nàng lên thuyền.

Tư Mã Hào vừa tung mình nhảy lên, Trác Dật Luân liền cười nói:

- Tam ca hay quá! Nước chảy siết vậy mà tam ca cứu được nàng thì quá tài tình thật..

Tư Mã Hào vừa giữ nước, vừa đáp:

- May là nàng ngất liệm trước khi rơi tòm xuống nước chớ nếu không làm gì nàng nổi trôi linh binh cho ngu huynh cứu được.

Trác Dật Luân ngắm kỹ thiếu nữ thấy nàng xinh đẹp tuyệt vời. Chàng còn mang máng nhận ra mặt nàng khi nàng giả trang thành cô chủ quán hôm qua.

Tư Mã Hào hớn hở vì đã cứu được người đẹp bỗng chàng cau mày nói:

- Là thật! Võ công của nàng cao hơn bọn mình một bậc nhưng tại sao tự nhiên nàng lại có thể mê man bất tỉnh ngã lặn xuống nước?

Rồi chàng lại hỏi Trác Dật Luân:

- Hiền đệ đâu hiền đệ hãy trở tài bắt mạch cho nàng thử coi.

Trác Dật Luân cười nói:

- Tam ca chớ có lo sợ, nàng đã được cứu lên khỏi mặt nước thì dầu Ngũ Điện Diêm La có sai quỷ sứ đến đây bắt nàng đệ cũng có thể giữ nàng sống thêm được năm ba hôm như thường.

Trác Dật Luân vừa trấn an Tư Mã Hào vừa bắt mạch cho thiếu nữ áo đen.

Trác Dật Luân đã biết trước sự tình ắt không phải tầm thường, quả nhiên xem xong mạch cho nàng chàng vụt biến sắc gơ hai ngón tay định điểm ngay vào giữa ngực nàng.

Tư Mã Hào thấy vậy cả kinh lật đặt gơ tay ngăn cản đồng thời run giọng nói:

- Hiền đệ, sao lại phải làm như thế? Không lẽ nàng đã bị trúng độc đến vô phương giải cứu?

Không muốn để mất thời giờ vô ích Trác Dật Luân vội gạt tay Tư Mã Hào sang một bên dùng tay trái điểm vào bảy nơi đại huyệt của thiếu nữ áo đen.

Khi ấy Tư Mã Hào cũng nhận ra Trác Dật Luân không hề có ác ý gì đối với thiếu nữ áo đen nên chàng nín thinh luôn.

Điểm xong bảy đại huyệt của thiếu nữ Trác Dật Luân thở phào một hơi nói với Tư Mã Hào:

- Tam ca, đệ đã bảo nàng không việc gì, sao tam ca lại chẳng tin đệ. Chẳng lẽ đệ đi hủy diệt mạng nàng hay sao mà tam ca nghi ngại Tư Mã hào đỏ mặt, vội vàng xin lỗi rồi nói:

- Hiền đệ, có phải nàng đã bị trúng kỳ độc nên hiền đệ buộc phải dụng thủ pháp vừa rồi ngăn cản huyết mạch, không để chất độc lan tràn?

Trác Dật Luân gật đầu chận lời:

- Nàng quả thật đã bị trúng độc kỳ dị lắm.

Tư Mã Hào nghe nói thế hoảng hồn, vội hỏi:

- Thế mạng sống nàng có sao không hiền đệ?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Tuy nàng bị trúng kỳ độc, nhưng không đến nỗi phải bỏ mạng. Dụng ý của đối phương chỉ cốt làm nàng mê và ngớ ngẩn thôi.

Tư Mã Hào ngạc nhiên:

- Hiền đệ có nhận ra kẻ nào đã hại nàng không?

Trác Dật Luân nhẹ thở dài đáp:

- Biết thế nào được? Vấn đề này vô cùng phức tạp khó lòng suy đoán lắm. Giờ phải cho nàng uống hai viên linh đơn để ngăn chặn chất độc lan tràn vì nếu bế huyệt quá lâu ắt sẽ có hại tới thân thể chứ chẳng chơi đâu.

Dứt lời Trác Dật Luân liền lấy hai viên linh đơn bỏ vào miệng nạn nhân rồi hòa giải ngay huyết đạo cho nàng.

Tư Mã Hào bỗng cau mày:

- Hiền đệ bảo rằng hai viên linh đơn của hiền đệ chỉ có thể ngăn cản chất độc không cho lan tràn thêm chứ không thể hóa giải nói độc tố thật sao?

Trác Dật Luân không trả lời, chàng bắt đầu tịnh tâm ngưng thần xem mạch lại cho thiếu nữ áo đen.

Tư Mã Hào không dám hỏi han làm rộn nữa, nhưng nhìn thấy sắc trầm trọng trên mặt Trác Dật Luân không cũng có thể đoán biết được bệnh tình của cô gái thế nào rồi.

Quả nhiên sau khi xem xong mạch cho nạn nhân Trác Dật Luân bỗng lắc đầu thở dài nói:

- Thứ độc được này đặc biệt và lợi hại lắm, không những không thể hóa giải được, như ngay sự ngăn cản không cho nó lan tràn ra chỗ khác cũng...

Tư Mã Hào kinh hoảng chận nói:.

- Thế thì làm sao bây giờ hiền đệ. Chẳng lẽ để nàng nguy khốn hay sao. Trời ơi, tại ngu huynh hồ đồ không cho hiền đệ bế huyệt cho nàng ngay lúc đó nên mới ra nông nỗi này đây.

Không muốn cho Tư Mã Hào phải hối hận lời thôi, Trác Dật Luân liền nói:

- Không phải lỗi ở tam ca đâu. Tại bọn mình giải độc hơi trễ.

Tư Mã Hào đột nhiên quắc cặp mắt nói lớn:

- Thế thì phải rồi, chính thiếu nữ áo đỏ đã lén hạ độc thủ hại nàng chứ không ai vào đó?

Trác Dật Luân lắc đầu bảo:

- Không phải, đây là một thứ độc được công phạt rất chậm khác những thứ độc được có sức công phá rất nhanh của Bào Hạo Hồng Nhan. Theo đệ nghĩ, nàng này chắc đã bị trúng độc hồi trưa nay.

Tư Mã Hào chắc lưỡi khổ sở như chính chàng ta lâm nạn vậy.

- Không giải cứu được nàng liệu bệnh tình nàng có nguy ngập lắm không hiền đệ?

Trác Dật Luân đáp:

- Thật tình tiểu đệ cũng không sao đoán trước được, chỉ còn cách là chờ nàng tỉnh lại ta sẽ xét hành vi của nàng mà giải quyết sau thôi.

Tư Mã Hào ngấm thiếu nữ áo đen một hồi rồi lắc đầu nói:

- Nàng dám trêu chọc bọn ta như vậy, rõ ràng là nàng thông minh lợi hại ghê lắm, dễ gì nàng lại bị lừa đến nỗi trúng độc mê man khổ sở như vậy.

Trác Dật Luân gật đầu nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như thế, nhưng chỉ lạ là tại sao đối phương không lấy mạng nàng mà lại chỉ muốn hại nàng điên loạn thôi?

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói thế anh chàng điếng hồn quay lại nói:

- Hiền đệ nói nghe phải đấy, trong vụ này sợ còn ngấm ngầm âm mưu sâu độc gì khác cũng không biết chừng.

Trác Dật Luân cười đáp:

- Hiện giờ ngay đến thân phận và tên họ của nàng, bọn mình còn chưa hiểu rõ nữa là trông rõ nào là âm mưu sâu độc, hung phạm hay người hóa giải kỳ độc và khôi phục lại linh từ cho nạn nhân. Nhưng việc đó đệ e còn khó hơn cả việc lên trời nữa đấy tam ca.

Trác Dật Luân vừa nói dứt lời, thiếu nữ áo đen bỗng trở mình khẽ cựa quậy, làm Tư Mã Hào mừng rỡ quýnh cả lên.

Chàng ta gọi Trác Dật Luân:

- Hiền đệ, nàng đã tỉnh lại rồi kia, hiền đệ mau hỏi rõ tên họ và thân phận của nàng thử xem.

Tư Mã Hào mới nói xong Trác Dật Luân chưa kịp phản ứng thì thiếu nữ áo đen bỗng ngồi nhồm dậy, trừng đôi mắt to đen lấy cực kỳ xinh đẹp nhìn hai chàng không hề nhấp nháy.

Là người rất tinh thông y đạo, Trác Dật Luân nhận ngay được cặp nhãn thần của thiếu nữ đã mất hết vẻ tinh anh, nên trong bụng chàng lo lắng vô cùng.

Nhìn trân trân Trác Dật Luân và Tư Mã Hào hồi lâu, thiếu nữ đột nhiên lẩm bẩm:

- Ta muốn đến Đồng Bách Sơn!

Câu nói ấy của thiếu nữ đã khiến Trác Dật Luân và Tư Mã Hào đồng ngẩn người đưa mắt nhìn nhau.

Hai chàng muốn đến Đồng Bách Sơn, thiếu nữ này cũng muốn đến Đồng Bách Sơn, thật là chuyện lạ kỳ rất hiếm thấy trong trường hợp ngộ nghĩnh này!

Tư Mã Hào thấy Trác Dật Luân vẫn đứng yên, liền bước lại dịu giọng hỏi:

- Cô nương tôn tánh phương danh là...

Nhưng Tư Mã Hào chưa kịp hỏi dứt câu thiếu nữ bỗng trợn mắt nạt lớn:

- Tên họ ta mi hỏi để làm gì?

Nạt xong nhanh như chớp nàng vụt tung tay tát Tư Mã Hào một cái bốp.

Tư Mã Hào không ngờ mình ân cần thăm hỏi, lại bị ăn bạt tai tàn nhẫn như vậy, chàng ôm má nóng rất như vừa bị phỏng lửa, nhìn thiếu nữ ngẩn ngơ không nói được một tiếng nào cả.

Trác Dật Luân trông thấy thế thì cười thầm trong bụng, chớ không dám cười ra mặt, chàng cũng nín thinh luôn.

Tát Tư Mã Hào một tát xong thiếu nữ vẫn thản nhiên như thường nàng lại nói khơi khơi.

- Ta muốn đến Đồng Bách Sơn!

Đã bị ăn tát nên thân, lại thấy Trác Dật Luân cứ đứng chết trân một chỗ không nói tiếng nào với thiếu nữ, Tư Mã Hào tức lắm, nhưng chàng ta không khác gì thằng cảm ngậm phải bồ hòn, đặng ghét không thể mở miệng kêu thưa với ai được nên chàng ta đành nuốt hận.

Đến chừng nghe thiếu nữ nói muốn đến Đồng Bách Sơn nữa, chàng mới lấy hết can đảm bùm má cổ lấy giọng ôn tồn hỏi:

- Cô nương, cô nương muốn đến "Đồng Bách Sơn" để làm gì?

Thiếu nữ áo đen lại bỗng quát mắt, nạt nữa:

- Việc gì tới người?

Tư Mã Hào giật mình lật đật bước lui nửa bước đề phòng tức khắc. Quả nhiên, vừa nạt thiếu nữ vừa vung tay tát thật mạnh. Nhưng lần này Tư Mã Hào đã biết khôn, chàng đã né kịp khiến thiếu nữ tát hụt vào gió nghe vù một tiếng!

Tư Mã Hào không dần được cơn giận nữa, chàng vừa định bước lên làm dữ với thiếu nữ, thì Trác Dật Luân thoáng nghĩ ra một ý hay vội kêu to:

- Tam ca dừng lại!

Rồi chàng nói với thiếu nữ:

- Cô nương đừng tát hấn, hấn là Tư Mã Hào đấy.

Thiếu nữ áo đen trừng mắt hỏi:

- Tư Mã Hào thì sao? Hấn là Tư Mã Hào ta vẫn đánh hấn như thường, có sao không?

Dứt lời, nàng lại quát mắt nhìn Tư Mã Hào sắp sửa muốn giơ tay tát nữa vậy!

Trác Dật Luân vội kêu:

- Cô nương, cô nương đã phạt hấn đủ ba lần rồi, một lần khiến mặt hấn nóng rát, một lần ruột hấn cồn cào sôi sục, một lần lòng hấn phát hỏa. Cô nương có hứa rằng từ đó trở đi không đánh hấn nữa và sẽ kết bạn với hấn. Cô nương mau nhớ lại xem. Hấn là Tư Mã Hào đó.

Thiếu nữ áo đen mắt lơ đãng, khẽ nhướn cao mày liễu, lẩm bẩm:

-...thật ta đã hứa như thế sao?

Trác Dật Luân nghe lọt nên gật đầu:

- Thật thế cô nương thử nghĩ kỹ xem.

Thiếu nữ bồng cúi đầu lẳng lặng, hình như đang suy nghĩ vậy.

- Ta nhớ hết rồi! Nhưng chỉ còn nhớ lời mờ thôi. Ừ! phải, hình như ta có nói thế!

Nói xong, nàng lại chăm chú nhìn Tư Mã Hào, đoạn vẫy tay gọi:

- Hãy lại đây, sao người tránh xa thế. Hãy lại gần đây.

Trông thấy bộ dạng sợ sệt của Tư Mã Hào thiếu nữ bồng tươi cười, hai bên má lúm đồng tiền, trông rất duyên dáng. Nàng lại nói:

- Người đừng sợ, ta không đánh người nữa đâu, ta muốn kết giao với người.

Ma lực của mỹ nhân thật vô cùng huyền diệu!

Tư Mã Hào nhìn nụ cười và đôi má lúm đồng tiền duyên dáng của cô gái chàng quên hết cả sợ vội tiến lại gần nàng.

Trác Dật Luân mỉm cười đứng xem thấy tính tình ngang ngược của thiếu nữ áo đen bác giác chàng liên tưởng đến Bào Hạo Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên người chàng yêu cũng có một tính nết hao hao như thế.

Tư Mã Hào làm gan bước đến ngồi sát gần nàng tươi cười hỏi:

- Cô nương kêu tại hạ có chuyện gì?

Thiếu nữ áo đen giương to cặp mắt long lanh đen sáng:

- Người... người kêu là Tư Mã Hào?

Tư Mã Hào không dám trả lời ngay cái câu người ta thường nói là “người hỏi ta làm gì”, chàng gật đầu đáp giọng hết sức êm dịu:

- Phải đấy cô nương!

Thiếu nữ áo đen bồng giơ tay lên cao, đúng y thủ pháp nàng thi triển tạt tai Tư Mã Hào hai lần kia, nhưng khí thế lần này có bề chậm hơn hai lần trước nhiều.

Tư Mã Hào giật mình muốn tránh né, nhưng kịp nghĩ lại, lần này thiếu nữ áo đen chưa có vẻ gì trở mặt, chưa chắc nàng nổi giận tạt mình, nếu như chàng sợ hãi né tránh có thể khiến nàng nghi lầm chàng là kẻ nhát gan, không phải người anh hùng, nên chàng đứng yên.

Người xưa thường nói: “đừng bảo gió nam thường thổi hướng bắc, có khi gió bắc cũng thổi về nam”, Tư Mã Hào từ khi gặp gỡ nàng thiếu nữ áo đen đã được Trác Dật Luân kêu nàng là “Lật Thủ Thần tiên” có thể nói chàng đã bị thật thòi đủ đường. Nhưng không ngờ lần này không hiểu thời lai vận chuyển thế nào mà tiền oán tiền tao, xui chàng gặp một sự may mắn vô cùng hả dạ.

Nói rõ hơn nghĩa là cái giơ tay của thiếu nữ áo đen lần này quả nhiên không phải để đánh chàng, mà nàng giơ bàn tay xinh xắn xoa nhẹ má lên má sưng vù của chàng, đồng thời nàng không ngớt dịu dàng an ủi.

- Ta đã bảo ta không đánh người nữa, không lẽ bây giờ lại đánh người, như thế coi sao được. Người có giận ta không?

Giọng nói ngọt ngào êm ái và sự vuốt ve an ủi mà nàng làm Tư Mã Hào muốn hồn siêu phách lạc. Tuy nhiên đang đứng trước mặt Trác Dật Luân nên Tư Mã Hào cũng không khỏi đỏ mặt hổ thẹn không sao chịu nổi.

Trác Dật Luân biết thiếu nữ áo đen tâm thần bất định thất thường nhưng hiện giờ nàng đang biểu lộ những gì trong nội tâm một cách chân thành nên chàng lo ngại Tư Mã Hào vì quá thẹn mà làm phật ý nàng khiến tình nhiên sinh chướng, hảo sự nan hài. Do đó chàng lập tức cười nói:

- Cô nương chớ nên câu nệ. Tư Mã tam ca của tại hạ sinh bình rất thích được người khác tát tai như thế lắm nếu cô nương muốn thì cứ việc tát thêm cho anh ấy vài ba cái nữa, cũng không hề gì.

Thiếu nữ áo đen nghe nói nhớn miệng cười hỏi Tư Mã Hào:

- Bộ người nghiện tát tai lắm sao? Người thích được người khác tát tai lắm hả?

Tư Mã Hào định phủ nhận nhưng chợt trông thấy Trác Dật Luân ngăm ra hiệu, tuy nhất thời không hiểu nổi dụng ý của Trác Dật Luân thế nào, chàng cố gượng cười mà không trả lời.

Cái cười mà không đáp của Tư Mã Hào lúc này chết nỗi gần như chàng đã mặc nhận vì thiếu nữ áo đen bỗng dựng ngược mày giơ thẳng cánh tay ngà ngọc tát thêm vào má Tư Mã Hào một tát nẩy lửa!

Tát xong thiếu nữ áo đen bỗng vụt biến sắc nàng thu ngay tay về hai mắt chợt nhìn về phía xa xăm miệng lại lẩm bẩm:

- Ta... ta muốn đến Đồng Bách sơn.

Tư Mã Hào thấy vậy quên cả đau đớn, trong lòng lo sợ chàng cau mày nói nhỏ với Trác Dật Luân:

- Hiền đệ thần trí của nàng... biến đổi bất thường như vậy biết làm sao bây giờ?

Trác Dật Luân tự thấy không thể nào dùng y thuật của mình chữa khỏi cho thiếu nữ ngay lúc này được nên chàng đáp:

- Giờ thì đem nàng trở về lữ điếm, nàng thay đổi quần áo rồi sẽ tính.

Tư Mã Hào liền dịu ngọt hỏi thiếu nữ:

- Cô nương còn nhớ cô nương đã ở trọ ở lữ quán nào tại Đại Độ Khẩu không?

Thiếu nữ áo đen lắc đầu tỏ dấu không biết gì cả.

Tư Mã Hào chán nản bỗng Trác Dật Luân cười bảo:

- Tam ca hãy yên tâm, Đại Độ Khẩu không rộng mấy, lữ điếm cũng không có nhiều, mình cứ việc đưa nàng tới đấy, thế nào cũng tìm ra được lữ điếm nàng trọ chứ chẳng không.

Thế rồi hai chàng liền chèo thuyền vào. Vừa vào tới bờ, bỗng thiếu nữ áo đen như đã nhớ lại chuyện đã qua, nàng ngoe nguẩy đi thẳng về phía trước, không bao lâu tới một lữ điếm.

Trác Dật Luân, Tư Mã Hào theo sau mừng rỡ. Thế là hai chàng cũng thuê ngay phòng tại đấy để nghỉ ngơi, đồng thời tìm cách đoán lần nguyên cơ thiếu nữ bị trúng độc đến loạn trí.

Thiếu nữ áo đen vẫn bước vào phòng, hai mắt nàng lại lơ đãng miệng lẩm bẩm:

- Ta... ta muốn đến Đồng Bách Sơn.

Bước theo sau lưng Tư Mã Hào bỗng thấy trên mặt bàn trong phòng nàng có một phong thư ai đã mở sẵn có đề một hàng chữ:

- Ta muốn đến Đồng Bách Sơn.

Tư Mã Hào trông thấy bức thư thì hết sức kinh ngạc, định chạy ngay lại cầm lên xem bỗng Trác Dật Luân nhanh miệng la lên:

- Tam ca dừng tay lại.

Tư Mã Hào nghe gọi liền giật mình nhìn lại, Trác Dật Luân thông thả bước tới vội móc ra một cây kim bạc, khẽ khều bức thư rồi mỉm cười bảo với thiếu nữ áo đen:

- Cô nương hãy đi thay quần áo đi, bọn này sẽ đi chung với cô nương lên Đồng Bách Sơn.

Thiếu nữ chợt tươi cười mừng rỡ, gật đầu lia lịa. Nàng chỉ vào hai chàng:

- Hai người chịu đi với ta lên Đồng Bách Sơn, thì hay biết mấy. Ta thích nhất người nào chịu để ta tát tai mà không dám đánh lại! A... hửn tên là Tư Mã gì kia?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Tư Mã Hào, tam ca của tại hạ tên là Tư Mã Hào.

24. Đông Môn Khả Nhân

Thiếu nữ nghe Trác Dật Luân lặp lại tên Tư Mã Hào, nàng bỗng kêu lên:

- Đúng rồi! Chính ta cũng nhớ hửn tên là Tư Mã Hào! Nếu hửn là “Tam Mã ý” thì chính là đồ tồi!

Tới đây, trong khi thiếu nữ áo đen đi thay quần áo, Trác Dật Luân vội cùng Tư Mã Hào nhanh chân trở về phòng mình.

Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi Trác Dật Luân:

- Hiền đệ dùng mũi kim bạc khều phong thư lên làm gì vậy?

Trác Dật Luân đáp:

- Tiểu đệ hoài nghi nguyên nhân làm nàng ta thất thần lạc phách chính do bức thư này gây ra.

Tư Mã Hào gật đầu nói:

- Bức thư này quái dị lắm, bởi nàng luôn luôn lẩm bẩm câu viết trong thư: “Ta muốn đến Đồng Bách sơn”.

Trác Dật Luân bỗng nhìn mũi kim bạc, rồi nói:

- Tam ca hãy xem, tiểu đệ đã đoán không sai mà, chính trên bức thư này có bôi thuốc độc.

Tư Mã Hào vội nhìn kỹ cây kim dài hơn năm tấc trên tay Trác Dật Luân, chàng thấy đầu kim bạc đã quá nửa bị đen xám.

Tư Mã Hào cau mày hỏi:

- Hiền đệ là một danh y, chẳng hay hiền đệ có nhận ra được thứ độc được gì chăng?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp:

- Các loại độc vật trong thiên hạ cò vô số kẻ ta không thể nhận hết được. Vả tại thứ độc môn bí được này đã do nhiều thứ kỳ hợp luyện chế thành làm sao mà đoán ra được. Tuy nhiên đệ vẫn có thể biết được sự tác dụng của nó.

Tư Mã Hào vừa đốt cháy bức thư có tẩm thuốc độc vừa nói:

- Tác dụng của nó đã rành rành ra đây rồi, nàng ta hiện không loạn trí là gì?

Trác Dật Luân gật đầu nói:

- Đành là như thế, nhưng cũng may đối phương chưa hoàn toàn định đoạt được ý nguyện.

Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ bảo sao?

Trác Dật Luân giải thích:

- Tiểu đệ muốn nói là nàng bị ngộ độc không mấy nặng chưa đến nỗi đúng y như ý muốn kẻ ám hại nàng. Tam ca không nhớ khi ở trên sông, nàng vẫn còn có hảo cảm với tam ca, và khi lên đến bờ rồi nàng còn nhận ra được quán trọ của nàng sao?

Tư Mã Hào gục gặt đầu:

- Ngu huynh đã hiểu rồi có phải thần trí của nàng tuy bị hôn mê nhưng hãy còn nhẹ vẫn còn có thể hy vọng khôi phục lại trí nhớ cho nàng không?

- Phải đấy! Bởi thế đệ mới định khi đi chung với nàng lên Đồng Bách Sơn, dọc đường ta sẽ cho tràng uống một ít thuốc định thần đồng thời ta dẫn dụ nàng khôi phục lại trí nhớ. Như thế rất có thể ta thành công lắm.

Tư Mã Hào bỗng cau mày nói:

- Hiền đệ sao ngu huynh nghĩ kẻ hạ độc hại nàng mười phần hết chín phần là Độc cô Trí, kẻ cầm đầu nhóm Lục Tàn Bang quá?

Trác Dật Luân nhẹ cười đáp:

- Cũng có thể lắm vì Độc Cô Trí là một danh gia dụng độc nổi tiếng của đương thế võ lâm, nhất là Thiên Huyền Cốc lại ở trong Đồng Bách Sơn nữa.

Tư Mã Hào lại cười hỏi:

- Ngu huynh cũng không lạ gì tài nghệ dụng độc của Độc Cô Trí có một không hai, nhưng không hiểu tại sao phen này lão ta lại ra tay hại cường địch nhẹ như thế?

Trác Dật Luân đáp:

- Việc này không những đệ đã nghĩ qua, mà còn có thể bảo rằng thấu đáo nữa. Tiểu đệ xét thì có hai nguyên nhân.

Tư Mã Hào chụp hời nhanh:

- Hai nguyên nhân gì? Hiền đệ hãy nói rõ cho ngu huynh biết với.

Từ từ hớp xong một ngụm trà, Trác Dật Luân mới nói:

- Nguyên nhân thứ nhất là Độc Cô Trí muốn nàng ta đích thân lên thẳng Đồng Bách sơn, tự động rơi vào lưới bẫy của lão. Vì thế mà lão mới nhẹ tay, chứ nếu lão quyết tâm làm cho nàng bị hoàn toàn điên loạn, thì làm sao lão đạt được kế hoạch lão đã sắp bày.

Tư Mã Hào nhẹ gật đầu lia lịa:

- Có lý! Có lý lắm! Thế còn nguyên nhân thứ hai?

Trác Dật Luân nói tiếp:

- Còn nguyên nhân thứ hai là vì nàng ta có một nội công thâm hậu tự nhiên bị trúng độc nhẹ hơn người thường.

Nghe Trác Dật Luân nói rõ điểm này, và sức nhớ lại công lực phi thường trước kia của thiếu nữ áo đen. Tư Mã Hào công nhận lời nói của Trác Dật Luân là đúng.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại Tư Mã Hào bỗng hỏi giọng mê hoặc:

- Hiền đệ, nàng ta không mù không câm cũng không điếc và không phải là người tàn phế tại sao Độc cô Trí lại phải tốn công dụ nàng lên Đồng Bách Sơn để làm gì?

Trác Dật Luân chính sắc đáp:

- Đây là nghi vấn hết sức nan giải. Đệ nghĩ muốn tìm hiểu được lý do có lẽ cần nhất là phải hiểu rõ thân phận của nàng trước đã.

- Nhưng nàng không nhớ mới khổ đấy chứ.

- Ngay đến tên Tư Mã Hào của tam ca nàng còn nhớ được, huống hồ là tên họ của chính nàng.

- Khó là khó ở chỗ làm sao tìm cách hỏi khéo đó thôi.

Vừa nói đến đây Trác Dật Luân và Tư Mã Hào chợt nghe có tiếng gõ cạch cạch.

Tư Mã Hào vội chạy ra mở cửa không ngờ là thiếu nữ áo đen. Nàng đã thay xong y phục tay xách hành lý vừa thấy hai chàng nàng nhìn trân trân, miệng không ngớt lẩm bẩm nói:

- Ta muốn đến Đồng Bách Sơn. Ta muốn đến Đồng Bách Sơn.

Tư Mã Hào thấy nàng cứ nhìn ngay mình nói vậy vội quay nhìn Trác Dật Luân chớ không dám đáp liền.

Trác Dật Luân hiểu ý liền gật đầu cười nói:

- Bọn ta còn ở lại đây làm gì, bây giờ bắt đầu lên đường là vừa, đi chậm chậm cũng được.

Thế là Tư Mã Hào lập tức kêu điểm tiểu nhi tính tiền, rồi cùng với Trác Dật Luân và thiếu nữ thẳng đường đến Hồ Bắc.

Dọc đường, Trác Dật Luân liền thực hành mưu định. Trước hết chàng chỉ Tư Mã Hào, rồi nhìn thiếu nữ áo đen, vui vẻ cười hỏi:

- Cô nương, cô nương còn nhớ tên họ của anh này là gì không?

Thiếu nữ có vẻ thân thiết nhìn qua Tư Mã Hào, rồi không chút chần chờ đáp ngay:

- Hẳn dám trần truồng tuột áo quần trước mặt ta, nên không đời nào ta quên được hẳn, hẳn là Tư Mã Hào.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của Trác Dật Luân, luôn cả Tư Mã Hào!

Hai chàng không ngờ là nàng dám nói tuốt tuốt và nói trúng phóc như người tinh trí như vậy!

Tư Mã Hào bỗng đỏ cả mặt thẹn chín người.

Trác Dật Luân có nhin cười gật đầu nói:

- Đúng! Hẳn kêu là Tư Mã Hào! Còn tại hạ Trác Dật Luân nhưng không hiểu phương danh quý tính của cô nương là gì?

Tư Mã Hào biết Trác Dật Luân đang tìm lời khơi lại trí nhớ cho nàng để nàng nói rõ họ tên trong lòng hết sức bái phục.

Thiếu nữ nghe Trác Dật Luân hỏi đến tên họ thì lại bỗng ngẩn người rồi suy nghĩ, nàng chợt lắc đầu đáp:

- Ta không sao nhớ ra được! Không biết ta họ gì? Tên gì?

Trác Dật Luân không bỏ lỡ cơ hội vục hỏi:

- Chắc cô nương họ Trương?

Thiếu nữ lại lắc đầu!

Tư Mã Hào đi bên cạnh vọt miệng hỏi tiếp:

- Hay cô nương họ Ngưu?

Thiếu nữ lại cũng lắc đầu.

Trác Dật Luân không ngã lòng, thoáng nghĩ ra một ý hay chàng liền nói:

- Cô nương hãy lắng nghe để tại hạ bảo Tư Mã tam ca của tại hạ đọc hết các thứ họ cho cô nương nghe khi đọc đến họ của cô nương cô nương sẽ nhớ ra ngay.

Thiếu nữ mở to cặp mắt cực kỳ mỹ lệ nhìn trân trân vào mặt Tư Mã Hào rồi khẽ gật đầu.

Trác Dật Luân vội bảo Tư Mã Hào:

- Tam ca hãy bắt đầu đọc “Bách Gia Tánh” cho cô nương nghe đi nhớ đọc thật chậm từng tiếng một.

Tư Mã Hào suýt tý nữa phải bật cười vì trò gọi trí nhớ bằng cách đọc họ tên này, tuy nhiên chàng cũng cho rằng đây là phương pháp tuyệt diệu nhất! Chàng liền tăng hắng lấy giọng rồi bắt đầu đọc từng họ một.

- Triệu, Tiền, Tôn, Lý, Châu, Ngô, Trịnh, Vương, Phùng, Vệ, Tưởng, Trầm, Hàn, Dương....

Thiếu nữ lẳng lặng nghe đến đây nàng vẫn chẳng nói hoặc tỏ vẻ phản ứng..

Trông thấy bộ mặt ngây thơ gần như khờ dại của nàng, Tư Mã Hào vừa yêu vừa thương kể lại đọc tiếp:

-... Vân, Tô, Phan, Các, Hải, Phạm, Bành, Lãnh, Lỗ, Vi, Xương, Mã, Miêu, Phượng, Hoa, Phương...

Bỗng thiếu nữ bừng sáng hai mắt cất tiếng kêu lớn:

- Người vừa nói gì đấy?

Tư Mã Hào vừa mừng vừa sợ, đáp:

- Tại hạ vừa đọc Miêu Phượng, Hoa Phương, cô nương có phải họ Miêu? họ Phượng?

Họ Hoa? Hay là họ Phương không?

Thiếu nữ đột nhiên lại lắc đầu, thở dài:

- Không đúng! Hết thấy đều không đúng!

Tư Mã Hào nóng ruột, lại buột miệng đọc tiếp đến lượt họ kếp:

- Tư Mã, Thượng Quan, Âu Dương, Hạ Hầu, Gia Cát, Văn Nhân, Đông Phương...

Vừa đi vừa lắng tai nghe, khi Tư Mã Hào đọc tới họ Đông Phương bỗng thiếu nữ dừng lại kêu lên:

- Hãy thông thả một chút.

Rồi nàng lẩm bẩm: “Đông Phương, Đông Phương, Đông Phương...” Nàng đọc đi đọc lại ba lần hai tiếng Đông Phương với một thần sắc hoang mang bất định!

Trác Dật Luân thấy vậy vội bảo nhỏ Tư Mã Hào:

- Tam ca hãy để ý vừa rồi là “Miêu Phượng, Hoa Phương”. bây giờ là “Văn Nhân, Đông Phương” chắc chữ “Phương” có liên hệ mật thiết với nàng ta đấy.

Tư Mã Hào để tâm bắt mạch phản ứng của thiếu nữ. Trác Dật Luân chợt hỏi nàng:

- Phải cô nương họ Đông Phương không?

Thiếu nữ áo đen chớp mắt mấy cái rồi ngập ngừng gật đầu đáp:

- Hình như là phải đấy!

Kế đó nàng bỗng lắc đầu kêu lên:

- À! Mà hình như là không phải nữa! Trời ơi, hai người làm ta điên mất!

Trác Dật Luân sực nghĩ tới trong “Bách Gia Tánh” còn có thêm họ “Đông Môn, Tây Môn ” chàng vội hỏi:

- Cô nương, tại hạ xin hỏi cô nương lần nữa, có phải cô nương họ Đông Môn không?

Thiếu nữ áo đen như người vừa tỉnh cơn mê muội, nàng kêu “á” một tiếng, gật đầu nói lia lịa:

- Đúng rồi! Người nói đúng rồi! Họ ta không phải Đông Phương mà là Đông Môn!

Tư Mã Hào sung sướng muốn điên lên, chàng cười nói với Trác Dật Luân:

- Hiền đệ, phương pháp gọi nhớ của hiền đệ hay quá không ngờ có hai tiếng “Đang Môn” mà hiền đệ đã giải quyết được một vấn đề nan giải như thế ngay!

Trác Dật Luân cũng mừng rỡ không kém chàng tiếp hỏi thiếu nữ:

- Đông Môn cô nương, phương danh của cô nương kêu là gì, cô nương có nhớ...

Nhưng chàng chưa hỏi hết ý thì thiếu nữ bỗng trừng con mắt lắc lắc đầu nói:

- Ta quên mất rồi! Tánh thị có liên quan hệ đến tổ tiên không thể tự ý sửa đổi được, còn tên thì có muốn sửa đổi ra sao cũng được, sao người không đặt cho ta một cái tên mà lại dài dòng hỏi lời thôi vậy.

Tư Mã Hào vội nói xen vào:

- Hiền đệ, Đông Môn cô nương nói đúng đấy, tên thì mung lung khó nhớ khó nghĩ ra lắm ta nên tạm đặt cho nàng một tên khác đi, hiền đệ hãy chịu khó giúp nàng với.

Trác Dật Luân quay nhìn Tư Mã Hào rồi bật cười nói:

- Tam ca, hôm nay tam ca ra công giúp đỡ Đông Môn cô nương sau này...

Thiếu nữ vừa nghe đến đây bỗng nàng dựng ngược mày, chặn ngang lời Trác Dật Luân.

- Hắn nói có gì không đúng đâu. Hắn đã tốt với ta, tự nhiên hắn phải nói giúp ta chứ.

Lời nói của nàng nghe rất ngây thơ, song vì nàng nói thẳng, trúng ý Tư Mã Hào nên chàng thẹn đỏ mặt.

Tư Mã Hào lấy mắt ngầm ra hiệu bảo Trác Dật Luân nên nghe nàng đặt cho nàng một cái tên cho rồi.

Trác Dật Luân hội ý gật đầu, chàng cười nói đùa với Tư Mã Hào:

- Hay lắm, tam ca hãy nhớ kỹ món nợ này nhé khi nào xong việc Đồng Bách Sơn rồi chừng ấy đệ sẽ tính sau với tam ca.

Thiếu nữ lại bỗng nhìn Trác Dật Luân chớp mắt với giọng thơ ngây:

- Hắn gọi người là hiền đệ, người gọi hắn là tam ca còn ta phải gọi người là gì?

Câu hỏi bất ngờ của thiếu nữ khiến Trác Dật Luân ngẩn người, không biết trả lời ra sao cho hợp ý.

Tư Mã Hào liền cười đáp thay:

- Đại danh của Trác hiền đệ là Dật Luân, Đông Môn cô nương cứ kêu chàng là Trác huynh được rồi.

Thiếu nữ áo đen hơi cau mày rồi hé cười kêu hỏi Luân Dật Luân:

- Trác huynh, Trác huynh đã nghĩ ra chưa? Trác huynh định đặt tên tiểu muội là gì đấy?

Trác Dật Luân thấy nàng gọi ngay mình là Trác huynh và cười nói có duyên thật đáng yêu chàng liền đáp ngay:

- Đông Môn cô nương thẳng thắn đôn mỷ không cần phải chuốt cũng xinh đẹp tuyệt vời, có thể tặng hai tiếng “Khả Nhân” làm tên cô nương được lắm.

Tư Mã Hào đọc đi đọc lại bốn tiếng “Đông Môn Khả Nhân” nhiều lần thấy âm vần nghe rất kêu lại không mất vẻ tao nhã liền vỗ tay khen ngợi:

- Hiền đệ trí óc thật là miễn tiệp, đặt tên nghe khéo quá!

Trác Dật Luân vui vẻ nói pha trò:

- Tam ca cứ không ngớt lời khen ngợi coi chừng tiểu đệ đòi thêm tiền thưởng đấy.

Tư Mã Hào cũng đùa lại:

- Sao hiền đệ lại đòi tiền thưởng của ngu huynh? Hiền đệ nên hỏi Đông Môn cô nương mới phải, bởi hiền đệ đã đặt tên giùm nàng chứ có đặt giùm cho ngu huynh đâu.

Trác Dật Luân vội nhìn Đông Môn Khả Nhân rồi lắc đầu nói:

- Tiểu đệ không dám hỏi cô ta, vì nàng “Lật thủ thần tiên” này lật thủ lật cước, nếu cô ta nổi giận đệ e chúng ta có kẻ bị nóng ruột nóng gan nữa lắm.

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói giỡn như thế, chàng suýt phải bật cười thành tiếng.

Đông Môn Khả Nhân bỗng hỏi giọng hoang mang:

- Lật thủ thần tiên? Lật thủ thần tiên là ai?

Tư Mã Hào cười hà hà đáp:

- Đó là đại hiệu của cô nương do Trác hiền đệ đặt dùm cho đấy.

Đông Môn Khả Nhân nghe qua có vẻ vô cùng cao hứng, nàng mỉm miệng cười chúm chím làm hai má lúm đồng tiền rồi dịu dàng nói:

- Đa tạ Trác huynh tiểu muội rất thích danh hiệu Lật Thủ Thần tiên của Trác huynh đã tặng cho tiểu muội!

Bốn tiếng “Lật Thủ Thần tiên” bất ngờ khiến Trác Dật Luân liên tưởng tới “Bào hao Hồng nhan”, chàng bỗng hỏi Đông Môn Khả Nhân:

- Đông Môn cô nương có phải có ước hẹn với thiếu nữ áo đỏ và định ác đấu với nhau giữa Trường Giang gần “Đại Độ Khẩu” chăng?

Đông Môn Khả Nhân hơi cau mày rồi gật đầu:

- Phải. Nàng ta hết sức lợi hại, tiểu muội đã có đấu qua với nàng gần ba trăm hiệp nhưng chẳng phân thắng bại nên mới rủ nhau đến Đại Độ Khẩu giải quyết hơn thua.

Tư Mã Hào xen vào hỏi:

- Nhị vị cô nương đã ước hẹn với nhau, nhưng tại sao gặp nhau ngay giữa sông rồi mà hai bên vẫn chưa chịu động thủ?

Đông Môn Khả Nhân đáp:

- À! Khi ấy không hiểu sao đang mạnh khỏe như thường chùng ra giữa sông, đột nhiên tiểu muội cảm thấy chóng mặt, thần trí hôn mê rồi mơ mơ màng màng không hiểu gì nữa cả.

Vị cô nương áo đỏ ấy thấy lạ liền la lớn hỏi tiểu muội tại sao mặt mày lại khó trông như thế.

- Cô nương đã trả lời như thế nào? Tư Mã Hào chận hỏi.

Đông Môn Khả Nhân đáp:

- Tiểu muội trả lời là đang chóng mặt, nhưng tiểu muội bằng lòng quyết đấu với nàng.

Song nàng lại lại lắc đầu bảo rằng một vì thật tình nàng cũng đang bận tìm người, hai là không muốn ăn hiếp kẻ đang ngoại bệnh, nên nàng liền chèo thuyền đi mất, và có hẹn lại là sẽ gặp gỡ nhau khi bất cứ lúc nào và tại đâu trên bước giang hồ.

Nghe nói người yêu có bảo “đang bận tìm người ” Trác Dật Luân vội hỏi:

- Đông Môn cô nương, cô nương có nhớ vị cô nương áo đỏ ấy có nói định tìm ai không?

Đông Môn Khả Nhân đáp:

- Nàng bảo nàng đã từ...

Vừa nói đến đây, Đông Môn Khả Nhân hình như chợt nhớ đến việc gì nàng vội nín bặt, đôi mày liễu cau lại thần sắc đầy vẻ hoang mang.

Trác Dật Luân vội nói:

- Đông Môn cô nương cứ việc thông thả suy nghĩ, vị cô nương ấy là ai cô nương có được biết không?

Đông Môn Khả Nhân đáp không suy nghĩ:

- Nàng là... “Lật Thủ Thần tiên”!

Tư Mã Hào bật cười nói với nàng:

- Đông Môn cô nương nói nhầm rồi “Lật thủ thần tiên” là ngoại hiệu cô nương kia mà.

Đông Môn Khả Nhân hơi sê cau mày rồi gật đầu:

- Đúng! “Lật thủ Thần tiên” là ngoại hiệu của ta nhưng ngoại hiệu của nàng hình như cũng nghe tờ tờ như ngoại hiệu của ta vậy.

Tư Mã Hào quay nói với Trác Dật Luân:

- Hiền đệ hãy nghĩ xem coi có cách gì giúp Đông Môn cô nương nhớ lại chăng?

Đông Môn Khả Nhân bỗng nhoẻn miệng cười nói theo:

- Phải đấy. Tam ca với Trác huynh nhắc nhở giùm tiểu muội với, hình như hai anh nhắc nhở chuyện gì là tiểu muội nghĩ ra được vậy đó.

Đông Môn Khả Nhân gọi Tư Mã Hào bằng hai tiếng “tam ca” rất tự nhiên, thế mà Tư Mã Hào lại nghe lòng vui sướng thích thú vô kể!

Trong khi đó Trác Dật Luân đã quyết chắc rằng Đông Môn Khả Nhân may nhờ có nội công xuất kỳ thâm hậu nên thứ thuốc độc mà địch nhân hại nàng không làm cho nàng loạn trí điên cuồng theo như ý chúng muốn, chàng mừng thầm lên tiếng hỏi:

- Đông Môn cô nương, vị cô nương áo đỏ đỏ hẹn với cô nương có phải ngoại hiệu kêu là “Bào hao Hồng Nhan” không?

Đông Môn Khả Nhân vụt sáng hai mắt, gật đầu chộp đáp:

- Đúng! đúng! Trác huynh vừa nhắc tới là tiểu muội lập tức nhớ ra ngay đó thấy không?

Nàng kêu Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên. Lúc hai bên gặp nhau tiểu muội vì quá yêu ngoại hiệu của nàng đến nỗi suýt nữa tiểu muội bảo nàng nhường lại cho tiểu muội đấy.

Tư Mã Hào phì cười vừa nói có “Đông Môn cô nương...” thì Đông Môn Khả Nhân bỗng trừng mắt kêu lên:

- Người ta đã gọi là “tam ca”, sao không gọi lại người ta là tiểu muội mà cứ cô nương hoài vậy.

Tư Mã Hào thừa hiểu đối với một võ lâm nữ hiệp thẳng thắn ngây thơ như nàng, dùng cách xưng hô khách sáo quả là một điều không phải, nên bởi vậy chàng lập tức cười bảo:

- Tiểu muội, tiểu muội sao ngây thơ quá vậy, làm gì có chuyện nhường lại ngoại hiệu cho người khác mà tiểu muội mong muốn?

Đông Môn Khả Nhân chum chim đáp:

- Bây giờ người ta nhất định không thèm mong muốn nữa rồi, ngoại hiệu “Lật thủ thần tiên” của Trác huynh tặng cho tiểu muội đâu có thua gì “Bào Hao Hồng Nhan” của nàng Hạ hầu Quyên.

Trước đây Trác Dật Luân đã nghi ngờ thiếu nữ áo đỏ là người yêu tha thiết của chàng, nên chàng đã nôn nao trong bụng rồi, giờ được biết chắc thiếu nữ áo đỏ là Hạ hầu Quyên, Trác Dật Luân càng bồn chồn nôn nóng dữ dội thêm, chàng liền bảo ngay Tư Mã Hào:

- Tam ca hãy theo Đông Môn cô nương đi chậm chậm về phía thượng lưu đến Đồng Bách sơn, còn tiểu đệ giờ phải tạm cáo biệt, nhưng thế nào cũng đuổi theo kịp tam ca.

Tư Mã Hào đang vui vẻ cười nói với người đẹp Đông Môn Khả Nhân, nghe Trác Dật Luân bảo thế chàng ngạc nhiên:

- Bộ hiền đệ định đi tìm Hạ Hầu cô nương bây giờ sao? Khi còn giữa sông Đại Độ Khẩu, hiền đệ không mau lên tiếng để bỏ lỡ một cơ hội bây giờ nàng ta đã biệt mờ tăm dạng hiền đệ biết đâu...

Trác Dật Luân vội chân lời:

- Theo ý tiểu đệ, Hạ hầu Quyên không lẽ nào tự nhiên lại xuất hiện tại Đại Độ Khẩu vô duyên vô cớ, nhất định nàng đã đến đây để tìm hiền đệ và biết đâu nàng lại chẳng đi thẳng đến Hồng Diệp Sơn Trang! Thế nên tiểu đệ định quay trở lại bảo trang một lần nữa xem thử.

Đông Môn Khả Nhân lắng nghe đến đây, đột nhiên nàng lắc đầu nói lớn:

- Trác huynh, Trác huynh đừng đi làm gì cho mất công.

Trác Dật Luân ngạc nhiên:

- Đông Môn cô nương nói sao?

Đông Môn Khả Nhân đáp:

- Tiểu muội có nghe Hạ hầu Quyên nói nàng đã từ Hồng Diệp Sơn Trang đến đây, và nàng đang lùng kiếm Trác huynh khắp nơi.

Trác Dật Luân khẽ dậm chân kêu lên:

- Tam ca, nếu lúc trước chúng ta ở nán lại Hồng Diệp Sơn trang vài ba hôm nữa thì gặp được nàng rồi! Giờ nàng thì đi tìm tiểu đệ còn tiểu đệ thì đi tìm nàng, có khổ không?

Tư Mã Hào vội khuyên bảo:

- Hiền đệ tức tối mà làm gì. Mọi cuộc gặp gỡ trên đời này phần nhiều do tiền duyên cả.

Đệ với Hạ Hầu cô nương biệt nhau chẳng do duyên phận chưa tới? Nếu không đâu có xui xẻo như thế!

- Nhưng dù sao thì cũng may, việc Độc Cô Trí tổ chức thành lập Lục Tàn Bang để tranh hùng với thiên hạ biến Đồng Bách sơn thành chốn phong vân tụ hội của toàn thể võ lâm, một cơ hội khiến đệ khỏi mất công tìm kiếm nàng, hiền đệ nên chiều theo nguyên kế của bọn ta mà đi tới, chắc thế nào cũng sẽ gặp lại Hạ Hầu cô nương chứ chẳng không.

Trác Dật Luân bất đắc dĩ đành phải gật đầu thở dài nói:

- Tiểu đệ vô duyên không gặp được “Bào Hao” còn tam ca có phước gặp được “Thần Tiên”! Nay tam ca...

Vừa nói tới đó đột nhiên Trác Dật Luân rực sáng hai mắt phóng hai đạo quang xạ thẳng vào phía một ngọn núi cách đó chừng hơn mười trượng.

Tư Mã Hào tinh ý vội nhìn theo ngạc nhiên hỏi ; - Hiền đệ nhìn gì trên ngọn núi ấy? Không lẽ người đẹp của hiền đệ vừa xuất hiện?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Không tiểu đệ vừa trông thấy một bóng người xuất hiện rồi vụt biến mất. Thân pháp người ấy quá nhanh đã khiến tiểu đệ hoài nghi lắm.

Tư Mã Hào cười hỏi giọng mê hoặc:

- Hiền đệ hoài nghi gì?

Trác Dật Luân đáp:

- Hoài nghi chúng lắm, với thân pháp kỳ nhanh như thế, ngoài Lật Thủ Thần tiên Đông Môn cô nương với Bào Hao Hồng Nhan, không phải hấn thì không còn ai khác.

- Hấn là ai thế?

- Là Hà Chương Thiên một nhân vật tàn phế cụt hết hai tay trong nhóm Vũ Trụ Lục Tàn.

Tư Mã Hào cười nói:

- Thế mà ngu huynh cứ tưởng bóng người vừa xuất hiện là Hạ Hầu Quyên.

Trác Dật Luân vội lắc đầu chậm rãi nói:

- Bóng người là đàn ông sao có thể là Hạ Hầu Quyên được. Theo ý tiểu đệ phần nhiều là Hà Chương Thiên.

Tư Mã Hào cười nói:

- Hà Chương Thiên thì đã có sao? Hiền đệ sao lại đặc biệt chú ý tới Hà Chương Thiên như thế?

Trác Dật Luân đáp:

- Tại sao lại không đặc biệt chú ý? Bởi Hà chương Thiên là kẻ hung ác độc hại đầu riêng hai nhân vật hào hiệp khí khái như Tư Mã nhị ca. Tiểu đệ đoán chắc hẳn đã bằng lòng gia nhập Lục Tồn Bang để làm tay sai cho Độc Cô Trí rồi.

Tư Mã Hào gật đầu nói:

- Hiền đệ luận nghe có lý lắm.

Trác Dật Luân chép miệng:

- Nếu sự suy luận của tiểu đệ không lầm thì sự xuất hiện của Hà Chương Thiên không phải là việc ngẫu nhiên, tiểu đệ cho rằng hẳn đến đây do mệnh lệnh của Độc Cô Trí:

- Thế chắc hiền đệ đã có bằng chứng gì rồi phải không?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Nhất định rồi tam ca có còn nhớ bức thư quái dị đầy ma lực đã dẫn dụ Đông Môn cô nương đến Đồng Bách Sơn không?

Đông Môn Khả Nhân nghe nói bỗng giở chứng lẩm bẩm:

- Ta phải đến Đồng Bách sơn! Phải rồi! Ta phải đến Đồng Bách Sơn.

Tư Mã Hào nhìn Trác Dật Luân, sẽ cau mày:

- Ngu huynh nhớ rồi nhưng hiền đệ khi không nhắc đến bức thư ấy?

Trác Dật Luân đáp:

- Vì bức thư ấy có một ma lực kinh khiếp nhưng quyết không phải tự nó bay đến, mà là do người nào đó đem tới tận tay Đông Môn cô nương.

- Chắc hiền đệ hoài nghi kẻ đưa thư là Hà chương Thiên?

- Dẫu không phải hẳn đi nữa, kẻ đó ắt cũng phải có liên quan với hắn. Tóm lại, tiểu đệ cho rằng Hà Chương Thiên xuất hiện chỉ vì Đông Môn cô nương.

Tư Mã Hào lại hơi cao mày rồi lắc đầu nói:

- Ngu huynh thật chẳng hiểu tí nào cả. Hiền đệ có ý gì hay hãy phân triết cho ngu huynh nghe thử.

- Theo ý tiểu đệ, Hà Chương Thiên có mặt tại nơi đây là để quan sát ma lực mưu thần của bức thư ấy coi có hiệu nghiệm gì không? Nếu có tức thì hẳn sẽ bí mật theo dõi Đông Môn cô nương tự nạp mình lên Đồng Bách Sơn còn không hẳn sẽ giở nốt thủ đoạn thứ nhì.

Tư Mã Hào lo lắng hỏi:

- Hiền đệ nói thế có nghĩa là lão ma đầu Độc Cô Trí đã định sẵn một kế hoạch hết sức chu đáo để hãm hại Đông Môn cô nương.

Trác Dật Luân gật đầu đáp gọn:

- Ít nhất cũng phải như thế.

- Nhưng vì nguyên nhân gì mà lão ác tặc Độc Cô Trí lại quyết hãm hại Đông Môn cô nương?

- Ta không thể suy đoán một cách vô bằng chứng được bởi lai lịch và thân thế của Đông Môn cô nương chúng ta có biết được tí gì đâu.

Tư Mã Hào ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi:

- Hiền đệ thấy chúng ta có nên theo dõi hành động của Hà Chương Thiên mà phăng ra manh mối vụ bí mật này không?

Trác Dật Luân đáp:

- Tiểu đệ cũng đã có ý ấy. Nhưng tiểu đệ chưa biết phải làm thế nào cho Hà Chương Thiên ra tay trước đây.

Tư Mã Hào chụm nói:

- Hay chúng ta tạm rời xa Đông Môn cô nương, để nàng tự do hành động một mình, trong khi ấy chúng ta vẫn bí mật theo nàng. Như thế biết đâu Hà Chương Thiên sẽ không theo sát nàng?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Làm theo kiểu đó không được, bởi như thế Hà Chương Thiên sẽ khỏi phải phí sức, hẳn sẽ để yên cho Đông Môn cô nương tự mình sa vào bẫy, hẳn khỏi cần ra mặt để bị lộ hành tích.

Tư Mã Hào chờ Trác Dật Luân nói xong liền cười hỏi:

- Thế hiền đệ có diệu kế gì khác không?

Trác Dật Luân bỗng sáng hai mắt gật đầu đáp:

- Có! Tiểu đệ có một ý kiến khá hay.

- Ý kiến gì thế hiền đệ?

Trác Dật Luân đi sát vào bên Tư Mã Hào nói khẽ hơn:

- Bắt đầu từ giờ này ta hay tạm cho Đông Môn cô nương đi riêng một mình để Hà Chương Thiên nghi kỵ mà tự do theo dõi nàng. Chờ chừng vài ba hôm sau, chúng ta sẽ thay hình đổi dạng bất thần xông ra bắt cóc nàng dọc đường và dẫn nàng đi nơi khác, làm thế tiểu đệ tin chắc Hà Chương Thiên thế nào cũng lộ diện cứu nàng. Chừng đó ta sẽ biết hết mọi bí ẩn.

Tư Mã Hào hết sức bá phục xoa tay khen ngợi:

- Thật là diệu kế! Hà Chương Thiên mà xuất đầu lộ diện ngăn cản không cho bọn mình bắt cóc Đông Môn cô nương là bọn mình biết hiểu được dụng ý của Độc Cô lão ma. Tuyệt, tuyệt lắm!

Trác Dật Luân cười nói:

- Diệu kế đã có sẵn, những điều cần nhất tam ca phải giảng nghĩa thế nào cho Đông Môn cô nương rõ, nàng tuy bị trúng độc không nặng nhưng thần trí còn hôn mê, nếu không nhắc nhở chẳng may đến lúc ấy nàng bỗng xem bọn mình là thù nghịch, thì khốn đốn lắm chứ chẳng phải chơi đâu nhé.

Tư Mã Hào bật cười bảo:

- Đã là mưu kế của hiền đệ, tất nhiên phải do hiền đệ đứng ra giải thích cho nàng rõ mới đúng diệu, chớ giao cho ngu huynh sao tiện.

Trác Dật Luân lắc đầu không nhận:

- Tiểu đệ đã bị mắng nhiều vô rồi, chuyện này để tam ca nói có lẽ hay hơn, vì hiện giờ “Lật Thủ Thần Tiên” của tam ca đã bắt đầu dịu ngọt với tam ca rồi, lần này chắc chắn không đời nào nàng làm buồn lòng tam ca nữa đâu.

Tư Mã Hào đỏ mặt vì sung sướng, chàng liền nhận lời đi chậm lại và day qua tươi cười nói với Đông Môn Khả Nhân vừa đi trở tới:

- Đông Môn hiền muội này, ngu huynh muốn nói với hiền muội một việc có được không?

Đông Môn Khả Nhân quả nhiên cũng cười chúm chím hỏi giọng ngọt dịu:

- Tam ca muốn gì cứ nói cho tiểu muội nghe đi.

Tư Mã Hào cười và nói:

- Ngu huynh với Trác huynh đã nghi ngờ bức thơ...

Đông Môn Khả Nhân bỗng lắc đầu hỏi giọng hoang mang:

- Bức thơ gì?

Tư Mã Hào nói khẽ:

- Bức thư bảo hiền muội đến Đồng Bách Sơn đó.

Đồng Môn Khả Nhân vụt biến sắc, trầm tiếng khẽ gắt:

- Chỉ được nói bảy. Bức thư ấy có gì lạ đâu. Ta chỉ thấy nét bút trong thư trông rất đẹp thể thôi.

Nói xong hai mắt lại lơ đãng, nàng lẩm bẩm nói tiếp:

- Ta muốn lên Đồng Bách Sơn!

Tư Mã Hào thấy thế thì cau mày, vội cố bình tĩnh giảng giải cho nàng nghe địch tung vừa mới phát hiện, chàng và Trác Dật Luân nghi là Hà Chương Thiên, và Trác Dật Luân vừa nghĩ ra được một diệu kế định thăm dò tình hình của địch nhân cho nàng nghe qua một lượt.

Đồng Môn Khả Nhân nghe xong nàng như vẫn còn hoang mang, lẳng lặng không nói tiếng nào.

25. Diệu Kế Không Thành

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào nói một thôi dài mà Đồng Môn Khả Nhân có vẻ không lĩnh hội được chàng liền khẽ gọi Tư Mã Hào bảo nhỏ:

- Tam ca thần trí của nàng chưa hoàn toàn tỉnh táo nếu tam ca cứ dài dòng mãi làm sao nàng hiểu rõ được tam ca nên nói chặt ngắn thật rõ thử xem.

Tư Mã Hào nghe theo lời Trác Dật Luân chàng liền cười bảo Đồng Môn Khả Nhân:

- Đồng Môn hiền muội bắt đầu từ giờ hiền muội hãy tạm đi một mình.

Tư Mã Hào chưa nói hết lời, Đồng Môn Khả Nhân bỗng lắc đầu vùng vằng:

- Không được đâu, tiểu muội đi một mình buồn tẻ lắm!

Tư Mã Hào dò ngọt:

- Đồng Môn hiền muội, không phải ngu huynh muốn bỏ hiền muội bơ vơ một mình, ngu huynh định bí mật đi theo sau hiền muội lâu nhất chỉ tạm xa hiền muội chừng một vài hôm là cùng.

Đồng Môn Khả Nhân bỗng trợn ngược hai mắt, mặt giận dữ:

- Người muốn đi, ta không cần giữ người. Nhưng ta nói thật điều này, sinh bình hễ ta nói một là một, hai là hai, bắt đầu từ giờ, nếu người chỉ rời xa ta nửa bước, để ta bị cô độc dù là trong giây lát tức là người sẽ phải xa ta suốt đời.

Lời của Đồng Môn Khả Nhân vừa nói như chém đinh chặt sắt, tự thấy không còn cách nào năn nỉ được nàng nữa, Tư Mã Hào ngẩn ngơ há hốc miệng, nhất thời không biết phải tính sao!

Trác Dật Luân vội khoát tay lia lịa, cười nói:

- Tam ca không nên làm buồn lòng Đồng Môn hiền muội của tam ca nữa, thúng chẳng sẽ tính cách khác cũng không sao.

Tư Mã Hào ngơ ngẩn đến ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Hiền đệ có cách gì hay hơn đâu?

Trác Dật Luân vẫn cười đáp:

- Cách này hết sức đơn giản nghĩa là tam ca hãy đi chung với Đồng Môn hiền muội, cả hai cùng lên tường trước còn tiểu đệ sẽ thay hình đổi dạng dọc đường giây vờ bắt cóc nàng, như thế cũng vẫn có thể đánh lừa Hà chương Thiên mắc mưu phải xuất đầu lộ diện được vậy.

Tư Mã Hào lo lắng nên vội nói:

- Làm như thế sợ có hơi nguy hiểm đấy hiền đệ.

Trác Dật Luân liền hỏi:

- Tam ca bảo nguy hiểm ở điểm nào?

Tư Mã Hào liếc nhìn Đông Môn Khả Nhân rồi thì thầm nói:

- Cô nam quả nữ đi chung với nhau...

Trác Dật Luân vừa nghe tới đó liền bật cười ha hả, làm Tư Mã Hào hết hồn:

- Sao tam ca cổ lỗ như thế! Tam ca với Đông Môn hiền muội đã tình đầu ý hiệp, hễ khi nào kỳ ngộ trong người nàng được hóa giải thần trí nàng được tỉnh táo trở lại là đôi bên vinh kết lương duyên, yêu nhan đến bạc đầu, giữa tam ca với Đông Môn hiền muội đâu phải cô nam quả nữ nữa. Tam ca ngại chuyện đó mà lời thôi vô ích.

Trác Dật Luân giải thích rõ ràng đánh tan nỗi nghi ngại trong lòng của Tư Mã Hào khiến anh chàng mạnh dạn lên.

- Ngu huynh có thể tự tin ngu huynh có đủ tiết tháo và nghị lực đi với nàng, Trác Dật Luân giơ cao ngón tay cái tỏ dấu ngợi khen:

- Đúng! Như thế mới phải là Tư Mã Hào anh hùng cái thế hiệp cốt như tình chứ! Bây giờ chúng ta nghiên cứu bàn định thêm một vài chi tiết nữa.

Tư Mã Hào lại ngạc nhiên kêu hỏi:

- Còn chi tiết gì khác nữa thể hiền đệ?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Tiền nhân đã nói: “Việc gì có phòng xa tất thành không phòng xa tất bại” Độc Cô lão ma thì ngày đêm nằm liệt trên cỗ xe bốn bánh chuyên sử dụng trí óc nghĩ ngợi suy tư là một nhân vật cực kỳ lợi hại. Còn Hà Chương Thiên tuy không bằng Độc Cô Trí nhưng hắn cũng chẳng phải tầm thường, bọn mình hiện đang phải đối phó một lúc với hai địch thủ lợi hại như thế, tất phải hết sức cẩn thận, hành sự cho thật kín đáo, để khỏi bị chúng phát hiện mà diêu kế bất thành. Vậy điểm thứ nhất là việc tiểu đệ sẽ thay hình đổi dạng ra mặt chống đối với tam ca, trước tiên tiểu đệ phải đổi tên họ khác mới được.

Tư Mã Hào gật đầu mỉm cười hỏi:

- Quả là một việc cần thiết! Thể hiền đệ tự đổi tên họ hay tạm mượn tên họ của người khác?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Thuận mệnh đặt tên không tốt, hay hơn hết có lẽ tiểu đệ phải tạm mượn tên của tệt sư đệ, một nhân vật được rất nhiều người biết đến.

Tư Mã Hào hỏi:

- Lệnh sư đệ là ai? Không lẽ người ấy còn lừng lẫy hơn “Thánh Thủ Nhân tâm” trấn thế hiệp danh của hiền đệ nữa sao?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Chàng là Bành Bạch Y con trai của Quy Vân Bảo chủ Bành Ngũ Tiên sinh của tiểu đệ.

Tư Mã Hào kêu lên:

- Ngu huynh phải nhớ kỹ ba chữ “Bành Bạch Y” mới được.

Trác Dật Luân cười rồi nói tiếp:

- Kể đó là theo sự xét đoán của tiểu đệ thì Hà Chương Thiên thế nào cũng phải theo dõi và bí mật bảo vệ Đông Môn hiền muội bởi thế việc bắt cóc Đông Môn hiền muội không thể quá đột ngột mà phải gởi trước chiến thư nghĩa là đệ sẽ báo cho tam ca biết là sẽ bắt cóc Đông Môn tiểu muội. Hà chương Tiên được trông thấy như thế hẳn mới dám tin và không nghi ngờ bọn mình. Đây là điểm thứ nhì.

Tư Mã Hào cười nói:

- Hiền đệ thật hết sức cẩn thận, chu đáo thế còn điểm thứ ba thì sao.

- Điểm thứ ba tức là điểm sau cùng, tam ca nên nhớ kỹ, tiểu đệ sẽ sai người đem chiến thư cho tam ca đúng sơ canh đêm nay.

Tư Mã Hào không hiểu rõ dụng ý của Trác Dật Luân ra sao nên hỏi:

- Tại sao hiền đệ lại phải định thời gian đưa thư?

Trác Dật Luân đáp:

- Vì tiểu đệ muốn đánh tan sự hoài nghi của Hà Chương Thiên, nên không ở chung cùng một khách sạn với tam ca và Đông Môn hiền muội mới dự định trước thời gian đưa thư để lúc ấy khỏi đột sinh chuyện bất ngờ mà mọi sự tính toán sai bét.

- Hai chữ sai bét của hiền đệ nghĩa là thế nào?

- Ngộ nhỡ tam ca ngẫu nhiên gặp phải thù gia hoặc các bằng hữu khác trên giang hồ cũng có thư gởi cho tam ca khi ấy.

Tư Mã Hào lắc đầu cả cười, ngắt lời:

- Hiền đệ đã quá lo xa đấy thôi, làm gì có lầm lẫn như thế được bởi ngu huynh quá quen thuộc nét bút long phi phụng vũ của hiền đệ. Vả lại người khác làm gì biết rõ được thủ bút bí mật của “Bành Bạch Y”?

Tư Mã Hào thấy Trác Dật Luân đã nhất định thi hành đúng như kế hoạch đã vạch sẵn, chàng liền nghe theo, không dám trái lời.

Trong lúc hai chàng tính mưu kế với, nhau “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Khả Nhân lặng thinh đứng nghe.

Sau đó bỗng nhiên nàng trở lại mất trí, lẩm bẩm nói:

- Ta muốn đến Đồng Bách Sơn.

Trác Dật Luân vừa dặn dò Tư Mã Hào đâu đó xong xuôi, kịp nghe Đông Môn Khả Nhân nói nhảm chàng liền nháy mắt nói với Tư Mã Hào:

- Tam ca, tam ca hãy đi theo Đông Môn hiền muội đến Đồng Bách Sơn nhé, Bành Bạch Y này xin ở lại đi sau.

Tư Mã Hào sức nhớ lại việc tìm chỗ nghỉ ngơi trong khi đi đường hết sức quan trọng, chàng liền hỏi nhỏ:

- À, rủi gặp lúc trời tối nghỉ đêm cách nào tiện, hiền đệ?

Trác Dật Luân đáp:

- Tùy ý tam ca, hễ gặp thị trấn là tam ca có thể tìm khách điểm thuê phòng nghỉ ngơi đường hoàng, còn về phần tiểu đệ đóng vai kẻ thù theo dõi tam ca với Đông Môn cô nương thì tam ca đi đâu tiểu đệ đi theo đó, tam ca dừng lại nơi nào là tiểu đệ cũng phải dừng lại nơi ấy.

Đến đây hai chàng lập tức chia tay nhau. Tư Mã Hào theo Đông Môn Khả Nhân lên đường trước, còn Trác Dật Luân ở nán lại một lúc rồi cũng bí mật đi theo sau.

Đến trưa hôm ấy, Tư Mã Hào tìm đến một khách sạn tại một thị trấn, hỏi thuê được chỗ nghỉ trọ, chàng bảo Đông Môn Khả Nhân về phòng tắm rửa trước còn chàng thì lại bước trở ra ngoài, để ý quan sát tình hình xong trở vào đặt tiểu nhị dọn sẵn một thời thức ăn hảo hạng, rồi cũng vội vã về phòng thay đồ tắm rửa cho sạch sẽ.

Lúc về gần tới phòng, Tư Mã Hào đã trông thấy Đông Môn Khả Nhân..đang đứng ở ngay cửa, ngơ ngác chờ đợi chàng từ hồi nào rồi. Song chàng chưa kịp mừng rỡ thì chàng bỗng ngạc nhiên thấy một người áo vàng lúc ấy vừa bước qua mặt Đông Môn Khả Nhân, hình như người này vừa mới nói chuyện gì với nàng xong vậy.

Tư Mã Hào nhìn theo sau lưng người áo vàng cho đến khi y quẹo sang dãy phòng khác, chàng mới bước đến bên Đông Môn Khả Nhân khẽ hỏi:

- Đông Môn hiền muội gã áo vàng vừa rồi là ai vậy? Hiền muội có quen biết y không?

Đông Môn Khả Nhân lắc đầu, đôi mắt nàng lơ đãng, miệng lẩm bẩm:

- Ta muốn đến Đồng Bách Sơn.

Thấy thứ mê hồn kỳ được trong người nàng lại bắt đầu bộc phát, Tư Mã Hào lắc đầu khở sở, chàng vội đỡ nàng vào phòng tạm nghỉ.

Một lát sau Đông Môn Khả Nhân tỉnh táo trở lại đúng lúc ấy điểm gia cũng vừa đem thức ăn và rượu vào phòng. Cả hai liền ngồi đối diện với nhau dùng bữa.

Ăn xong Tư Mã Hào vừa ngồi trò chuyện với Đông Môn Khả Nhân vừa thăm tính giờ xem Trác Dật Luân có hẹn hạ chiến thư đúng sơ canh đêm nay như chàng đã hứa không.

Tối đến vừa đúng sơ canh quả nhiên điểm gia bước vào phòng trao cho Tư Mã Hào một phong thư!

Vừa cầm lấy phong thư Tư Mã Hào đã nhìn thấy ngoài phong bì đề:

“Kính gửi Hồng Diệp sơn trang Tư Mã tam trang chủ”, nét chữ như long phi phượng vũ đúng bút tích của Trác Dật Luân.

Chàng liền móc tiền vụn thưởng cho điểm gia xong lật đặt bóc thư ra xem.

Không ngờ vừa xem xong thư Tư Mã Hào bỗng trợn mắt há mồm ngồi thừ người ra như tượng gỗ!

Chàng kinh dị thấy trong thư viết có 4 chữ đại tự: Giết Bành Bạch Y.

Tư Mã Hào không trợn mắt há mồm ngồi thừ ra sao được bởi theo đúng nguyên kế Trác Dật Luân phải mang tên Bành Bạch Y đóng vai kẻ thù của chàng và phải ước hẹn một trận quyết đấu với chàng, không ngờ trong thư hiện giờ chỉ vồn vện có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y”?

Trác Dật Luân sao phải làm thế? Hay có sự biến gì chăng?

Theo tâm lý của con người đối với một sự kiện nào càng khó khăn không hiểu thì lại càng động tính hiếu kỳ quyết xem quyết hiểu cho kỳ được mới nghe.

Tư Mã Hào cũng y như những kẻ khác, tay cầm lá thư, hai luồng nhãn quang của chàng cứ dán chặt mãi vào bốn chữ tự “Giết Bành Bạch Y”.

Lúc đầu chàng chỉ trông thấy có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y” thôi. Nào hay sau đó, càng xem mỗi lúc chàng càng thấy chữ một nhiều toàn là những chữ “Giết Bành Bạch Y”!

Giết Bành Bạch Y!” đầy đặc.

Kể đó bỗng nhiên Tư Mã Hào run rẩy toàn thân, hai mắt hoa lên tâm thần rối loạn quay cuồng.

Ảo giác giờ đây đã biến thành sự thật.

Bốn chữ “Giết Bành Bạch Y” trong thư không còn là chữ nữa mà đã biến thành tiếng nói.

Và tiếng nói ác hại thay lại phát ra từ miệng Tư Mã Hào.

Thực vậy sau khi hai mắt hoa lên đầu óc hôn mê toàn thân run rẩy Tư Mã Hào nghiêng răng mím lợi hét lên:

- Giết Bành Bạch Y!

Đông Môn Khả Nhân đang ngồi trước mặt chàng đột nhiên gật đầu:

- Được rồi ta sẽ giúp người giết chết Bành Bạch Y.

Tư Mã Hào nghe nói ngẩn người, ngừng đầu nhìn sững vào mặt Đông Môn Khả Nhân.

Đông Môn Khả Nhân nói rồi nàng bỗng lẩm bẩm:

- Ta muốn đến Đồng Bách Sơn!

Tư Mã Hào hai mắt rực hung quang gật đầu nói theo:

- Được rồi, ta sẽ đi theo cô nương đến Đồng Bách Sơn! Giết Bành Bạch Y!

Gặp tình lữ này một người muốn giết Bành Bạch Y một kẻ muốn đến Đồng Bách Sơn như thế Trác Dật Luân, kẻ đã mạo xưng là Bành Bạch Y sẽ phải làm sao, và Đông Môn Khả Nhân đã loạn trí tại sao Tư Mã Hào bỗng cũng phát điên?

Thì ra sau khi định sẵn mưu kế với Tư Mã Hào, Trác Dật Luân lập tức đơn độc hành động, chàng bắt đầu bí ẩn theo dõi phía sau cách Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân chừng hai ba mươi tượng.

Trác Dật Luân vô cùng đắc ý, tự cho là diệu kế của mình thật cứ thế vô song.

Thứ nhất diệu kế ấy có thể đánh lừa Hà Chương Thiên xuất đầu lộ diện, để chàng có thể thăm dò tại sao Độc Cô Trí đã tổn công đối phó với Đông Môn Khả Nhân.

Thứ nhì, nó còn có thể nhân cơ hội này khiến Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đôi bên được gần nhau thân mật hơn trước để sau này kết duyên se chỉ thắm.

Thế nhưng chính mắt Trác Dật Luân trông thấy Tư Mã Hào đi với Đông Môn Khả Nhân, trông thấy họ dừng lại, trông thấy họ vào khách điểm, song không hiểu sao tuyệt nhiên chàng vẫn chưa thấy Hà Chương Thiên xuất hiện. Tuy nhiên, Trác Dật Luân không hề chán nản, chàng cho rằng Hà Chương Thiên cũng y như chàng, hẳn đang bí mật nấp trong bóng tối để xem chừng Đông Môn Khả Nhân, trừ khi nào hữu sự, hẳn mới hiển lộ hình tích.

Bởi thế Trác Dật Luân vẫn chiếu theo kế hoạch đã định sẵn, một mình ở riêng nhà trọ khác, và chàng biên một bức thơ, nhờ điểm tiểu nhị đứng sơ canh đem gửi đến cho Tư Mã Hào.

Trong thơ, Trác Dật Luân không viết “Giết Bành Bạch Y” mà chỉ viết “đến chiều mai sẽ quyết đấu một trận với nhau tại dọc đường để kết liễu mối thù xưa”.

Kế hoạch của Trác Dật Luân thật ra rất tuyệt diệu nhưng chàng không ngờ Đông Môn Khả Nhân trong lúc tâm thần bị chế ngự trong khi Tư Mã Hào vừa rời khỏi nàng chỉ trong chốc lát nàng đã thổ lộ những gì mà nàng đã nghe được giữa Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đã bàn với nhau cho đối phương nghe cả.

Do đó mưu kế của hai chàng mới hoàn toàn biến đổi nghĩa là bức thơ của Trác Dật Luân giao cho điểm tiểu nhị đã bị người khác cho vào phong bí cũ, trong thơ viết lại là chữ “Giết Bành Bạch Y” và kẻ nào vô tình mó vào bức thư ấy sẽ bị trúng độc vì nó đã được bôi một thứ thuốc độc làm mê loạn tâm thần cực kỳ lợi hại.

Tư Mã Hào hiện đã bị trúng độc không khác chi Đông Môn Khả Nhân trong khi Trác Dật Luân cũng đang hy vọng rằng mình đắc kế. Thế mới biết việc đời ai dám đoán trước được chữ ngờ là vậy!

Qua một đêm sáng sớm hôm sau là Tư Mã Hào thanh toán xong tiền trọ giục Đông Môn Khả Nhân lên đường, chàng và nàng vẫn mặt nguyên bộ quần áo cũ nhàu hết đi tới chạy như cặp vợ chồng điên.

Còn phần Trác Dật Luân, chàng bỏ chiếc áo dài màu xanh thay bộ y phục màu trắng và cải trang diện mạo đôi chút.

Tuy vậy muốn nhận ra chàng cũng không phải là chuyện dễ vì tài hóa trang của Trác Dật Luân trước sau cũng đã nổi tiếng được ít nhiều!

Chàng lúc nào cũng vẫn bí mật bám sát theo dõi Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân.

Ngoài việc trông thấy Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân mỗi lúc một khăng khít hơn Trác Dật Luân vẫn chưa thấy qua tung tích của Hà Chương Thiên.

Chàng bồn chồn cho rằng Hà Chương Thiên hết sức giảo hoạt chắc có lẽ đợi lúc chàng nhảy ra ngăn đường bọn Tư Mã Hào y mới chịu lộ mặt.

Nghĩ vậy nên sau giờ ngộ, Trác Dật Luân không thèm theo dõi bọn Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân nữa, mà nhân lúc hai người dừng lại nghỉ ngơi ăn uống lương khô lập tức chàng vượt qua mặt họ tìm chỗ kín đáo đứng chờ.

Xoay qua xoay lại mặt trời bắt đầu xoay bóng hoàng hôn, đã đến vạn vật cỏ cây!

Nơi đây một cảnh trí thâm u, hoang tịch đến lạnh lùng không một bóng người qua lại.

Thấy đã hợp cảnh hợp tình, đúng lúc ra tay hành động, Trác Dật Luân lập tức rời chỗ nấp lao người ra giữa lộ, lạnh lùng đứng chặn đầu Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân.

Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân ăn xong đứng dậy phải dứt rồi lại bắt đầu lên đường. Chàng và nàng vừa đi vừa chỉ chỗ hai bên đường cười nói huyền thuyên, kẻ hô “Giết Bành Bạch Y” người hét “Ta muốn đến Đồng Bách Sơn” cứ thế mà đi trôi tới.

Đến chừng chợt nhìn thấy trước mặt có người áo trắng đứng đón đường, Tư Mã Hào bỗng ngạc nhiên dừng bước, chỉ mặt Trác Dật Luân trừng mắt quát hỏi:

- Người là ai? Tại sao khi không dám chặn đường bọn ta?

Trác Dật Luân đâu biết được Tư Mã Hào đã bị trúng phải thuốc mê thần của kẻ địch không còn nhận ra được chàng, nên trong bụng vô cùng cao hứng, khen thầm Tư Mã Hào có tài đóng kịch một cách khéo léo.

Chàng vội nhượng mảy gần tiếng cười đáp:

- Tam trang chủ quên kẻ hèn này rồi sao? Tam trang chủ còn nhớ mối thù tết Trung thu năm ngoái tại Hồng Diệp Sơn trang chăng?

Tư Mã Hào nghe nói có vẻ bực mình liền cau mày quát lớn:

- Ta không nhớ gì cả! Nếu người muốn gì cứ việc nói thẳng ra đừng làm trễ mất cuộc hành trình của ta, ta đang cần lên gấp Đồng Bách Sơn đây.

Đông Môn Khả Nhân này giờ ngơ ngẩn đứng bên cạnh Tư Mã Hào nghe nói như thế, cũng vội trợn trừng hai mắt nói theo:

- Ta cũng muốn đến Đồng Bách Sơn đây.

Trác Dật Luân vẫn cứ nghĩ rằng cặp nhân tình này đã bàn với nhau đóng kịch y như thật, chàng vội lắc đầu cười kháy đáp:

- Muốn đến Đồng Bách Sơn không khó, nhưng người phải giải quyết cho xong mối hận thù năm ngoái đã.

Tư Mã Hào bỗng phá lên cười hần hặc:

- Người muốn sao cũng được. Tư Mã Hào này đâu đã khiếp sợ một tên vô danh tiểu tốt như người!

Dứt lời Tư Mã Hào vụt cất cao hữu chưởng phóng chiêu “Lôi động vạn vật” vào giữa mặt Trác Dật Luân, chưởng phong ào ào thổi tốc tới, thế mạnh thật kinh hồn ngấm chứa hơn chín thành lực đạo.

Tư Mã Hào đang mê loạn bất định, tại sao chàng ta không dùng toàn lực đối địch với Trác Dật Luân, mà chỉ sử dụng có chín thành công lực? Hay chàng nể sợ Trác Dật Luân?

Thật ra vì Trác Dật Luân chưa kịp báo danh, nên Tư Mã Hào không những không nhận ra được người bạn ân nhân, mà còn không biết rõ Trác Dật Luân đang giả dạng thành Bành Bạch Y, hiện chàng chỉ biết có giết Bành Bạch Y, ngoài Bành Bạch Y ra bất cứ đối với ai, chàng không hề có ý nghĩ sát hại, chứ không phải nể sợ Trác Dật Luân.

Phần Trác Dật Luân, chàng không ngờ Tư Mã Hào nói đánh là đánh liền, không một chút nhân nhượng, lại còn hạ thế sát thủ, nên nếu không nhờ có một công lực cao siêu thâm hậu, một thân pháp linh diệu là chàng đã thể trọng thương về tay Tư Mã Hào rồi.

Thế nhưng Trác Dật Luân vừa nhắc bỗng người vọt sang trái tránh khỏi thế chiêu “Lôi động vạn vật”, thì Tư Mã Hào lại liên tiếp phóng theo một lúc ba chiêu “Lôi Trấn Sơn xuyên”, “Lôi thình Kinh địa”, “Lôi thiên

Đại ráng”, song chưởng cứ đẩy mạnh tới liên miên, chưởng phong ào ạt bủa chụp Trác Dật Luân khắp ba mặt.

Những chiêu thế quái ác này nằm trong “Bôn lô chưởng pháp”, một pho tuyệt học nổi danh xưa nay mà Tư Mã Hào vừa luyện xong, bởi thế công lực của Trác Dật Luân có cao hơn Tư Mã Hào một bậc thật nhưng trong lúc bất ngờ chàng không tránh khỏi cảnh lúng túng.

Đến bây giờ Trác Dật Luân mới để ý thấy ánh mắt khác lạ của Tư Mã Hào sau khi chàng ta xuất thủ đánh mình.

Trác Dật Luân vô cùng kinh ngạc thầm nghĩ lại chàng mới thay đổi cách ăn mặc và hóa trang chút đỉnh Tư Mã Hào đã không nhận được chàng.

Trác Dật Luân lấy làm lạ vừa bay lộn người ra tránh né làn tấn công thứ hai của Tư Mã Hào xong, chàng liền quát lớn:

- Tư Mã trang chủ, nếu trang chủ vẫn không biết điều thì chớ trách Bành Bạch Y này đấy.

Trác Dật Luân báo rõ danh là có ý muốn nhắc nhở Tư Mã Hào, nào ngờ đột nhiên nghe tới tên Bành Bạch Y, Tư Mã Hào bỗng trừng cặp mắt lác thần hét lớn:

- Cái gì người hãy nói lại một lần nữa cho ta nghe tên người là gì?

Trác Dật Luân càng kinh dị hơn, nhưng vẫn chưa biết được nguyên do vì sao Tư Mã Hào lạ lùng như vậy, chàng vội đáp nhanh:

- Ta là Bành Bạch Y!

- Giết Bành Bạch Y!

Tư Mã Hào lập tức hét lớn liền sau khi Trác Dật Luân nói lại tên giả mạo của mình.

Tiếp theo tiếng quát là chiêu “Bôn Lô Trục Điện”, một sát thủ tuyệt học trong Bôn Lô Chưởng Pháp, chưởng phong nổi lên ầm ầm thổi mạng tới tấn công Trác Dật Luân, Tư Mã Hào đã dùng đủ mười hai thành nội gia chân lực vào chiêu thế khốc liệt này.

Võ công của Trác Dật Luân tuy có cao hơn Tư Mã Hào một bậc thật nhưng đứng trước thế công lợi hại, hung hiểm của Tư Mã Hào, chàng không dám khinh thường vội gỡ Được Liễu Tùy Phong một thân pháp kỳ ảo dùng để tránh né lúc tối nguy, ngã người ra theo và lạng sang bên hơn ba trượng thoát hiểm.

Bấy giờ Trác Dật Luân đoán chắc Tư Mã Hào thật tình trở mặt với mình chớ không phải giả vờ đóng trò để đánh lừa Hà Chương Thiên nữa, trong bụng kinh dị đến tột bậc, chàng thất thanh kêu to:

- Tam ca, đệ là Trác Dật Luân đây, tam ca không nhận được ra đệ sao?

Mặc Trác Dật Luân kêu nói Tư Mã Hào hình như không từng quen biết cái tên “Trác Dật Luân” bao giờ, chàng ta càng gầm to lên:

- Giết Bành Bạch Y! Giết Bành Bạch Y!

Tuyệt chiêu của Bôn Lô Chưởng pháp lại bắt đầu đánh ra tấn công như bão chớp khiến Trác Dật Luân luống cuống mà không tiện đánh lại liền bị khuyên chặt trong vùng chưởng ảnh mịt mờ của Tư Mã Hào.

Kể cũng lạ, Đông Môn Khả Nhân cũng bị trúng độc thế mà khi nghe đến tên họ Trác Dật Luân, Tư Mã Hào lúc còn ở tại lữ điểm thì nàng nhớ ra được chuyện, còn Tư Mã Hào tại sao khi nghe thấy tên Trác Dật Luân chàng ta không một phản ứng gì là sao?

Suy cho kỹ, và hiểu ra tường cũng chẳng có gì là lạ cả vì Đông Môn Khả Nhân và Tư Mã Hào mỗi người có một công lực riêng biệt, trong khi Hà Chương Thiên bôi thuốc độc vào hai bức thư hoàn toàn như nhau, nghĩa là không lá nào nhiều ít hơn lá nào.

Nội lực hỏa hầu của Đông Môn Khả Nhân cao hơn Tư Mã Hào nên nàng bị trúng độc nhẹ hơn, không đến nỗi mê loạn thần trí đến dữ dội.

Còn công lực của Tư Mã Hào kém sút tự nhiên chàng phải trúng độc nặng hơn đến nỗi hiện giờ dầu Tư Mã Thông hay Tư Mã Minh có mặt tại đây nữa Tư Mã Hào cũng không sao nhận ra hướng hồ là Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân không ngờ sự tình biến đổi đột ngột làm chàng phải khổ sở điều đứng né tránh những chiêu thể hiểm ác hung bạo như vũ bão của Tư Mã Hào, một mặt không ngớt suy nghĩ để tìm hiểu sự thật câu chuyện quái dị này!

Những tưởng như thế đã yên nào hay giữa lúc khốn đốn ấy thì phước vô đơn chí, họa bất đơn hành” chàng lại gặp thêm nguy cơ đưa tới nữa.

Lật Thủ Thân Tiên Đông Môn Khả Nhân trước còn khoanh tay đứng ngoài chứng kiến giờ nàng bỗng cười hì hì rồi kêu lớn:

- Tam ca để em giúp anh giết chết Bành Bạch Y!

Nói dứt nàng lập tức nhảy vào liên thủ với Tư Mã Hào công kích Trác Dật Luân tới tấp.

Nếu trong tình trạng chính thường, Trác Dật Luân tất thắng Tư Mã Hào một cách dễ dàng, nhưng trong tình trạng chỉ có tình mà không dám hoàn thủ như hiện giờ, Trác Dật Luân chưa chắc đã thắng nổi Tư Mã Hào huống hồ lại có thêm Lật Thủ Thân Tiên đột nhiên nhảy vào trợ chiến.

Cho nên chỉ một lát sau, Trác Dật Luân rơi vào hiểm cảnh, trong lúc mắc lo né tránh độc chiêu “Xảo Triết Hoa Chi” của Đông Môn Khả Nhân, chàng bỗng bị Tư Mã Hào đánh trúng một chưởng vào giữa vai mặt.

Bị trúng thương tuy không mấy gì nặng lắm, chàng vẫn có thể cấp thời vận công trị thương được, nhưng khổ nỗi cánh tay mặt của chàng lại trở nên tê liệt, không còn cử động gì được nữa nên chàng hoảng kinh, biến sắc mặt khiếp đảm.

Trước tình thế rất nên nguy ngập này, thấy không có cách gì tiện hơn là cách “dĩ tẩu vi thượng sách” chàng liền lách người, giở thức “Thần Long Xuất hải”, nhảy vọt ra xa ngoài năm trượng, bằng nhanh vào một lùm cây rậm rạp trốn tránh.

Cũng may cho mạng số Trác Dật Luân, lúc ấy Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào không thềm đuổi theo, cả hai chỉ phá lên cười sảng sặc một hồi rồi khẽ nói lẫn nhảm: “Ta muốn đến Đồng Bách Sơn”, kể lẫn bầm nói “giết Bành Bạch Y” đoạn dắt nhau lên đường chứ nếu không mạng chàng kể như chấm dứt ngay trong lúc này rồi!

Nấp trong lùm cây rậm rạp cheo dơi cử chỉ và hành động của Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân, Trác Dật Luân bất giác giật mình tỉnh ngộ, toàn thân chàng ớn lạnh!

Chàng bắt đầu hiểu ra là Hà Chương Thiên đã khám phá ra được mưu kế của chàng hoạch định với Tư Mã Hào mà quật ngược trở lại hại chàng bằng cách làm cho Tư Mã Hào điên loạn.

26. Dị Độc Công Độc

Hiểu được nguyên nhân Tư Mã Hào trở mặt đánh lại mình một cách kỳ lạ như thế Trác Dật Luân lấy làm hối tiếc cái kỳ diệu của mình bị phá hư và hối hận là mình đã thiếu chu đáo.

Chàng ngừng người đứng núp sau lùm cây nhìn đăm đăm theo Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân đang dắt nhau đi thẳng về phía Hồ Bắc trong lòng vừa lo vừa sợ.

Chàng lo sợ, vì chàng không thể bỏ ngang vụ này được và nếu không bỏ ngang được thì chàng cũng không biết phải tính sao?

Đối với chàng hiện giờ có tất cả bốn kẻ thù mà bất cứ kẻ thù nào cũng có thể khiến chàng vất vả khổ sở hết.

Ba kẻ thù hữu hình trong đây có hai đã ngang nhiên công kích chàng mà chàng không dám đánh lại đấy là Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào.

Còn kẻ thù thứ ba luôn luôn bí mật, tuy chàng có thể công kích hấn nhưng khéo nỗi không tài nào tìm ra hấn, kẻ ấy là Hà Chương Thiên.

Riêng kẻ thủ thứ tư mới thật vô cùng lợi hại vì nó không màu, không sắc không biết đến từ đâu, ngộ ngộ không may đụng nhằm phải nó thì bản tánh của chàng lập tức bị mê, và chàng sẽ bị chung một số phận như Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào ngay. Nó chính là thứ thuốc loạn thần cực độc của tên ác ma Độc Cô Trí!

Suy đi nghĩ lại, sau cùng Trác Dật Luân bỗng nghĩ ra một diệu kế khác là chàng sẽ dùng phương pháp Dĩ Độc Công Độc chế ra được một thứ thuốc mê hạ Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào cũng như Độc Cô Trí đã sai Hà Chương Thiên đánh thuốc loạn thần ám hại họ.

Làm như vậy chàng sẽ có hai điều lợi, thứ nhất là Hà Chương Thiên ắt phải xuất đầu lộ diện để tìm cách chữa khỏi bệnh cho Đông Môn Khả Nhân với Tư Mã Hào, thứ nhì là nếu như Hà Chương Thiên vẫn ẩn trốn không chịu xuất hiện, thì tự chàng sẽ đứng ra ngăn cản không cho Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân lên Đồng Bách Sơn, để tự sa vào lưới bẫy của địch nhân một cách dễ dàng hơn.

Nghĩ như thế chàng đề khí thi triển hết khinh công bám sát theo cặp tình nhân Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân, cả hai hiện đang rơi vào lưới tình cười nói luôn mồm, vừa đi vừa ngắm sơn quang thủy sắc một cách say đắm.

Phần Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân, sau khi đánh bại được Bành Bạch Y giả là Trác Dật Luân, cả hai liền nghe ngao đi thẳng về hướng Hồ Bắc.

Trong óc hai người hiện giờ mỗi người chỉ khắc ghi một hình bóng và nhớ chỉ quyết một vấn đề thôi, còn thì hoàn toàn không ý thức được một chuyện gì khác đã xảy ra trong quá khứ hoặc hiện tại cả.

Đông Môn Khả Nhân thì chỉ biết có một mình Tư Mã Hào và việc “muốn đi Đồng Bách Sơn”.

Còn trong tâm khảm của Tư Mã Hào chàng chỉ biết có một người là Đông Môn Khả Nhân và luôn luôn nhớ việc “giết Bành Bạch Y”.

Cả hai đều mê loạn thần trí, dọc đường hai người hết ca hát, quàng xiên rồi lại vui vẻ chuyện trò, chỉ cho nhau xem phong cảnh hữu tình kỳ thú. Vì vậy mà tình họ mỗi lúc một thêm khẩn khít, tuy rằng đó là một mối tình của hai kẻ trong cơn điên loạn.

Sau ba hôm khi họ vừa đi đến trước một tòa núi nhỏ, bỗng nhiên cả hai thấy một vị đạo nhân râu tóc trắng như tuyết xuất hiện, từ bên trong núi đi lần ra, đứng chắn ngang lối đi của Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân.

Tư Mã Hào thấy chỉ còn cách nhau chừng vài ba thước mà đạo sĩ vẫn cứ đứng yên không nhường lối chàng vội đứng lại cười hi hi nói:

- Đạo trưởng làm ơn tránh sang bên một chút hay có cần gì thì cứ việc nói.

Đạo nhân nghiêng đầu lễ phép thưa:

- Bần đạo định hóa duyên.

Đông Môn Khả Nhân chợt hỏi:

- Đạo trưởng định hóa duyên để tu bổ kiêu lệ hay để kiến tạo chùa chiền miếu điện.

Lão đạo sĩ vẫn chấp tay cúi đầu, niệm lên một câu phật hiệu ôn tồn đáp:

- Bần đạo định hóa duyên để tu kiến trang viện.

Tư Mã Hào liền giương mắt hỏi:

- Đạo trưởng là kẻ tu hành sao lại còn kiến tạo trang viện? Thế chẳng hay bảo trang tọa lạc ở tại đâu và tên là gì?

Lãnh đạo sĩ đáp rất nhanh:

- Hồng Diệp Sơn Trang trong “Hoài Ngọc Sơn”.

À thì ra đạo sĩ tóc bạc này không ai khác hơn là Trác Dật Luân. Chàng đã giả trang cốt để thăm dò Tư Mã Hào bị trúng độc nặng tới mức nào xem có thể quên luôn quê hương xứ sở của chàng không.

Mấy tiếng “Hong Diệp Sơn Trang trong Hoài Ngọc Sơn” vừa thoát khỏi miệng Trác Dật Luân, Đông Môn Khả Nhân bỗng giật mình thối lui ra sau nửa bước cau mày nói với Tư Mã Hào:

- Tam ca nghe thấy cái tên Hong Diệp Sơn Trang, hình như nơi quen quen đây.

Trác Dật Luân vội để ý quan sát thần sắc biến hóa của Tư Mã Hào ngay lúc ấy.

Không ngờ Tư Mã Hào chỉ cười giọng khô khan lắc đầu nói với Đông Môn Khả Nhân:

- Có lẽ hiền muội đã nghe qua còn ngu huynh chưa nghe trong Hoài Ngọc Sơn có Hong Diệp Sơn Trang bao giờ.

Trác Dật Luân nghe Tư Mã Hào trả lời như thế chàng vô cùng buồn bã, thương hại cho người anh em không may bị hoạn nạn trên bước lữ phiêu.

Đông Môn Khả Nhân chợt hỏi Trác Dật Luân:

- Tại sao đạo trưởng phải kiến bổ Hong Diệp Sơn Trang, bộ nơi ấy bị hư đổ hay sao?

Mưu kế “dĩ độc công độc” của Trác Dật Luân dù sao cũng là phương pháp bất đắc dĩ, nên chàng không thể bỏ lỡ cơ hội liền gượng đáp:

- Trong Hong Diệp Sơn Trang có tất cả ba cây cột, tại bần đạo vì đã sợ ý để một đục khoét hư mất một cây nên trang viện sợ sẽ sụp đổ, do đó bần đạo mới thưa với đại trang chủ và nhị trang chủ xin được vân du bốn biển, hóa mộ thiện duyên.

Đông Môn Khả Nhân cười nói:

- Một cây cột trụ có sá là bao, cần gì đạo trưởng phải vân du bốn biển một mình tiểu nữ cũng có thể quyền đủ số tiền để kiến tạo lại bảo trang nữa là.

Dứt lời nàng liền thò tay vào mình như vừa tìm kiếm vật gì cười hỏi Trác Dật Luân:

- Xin hỏi đạo trưởng nhị vị trang chủ của đạo trưởng có tên họ là gì?

Trác Dật Luân đáp:

- Đại trang chủ tên Tư Mã Thông, còn nhị trang chủ tên Tư Mã Minh.

Nghe qua, Đông Môn Khả Nhân bỗng cười bảo Tư Mã Hào:

- Nay tam ca, kể ra cũng khéo thật, đại trang chủ Tư Mã Thông nhị trang chủ là Tư Mã Minh, nếu Tư Mã Hào có mặt tại “Hong Diệp Sơn Trang” thì tam ca sẽ biến thành tam trang chủ mất.

Trác Dật Luân cả mừng, nghĩ bụng mấy câu Đông Môn Khả Nhân vừa nói thật khéo léo, thế nào cũng khiến Tư Mã Hào sức nhớ tới chuyện cũ.

Nhưng chàng vừa nghĩ đến đó thì Tư Mã Hào bỗng đứng lắc đầu nói:

- Anh đâu có phước như thế.

Giọng nói của Tư Mã Hào rất lạnh nhạt hình như chàng ta đã quên mất Hong Diệp Sơn trang, quên cả Tư Mã Thông, Tư Mã Minh, những người thân tình chung huyết mạch với chàng!

Trác Dật Luân khê nghiêng rằng, chấp tay miệng niệm “Vô Lượng Thọ phật ” không thêm lý tới Tư Mã Hào nữa, chàng vội cúi đầu nhìn Đông Môn Khả Nhân:

- Bần đạo muốn cho nữ thí chủ biết thêm một việc hết sức lạ là đôi tai điếc của Tư Mã đại trang chủ hiện giờ đã nghe được rồi, và đôi mắt mù lòa của Tư Mã nhị trang chủ hiện cũng đã trông thấy lại rất rõ ràng.

Đông Môn Khả Nhân bật ồ lớn một tiếng hỏi Trác Dật Luân:

- Chắc họ đã may mắn gặp được thần y phải chăng đạo trưởng?

Trác Dật Luân vừa định trả lời, Tư Mã Hào bỗng nóng ruột cau mày bảo:

- Hiền muội bất tất phải trả lời dài dòng với ông ấy làm gì, bọn ta còn phải lên Đồng Bách Sơn nữa.

Tư Mã Hào bỗng khơi lại tâm thức mê loạn khiến Đông Môn Khả Nhân vụt mơ màng đôi mắt gật đầu lảo đảo:

- Đúng! Bọn ta phải đi Đồng Bách Sơn ngay.

Trác Dật Luân trong lòng chán nản, tự biết thế nào cũng phải dùng tới thủ đoạn sau cùng, chàng lập tức móc ra một quyển sổ quyền tiền đã dự bị sẵn cùng với bút lông và mực hai tay dâng cho Đông Môn Khả Nhân.

Đông Môn Khả Nhân nhận lấy quyển sổ lật ra xem rồi cầm bút đề vào.

“Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân hợp quyền minh châu một hột.” Biên xong nàng liền móc ra một hột minh châu, trao luôn một lượt với quyển sổ cho Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân giả vờ trao quyển sổ lại cho Tư Mã Hào bảo chàng ta ký tên vào luôn.

Tư Mã Hào tiếp qua đoạn không vui lắc đầu nói:

- Đạo trưởng là kẻ xuất gia sao lại tham lam quá đỗi như thế? Hạt minh châu này là một bảo vật trị giá ngàn vàng, thừa sức cất lại cả một tòa trang viện chứ đừng nói cất chỉ có một cây cột mà thôi, sao đạo trưởng còn định quyền thêm.

Trác Dật Luân vội nói:

- Thí chủ không nên ngộ nhận bần đạo tham lam muốn quyền thêm tiền bạc châu báu, bần đạo muốn thỉnh thí chủ ký tên vào sổ lạc quyền để lưu làm kỷ niệm.

Tư Mã Hào ngạc nhiên kêu lên:

- Rõ ràng vừa rồi Đông Môn hiền muội đã ký giùm ta rồi kia mà?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Bần đạo không trông thấy.

Tư Mã Hào khê cau mày giật ngay lấy quyển sổ trên tay Trác Dật Luân lật ra rồi chỉ vào ba chữ “Tư Mã Hào” gất gỏng:

- Lão đạo sĩ này hồ đồ quá đây không phải họ tên của ta là gì?

Trác Dật Luân đột nhiên thay đổi thái độ nghiêm giọng quát:

- Tư Mã Hào! Người không đáng là Tư Mã Hào chút nào cả!

Tư Mã Hào sửng sốt rồi nổi giận quát lại:

- Lão đạo sĩ, người nói cái gì ta không đáng chứ?

Trác Dật Luân quát sáng cặp mắt nhìn thẳng mặt Tư Mã Hào, trầm tiếng:

- Tư Mã Hào! Người là em ruột của Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, tại sao tên anh ruột của người người cũng không nhớ, không hiểu là thế nào.

Tư Mã Hào hần hộc la lớn:

- Ai bảo chúng nó là anh ruột của ta. Lão đạo sĩ khôn nạn kia người là ai, sao lại dám đặt điều nói bậy bạ để kiếm chuyện với ta?

- Trác Dật Luân!

Trác Dật Luân bóc ngay bộ râu tóc giả, để hiện ra bộ mặt thật đáng sợ.

Đông Môn Khả Nhân kinh ngạc trong khi Tư Mã Hào hăm hăm tức giận, chàng ta phóng cặp mắt rực lửa nhìn Trác Dật Luân không chớp.

Trác Dật Luân lắc đầu thở dài, tiếp theo chàng buông thõng một câu:

- Ta là Bành Bạch Y!

Chàng vừa dứt lời bỗng Tư Mã Hào phản ứng tức khắc, chàng ta dựng ngược đôi mày hét lớn:

- Giết Bành Bạch Y!

Tiếp theo, Tư Mã Hào vung cao song chưởng phóng mạnh vào ngực Trác Dật Luân nhanh như chớp nhoáng.

Đông Môn Khả Nhân cũng xéch cao mày liễu vọt vàng quát theo:

- Tam ca em giúp anh giết chết Bành Bạch Y.

Dứt lời, nàng giơ cao ngọc chưởng nhắm ngay vào giữa lưng Trác Dật Luân tấn công luôn.

Chuyến trước đã từng bị Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân liên thủ đánh cho xiểng niểng, lần này đáng lý Trác Dật Luân phải hoảng hồn né tránh mới phải, nào hay chàng vẫn đứng yên một chỗ không né tránh cũng không đánh lại chưởng nào.

Tư Mã Hào xuất thủ trước, nên chưởng của chàng đánh trúng ngay “Thất khảm” huyệt của Trác Dật Luân “bình” một tiếng.

Nhưng thật hết sức kỳ lạ, chưởng của Tư Mã Hào đánh xuống rất mạnh, nhưng khi trúng người Trác Dật Luân không hề có một chút nội gia kinh lực hào cả!

Bị trúng một chưởng, Trác Dật Luân chỉ hơi lão đảo, mỉm cười nhìn Tư Mã Hào.

Kế đó, ngọc chưởng của Đông Môn Khả Nhân lại đáng trúng vào giữa lưng Trác Dật Luân.

Công lực của Đông Môn Khả Nhân đâu phải tầm thường, vả lại Tinh Thúc Huyệt là một đại huyệt vô cùng hiểm yếu, thử hỏi Trác Dật Luân có thể nào an nhiên vô sự được?

Thế mà, lại cũng không ngờ ngọc chưởng của nàng vừa đánh trúng Trác Dật Luân bỗng bước lên một bước, mặt mày chàng vẫn tươi cười không hề biến sắc, hình như môn võ công tinh luyện của Đông Môn Khả Nhân đã mất từ hồi nào vậy.

Một sự biến bất ngờ và ngoài sức tưởng tượng của Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân nên cả hai kinh ngạc đến thất sắc, nhất tề thối lui ra sau hai bước, nhìn trân trân đối phương không nháy mắt.

Trác Dật Luân thấy vậy nên cất tiếng cười vang lên chàng quét mắt nhìn qua hai người một lượt cố ý làm ra vẻ như khinh thường không xem cả hai ra gì cả.

Tư Mã Hào ngạc nhiên một lúc rồi lại nghiêng răng định ngưng công để khi nhảy vào công kích Trác Dật Luân lần nữa, nhưng bỗng chàng ta thất kinh, đứng yên một chỗ, miệng há hốc trông như pho tượng gỗ!

Thì ra Tư Mã Hào không ngờ chàng đề khí hết nổi, vừa đề khí là cảm thấy toàn bộ huyệt mạch bị ứ đọng lại một chỗ, không sao có thể đề tụ chân khí nội lực theo ý muốn.

Tư Mã Hào đã như thế, Đông Môn Khả Nhân cũng không hơn gì chàng cho nên cuối cùng chỉ biết kinh ngạc nhìn nhau, không nói được tiếng nào.

Trác Dật Luân lại bật cười ha hả, chàng nhướn cao mày rồi bất thần quay người bỏ đi.

Tư Mã Hào bây giờ mới chợt tỉnh lật đật đuổi theo kêu lớn:

- Lão đạo sĩ hãy đứng lại, người... người định giở gì với bọn ta đây, có nói mau không?

Nhưng lúc ấy Trác Dật Luân đã đi xa ngoài bảy tám trượng nên Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân chỉ còn nghe tiếng cười kinh ngạc của chàng vắng vắng lọt vào tai mà thôi.

Trác Dật Luân ở phía trước đang thi triển tuyệt kỹ “Linh Hư Bộ Pháp”, còn Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân ở phía sau đuổi theo vì cả hai không còn đề nổi chân khí nữa, bây giờ họ không khác gì người thường không biết võ, nên chạy hì hục được một lát hai người không còn trông thấy bóng Trác Dật Luân đâu cả!

Chàng và nàng ráng chạy cheo thêm một đôi nữa, tới chừng quá mệt, ai cũng ôm ngực thở hổn hển mới cùng nhau tìm chỗ ngồi không đuổi theo nữa.

Đằng này sau khi bỏ Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân rất xa, Trác Dật Luân liền nhanh nhẹ tìm chỗ núp kín, chờ đợi hai người mà theo dõi mọi diễn biến.

Trong ba bữa nay Trác Dật Luân đã chịu khó tìm chế ra một thứ thuốc độc đem bôi nên quyền sở quyền tiền.

Thứ độc được của chàng chế tạo không có tác dụng mê thần, nhưng nó có thể làm cho nạn nhân tạm thời vô phương đề tự nội lực và cứ cách ba ngày là bị nóng lạnh một lần, trong người rất đổi khó chịu.

Trác Dật Luân cho rằng Độc Cô Trí sở dĩ muốn đánh lừa Đông Môn Khả Nhân lên Đồng Bách Sơn là vì thấy nàng có một cường lực kinh nhân, muốn kéo nàng nhập bọn!

Còn Tư Mã Hào thì vì say mê Đông Môn Khả Nhân mà phải bị vạ lây nên bị đối phương bỏ thuốc mê lôi cuốn theo luôn.

Nếu quả thật như thế thì Hà Chương Thiên một khi phát hiện được nội gia chân lực của hai người tiêu tan, thế nào y cũng phải ra mặt xem xét và chỉ cần vào cho Hà Chương Thiên xuất đầu lộ diện, tự nhiên chàng sẽ có cơ hội quyết đấu với y một trận sống mái, may ra chàng có thể chế phục được hắn ta, hỏi cho ra thứ thuốc giải độc cho Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân.

Trác Dật Luân đoán như thế, nên chàng mới đứng nấp ở một nơi kín đáo để một mặt theo dõi Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân, một mặt chờ xem động tĩnh của Hà Chương Thiên ra sao.

Hiện giờ, Trác Dật Luân đã cởi bỏ chiếc đạo bào, biến thành chàng thư sinh rất xinh trai phong nhã.

Nhưng hiện giờ Hà Chương Thiên đã rời khỏi đây rồi, hay hắn còn bí mật theo dõi hành động của Trác Dật Luân, sau khi Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đã mất hết nội gia chân lực nên hắn chưa chịu lộ mặt ra ngoài?

Còn phần Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân, sau khi bị Trác Dật Luân hạ độc, cả hai bức rức khó chịu, nhưng sau đó không lâu họ lại quen dần với cảm giác ấy và bắt đầu du hồn vào nguồn tình bể ái, cứ thế mà dặt tay nhau, hễ gặp đường là đi thẳng tới, không còn phân biệt đi về hướng nào.

Trác Dật Luân vẫn mãi miết theo dõi, thấy đôi vô lâm tình tứ đắm đuối bên nhau như vậy trong bụng chàng cũng mừng thầm, nhưng có điều thỉnh thoảng họ lại buột mồm la lên, kẻ đòi “giết Bành Bạch Y”, người thì kêu hét “Ta muốn đi Đồng Bách Sơn” trông không mấy đẹp mắt vậy thôi!

Trong ngày hôm ấy chẳng mấy chốc là trời sẩm tối.

Nhẩm tính lại thời gian, đoán biết sơ canh đêm nay Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân thế nào cũng sẽ bị công lạnh vì thuốc độc hoành hành, Trác Dật Luân vô cùng áy náy, trong bụng không yên vì chàng không nỡ nhìn đôi bạn thân bị hành hạ khổ sở trong khi Hà Chương Thiên vẫn âm thầm bám sát theo dò xét, không chịu xuất đầu lộ diện.

Còn nếu chàng động tình ra mặt sẵn sóc họ, thì bao nhiêu công trình khó nhọc của chàng kể như tiêu tan trong phút chốc.

Suy đi tính lại vẫn không sao tìm ra được một thượng sách nào lưỡng toàn Trác Dật Luân phó mặc cho chuyện tới đâu hay tới đấy, chàng chỉ chuẩn bị để tùy cơ ứng biến thôi.

Hiện giờ chàng đã hóa trang thành người khác hẳn hoi đừng nói chi đến bọn Tư Mã Hào đang mê man mất trí, ngay đến Hà Chương Thiên, một tên ác ma gian tà xảo hoạt, cũng chưa chắc có thể nhận ra được bộ mặt thật của chàng.

Chủ ý đã định thế là chàng quyết ý trợ chung với Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân ở một khách điểm đề phòng khi có bất trắc mà giúp đỡ cho bạn.

Nhưng không ngờ chàng tính một đằng đến chừng tới việc chuyện xảy ra một nẻo, nghĩa là đêm nay Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân bỗng du hứng quá nóng cả hai đập trống lên đường không nghỉ lại tại khách điểm.

Mưu sự bất thành, Trác Dật Luân tức tối thiếu điều muốn kêu trời to lên cho hả tức!

Cách sau họ chừng mười hai mười ba trượng là Trác Dật Luân, chàng chấp chớn như một bóng ma bí mật theo dõi, lòng không ngớt lo nghĩ vì chừng mưu cao bất thành:

Còn theo sau Trác Dật Luân, có kẻ bí mật thứ ba nào không?

Theo sự liệu đoán của chàng thì không những phải có, mà còn chắc chắn kẻ ấy là Hà Chương Thiên, một nhân vật trong nhóm Vũ Trụ Lục Tàn, cam lòng làm trảo nhạ cho tên ác ma Độc Cô Trí.

Tuy nhiên sau nhiều lần bí mật quan sát, và nhiều lần ngưng thần nghe ngóng, Trác Dật Luân không thấy và cũng không nghe có động tĩnh gì ở phía sau chàng.

Sau cùng đúng thế, chàng cũng phải đành theo riết đôi tình nhân mê loạn.

Đường đi mỗi lúc một đổi khác, bên là núi non trùng điệp bên là dòng Trường Giang cuộn cuộn sóng xô, trên không chiếc trăng lưỡi liềm tỏa sáng huyền ảo vào đôi tình nhân sóng vai đi bên nhau tất cả tạo nên một khung cảnh rất ư xinh đẹp!

Nhưng mưa gió thì bất định họa phước thì không chừng có ai dám ngờ một bức tranh tuyệt mỹ như thế, một phong quan kỳ tú như thế, chỉ trong chốc lát biến thành một cảnh tượng vô cùng thâm bao giờ?

Đi trước là Đông Môn Khả Nhân, nàng có khi hơi tỉnh táo, có khi mơ mơ màng màng còn Tư Mã Hào thì lúc nào cũng ở trong tình trạng mê hoặc ngơ ngác.

Kể ra càng không thể trách được Trác Dật Luân, vì công lực và hỏa hầu của Hà Chương Thiên chỉ có cao hơn chàng, hoặc ít nữa cũng ngang với chàng, nhưng nói về khinh công cước trình, thì chàng không thể nào có thể so sánh nổi với Hà Chương Thiên, bởi thế nếu Hà Chương Thiên đang bí mật theo sau chàng, thì chàng không tài nào trông thấy hẳn được.

Tự cổ hễ tiệc vui là chóng tàn, do hai lạc cực sinh bi, Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đang lâm cảnh “đương cuộc giả mê” miệng họ không ngớt đời đời kiếp kiếp, anh anh em em, còn Trác Dật Luân là kẻ “bàng quang giả thanh”, chàng đoán biết “trò chơi” của chàng đã đến lúc sôi nổi hào hứng.

Quả vậy Đông Môn Khả Nhân đang lúc đập trăng ngắm cảnh bỗng nàng lão đảo, thân hình diễm lệ của nàng thiếu chút nữa là không sao đứng vững.

Tư Mã Hào vội giơ cánh tay gân guốc ra ôm ngay lấy chiếc lưng ong của nàng hỏi giọng tha thiết:

- Hiền muội em làm sao thế?

Đông Môn Khả Nhân nhướng cao mày nhoẻn cười:

- Em hơi mệt!

Tư Mã Hào hiện giờ kỳ thật cũng đã bạc đầu mệt mỏi, nhưng đứng trước mặt người yêu kẻ nam nhi đại trượng phu vẫn luôn tự phụ nên chàng vội gương mi nói lớn:

- Hiền muội anh sẽ đỡ em nếu quả thật em đi không nổi nữa, em sẽ ngồi tạm bên đường nghỉ ngơi chốc lát.

Đông Môn Khả Nhân nghe nói liền dựa đầu vào vai Tư Mã Hào, từ từ bước về phía tảng đá mọc bên bờ sông.

Đến nơi, cả hơi đều ngồi xuống bên nhau, một làn gió mát thổi qua khiến họ rùng mình.

Đông Môn Khả Nhân bỗng rên khẽ một tiếng, rồi ngáp dài thì thâm bên tai Tư Mã Hào:

- Tam ca em! em hơi thấy lạnh.

Tư Mã Hào lập tức cởi ngay áo ngoài ra trùm kín vào người nàng. Chàng còn giơ tay ôm chặt nàng vào lòng.

Tưởng đó là hành động của kẻ anh hùng hào hiệp nào hay Tư Mã Hào cũng bắt đầu cảm thấy xương sống ớn lạnh khó chịu vô cùng.

Đông Môn Khả Nhân nhờ khoác thêm chiếc áo ngoài lại được Tư Mã Hào ôm chặt vào lòng nên nàng cảm thấy hơi đỡ lạnh. Nàng cảm động giơ tay chỉ lên mảnh trăng lơ lửng trên không và bóng trăng đang chiếu rọi rung rinh dưới mặt nước nhoẻn miệng cười nói:

- Đây tam ca, tam ca hãy nhìn xem, mảnh trăng trên trời với bóng trăng dưới nước phản chiếu thành một cảnh sắc tuyệt mỹ, chỉ tiếc là hoa đẹp chóng tàn, trăng tròn mau khuyết khiến người ngắm cảnh cảm thấy sự tàn khuyết thương tâm.

Tư Mã Hào mỉm cười:

- Thiên hạ sự làm gì có thập toàn thập mỹ “thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, nguyệt như vô hậu nguyệt trường viên” Đông Môn Khả Nhân mỉm cười định tiếp lời bỗng nàng tự nhiên sợ lạnh vội ôm chặt lấy cổ Tư Mã Hào, thân mình nàng mỗi lúc mỗi rút sát vào lòng chàng nũng nịu:

- Tam ca, anh... có lạnh không?

Tư Mã Hào bây giờ không những lạnh ở phía ngoài, mà còn lạnh cả phía trong, nhưng một vì không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người yêu, hai vì muốn cố làm ra vẻ tỉnh táo, như ta đây là đấng anh hùng hào kiệt, chàng cố gượng, khẽ ngâm nga:

-...Nhớ xưa kia... Châu Công Cẩn... Tiểu Kiều mới lấy chàng... anh tư anh...

Thương thay cho Tư Mã Hào mới ngâm đến đây, hai hàm răng run động lập cập, không sao còn có thể mở miệng ngâm nổi. Tư Mã Hào đang run lật bật, Đông Môn Khả Nhân cũng không hơn gì chàng.

Thế rồi, cả hai ôm chột lấy nhau một cục.

Chàng hữu, thiếp hữu tình, cả hai đang đắm say trong cảnh sắc tuyệt vời.

Nhưng hiện giờ cái cảnh sắc tuyệt vời ấy bỗng biến thành một cảnh tượng thê lương bởi nhiệt tính trong đáy lòng họ không kháng cự nổi sự xâm nhập của “bệnh ma”, họ đau đớn không sao chịu nổi.

Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân cùng bị đau đớn về thể xác còn Trác Dật Luân đau đớn trong tâm can, vì chàng là người ra tay hạ độc, thâm hiểm được tính hiện đang làm Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân buốt lạnh thấu xương, và rồi lát nữa họ sẽ bị sốt như thiêu như đốt, ít nhất phải trải qua ba lần nóng lạnh, tuần hoàn cả hai mới khỏi bệnh. Nhưng từ đó về sau, cứ ba ngày họ sẽ bị đau khổ một lần.

Thứ thuốc độc của Trác Dật Luân mạnh khôn tả, khiến Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân hết lạnh rồi lại nóng, miệng không ngớt lẩm bẩm kêu “tam ca”, người gọi “hiền muội”, một bên cứ đòi “giết Bành Bạch Y”, một bên bảo “Ta muốn đi Đồng Bách Sơn”.

Ánh trăng vẫn xinh đẹp tuyệt trần, nước sông vẫn chảy cuộn cuộn, gió núi vẫn thổi vù vù, và giữa gióng sông, đột nhiên lại có thêm một cảnh buồn xuất hiện khiến cảnh sắc càng trở nên thanh tuyệt.

Nhưng Trác Dật Luân còn lòng nào để thưởng thức cảnh sắc, chàng đứng núp trong bóng tối, quét mắt nhìn khắp mọi nơi để tìm tòi xem Hà Chương Thiên đã xuất hiện hay chưa.

Cổ nhân có câu “có công mài sắt, có ngày nên kim”, lúc ấy bỗng có một tiếng rú to khuấy động cảnh khuya thanh vắng và liền đó từ phía sau một đặng đá, đột nhiên xuất hiện một bóng người không khác gì làn sao xẹt lao vụt tới chỗ Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân đang nằm ôm nhau co quắp.

Bóng người vừa xuất hiện, hai tay áo lung lảng hiển nhiên y đã cụt cả hai tay.

Không ai khác hơn là Hà Chương Thiên trong nhóm Vũ Trụ Lục Tàn.

Trác Dật Luân đoán không ra dụng ý của Hà Chương Thiên nên tự nhiên chẳng dám chần chờ lập tức quát to một tiếng phóng người như bay ra chặn đường.

Trông thấy có người đón đường Hà Chương Thiên vội giơ cao chân mặt lập tức có ba bốn đạo thanh quang sáng loáng bay thẳng về phía Trác Dật Luân.

Không dám chậm trễ, Trác Dật Luân một mặt thi triển khinh công bay vọt lên cao hơn năm thước, một mặt ngâm vận nội gia chân khí vào cánh tay mặt xông vào công kích Hà Chương Thiên.

Trông thấy thân pháp tuyệt diệu của Trác Dật Luân nhưng Hà Chương Thiên vẫn xem thường, hấn vội nhảy sang một bên, nhẹ nhàng lướt ra xa hơn năm sáu trượng.

Trác Dật Luân thâm hiểu công kích là phương pháp phòng bị hay nhất nên chàng không chịu bỏ lỡ cơ hội vội nhún người, bằng chiêu “Bàng Bát Tam Thức” một “Thiên Sơn” tuyệt học đã do ân sư Túy Đầu Đà truyền thụ cho chàng ra tấn công.

Ba thứ chiêu pháp trên thật là thiên biến vạn hóa, có một uy lực vô biên, khiến Hà Chương Thiên phải thi triển tận lực môn tuyệt thế khinh công ra để né tránh.

Trác Dật Luân cẩn thận, và có cơ trí thật, nhưng dẫu sao chàng cũng là người còn trẻ, trông thấy Hà Chương Thiên một nhân vật danh liệt “Vũ Trụ Lục Tàn” uy trấn hoàn vũ, giờ bỗng bị mình công kích tới bởi bức lui về thế thủ, nên chàng tự đắc và mừng thầm.

Song trong lúc Trác Dật Luân thi triển tuyệt học cố sức đuổi đánh Hà Chương Thiên chàng đã quên phúc khinh công tuyệt vời của đối phương mà trước kia chàng đã thấy qua tại Hoàng sơn Tây Hải Môn.

Theo kinh nghiệm trước kia Trác Dật Luân phải nên hiểu dẫu hiện giờ Hà Chương Thiên có đánh không lại chàng, chàng vẫn không nên truy kích, vì không đời nào đuổi kịp mà có thể sanh cầm hay đá thương được y mới phải.

Bởi thế cho nên chỉ độ mười lần lên xuống chàng đã đuổi Hà Chương Thiên khá xa, ít nhất cũng đã rời xa nơi Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân hơn bảy tám chục trượng mà vẫn không bắt kịp đối phương.

Thế rồi ngay lúc ấy, Hà Chương Thiên đột nhiên đứng dừng lại, chăm chú nhìn Trác Dật Luân đang linh không đuổi tới.

Trác Dật Luân ngỡ đối phương lại định thi triển môn ám khí lần nữa, chàng giật mình đề phòng không dám khinh địch vội dừng lại trước mặt cách xa độ ba trượng. Trong khi đó chân mặt của Hà Chương Thiên tức thời từ từ giờ lên cao và chớp mắt hơn mười ngọn độc được phi trầm bổng từ đầu gối bay vèo ra hóa thành một luồng thanh quang, xạ thẳng vào giữa ngực Trác Dật Luân.

Đồng thời y vụt tiến tới, phi thân đá mạnh vào người Trác Dật Luân một đá kinh hồn.

Trác Dật Luân hoảng hốt lật đật trốn người né khỏi mười mũi phi trên bay tới thì chàng chợt nghe một luồng kinh phong tập kích ngay vào giữa “Đơn Điền” đài huyết của mình.

Hóa ra người thường hay luyện môn “Phách Không chiêu” còn Hà Chương Thiên thì luyện được “Phách Không Cước”.

Môn “Phách Không Cước” không giống môn “Phách Không Chiêu”, vì trước khi chân chưa đá trúng địch nhân thì một luồng kinh phong đã cách không thổi đến trước rồi.

Đây là lần đầu tiên Trác Dật Luân gặp môn “Phách Không Cước”, nên chàng hơi giật mình vừa né khỏi mấy mũi độc trầm là chàng vội đề chân khí giờ chiêu đánh lại tức khắc.

Vì tính hiếu kỳ muốn thử môn “Phách không chiêu lực” có mạnh bằng môn “Phách Không Cước lực” của Hà Chương Thiên không.

Không ngờ chàng đã tận dùng mười thành công lực phóng ra một “Phách Không Chiêu” vẫn không thể nào thắng nổi luồng kinh phong của đầu bàn chân của Hà Chương Thiên vừa đá tới mà hai bên chỉ là nửa cân tám lạng bất phân thắng phụ.

Hà Chương Thiên nhân lúc Trác Dật Luân thoáng giật mình mất bình tĩnh y liền chiếm ngay ưu thế, thi triển môn độc môn tuyệt học cuồng phong “Vô Ảnh Cước pháp” công kích tiếp theo.

Trác Dật Luân bị Hà Chương Thiên công kích tới bởi nhưng nhờ có bản chất cực tốt, căn cơ thâm hậu nên lâm nguy mà chàng bất loạn thoát khỏi được nguy cơ, Môn cuồng phong “Vô Ảnh Cước Pháp” của Hà Chương Thiên có tất cả một trăm hăm ba thức, Trác Dật Luân ứng phó vừa qua được một nửa, độ chừng hơn mười, hiện tình thế bắt đầu khá trở lại.

Giữa khi ấy chiếc thuyền con thấp thoáng ngoài khơi khi nãy cũng bắt đầu cặp bến.

Vừa vào đến bờ từ trên thuyền bỗng có hai nàng nữ tỳ áo xanh tung người nhảy tới tảng đá cạnh bờ hồ kế ngay Tư Mã Hào với Đông Môn Khả Nhân đang bị nóng lạnh, mê mang như chết đem thăng xuống thuyền.

Trác Dật Luân trông thấy thế hoảng kinh, tâm thần chàng trở nên rối loạn.

Phàm là cao thủ võ lâm đang lúc giao đấu kỳ nhất là phân thần. Trong khi giao đấu, Trác Dật Luân vừa giật mình kinh hoảng nên thân pháp hơi chậm lại, chàng liền bị Hà Chương Thiên đá trúng một đá vào ngang hông.

Trác Dật Luân cảm thấy bên hông rất bỏng như lửa thiêu chút nữa chàng bị ngã quay ra đất.

Hà Chương Thiên chưa kịp thừa cơ nhảy vào công kích Trác Dật Luân, đoạt lấy mạng chàng thì giữ giữa lúc ấy dưới ánh trăng vàng vạc từ phía xa dưới chân núi đột nhiên xuất hiện một bóng đỏ tà áo phất phơ bay.

Hà Chương Thiên vụt biến sắc khi thoáng thấy bóng người áo đỏ, y hoảng kinh nhún mạnh hai chân thì triển khinh công tuyệt kỹ bay thẳng về phía chiếc thuyền buồm nhỏ.

Trác Dật Luân tuy đang bị trọng thương nhưng chàng không đành lòng thấy Hà Chương Thiên bắt cóc Tư Mã Hào và Đông Môn Khả Nhân, chàng cắn răng nhịn đau quát lớn lên một tiếng lập tức lao người đuổi vụt theo.

Lúc bình thường trong người hoàn toàn khỏe mạnh chàng cũng không tài nào đuổi theo kịp Hà Chương Thiên, huống chi hiện giờ chàng bị thương bên hông đau nhức, vì vậy càng đuổi khoảng cách giữa chàng và đối phương lại càng xa hơn.

Và khi chàng cố sức đuổi tới bờ sông chiếc thuyền buồm nhỏ của Hà Chương Thiên đã rời xa bờ hơn năm trượng.

Trát. Dật Luân thất vọng đứng nhìn chiếc thuyền mỗi lúc một ra xa. Đang khi tức giận tột độ vì không đuổi bắt kịp tên hung nhân vô đạo chàng chợt thấy một đường sáng loé lên và từ thuyền địch đang bay vào tới giữa cổ chàng...

Trác Dật Luân kinh hãi, không kịp suy nghĩ gì nữa, chàng nghiêng đầu né tránh đồng thời giở nhanh hai ngón tay bên trái lên định kẹp lấy mũi ám tiễn.

Nhưng giữa lúc ấy chàng chưa kịp kẹp được mũi ám tiễn thì bỗng một luồng sáng lại loé lên tiếp theo không biết từ đâu bay ra, một mũi trâm cài đầu đánh văng mũi ám tiễn sang một bên rơi xuống mặt đất.

Trác Dật Luân giật mình nhìn vội về hướng mũi trâm vừa đánh tới đột nhiên tim trong ngực chàng nhảy mạnh, chàng đứng ngây người ra như tượng gỗ không nói được một tiếng nào!

Hóa ra ngay trước mặt chàng xa chỉ độ ba trượng một mỹ nhân áo đỏ, đã xuất hiện đẹp tuyệt trần!

Mỹ nhân áo đỏ không ai hơn là nàng Bào hao bông nhan Hạ Hầu Quyên, người đẹp mà chàng ngày đêm tưởng nhớ đến ăn ngủ không yên.

Tuy bất ngờ gặp lại được người yêu, nhưng Trác Dật Luân là một trang hiệp sĩ hào hùng lúc nào cũng đặt nặng tình bạn, nhất là bạn đang thọ nạn chưa biết hiểm nguy cho số phận ra sao, nên chàng vẫn cứ ngó mông ra giữa sông hoài.

Khi ấy, chiếc thuyền buồm nhỏ chở theo Hà Chương Thiên, Tư Mã Hào, Đông Môn Khả Nhân đang lướt sóng như bay, dần dần biến mất giữa cảnh trời đất mênh mông xa tít!

Đến chừng đó Trác Dật Luân mới buồn bã thở dài quay lại nói với Hạ Hầu Quyên bằng giọng chán tình:

- Quyên muội... em đã... đến trễ một chút chứ nếu không là chặn bắt được thuyền buồm của bọn khốn nạn ấy rồi.

Hạ Hầu Quyên gặp được tình quân trong lúc này cũng không khác gì, nàng mừng như được ai cho của quý. Thấy Trác Dật Luân mãi ngó mông ra ngoài sông, nàng yên lặng đứng chờ đến chừng chàng quay lại nói, nàng vội vàng lắc đầu đáp miệng chum chím cười:

- Tiểu muội có đến kịp, tiểu muội cũng để mất họ, không thêm cứu họ đâu! Đôi nam nữ kỳ hiệp sau bao ngày nhớ thương dài dòng giờ họ không còn e ấp như buổi đầu gặp gỡ nữa mà đã thực sự gọi nhau bằng tiếng nói của tình yêu tha thiết, xem nhau như đã mặn nồng ân nghĩa.

- Quyên muội, sao không muốn cứu người hoạn nạn, là thế nào?

Trác Dật Luân yêu mến hỏi.

Hạ Hầu Quyên nguýt chàng, đáp:

- Một gã thì nông cuồng hỗn láo đã bị tiểu muội trừng trị một lần về tội khinh thị, còn một ả thì tự phụ, lúc nào cũng xem mình là thiên hạ vô địch như thế tiểu muội cứu bọn họ có ích lợi gì?

Trác Dật Luân nghe người yêu viện lý, ăn nói có quyền trong bụng lấy làm sung sướng lắm. Nhưng biết người yêu đã ngộ nhận, chàng nhẹ lắc đầu, ngọt ngào nói:

- Quyên muội em chưa nhận xét họ kỹ chứ thực ra họ khá lắm không như em tưởng vậy đâu.

Hạ Hầu Quyên vội cười bảo:

- Trác huynh hãy thông thả nói cho tiểu muội nghe xem, coi có đúng không. À, mà khoan đã để tiểu muội xem qua vết thương cho Trác huynh đã rồi hãy nói chuyện đó.

Trác Dật Luân tự nãy tới giờ vì mãi nghĩ tới bạn mà quên cả sự đau đớn, bây giờ chợt nghe Hạ Hầu Quyên nhắc tới, chàng mới cảm thấy một bên hông đau đớn không sao chịu nổi, chàng nhăn mặt rồi ngồi bệt xuống tảng đá hồi nãy bọn Tư Mã Hào đã ngồi.

Hạ Hầu Quyên biết Trác Dật Luân đã bị thương rất nặng, nàng hết còn vui tươi nữa mà lo lắng hỏi:

- Trác huynh thấy trong người thế nào? Có đau đớn lắm không Trác huynh? Chuyển trước trong khi tiểu muội giao đấu với Hà Chương Thiên tại Hoàng Sơn hắn đã một đá vào một tảng đá to lớn vỡ tan tành nhiều mảnh, đủ biết công lực của hắn lợi hại là dường nào rồi đó. Trác huynh hãy để tiểu muội xem qua vết thương coi có việc gì không nha?

Trác Dật Luân thấy Hạ Hầu Quyên cứ đòi xem xét vết thương mà cả thẹn đến đỏ mặt bởi vết thương của chàng ở một bên hông làm sao giở ra cho nàng xem được?

Đứng trước tình cảnh khó xử, chàng ngập ngừng mãi mới nói ra lời:

- Ngu huynh đã tránh kịp luồng kinh phong nên thương thế không đến nỗi nặng lắm đâu.

Vả lại ngu huynh có biết qua chút ít y học, trong túi có đem sẵn thuốc trị thương, không sao đâu Quyên muội.

Dứt lời chàng liền móc ra hai gói thuốc bột trút vào miệng đoạn mở bầu rượu chàng mang theo ra ực luôn mấy hớp.

27. Trẽ Một Nước Cờ

Tưởng cứ uống thuốc là thoát nạn, Hạ Hầu Quyên không đòi xem xét chỗ bị thương ác nghiệt nữa, nào ngờ Trác Dật Luân vẫn chưa yên thân có lẽ vì quá lo lắng cho người yêu nên Hạ Hầu Quyên lại bắt buộc:

- Tuy hiện giờ thương thế không nặng, cũng cần phải làm tan máu độc mới mau khỏi bệnh, Trác huynh hãy nằm xấp xuống để tiểu muội xoa bóp dùm cho. Mau lên đi, không tiểu muội bỏ đi bây giờ.

Đâu dễ gì được hưởng ân tình của mỹ nhân, lại càng không nên làm phật lòng người đẹp, nhất là Hạ Hầu Quyên, một cô gái hào sảng không có qua chút gì hổ thẹn, Trác Dật Luân hết cả câu nệ, chàng vội vàng tuân lệnh nằm phục xuống mặt đá.

Hạ Hầu Quyên vừa khê đề chân khí, hóa thành một đạo kinh lực xuyên qua làn y phục của Trác Dật Luân truyền thẳng vào chỗ vết thương của chàng giải tan hết máu độc rồi nàng bắt đầu xoa bóp nhẹ nhàng cho chàng đồng thời cười hỏi:

- Trác huynh, vừa rồi Trác huynh bảo tiểu muội đã ngộ nhận nghĩa là thế nào?

Nhờ làn chân khí của nàng đã hóa thành một luồng hơi ấm dịu truyền thẳng vào người, Trác Dật Luân cảm thấy tâm thần trở nên sáng khoái, sự đau đớn thuyên giảm chàng vội cười đáp:

- Tư Mã Hào không phải hạng người tồi như em tưởng vậy đâu, anh ấy đã kết thành bạn thân với ngu huynh rồi.

Vừa nghe đến đây thật rất mến phục, Hạ Hầu Quyên liền nói ngay:

- Trước kia anh ấy không được đứng đắn nên bị tiểu muội tặng cho một Bàn Nhược Phật Chương, bây giờ anh ấy đã là bạn của Trác huynh, tiểu muội không giận anh ấy nữa.

Sực nhớ tới Đông Môn Khả Nhân Trác Dật Luân liền hỏi:

- Quyên muội có quen tới Đông Môn Khả Nhân không?

Hạ Hầu Quyên ngăn người, lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không quen Đông Môn Khả Nhân là ai?

Trác Dật Luân cũng ngạc nhiên:

- Quyên muội không quen biết với Đông Môn Khả Nhân, tại sao muội lại bảo nàng ta tự phụ?

Hạ Hầu Quyên nhớ ra là ai rồi nàng bật ồ to một tiếng, nhớn miệng cười bảo:

- Có phải Trác huynh định nói Đông Môn Phương phải không? Nhưng không hiểu tại sao nàng ta đột nhiên lại đổi thành Đông Môn Khả Nhân thế?

Trác Dật Luân sực tỉnh ngộ nhớ lại tên “Khả Nhân” chỉ là tên tạm thời, còn “Phương” mới là tên thật của Đông Môn Phương, chàng tủm tỉm cười thầm cho sự ngớ ngẩn của mình.

Hạ Hầu Quyên tính nóng nảy trông thấy Trác Dật Luân cứ cười mà không chịu trả lời nàng sốt ruột hỏi:

- Tại sao Trác huynh không trả lời tiểu muội, Đông Môn Phương bỗng biến thành Đông Môn Khả Nhân là nguyên cớ gì vậy Trác huynh?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Chính ngu huynh đã đặt hai chữ “Khả Nhân” cho nàng.

Hạ Hầu Quyên lại càng khó hiểu, hỏi tiếp:

- Cô ta đã có tên, tại sao Trác huynh còn đặt tên khác cho cô ta nữa làm gì?

Trác Dật Luân sợ nàng ngộ nhận liền kể lại từ đầu câu chuyện cho nàng nghe, vừa kể chàng vừa nằm yên cho nàng xoa bóp, tận hưởng thú vị mê mẩn sung sướng.

Hạ Hầu Quyên nghe xong cảm thông mối tình thâm thiết của Trác Dật Luân đã đối với mình, nàng bỗng nhớn miệng cười âu yếm nói với chàng:

- Luân ca hãy ngồi dậy thử xem em đã dùng “Thái âm thần công” xoa bóp cho anh rồi đó.

Chắc có lẽ giờ anh đã bớt đau nhức.

Trác Dật Luân đã thấy đỡ đau thật nên nghe Hạ Hầu Quyên bảo chàng vội chống tay ngồi dậy. Hạ Hầu Quyên đỡ chàng, cười hỏi:

- Phải đỡ bớt rồi không anh? Anh có thấy khỏe lại không?

Trác Dật Luân gật đầu. Sau khi hai người ngồi tựa vào nhau xong, Trác Dật Luân nắm lấy tay:

- Quyên muội, vừa rồi tại sao Quyên muội không cho anh bắt lấy mũi ám tiêu?

Người yêu hỏi, Hạ Hầu Quyên chớp mắt đáp:

- Nhân lực của em khá tinh, nên từ xa em đã thấy trước khi lấp tên vào ná đối phương đã bơi vào toàn thân mũi tên một thứ thuốc độc gì rồi, bởi thế em mới vội vàng ném chiếc trâm cài tóc ra để cho khỏi mắc phải mưu của đối phương mà bị hại đó.

Trác Dật Luân nghe nói thì giật mình hú vía, chàng vội đứng ngay dậy, lấy cây kim bạc quẹt vào mũi ám tiêu, quả nhiên chàng phát hiện được mũi ám tiêu toàn thân có bơi thứ độc được cực kỳ lợi hại.

Ngoài ra chàng còn thấy trên mũi tên có khắc thêm một hàng chữ nhỏ như sau: “Ta muốn giết Hạ Hầu Quyên”.

Đúng là thứ bùa mê độc môn của Độc Cô Trí đã lên hại Đông Môn Phương với Tư Mã Hào.

Trác Dật Luân sợ toát mồ hôi, chàng quay lại nhìn Hạ Hầu Quyên cảm động nói:

- Nếu không nhờ Quyên muội tinh ý, phóng chiếc trâm cài tóc để cứu huynh, chắc ngu huynh đã bị trúng phải thứ mê thần kỳ độc của đối phương rồi.

Hạ Hầu Quyên cũng kinh khiếp hỏi:

- Độc cô lão ma quả thật hiểm độc không ai bì nếu không may đại ca bị trúng phải thứ mê thần kỳ độc ấy chắc tiểu muội khổ sở nhiều lắm.

Trác Dật Luân thấy thương người yêu nhiều hơn, chàng bóp nhẹ tay nàng mỉm cười nói tiếp:

- Quyên muội, xin hãy thuật rõ lai lịch của Đông Môn Phương cho huynh nghe thử xem để huynh suy đoán coi tại sao Độc Cô Trí không quản tâm cơ bỏ thuốc mê bắt nàng đến Đồng Bách Sơn.

Hạ Hầu Quyên hỏi lại, trước khi trả lời:

- Ca ca là môn đệ của Túy Đầu Đà và Bành Ngũ tiên sinh chắc có lẽ ca ca đã từng nghe qua câu “Thần ni Chỉ phát Kim quang tiền”, “Nhất chính Nhất tà Nhất nam luận” chứ?

Trác Dật Luân gật đầu đáp:

- Huynh có nghe, nhưng tại sao Quyên muội tự nhiên lại hỏi câu ấy?

Hạ Hầu Quyên cắt cớ hỏi nữa:

- Thần ni là ai huynh có biết không?

Trác Dật Luân phải phì cười nhưng phải đáp:

- Thần ni tự nhiên là chỉ lệnh sư Bàn Nhược Am chủ Bách nhãn thần ni chứ còn ai nữa.

Nghe đến tên sư phụ mình, Hạ Hầu Quyên lập tức cung kính, đứng dậy nghiêm trang bỏ xuôi hai tay chờ cho Trác Dật Luân nói xong, nàng mới hỏi tiếp:

- Còn Kim quang tiền là ai?

Trác Dật Luân ứng tiếng đáp nhanh:

- Là chỉ Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng, một nhân vật tính nết quái dị hành sự tùy theo hỷ nộ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười nói:

- Cả hai ca ca đáp đúng cả nhưng còn “Chỉ phát” là ai?

Trác Dật Luân đáp:

- Huynh còn lạ gì một nhân danh lừng bốn biển nữa. “Chỉ phát” tức là “Chỉ phát vũ sĩ” Đông Môn Liễu chứ còn ai.

Nói đến đây, bởi họ Đông Môn trên đời rất hiếm nên Trác Dật Luân sực tỉnh ngộ, chàng trở mặt thất thanh kêu to:

- Thôi huynh hiểu rồi, Đông Môn Phương là con gái của Đông Môn Liễu. Thảo nào võ công của nàng cao hơn bọn này, và ngang tài đồng sức với Quyên muội là phải lắm.

Hạ Hầu Quyên cười nhẹ một tiếng:

- Ca ca “ngang tài đồng sức”, đại ca vừa nói là nghĩa thế nào? Tiểu muội cho rằng tiểu muội nhất định phải thắng nàng.

Biết mình đã lỡ lời nên đã khiến Hạ Hầu Quyên, một kỳ nữ tính tình cao ngạo nổi tiếng, Trác Dật Luân vội lái khéo câu chuyện bằng cách nhẹ gật đầu rồi nói:

- Quyên muội, Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu mà tái xuất giang hồ thì thật không ngờ.

Hạ Hầu Quyên vừa gạt đầu, Trác Dật Luân lại giương mi nói tiếp:

- Nếu thế thì đúng rồi! Hóa ra Độc Cô Trí đã dùng trăm phương nghìn kế phí tâm cơ dụ dỗ Đông Môn Phương lên Đồng Bách Sơn cho kỳ được mới nghe là dụng ý như thế đấy!

Hạ Hầu Quyên nói:

- Dụng ý của lão ma đầu ấy thế nào ca ca không nói rõ làm sao tiểu muội biết được.

Trác Dật Luân cười rồi liền đáp:

- Độc Cô Trí đã gửi thiệp mời mấy người còn lại trong Vũ Trụ Lục Tàn tổ chức Lục Tàn Bang, nhưng một vì lo sợ Lục Tàn không đến đủ mặt, hai vì lão muốn tranh bá võ lâm với cứu thế quần hùng thấy về phương diện thực lực lão khó lòng nắm vững thắng lợi, nên lão ta định chiêu dụng Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu dưới trướng để tăng cường thực lực.

Hạ Hầu Quyên hừ to một tiếng có vẻ không tin chận lời:

- Độc Cô Trí là thứ gì, đời nào Đông Môn Liễu chịu làm việc cho hắn?

Trác Dật Luân cười tiếp:

- Bởi thế nên Độc Cô Trí mới lợi dụng Đông Môn Phương, muốn bắt cóc nàng để khống chế Đông Môn Liễu. Đông Môn Liễu sẽ vì phụ tử tình thâm phải cúi đầu thần phục đảm nhiệm chức hộ pháp cho Lục Tàn Bang.

Hạ Hầu Quyên thất kinh:

- Ca ca nói đúng lắm! Nhưng...

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Nhưng sao Quyên muội?

- Tiểu muội đã theo sự nhận xét vừa rồi của ca ca, sức nghĩ tới một việc còn đáng sợ hơn.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Quyên muội hãy thử nói ngay cho huynh nghe xem.

- Trước khi nói cho ca ca nghe việc đáng sợ ấy, tiểu muội cần phải hỏi trước ca ca ba vấn đề đã.

- Quyên muội cứ hỏi.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi liền:

- Độc Cô Trí định sáng lập Lục Tàn Bang tự phong mình làm Bang chủ chắc đã làm kinh động giang hồ, ai nấy đều biết hết phải không ca ca.

Trác Dật Luân đáp:

- Đúng như thế Quyên muội ạ!

Hạ Hầu Quyên lại hỏi:

- Còn Tư Mã Thông và Tư Mã Minh có thật hai người ấy đã nghe lời ca ca không gia nhập Lục Tàn Bang không?

Trác Dật Luân đắc ý cười đáp:

- Họ đã gửi thư phúc đáp cho Độc Cô Trí, viện lý do hai người đã hết điếc, hết mù, không còn có đủ tư cách của một tàn nhân để gia nhập Lục Tàn Bang.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp:

- Môn độc môn mê thần bí dược của Độc Cô Trí có phải có hiệu lực kỳ diệu có thể khiến kẻ bị trúng độc loạn mê tâm trí chịu phục tùng mệnh lệnh của lão ta không ca ca?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Quả là một loại mê thần kỳ được đẩy em ạ! Tư Mã Hào với Đông Môn Phương tự nạp mình đến Đồng Bách Sơn Thiên Huyền Cốc là bị loại thuốc ấy làm cho mờ trí não không còn sáng suốt hiểu biết gì cả đấy.

Tới đây Hạ Hầu Quyên chợt gật đầu nói:

- Xong rồi, tiểu muội đã hỏi xong ba điều và được ca ca giải đáp rành rẽ, giờ tiểu muội cho ca ca biết điều lo sợ của tiểu muội là...

Hạ Hầu Quyên chưa nói hết lời, Trác Dật Luân vụt thất thanh kêu lên:

- Quyên muội có phải em sợ Tư Mã Hào với Đông Môn Phương sau khi lên đến Đồng Bách Sơn rồi cả hai sẽ bị chọc thủng tai, khoét mắt không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu, chính sắc đáp:

- Đúng thế! Em sợ bọn họ lên đến Đồng Bách Sơn sẽ bị lão ma đầu Độc Cô Trí khoét mắt chọc tai, làm cho cả hai tàn tật mà thay thế vào chỗ Tư Mã Minh và Tư Mã Thông bù cho đủ số Lục Tàn đấy anh ạ.

Trác Dật Luân lắc đầu thở dài:

- Sự suy đoán của Quyên muội làm anh ghê sợ quá!

Rồi chàng hỏi kể Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội, thế em có cách gì đặng đối phó hữu hiệu âm mưu thâm độc của lão ác ma khốn nạn ấy không?

Hạ Hầu Quyên trầm ngâm giây lát rồi chắc lưỡi đáp:

- Khó nghĩ quá! Phải làm sao cho thật nhanh khéo mới được nếu không để Tư Mã Hào bị mù, Đông Môn Phương bị điếc khi ấy diệu y thuật của ca ca hay của Diệp sư thúc có tài giỏi đến đâu cũng đành bó tay thôi.

Nghe Hạ Hầu Quyên bỗng nhắc tới Nhất thiếp thần y Diệp Thiên Sĩ, Trác Dật Luân lấy làm lạ, liền hỏi cầu may:

- Bộ Quyên muội đã gặp qua Diệp sư thúc rồi sao chứ?

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười gật đầu đáp:

- Phải! Sau khi biết ca ca bị Độc Cô Trí sanh cầm, tiểu muội nóng lòng lên ngay Đồng Bách Sơn, may gặp được Diệp sư thúc, và biết tin ca ca đã thoát hiểm.

Nói xong Hạ Hầu Quyên liền bắt đầu từ cuộc hẹn mà nàng đã đợi chờ chàng tại Tiểu Cô Sơn thuật lại một hơi cho người yêu nghe. Nhưng vị Bành Bạch Y gặp nàng và đem lòng yêu nàng Hạ Hầu Quyên e ngại không dám nhắc tới sự người yêu nghĩ quấy mà buồn lòng!

Sau khi được biết Hạ Hầu Quyên đã gặp qua Chỉ phát vũ sĩ Đông Môn Liễu và đã thiếu chút nữa bỏ mạng vì lão ta, chàng nói với nàng:

- Quyên muội sự tình mỗi lúc một nghiêm trọng, mỗi lúc một khó khăn, chúng ta không thể để yên cho Đông Môn Liễu bị lọt vào tay Độc Cô Trí để hắn lợi dụng mà hoành hành vô lâm mưu đồ đại sự được.

Hạ Hầu Quyên gật đầu nói:

- Ca ca nói trúng ý em lắm! Song mưu kế của Độc Cô Trí thật lợi hại, nếu chúng ta muốn ngăn Đông Môn Liễu để lão khỏi phải lọt vào tay Độc Cô Trí, trước hết chúng ta phải tìm cách cứu thoát Đông Môn Phương đã, ngặt chưa biết dùng bằng cách nào bây giờ đây.

Trác Dật Luân chép miệng thở dài:

- Muốn cứu Đông Môn Phương kể cũng khó khăn nguy hiểm thật. Sào huyết của bọn Độc Cô Trí ở Thiên Huyền Cốc khó vào lọt lắm, phải đi qua Thiên Huyền Hiệp, vượt qua Thiên Huyền Lâm, đến Thiên Huyền phải qua Thiên Huyền Kiều, vào tới Thiên Huyền Động, mới có thể vào đến sào huyết chính của lão ta. Giữa các nơi, Hiệp, Lâm, Kiều, Động còn có nhiều cơ quan mai phục nguy hiểm không sao tưởng tượng nữa. Rất tiếc là...

Nói đến đây Trác Dật Luân bỗng ngừng ngang rồi chắc lưỡi lắc đầu lia lịa.

Hạ Hầu Quyên không hiểu, nàng ngoảnh chàng cười khúc khích và hỏi:

- Có việc gì mà ca ca tiếc dữ vậy?

- Huynh tiếc là khi còn ở tại Hồng Diệp Sơn Trang, huynh đã khuyên Tư Mã Thông với Tư Mã Minh nên trả lời ngay cho Độc Cô Trí biết rằng không thể tham gia Lục Tàn Bang.

Hạ Hầu Quyên sững sốt chận lời:

- Việc ấy sao lại đáng tiếc? Ca ca khuyên họ làm như thế thật là chính đáng có gì không đúng đâu?

Trác Dật Luân đáp:

- Em không hiểu hai anh em họ Tư Mã không phải hạng cùng hung cực ác đâu, nếu được mình tâm kiến tánh họ tất sẽ thành người hào hiệp và nếu như được họ giả vờ quy thuận Lục Tàn Bang làm nội ứng cho mình thì Thiên Huyền Cốc có hiểm hóc đến đâu đi nữa mình cũng sẽ phá tan được dễ dàng chứ đâu còn có nghĩ kể như vậy.

Hạ Hầu Quyên kêu á một tiếng, mỉm cười kêu to:

- Bộ ca ca muốn đưa người vào làm nội ứng trong Thiên Huyền Cốc hay sao?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Đối với Thiên Huyền Cốc ta không thể nào dùng sức được mà phải dùng trí mới xong em à.

Hạ Hầu Quyên bỗng khoái chí cười tùm tùm rồi bất ngờ cho Trác Dật Luân hay:

- Ca ca, ta đã có người làm nội ứng rồi.

Trác Dật Luân ngoảnh nàng rồi cười hà hà có vẻ chưa vội tin, chàng hỏi:

- Em nói chơi hay nói thật với anh đó. Thế nội ứng của em ở đâu?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách đáp:

- Vừa rồi tiểu muội đã bảo ca ca rằng Bộc Dương Dũng đã chịu quy thuận tiểu muội rồi mà? Tiểu muội có thể sai khiến hắn một cách dễ dàng...

Trác Dật Luân cau mày:

- Anh quên mất vụ này, nhưng Bộc Dương Dũng tuy dùng lực phi thường nhưng tâm tính ngu ngốc, chỉ sợ hắn không đem lại ích lợi gì cho ta mà hơi sợ ý một tí là có thể hư hết đại sự.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Ca ca không nên quá lo xa, có sẵn một nhân vật như hắn để dùng tạm, còn hơn không người làm nội ứng. Vả lại trước sau gì bọn mình cũng phải có mặt tại Đồng Bách Sơn, dù thiên nan vạn hiểm cũng phải mạo hiểm một phen.

Trác Dật Luân bắt đầu dĩ gật đầu rồi đi theo Hạ Hầu Quyên lên Đồng Bách Sơn.

“Tình” đối với con người thật kỳ diệu vô cùng! Trong khi Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên xa nhau mỗi người một nơi, gái nhớ trai đứt từng khúc ruột, trai nhớ gái mất ăn mất ngủ, hình như đôi bên đều có trăm ngàn câu chuyện đang chất trong lòng, chỉ muốn thổ lộ ngay cho nhau hiểu cho hả dạ hài lòng.

Nhưng hiện giờ hai bên đã gặp lại nhau ngoài việc bốn mắt nhìn nhau say đắm, trái lại họ ngậm miệng nín thinh không nói ra lời.

Hạ Hầu Quyên sực nhớ tới “Nhất Nhiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ đã từng kể rõ câu chuyện Trác Dật Luân bị Độc Cô Trí ám toán, nàng bất giác thất sắc run giọng kêu:

- Trác ca ca!...

Trác Dật Luân ngạc nhiên:

- Có việc gì Quyên muội khi không lại khích động như thế?

Hạ Hầu Quyên buồn rầu nói:

- Em nghe Diệp sư thúc bảo rằng anh đã bị Độc Cô Trí chích vào người ba mũi “Tuyệt mệnh độc tâm” có đúng không anh?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Đúng thế! Đó là một thủ pháp của Độc Cô lão ma sử dụng để chế ngự ngu huynh.

Hạ Hầu Quyên nghiêng răng ken két, hận tiếng nói:

- Độc Cô lão ma hết sức độc ác, thế nào lão ta lọt vào tay tiểu muội sẽ chặt nát lão ta ra cho xem!

Nói đến đây, nàng bỗng khẽ cau mày lo lắng tiếp:

- Tuy thứ “Tuyệt Mệnh Độc Tâm” là một thứ thuốc có tác dụng rất chậm, nhưng nhờ chẳng may giữa lúc bọn mình đang giao đấu với Độc Cô Trí, biết đâu lão ma đầu ấy không tìm cách khiến chất độc phát sớm hơn thời gian hạn định như thế.

28. Mưu Cao Chước Lạ

Nghe đến đây Trác Dật Luân cũng bồn chồn lo sợ:

- Sự lo xa của Quyên muội cũng rất có lý, thật ngu huynh chưa hề nghĩ tới việc này.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Ca ca là một đương thế thần y, Diệp sư thúc lại là Biển Thước tái sinh, không lẽ cả hai đành khoanh tay chịu thua không tìm ra được biện pháp để thử độc sao?

Trác Dật Luân đáp:

- Tật bệnh có thể tìm từ căn nguồn, chữa theo kinh nghiệm, tự nhiên trị được dễ dàng, còn thứ độc được tùy theo ý người điều chế, có khi họ dùng nhiều thứ độc vật, trộn lẫn với nhau để chế thành một thứ thuốc độc đặc biệt nên trừ thứ độc môn giải được của họ ra các thứ thuốc thường không tài nào chữa khỏi.

Hạ Hầu Quyên hậm hực nói:

- Chuyển đi Đồng Bách Sơn này em nhất quyết phải thực hiện hai việc, một là phải cứu khỏi Tư Mã Hào với Đông Môn Phương, hai phải ăn trộm được thứ độc môn giải được của “Tuyệt mệnh độc tâm” mới nghe.

Trác Dật Luân bật cười:

- Quyên muội bất tất phải lo quá xa như vậy, cần nhất bây giờ chúng ta hãy thương lượng tìm cách vượt ải thứ nhất đã.

- ải thứ nhất thế nào ca ca?

- Tự nhiên là phải dùng cách nào vượt qua “Thiên kỳ hiệp, Thiên kỳ lâm, Thiên kỳ cốc, Thiên Huyền Kiều, Thiên Huyền Động” để lọt vào Thiên Huyền Cốc. Nếu chúng ta không vào Thiên Huyền Cốc thì việc cứu người trộm thuốc đều hoài công.

Hạ Hầu Quyên trầm ngâm rồi nói:

- Không biết Diệp sư thúc đã rời khỏi Thiên Huyền Cốc chưa ca ca nhỉ? Nếu như người vẫn còn lưu lại để chữa bệnh cho Độc Cô Trí sẽ có nhiều tiện lợi cho ta lắm.

Trác Dật Luân thở dài:

- Dẫu cho Diệp sư thúc vẫn còn ở tại trong cốc, chúng ta cũng sẽ không biết dùng cách nào để thông tin cho người hay để đôi bên liên lạc với nhau?

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì cúi đầu ra vẻ suy nghĩ lung lăm.

Trác Dật Luân cười bảo:

- Quyên muội là bậc thông minh tuyệt đỉnh, hãy thử nghĩ dùm xem biết đâu Quyên muội chẳng tìm ra diệu kế?

Hạ Hầu Quyên lẳng lặng nín thính, mãi một lúc sau nàng đột nhiên mở lớn mắt, nhìn hỏi Trác Dật Luân:

- Ca ca, em xin hỏi ca ca nhé, tại sao Độc Cô Trí nhất quyết phải sáng lập Lục Tàn Bang mà không sáng lập “Ngũ Tàn Bang” hoặc “Thất Tàn Bang” Trác Dật Luân cười đáp:

- Tên Lục Tàn Bang đã do Vũ Trục Lục Tàn mà ra, nói cách khác, Độc Cô Trí cần phải tụ tập Lục Tàn để nghe theo mệnh lệnh của hắn, thiếu một người sẽ không đủ, còn thừa một người, hắn sẽ tìm kiếm đâu ra?

Hạ Hầu Quyên lại cười hỏi:

- Nhưng nếu lão tìm ra được thì sao? Thí dụ Độc Cô Trí bỗng tìm thêm được một hãn thế tàn nhân, hắn sẽ tìm cách chiêu nạp người ấy và đem Lục Tàn Bang biến thành “Thất Tàn Bang” hoặc “Bát Tàn Bang”.

Trác Dật Luân đáp:

- Nếu Độc Cô Trí định tranh hùng tranh bá với toàn thể võ lâm đối với phương diện thực lực tự nhiên càng mạnh thì càng hay...

Nói đến đây Trác Dật Luân sức hiểu ra liền mỉm cười hỏi:

- Bộ Quyên muội định hóa trang thành tàn nhân làm việc bất ngờ hay sao?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Em nghĩ rằng nếu phải phí vụn tâm cơ, hao tận sinh lực, mạo hiểm vào Thiên Huyền Cốc tại sao ta không tìm cách bắt buộc Độc Cô lão ma phải cung kính chấp tay mời ta vào.

- Mưu kế của Quyên muội tuy tuyệt diệu, nhưng chỉ sợ khó lòng thực hiện được.

Hạ Hầu Quyên vội hỏi:

- “Khó lòng thực hiện” mà ca ca vừa nói là sao?

Trác Dật Luân hỏi lại:

- “Tàn nhân” với “thường nhân” khác hẳn nhau, không lẽ bọn ta phải chặt cụt trước một cánh tay, xẻo bớt một tai hay khoét đi một mắt hoặc cắt mũi hay sao?

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền chau mày suy nghĩ:

- Bọn ta bắt tất phải hy sinh như thế, bọn ta sẽ tìm cách khéo léo hơn.

Trác Dật Luân kêu ồ một tiếng, nhìn Hạ Hầu Quyên không chớp mắt, rồi hỏi:

- Quyên muội nói sao? “Khéo léo” là phải làm theo cách nào?

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Em mới nghĩ ra được hai ngoại hiệu một là “Tàn tâm tú sĩ” hai là “Thiên á chân nhân”, ca ca nghĩ xem có được không?

Trác Dật Luân gật đầu khen ngay:

- Tuyệt! Tuyệt diệu! “Tàn Tâm” thì chúng khỏi phải khám thấy, Thiên Á chúng khỏi tung ra, Quyên muội tài tình lắm.

Hạ Hầu Quyên được khen, sung sướng đến đỏ hồng hai má:

- Ca ca cứ khen ngợi nịnh em hoài, ca ca mau quyết định xem anh chọn lấy ngoại hiệu nào, em ngoại hiệu nào có phải hơn không à?

Trác Dật Luân không chút nghĩ ngợi ứng tiếng đáp:

- Anh sẽ giả dạng thành “Thiên Á chân nhân”, vì chuyển trước anh đã từng giả trang thành đạo sĩ có thừa kinh nghiệm lắm rồi, lần này anh biến thành một tên tam thanh đệ tử thì phải chắc ăn hơn.

Hạ Hầu Quyên thích chí cười lớn, nàng nói:

- Nếu ca ca là “Thiên Á Chân Nhân” thì tiểu muội sẽ giả dạng thành “Tàn Tâm Tú Sĩ”.

Nhưng như thế ca ca chịu thiệt thòi đấy nhé.

Trác Dật Luân ngạc nhiên:

- Sao lại thiệt thòi? Quyên muội muốn nói gì ca ca không hiểu?

Hạ Hầu Quyên phá lên cười khanh khách:

- Ca ca sẽ bị thiệt thòi vì thứ nhất là ca ca giả dạng thành “Thiên Á Chân Nhân” tự nhiên ca ca không được nói chuyện, ca ca sẽ khó chịu bứt rứt.

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Còn thứ hai là sao?

Hạ Hầu Quyên ranh mãnh đáp:

- Còn điều thiệt thòi thứ nhì là ca ca phải mất khá nhiều thì giờ để học tập kéo nước đến chân sẽ nhảy không kịp.

- Anh phải học tập những gì mới được?

Hạ Hầu Quyên giơ tay vừa chỉ chỗ vừa cười đáp:

- Ca ca phải học múa may ra dấu để truyền đạt tâm ý chữ cầm thì không nói gì được.

Ca ca phải thông thạo môn này chứ nếu không đến Thiên Huyền Cốc ca ca sẽ làm lộ chân tướng mất.

Trác Dật Luân gật đầu có vẻ bái phục sự tính toán chu đáo của Hạ Hầu Quyên chàng cười nói:

- Được rồi anh sẽ nghe theo lời em học kỹ cách thức ra bộ ra dấu của người cầm , em yên tâm.

Hạ Hầu Quyên sực nhớ ra bỗng kêu khẽ:

- Ấy chết! Suýt nữa đã quên mất. Ngoại hiệu Tàn Tâm Tú Sĩ của em và Thiên Á Chân Nhân của anh chưa đủ đâu, mình còn phải đặt thêm một cái tên nữa chứ. Có phải không anh?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Phải lắm! Như thế thì Quyên muội đặt dùm cho Thiên Á Chân Nhân một cái tên đi.

Và anh sẽ đặt dùm tên cho Tàn Tâm Tú Sĩ.

Hạ Hầu Quyên tủm tỉm cười, suy nghĩ qua giây lát nàng nói:

- Muốn giả dạng thành tàn nhân để lọt vào Thiên Huyền Cốc, thì Thiên Á Chân Nhân của ca ca sẽ có tên là Bảo Tàn Tử. Ca ca thấy có được không?

Trác Dật Luân ồ khẽ một tiếng, gật đầu cười nói:

- Hay quá! Bảo Tàn Tử khéo lắm đó em.

Hạ Hầu Quyên chum chim cười hỏi lại:

- Ca ca, còn tên họ của em thì thế nào? Anh đã nghĩ ra chưa?

Trác Dật Luân đáp ngay:

- Tào Lãnh Huyết, em có chịu không?

Hạ Hầu Quyên vỗ tay nhảy dựng lên mừng rỡ:

- Ca ca tài thật, ba chữ “Tào Lãnh Huyết” nghe hay quá đi ca ca ơi!

Trác Dật Luân mỉm cười hỏi:

- Hay ở chỗ nào Quyên muội nói anh nghe xem?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Bộ ca ca tưởng em không hiểu hay ở chỗ nào sao? Đây nè, hai chữ “Lãnh Huyết” rất phù hợp với hai chữ “Tàn Tâm”, còn chữ “Tào” là lấy họ Tào Mạnh Đức tiên sinh vì Tào Mạnh Đức gian hùng nhất thế mà còn là cháu kế nghiệp của dòng họ Hạ Hầu rất có liên quan với họ của em không hay sao được.

Trác Dật Luân bật cười nói:

- Tư lộ của Quyên muội thật là mẫn tiệp. Quyên muội liên tưởng tài quá. Kỳ thật thì anh đâu có nghĩ tới những việc ấy. Ba chữ Tào Lãnh Huyết chỉ là trong lúc ngẫu nhiên, thuận miệng anh nói ra đấy thôi.

Hạ Hầu Quyên vội ôm song quyền, đổi ra giọng đàn ông nghiêm nghị hỏi Trác Dật Luân:

- Tại hạ Tào Lãnh Huyết xin thỉnh giáo chân nhân bao giờ chân nhân mới bắt đầu giả trang?

Trác Dật Luân cũng vội dùng tam thanh lễ tiết, chấp tay cúi đầu niệm ngay Vô Lượng Thọ Phật cười đáp:

- Bần đạo...

Nhưng chàng mới thốt có hai tiếng bần đạo thì Hạ Hầu Quyên vụt chặn lại cười nói:

- Không được, anh là “Thiên Á Chân Nhân” Bảo Tàn Tử, anh chỉ được phép dùng tay ra dấu thôi chứ không được mở miệng tự xưng là “bần đạo”, lại cũng không thể niệm “Vô Lượng Thọ Phật” gì hết. Anh nhớ chưa.

Trác Dật Luân chưa chi đã bị hố, chàng cũng cười lớn theo.

Sau đó hai người liền bắt đầu cải trang. Hạ Hầu Quyên biến thành một thanh y thư sinh khôi ngô và phong thần tuấn dật, còn Trác Dật Luân thì biến thành một trung niên đạo nhân tiên phong đạo cốt rồi cùng nhau lên đường tiếp tục cuộc hành trình.

Cả hai vừa đi vừa để ý tìm kiếm chiếc thuyền buồm nhỏ của Hà Chương Thiên đã dùng để bắt cóc Tư Mã Hào với Đông Môn Phương, nhưng hai người vẫn không thấy tung tích của đối phương đâu cả.

Khi vừa bước chân vào địa phận tỉnh Hồ Bắc, cả hai người mới nghe tin có kẻ đang mở lời đài tại Túy Bình Phong trên Đồng Bách Sơn, đặt tên là “Tàn Nhân Võ Lâm đại hội”.

Đại chủ quy định, bất cứ những tàn nhân nào tự tin về võ học đều có thể được phép tham gia đại hội, nếu môn võ học của kẻ nào quán tuyệt quần hùng, sẽ được biếu tặng một bảo vật chân kỳ hoặc là một ngàn lạng vàng.

Nghe được tin ấy Hạ Hầu Quyên liền cười bảo Trác Dật Luân:

- Thật may mắn quá. Em cho rằng ngày “Tàn nhân võ lâm đại hội” đã do Độc Cô Trí sai bọn thủ hạ thân tín đứng ra tổ chức đấy.

Trác Dật Luân gật đầu:

- Anh cùng đồng ý với Quyên muội, Độc Cô Trí hùng tâm vạn trượng, có lẽ lão ta định tuyển hết những nhân vật tàn phế tài giỏi trong võ lâm để lục dụng tổ chức thành Tàn Nhân Bang.

Hạ Hầu Quyên cả cười:

- Thế thì không những “Thất Tàn Bang” hoặc “Bát Tàn Bang”, Độc Cô Trí dám lập “Bách Tàn Bang” cũng chưa biết chừng nữa đấy ca ca.

- Quyên muội khi nào dự “Tàn nhân võ lâm đại hội” em nhớ giữ thật kỹ, đừng để chúng phát giác...

Trác Dật Luân chưa nói hết ý, Hạ Hầu Quyên đã hiểu lòng chàng, nài nỉ nói:

- Ca ca, em đã đoán ra được dụng ý của ca ca rồi, có phải ca ca định trong khi tranh tài, không nên thi thố hết tài năng, giữ lại ít nhiều tài nghệ để thiên hạ khỏi chú ý đến mình không?

Trác Dật Luân gật đầu cười:

- Đúng! Hai ta chỉ cần thi thố qua loa miễn sao đối phương bằng lòng thâu dụng vào Bang của bọn chúng là đủ rồi.

29. Bách Tàn Đại Hội

Không bao lâu đôi bạn tình họ Trác họ Hạ Hầu đã trông thấy Đồng Bách Sơn thấp thoáng, từ phía sau Trác Dật Luân cười bảo người yêu:

- Này Quyên muội, Đồng Bách Sơn đang ở trước mặt, chắc có lẽ dọc đường thể nào cũng có bọn tay chân bộ hạ của Độc Cô Trí rình rập, chúng mình, tốt hơn anh và em nên tạm xa nhau, chờ khi nào đến đại hội hai ta vờ như mới gặp gỡ nhau lần đầu như thế có lẽ tiện hơn.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Tào Lãnh Huyết tôi xin tuân theo pháp chỉ, mời đạo trưởng đi trước.

Trác Dật Luân đặt đơn chương trước ngực, cúi đầu:

- Bần đạo xin cáo từ, mong Tào thí chủ lưu ý, nếu thí chủ muốn Độc Cô Trí thâu nhận và thăng chức mong hãy nhớ kỹ câu này!

Hạ Hầu Quyên ôm quyền tùm tùm cười:

- Xin đạo trưởng cho biết câu nói bí quyết ấy.

Trác Dật Luân nói:

- “Thà để ta phụ lòng thiên hạ, không nên để thiên hạ phụ ta.” Hạ Hầu Quyên xá nhẹ một xá lĩnh ý. Trác Dật Luân nói xong liền lao người phóng đi trước.

Khi Trác Dật Luân đến chân “Túy Bình Phong” trong Đồng Bách Sơn, chàng đã trông thấy có ba võ đài một cho chủ, một cho khách, một dành riêng cho người thí võ.

Chàng còn được biết hội kỳ được định là ba ngày, hai ngày đầu là sơ khảo, ngày chót hết dành cho các cao thủ được vào chung kết cuộc Bách Tàn đại hội.

Hạ Hầu Quyên đến trễ hơn Trác Dật Luân nửa ngày, tức là Trác Dật Luân đến ngay chiều hôm thứ nhì, còn Hạ Hầu Quyên đến sáng ngày thứ ba nàng mới có mặt.

Trong khi lật sổ định ghi tên Hạ Hầu Quyên liếc mắt trông thấy trong quyển dành cho các thí sinh ghi tên họ và lai lịch có một hàng chữ ghi trước là “Bảo Tàn Tử” ngoại hiệu “Thiên Á Chân Nhân” từ Cao Lê Cống Sơn đến, tinh thông kiếm thuật, dưới có khoanh ba khuyên tròn bằng son đỏ chót hiển nhiên nàng biết chàng đã thông qua cuộc khảo thí đầu.

Nàng để ý thêm thì thấy trong quyển sổ tuy có đến hai chục người được khuyên, nhưng phần nhiều chỉ được một khuyên tròn chừng bốn người được ba khuyên và chỉ có một người được bốn khuyên.

Tự nhiên Hạ Hầu Quyên phải đặc biệt chú ý đến tên người được khoanh bốn khuyên, thấy danh hiệu của người ấy cũng rất lạ, kêu là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Người chủ quán việc ghi tên người dự thi nói với Hạ Hầu Quyên:

- Bằng hữu hơi trễ, chưa qua cuộc thi sơ khảo nên không vào được tứ kết có lẽ bằng hữu không được phép tham dự.

Hạ Hầu Quyên cau mày nói:

- Ông bạn làm ơn thông báo dùm với vị chủ sự rằng tại hạ Tào Lãnh Huyết từ Tây Vực đến đây, yêu cầu được đặt biệt miễn khỏi phải dự vòng sơ kết trực tiếp tham dự chung kết.

Vị chủ quán hình như đã kính nể thần khí hiên ngang của Hạ Hầu Quyên, y đưa mắt ngấm nghĩa nàng đôi ba lượt rồi tươi cười hỏi:

- Tào bằng hữu đến đây tham gia “Bách Tàn vô lâm đại hội”, nhưng không hiểu bằng hữu bị “tàn” ở nơi nào?

Hạ Hầu Quyên vội cầm bút ghi ngay vào sổ một hàng chữ như rồng bay phượng múa:

“Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết”.

Viết xong nàng bỏ bút xuống bàn, nói:

- Ông bạn đã thấy rồi chứ, Tào mỗ một vì “Lãnh Huyết”, hai vì “Tàn Tâm” nên phải hơn hẳn những vị bị mù một mắt, hoặc bị mất một chân, một tay một bậc.

Vị chủ quán vội khẽ cúi đầu nói:

- Đến trưa nay mới bắt đầu cuộc khảo thí, xin mời Tào bằng hữu bước lên khách đài ngồi soi nước đã, tại hạ sẽ đem ý kiến của Tào bằng hữu thưa lại với chủ sự, để chờ sự định đoạt của người.

Hạ Hầu Quyên không nói gì thêm, nàng bỗng nhún một cái đã vọt lên trên đài. Nàng chợt trông thấy Trác Dật Luân đang ngồi một mình, trông có vẻ tiên phong đạo cốt, cạnh chàng còn một chiếc ghế bỏ trống.

Nàng vội bước tới trước mặt chàng, khẽ ôm song quyền vái hỏi:

- Đạo trưởng quý tánh đại danh? Ghế này đã có vị nào ngồi chưa, tại hạ có thể ngồi được chăng?

Trác Dật Luân ứ ớ một hơi, giơ tay làm giấu, thị ý mời Hạ Hầu Quyên cứ việc ngồi.

Trông thấy Trác Dật Luân ra bộ y hệt một thằng câm, thiếu chút nữa nàng bật cười thành tiếng. Nàng vừa ngồi xuống ghế chồm chồm cười:

- Tại hạ “Tào Lãnh Huyết” biệt hiệu “Tàn Tâm Tú Sĩ” đạo trưởng.

Không chờ cho nàng nói thêm, Trác Dật Luân liền chỉ ngay vào cuống họng mình rồi châm nước trà vào đầu ngón tay chỗ viết lên mặt bàn:

“Thiên Á Chân Nhân Bảo Tàn Tử”.

Hạ Hầu Quyên nhân lúc Trác Dật Luân viết nàng vội vận dụng môn Mật ngữ truyền âm nói với chàng:

- Ca ca, ca ca giả vờ khéo quá, có người tên “Vạn cổ thương tâm” Bạch Bất Bình hiện đang ngồi trên này, đang ngồi ở đâu ca ca có biết không?

Trác Dật Luân khẽ đưa mắt hướng về góc tây nam khán đài, Hạ Hầu Quyên kín đáo liếc nhìn theo, nàng thấy một Bạch y lão nhân đang ngồi tại đây.

Lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, ba chòm râu đen nhánh dài quá cổ, dung mạo cực kỳ thanh tú, hai đạo nhãn quang long lanh như hai điểm sao sáng.

Khi ấy tấm màn nhung treo trước võ đài vẫn còn bỏ thấp, hiển nhiên chưa đến giờ thí võ.

Trác Dật Luân cũng dùng môn “Mật ngữ truyền âm” khẽ hỏi lại Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội muốn hỏi “Vạn cổ thương tâm” Bạch Bất Bình chi vậy? Chắc Quyên muội có quen biết người ấy?

Hạ Hầu Quyên ngưng công đáp:

- Em không biết người ấy nhưng em thấy tên họ và ngoại hiệu của người ấy nghe đặc biệt lắm.

Trác Dật Luân lại tiếp tục truyền âm bảo:

- “Vạn cổ thương tâm” Bạch Bất Bình không những danh hiệu đặc biệt, ngay đến thân pháp và võ công của y cũng rất lạ và cao siêu tuyệt vời.

Hạ Hầu Quyên khẽ gật đầu đáp:

- Em cũng biết được võ công của y tuyệt cao bởi em vừa trông thấy trong quyển sổ báo danh dưới hàng tên của anh chỉ có ba khuyển đỏ, mà y thì có đến bốn khuyển.

Trác Dật Luân sợ nói chuyện bí mật mãi dễ khiến người ngoài sinh nghi, chàng vội giơ tay ra hiệu mời Hạ Hầu Quyên uống nước trà.

Hạ Hầu Quyên sáng ý vừa khẽ nghiêng đầu cảm tạ vừa nâng ly vừa mỉm cười nói:

- Chân Nhân bị cảm vì bệnh tật hay bị cảm từ thuở nhỏ trời sinh?

Trác Dật Luân ra dấu trả lời cho biết là chàng bị cảm vì ngoại bệnh.

Trong lúc nàng và chàng đang bận hỏi han thì bỗng nghe phía sau tấm màn nhưng trước mặt võ đài nổi lên ba tiếng chuông “bong... bong... bong”!

Hạ Hầu Quyên vội nói:

- Thiên Á Chân Nhân chắc trên lôi đài sắp sửa có cuộc tranh tài đây.

Trác Dật Luân vừa gật đầu thì tấm màn nhưng trên võ đài đã từ từ kéo lên.

Hạ Hầu Quyên nhìn thấy võ đài trông rất rộng rãi, tại phía sau giữa võ đài có một chiếc ghế đẩu bọc bằng da cạp, trên ghế có một lão tẩu áo đen bị cụt cả hai chân nhưng hai cánh tay của lão ta đặc biệt dài, nhất là đôi bàn tay to hơn bàn tay người thường ngồi trên ghế ấy.

Hạ Hầu Quyên đoán ra ngay người ấy là vị chủ sự của “Bách tào võ lâm đại hội” tên là Vân Thiên Lý trong nhóm Vũ Trục Lục Tàn.

Nàng lại thấy rõ có một cặp nặng bằng sắt để cạnh thành ghế dài hơn bảy thước và có bốn tên đại hán đứng xung quanh Vân Thiên Lý.

Tấm màn nhưng vừa kéo lên xong, Vân Thiên Lý bỗng nói nhỏ với đại hán đứng bên trái ít câu.

Đại hán vội ôm quyền cúi mình vái chào Vân Thiên Lý rồi bước ra trước võ đài ngó vào quần hùng mà nói lớn:

- Vụ bán kết của “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” của bốn chủ Vân Đường Chủ “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết được ghi tên số hai mươi ba, và được phép miễn tranh vòng sơ kết có quyền trực tiếp tham gia vòng tứ kết.

Trác Dật Luân lại dùng “truyền âm công lực” cười bảo Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội, em thấy tên em do anh đặt dùm thế nào? Chỉ cần bảy chữ “Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết” cũng đủ khiến đối phương kính nể không dám loại em.

Hạ Hầu Quyên chợt trông thấy trước mặt Vân Thiên Lý bỗng che kín bằng một tấm màn trúc như thể kẻ đứng trong có thể nhìn rõ phía ngoài, kẻ đứng ngoài không trông thấy kẻ đứng ở trong, Hạ Hầu Quyên hơi cau mày truyền âm hỏi Trác Dật Luân:

- Ca ca đây là thứ trò gì đây?

Trác Dật Luân cũng nhìn lên chủ đài môi mấp máy lắc đầu:

- Hôm qua đâu có cái trò chơi mới lạ này! Không chừng nhiều người ra vào trà trộn, Độc Cô Trí định thân hành đến đây xem chừng cũng nên.

Chàng vừa mấp máy nói đến đây lại có một tên đại hán đang cất tiếng nói to trên võ đài:

- Xin mời vị số một “Thiên đài phá tẩu” Hồng Hàn Chương thượng đài để trở tài.

Trên khán đài một lão nhân áo xám què một chân liền ứng tiếng đứng dậy, đề khí phi thân bay vọt lên năm trượng nhẹ nhàng đáp xuống đài như một chiếc lá rơi.

Vân Thiên Lý liền bước tới đón hỏi:

- Hồng bằng hữu định tìm người giao đấu, hay muốn trở tài một mình?

Lão nhân tên “Thiên đài phá tẩu” Hồng Hàn Chương vội ôm quyền đáp:

- Lão phu hơi khá về môn khinh công thôi, nên không muốn giao đấu với ai cả, chỉ muốn biểu diễn chút tài mọn ấy và nhờ đài chủ vui lòng chỉ giáo.

Vân Thiên Lý gật đầu cười nói:

- Hồng bằng hữu cần dùng vật gì? Hãy cho bọn đài biết để sai người chuẩn bị sẵn đem đến.

Hồng Hàn Chương đáp:

- Lão chỉ cần mười mũi kim khâu và một cuộn chỉ là đủ!

Vân Thiên Lý vội vẫy tay ra lệnh cho hai tên đại hán lập tức đem vật dụng cần thiết.

Hồng Hàn Chương bứt đứt mười sợi chỉ dài độ hai thước xâu vào mười mũi kim khâu rồi bước ra trước võ đài.

Hạ Hầu Quyên đoán không ra Hồng Hàn Chương định làm trò gì, hỏi Trác Dật Luân:

- Thiên Á Chân Nhân có biết Hồng Hàn Chương đang định sử dụng mười sợi kim chỉ để biểu diễn môn khinh công như thế nào không?

Trác Dật Luân khoác tay lắc đầu tỏ dấu không biết.

Hạ Hầu Quyên lại chăm chú nhìn lên võ đài, bỗng giật mình thất kinh. Bây giờ nàng mới hiểu rõ “Thiên đài phá tẩu” Hồng Hàn Chương quả thật có một khinh công phi thường độc đáo.

Thì ra Hồng Hàn Chương bước khập khiễng ra trước đài khẽ vung tay một cái, mười luồng trâm quang bỗng bay vút lên trên không, còn mười mũi kim xâu mười sợi chỉ cắm cả vào cây sà ngang trên nóc võ đài thành một hàng chữ nhất.

Mười mũi kim cắm sâu cả vào gỗ nhưng mấy lỗ kim để lộ ra ngoài đều đặn ngay ngắn và cỡ như nhau buông tòn ten mười vòng thông lọng bằng chỉ cách xa mỗi vòng chừng hai thước.

Mười vòng thông lọng còn đưa qua đưa lại, Hồng Hàn Chương lập tức tung người lên cao, cả một thân hình nặng nề to lớn của lão đã mắc lủng lẳng trên vòng thông lọng thứ nhất bên phía tây.

Lạ và tài tình ở chỗ là lão không phải dùng tay bám vào vòng thông lọng, lại dùng chân mặt móc vào thông lọng đầu dưới chân trên.

Một sợi chỉ có thể chịu nổi một thân hình nặng cả trăm cân thì quả là một việc hy hữu, nên đã khiến quần “tàn” đang có mặt tại đây vỗ tay vang như sấm.

Tiếng vỗ tay hãy còn vang rền thì Hồng Hàn Chương lại thi triển tài nghệ, thân hình của lão đang đánh đu trên vòng thông lọng thứ nhất bỗng bay vút sang vòng thông lọng thứ hai vẫn bằng thân pháp cũ, đầu dưới chân trên.

Chân trái của lão vừa móc vào vòng thông lọng thứ hai thì chân mặt của lão cũng vừa buông khỏi vòng thông lọng thứ nhất, rồi thuận thế lại lẹ làng bay vút qua vòng thông lọng thứ ba và cứ như vậy mà tiếp tục sang vòng thứ tư, thứ năm... v.v...

Toàn thể quần “tàn” đến giờ mới biết rõ Hồng Hàn Chương đang dụng mười vòng thông lọng bằng chỉ để thi triển môn tuyệt học “Linh Không Đảo Bộ”!

Nếu như mười vòng thông lọng kia là mười vòng sắc hoặc được làm bằng một loại giấy dẻo dai có đủ sức chịu đựng một sức nặng hơn trăm cân, thì môn tuyệt học “Linh Không Đảo Bộ” này không lấy gì làm lạ cả, chỉ cần cẩn thận gan dạ, chịu khó luyện tập kỹ càng, là có thể thi triển được thành công.

Nhưng đàn ông này, mười vòng thông lọng đều bằng thứ chỉ may bứt đứt rất dễ dàng nên Hồng Hàn Chương được mọi người hoan nghênh tán thưởng tài nghệ là ở chỗ đó, thấy vậy Hạ Hầu Quyên nhìn Trác Dật Luân cười nói:

- Môn tuyệt học “Linh Không Đảo Bộ” của Hồng bằng hữu thật là tuyệt phải không Chân Nhân.

Trác Dật Luân nhớ vai trò mình đang thủ diễn không thể trả lời nên chàng chỉ gật đầu mỉm cười.

Qua khỏi một lúc mười vòng thông lọng Hồng Hàn Chương nhẹ nhàng nhảy xuống mặt đài, tiếng vỗ tay khen ngợi vang lên dữ dội hơn.

Vân Thiên Lý hết sức cao hứng gật đầu tươi cười nói với họ Hồng:

- Môn khinh công của Hồng bằng hữu quả thật cao minh! Hồng bằng hữu đã được thưởng thí, mời bằng hữu hãy trở về chỗ ngồi chờ lãnh.

Hạ Hầu Quyên hết sức chú ý không mấy ngạc nhiên khi nghe Vân Thiên Lý tuyên bố như vậy vì nàng đã tinh mắt ngó thấy sau tấm màn mỏng bằng trúc thấp thoáng một bóng cờ màu đỏ giơ lên giơ xuống trước khi Vân Thiên Lý mở lời.

Nàng khẽ nhướng mày ngẫm vận công lực Mật ngữ truyền âm kêu Trác Dật Luân:

- Ca ca có trông rõ không? Sau tấm màn trúc trên chủ đài đang có người huy động cờ đỏ bí mật ra hiệu cho Vân Thiên Lý đây. Đúng là Độc Cô Trí đang có mặt tại đây đấy ca ca!

Trác Dật Luân vội ngưng công trả lời:

- Em nói đúng lắm! Nhưng sao anh không nhìn thấy Độc Cô Trí đi xe bốn bánh tới đài, không hiểu lão ma đầu lên trên đài bằng cách nào?

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới ngẩn người, nàng vừa định đáp thì trên võ đài có tiếng hô lớn:

- Số hai! “Tây Nhạc Thần Tiên” Kim Lương Qua! Xin mời Kim anh hùng lên đài!

Liên theo đó một vị lão tẩu áo xanh đang ngồi bên khách đài vội ứng tiếng đứng dậy lập tức đề khí linh không phi độ lên võ đài.

Hạ Hầu Quyên nhìn kỹ lão tẩu áo xanh rồi quay sang nói tự nhiên với Trác Dật Luân:

- Thiên Á Chân Nhân, hóa ra vị Kim bằng hữu bị cụt mất một tay nên mới tự xưng là “Thần Tiên” đấy!

Lúc đó có người tới để dò xét thêm trà và rượu nên Trác Dật Luân lại ra tay trả lời Hạ Hầu Quyên.

Khi cùng đi ở dọc đường, Hạ Hầu Quyên luyện tập chung với Trác Dật Luân cách nói chuyện của người câm, nên nàng đã hiểu cách ra dấu của Trác Dật Luân, chàng bảo “Tây Nhạc Thần Tiên” Kim Lương Qua không chỉ bị tàn mất một cánh tay, mà còn tinh thông môn Kim Tiền tuyệt nghệ nữa.

Quả nhiên trên đài lúc ấy Vân Thiên Lý đã làm đúng theo sự yêu cầu của Kim Lương Qua, sai người đem một pho “Đả Huyết Đồng Nhân”.

Sau khi pho “Đả Huyết Đồng Nhân” được đặt ngay ngắn, Kim Lương Qua liền xin phép Vân Thiên Lý cho người dùng vải đen bịt kín hai mắt mình lại.

Kim Lương Qua liền cầm ngay một nắm tiền đồng bên tay trái không bị cụt, rồi thối lui cách xa pho tượng đồng đả huyết chừng hơn hai trượng, mỉm cười nói với Vân Thiên Lý:

- Xin quý tọa cứ việc tùy ý nói cho biết bất cứ tên huyết đạo nào cũng được, Kim mỗ sẽ dùng đồng tiền này ném trúng cho quý tọa xem.

Vân Thiên Lý gật đầu, mỉm cười rồi lập tức nói lớn:

- Tướng Đài, Khí Hải, Khúc Trì, Mi Tâm.

Những bộ vị huyết đạo của Vân Thiên Lý vừa kêu các chỗ trên chỗ dưới, biến hóa không chừng. Nhưng “Tây Nhạc Thần Tiên” Kim Lương Qua không hề tỏ chút gì khó khăn vung tay ném ra không ngừng cứ từng đồng tiền một, trúng ngay vào những nơi đại huyết mà Vân Thiên Lý vừa nói.

Vân Thiên Lý gục gật đầu mỉm cười rồi hô to:

- Linh Đài, Tinh Thúc, Phượng Vĩ...

Nhưng lần này, bỗng Kim Lương Qua ngưng tay cất tiếng gọi lớn:

- Hãy làm ơn quay dùm pho tượng trở lại.

Hai đại hán vội vàng quay ngược pho tượng đồng trở lại. “Veo, veo, veo, veo” bốn tiếng kêu xé gió nổi lên tức khắc là “Linh Đài, Tinh Thúc, Phượng Vĩ, Tinh Yêu”, bốn nơi đại huyết trên đều bị Kim Lương Qua ném trúng tất cả.

Sau mảnh mảnh trúc trên chủ đài, bóng cờ đỏ lại khê động đây. Vân Thiên Lý vội sai người cởi bỏ tấm vải đen bịt mắt cho Kim Lương Qua cười nói:

- Thủ pháp phóng kim tiền của Kim bằng hữu thật quán tuyệt giang hồ.

Nhưng Vân Thiên Lý vừa nói đến đó thì trước mặt y bỗng loáng và trên võ đài xuất hiện một lão nhân áo trắng.

Lão nhân áo trắng cười lạt chặn lời:

- Quý chủ tọa hãy tha thứ cho sự đường đột của lão phu, nếu có thể, xin quý chủ tọa hãy làm ơn thâu về bốn chữ quán tuyệt giang hồ vừa rồi.

Lão nhân áo trắng vừa xuất hiện đã từng thi triển tài nghệ trên đài đã được toàn thể kính phục, ngay đến Hạ Hầu Quyên là kẻ đến sau cũng được trông thấy dưới tên họa của lão ghi trong sổ cũng được khuyên đỏ, lão là “Vạn cổ thương tâm” Bạch Bất Bình.

Vân Thiên Lý cũng hết sức kính trọng Bạch Bất Bình, nên y vội ôm quyền cười hỏi:

- Bạch huynh định thi triển “Tiền tiêu thủ pháp” tinh kỹ hơn nữa sao?

Bạch Bất Bình chợt khê lắc đầu:

- Không! Lão phu chưa từng dùng qua thứ ám khí ấy.

Kim Lương Qua đứng bên giậm quát:

- Người không phải danh gia chuyên sử dụng môn ám khí, vậy thì người sẽ dùng thế gì hay hơn mà dám phê bình tranh tài với môn “Tiền Tiêu...”

Bạch Bất Bình vội cười khi chặn lời:

- Ta không phải phê bình hay tranh tài gì, nhưng thủ pháp “Kim tiền” của người không được tuyệt vời, vì ta cho rằng thứ ám khí của người không công hiệu gì cả.

Kim Lương Qua lại càng giậm thêm:

- Người bảo không công hiệu ở chỗ nào. Người mau nói cho ta nghe xem.

Bạch Bất Bình cười lạt nói:

- Trước khi giải thích rõ ràng cho người nghe, ta muốn hỏi người xưa nay người đã từng giao đấu với người chết lần nào chưa?

Kim Lương Qua trợn mắt la lên:

- Người muốn đùa giỡn với ta sao. Giao đấu thì đấu thủ phải là người sống chứ chết thế nào được?

Bạch Bất Bình lại hỏi:

- Thế người sống có biết động đây không?

Kim Lương Qua tức ói máu, mắt vụt xạ tinh quang, nhưng không thể không trả lời, lão liền nghiêng răng hậm hực đáp:

- Tự nhiên phải biết động đây!

Bạch Bất Bình liền chỉ ngay pho “Đả Huyết Đồng Nhân” nhướng mày nói:

- Một khi người sống biết động đây thì họ không đời nào lại ngu dốt như pho tượng này chỉ biết đứng yên, chịu đánh, thế nên dù cho thủ pháp phóng kim tiền của Kim bằng hữu có hay đến đâu đi nữa cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Kim Lương Qua cười gần dịu giọng:

- Như thế ta hiểu rồi! Chắc Bạch bằng hữu nhất định cho rằng thủ pháp phóng kim tiền của ta chỉ phóng trúng những vật bất động hoặc bằng đồng hoặc bằng gỗ chứ không thể làm gì nổi Bạch bằng hữu chứ gì.

Bạch Bất Bình gật đầu mỉm cười.

Kim Lương Qua giương mày hỏi lớn:

- Bạch bằng hữu có dám thử chăng?
- Thử thì thử, có gì dám với không dám?

Kim Lương Qua quắc mắt cười lạt:

- Bạch bằng hữu tuy biết động đậy khác hẳn pho tượng đồng này, nhưng chưa chắc da thịt của Bạch bằng hữu cứng rắn bằng nó?

Bạch Bất Bình thản nhiên cười đáp:

- Kim bằng hữu cứ việc tự nhiên, đừng sợ gì cả. Bạch Bất Bình này là kẻ Vạn Cổ Thương Tâm, nếu may mắn được Kim bằng hữu dùng ít kim tiền siêu độ dùm thì Kim bằng hữu đã làm một việc công đức vô song đấy.

Kim Lương Qua vội thò tay vào người móc ra một nắm kim tiền, cầm ngửa trên bàn tay rồi nhướng mày quát lớn:

- Bạch bằng hữu hãy chú ý, với mười ba mũi kim tiền tiêu này, ta không ném trúng được người ta thì sẽ không tham dự “Bách Tàn Vô Lâm Đại Hội” nữa, và từ đây ta sẽ ẩn tích giang hồ, chôn vùi tên tuổi!

Bạch Bất Bình cũng gật đầu cười nói:

- Hay lắm! Nếu ta để người phóng trúng nửa mũi kim tiền phốt qua tà áo, thì Bạch Bất Bình này cũng sẽ tự hứa như vậy trước mặt quần hùng đang có mặt tại đây.

Kim Lương Qua lập tức nghiêng răng quát lớn:

- Thái Dương Mi Tâm, Tuyền Cơ Hoa Cái, Trung Đình Cự Khuyết!

Liên theo đó những mũi kim tiêu bỗng vèo vèo bay ra, nhanh như thiểm điện, nhắm ngay vào những nơi đại huyết đã được thông báo phóng tới.

Bạch Bất Bình hình như có ý trêu chọc đối phương, lão vẫn đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Nhưng khi sáu mũi kim tiền vừa bay ra, sắp sửa trúng vào mình Bạch Bất Bình bỗng dừng tất cả sáu mũi đều phóng phốt qua áo, chỉ cách nhau chừng nửa ly, và đều bay cả ra ngoài.

Sau khi sáu mũi kim tiền tiêu bay trật cả ra ngoài, Bạch Bất Bình nhìn Kim Lương Qua:

- Kim bằng hữu như thế đã đủ rồi, ta chưa hề nhúc nhích thế mà bằng hữu còn phóng trật tất cả thay...

Kim Lương Qua vừa tức vừa sợ, quát lớn:

- Bạch bằng hữu đừng có ý tài kiêu ngạo, hãy ném thử bảy mũi kim tiền tiêu chót hết của ta cho biết mùi.

Vừa dứt lời, Kim Lương Qua liền phóng ra một lượt bảy mũi kim tiền tiêu còn lại.

Toàn thể quần “tàn” không thiê ếch người nhận ra được đây là thủ pháp “Lưu Hải Sải Kim Tiền” một môn ám khí cực kỳ lợi hại.

Vèo vèo vèo vèo... bảy mũi kim tiền lóng lánh sáng ngời, xoay tròn vây bọc ngay Bạch Bất Bình vào giữa, nhưng không có mũi nào trực tiếp phóng trúng vào người Bạch Bất Bình.

Ngay cả Vân Thiên Lý đang ngồi trên ghế cũng biết rõ môn phóng ám khí độc đáo này lợi hại vô song, khiến địch nhân không tài nào đoán nổi, rõ ràng là tới trước mà lại biến thành đến sau, rõ ràng đang từ bên trái bay tới, đột nhiên lại bay vòng sang bên mặt rồi bay lộn trở lại, lúc khởi đầu không có mũi nào phóng thẳng

vào người Bạch Bất Bình cả, nhưng sau cùng tất cả đều đổi phương hướng, bay cả về phía Bạch Bất Bình một lượt.

Đang lúc Vân Thiên Lý lo thay cho Bạch Bất Bình thì bỗng dừng trên khán đài có tiếng cười ồ, và đồng thời phía trên võ đài Tây Nhạc Thần Kim Thần Thiên Kim Lương Qua đỏ mặt tía tai.

Thì ra Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình tuy trông thấy đối phương thi triển thủ pháp kỳ tuyệt Lưu Hải Sái Kim Tiền, nhưng lão vẫn thần nhiên đứng khoanh tay một chỗ, không hề nhúc nhích, hai mắt lão cứ nhìn trừng trừng vào Kim Lương Qua, miệng nở một nụ cười ngạo mạn.

Đúng lý ra, bảy mũi kim tiền tiêu sau khi bay tẩn ra bốn phần rồi bay trở lại phóng cả vào người Bạch Bất Bình. Nhưng hiện giờ không hiểu tạo sao bảy mũi kim tiền không theo sự sai khiến của Kim Lương Qua hay tại Kim Lương Qua không đủ sức nên đã khiến bảy mũi kim tiền tiêu đi luôn không trở lại.

Vèo vèo vèo vèo....

Bảy mũi kim tiền tiêu đã phóng trật cả ra ngoài, có một mũi tiêu bay phớt qua mặt Vân Thiên Lý rồi trúng ngay vào cán nạng bằng sắt đang để tựa trên ghế.

Bạch Bất Bình mãi đến giờ mới ngẩng đầu quét mắt nhìn quanh khe chau mày, thần sắc hiện đầy vẻ kinh dị.

Quần “tàn” trên khán đài đều cười rộ cả lên một lượt.

“Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lương Qua mặt đỏ như tiết đành buông tiếng thở dài rồi dậm chân phi thân xuống đài lủi mất.

Hạ Hầu Quyên nhướn mày liễu ngằm vận công lực truyền âm nhập mật bảo với Trác Dật Luân:

- Ca ca, Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình đã luyện được môn “Vô hình chân khí” hết sức cao minh, em muốn giao đấu với lão ta một trận có được không ca ca?

Trác Dật Luân truyền âm trả lời:

- Quyên muội nên nhẫn nại một chút để xem coi còn người nào khác lên đài nữa không?

Và chàng vừa nói đến đây, góc phía Đông trên khán đài đột nhiên có một nữ lang áo tím bỗng nhìn sang bên võ đài nói lớn:

- Thưa quý chủ tọa, có “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La số mười ba này định lĩnh giáo với Bạch bằng hữu ít nhiều tuyệt học.

Hạ Hầu Quyên đến giờ mới chú ý nhìn kỹ nữ lang áo tím, trong lòng hết sức kinh dị.

Nàng thấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La độ chừng mười tám mười chín tuổi, dung mạo và uy vũ có thừa, xem ra nàng có một nội gia công lực đã đạt đến mức thượng thừa chớ chẳng chơi.

Vân Thiên Lý nghe nữ lang nói thế liền gật đầu cười đáp:

- Được! Xin mời Vân cô nương thượng đài!

Vân Hương La khẽ dậm một tiếng liền nhẹ nhàng bay lên trên đài, cánh áo quạt gió nghe lạch phạch.

Bạch Bất Bình ngấm qua Vân Hương La một lần rồi vui vẻ hỏi:

- Vân cô nương có gì chỉ giáo lão phu không?

Vân Hương La cười nói:

- Hôm qua tiểu nữ tới trễ nên chỉ mới biểu diễn được môn khinh công sơ qua thôi, hôm nay vì thấy môn “Vô hình chân khí” của Bạch tiên bối siêu phàm quá nên liệt nữ có ý muốn so tài với Bạch tiên bối bằng những môn khinh công binh khí cùng ám khí mong Bạch tiên bối vui lòng chỉ bảo.

Bạch Bất Bình hơi cau mày cười nhẹ:

- Vân cô nương tôn chỉ “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” do Độc Cô Bang chủ tổ chức cốt để thu dụng nhân tài chỉ khảo sát tài nghệ hoặc văn hoặc võ của mỗi cá nhân cho nên việc giao đấu của chúng ta tưởng không cần phải...

Không chờ cho Bạch Bất Bình nói hết Vân Hương La đã ngắt lời:

- Tại sao Bạch tiên bối lại nói thế, vừa rồi Bạch tiên bối không đã giao đấu với “Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lương Qua là gì?

Bạch Bất Bình cười đáp:

- Đấy đâu phải là giao đấu, Kim Lương Qua chỉ phóng tiêu vào mình lão phu chứ lão phu đánh lại bao giờ đâu.

Vân Hương La nói:

- Như thế cũng được, chúng ta sẽ so tài với nhau như kiểu vừa rồi.

Bạch Bất Bình lắc đầu từ chối khéo:

- Chim thường bì sao lại với phụng hoàng, đối với Vân cô nương, Bạch Bất Bình này đâu dám ý tài tự ngạo.

Thấy hai đối thủ nói như vậy Trác Dật Luân vội ngầm vận “Mật ngữ truyền thanh” cười bảo Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội, công lực của Bạch Bất Bình quả thật phi thường, nhãn lực cũng khá cao minh, lão nhìn ra “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La là một nhân vật lợi hại khó chống cự đấy.

Hạ Hầu Quyên xéch ngược mày, mắt xạ thần quang truyền âm bảo:

- Lợi hại, nàng lợi hại đáng em chăng?

Trác Dật Luân không ngờ Hạ Hầu Quyên bùng giận, chàng nín thính không dám hở môi nói nữa.

Tuy nhiên ngoài miệng chàng không nói ra, nhưng trong bụng chàng đang nghĩ là những nhân vật trẻ tuổi của đương thế võ lâm hình như đang có vẻ âm thịnh dương suy, nào là “Bào Hạo Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên, “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương lại thêm “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, xem ra cũng không phải tầm thường thành thế “đỉnh túc tam phận”.

Chàng nghĩ tới đây, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đã đang cười lạt, giương mi kêu bảo Bạch Bất Bình:

- Bạch tiên bối sao ngoài mặt tiên bối quá khiêm tốn như vậy, bộ tiên bối cho rằng Vân Hương La này có ý định muốn đánh đối phương mà không cho đối phương đánh lại?

Bạch Bất Bình chưng hửng:

- Chính Vân cô nương vừa bảo giao đấu theo kiểu vừa rồi mà?

Vân Hương La cười khẩy:

- Tiện nữ muốn nói đã ”theo kiểu cú nhưng chính tiện nữ là kẻ đứng yên chứ không được phép hoàn thủ.

Bạch Bất Bình trừng mắt hỏi:

- Bộ Vân cô nương muốn lão phu động thủ tấn công cô nương chứ cô nương không cần đánh lại?

Vân Hương La gật đầu mỉm cười:

- Đúng! Tiên bối đã có thể dùng phương pháp này đối phó với “Tây Nhạc Thần Thiên” Kim Lương Qua thì tiện nữ cũng có thể dùng cách ấy để đối phó với tiên bối.

Bạch Bất Bình ha hả cười lớn:

- Mong Vân cô nương đừng giận, Bạch Bất Bình này chưa đến nỗi tồi tệ như thế đâu.

Vân Hương La cũng cười nói:

- Chính tiện nữ cũng biết Bạch tiên bối là người như thế, nên mới có ý định giao đấu một cách công bằng, đủ tất cả các thứ khinh công binh khí và ám khí.

Vân Hương La vừa dứt tiếng bỗng lại có thêm một bóng người nhảy vọt lên đài.

Người ấy không ai khác hơn là “Thiên Á Chân Nhân” Bảo Tàn Tử đích thực là Trác Dật Luân đã giả trang!

Nguyên Trác Dật Luân trông thấy Hạ Hầu Quyên có ý không phục “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, chàng lo ngại nàng nhảy lên võ đài can thiệp không khéo sẽ bị lộ tẩy hết cả đám nên chàng vội nhảy lên trước, giơ tay ra dấu với đài chủ Vân Thiên Lý.

Vân Hương La thấy vậy khẽ cau mày ngơ ngác hỏi Vân Thiên Lý:

- Thưa quý chủ tọa, đạo trưởng đây vừa nhảy lên đài sao lại chỉ chỉ lạ vậy?

Vân Thiên Lý cười nói:

- Đây là “Thiên Á Chân Nhân” đạo trưởng chống đối nhị vị đấy.

Sở dĩ Vân Thiên Lý biết đạo hiệu giả mạo của Trác Dật Luân là vì lão ta đã để ý xem trong quyển sổ ghi lý lịch những nhân vật dự hội.

Bạch Bất Bình ngạc nhiên kêu lên:

- Chống đối gì mới được chứ?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Thiên Á Chân Nhân cho rằng nhị vị không bị tàn tật một bộ phận nào trong châu thân nên không đủ tư cách đến đây tham dự “Bách Tàn Vô Lâm Đại Hội” Vân Hương La nghe nói liền trừng mắt nhìn Trác Dật Luân, giương mày nói lớn:

- “Thiên Á Chân Nhân” đạo trưởng sao không nghĩ kỹ, tiện nữ là “Vô Tình Trạch Nữ” thuộc loại “vô tình tàn khuyết” sao lại không dự cuộc được.

Nàng lại nghĩ Bạch Bất Bình nói tiếp:

- Còn lão tiên bối họ Bạch đây vậy “Vạn Cổ Thương Tâm” không đủ tư cách dự cuộc sao?

Trác Dật Luân nghe nói lại nhìn Vân Thiên Lý chỉ chỉ chỏ chỏ.

Vân Hương La hỏi:

- Đạo trưởng ấy lại ra hiệu định nói gì nữa đấy quý chủ tọa?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Thiên Á Chân Nhân bảo rằng cô nương nói vô bằng cớ, nghĩa là người ngoài làm thế nào hiểu được Bạch huynh là “Vạn Cổ Thương Tâm” và Vân cô nương là Vô Tình Trạch Nữ?

Vân Hương La hứ lớn:

- Như thế sao được Thương Tâm và Vô Tình mà muốn tìm ra chứng cứ đâu phải là chuyện dễ.

Vân Thiên Lý quay nhìn Trác Dật Luân cười nói:

- Chân nhân bắt tất phải kháng nghị làm gì, Thiên Huyền Cốc chủ nhân Độc Cô bang chủ trí tuệ rất cao minh. Người đã có sẵn cách khảo nghiệm vô tình tàn khuyết của Bạch huynh và Vân cô nương cùng với vị Tàn Tâm Tu Sĩ Tào Lãnh Huyết, lát nữa tất cả đều được khảo nghiệm qua một lần.

Trác Dật Luân gật đầu lia lịa rồi múa tay nói ú ớ với Vân Thiên Lý một hồi.

Bỗng Vân Thiên Lý cười khà khà nói với Vân Hương La:

- Thiên Á Chân Nhân đưa kiến nghị với bốn tọa là chỉ cần đánh giá trị môn võ học của từng người là có thể biết ai được tuyển dụng hay không để chư vị khỏi phải bị thương nếu không may trước khi được thâm nhập vào bốn bang.

Bạch Bất Bình gật đầu lia lịa:

- Kiến nghị của Thiên Á Chân Nhân rất đúng, lão phu hết sức hoan nghênh!

Vân Thiên Lý cười nói:

- Nếu thế thì xin mời ba vị hãy vui lòng xuống đài để bốn tọa suy nghĩ kỹ sẽ công bố tiêu chuẩn sau.

Thế là cả ba người lập tức rời khỏi võ đài trở về khách đài chờ đợi.

Vừa về chỗ ngồi Trác Dật Luân nghe Hạ Hầu Quyên truyền âm hỏi ngay:

- Không hiểu cuộc khảo nghiệm vô hình tàn khuyết sẽ ra sao hả ca ca.

Trác Dật Luân truyền âm đáp:

- Lão ma đầu toàn thân tê liệt, ngày đêm cứ nằm nghĩ ngợi tính toán trên cỗ xe bốn bánh, trí óc của lão ta thiên biến vạn hóa, không tài nào đoán nổi đâu Quyên muội.

Hạ Hầu Quyên bình sinh rất cuồng ngạo, nghe nói thế liền nhướn mày bĩu môi nói lớn:

- Chưa chắc!

Không ngờ trong lúc bực tức Hạ Hầu Quyên không dùng “Mật Ngữ Truyền Âm”, công lực mà nàng bỗng buộc miệng nói thành tiếng làm Trác Dật Luân hốt hoảng, phải vội vàng giơ tay làm như đang ra dấu nói chuyện với nàng.

Hạ Hầu Quyên biết mình đã sơ ý lỡ miệng, bất giác hai má đỏ ửng khiến bộ mặt hồng tươi xinh xắn của nàng càng đẹp hơn.

Ngay khi ấy Trác Dật Luân thoáng nhìn thấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đang say đắm nhìn về phía Hạ Hầu Quyên.

Chàng giật mình nghĩ thầm Hạ Hầu Quyên với bộ mặt kiều diễm vô song giả dạng thành một thư sinh phong lưu tuấn nhã, rất dễ khiến các thiếu nữ mê say, vạn nhất “Vô Tình Trạch Nữ” động tình biến thành “Ba Tình Trạch Nữ” thì chuyện sẽ lòi thối rắc rối vô cùng.

Chàng vừa nghĩ đến đây, trên võ đài, Vân Thiên Lý đã bắt đầu tuyên bố tiêu chuẩn cuộc khảo nghiệm môn võ học cho toàn thể quần “tàn” hay.

Những kẻ được liệt vào hạng tiêu chuẩn đệ nhị lưu ngoài việc được tặng thưởng nếu bằng lòng gia nhập Lục Tàn Bang sẽ được giữ chức “Đà Chủ”.

Những kẻ đạt đến tiêu chuẩn đệ nhất lưu, ngoài việc lãnh phần thưởng nhiều hơn, nếu những kẻ ấy bằng lòng gia nhập Lục Tàn Bang thì sẽ được phong chức “Hương Chủ”. Còn đến những nhân vật ngoại hạng sẽ được Độc Cô bang chủ đãi yến tại Thiên Huyền Cốc và nếu bằng lòng gia nhập Lục Tàn Bang thì sẽ được hậu đãi một cách đặc biệt.

Vân Thiên Lý tuyên bố xong bên khách đài quần tàn nhao nhao bàn tán.

Hạ Hầu Quyên ngẫm vận “Mật Ngữ Truyền Thanh” công lực cười lạt bảo Trác Dật Luân:

- Ca ca quả không sai, Độc Cô lão ma lập ngày “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” để gây thêm vây cánh tàn tăng cường thực lực cho Lục Tàn Bang.

Trác Dật Luân vì thấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đang liếc nhìn Hạ Hầu Quyên nên chàng hết sức cẩn thận khẽ gạt đầu.

Hạ Hầu Quyên cũng bắt đầu để ý, nàng giả vờ nâng ly mời Trác Dật Luân để che kín đôi môi đang mấp máy, tiếp tục truyền thanh:

- Ca ca, bọn mình sắp sửa bị khảo nghiệm đây, không hiểu bọn mình nên làm nhân vật đệ nhất lưu, nhị lưu hay nhân vật ngoại hạng vậy ca ca?

- Trong Thiên Huyền Cốc có rất nhiều cao nhân tinh mắt, nếu bọn mình vờ làm những nhân vật đệ nhị lưu sẽ không giống, còn nếu làm những nhân vật ngoại hạng sẽ bị thiên hạ chú ý, làm đệ nhất cao thủ vậy.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi:

- Hai ta có nên tham dự “Lục Tàn Bang” không?

Trác Dật Luân đáp:

- Ta sẽ tùy cơ ứng biến, nếu bọn mình cự tuyệt quá sớm, sẽ dễ bị lộ hình tích, còn nếu nhận lời sớm chỉ sợ khi định thoát thân sẽ gặp khó khăn.

Hai người thêm bàn với nhau đến đây, phó hội quần “tàn” đã thay phiên nhau trở tài.

Kết quả có tất cả mười hai người phụ hợp với tiêu chuẩn, trong đó có sáu vị đệ nhị lưu, ba vị đệ nhất lưu, còn lại ba vị thuộc thành phần ngoại hạng.

Gạt bọn đệ nhị lưu sang một bên, trong ba vị đệ nhất lưu trừ Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên ra, vị thứ ba “Thiên đài phá tẩu” Hồng Hàn Chương.

Còn ba vị ngoại hạng là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La cùng với một Lãnh Nam cự khẩu “Độc Mục Diêm La” Nhâm Nhiệm Viện.

Sau khi tuyển lựa song mười hai vị hảo thủ, Vân Thiên Lý lập tức đãi yến quần “tàn” không được tuyển lựa, đem lời an ủi, và tặng cho mỗi người một món tiền đi đường khá hậu, hết thấy đều vui vẻ cảm ơn Vân Thiên Lý.

Chờ cho quần “tàn” đi rồi, Vân Thiên Lý mỉm cười bảo mười hai vị trúng tuyển:

- Trong quý vị, có những vị nào bằng lòng ở lại Thiên Huyền Cốc gia nhập Lục Tàn Bang để chung lưng cộng đồng mưu đồ vô lâm bá nghiệp không?

Tất cả mười hai vị đều đồng thanh trả lời rằng chờ gặp mặt Độc Cô bang chủ, chiêm ngưỡng phong cảnh Thiên Huyền Cốc xong họ sẽ cho biết ý định sau.

Vân Thiên Lý cười nói:

- Hay lắm, bọn ta hãy vào Thiên Huyền Lâm trước để cử hành thêm một vụ khảo nghiệm khác xong sẽ vào Thiên Huyền Cốc để Độc Cô bang chủ thân hành đãi yến.

“Thiên đài phá tẩu” Hồng Hàn Chương ngạc nhiên:

- Còn khảo nghiệm gì nữa quý chủ tọa?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Vụ khảo nghiệm này không liên hệ gì tới Hồng huynh, ngoại trừ Bạch Bất Bình huynh, Tào Lãnh Huyết huynh cùng với Vân Hương La cô nương mà thôi.

Hồng Hàn Chương gật đầu, Vân Thiên Lý lại cười tiếp:

- Bởi ba vị này tại không điếc, mắt không mù, miệng không câm, toàn thân tứ chi vẫn còn nguyên vẹn, hình như không hợp với điều lệ của “Bách Tàn Vô Lâm Đại Hội” Hạ Hầu Quyên nghe đến đây bỗng chặn hỏi:

- Vân chủ tọa quên rằng tại hạ là “Tàn tâm tú sĩ”, Vân cô nương là “Vô Tình Trạch Nữ”, Bạch Bất Bình huynh là Vạn Cổ Thương Tâm sao?

Vân Thiên Lý gật đầu cười đáp:

- Vì Độc Cô bang chủ đã đoán được sẽ rất có thể những vị Vô hình tàn khuyết nên đã thiết lập sẵn những cuộc trắc nghiệm đặc biệt tại Thiên Kỳ Lâm, ba vị trên chỉ cần thông qua lần trắc nghiệm.

Vân Hương La chợt hỏi:

- Vụ trắc nghiệm này thế nào...

Vân Thiên Lý khoát tay cười đáp:

- Vân cô nương đừng hỏi bây giờ, đến nơi sẽ biết, chỉ riêng ba vị sẽ tham gia khảo nghiệm còn chín vị khác đứng ngoài giám thưởng, nào bọn ta đi.

Dứt lời, Vân Thiên Lý chống nạng đi theo mười hai vị cao thủ đến Thiên Huyền Lâm.

Trác Dật Luân bí mật trao cho Hạ Hầu Quyên một chiếc hộp nhỏ bằng bạch ngọc, chàng vận dụng thần công truyền âm bảo nàng:

- Quyên muội, trong Thiên Kỳ Lâm đầy những trận pháp vô cùng lợi hại, chúng ta đã vào hang cọp phải cẩn thận dự phòng, em hãy dùng thứ thuốc này bôi vào hai tay phòng khi sơ ý bị trúng độc như Tư Mã Hào và Đông Môn Phương.

Hạ Hầu Quyên nhận xong chiếc hộp ngọc, nàng truyền thanh nói:

- Trận pháp lợi hại ở trong rừng em đã vào qua rồi em tự biết giữ mình, ca ca hãy yên tâm, nhưng không hiểu cái cuộc khảo “Vô hình tàn khuyết” của chúng...

Trác Dật Luân vội chặn lời:

- Em đừng lo nghĩ thái quá cho mệt trí, ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Hạ Hầu Quyên vừa kín đáo gạt đầu vừa bí mật bôi thứ thuốc giải độc của Trác Dật Luân vào hai tay.

Vừa khi ấy “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La bỗng đi theo bên cạnh Hạ Hầu Quyên chúm chím cười làm quen:

- Tào huynh, tên của Tào huynh là “Lãnh Huyết” đứng sau họ Tào phối hợp với ngoại hiệu “Tàn Tâm Tu Sĩ” nghe thật lý thú.

Hạ Hầu Quyên đã tự xưng là “Tàn Tâm Tu Sĩ” nên không thể không làm ra vẻ lãnh đạm vô tình, nàng thần nhiên đáp:

- Vân cô nương bảo “lý thú” là thế nào? Bộ cô nương cho tại hạ là một “lãnh huyết” động vật hay sao?

Vân Hương La khẽ nhướn mày cười nói:

- Tào huynh chớ nên mặc cảm dù có là “lãnh huyết động vật” vẫn còn thanh bạch ngay thẳng và đáng yêu hơn những kẻ bên ngoài khoác áo từ thiện, tự xưng là “nhiệt huyết anh hùng”, thật ra họ chỉ là hạng người lòng lang dạ thú, quỷ quyệt xảo trá.

Hai chữ “đáng yêu” Vân Hương La vừa thốt ra đối với Hạ Hầu Quyên thì rất tầm thường, đối với Trác Dật Luân nó rất có giá trị vì nó minh xác sự dự liệu của chàng là đúng nghĩa, là chắc chắn “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La đã mê say tú sĩ của Hạ Hầu Quyên trong lốt nam trang.

30. Vô Hình Tàn Khuyết

Không bao lâu mọi người đã vào tới Thiên Kỳ Lâm.

Vân Thiên Lý dẫn mười hai vị hảo thủ đến một khoảng đất bằng, tại đó có một căn nhà gỗ vừa mới cất, phía ngoài có bày sẵn nhiều bàn ghế, Vân Thiên Lý mời khách ngồi xong liền có người đến dâng trà.

“Độc mục diêm la” Nhân Nhiệm Viễn lập tức cười nói:

- Thưa Vân chủ tọa, hồi nãy bọn này đã ăn uống no nê cả rồi, tốt hơn quý chủ tọa cho cử hành cuộc khảo nghiệm “Vô hình tàn khuyết” để Nhậm Nhiệm Viễn này mở rộng kiến thức.

Vân Thiên Lý khẽ gạt đầu, rồi đưa mắt nhìn Bạch Bất Bình, mỉm cười hỏi lớn:

- Bạch huynh, bốn tọa muốn thỉnh giáo Bạch huynh trước, Bạch huynh nghĩ sao?

Bạch Bất Bình cười ha hả:

- Vân chủ tọa không nên khiêm tốn, muốn gì cứ việc nói thẳng ra đi.

Vân Thiên Lý liền hỏi:

- Bạch huynh tự xưng “Vạn cổ thương tâm” nhưng chẳng hay có chứng cứ gì để chỉ rõ “người thương tâm” chăng?

Câu hỏi trên đã khiến Bạch Bất Bình không biết phải trả lời ra sao.

Vân Thiên Lý thấy vậy lại mỉm cười nói tiếp:

- Đã là thương tâm, tức là đối với thế sự không còn cảm thấy hứng thú, chắc Bạch huynh đang chán đời?

Bạch Bất Bình gật đầu:

- Vân chủ tọa nói đúng, lão phu quả thật chán đời, có thể nói muốn chết lúc nào cũng được.

Vân Thiên Lý bỗng gật đầu nói lớn:

- Hay lắm! Độc Cô bang chủ đã tìm dùm cho Bạch huynh một cái chết hết sức tân kỳ.

Quần “tàn” nghe nói giật mình kinh sợ, nhưng Bạch Bất Bình thần sắc vẫn ung dung cười nói:

- Cần gì phải chết một cách tân kỳ, miễn sao được chết một cách thống khoái là đủ rồi, chớ chết theo kiểu nửa chết thì hơi cực!

Vân Thiên Lý ha hả cười lớn:

- Bạch huynh cứ yên tâm, bổn tọa bảo đảm Bạch huynh sẽ được chết một cách thống khoái, chết đến nơi đến chốn.

Nói đến đây Vân Thiên Lý bỗng quay bảo người hầu trà:

- Bọn ngươi hãy đem hai vật ấy ra đây cho ta!

Một lát sau, người hầu trà đem ra một chén thuốc màu đen như mực và một tấm gỗ vuông có cắm đầy dao với một con nai con.

Vân Thiên Lý liền bưng ly thuốc màu đen bảo Bạch Bất Bình:

- Bạch huynh đây là một thứ thuốc độc cực mạnh, chỉ cần uống một giọt vào bụng là đứt ruột chết ngay.

Nói xong, lão liền sai người hầu trà banh miệng nai ra đoạn để nhều thuốc vào miệng nai. Quả nhiên chỉ nội một lát sau, con nai rừng con toàn thân run rẩy thất khổng lưu huyết, ngã lăn ra mặt đất chết tốt!

Vân Thiên Lý vội nhắc bổng xác nai ném mạnh xuống tấm ván ghim đầy dao nhọn.

Xác bị mười mấy mũi dao đâm lòi gan ruột, máu tươi phụt ra lênh láng, trông thật thê thảm.

Sau đó Vân Thiên Lý bỗng chỉ sợi dây thòng lọng treo lơ lửng trên một ngọn cây gần đó, cười bảo Bạch Bất Bình:

- Bạch huynh hãy uống trước ly độc được này, rồi hãy nhảy lên cây dùng sợi giây thắt cổ tự vận. Sau một thời gian, sợi giây kia sẽ tự đứt và Bạch huynh sẽ từ trên cao rơi xuống tấm ván có găm dao nhọn này.

Nói tới đó bỗng Vân Thiên Lý bỗng ngừng, rồi nâng ly thuốc độc tiếp tục cười bảo Bạch Bất Bình:

- Bạch huynh thấy chứ, như thế Bạch huynh chắc chắn sẽ được chết một cách may mắn, nghĩa là thuốc độc không giết chết Bạch huynh thì sợi dây thòng lọng sẽ giúp Bạch huynh, nếu không được nữa thì có những mũi dao kia giải thoát dùm cho Bạch huynh khỏi cần phải “Vạn Cổ Thương Tâm”.

Hạ Hầu Uyên nghe Vân Thiên Lý nói vậy, sợ toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm Độc Cô lão ma quả thật độc ác, lát nữa nếu nàng phải trường hợp như thế này, thì không còn biết phải tính sao?

Hạ Hầu Uyên vừa nghĩ như thế, thì “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình bỗng đứng thẳng người, ôm quyền nghiêng mình, cười nói với Vân Thiên Lý:

- Xin đa tạ Vân chủ tọa, Bạch Bất Bình này xin làm theo tôn ý, để cầu được giải thoát.

Mong Vân chủ tọa cảm ơn dùm với Độc Cô bang chủ một lời.

Quần “tàn” nghe Bạch Bất Bình cương quyết nói như vậy đều ngẩn người, không ngờ Bạch Bất Bình đã thật sự chán đời đến thế này?

Trong khi đó, Vân Thiên Lý vẫn thần nhiên mỉm cười, trao ly thuốc độc cho, Bạch Bất Bình đỡ lấy ly thuốc xong, không chút do dự, lập tức một hơi nốc cạn.

Thuốc độc vừa vào khỏi cuống họng, Bạch Bất Bình toàn thân rung động, nhưng nhanh như cắt, lão giở thức “Trường Tiễn Xuyên Vân” linh không nhảy vọt lên cây.

Khi thân hình vừa bay vọt lên cao độ năm trượng, Bạch Bất Bình chờ vừa hết đà vội ngấm vận chân khí, dụng chưởng tâm nhấn mạnh vài ba cái, thân hình lão lại tiếp tục bay vọt lên lần nữa, vừa vận cổ lão chui tọt ngay vào giữa vòng thông lộng.

Trác Dật Luân và mọi người vừa rồi được trông thấy tận mắt thứ thuốc độc để vào miệng nai khiến nó giãy chết ngay lập tức nên đã biết rõ thứ thuốc độc này lợi hại vô cùng, vì vậy hết thấy đều cho rằng Bạch Bất Bình thế nào cũng chết mà than thầm và thương cho một nhân vật tài nghệ tuyệt luân như Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình.

Vừa lúc toàn thể quần tằm đang thầm cất tiếng than thở thì sợi giây thông lộng trên ngọn cây bỗng bị đứt làm đôi, thân mình của Bạch Bất Bình rơi thẳng xuống giữa tấm ván ghim toàn dao nhọn. Nhưng kỳ lạ thay, giữa lúc thân thể Bạch Bất Bình vừa chạm vào những đầu dao sáng loáng, quần tằm đều giữ tay bịt mắt không nỡ chứng kiến cái cảnh chết thương tâm thì đột nhiên những ngọn dao sáng loáng trên mặt ván vụt thụt cả xuống tấm ván, khiến tấm ván trở lại bằng phẳng không có gì nguy hiểm.

Với công lực của Bạch Bất Bình, lão ta có rơi xuống tấm ván tự nhiên không có hề gì.

Bởi vậy lão lệ làng đứng dậy lắc đầu cười khẩy nói với Vân Thiên Lý:

- Nay Vân chủ tọa độc được thì mất hết cả linh nghiệm, giây thường cũng quá yếu, bao nhiêu mũi dao nhọn lại bỗng thụt cả xuống quý chủ tọa khéo giữ trò trêu ghẹo Bạch Bất Bình tài tình thật.

Vân Thiên Lý vội ôm quyền tươi cười xin lỗi:

- Một nhân vật có một công lực hãn thế như Bạch huynh ngã gia Độc Cô bang chủ đang tha thiết cần sự giúp đỡ lắm, có lẽ nào người lại nỡ hại một bậc kỳ tài vậy sao? Những trò chơi vừa rồi bất quá chỉ để khảo nghiệm xem Bạch huynh có đáng được gọi là “Vạn Cổ Thương Tâm” không đấy thôi. Vả lại, khảo nghiệm như vậy để Bạch huynh đủ tư cách ngang hàng với những nhân vật chủ yếu của Lục Tàn Bang và phù hợp với tôn chỉ lập bang của Bang chủ đề ra.

Bạch Bất Bình gật đầu, rồi chợt hỏi tiếp:

- Vân chủ tọa nói nghe cũng phải, song có điều này lão phu hơi thắc mắc là tạo sao thuốc độc Vân chủ tọa cho lão phu uống không có công dụng gì cả vậy?

Vân Thiên Lý cười ngất nói trắng ra:

- Ly nước đen vừa rồi là thứ thuốc bổ thượng hảo hạng chứ đâu phải thuốc độc.

Bạch Bất Bình lại ngạc nhiên hơn:

- Thuốc bổ thượng hảo hạng sao con nai rừng vừa uống xong là thất khổng lưu huyết giãy chết liền tại chỗ vậy?

Vân Thiên Lý đắc ý cười đáp:

- Bạch huynh không hiểu trước khi bốn tọa đổ thứ thuốc ấy vào miệng nai, bốn tọa đã bí mật sai người chích cho nó một thứ độc được cực mạnh rồi.

Nghe giải thích xong, Bạch Bất Bình mới vỡ lẽ, cười lật bước về ghế mình.

Sau đó Vân Thiên Lý bỗng nhìn Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Tào lão đệ, bây giờ tới phiên “Tàn tâm tú sĩ” tiếp tục cuộc khảo nghiệm.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Tại hạ đã thấy qua cuộc “Thương tâm thí nghiệm” rồi, giờ đến tại hạ, quý chủ tọa định khảo nghiệm cách nào đây, xin cho biết.

Vân Thiên Lý bỗng hỏi:

- Bốn tọa muốn Tào lão đệ cho biết cuộc “Thương tâm khảo nghiệm” vừa rồi có khuyết điểm gì?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Có! Có nhiều khuyết điểm lắm!

Toàn thể quần “tàn” kể luôn cả Trác Dật Luân nghe Hạ Hầu Quyên nói vậy đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Vân Thiên Lý đảo mắt một vòng hỏi ngay:

- Khuyết điểm ở chỗ nào? Tào lão đệ cứ nói?

Hạ Hầu Quyên không chút do dự nói ngay:

- Thứ nhất là ly nước màu đen không nên dùng thứ thuốc bổ thương hảo hạng mà nên thay thế một thứ thuốc độc hạng nhẹ, không thể giết chết người được. Phải làm thế nào người được khảo nghiệm ruột đau như cắt, lăn lộn trên mặt đất, như thế mới tuyệt.

Bạch Bất Bình nghe nói bỗng quắc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên không chớp.

Hạ Hầu Quyên vẫn phớt tỉnh nói tiếp:

- Thứ hai là sợi giây thông lưng cho đứt quá sớm và quá nhanh, phải chờ khi nào “Vạn Cổ Thương Tâm” bị treo cổ lủng lẳng gần tắt thở khi ấy hãy tìm cách cho đứt giây mới thú vị mới biết xác thực mức độ “Thương tâm” của Bạch lão.

Trong khi Hạ Hầu Quyên nói thao thao, trừ một mình Bạch Bất Bình ra quần tàn hầu hết đều cười rộ lên.

Trác Dật Luân hiện đang mang thân phận của một người câm không thể mở miệng được chứ nếu không chàng cũng cười xòa.

Hạ Hầu Quyên bỗng làm ra vẻ nghiêm trọng nói tiếp:

- Còn điểm thứ ba là...

Lần này Bạch Bất Bình không để cho nàng nói, lão đứng dậy lập tức đón lời:

- Tào Lãnh Huyết, ta xin thay lời ngươi, điểm thứ ba có phải ngươi muốn bảo tạo sao những mũi dao trên mặt ván bị cho đứt quá nhanh không, không để cho bị đâm thủng ruột gan chứ gì?

Quần “tàn” lại cười rộ lên lần nữa, sau câu nói của Bạch Bất Bình.

Hạ Hầu Quyên nhìn Bạch Bất Bình lắc đầu đáp:

- Bạch lão nói sai rồi, nếu làm như thế, Bạch lão sẽ không còn là “Vạn Cổ Thương Tâm” mà biến thành “Vạn Cổ Thương Quỷ”.

Bạch Bất Bình thấy nói không lại Hạ Hầu Quyên nên cau mày nín thinh đầy vẻ tức giận không vui.

Vân Thiên Lý cười nói:

- Tào lão đệ hãy cứ việc nói tiếp đi, điểm thứ ba phải làm sao mới đúng?

Hạ Hầu Quyên đáp giọng lạnh lùng:

- Điểm thứ ba là Vân chủ tọa không nên nói rõ thứ nước kia là thuốc bổ, mà phải im lặng giữ kín luôn để Bạch lão suốt đời hoang mang lo sợ, như vậy có phải thâm thía với thú vị hơn nhiều không?

Trác Dật Luân gật đầu tỏ ý khen ngợi mấy lời nói vừa rồi của Tào Lãnh Huyết, chàng cho là rất hợp với thân phận của Tàn Tâm Tú Sĩ.

Vân Thiên Lý bỗng cười nói:

- Bốn tọa xin thỉnh giáo thêm Tào lão đệ một việc.

Hạ Hầu Quyên hớp một ngụm hương trà rồi gật đầu:

- Vân chủ tọa cứ việc tự nhiên.

Vân Thiên Lý nói:

- Bốn tọa muốn khảo nghiệm hai người, vậy xin Tào lão đệ nghĩ hộ xem phải làm thế nào cho họ thấm thía đến suốt đời không quên?

Hạ Hầu Quyên chưa vội đáp mà hỏi trở lại:

- Họ là ai bởi người ta có nam nữ lão thiếu nên cách thức khảo nghiệm tự nhiên phải khác biệt được tại hạ mới có thể nghĩ cách được.

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Một là kiểu nữ tư dung diễm lệ, và một hán tử uy vũ có thừa.

Trác Dật Luân vừa nghe qua trong bụng đã thất kinh nhưng thầm nghĩ không lẽ hai nhân vật mà Vân Thiên Lý có ý ám chỉ là “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương và Tư Mã Hào?

Hạ Hầu Quyên hỏi Vân Thiên Lý:

- Đôi nam nữ ấy họ là vợ chồng hay tình nhân hay đôi bên chưa hề quen biết nhau?

Vân Thiên Lý thoáng suy nghĩ qua rồi đáp:

- Không phải vợ chồng, cũng chưa hề quan biết, rất có thể họ là một đôi nhân tình mới yêu nhau.

Trác Dật Luân khẽ cau mày, lòng càng nghi đôi nhân tình Vân Thiên Lý đề cập tới là Tư Mã Hào với Đông Môn Phương.

Hạ Hầu Quyên bỗng hỏi tiếp:

- Vân chủ tọa định xử trí với họ bằng cách nào? Có phải định giết chết cả hai không?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười đáp:

- Họ cũng như chư vị, đều là những nhân vật được Độc Cô bang chủ khải thiết trọng dụng không thể làm tổn thương đến tính mạng họ được.

Hạ Hầu Quyên khẽ “ồ” một tiếng, hỏi:

- Độc Cô bang chủ đã định trọng dụng họ, tạo sao...

Vân Thiên Lý không chờ cho Hạ Hầu Quyên nói hết, lão lập tức đón lời:

- Họ đều là người chính thường, chưa hội đủ tư cách để nắm giữ một vai trò trọng yếu trong Lục Tàn Bang, vì vậy bốn tọa có cần kiến với Tào lão đệ tìm cách nào làm cho họ chung thân tàn phế nhưng không hề tổn thương tới công lực của họ.

Nghe đến đây Trác Dật Luân quyết chắc hai nhân vật mà Vân Thiên Lý vừa nhắc tới chính là Tư Mã Hào và Đông Môn Phương chứ chẳng ai, nên trong bụng vô cùng lo sợ.

Riêng Hạ Hầu Quyên hình như nàng không hề lo sợ gì cả, nàng bỗng nhướn cao mày mỉm cười nói:

- Việc này rất dễ, tại hạ có ý kiến là đem người con gái ra đâm mù một mắt bên phải và đem gã con trai ra đâm mù một mắt bên trái. Như thế họ sẽ trở thành một cặp “độc nhãn uyên ương” tàn nhưng không phế.

Vân Thiên Lý xoa tay thích thú:

- Tuyệt! Tuyệt diệu! Bốn tọa hoàn toàn tán đồng biện pháp của Tào lão đệ!

Hạ Hầu Quyên bỗng hỏi lớn:

- Vân chủ tọa, tạo sao cuộc “Tàn tâm khảo nghiệm” của tại hạ chưa khởi sự!

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Ai bảo chưa, chính Tào lão đệ đã được thông qua một nửa cuộc khảo nghiệm rồi!

Hạ Hầu Quyên hiểu ra, nàng cười nói:

- Nãy giờ Vân chủ tọa vẫn kể tại hạ cũng là khảo nghiệm đấy à?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp:

- Phải, vì trong cuộc “Tàn khuyết khảo nghiệm” bao gồm hai phần “lý luận và thực hành”, phần “lý luận” như vậy lão đệ kể như đã được thông qua, bây giờ đến phần “thực hành”.

Dứt lời, Vân Thiên Lý giơ tay ra hiệu, liền thấy trong “Thiên Kỳ Lâm” có một người đẩy ra một cỗ xe hai bánh, không có mui.

Trên cỗ xe đặt ngang một tấm ván dài rộng và dày, rất chắc chắn, trên đó có hai người nằm thẳng đơ.

Trác Dật Luân chú mắt nhìn rất kỹ, trong bụng hết sức hồ nghi vì không tài nào nàng nhận được hai người kia là ai, tướng mạo và tuổi tác ra sao, bởi cả hai đã được cuộn chặt một vải trắng quanh mình từ đầu xuống tới chân, chừa đôi mắt và mũi để thở thôi. Cố hết sức chàng chỉ mang máng nhận được người nằm bên trái là trai và kẻ nằm bên phải là gái.

Trác Dật Luân muốn dùng môn “Mật ngữ truyền thanh” để tỉnh Hạ Hầu Quyên nhưng bởi hiện giờ nàng đang bận đối đáp với Vân Thiên Lý và đứng cách chàng khá xa nên chàng không thể nào làm theo ý muốn.

Vả lại chàng sợ thi triển môn “Truyền âm nhập mật” tất phải động đậy đôi mắt rất dễ bị người khác trông thấy. Vân Thiên Lý có công lực quá cao, nếu không may bị lão ta sinh nghi thì không những chàng mà luôn Hạ Hầu Quyên cũng bị mang họa nốt.

Trác Dật Luân đang bối rối khó nghĩ thì Vân Thiên Lý đã rút một mũi kim dài bảy tấc trao cho Hạ Hầu Quyên, lão cười nói:

- Với danh hiệu “Tàn Tâm Tú Sĩ”, Tào lão đệ rất xứng đáng được giữ chức “Hình đường hương chủ” cho Lục Tàn Bang. Bây giờ xin phiền lão đệ tự chấp hành cuộc chọc mù mắt đôi nam nữ này.

Hạ Hầu Quyên đưa tay nhận lấy mũi kim, cười nói với Vân Thiên Lý:

- Việc chọc mù hai con mắt của hai người này dễ dàng quá, tạo sao Vân chủ tọa phải dùng vải trắng buộc kín họ lại như thế làm gì? Bộ Vân chủ tọa sợ tại hạ không đủ đảm lược hạ thủ sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười nói:

- Không phải thế đâu. Có nguyên tắc đặc biệt không thể nói ra được, Tào lão đệ đừng nên hỏi nhiều, hãy hạ thủ ngay đi.

Trác Dật Luân không còn bình tâm được nữa, chàng vội giả vờ giơ tay dụi mắt, dùng môn “Truyền âm nhập mật” bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội hãy để ý một chút, hai người đó rất có thể là Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương lắm đây!

Không hiểu Hạ Hầu Quyên có nghe hay không nghe, mà nàng làm bộ phớt tỉnh, chỉ thấy nàng ung dung thông thả bước tới trước cỗ xe, bất ngờ giơ cao mũi kim đang cầm trên tay đâm mạnh vào mắt bên trái của người nằm bên phải. Hạ Hầu Quyên đâm xong người bị cuốn tròn trong lớp vải, toàn thân run bần bật, máu từ bên trong thấm đỏ ra ngoài.

Trác Dật Luân trông ngược nhảy thình thịch, nhưng chàng không dám kêu chỉ biết cầm miệng chịu trận thôi.

Hạ Hầu Quyên thì làm ra vẻ mình độc ác không khác gì một “Tàn Tâm Tú Sĩ” đồng hồ “Tàu A Man” chính cống, nàng tuy đã biết rõ kẻ đang bị buộc gọn trong lớp vải trắng đã bị mình chọc mù một mắt, máu tươi chảy thấm ướt nhưng thần sắc nàng vẫn tự nhiên không chút gì thương hại cả.

Nàng từ từ rút mũi kim dài bảy tấc ra khỏi mắt kẻ bất hạnh rồi thuận thế thọc mạnh thêm một kim vào mắt người nằm bên trái.

Máu tươi lại thấm qua lần vải trắng, toàn thân kẻ bất hạnh lại run rẩy trông thật đáng thương khiến Trác Dật Luân càng sợ hãi, tim chàng muốn nhảy vọt ra ngoài lồng ngực, thiếu chút nữa chàng đã cất tiếng kêu lớn lên rồi.

Trác Dật Luân khấn thầm trời đất cầu cho đôi nam nữ bị cuốn trong lần vải trắng không phải là Tư Mã Hào và Đông Môn Phương.

Khi ấy Vân Thiên Lý bỗng cười lớn nhìn Hạ Hầu Quyên và chấp tay nói:

- Tào lão đệ quả thật là người lãnh huyết tàn tâm, danh bất hư truyền! Lão đệ hoàn toàn được thắng một cuộc “Tàn tâm khảo nghiệm”, rồi bốn tọa nhất định bầu cử lão đệ giữ chức “Hình đường hương chủ”, một chức vụ oai quyền to tát trong Lục Tàn Bang.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Đa tạ Vân chủ tọa! Chẳng hay hai nạn nhân kia là người như thế nào, quý chủ tọa có thể cho biết được không?

- Nhất định là được! Tào lão đệ muốn biết bốn tọa lẽ nào lại từ chối!

Nói xong Vân Thiên Lý vội ngoảnh nhìn tên thủ hạ đâm mù mỗi người một bên mắt là ai?

Khỏi phải nói Trác Dật Luân là người để ý nhiều nhất.

Tuy nhiên sự biến đổi sắc diện trên mặt Trác Dật Luân chưa đến nỗi hiển hiện rõ rệt, mọi người không mấy ai để ý chỉ trừ “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La và “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Hai kẻ bất hạnh sau khi được mở lớp vải trắng cuốn chặt toàn thân đã hiện thân rõ rệt, khiến quần tào trở mặt ngạc nhiên, riêng Trác Dật Luân suýt phải hét lên vì kinh động thương tâm.

Thì ra hai nạn nhân trong cuộc tàn tâm khảo nghiệm này là Tư Mã tam trang chủ Hồng Diệp Sơn Trang và Lật Thủ Thần Tiên Đông Môn Phương!

Đông Môn Phương đẹp quá, đẹp không thua gì Hạ Hầu Quyên. Nhưng thương hại thay là hiện giờ mắt bên phải của nàng đầm đề máu đỏ, tuôn ướt cả một bên má, khiến tấm dung nhan tuyệt trần của trang bá mị thiên kiều kém đi tươi thắm rất nhiều.

Trác Dật Luân đang đau đớn vì bạn thân bị hại, chàng tức giận sôi gan, vừa định ra tay trừng trị Vân Thiên Lý để trả thù, thì Vân Thiên Lý bỗng chỉ vào Tư Mã Hào và Đông Môn Phương cười nói với mọi người:

- Lai lịch của đôi nhân vật này bất phàm, bốn tọa xin giới thiệu cùng chư vị!

31. Vô Tình Mà Rạo Rực Ái Ân

Thấy Hạ Hầu Quyên đã trở về chỗ ngồi, thần sắc tuy vẫn ung dung vô sự nhưng cánh tay mặt cầm mũi kim dài hơn bảy tấc không kiềm nổi run rẩy. Trác Dật Luân liền dụng thuật “mật ngữ truyền thanh” hỏi nàng:

- Quyên muội, vừa rồi anh nói với em, em có nghe thấy chăng?

Hạ Hầu Quyên không trả lời, chỉ thấy nàng rít chặt hai hàm răng khê gặt đầu.

Trác Dật Luân lại trách:

- Quyên muội đã nghe rõ, tạo sao em vẫn hạ độc thủ không chút đắn đo? Bây giờ cố sự đã như thế này rồi, Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương đã ra người tàn tật, sau này anh còn biết ăn nói thế nào với Tư Mã Thông và Tư Mã Minh nữa chứ?

Hạ Hầu Quyên hình như đang biết lỗi của mình, nàng không còn dám cứng rắn mà giọng nói bằng “truyền âm nhập mật” đầy vẻ hối hận:

- Ca ca đừng trách em tội nghiệp. Sở dĩ em dám mạnh tay như vậy vì vừa rồi đã có người truyền âm bảo em cứ vùng hạ thủ, đừng lo sợ gì cả, chứ em đâu có ngờ sự thật lại tàn nhẫn như vậy. Ca ca tha lỗi cho em.

Trác Dật Luân nghe Hạ Hầu Quyên truyền âm bảo như vậy, chàng khẽ cau mày suy nghĩ, nhưng vẫn không hiểu được kẻ bí mật truyền âm nói với Hạ Hầu Quyên là ai?

Và chàng cũng không hiểu người ấy tạo sao lại biết rõ được Hạ Hầu Quyên đã giả dạng thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, gia nhập Lục Tàn Bang?

Trác Dật Luân còn đang hoang mang thì Vân Thiên Lý đã sơ lược giới thiệu Tư Mã Hào, Đông Môn Phương với mọi người. Xong lão ra hiệu cho thủ hạ đẩy chở hai nạn nhân trở vào rừng.

Hạ Hầu Quyên mắt rực tinh quang truyền âm nói với Trác Dật Luân:

- Luân ca ca, em tức giận không nhịn nổi, để em đại náo một trận quỷ khóc thần kinh cho bọn này biết mặt.

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu bí mật khuyên nàng:

- Quyên muội, cố sự đã như thế này đành phải chịu cố sức nhẫn nại, chờ đợi việc thuận tiện, không nên nóng nảy mà hư cả đại sự.

Hạ Hầu Quyên truyền âm hỏi:

- Giờ ca ca tính sao?

Trác Dật Luân đáp:

- Hiện giờ đã có người biết rõ tẩy Quyên muội giả trang thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, không định thật tâm gia nhập Lục Tàn Bang, tức là chuyện cơ mật của chúng mình đã bị bại lộ rồi, ta không thể nào tự dẫn thân một cách u mê vào Thiên Huyền Cốc nữa.

Hạ Hầu Quyên nhẹ gật đầu, Trác Dật Luân lại nói tiếp:

- Hai ta đã mắc mưu bọn ác nhân, ngoài cách báo thù ra, ta cũng không nên quên mục đích đến đây của bọn ta. Bởi thế, Quyên muội cố nhẫn nại chờ gặp được cơ hội tốt, tìm cách chế ngự Vân Thiên Lý để uy hiếp lão Độc Cô Trí, may ra mới có thể cứu thoát được Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương em ạ.

Hạ Hầu Quyên nghe nói vạn bất đắc dĩ đành phải nghiêng răng cố dẫn cơn tức giận đang phừng phừng đốt cháy ruột gan, nàng quắc mắt nhìn trừng trừng về phía Vân Thiên Lý.

Trong khi ấy Vân Thiên Lý sai người đẩy Tư Mã Hào với Đông Môn Phương vào rừng sâu rồi lão nhìn về phía “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, mỉm cười gọi to:

- Vân cô nương, Bạch Bất Bình huynh với Tào Lãnh Huyết lão đệ đều đã qua cuộc “Thương tâm khảo nghiệm” với cuộc “Tàn tâm khảo nghiệm”, bây giờ đến lượt Vân cô nương.

Vân Hương La cười hỏi:

- Tiện nữ còn cần khảo nghiệm gì nữa Vân chủ tọa.

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Ngoại hiệu của Vân cô nương là “Vô Tình Trạch Nữ”, tự nhiên Vân cô nương phải qua cuộc “Vô tình khảo nghiệm”.

Vân Hương La sẽ cau mày nói:

- “Hữu tình” hay “vô tình” chỉ sợ khó đo lường hơn “tàn bất tàn tâm” hay “thương bất thương tâm”.

Vân Thiên Lý vội chặn lời Vân Hương La, cười nói:

- Vân cô nương khỏi phải lo ngại, cuộc khảo nghiệm “vô tình” này rất khỏe khoản dễ dàng hơn nhiều.

Nói xong Vân Thiên Lý vội thò tay vào người, móc ra một viên thuốc màu đỏ, trao cho Vân Hương La, rồi tươi cười nói tiếp:

- Vân cô nương hãy nuốt viên thuốc đi đã!

Vừa rồi “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình không hề do dự khi uống ly thuốc độc, giờ không lẽ Vân Hương La lại chịu thua? Cho nên lập tức nàng bỏ tọt viên thuốc vào miệng nuốt ực một cái.

Vân Thiên Lý liền chỉ vào căn nhà gỗ nhỏ rồi nhìn Vân Hương La cười bảo:

- Vân cô nương hãy vào trong đây trước, bốn tọa sẽ phái người điều tra sau, là sẽ hiểu rõ cô nương có thể vượt qua cuộc “vô tình khảo nghiệm” hay không ngay.

Vân Hương La mỉm cười:

- Cuộc “vô tình khảo nghiệm” này khỏe lắm, cảm ơn Vân chủ tọa.

Nàng vừa nói vừa tha thướt bước vào căn nhà nhỏ.

Chờ Vân Hương La bước vào rồi, Vân Thiên Lý liền quay ra cười nói với Hạ Hầu Quyên:

- Mời Tào lão đệ hãy bước lại đây.

Hạ Hầu Quyên đang định đến gần Vân Thiên Lý tìm cách hạ thủ lão ta cho hả tức, bỗng nghe gọi, nàng liền bước lại, miễn cưỡng ôm quyền cười hỏi:

- Vân chủ tọa có gì chỉ giáo thế?

Vân Thiên Lý mỉm cười đáp:

- Mời Tào lão đệ hãy bước vào căn nhà gỗ với Vân...

Chưa nói hết, Hạ Hầu Quyên đã lắc đầu nói:

- Vân chủ tọa đã lầm rồi. Tào Lãnh Huyết này tuy là kẻ Tàn Tâm nhưng lại thuộc loại “hữu tình”, tại hạ lẽ nào lại cũng tham dự “Vô tình khảo nghiệm” sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười hì hì:

- Bổng tọa đâu có bắt buộc lão đệ tham dự vào việc này, chỉ mượn lão đệ quan sát dùm vậy thôi, bởi đệ là một nhiệm tuyến thượng thặng độc nhất vô nhị của bốn bang hiện thời mà.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên hỏi:

- Vân chủ tọa cần tại hạ quan sát giùm việc gì?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Bổng tọa muốn Tào lão đệ làm đúng theo tôn chỉ số sự của lệnh tổ tôn Tào Ngụy vô biến đổi căn nhà gỗ thô sơ này thành tòa “Đồng Tước Đài” mỹ lệ tuyệt luân.

Hạ Hầu Quyên biến sắc kinh hoàng ấp úng:

- Vân chủ tọa... nói sao?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Vừa rồi bổng tọa có bảo Vân cô nương uống một viên thuốc màu đỏ, một thứ xuân dược có tác dụng cực kỳ mãnh liệt...

Thấy Hạ Hầu Quyên vô cùng ngạc nhiên, Vân Thiên Lý lại mỉm cười nói tiếp:

- Người thường uống phải viên xuân dược ấy tất sẽ xuân tình bừng dậy, dục hỏa bừng cháy, nhưng Vô Tình Trạch Nữ chắc sẽ không đến nỗi nên bổng tọa muốn thỉnh lão đệ vào thử trong đấy xem xét giùm.

Hạ Hầu Quyên sẽ cau mày bảo:

- Công việc này ai làm cũng được, tạo sao phải cần đến tại hạ?

Vân Thiên Lý quét mắt nhìn quanh rồi cười đáp:

- Toàn thể quần hùng, chỉ riêng có lão đệ là xinh trai nhất, bổng tọa không nhờ lão đệ còn biết nhờ ai nữa. Theo lẽ với phẩm mạo tuyệt trần của lão đệ cũng đủ khiến bất cứ một thiếu nữ nào say mê đắm đuối rồi, mãnh lực thu hút còn mạnh hơn viên xuân dược bội phần nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên gượng cười hỏi:

- Chắc Vân chủ sự định nhờ tại hạ vào trong ấy xem thử phản ứng của viên xuân dược ra sao rồi trở ra báo cáo với chủ sự?

Vân Thiên Lý gật đầu:

- Đúng thế!

Hạ Hầu Quyên lại nhú mày hỏi:

- Vạn nhất viên xuân dược của Vân chủ tọa vô cùng linh diệu khiến “Vô Tình Trạch Nữ” biến thành “Du tình trạch nữ” mê hoặc tại hạ thì sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười đáp:

- Không thể nào như vậy được, nhưng bốn tọa sẽ tặng riêng cho Tào lão đệ một viên linh đơn.

Nói xong Vân Thiên Lý móc ra một viên thuốc trao cho Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên nhận lấy viên linh đơn, đưa mắt trông qua rồi hỏi Vân Thiên Lý:

- Vân chủ tọa, viên linh đơn này có tác dụng như thế nào?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Đề phòng ngộ nhỡ “Vô Tình Trạch Nữ” biến thành “Du Tình Trạch Nữ”, nàng quần quít không buông tha Tào lão đệ, khi ấy lão đệ sẽ uống ngay viên thuốc này lập tức thanh tâm diệt tan hỏa dục.

Hạ Hầu Quyên gật đầu vừa định cất bước, bên tai văng vẳng có tiếng Trác Dật Luân gọi:

- Quyên muội.

Hạ Hầu Quyên giả vờ bảo mình khát nước, bước về chỗ ngồi tự rót nước uống.

Trác Dật Luân nhân đó bí mật truyền thanh bảo nàng:

- Quyên muội, anh đã bỏ vào đáy ly nước của em hai viên “thanh tâm đơn”, em nhớ đem theo để phòng khi bất trắc.

Hạ Hầu Quyên kín đáo liếc nhìn Trác Dật Luân, ra hiệu hội ý rồi vờ bưng ly nước, bí mật lấy hai viên thuốc ra nắm gọn vào lòng bàn tay. Uống xong trà, Hạ Hầu Quyên liền bước tới trước căn nhà gỗ.

Cổ nhân có nói “Anh hùng trọng anh hùng” nhưng không những thế, ngay cả đến các trang tuyệt đại hồng phần, trừ khi nào xung đột vì ghen tương tình ái, họ cũng không thua kém gì những bậc nam nhi.

Thực vậy, Hạ Hầu Quyên có ý vào xem coi nếu Vân Hương La đang gặp nạn trong căn nhà gỗ nàng sẽ ra tay tiếp cứu và luôn thể tìm cách chế ngự Vân Hương La để cùng với Trác Dật Luân thoát thân, đồng thời cứu Tư Mã Hào với Đông Môn Phương luôn.

- Tào Lãnh Huyết, giờ người muốn cản ngăn không cho bốn cô nương chết sao?

Hạ Hầu Quyên ôn tồn cười đáp:

- Nhất định...

- Thế người có bằng lòng cưới ta làm vợ người không?

Hạ Hầu Quyên hoảng kinh trở mặt kêu lên:

- Tôi cưới cô nương?

Vân Hương La tức tưởi khóc kể:

- Vậy chứ người đã thấy hết của người ta rồi làm sao người ta còn lấy chồng được nữa.

Nếu người không bằng lòng cưới ta thì người đừng ngăn cản nữa, hãy để ta tìm lấy cái chết cho yên thân, đỡ nhục nhả hơn.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười nói:

- Xin lỗi cô nương, tôi không thể cưới cô nương làm vợ, cũng không thể để cô nương chết như thế được mong cô nương hiểu cho.

Vân Hương La vội mặc lại quần áo ngay ngắn, quệt nước mắt nói:

- Hiểu cái gì nữa, bộ ta xấu lắm sao mà người không cưới được ta?

Hạ Hầu Quyên phì cười đáp:

- Một tuyệt sắc giai nhân như cô nương mà tôi dám chê xấu thì khi chết chắc bị lão Diêm Vương cắt lưỡi hành phạt quá.

Vân Hương La bỗng há hốc mồm, bất giác kêu lên:

- À! Hay là người đã có vợ rồi?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười:

- Nhầm rồi, cô nương nhầm rồi. Tôi vẫn còn trinh bạch mà.

Câu trả lời của Hạ Hầu Quyên khiến “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La phát động ngược mày trợn mắt, ngạc nhiên nhìn sững nàng.

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười tiếp:

- Cô nương hãy bình tĩnh lắng nghe sự thật. Người đang đứng trước mặt cô nương thật ra nào phải “anh hùng hán”. Hai ta đều là thân ngọc nữ. Biết rồi vậy cô nương muốn tự vận, muốn lấy người chị này hay muốn giết thì tùy ý.

Hạ Hầu Quyên vừa nói vừa giở chiếc khăn nhò sinh trên đầu ra, xoa mái tóc đen óng ả dài thướt cho Vân Hương La xem tận mắt.

Sau khi biết rõ chân tướng của Hạ Hầu Quyên, Vân Hương La vừa mừng vừa sợ vừa thẹn. Sau đó nàng bỗng ngã đầu vào ngực Hạ Hầu Quyên khóc nức nở.

Hạ Hầu Quyên vỗ về Vân Hương La, thân mật bảo:

- Nào, nào...

Vân Hương La thút thít gật đầu, nghẹn ngào đáp:

- Tào tử, em đã biết tử tử chỉ là một ngọc nữ anh thư nhưng nếu tử tử thương em, em nhất định không chối từ.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Thế thì hay lắm! Vâng, ngu tử không phải họ Tào, hiền muội nên gọi tử là Hạ Hầu tử tử nhé.

Vân Hương La nghe nói thất kinh, ngẩng mặt nhìn Hạ Hầu Quyên:

- Tử tử, tử tử là Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên, đệ nhất cao thủ lừng danh trong dương thế võ lâm sao?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười đáp:

- “Bào Hao Hồng Nhan” là ngu tử, Hạ Hầu Quyên cũng là ngu tử, còn đệ nhất cao thủ thì không, vì tử tử...

- Sao vậy? Sao Quyên tử tử không nhận danh dự ấy?

- Không! Vì khắp tứ hải bát hoang nhân tài còn nhiều lắm, thiếu gì những hảo thủ trẻ tuổi, ngu tử đâu dám tự phụ, khinh thị các nhân vật trong thiên hạ.

Vân Hương La đã hết buồn, nàng tươi vui lên, bật cười dòn tiếng:

- Em từng nghe đồn Quyên tử tử kiên cường tốt bụng nên trước đây thật tình em muốn đấu thử với chị một trận cho biết, bây giờ hiểu rồi em mới biết thiên hạ đồn sai về chị!

Hạ Hầu Quyên chum chim cười, nhìn Vân Hương La với ánh mắt trìu mến vô bờ.

Vân Hương La bỗng nhìn ngay mặt Hạ Hầu Quyên giọng thành thật:

- Tử tử thật tình với tiểu muội, tiểu muội không còn dối tử tử nữa, tiểu muội không phải Vân Hương La mà là La Hương Vân.

Hạ Hầu Quyên cười xòa:

- La Hương Vân hay Vân Hương La cũng như nhau trước sau gì ngu tử vẫn kêu em là “Vân muội”.
- Như thế em sẽ kêu chị là Quyên tỷ.

Hạ Hầu Quyên lại ôm La Hương Vân vào lòng khẽ gọi:

- Vân muội, lời nói vừa rồi của ngu tử là lời nói chân thành thốt từ đáy lòng, ngu tử sẽ thay mặt một người để cầu hôn với Vân muội.

La Hương Vân vụt ngộ nhận đến đỏ má, ngượng ngùng nàng kêu lên:

- Quyên tỷ! Bộ chị muốn chúng ta cùng lấy chung chồng hay sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười bảo:

- Vân muội hiểu lầm ý chị rồi. Không phải như thế đâu! Tình yêu độc chiếm vẫn hơn, không thể chung hưởng mặn nồng được. Người yêu của chị là anh Trác Dật Luân, còn người mà chị muốn thay mặt sẽ cầu hôn với em là anh Bành Bạch Y. Chắc em chưa biết anh ấy lần nào thì phải.

La Hương Vân hai má cùng đỏ hồng lên, nàng hỏi nhỏ Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ, anh Bành Bạch Y có liên hệ gì với Quyên tỷ không? Chị có thể cho em biết không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười đáp:

- Được chứ! Để ngu tử kể rõ câu chuyện này cho Vân muội nghe.

Dứt lời nàng liền thuật lại đoạn vào sinh ra tử trong tay “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu và may gặp được Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng cứu nặng cho La Hương Vân nghe qua một lượt.

La Hương Vân bỗng kêu “á” một tiếng vỗ tay reo lên:

- Trời ơi! Tiểu muội đã ra công tìm kiếm La bá phụ khắp nơi cũng không tìm thấy, còn Quyên tỷ tỷ không cần tìm kiếm mà lại gặp, thiệt chi hên quá.

Hạ Hầu Quyên nghe La Hương Vân nói thế, nàng lại chụp lấy vai La Hương Vân mừng rỡ:

- Ô! Hóa ra Kim Tiền Túy Ông La lão tiên bối là bá phụ của Vân muội?

La Hương Vân gật đầu:

- Dạ, người là bá phụ của em đó chị! Em nghe nói trong Thiên Huyền Cốc có nhiều cao thủ thượng đẳng nên em tham dự cuộc Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội là muốn tìm vào Thiên Huyền Cốc xem có bác em trong đấy không đó.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Độc Cô Trí sáng lập Lục Tàn Bang giỏi lắm chỉ dung nạp được bọn người tầm thường thôi, chứ như La lão tiên bối là một tuyệt thế cao nhân, đời nào người chịu nhập bọn với lão ta.

La Hương Vân mỉm cười nhìn Hạ Hầu Quyên khẽ lắc đầu:

- Chưa chắc đâu chị ạ! Theo sự hiểu biết của tiểu muội thì lão ác ma Độc Cô Trí là biểu diệt của Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, biết đâu chẳng có nhiều nhân vật kỳ tài đến giúp lão ta khuấy động võ lâm.

Hạ Hầu Quyên bỗng kêu kêu lên:

- Độc Cô Trí là biểu diệt của Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu sao em? Trời ơi! Không lý lại như vậy? Thật khó tin quá!

La Hương Vân hỏi:

- Sao Quyên tỷ tỷ lại bảo khó tin là sao?

Hạ Hầu Quyên cau mày đáp:

- Khó tin thật em ạ, vì nếu như Độc Cô Trí là biểu diệt của Đông Môn Liễu, thì nàng Đông Môn Phương là con gái của lão ta tất phải là biểu muội của lão ác ma ấy chứ?

La Hương Vân bật cười gục gật đầu:

- Nhất định rồi! Chuyện ấy đúng như vậy. Thế có gì khó tin đâu, bài toán dễ hiểu như vậy, chị còn thắc mắc nữa sao?

Hạ Hầu Quyên nhìn La Hương Vân giương mi hỏi:

- Vân muội có biết cô gái xinh đẹp bị quấn chặt vải trắng đặt nằm trên cổ xe và đã bị ngu tử đâm mù mắt một mắt là ai không, là Lạt Thủ Thần Tiên Đông Môn Phương, là con gái của lão Đông Môn Liễu đấy!

- Lúc đầu tiểu muội không biết, nhưng sau khi nghe Vân Thiên Lý giới thiệu với mọi người, tiểu muội cũng hơi nghi ngờ.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Ngu tử bảo khó tin là ở chỗ ấy đấy. Nếu Độc Cô Trí quả là biểu diệt của lão Đông Môn Liễu, thì lẽ nào lão ta nỡ dùng thủ đoạn độc ác như vừa rồi đối xử với tiểu muội của lão?

La Hương Vân suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu:

- Khó nói quá! Độc Cô lão ma là một kẻ ham danh ham lợi thủ đoạn gì mà lão không dám dùng. Nhưng tiểu muội cho rằng một khi lão đã dám làm một việc động trời nhất định việc ấy phải có chứa một thâm ý gì của lão chứ chẳng không?

Hạ Hầu Quyên ra chiều tư lự, sau đó nàng bỗng cười vỗ vai La Hương Vân:

- Thôi hãy tạm gác vụ này sang một bên đi, hãy nói đến việc Vân muội đã. Giờ Vân muội đã nghe ngu tử kể lại chuyện vừa rồi vậy đối với việc ngu tử thay mặt cầu hôn hộ anh Bành Bạch Y, muội nghĩ thế nào, có bằng lòng nhận lời không?

La Hương Vân chớp chớp cặp mắt bên lên hỏi trở lại:

- Bộ Quyên tỷ muốn tiểu muội thay Quyên tỷ nâng khăn đỡ túi cho anh ấy thật sao?

Hạ Hầu Quyên gật đầu đáp:

- Cũng có thể nói như thế?

La Hương Vân bỗng cắn môi suy nghĩ hồi lâu nàng ngừng giọng còn thèn thẹn:

- Chị muốn thế thì em xin nghe nhưng dù sao em cũng phải gặp anh ta em mới dứt khoát được.

Hạ Hầu Quyên cười rộ lên sung sướng:

- Nhất định phải như thế rồi, nhưng ngu tử dám bảo chắc là anh Bành Bạch Y xứng đáng là trang phẩm học kiêm ưu, một bậc kỳ tài tuần tú, văn thông võ đạt, không chỗ nào chê được.

La Hương Vân nguyền Hạ Hầu Quyên một cái và vừa định trả lời thì đột ngột hai nàng nghe phía bên ngoài có tiếng ồn ào nổi lên.

La Hương Vân cũng thất thanh kêu Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ, chị em mình nên trở ra ngoài đi kéo “Thiên Á Châu Nhân” của tỷ tỷ nóng ruột gỡ chứng thì nguy mất.

Hạ Hầu Quyên lắng tai nghe bên ngoài tiếng ồn ào mỗi lúc một náo động dữ dội, nàng hốt hoảng lập tức đứng dậy, lật đật định bước ra ngoài xem coi chuyện gì thì ngay lúc đó bỗng có tiếng gõ cửa dồn dập.

Hạ Hầu Quyên vội bước lại mở cửa trông thấy Trác Dật Luân, nàng vội kéo chàng bước vào, rồi thuận tay đóng ập cửa ngay lại, lo lắng hỏi chàng:

- Ca ca ở phía ngoài ồn ào việc gì vậy?

Trác Dật Luân biết đâu được hiện giờ Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đã trở thành đôi bạn thân nên chàng vừa định dùng môn Mật Ngữ Truyền Thanh nói với Hạ Hầu Quyên thì La Hương Vân đã khúc khích cười nói:

- Trác đại ca khỏi phải đóng kịch nữa, hãy nói cho Quyên tỷ biết ngay vụ ồn ào bên ngoài đi!

Trác Dật Luân nghe La Hương Vân gọi người yêu của mình là Quyên tỷ, chàng lập tức hết dám nghi ngờ liền gật đầu vui vẻ nói với hai người:

- Bên ngoài hiện đang có chuyện rắc rối hai cô... hà...

Hạ Hầu Quyên thúc giục:

- Việc gì anh nói nghe mau đi. Trời ơi! Em với Vân muội cứ tưởng tự anh đã làm lộ tung tích rồi đó.

Trác Dật Luân lắc đầu cười nói:

- Việc gì anh phải để lộ tung tích! “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đột ngột tìm đến hiện còn làm dữ ở ngoài ấy đấy chứ.

La Hương Vân đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, Hạ Hầu Quyên kêu lên:

- Lão ma đầu Đông Môn Liễu đã có mặt tại đây. Nếu lão ta biết được con gái lão bị đâm một mắt thì lão ác ma tàn phế Độc Cô Trí sẽ biết tay lão ta.

Trác Dật Luân gật đầu:

- Tự nhiên là Đông Môn Liễu đã nghe tin đến đây rồi nhưng kẻ bị điều đứng khổ sở nhất là Vân Thiên Lý, chủ tọa “Bách Tàn Vô Lâm Đại Hội” chứ chưa phải Độc Cô Trí em à.

Hạ Hầu Quyên trở mắt ngạc nhiên:

- Vân Thiên Lý bị điều đứng như thế nào hả anh?

- Đông Môn Liễu vừa đến nơi là thưởng ngay cho Vân Thiên Lý một tát tai nẩy lửa, lão đánh gãy luôn cây nạng sắt của hắn, và đồng thời còn đả thương luôn ba hảo thủ mới nhập bang. Xong lão cấp Vân Thiên Lý vào vách hùng hổ chạy vào Thiên Huyền Cốc để hỏi tội Độc Cô Trí.

La Hương Vân xen vào hỏi:

- Đông Môn Liễu đả thương ba hảo thủ nào và thương tích họ ra sao vậy Trác đại ca?

Trác Dật Luân quay sang đáp:

- Họ là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, “Thiên Đài Phá Tẩu” Hồng Hàn Chương và “Đồng Mục Diêm La” Nhâm Nhiệm Viễn đây Vân muội ạ. Cả ba người muốn bênh vực Vân Thiên Lý nên đã bị Đông Môn Liễu đánh cả ba. Bạch Bất Bình bị trúng một đá, nhưng may nhờ khinh công giỏi nên đã cấp thời hóa giải được sức đá, nhưng cũng bị thương rất nhẹ, còn người bị thương nặng hơn hết là Nhâm Nhiệm Viễn. Độc Mục Diêm La Nhâm Nhiệm Viễn dùng “độc đinh” ám toán Đông Môn Liễu nên đã bị lão ta dùng chân lực phóng trở lại, cây độc đinh cắm su vào chưởng mặt của y.

Trác Dật Luân nói xong Hạ Hầu Quyên liền hỏi chàng:

- Luân ca ca à! Kể ra chuyện họ cũng không dính dáng gì tới chúng ta, chúng ta tạm dẹp sang bên đi. Giờ ca ca nên nghĩ xem coi chúng ta có nên thừa cơ hội này thoát thân cùng một lúc hay vẫn tiếp tục xâm nhập Thiên Huyền Cốc hay không?

Trác Dật Luân nghe người yêu hỏi liền suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Nay Đông Môn Liễu đã có mặt tại đây thì vấn đề an nguy của Đông Môn cô nương với Tư Mã Hào tam ca chắc không hề gì, có lẽ bọn ta không nên quá mạo hiểm vào sâu trong trọng địa của địch.

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Không đi cũng được chứ, “Hình đường hương chủ” của Lục Tàn Bang em cũng không mê chút nào cả!

Nói rồi nàng nhìn Trác Dật Luân cười ngất.

La Hương Vân cũng cười theo và nói:

- Quyên tỷ có đi thì chúng ta nên đi ngay, đừng chần chờ rủi có nhân vật trọng yếu nào khác của Lục Tàn Bang xuất hiện thêm lồi thối phiền phức lắm. Vả lại Thiên Á Chân Nhân Bảo Tàn Tử, Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết, Vô Tình Trạch Nữ La Hương Vân một khi đột nhiên mất tích, lão ác ma Độc Cô Trí sẽ hoang mang và như thế chúng ta có lợi nhiều hơn, sau này ba cái danh hiệu còn được dùng nữa, mà không sợ lộ hình tích.

Hạ Hầu Quyên rực sáng hai mắt, đột ngột nàng vùng mạnh đôi song chưởng, phóng ra những đạo chưởng phong mang một kinh lực ghê hồn, phá tan cửa ra vào và cùng Trác Dật Luân, La Hương Vân thoát vụt ra ngoài.

Trác Dật Luân ngạc nhiên nhìn Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội làm như thế với dụng ý gì vậy?

Hạ Hầu Quyên chum chím cười, nàng không đáp lại giờ tả hữu chưởng phóng thêm một loạt chưởng phong phá sập luôn căn nhà gỗ rồi mới quay lại trả lời:

- Em để cho bọn chúng hoài nghi, không hiểu việc gì đã xảy ra tại đây!

La Hương Vân nhìn căn nhà bị phá sập, sức nhớ lại cảnh mình bị trúng xuân dược đến nỗi chịu không nổi phải lỏa thể bất giác hai má đỏ ửng, càng rùng mình ớn lạnh.

Hạ Hầu Quyên thấy La Hương Vân như vậy nàng phát nhẹ tay lên vai La Hương Vân mỉm cười rồi ra hiệu cho Trác Dật Luân, cả ba lập tức rời khỏi nơi ấy.

32. Nghi Vấn Nan Giải

Ra tới ngoài, nhìn thấy bốn bề vắng lặng, ba người đã biết cơn giận dữ vừa rồi của Đông Môn Liễu làm bọn nhân lực Lục Tàn Bang khiếp sợ đến bực nào rồi.

Hạ Hầu Quyên thông thạo đường bước từ đây trở ra, nên nàng dẫn đầu trước. Vừa đi nàng vừa thuật lại câu chuyện của nàng và La Hương Vân cùng nói rõ thân phận của La Hương Vân cho Trác Dật Luân nghe.

Nghe xong Trác Dật Luân đang vui bỗng trở buồn im lặng.

Hạ Hầu Quyên nhìn thần sắc đổi thay đột ngột trên mặt người yêu thì hiểu ý, liền nói giọng hối hận:

- Ca ca em biết anh đang trách phiền về Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương bị đâm mù mắt nhưng...

Trác Dật Luân sợ người yêu buồn khổ, vội xoa tay bảo:

- Quyên muội, em đừng nghĩ vậy, anh không hề có ý oán trách em, nhưng anh không hiểu kẻ đã truyền âm với em là ai? Anh thắc mắc chỉ điểm đó thôi!

Hạ Hầu Quyên nghe chàng nhắc đến cũng hết sức kinh ngạc, nàng đáp:

- Chuyện ấy em cũng không hiểu nữa. Nhưng theo lời y nói thì rõ ràng y đã biết hết sự bí mật của bọn ta anh à.

Trác Dật Luân cau mày nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

- Quyên muội có thể đoán giọng biết người ấy là bạn hay thù của chúng ta không?

Hạ Hầu Quyên khẽ lắc đầu đáp:

- Không anh à! Nếu bảo người ấy là địch nhân, tạo sao y không chịu lộ mặt nạ bọn mình trước mặt mọi người? Còn nếu cho y là bạn hữu tạo sao y không tự tay hạ thủ đâm mù mắt Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương? Nghĩ như vậy nên em cũng hoang mang ghê lắm.

Trác Dật Luân có tiếng là thông minh tinh tế nhưng đối với vấn đề này chàng cũng đành khoanh tay chịu thôi.

Bồng La Hương Vân kêu hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ tỷ phải vừa rồi có người dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với tỷ tỷ không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Phải! Vân muội có phát hiện điều gì chẳng?

La Hương Vân đáp:

- Tiểu muội thấy những nhân vật tham dự “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” đều rất kỳ lạ, nên tiểu muội đã chú ý với họ. Tiểu muội phát hiện có ba người luôn luôn mấp máy đôi môi dùng “truyền âm nhập mật” nói chuyện với người khác.

Hạ Hầu Quyên vội hỏi:

- Ba người ấy là ai thế Vân muội?

La Hương Vân liếc nhìn Trác Dật Luân tủm tỉm cười đáp:

- Trác đại ca là một trong ba người.

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Ngoài ngu huynh ra còn hai người nữa là ai?

La Hương Vân đáp:

- Một là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Trác Dật Luân vụt chặn nói:

- Sao lại là người này? Công lực của lão ta cực cao, cử chỉ cũng không có chút gì đáng nghi ngờ nữa mà? À, còn việc lão ta dám thản nhiên uống hết ly thuốc độc mãi đến giờ ngu huynh vẫn còn lấy làm lạ đấy.

La Hương Vân mỉm cười nói tiếp:

- Điều đó tiểu muội cũng hơi thắc mắc. Còn người thứ ba dùng “mật ngữ truyền âm” nữa là một nhân vật ăn bần bần thủ nghe nói y cũng là một gã câm. Trác đại ca có nhớ không?

Trác Dật Luân hơi suy nghĩ rồi gật đầu đáp:

- Ngu huynh nhớ ra rồi, kể mà Vân muội vừa nhắc đến là một nhân vật liệt danh đệ nhị lưu là một lão nhân áo tro lúc nào cũng ngủ gật chứ gì?

La Hương Vân cười đáp:

- Dạ đúng như thế! Trác đại ca có thấy lão nhân ấy rất đáng khả nghi không?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Bảo rằng “khả nghi” thì bất cứ kẻ nào có mặt tại võ trường lúc đó cũng đều khả nghi cả. Tuy có điều ngu huynh không hiểu lão nhân ấy tạo sao lại có thể biết rõ tấu ngu huynh, và cố ý trêu chọc làm gì vậy thôi.

Khi ấy Hạ Hầu Quyên đã dẫn Trác Dật Luân với La Hương Vân ra khỏi Thiên Kỳ Lâm.

Nghe tới đây Hạ Hầu Quyên bỗng nhiên quay nói với Trác Dật Luân:

- Ca ca, em không muốn rời khỏi đây nữa ca ca à.

Trác Dật Luân ngạc nhiên đứng lại hỏi:

- Quyên muội có chuyện gì không em? Sao khi không em lại thay đổi ý định vậy?

Hạ Hầu Quyên đột ngột giận dữ giọng tức bực:

- Em không phục, em phải vào được Thiên Huyền Cốc dò xét cho biết kẻ đã dùng “Mật ngữ truyền âm” đánh lừa em với dụng ý gì mới nghe.

Trác Dật Luân vội khuyên nàng:

- Quyên muội không nên quá nóng nảy mà bất lợi, chúng ta nên thương lượng kỹ lại xem đã rồi...

Hạ Hầu Quyên không nghe:

- Còn thương lượng gì nữa, bộ ca ca cho rằng em bắt tài lắm phải không?

Trác Dật Luân chưa kịp đáp, La Hương Vân xen vào nói:

- Quyên tỷ nói phải đẩy ca ca, phải trở lại mạo hiểm thám thính Thiên Huyền Cốc mới được, em sẽ theo sát bên Quyên tỷ.

Trác Dật Luân nhìn hai người lắc đầu thở dài:

- Quyên muội, Vân muội sao lại quá hấp tấp như thế. Đừng nói chỉ đến hai em đều có một võ học siêu tuyệt vô lâm, ngay đến một kẻ võ tầm thường như anh đây cũng chưa đến nỗi phải ngán bọn át sát hung ma trong Lục Tàn Bang thay. Có điều anh muốn chúng ta bàn kỹ lại rồi hãy hành động cho được chắc chắn hơn.

Hạ Hầu Quyên được nước liền nói:

- Ca ca không ngán vậy ba đứa mình mạo hiểm vào tận hang cọp một chuyến khỏi bàn nữa nghe ca ca?

Trác Dật Luân lo lắng nói:

- Thiên Huyền Cốc có phải sào huyệt của một bang phái tầm thường đâu. Nơi ấy địa thế cực kỳ hiểm thêm Độc Cô Trí bố trí chu toàn quả là chốn thiên la địa võng đầy dẫy hiểm nguy sơ sẩy một chút là vong mạng tức khắc. Quyên muội là kẻ đã từng trải, anh muốn hỏi em, em có tin chắc qua nổi cửa ải Thiên Huyền Cốc không đã?

Xưa này Hạ Hầu Quyên chưa hề biết sợ một người nào cả, bình sinh nàng như vậy, ngay như gặp phải “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, kẻ đã đánh nàng trọng thương thập tử nhất sinh nàng vẫn dám tái đấu với lão ta hơn năm mươi hiệp như thường.

Nhưng nghe Trác Dật Luân nói “Thiên Kỳ Lâm”, “Thiên Kỳ Cốc”, “Thiên Huyền Kiêu”, “Thiên Huyền Động” được mai phục đầy cơ quan trận pháp hiểm nguy, là những chỗ có chết chứ không có sống, Hạ Hầu Quyên thấy có lý nên nàng nhất thời dậm ra do dự, không biết phải trả lời người yêu ra sao.

Đang khi Hạ Hầu Quyên chưa tiện trả lời, còn đang đắn đo suy nghĩ, Vô Tình Trạch Nữ La Hương Vân đứng cạnh bỗng cười nói:

- Trác đại ca, em thấy muốn qua khỏi khu “Thiên Kỳ Lâm” không mấy khó khăn đâu anh.

Trác Dật Luân ngạc nhiên, Hạ Hầu Quyên vội đưa mắt nhìn La Hương Vân khẽ lắc đầu nói:

- Vân muội, trận pháp trong “Thiên Kỳ Lâm” là một sự tổng hợp kỳ xảo linh diệu của nhân lực với thiên nhiên biến hóa vô cùng, không tài nào vượt qua được đâu.

La Hương Vân gật đầu nói:

- Phải! Em biết trận pháp trong đó vô cùng lợi hại, nhưng em cho rằng khu “Thiên Kỳ Lâm” đã là nơi ra vào thường xuyên của bọn ma đầu Thiên Huyền Cốc, chắc khu rừng ấy không đến nỗi quá rộng lớn đâu.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói:

- Sự xét đoán của Vân muội hết sức xác đáng, khu “Thiên Kỳ Lâm” không sâu quá một trăm trượng.

La Hương Vân vụt giương mi nói lớn:

- Như thế thì chúng ta còn lo gì, chúng ta cứ đề khí phi hành trên ngọn cây, chạy khỏi hơn trăm trượng là thoát khỏi khu “Thiên Kỳ Lâm” Hạ Hầu Quyên vụt sáng hai mắt, nàng liền kêu lên mừng rỡ, nói với Trác Dật Luân:

- Phương pháp của Vân muối đề nghị thật là tuyệt diệu, chân đạp trên cây ta gỡ khinh công ra chạy thật mạnh cho nhanh thì lão ác ma Độc Cô Trí còn làm gì được ta nữa. Phải đẩy ca ca.

Trác Dật Luân cũng cho rằng phương pháp trên có thể dùng được, chàng cảm thấy trong lòng vô cùng phấn khởi, liền khẽ gật đầu.

Thế là cả ba quyết định cùng mạo hiểm địa một phen.

Kể nhảy vọt trên ngọn cây trước hết là La Hương Vân, nàng đang giận sôi sùng sục hành động chó má của Vân Thiên Lý nhất là võ học của nàng đã được bá phụ “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng truyền dạy từ hồi còn nhỏ, trừ nội lực chân khí là hơi kém Hạ Hầu Quyên ít nhiều, kỳ dư các phương diện khác nàng đều không thua gì Hạ Hầu Quyên nên nàng có phần hăng hái lắm.

La Hương Vân vừa nhảy lên tới ngọn cây quét mắt nhìn quanh xong là Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên cũng vừa lên tới.

La Hương Vân chỉ xuống biển rừng mênh mông thăm thăm cười nói:

- Quyên tỷ, Trác đại ca, bọn ta hãy phân tán ra thành hình chữ phẩm để nếu nhỡ gặp phải nguy hiểm bất ngờ, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Hạ Hầu Quyên vừa gật đầu thì La Hương Vân đã khẽ uốn lưng cong, đề khí đạp cành dẫn đầu đi trước.

La Hương Vân đi giữa, Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên đành phải chia nhau một tả một hữu, thụt lui ra sau chừng ba bước, đảm nhiệm hai cánh thành hình chữ phẩm.

Lúc mới đầu, họ còn lo ngại gặp phải hung hiểm, nhưng sau khi đi xa hơn ba mươi trượng thấy bình an vô sự, cả ba dần dần không còn đề cao cảnh giác như trước nữa.

Dưới chân họ giờ là những cành cây xum xuê lá, trước mặt là rừng xanh bát ngát, không thấy qua nửa bóng người, không một tiếng động, tình hình trầm lặng một cách lạ kỳ.

Khi cả ba vào sâu độ năm mươi trượng đột nhiên hung hiểm bắt đầu xuất hiện.

Hung hiểm đã phát sanh cùng một lúc từ ba mặt khiến La Hương Vân, Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên cùng gặp hiểm nguy y như nhau.

Trong khi cả ba đang đạp cành tiến tới, dưới chân họ bỗng nhiên trống rỗng, những cành lá đều biến thành mùn cưa rơi vãi xuống mặt đất.

Nếu như cành cây bị gãy, họ vẫn có thể mượn sức, với tài nghệ tuyệt luân của ba người, họ có thể chỉ khẽ điểm đầu ngón chân là lập tức nhảy vọt lên cao được ngay.

Nhưng hiện giờ những cành cây đã biến thành như tro bụi không khác gì chân đạp trên không, dầu họ là những bậc tuyệt đại danh gia cũng khó tránh khỏi bị rơi cả xuống đất.

Vừa lúc cả ba từ trên cao rơi xuống, đột nhiên trên ba cành cây vừa biến thành mùn cưa vụt bắn lên đám lửa xanh lè, chói mắt.

Thế là cả ba bỗng nhiên bị vây khốn trong ba đám độc hỏa.

Không những thế, giữa ba vùng độc hỏa còn bắn ra nhiều đạo thanh quang sáng chói, rất có thể là những mũi độc châm độc tiễn vô cùng lợi hại.

Bọn La Hương Vân đều không dám mạo hiểm, cả ba liền ngậm vận thượng thượng huyền công phóng ra một lớp hình chân khí đề mạnh xuống phía dưới.

May thay bị lớp chân khí vô hình đề mạnh, ba đám độc hỏa tự tắt tinh quang bích quang cũng đều bị tan rã, nhờ vậy cả ba người lại bay vọt qua ngọn cây khác, không có chạm bất kỳ độc hỏa và tiếp tục tiến tới.

Khu rừng này sâu hơn cả trăm trượng, cả ba người mới vượt qua được một nửa, nên họ không tài nào ngự khí đạp gió, linh không hư độ mà phải luôn luôn dùng đầu bàn chân, liên tiếp mượn sức.

Đã vậy, vừa thoát khỏi hung hiểm này lại gặp ngay hung hiểm khác xảy tới.

Cả ba gặp phải nạn độc xà.

Trên ngọn cây hiện có nhiều rắn độc đủ màu sắc ẩn dưới những đám lá rậm, chúng vừa thấy hơi người là lập tức thò đầu lên đớp vào cổ chân kẻ địch dám xâm nhập vào vùng chúng.

Loại rắn này dài không đầy hai thước, mình nhỏ như ngón chân cái trẻ con, luôn nằm trốn dưới những đám lá cành kín đáo, mỗi lần thò đầu lên cắn người xong chúng lại chui tọt trở xuống thật khó lòng mà phòng bị được.

Cũng may Hạ Hầu Quyên nhân lực thật tinh vi, hai chân sắp chạm ngọn cây, nàng trông thấy một bóng xanh lóng lánh liền thất thanh kêu to:

- Ca ca với Vân muội hãy xem chừng, trên cây có rắn đấy!

Nàng vừa la dứt, mắt cá chân nàng đã bị một con rắn xanh biếc cắn trúng.

Còn Trác Dật Luân vì thân pháp hơi chậm hơn, nên bỏ chân hơi trễ, chợt nghe tiếng cảnh cáo của Hạ Hầu Quyên, chàng lập tức bung ra một luồng chỉ phong véo véo giết được ngay hai con rắn khác.

Cả hai người một tuy sợ nhưng vô hiểm, một đã cấp thời phòng ngự nên Hạ Hầu Quyên với Trác Dật Luân đều được bình an vô sự.

Bỗng họ nghe tiếng rên khê của La Hương Vân.

Trác Dật Luân giật mình thất kinh kêu bảo La Hương Vân:

- Vân muội hãy mau mau vận công bế huyệt, đừng cho máu chạy vào tim, ngu huynh sẽ điều trị cho Vân muội.

La Hương Vân nghe nói, quả nhiên cảm thấy nơi mắt cá chân vừa bị rắn cắn bắt đầu tê buốt rồi từ từ lan lên bắp đùi.

Đàn bà con gái trời sinh hay sợ rắn, nói chi tới loại rắn độc, La Hương Vân tuy là một bậc tuyệt đại hiệp nữ, nhưng trước sau nàng cũng là đàn bà con gái, vì vậy nàng vội một mặt ngưng công bế tử thông tâm huyệt mạch bên chân phải, một mạch thất thanh kêu lên:

- Trác đại ca, xung quanh đều đầy rắn cả đấy. Trời ơi, biết tính sao bây giờ đại ca?

Trác Dật Luân biết muốn điều trị cho La Hương Vân cần phải ở dưới mặt đất mới có thể tiện bề xoa bóp, chàng vội kêu bảo Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội, Vân muội đã bị rắn độc cắn, thương tích vô cùng trầm trọng bọn ta phải mau nhảy xuống mặt đất cứu Vân muội đã.

Hạ Hầu Quyên nghe Trác Dật Luân nói có lý, trong trường hợp cấp bách này muốn cứu La Hương Vân thì chỉ có nhảy xuống đất, chứ không thể đứng trên ngọn cây chữa trị thương tích rắn cắn được, nàng gật đầu, lập tức vận đủ mười thành chân lực quét một luồng “Bàn Nhược Phật chưởng” xuống đám rừng dày mịt phía trước, dọn chỗ nhảy xuống.

Thật kinh hồn cho môn võ học của Phật môn, kinh lực của luồng chưởng phong do Hạ Hầu Quyên vừa phóng ra, phút chốc dọn trống một khoảng rừng phía trước, cây lá bật cả gốc rễ, ầm ầm bay loạn lên, cùng rắn rết, trùng độc các thứ, ào ào bị luồng chưởng phong cuốn bay ra phía trước thật xa.

Hạ Hầu Quyên nhảy xuống trước đề khí gọi to:

- Ca ca, Vân muội hãy mau xuống đây, có bề gì chúng ta lại nhảy lên ngọn cây tránh họa không sợ gì nữa hết.

Hạ Hầu Quyên nói với giọng cả mừng tin tưởng, nàng ngờ đâu khu “Thiên Kỳ Lâm” này còn rất nhiều hung hiểm đang chờ chực bủa vây bọn nàng!

Hạ Hầu Quyên gọi xong, Trác Dật Luân và La Hương Vân đã nhẹ nhàng tung người nhảy xuống bên cạnh nàng.

Và điều mà Hạ Hầu Quyên không ngờ đã có thật, nghĩa là nàng và người yêu Trác Dật Luân, cô em gái kết giao La Hương Vân đã sa vào màn thiên la địa võng của lão ác ma Độc Cô Trí.

* * *

Trong khi bộ ba Hạ Hầu Quyên, Trác Dật Luân, La Hương Vân lọt vào lưới rập của bọn Độc Cô Trí tại Thiên Kỳ Lâm thì bên trong Thiên Huyền Cốc cũng đang xảy ra lắm chuyện lôi thôi.

Nguyên Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu được tin ái nữ là Đông Môn Phương bị Độc Cô Trí bắt cóc giam giữ, lão phùng phùng nổi giận, tức tốc tìm đến phá tan cuộc “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” bắt sống Vân Thiên Lý cặp nách chạy thẳng vào chốn cấm địa của bọn hung ma.

Vừa chạy Đông Môn Liễu vừa hầm hầm quát hỏi Vân Thiên Lý:

- Độc Cô Trí hiện đang ở đâu, ngươi mau chỉ cho ta?

Tuy bị Đông Môn Liễu tát cho một tát nẩy lửa, rưng rưng, lại bị lão ta bẻ gãy cặp nạng sắt và hiện bị cặp nách không cử động gì được, nhưng Vân Thiên Lý vẫn chẳng chút sợ hãi, liền ôn tồn đáp:

- Thưa Độc Cô bang chủ hiện đang ở trong Thiên Huyền Cốc!

Đông Môn Liễu lại thét hỏi:

- Còn con gái ta ở đâu?

Vân Thiên Lý đáp:

- Cũng ở trong Thiên Huyền Cốc, lệnh ái hiện là thượng khách của Độc Cô bang chủ.

Đông Môn Liễu ngó xuống mặt Vân Thiên Lý trợn mắt nói:

- Thượng khách với quý khách gì, ta nghe nói con ta vừa mới bị bọn bay cho đâm mù một mắt tại Thiên Kỳ Lâm có phải không?

Vân Thiên Lý lắc đầu lia lịa:

- Mong lão tiền bối hãy bớt cơn thịnh nộ, chờ khi gặp xong lệnh ái với Độc Cô bang chủ khi ấy lão tiền bối sẽ tự nhiên rõ sự thật!

Đông Môn Liễu hậm hực nói:

- Được rồi, ngươi hãy dẫn ta vào Thiên Huyền Cốc, hễ con gái ta được bình yên vô sự thì thôi bằng không cả lũ chúng bây không còn một đứa toàn thây, căn cứ địa này ta cũng san bằng thành bình địa.

Nói rồi lão vội thả Vân Thiên Lý xuống đất.

Cả hai vào tới một trạm canh bí mật, Vân Thiên Lý ra lệnh cho một tên thủ hạ:

- Bọn ngươi hãy mở ngay “Thông Huyền Địa” chuẩn bị “Địa Hành Xa” để ta đưa Đông Môn lão nhân vào gặp Độc Cô bang chủ! Mau lên!

Đông Môn Liễu nghe qua ngạc nhiên kêu hỏi:

- Thông Huyền Huyệt? Địa Hành Xa gì? Ngươi muốn giở quỷ kế với ta phải không?

Vân Thiên Lý nhẹ lắc đầu cung kính cười đáp:

- Lão tiền bối không hiểu nên nói thế chứ bọn tôi nào dám mạo phạm, bởi Thiên Huyền Cốc cách đây khá xa, dọc đường còn có “Thiên Kỳ Cốc”, “Thiên Huyền Kiều”, “Thiên Huyền Động” nữa nên văn bối sợ lão tiền bối nóng ruột, dùng xe đi đường tắt dưới địa huyệt cho mau đến.

Đông Môn Liễu trầm giọng:

- Vân Thiên Lý, ngươi nên nói rõ cho ta nghe, đừng có úp mở lôi thôi bức mình lắm!

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Lão tiền bối hãy yên tâm, ngay như lúc bình thường Vân Thiên Lý tôi cũng tự biết phận mình như cục đá nhỏ đầu dám bì với núi cao chớ đừng nói là hiện giờ.

Đông Môn Liễu “hừ” to một tiếng đón lời:

- Người đang ở trong tay ta, sự sống chết không khác gì sợi chỉ mảnh treo chuông có phải không?

Vân Thiên Lý khẽ gật đầu:

- Dạ lão tiền bối nói đúng, đang ở trong tình trạng này, lẽ nào Vân Thiên Lý tôi lại tìm lấy cái chết hay sao?

Đông Môn Liễu cười hà hà bảo:

- Biết thế thì tốt. Vậy người hãy dẫn đường cho ta.

Vân Thiên Lý vâng dạ luôn mồm, liền dẫn Đông Môn Liễu tới trước một địa huyết ở ngay phía ngoài “Thiên Kỳ Lâm”.

Cửa vào địa huyết gồm có hai cánh cửa rất dày vừa mở xong đã thấy phía bên trong có sẵn một cỗ xe cũng bằng sắt trông rất lạ lùng đang đậu ngay dốc.

Vân Thiên Lý chỉ cỗ xe cười nói với Đông Môn Liễu:

- Xin mời lão tiền bối lên xe, thứ Địa Hành Xa này nửa đoạn đường sau sẽ được kéo chạy bằng một sợi giây xích bằng thép nội nửa ngày là đến ngay.

Trông thấy cỗ Địa Hành Xa chỉ có thể ngồi một người ở phía trước, một người ở phía sau không thể ngồi chung hai người một chỗ, Đông Môn Liễu bất thần vội điểm ngay huyết mạch Vân Thiên Lý, bẻ đặt ngồi ở phía trước, còn mình ngồi ở phía sau, xong cười lạt nói:

- Vân Thiên Lý, người là một trong nhóm “Vũ Trụ Lục Tàn”, võ công lẫn kiến thức của người kể ra cũng không phải tầm thường, vậy người có biết vừa rồi ta đã điểm vào huyết gì của người không?

Vân Thiên Lý đáp giọng tiu nghiu:

- Tiền bối đã dùng Thác Cốt Phân Cân thủ pháp điểm vào “Ngũ âm tuyệt mệnh huyết” của tôi.

Đông Môn Liễu gục gặc đầu cười:

- Người sành quá, nhưng người có biết mùi vị của thứ thủ pháp ấy như thế nào chẳng?

Vân Thiên Lý nhăn mặt khổ sở:

- Muốn sống cũng không được, chết cũng không xong, chỉ chạm một sợi tóc cũng đủ khiến ba mạch như thiêu như đốt, sống dở chết dở.

Đông Môn Liễu cười gằn bảo:

- Người đã biết rõ mùi vị của nó ra sao rồi, vậy tốt hơn người nên ngoan ngoãn ngồi ở phía trước không được nghĩ bậy nghĩ bạ nhé.

Vân Thiên Lý gật đầu thiếu não:

- Vâng! Vân Thiên Lý này biết thân rồi, lão tiền bối yên tâm. Thưa xe sắp sửa chạy đấy tiền bối.

Đông Môn Liễu khẽ gật đầu, Vân Thiên Lý liền khoác tay ra hiệu cho tên thủ hạ đẩy cỗ xe “Địa Hành Xa” vào địa huyết.

Cỗ xe đổ dốc vùn vụt. Chạy được một lúc bỗng Vân Thiên Lý giơ tay trái cho Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì, liền hỏi:

- Có việc gì thế đây?

Vân Thiên Lý đáp:

- Phía trước có một đoạn đường tối đen như mực, lão tiền bối hãy khóa chặt lấy mạch môn tại hạ cho khỏi phải hồ nghi tại hạ sinh lòng bất chánh.

Cử chỉ và lời nói của Vân Thiên Lý hết sức anh hùng.

Xét theo nghĩa khí giang hồ và thân phận võ lâm, đáng lý Đông Môn Liễu phải có một thái độ đẹp đẽ hơn nhưng đằng này lão ta lại không chút khách sáo, làm y như lời Vân Thiên Lý. Lão khẽ giơ tay mặt, dùng ba ngón tay khóa chặt ngay lấy “Mạch môn” yếu huyệt của họ Vân tức khắc. Thế mà Vân Thiên Lý vẫn thản nhiên tươi cười không hề kháng cự, thần sắc hết sức bình tĩnh.

Khi ấy “Địa Hành Xa” đã bắt đầu chạy tới khúc đường tối om mà Vân Thiên Lý vừa cho biết.

Vân Thiên Lý liền nói:

- Xe sắp sửa lên dốc đấy, thưa lão tiền bối.

Vân Thiên Lý dứt lời liền có tiếng giây xích móc vào nhau kêu nghe rồn rảng và tốc độ của xe cũng bắt đầu chậm lại. Sau đó không lâu bỗng có ánh sáng hiện ra dần dần...

Đông Môn Liễu để tâm nhìn kỹ trông thấy cỗ xe đang được hai sợi xích to lớn từ từ kéo lên cao.

Bình sanh là một kẻ cao ngạo chưa hề biết phục ai bao giờ, thế mà hiện giờ trông thấy cảnh tượng trước mắt miệng tuy không nói ra nhưng trong bụng Đông Môn Liễu vô cùng kinh dị lẫn thán phục.

Lão không ngờ một kẻ tàn phế toàn thân tê liệt bất động như Độc Cô Trí lại có thể kiến thiết khu Thiên Huyền Cốc thành một bí hiểm tuyệt diệu như thế này.

Nháy mắt cỗ Địa Hành Xa đã từ dưới một thung lũng được kéo lên tới một cửa sơn động kỳ bí.

Đông Môn Liễu cau mày hỏi họ Vân:

- Có phải đây là Thiên Huyền Cốc không?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp:

- Dạ phải! Độc Cô bang chủ đang bày tiệc đợi chờ lão tiền bối ở trong cốc.

Đông Môn Liễu nhếch mép cười lạt một tiếng gần giọng:

- Hừ! Hẳn có nhữ đại yển đài ta đi nữa, mà con ta bị tổn thương tới nửa sợi tóc hẳn cũng sẽ biết tay ta!

Vân Thiên Lý lắc đầu cười nói:

- Lão tiền bối hãy yên tâm, tại hạ dám bảo đảm lệnh ái Đông Môn cô nương quyết không hề hấn gì cả.

Đông Môn Liễu bỗng tr. Ôn mắt tỏa hai đạo thần quang long lanh sáng rực quắc nhìn Vân Thiên Lý:

- Người còn cãi bướng nữa à? Vừa rồi rõ ràng ta có nghe nói là người ra lệnh cho Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết gì đó dùng kim đâm mù mắt con ta với tên Tư Mã Hào.

Vân Thiên Lý cười xòa bình tĩnh đỡ lời:

- Tiền bối không biết chuyện này chứ sự thật thì không phải vậy. Tư Mã Hào thì quả có đúng, còn người con gái nạn nhân không phải lệnh ái!

Đông Môn Liễu tròn xoe đôi mắt thẳng thốt:

- Người nói sao? Cô con gái bị đâm đui một mắt không phải con ta?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp:

- Dạ, đúng như thế! Độc Cô bang chủ làm vậy là có hai dụng ý.

- Độc Cô Trí dụng ý gì, người nói mau ta xem.

- Dạ, Độc Cô bang chủ nghe đồn lão tiền bối tái xuất giang hồ nên có ý định nghênh đón lão tiền bối vào trong cốc để cung phụng hiếu kính.

Đông Môn Liễu cười lạt, chặn lời:

- Hiện giờ hẳn là một tên đại bang chủ lẽ nào hẳn lại còn nhớ tới tên biểu thức này của hẳn sao?

Vân Thiên Lý nhẹ lắc đầu cười:

- Độc Cô bang chủ lo ngại lão tiền bối cứ mãi rày đây mai đó, sợ khó lòng tìm kiếm, nên mới định nhờ Đông Môn cô nương mời khéo lão tiền bối đến Thiên Huyền Cốc.

Đông Môn Liễu hứ một tiếng nói lớn:

- Đó là hấn dụ ta hay chọc tức ta?

Vân Thiên Lý ôn tồn bình tĩnh:

- Dạ không thể nói là “dụ” được mà có thể nói là “dẫn” đối với lão tiền bối, Độc Cô bang chủ hoàn toàn do lòng tôn kính ngưỡng mộ.

Đông Môn Liễu có vẻ dịu bớt cơn giận, lão cười khẩy:

- Người có tài biện luận lắm, thế còn một dụng ý nữa của hấn thì sao?

Vân Thiên Lý vội đáp:

- Dụng ý thứ hai là... là bởi các phần tử tham gia “Bách Tàn Võ Lâm Đại Hội” vô cùng phức tạp khó hiểu, bang chủ sợ có gian tế lẫn lộn nên muốn thám dò quan sát cho kỹ hơn...

Đông Môn Liễu cau mày chận lời:

- Ta không hiểu người muốn nói gì cả. Tại sao lại phải dò, thám dò việc gì?

Vân Thiên Lý vội thuật lại vụ hai anh em Tư Mã Thông với Tư Mã Minh hiện đã thoát ly khỏi “Vũ Trụ Lục Tàn” trở thành kẻ đối lập với Độc Cô Trí.

Rồi Vân Thiên Lý tươi cười nói tiếp:

- Lão tiền bối thử nghĩ xem với tình trạng như thế bảo sao Độc Cô bang chủ không dụng kế đăng dò xét cho được. Như trường hợp Tào Lãnh Huyết, Độc Cô bang chủ bí mật theo dõi mọi cử chỉ hành động của y đã biết y quả thực tâm chứ nếu không đời nào y lại chịu đâm mù mắt Tư Mã Hào và người con gái nạn nhân kia. Và luôn cả quần hùng cũng không một ai là giang tể hết vì lúc Tư Mã Hào lâm nạn không có người nào nhảy ra giải cứu cả.

Đông Môn Liễu gục gật đầu:

- À! Thế ra là vậy!

Rồi lão lại bỗng hoang mang hỏi:

- Nhưng tin chắc là con gái ta không có việc gì không?

Vân Thiên Lý quả quyết nói:

- Tại hạ sao lại không quyết chắc. Chính tại hạ đã đem một cô gái khác giả trang thành lệnh ái cho nằm chung với Tư Mã Hào kia mà. Làm như thế mọi người mới không nghi kỵ và không thể đoán ra được.

33. Bí Mật Bao Trùm

Đông Môn Liễu nghe nói thiếu nữ bị Tào Lãnh Huyết đâm mù một mắt không phải là ái nữ của mình thì bắt đầu nguôi giận, thần sắc có phần dịu trở lại, lão cười hỏi:

- Tại sao người không kiếm người giả mạo Tư Mã Hào luôn cho vui?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Đông Môn cô nương là biểu muội của Độc Cô bang chủ, hơn nữa Bang chủ kính nể lão tiền bối nên không khi nào dám mạo phạm tới Đông Môn cô nương còn đối với Tư Mã Hào thì vị tất phải thương hại hấn. Và lại...

- Và lại thế nào?

Vân Thiên Lý cười khì:

- Vả lại đâm mù một mắt hấn sẽ thay thế được chỗ của hai anh hấn là Tư Mã Thông, Tư Mã Minh giúp cho nhân số của “Lục Tàn” được đầy đủ.

Đông Môn Liễu chột hỏi:

- Chỉ một mình Tư Mã Hào làm sao thay thế chỗ của hai anh hấn mà gọi là đủ số sáu người của Vũ Trụ Lục Tàn được. Hình như là còn thiếu một người nữa phải không?

Vân Thiên Lý đáp:

- Dạ phải! Tại hạ vừa tìm ra một nhân vật lý tưởng trong “Bách Tàn Vô Lâm Đại Hội” - Ai thế?

- Người ấy họ Bạch, tên Bất Bình hiệu “Vạn Cổ Thương Tâm”, khinh công và võ nghệ của y đã đạt đến mức tuyệt vời.

Đông Môn Liễu khê ồ một tiếng hỏi:

- Người không sợ hấn là gian tế hay sao?

Vân Thiên Lý cười mỉm đáp:

- Tại hạ đã có khảo nghiệm hấn nhiều lần, hấn quả thật là kẻ thương tâm yếm thế.

Dứt lời Vân Thiên Lý liền thuật lại việc y đã khảo nghiệm Bạch Bất Bình bằng cách cho uống thuốc độc, treo cổ rớt xuống bàn đao cho Đông Môn Liễu nghe qua một lượt.

Đông Môn Liễu nghe xuống gật đầu nói:

- Treo cổ, rơi xuống bàn đao không đủ vi bằng, nhưng Bạch Bất Bình dám uống thuốc độc, đủ chứng minh không phải giả vờ đến đây làm gian tế.

Vân Thiên Lý thấy thái độ và lời lẽ của Đông Môn Liễu có vẻ nghiêng hấn về phía mình, trong bụng y mừng thầm.

Khi ấy cỗ xe leo núi chỉ còn vài ba trượng nữa là lên tới Thiên Huyền Cốc nhưng lúc này Đông Môn Liễu đã bắt đầu nghe có tiếng nhạc du dương từ trên cao vọng xuống, lão trầm giọng hỏi:

- Tiếng âm nhạc gì thế họ Vân?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Lão tiền bối giá lâm Thiên Huyền Cốc là một đại hỷ cho Lục Tàn Bang nên Độc Cô bang chủ đang thấp hươg đồn sáo để nghênh đón lão tiền bối đấy.

Trên đời ai không thích được tặng bốc, nên Đông Môn Liễu vừa nghe Vân Thiên Lý nói thế, mặt mày lão tươi hấn lên hết cả hờn giận.

Chỉ nháy mắt cỗ xe đã lên tới cửa cốc. Giữa hương trầm nghi ngút Độc Cô Trí mình bấn bát quái trượng bằn, ngồi trên chiếc xe bốn bánh, tươi cười nói lớn:

- Đông Môn thúc phụ hãy tha tội cho tiểu điệt bởi thân tàn tật không thể đứng dậy nghênh tiếp thúc phụ.

Vì nể mặt Độc Cô Trí là vị bang chủ, nên Đông Môn Liễu không nỡ làm mất mặt lão ta trước mặt quần hùng, lão vội nhẩy xuống “Địa Hành Xa” khoác tay hoàn lễ:

- Bang chủ không nên đa lễ, không ngờ bang chủ còn kính lão phu là “thúc phụ”, lão phu cảm ơn lắm.

Độc Cô Trí hơi đỏ mặt, nhưng luôn luôn tươi cười:

- Xin thúc phụ đừng giận, không lẽ dọc đường Vân đường chủ chưa.

Vân Thiên Lý đã tìm được cây nạng khác vừa chống vừa đi vừa mời Đông Môn Liễu vào đại sảnh, y vội nói:

- Bang chủ yên tâm, thuộc hạ đã phụng cáo hết cho Đông Môn lão tiền bối nghe cả rồi.

Cỗ xe bốn bánh của Độc Cô Trí tiến thoái rất dễ dàng, máy móc rất tinh vi, lão ta đi theo cạnh Đông Môn Liễu nói giọng vô cùng thành khẩn:

- Đông Môn thúc phụ tiểu diệt với tấm thân tàn tạ sáng lập Lục Tàn Bang định tranh nhau hơn thua với cử thế quần hùng nhưng sợ gặp nhiều gian nan trắc trở nên tiểu diệt có ý muốn thỉnh thúc phụ vào Thiên Huyền Cốc nhờ oai thúc phụ...

Đông Môn Liễu bỗng nhận lời:

- Ý của người khá hay, nhưng hành động của người không đúng!

Độc Cô Trí tha thiết tỏ bày:

- Thúc phụ quanh năm nhàn du tứ hải, tiểu diệt không biết làm cách nào tìm thấy thúc phụ không ngờ may gặp được Đông Môn biểu muội nên tiểu diệt đành phải ngỏ biện tòng quyền. Mong thúc phụ hiểu cho.

Tới đây ba người đã đến đại sảnh, Đông Môn Liễu vừa ngồi xuống ghế vừa hỏi:

- Người đã gặp Phương nhi tại đâu?

Độc Cô Trí có ý định làm lạc hướng sự thật, thở dài đáp:

- Đông Môn biểu muội đang quyết đấu với Hạ Hầu Quyên đồ đệ của “Bách Nhãn Thần Ni” Hối đại sư...

Đông Môn Liễu mắt đột xạ tinh quang chận nói:

- Hạ Hầu Quyên à? Tư chất của con liễu đầu ấy khá lắm, nó là một đối thủ xứng đáng của Phương nhi đấy.

Độc Cô Trí gật đầu nói tiếp:

- Không hiểu biểu muội bị trúng phải độc kế gì của đối phương mà thần trí đột nhiên thất thường, tâm thần mê loạn...

Đông Môn Liễu bỗng biến sắc thất thanh kêu lên:

- Người nói sao? Hả? Người bảo sao?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Thúc phụ hãy yên tâm, lúc ấy vừa vặn bốn đường chủ Hà Chưởng Thiên có việc đi qua “Đại Độ Khẩu” nên đã may mắn cứu khỏi biểu muội trong tay Hạ Hầu Quyên đem nàng lên đây, và tiểu diệt đã tận tâm điều trị, có lẽ độc chùng hơn tháng nữa là biểu muội hồi phục lại như thường.

Đông Môn Liễu nghe đến đây mới bớt lo, vội khê gờ tay cách không điểm vào Vân Thiên Lý ba chỉ. Vân Thiên Lý toàn thân trở nên thư thái, lật đặt cúi chào tạ ơn.

Độc Cô Trí trước còn kinh dị cử chỉ của Đông Môn Liễu nhưng sau khi thấy Vân Thiên Lý mỉm cười cúi đầu cảm ơn lão ta khi ấy Độc Cô Trí mới chợt hiểu rõ liền cười bảo họ Vân:

- Vân đường chủ hãy sai người đem tấm ván gỗ ấy ra đây để chính Đông Môn thúc phụ xem qua.

Vân Thiên Lý gật đầu tuân lệnh, vội phất tay, lập tức có người khiêng vào đại sảnh một tấm ván đặt trên cỗ xe chở đôi nạn nhân dùng để khảo nghiệm Tào Lãnh Huyết do Hạ Hầu Quyên cải trang khi còn trong Thiên Kỳ Lâm lúc nọ.

Tấm ván được để ngay ngắn và sau khi tháo hết vải trắng ra hai người đang nằm trên giá không ai khác hơn là Tư Mã Hào với Đông Môn Phương. Cả hai đều bị đâm mù mắt máu me còn dính đầy mặt.

Trông thấy nàng thiếu nữ đang nằm im lìm trên tấm ván chính là Đông Môn Phương ái nữ của mình, Đông Môn Liễu đứng phắt dậy trợn tròn mắt nhìn con gái không chớp.

Vân Thiên Lý thấy thế vội vàng cười nói:

- Lão tiên bối đừng lo ngại, lúc này tại hạ đã nói rõ với lão tiên bối rằng Tư Mã Hào mới thật còn Đông Môn cô nương là giả, nàng thiếu nữ này chỉ là một người đàn bà đứng tuổi thôi.

Đông Môn Liễu cũng biết chắc là trừ phi Độc Cô Trí định thí mạng với mình thì Đông Môn Phương mới bị hại thật, chứ còn không quyết không dám nói dối lão, cho nên lão lạnh lùng nhìn Vân Thiên Lý mà không nói tiếng nào cả.

Vân Thiên Lý vội cầm khăn có tẩm một thứ thuốc, bước đến cạnh nạn nhân lau mặt Đông Môn Phương.

Lau xong, quả nhiên nguyên hình bộc lộ khuôn mặt xinh tuyệt của “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương giờ đã biến thành người đàn bà đứng tuổi tư sắc tầm thường.

Đông Môn Liễu bước tới nhìn kỹ Tư Mã Hào với người đàn bà đứng tuổi giày lâu rồi đột nhiên lão xéch ngược đôi mày nổi gợn ngoảnh nhìn Độc Cô Trí:

- Độc Cô bang chủ có chắc Tư Mã Hào là thật, Đông Môn Phương là giả không?

Tuy Độc Cô Trí là kẻ mưu trí xảo quyết phi thường, nhưng hiện giờ lão cũng không hiểu tạo sao Đông Môn Liễu đột nhiên lại trở mặt. Lão vội ứng tiếng đáp:

- Sự thật thúc phụ đã thấy trước mắt, tạo sao thúc phụ còn...

Độc Cô Trí chưa nói hết Đông Môn Liễu đã trầm tiếng khê gât:

- Người bảo Đông Môn Phương giả sao người không đem ngay con ta ra đây cho ta thấy tận mắt.

Độc Cô Trí vờ lẽ liền tuân lời truyền lệnh cho Vân Thiên Lý sai bọn thủ hạ đem Đông Môn Phương ra.

Một lát sau bỗng có bốn ả nữ tỳ cùng đẩy vào giữa đại sảnh một cỗ hương xa.

Cỗ “hương xa” này tuy gọi là xa nhưng kỳ thật chỉ là một chiếc giường lót gấm đặt trên cỗ xe bốn bánh. Và người đang nằm trên giường hiện giờ rõ ràng là Đông Môn Phương, mình đắp chăn gấm, sắc mặt nàng có vẻ gì là đau ốm, nhưng thần tỉnh ngớ ngẩn hai mắt lác thần, nàng lặng thinh không nói gì cả.

Đông Môn Liễu trông thấy ái nữ, lão mừng mừng tủi tủi, chạy lại ứa nước mắt gọi:

- Phương nhi, con... con không nhận được cha sao?

Đông Môn Liễu đã ngẫm vận huyền công nói với Đông Môn Phương, người khác nghe thấy rất tầm thường nhưng đối với Đông Môn Phương câu nói vừa rồi có một hiệu lực mạnh tợ sư tử rống “Thiên Long Tâm Ngữ”.

Nhưng môn nội gia huyền công đâu phải là liều thuốc chữa bệnh nên Đông Môn Liễu hỏi xong, Đông Môn Phương chỉ liếc nhìn cha rồi yên lặng chứ không nói lấy một tiếng.

Đông Môn Liễu quá thương con, lão chăm chú nhìn nàng, lão phát hiện ánh mắt của Đông Môn Phương rất xa lạ đối với lão, lão biết Độc Cô Trí đã nói đúng ái nữ của lão đã bị trúng độc của dịch nhân đến nỗi linh trí hôn mê tâm thần thác loạn.

Đông Môn Liễu bình sinh đã vào sanh ra tử từng gặp biết bao nhiêu chuyện sóng gió thương tâm vẫn không hề bị động tâm. Thế mà nay, trước tình cảnh này, lòng thương con khiến lão không cầm được nước mắt. Lão run run cầm lấy tay con gái bắt mạch cho nàng.

Giữa lúc Đông Môn Liễu đang để hết tâm trí bắt mạch cho con gái, Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý bỗng liếc nhìn nhau rồi cả hai cùng nhếch mép mỉm cười khó hiểu.

Thì ra vốn tâm cơ thâm độc nhân khi Đông Môn Liễu vừa tìm đến Thiên Huyền Cốc, Độc Cô Trí đã cấp thời khử hết thuốc độc dẫn Đông Môn Phương tự dẫn thân đến Thiên Huyền Cốc nạp mạng thay vào thứ thuốc độc khác cực kỳ lợi hại khiến nàng thần trí thất thường, không khác gì đã bị trúng phải thứ thuốc mê độc môn kỳ độc.

Độc Cô Trí hành động như thế bởi lão e ngại nhờ may Đông Môn Liễu vừa tới nơi nghe Đông Môn Phương lầm bầm nói câu: “Ta đến Đồng Bách Sơn” thì Đông Môn Liễu sẽ hiểu hết mọi chuyện và cơ mưu đồ nghiệp bá, thống trị toàn cõi vô lâm của lão sẽ bị vỡ tan theo mây khói!

Đang khi Độc Cô Trí ngồi trên cỗ xe bốn bánh càng nghĩ càng đắc ý lòng vui phơi phới, Đông Môn Liễu cũng vừa bắt mạch xong cho Đông Môn Phương lão bỗng kêu to:

- Độc Cô hiền diệt, Phương nhi chưa hề bị thương hình như nó chỉ bị trúng phải thứ độc môn kỳ độc thôi?
Thấy Đông Môn Liễu không còn kêu mình là “Độc Cô bang chủ” mà gọi “Độc Cô hiền diệt”, Độc Cô Trí trong bụng cả mừng lệ miệng cười đáp:

- Thúc phụ hãy yên tâm tiểu diệt đã xem ra Phương muội bị trúng phải loại môn kỳ độc nên đã ra công chế luyện cho nàng một thứ linh dược gọi là “Thanh Tâm Cửu Chuyển Đơn” nhiều nhất là nội trong nửa tháng nàng sẽ khỏi bệnh.

Nhưng trong thời gian phục dược Phương muội được nghỉ ngơi tịnh dưỡng ở một nơi riêng biệt yên tĩnh để khỏi bị kích động mới mau bình phục được.

Đông Môn Liễu nghe nói liền gật đầu bảo Độc Cô Trí mau sai thị nữ đẩy Cổ Xa trở về “Thanh Tâm Tịnh Thất”.

Sau đó Vân Thiên Lý ra lệnh bày tiệc nhưng Đông Môn Liễu vội khoác tay bảo:

- Vân lão đệ hãy thông thả, lão phu có việc gấp muốn hỏi Độc Cô bang chủ.

Độc Cô Trí chợt nghe Đông Môn Liễu lại gọi mình là Độc Cô bang chủ thì sẽ cau mày hỏi:

- Thúc phụ có gì chỉ giáo?

Đông Môn Liễu liếc ngó quanh đại sảnh nói:

- Tuy ta chưa được kiến thức qua sự huyền diệu của Thiên Huyền Kiều, Thiên Huyền Động, nhưng thấy như vậy ta cũng hiểu tòa Thiên Huyền Cốc này kiên cố không thua gì thành đồng vách sắt.

Độc Cô Trí tươi cười đón hỏi:

- Tại sao khi không thúc phụ lại tăng bốc tiểu diệt như thế?

- Ta không bốc người, ta muốn nói là ta tiếc cho người đã uống công kiến trúc Thiên Huyền Cốc này thành nơi cực kỳ kiên cố mà lại đem gian tế vào nuôi ở trong này không khác gì nuôi ong trong tay áo.

Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý nghe nói giật mình thất sắc.

Vân Thiên Lý hỏi trước:

- Đông Môn lão tiên bối sao? Trong bốn Cốc mà lại có gian tế?

Đông Môn Liễu chỉ vào Tư Mã Hào:

- Thân phận của hắn thế nào?

Vân Thiên Lý đáp:

- Tại hạ đã nói rõ cho tiên bối biết rồi, hắn là Tư Mã Hào, em ruột của Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, hai nhân vật trong Vũ Trụ Lục Tàn.

Đông Môn Liễu hỏi:

- Tại sao người phải dùng Tư Mã Hào với Đông Môn Phương giả để khảo nghiệm “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết?

Vân Thiên Lý đáp:

- Đông Môn cô nương là ái nữ của lão tiên bối cũng lại là biểu muội của Độc Cô bang chủ, tại hạ đâu dám đụng đến nàng, nên mới dùng người khác thay thế, còn Tư Mã Hào thì vì hai anh hán không thông thời vụ, không chịu tham gia Lục Tàn Bang, nên bốn bang địch đâm thù hán trước, xong sẽ từ từ uy bức lợi dụng hắn đảm nhiệm một trong những chức vụ của “Lục Tàn”.

Đông Môn Liễu gật đầu:

- Như thế ta hiểu rồi.

Độc Cô Trí ngồi trên xe gật đầu mỉm cười lên tiếng:

- Thúc phụ cho rằng những việc làm của bốn bang không đúng sao?

Đông Môn Liễu gần giọng:

- Kể thì đúng, nhưng người không đúng.

Ba chữ “người không đúng” Đông Môn Liễu vừa nói đã khiến Độc Cô Trí với đồng bọn ngẩn người.

Bỗng Đông Môn Liễu khẽ nhướng mày, chỉ vào Tư Mã Hào:

- Đây là Tư Mã Hào giả!

Vân Thiên Lý thất thanh kêu lên:

- Lão tiên bói! Không phải...

Đông Môn Liễu trừng mắt chặn lời:

- Ai bảo không phải! Ta trông thấy rõ mặt hắn có thoa một thứ thuốc dịch dung kia.

Vân Thiên Lý lập tức điểm mạnh đầu cây nạng nhảy vọt tới chỗ mộc giá lấy khăn có nhúng thuốc lau mạnh vào mặt Tư Mã Hào.

Quả nhiên với đôi nhãn lực tinh anh tuyệt vời, Đông Môn Liễu xem đúng không sai, kẻ đang nằm trên cái giá gỗ không phải Tư Mã Hào mà là một chàng thanh niên trẻ tuổi đệ tử của Thiên Huyền Cốc.

Độc Cô Trí phùng phùng nổi giận, quát hỏi Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ, kẻ nào lo việc cột Tư Mã Hào vào giá gỗ thế?

Vân Thiên Lý mặt hơi đỏ sắc lật đật đáp:

- Thưa bang chủ, chính là Độc Cô Đạt trong nội tam đường Thập Nhị Hồng Y Hương chủ!

Độc Cô Trí nghe nói khẽ cau mày bởi Độc Cô Đạt là anh họ thân tín của lão ta nhưng hiện giờ ở trước mặt Đông Môn Liễu, Độc Cô Trí không tiện bênh vực kẻ thân tín của mình đành phải lạnh lùng hạ lệnh:

- Vân đường chủ hãy sai người cầm cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” phi truyền Độc Cô Đạt phải đến đây ngay lập tức.

Vân Thiên Lý cúi đầu lãnh mạng, lập tức thò tay vào phía sau cổ xe bánh của Độc Cô Trí rút ra một cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” trao cho một tên đệ tử trực nhật.

Một lát sau một lão nhân áo đỏ, người sắc mùi rượu lão đảo bước vào đại sảnh ôm quyền ra mắt Độc Cô Trí rồi cúi đầu:

- Độc Cô Đạt xin tham kiến bang chủ.

Hình như đối với một kẻ say sưa không biết trời đất là gì, Độc Cô Trí không muốn phí lời. Lão chỉ khẽ phe phẩy cây quạt lông vài ba cái như cho Độc Cô Đạt thổi lui.

Nhưng Độc Cô Đạt hết sức sợ hãi, toàn thân run lẩy bẩy.

Độc Cô Đạt đứng run bần bật một hồi sau khoảng thời gian uống xong ly trà đột nhiên toàn thân mềm nhũn lão ngã quỵ xuống đất.

Nháy mắt một vị Hồng Y Hương chủ không hiểu tạo sao xương thịt bỗng tiêu tan biến thành một vũng máu vàng sền sệt tanh hôi nồng nặc.

Bọn thủ hạ hiện đang có mặt tại đây thấy đều đứng nghiêm cúi đầu yên lặng sợ sệt và hãi hùng.

Vân Thiên Lý khẽ phát tay ra lệnh sai người lau sạch máu trên mặt đất.

Đông Môn Liễu tuy biết rõ Độc Cô Trí khẽ phe phẩy cây quạt lông vài ba cái Độc Cô Đạt lập tức bị thảm tử không chút phản ứng nhưng lão không nói ra, trong bụng bắt đầu có ý đề cao cảnh giác xem chừng Độc Cô Trí.

Chờ bọn thủ hạ Lục Tàn Bang quét dọn xong rồi, Đông Môn Liễu đổi hẳn thái độ, tươi cười nói:

- Độc Cô Hiền diệt, cháu đã giết bảy người rồi, như thế không chút lợi ích gì cả, cháu nên tra xét kỹ lại xem Tư Mã Hào thật đã bị kẻ nào cứu thoát và hiện giờ hắn đang ở đâu hay hơn.

Độc Cô Trí đáp:

- Thừa thúc phục thủ pháp của người bí mật quá nhanh mới có thể thay đổi Tư Mã Hào trong giá gỗ một cách dễ dàng như thế, do đó thân phận và lai lịch chắc chắn khó lòng tìm ra được, nhưng hẳn Tư Mã Hào hiện giờ tất đang còn trốn tránh xung quanh vùng Thiên Huyền Cốc với Thiên Kỳ Cốc của bốn bang chứ chẳng đâu xa.

Đông Môn Liễu bật ồ một tiếng hỏi:

- Hiền diệt chắc chắn như thế sao?

Độc Cô Trí gật đầu:

- Tiểu diệt ngày đêm nằm liệt trên xe suy nghĩ mưu kế chỉ huy bọn thủ hạ biến hai tòa hiểm cốc “Thiên Huyền” với “Thiên Kỳ” thành chốn tường đồng vách sắt hỏ huyết long đàm.

Đông Môn Liễu nhìn sững vào mặt Độc Cô Trí rồi gương mi cười nói:

- Nghe nói Thiên Huyền Kiều với Thiên Huyền Động còn hết sức linh diệu, chú muốn đến đây thưởng thức qua cho biết có được không?

Độc Cô Trí cười nói:

- Thúc phụ hãy dùng cơm đã, lát nữa tiểu diệt sẽ dẫn thúc phụ đi xem các cơ quan tuyệt hảo tinh kỳ ở hai nơi ấy cũng chẳng muộn.

Độc Cô Trí vừa nói đến đây đột nhiên có tiếng chuông reo vang lên trước sau ba lượt.

Đông Môn Liễu giật mình hỏi:

- Tiếng chuông gì thế hiền diệt?

Độc Cô Trí nhếch mép cười đáp:

- Trong Thiên Kỳ Lâm hiện đang có người bị trúng bẫy.

Nói xong Độc Cô Trí quay nhìn Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ hãy sai người dùng “Kim tuyến truyền âm” hỏi rõ thân phận và lai lịch của kẻ bị trúng phục, báo cáo ngay cho bốn tọa biết.

Vân Thiên Lý lãnh mệnh đi ngay. Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi:

- Hiền diệt vừa nói “Kim tuyến truyền âm” là thứ công lực gì?

Độc Cô Trí đáp:

- Đây không phải là một môn công lực mà là một loại trang trí đặc biệt, tiểu diệt thấy “Thiên Kỳ” với “Thiên Huyền” tiền hậu lưỡng cốc cách nhau khá xa, ở giữa lại còn có rất nhiều kỳ hiểm, dấu dùng “Phi điệp truyền tin” đi nửa đường cũng gặp nhiều trở ngại. Vì vậy tiểu diệt phải dùng loại giấy kim tuyến kết nối theo xung quanh khu vực Lục Tàn Bang, mỗi chỗ móc nối với nhau tiểu diệt có đặt người thay phiên canh gác, chỉ cần khẽ động vào cây kim tuyến sử dụng một loại mật mã của bốn bang có thể nói chuyện với nhau, truyền đạt tin tức được dễ dàng.

Đông Môn Liễu nghe Độc Cô Trí giải thích rõ liền gật đầu tán thưởng:

- Hiền diệt quả là một kỳ tài hãn thế, lối truyền tin của tiểu diệt thật tuyệt diệu quá.

Độc Cô Trí đắc ý nói tiếp:

- Những người có phận sự canh gác khắp nơi cần phải hết sức cẩn thận, cũng như trong Lục Tàn Bang hiện có rất nhiều người mù mắt nhiệm việc trên đây thúc phụ.

Đông Môn Liễu gật đầu nói:

- Phải lắm! Người mù tuy không trông thấy nhưng thính giác của họ hết sức bén nhạy, hiền điệt biết sử dụng tài riêng của từng người thật đúng với “cầu tào vô sở phế”, hiền điệt có một phong độ của một tướng soái. Chú nghĩ rồi đây tương lai của Lục Tồn Bang sẽ vô cùng rực rỡ chắc có lẽ tạm dừng bước phong trần ở lại đây với cháu một thời gian.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói sẽ tự nguyện ở lại đây với mình thì trong bụng cả mừng.

Giữa lúc ấy trong tịnh thất đột nhiên lại có tiếng chuông reo nhưng hơi khác tiếng chuông lần reo trước.

Đông Môn Liễu kinh ngạc hỏi:

- Trong Thiên Kỳ Lâm lại có địch nhân nữa sao?

Độc Cô Trí lắc đầu:

- Lần này không ở Thiên Kỳ Lâm mà có người đang bị nhốt trên “Thiên Huyền Kiều” thúc phụ ạ.

Độc Cô Trí vừa dứt lời thì Vân Thiên Lý bỗng bước vào đại sảnh cười thưa:

- Bẩm bang chủ kẻ đang bị nhốt trong “Thiên Kỳ Lâm” không phải người ngoài mà là Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La cùng với “Thiên Á Chân Nhân” Bảo Tồn Tử. Ba nhân vật đã nhập tuyển trong “Bách Tồn Vô Lâm Đại Hội”.

Độc Cô Trí nổi giận la lớn:

- Tại sao chưa được chỉ thị của ta, họ đã phạm quy điều rồi là làm sao?

Vân Thiên Lý đáp:

- Có lẽ vì họ trông thấy bốn chức bị Đông Môn lão tiên bối bắt sống đại hội không người cầm đầu nên mới tự do hành động, mong bang chủ tha tội cho họ. Trong ba người này trừ Bảo Tồn Tử hơi kém chút ít chứ còn Tào Lãnh Huyết với Vân Hương La đều là những bậc kỳ tài khó kiếm đáng cho ta trọng lắm.

Độc Cô Trí nghe xong đổi giận làm vui gật đầu nói:

- Vân đường chủ hãy dùng “Kim tuyển truyền âm” ra lệnh cho những kẻ canh gác tại đây cứ việc phát động mai phục trong rừng để bọn họ đởm chiến tâm kinh một phen ném cho biết mùi lợi hại xong sẽ dẫn vào đây gặp ta. Nhớ đừng làm họ bị thương là được.

Đông Môn Liễu gục gật đầu khen thầm cháu mình quả thật xứng danh một điều anh hùng của thời đại, có thể đủ sức thống ngự thao túng tất cả bốn ngư phủ xà thần trong tam sơn ngũ nhạc.

Vân Thiên Lý cúi đầu lãnh mạng vừa định bước ra đại sảnh, Độc Cô Trí bỗng gọi lớn:

- Hãy thông thả đã Vân đường chủ.

Vân Thiên Lý cười hỏi:

- Bang chủ còn cần chỉ dạy chi nữa thế?

Độc Cô Trí nói:

- Vừa rồi có tiếng chuông báo cảnh, trên “Thiên Huyền Kiều” lại xuất hiện địch tung, người này một khi đã vào lọt được nhiều ải, tất phải là một kinh địch đáng sợ, Vân đường chủ hãy sai bọn thủ hạ phát động ngay lập tức loại mai phục lợi hại nhất “phần huyết hóa thi” để tiêu diệt địch nhân.

Vân Thiên Lý nghe nói có thêm địch nhân nữa xuất hiện thì vô cùng kinh dị, vội vã đi ngay.

Chờ Vân Thiên Lý đi rồi, Độc Cô Trí quay bảo tên thị vệ đứng gần đây:

- Người hãy vào “Tiêu dao hiền” bảo có khách đến thăm, thỉnh Diệp lão tiên sinh ra đây dâng rượu.

Tên thị vệ lãnh mạng đi liền.

Đông Môn Liễu lấy làm lạ hỏi:

- Diệp lão tiên sinh là ai thế? Chú không muốn...

Độc Cô Trí vội đón lời cười nói:

- Tiểu diệt đầu dám mời tục khách phàm phu ra đây uống rượu với thúc phụ, vị Diệp lão tiên sinh này tức là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ đương đại đệ nhất thần y đấy.

Đông Môn Liễu kinh ngạc giương mi hỏi:

- Một nhân vật không thích bó buộc, quanh năm nay đây mai đó cũng chịu đầu nhập Lục Tàn Bang nữa sao?

Độc Cô Trí lắc đầu mỉm cười:

- Lão ta đâu phải đầu nhập Lục Tàn Bang, thật ra chỉ vào đây để chữa bệnh cho tiểu diệt.

Đông Môn Liễu lại càng kinh ngạc thêm, vừa định hỏi thì Độc Cô Trí đã cười nói rõ:

- Lão ta định dùng ngoại khoa châm cứu nội khoa bằng linh dược để chữa bệnh tê liệt cho tiểu diệt, mở mang trí tuệ cho Bộc Dương Dũng, làm đôi chân giả cho Vân Thiên Lý đường chủ, cặp tay giả cho Hà Chương Thiên đường chủ.

Đông Môn Liễu phì cười đáp:

- Những thứ tàn khuyết như thế ấy thật rất khó điều trị nhưng bản lãnh của Diệp Thiên Sĩ kể cũng có phần tin tưởng.

Nói xong Đông Môn Liễu bỗng chăm chú nhìn Độc Cô Trí rồi nói:

- Nhưng không hiểu Nhất Thiếp Thần Y có chữa bệnh được không? Lão đã chữa đến đâu rồi?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Y thuật của lão ta quả nhiên danh bất hư truyền, sau khi được điều trị trong một thời gian bệnh tê liệt hơn mười năm của tiểu diệt đã bắt đầu có chút khả quan, nghĩa là đã có thể vịn ghế đứng dậy được rồi đấy thúc phụ.

Đông Môn Liễu cười khà khà nói:

- Thế thì là việc đáng mừng, ta chia vui với hiền đệ đấy.

Nói xong Đông Môn Liễu vừa định giơ cao ly rượu lên uống, Độc Cô Trí vội khoác tay cười nói:

- Thúc phụ không nên mừng vội, bây giờ đã có biến đổi.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên không hiểu:

- Hiền đệ nói sao?

Độc Cô Trí đáp:

- Sau khi phát hiện bệnh tê liệt đã đỡ dần, tiểu diệt liền cự tuyệt không để cho Diệp Thần Y tiếp tục điều trị nữa.

Đông Môn Liễu lại càng kinh dị hơn:

- Tại sao lại vậy? Đang chữa trị có kết quả sao hiền đệ lại bỏ ngang đi?

Độc Cô Trí thở dài đáp:

- Thúc phụ không biết khi ấy tiểu diệt đã nhầm lẫn hai việc, nên khiến cho sự bố trí lợi hại nhất trong “Thiên Huyền Động” thành khuyết hạm đến nay cũng chưa có cách gì bổ cứu nổi.

Đông Môn Liễu khẽ cau mày:

- Việc ấy đâu có quan hệ đối với bệnh thể của hiền đệ, tạo sao hiền đệ nhắc tới?

Độc Cô Trí khẽ giương mày, đôi mắt ti hí tỏa ra hai đạo nhân quang ngời sáng, lão ứng tiếng đáp:

- Tiểu diệt không dám cưỡng ngạo trước mặt thúc phụ, nhưng về phương diện tâm trí cơ mưu, xưa nay tiểu diệt rất tự phụ...

Đông Môn Liễu gật đầu đỡ lời:

- Chú biết cháu không dám cưỡng mạng, chính chú cũng thật tình bái phục cháu.

Độc Cô Trí nở nụ cười sung sướng:

- Thúc phụ quá khen, tiểu diệt đâu dám nhận. Từ ngày kiến thiết “Thiên Huyền”, “Thiên Kỳ” lưỡng cốc, chuẩn bị tổ chức “Lục Tàn Bang” đến giờ, cháu dám tự hào rằng nhất nhất đều đâu ra đấy thập phần chu đáo. Bây giờ bỗng dưng làm hư cả công việc, tự nhiên cháu phải moi óc suy nghĩ truy cứu nguyên nhân khiến xui thất bại, và sau một đêm nghĩ ngợi cháu đột nhiên tìm ra được hai điểm sai lầm do bệnh thể của cháu thuyên giảm mà ra cả.

Đông Môn Liễu nghe nói ngẩn người, không sao đoán ra được thâm ý của Độc Cô Trí vừa nói.

Trong khi ấy, Độc Cô Trí bình thản tiếp tục nói:

- Tại sao thiên hạ đều công nhận cháu là một nhân vật cơ trí tuyệt luân? Có nhiên một phần do thiên tính hơn người, nhưng nguyên nhân chánh đã do cháu ngày đêm không rời khỏi chỗ xe bốn bánh không chút bận rộn, nhất tâm chăm chú suy tính bất cứ việc gì đều hết sức châu mật. Nhưng hiện giờ sau khi bệnh tình được thuyên giảm vì quá vui mừng, ngày đêm chỉ muốn sao cho mau thoát khỏi tật bệnh để có thể tự do hành động nên về phương diện cơ trí, tự nhiên chúng bắt đầu bị thoái hóa do đó mà làm hư việc.

Đông Môn Liễu gật đầu nói:

- Hiền diệt nghĩ rất đúng. Thế hiền diệt tính sao, có cách gì cứu vãn được không?

Độc Cô Trí đáp:

- Kể thì tiểu diệt cũng có cách. Tiểu diệt quyết định sau khi nghỉ lại lần chót và đã đem kinh lịch của mình thuật rõ cho mấy người kia nghe, cho họ tự quyết định lấy. Nếu họ bằng lòng làm người thường thì cứ tiếp tục nhận sự điều trị của Diệp Thần Y, còn như họ bằng lòng làm người phi thường thì tốt hơn nên giữ nguyên tình trạng cũ, chịu tàn khuyết suốt đời.

Đông Môn Liễu hỏi:

- Thế họ đã quyết định ngả nào?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Bộc Dương Dũng là kẻ ngu đần vô trí, nên hẳn không có chủ kiến gì cả, ai bảo sao làm vậy. Còn Vân Thiên Lý với Hà Chuông Thiên đều đồng ý với tiểu diệt làm người phi thường vẫn giữ nguyên tằm thân tàn khuyết để tranh nhau hơn thua với cử thế hào hùng.

Đông Môn Liễu cười nói:

- Một khi cháu đã cự tuyệt sự điều trị của “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ sẽ giận bỏ ra đi, thế lão ta còn ở lại trong này làm gì?

Độc Cô Trí cười nói:

- Diệp lão tiên sinh hết sức buồn cười, bởi lão đã tốn nhiều công lao mới tìm đủ thuốc, khi không bọn này cự tuyệt không để cho lão điều trị, khiến lão tức muốn chết...

- Không nên trách lão, nếu đổi là chú, chú cũng phải tức giận như lão.

Độc Cô Trí lắc đầu nói:

- Tiểu diệt nói rằng lão ta hết sức buồn cười, không phải chỉ vụ lão ta giận dữ, tiểu diệt muốn nói là lão ta yêu cầu cháu cho phép lão ở lại Lục Tàn Bang thêm một tháng nữa.

- Lão ở lại đây thêm một tháng để làm gì?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Lão định dùng những thứ linh dược định chữa bệnh cho cháu chữa cho một lão bộc hán thân bất toại ở trong vùng này, dùng những chất liệu định để chế tạo một cái chân giả cho Vân Thiên Lý, ráp cho con liên hạc bị cụt một chân, dùng các vật liệu định chế tạo hai tay giả cho Hà Chương Thiên làm hai tay cho con viên hầu bị cụt cả hai tay, sau hết lão chuẩn bị dùng hãn thể linh dược định khai tâm ích trí cho Bộc Dương Dũng để đút cho con chó vàng.

Đông Môn Liễu không sao nhịn cười nổi liền bật cười ha hả:

- Diệp lão nhi thật hết sức nhiều chuyện, lão bỗng đem những vật liệu định dùng cho các người để dùng cho cầm thú quả thật là một việc làm khôi hài đầy thú vị.

Độc Cô Trí cũng phì cười:

- Việc làm của Diệp lão tiên sinh không những khôi hài mà còn có thể khiến bọn này phải hối hận.

- Hối hận gì?

- Bây giờ lão bộc trước kia bán thân bất toại nay có thể chống gậy đi chơi khắp nơi.

Diệp lão tiên sinh còn nói rằng chờ khi nào con hạc què chân có thể bơi dưới nước bắt cá, con viên hầu cụt tay có thể trèo lên cây hái quả, con chó vàng trở nên thông linh khi ấy bọn này sẽ chẳng khỏi gan tỵ và hối hận ngày đêm...

Đông Môn Liễu ha hả cười ngất:

- Quả thật là một việc làm vô cùng thích thú, ai nghe thấy cũng buồn cười đầy hiền đệ ạ.

Nói xong Đông Môn Liễu uống cạn ly rượu rồi nhìn hỏi Độc Cô Trí:

- Độc Cô hiền đệ không ngờ cháu có đủ độ lượng chịu để mặc cho Diệp Thiên Sĩ thực hiện ý muốn của lão ta!

Độc Cô Trí mỉm cười đáp:

- Thúc phụ thật hiểu rõ lòng cháu, chính ra Diệp Thiên Sĩ đã dám táo bạo châm biếm bọn này như thế tội đáng chết lắm, nhưng sợ dĩ khiến cháu phải vỡ vĩnh làm như độ lượng dung nạp lão là vì có hai lý do đẩy thúc phụ ạ!

Đông Môn Liễu liền bảo:

- Hiền đệ thử nói rõ hai lý do ấy cho thúc phụ nghe xem.

Độc Cô Trí nhếch miệng nở một nụ cười gian ác:

- Thừa thúc phụ, lý do thứ nhất vì y thuật của Diệp Thiên Sĩ gần đạt đến mức cải tử hoàn sinh, nếu trong bốn bang có một vị thần y cái thế như lão tất sẽ có rất nhiều lợi ích do đó tiểu đệ mới có ý cho hãn ở lại trong bang...

Đông Môn Liễu gật đầu nói chậm:

- Thế thì tốt lắm! Nhưng Diệp Thiên Sĩ chỉ xin được ở lại thêm một tháng thôi chứ có gia nhập Lục Tàn Bang của hiền đệ đâu?

Độc Cô Trí cười hà hà đáp:

- Đó là lý do thứ nhì đó thúc phụ. Chẳng lẽ thúc phụ cũng nghĩ rằng cháu sẽ để yên cho lão ra đi sao?

Đông Môn Liễu cười hỏi:

- Thế cháu định giữ lão ta ở lại bằng cách nào?

Độc Cô Trí rít giọng:

- Chặt đứt xương bả vai, cắt gân nhượng lão ta hết đi ngay! Tuy nhiên, đáp lại tiểu đệ sẽ xuống lệnh mỗi bữa cho lão uống rượu ngon, cận kề gái đẹp mà vuốt ve mơn trớn, được sung sướng mọi bề. Như vậy một

thần y vang danh thiên hạ vĩnh viễn và sẽ là vị thần y đặc biệt của Lục Tàn Bang. Thế có tuyệt không thúc phụ?

Đông Môn Liễu nghe qua toàn thân hơi chấn động, nhìn chăm chăm vào mặt Độc Cô Trí.

Sau đó lão gục đầu cười nói:

- Độc Cô hiền đệ, cháu thật xứng danh là đệ nhất đại gian hùng! Cháu nghĩ ra cách ấy thật hết sức sâu độc, hung ác, nhưng cũng hết sức tuyệt vời!

Độc Cô Trí đắc ý cười ha hả:

- Thúc phụ nói vậy chứ vạn sự còn cần tới sự chỉ bảo của thúc phụ sau này.

Đông Môn Liễu chợt cau mày nói:

- Kế sách của hiền đệ tuyệt khá hay, nhưng khi hạ thủ cần phải hết sức cẩn thận, bởi Diệp Thiên Sĩ không những y thuật tuyệt luân ngay cả võ công của lão cũng đáng liệt vào hàng đệ nhất cao thủ nữa đấy.

Độc Cô Trí gật đầu đáp:

- Dạ tiểu đệ cũng đã nghĩ tới điều đó, nhưng nếu thúc phụ vui lòng giúp sức.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi:

- Ý hiền đệ muốn ta xuất thủ chế ngự lão ta à?

Độc Cô Trí mỉm cười nói:

- Lát nữa lão ta ra đây cùng nhấm rượu với chúng ta, khi nào thúc phụ trông thấy cháu khẽ lắc đầu thở dài xin thúc phụ lập tức thi triển thần công dùng thủ pháp “Cách không điểm huyết” điểm ngã lão ta hộ cháu.

Đông Môn Liễu hơi suy nghĩ rồi gật đầu vui vẻ đáp:

- Thôi được! Cháu đã hết lòng nghĩ đến chú, lẽ nào chú lại đi từ chối. Nhưng cháu phải hứa là mãi mãi phải nể trọng Diệp Thiên Sĩ là một khoáng thể kỳ nhân đức cao vọng trọng của dương thế võ lâm này nhé.

- Thúc phụ khỏi lo, cháu hứa là nguyện sẽ cung phụng và tôn kính lão ta y như thúc phụ.

Độc Cô Trí vừa nói tới đây thì ngay khi ấy đột nhiên phía ngoài đại sảnh có tiếng ồn ào nổi lên.

Độc Cô Trí vội quay ra thoáng thấy tên thị vệ vừa rồi sai đi mời Diệp Thiên Sĩ đến uống rượu máu me đầy người đang bước vào lão đảo mắt nhìn thật thảm hại vô cùng kinh dị, lập tức kêu hỏi:

- Tại sao ngươi lại đến nỗi này? Ngươi đã gặp được Diệp lão tiên sinh chưa?

Tên thị vệ mặt mày nhăn nhó đáp giọng xuôi xị:

- Khỏi bẩm bang chủ, thuộc hạ vừa đi tới trước cửa “Tiên Dao Hiên” bỗng bị con chó vàng nhảy xổ đến cắn nên thiếu hiệp chưa gặp được Diệp lão tiên sinh.

Độc Cô Trí chưng hửng quát lớn:

- Đâu phải ngươi là người chưa luyện qua võ công, ngươi đánh không lại một con chó hay sao?

Đông Môn Liễu bỗng phì cười lên tiếng khuyên Độc Cô Trí:

- Hiền đệ không nên trách hấn làm gì, biết đâu hấn đã gặp phải con chó vàng uống được linh dược của Diệp Thiên Sĩ.

Nghe Đông Môn Liễu nói Độc Cô Trí bỗng dở khóc dở cười.

Yên lặng giây lát lão ta vụt gọi lớn:

- Hàn hương chủ!

Liền đó một lão nhân áo tro đang chấp tay đứng hầu trong đại sảnh ứng tiếng đáp:

- Hàn Đạo Nguyên xin chờ lệnh trang chủ.

Độc Cô Trí lạnh lùng nghiêm sắc mặt truyền lệnh:

- Người hãy đi mời ngay Diệp lão tiên sinh đến đây cho ta nếu gặp con chó vàng vừa rồi còn làm dữ, người cứ việc giết chết nó rồi đem xác nó vào đây cho ta.

Hàn Đạo Nguyên vội ôm quyền cúi đầu lãnh mạng đi ngay...

Một lát sau Hàn Đạo Nguyên quay trở vào, tuy không bị thương tích đến máu me dính khắp người, mặt mày xác xơ thảm não như tên thủ hạ vừa rồi bị chó cắn, nhưng cũng như tên thủ hạ nọ, Hàn Đạo Nguyên trở vào một mình, không thấy có bóng Diệp Thiên Sĩ.

Độc Cô Trí lấy làm lạ cau mày hỏi:

- Hàn hương chủ, Diệp lão tiên sinh đâu? Hay hương chủ lại bị con chó vàng hung dữ cản trở nữa rồi?

Hàn Đạo Nguyên cúi đầu thưa:

- Thuộc hạ chưa hề gặp qua con chó vàng và trong “Tiêu Dao Hiên” cũng không thấy có ai cả!

Độc Cô Trí nóng ruột, khẽ gắt:

- Còn Diệp lão tiên sinh? Lão cả ngày một mình luyện thuốc ở trong ấy, ít khi bước ra ngoài sao lại không gặp được?

Hàn Đạo Nguyên vẫn cúi đầu đáp:

- Thuộc hạ không hiểu Diệp lão tiên sinh đã đi đâu, thấy trên kệ đựng thuốc có một phong thơ thôi!

Độc Cô Trí nghe nói có thơ để lại biết ngay có chuyện không xong lắc đầu nói lớn:

- Thôi! Ta đã sợ ý để lão ta trốn mất rồi!

Nói xong Độc Cô Trí quát hỏi Hàn Đạo Nguyên:

- Hàn hương chủ có lấy phong thơ đến đây cho ta không?

Hàn Đạo Nguyên cho tay vào túi móc ra một phong thơ cung kính dâng lên:

- Dạ thơ đây!

Độc Cô Trí nói lớn:

- Hàn hương chủ hãy bóc giùm phong thơ ra xem coi trong thơ đã viết những gì?

Hàn Đạo Nguyên tuân lệnh bóc thơ ra xem qua một lượt rồi cung kính bẩm:

- Kính bẩm bang chủ, trong thơ có mấy câu khác lạ nghe không giống từ... bang chủ có cần...

Độc Cô Trí gật đầu chậm nói:

- Hàn hương chủ cứ việc đọc hết cho bốn tọa nghe.

Hàn Đạo Nguyên liền đọc lớn:

- Hạ què đã bay nhảy, chó vàng đã thông minh...

Mới nghe tới đây Đông Môn Liễu vụt cười nói:

- Ta đoán có sai đâu, con chó dữ vừa cắn người lúc nãy chính là con chó vàng thông linh mà.

Độc Cô Trí không nói gì mặt hầm hầm ra hiệu cho Hàn Đạo Nguyên tiếp tục đọc.

Hàn Đạo Nguyên thỉnh ý nhưng đọc lại từ đầu:

- Hạ què đã bay nhảy, chó vàng đã thông linh đủ biết tài ba tuyệt xảo. Ta có thuốc, người thiếu lòng thành. Độc cô cô độc cuộc đời, khi anh hùng lụn bại không còn đủ sức vẫy vùng.

Lẳng lẳng nghe Hàn Đạo Nguyên đọc xong, Độc Cô Trí quay nhìn Đông Môn Liễu, nhếch môi mỉm một nụ cười kiêu hãnh ngạo mạn.

Đến đây Vân Thiên Lý cũng vừa về tới đại sảnh.

Lần này thần sắc của Vân Thiên Lý đã khác hẳn với lần trước không những y không tươi cười, trái lại đầy vẻ mê hoặc.

Độc Cô Trí giật mình kêu hỏi:

- Vân hương chủ sao thế. Kẻ nào, kẻ nào đang bị nhốt tại Thiên Huyền Kiêu?

Vân Thiên Lý gượng cười đáp:

- Bang chủ chắc không thể đoán nổi kẻ bị nhốt trên Thiên Huyền Kiêu là ai đâu? Lạ lùng lắm!

Độc Cô Trí là người tự cao tự đại, bình sinh rất hay tự phụ nghe Vân Thiên Lý nói thế liền nói:

- Ta đoán ra được rồi, có phải kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền Kiêu là Diệp Thiên Sĩ không?

Vân Thiên Lý đâu có ngờ được Độc Cô Trí khi không lại nói như vậy, nên y lại hết sức ngạc nhiên trở mặt kêu lên:

- Bang chủ! Diệp lão tiên sinh hiện đang ở trong “Tiêu Dao Hiên” kia mà!

Độc Cô Trí cười lạt nói:

- Lão già gần ấy hiện đã trốn đi mất rồi.

Rồi quay sang bảo Hàn Đạo Nguyên:

- Hàn hương chủ hãy trao bức thư của lão ta cho Vân hương chủ xem.

Vân Thiên Lý cầm lấy bức thư Hàn Đạo Nguyên trao, xem xong liền cau mày nói:

- Gần đây trong bốn bang thường xảy ra nhiều vụ lỗi thôi, bang chủ nên truyền lệnh cho toàn thể Lục Tàn Bang phải tăng gia giới bị mới xong.

Độc Cô Trí hỏi Vân Thiên Lý:

- Vừa rồi Vân đường chủ đi điều tra ra sao? Kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền Kiêu là ai?

Vân Thiên Lý hình như cảm thấy khó nói, nên không tiện trả lời bằng miệng. Y vội thò tay móc ra một mảnh giấy, bước đến sát bên cạnh Độc Cô Trí bí mật đưa cho Độc Cô Trí xem qua.

Độc Cô Trí thấy Vân Thiên Lý đã viết sẵn bảy chữ: “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu thì giật mình đánh thót một cái, mặt biến sắc rõ rệt.

Độc Cô Trí lập tức đưa mắt ra hiệu bảo Vân Thiên Lý xé nát mảnh giấy.

Độc Cô Trí gượng cười nói:

- Vân hương chủ, hương chủ có lầm lộn chăng? Kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền Kiêu có thật là lão ta không?

Vân Thiên Lý gật đầu đáp:

- Bẩm bang chủ bất luận tướng mạo, hình dáng, cách ăn mặc không khác một tí nào hết.

34. Nhiều Chuyện Lạ Trên Thiên Huyền Kiêu

Đông Môn Liễu nhìn thấy Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý có vẻ gì thần bí khác lạ, vội hỏi:

- Hiền diệt vừa gặp vấn đề gì khó khăn mà cả hai cứ ấp úng không chịu nói như thế?

Độc Cô Trí nghe hỏi nhất thời không biết phải trả lời ra sao bởi lão đã vận dụng đủ trăm phương ngàn kế mới dẫn dụ được Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu lên tới Thiên Huyền Cốc và đã được lão ta bằng lòng ở lại giúp đỡ không ngờ nay bỗng dưng lại xuất hiện thêm một Đông Môn Liễu thì thử hỏi Độc Cô Trí không

kinh dị sao được. Vậy Đông Môn Liễu trong Thiên Huyền Cốc và Đông Môn Liễu đang bị nhốt trên Thiên Huyền Kiêu ai thật ai giả.

Đông Môn Liễu tính tình cao ngạo thấy mình chờ mãi mà Độc Cô Trí vẫn chưa trả lời lão bỗng xécher ngược đôi mày gay gắt bảo:

- Độc Cô Trí, ngươi đừng ý mình là bang chủ, nếu ta không vì danh tiếng họ hàng với ngươi, ta không thêm nhận danh vị Lục Tàn Bang cung phụng của ngươi đâu.

Mấy lời Đông Môn Liễu vừa nói đối với Độc Cô Trí quả có hơi nặng tiếng khiến lão cảm thấy tái người.

Thân là Lục Tàn Bang chủ, Độc Cô Trí có một oai quyền vô thượng, đời nào lại để kẻ khác dám nói năng như vậy?

Nhưng đối với Đông Môn Liễu thì khác, một bởi Đông Môn Liễu là biểu thức của lão, hai Đông Môn Liễu là cao thủ cái thế rất có lợi ích cho Lục Tàn Bang nên Độc Cô Trí đành phải nuốt giận làm lạnh, cười hì hì đáp:

- Thúc phụ không nên ngộ nhận, tiểu đệ đầu dám hỗn lão với thúc phụ nhưng bởi kẻ đang bị nhốt trên Thiên Huyền Kiêu có một võ công tuyệt cao vô cùng lợi hại.

Đông Môn Liễu cũng cảm thấy mấy lời vừa rồi của mình có hơi quá nặng vì dấu sao Độc Cô Trí vẫn là cháu lão và hiện là một vị bang chủ nên Đông Môn Liễu liền đổi giận làm mặt ôn hòa, cười hỏi:

- Kẻ đối đầu lợi hại hiện đang bị nhốt trên Thiên Huyền Kiêu là ai?

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu hỏi thế thì lại ngập ngừng khó đáp.

Vân Thiên Lý đứng cạnh vội tìm cách giải vây cho Độc Cô Trí liền nhanh miệng cười thưa:

- Thỉnh thị bang chủ, địch nhân cũng quá lợi hại, hai vị thân phận không rõ, ta có nên thỉnh Đông Môn lão tiên bối thi triển thần oai đến “Thiên Huyền Kiêu” bắt sống dìm địch nhân chăng?

Độc Cô Trí mừng thầm khi nghe Vân Thiên Lý vừa nói mấy lời rất khéo léo. Tuy nhiên ngoài mặt lão ác ma họ Độc Cô vẫn vờ như tự nhiên lắc đầu đưa mắt sang Đông Môn Liễu:

- Đông Môn thúc phụ vừa đến nơi còn chân ướt chân ráo chưa kịp nghỉ ngơi...

Không chờ cho Độc Cô Trí nói thêm, Đông Môn Liễu đã vụt đứng phắt dậy xécher ngược mày nhìn Vân Thiên Lý hỏi lớn:

- Vân đường chủ, “Thiên Huyền Kiêu” ở đâu, lão phu muốn gặp kẻ đang bị nhốt tại đấy xem hẳn là hạn người thế nào cho biết?

Vân Thiên Lý tinh khôn vội cúi đầu thỉnh thị Độc Cô Trí:

- Thưa bang chủ, nếu Đông Môn lão tiên bối tự nguyện tới “Thiên Huyền Kiêu” sanh cầm cường địch kính thỉnh bang chủ phát cho tám “Chu Hồng Trúc Lệnh”, Vân Thiên Lý này mới dám.

Độc Cô Trí lắc đầu:

- Khỏi cần “Chu Hồng Trúc Lệnh”, cả ba chúng ta cũng đến đấy một lượt.

Độc Cô Trí định đoạt như thế là có thâm ý riêng. Lão ác ma muốn được chính mắt trông thấy hai Đông Môn Liễu cùng một lúc để xét đoán ngay tại chỗ ai là thật ai là giả đồng nhân tiện phát động cơ quan máy móc lợi hại trên Thiên Huyền Kiêu giết chết luôn kẻ giả mạo để tuyệt trừ hậu họa.

Vân Thiên Lý nghe Độc Cô Trí bảo là cả ba người cùng đi tới Thiên Huyền Kiêu thì lật đặt hỏi:

- Còn vụ Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết, Vô Tình Trạch Nữ Vân Hương La, Thiên Á Chân Nhân Bảo Tàn Tử hiện đang bị khốn trong Thiên Kỳ Lâm, bang chủ định xử trí cách nào?

Độc Cô Trí đáp:

- Họ đã thông qua cuộc trắc nghiệm của bốn bang kỹ càng thì để bốn tọa đích thân phong chức cho họ. Giờ họ có không may bị giam hãm ít ngày trong Thiên Kỳ Lâm cũng không quan hệ gì mấy. Vả lại vừa rồi bốn

tọa có ra lệnh cho đường chủ truyền lệnh cho kẻ chấp chương cơ quan tại đây chỉ được phép phát động máy móc giam giữ họ thôi chứ không được phép làm tổn thương tới họ, như vậy không sao đâu.

Vân Thiên Lý gật đầu đoạn chống nạng đi trước dẫn đường, Đông Môn Liễu vội vã bước theo sau, đi thẳng về phía Thiên Huyền Kiều.

Độc Cô Trí cũng sai thị vệ đẩy xe theo bên gót.

Đông Môn Liễu ẩn tích sơn lâm đã lâu năm không gặp Độc Cô Trí nên không hiểu rõ được hoàn cảnh của người hiền đệ, nên vừa đi lão vừa hỏi thăm tình cảnh trong bao năm trời hai người xa cách.

Sau đó Đông Môn Liễu thấy cỗ xe của Độc Cô Trí có vẻ đặc biệt liền hỏi tiếp:

- Cỗ xe của hiền đệ chế tạo thực tinh vi nhưng cần phải có người đẩy mới chạy được sao?

Vân Thiên Lý đi bên cạnh vọt miệng đáp:

- Lão tiên bối không biết chứ cỗ xe bốn bánh này của Độc Cô bang chủ...

Đang nói ngon tròn chợt bắt gặp Độc Cô Trí lấy mắt ra hiệu, Vân Thiên Lý sáng ý hiểu ngay vội nói trở đi một cách lẹ làng khéo léo:

-...Nguyên được chế tạo một cách hết sức tài tình nhưng bởi hiện giờ còn thiếu một vài thứ phụ tùng đặc biệt nên còn cần tới sức người đẩy mới chạy được.

Sở dĩ Độc Cô Trí không muốn cho Đông Môn Liễu biết rõ sự thật về những gì có liên quan đến mình như Lục Tàn Bang vì hiện thời thân phận của Đông Môn Liễu còn quá mờ mờ, chưa thể xác định là Đông Môn Liễu giả do kẻ nào đã đội lốt xâm nhập vào trọng địa của mình.

Đông Môn Liễu vô tình không hiểu Vân Thiên Lý đã có ý che giấu sự kỳ diệu của cỗ xe nên lão vội cười nói với Độc Cô Trí:

- Hiền đệ châu thân bị tê liệt, phải nhờ đến cỗ xe này để đi đứng nên hiền đệ phải chế tạo nó cho thật tinh vi mới được. Ta muốn bày với hiền đệ một vài ý kiến, hiền đệ nghĩ sao?

- Thúc phụ có cao kiến gì định chỉ dạy cho cháu?

Đông Môn Liễu cười đáp:

- Cỗ xe bốn bánh này ngoài việc chở người, theo ta nó còn cần phải bảo hộ người ngồi trên xe nữa mới được. Vì vậy tốt hơn hiền đệ nên gắn thêm một vài bộ phận phóng ám khí lợi hại chẳng hạn bên tay dựa chỗ để chân... phòng khi địch nhân công kích mà chống đỡ.

Thật tội nghiệp cho Đông Môn Liễu, lão đâu có biết cỗ xe củ Độc Cô Trí đã được trang trí đủ các loại ám khí cực kỳ lợi hại từ trước rồi, chỉ cần nhấn nút những bộ phận phóng ám khí bắn ra tua tủa, thậm chí cỗ xe này còn có thể chạy được trên mặt nước, và có thể linh không phi độ trong một khoảng đường ngắn nữa là khác.

Tuy nhiên khi nghe Đông Môn Liễu nói xong, Độc Cô Trí như thích thú, liền cung kính nói:

- Xin cảm ơn sự chỉ điểm của thúc phụ, khi yên xong việc rồi tiểu đệ lập tức sai thợ chuyên môn trang bị thêm tại hai nơi để tay hai ống "Thất Khổng Hoàng Phong Trâm" và ở nơi chân nẹp một loạt "Thiên Lang Nã" chuyên phá nội gia khí công ngay.

Đông Môn Liễu gật đầu đắc ý nói tiếp:

- Ta còn một ý kiến hay nữa cháu có chịu tiếp nhận không?

- Xin thúc phụ cứ vui lòng chỉ giáo.

Đông Môn Liễu cười hà hà nói:

- Nếu hiền đệ cho gắn thêm tại đầu xe một cái đầu rồng biệt hiệu uy lực của "Long đầu bang chủ" trong miệng rồng để đây một thứ độc thủy cực kỳ mãnh liệt nút bấm đặt ở chỗ đầu gối gấp khi nguy cấp hiền

điệt chỉ ngầm vận công lực đầu rồng tức khắc há miệng và độc thủy sẽ phun vào đối phương là diệt được địch thủ ngay thì tuyệt diệu vô cùng.

Độc Cô Trí không ngờ ý kiến này quả tuyệt diệu và chính lão ta cũng chưa hề nghĩ tới nên vừa nghe Đông Môn Liễu nói xong Độc Cô Trí vô cùng mừng rỡ, gật đầu nói với Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ hãy nhớ kỹ ý kiến của gia thúc, lát nữa trở về Thiên Huyền Cốc, đường chủ hãy lập tức sai thợ gắn ngay cho bốn tọa nhé.

Độc Cô Trí lại có hảo cảm với vị “Chỉ Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hiện đang đứng trước mặt mình và tin rằng lão ta không phải là kẻ địch giả dạng.

Nhưng liền sau đó Độc Cô Trí sức nghĩ lại, cảm thấy lại hoang mang như lúc đầu khi hay tin có đến hai Đông Môn Liễu đột nhập Thiên Huyền Cốc, bởi lão ác ma tàn phế tin rằng những tên gian hùng giả mạo thường lấy lòng tin bằng bất cứ thủ đoạn nào.

Vì vậy sự mâu thuẫn của nội tâm đã làm cho Độc Cô Trí đâm ra rối loạn đầu óc.

Vừa đi vừa nói chuyện tới đây, cả ba được vào một địa huyết tối đen, đường lối bên trong ngoằn ngoèo và hết sức khó đi.

Đông Môn Liễu bỗng cười hỏi:

- Có phải nơi đây là tấm bình phong sau chót của Thiên Huyền Cốc chẳng?

Độc Cô Trí gật đầu đáp:

- Thưa đúng đấy thúc phụ! Sự bố trí canh phòng trong Thiên Huyền Động phải mất năm năm công khó đấy.

Đông Môn Liễu vỗ vai Độc Cô Trí cười bảo mở một lượt tất cả cơ quan cạm bẫy trong Thiên Huyền Động cho chú xem thử coi.

Đông Môn Liễu thật tình muốn xem những bí mật trong Thiên Huyền Động lại càng khiến Độc Cô Trí nghi ngờ thêm, vì bởi hiện giờ có đến hai Đông Môn Liễu ai thật ai giả còn chưa xét đoán được, Đông Môn Liễu bỗng đòi xem cách phát động các cơ quan trong Thiên Huyền Động thì có khác gì lão ta muốn thám thính các sự cơ mật của Lục Tàn Bang?

Cho nên Độc Cô Trí nhất thời đâm ra khó xử, không những sợ nhỡ lời làm lộ cơ mật, mà còn sợ mất người vì nếu nhỡ chẳng may làm buồn Đông Môn Liễu, lão ta sẽ trở mặt thì Lục Tàn Bang sẽ khôn đồn chứ chẳng chơi!

Đông Môn Liễu vẫn không thấy Độc Cô Trí trả lời lão bất giác ngạc nhiên:

- Tại sao thế hiền đệ, có điều gì bí ẩn khó nói chẳng? Hay là...

Độc Cô Trí trong bụng thừa hiểu, nếu không trả lời tất sẽ bị mất người nên vội giả bộ tươi cười đáp khéo:

- Hầu hết những cơ quan trong “Thiên Huyền Động” đều là những nơi cơ mật tối cao của bốn bang, nhưng với thúc phụ, tiểu đệ đâu dám dấu diếm. Ngặt những cơ cấu chánh đều đặt tại Thiên Huyền Cốc không chế và phát động phải kịp...

Đông Môn Liễu tưởng thật vội xua tay cười nói:

- Ô! Phiền phức như thế thì khỏi. Đợi có việc thuận tiện chú xem cũng được.

Vân Thiên Lý chợt xen lời:

- Bao giờ vụ “Thiên Huyền Kiều” xong rồi trở về Thiên Huyền Cốc, bang chủ sẽ thuật rõ cho lão tiên bối nghe, không những chỉ “Thiên Huyền Động” mà luân tất cả các cơ quan máy móc trong Lục Tàn Bang nữa.

Độc Cô Trí khen thầm Vân Thiên Lý khéo lanh mềm lanh mết, làm cho Đông Môn Liễu khỏi phải hồ nghi gì trong bụng cả.

Nghe Vân Thiên Lý bảo sẽ cho biết tất cả mọi điều kỳ bí của Thiên Huyền Cốc, Đông Môn Liễu ồ một tiếng, cười hỏi:

- Trong Thiên Huyền Cốc có thiết lập tổng đồ nữa hay sao?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Dạ phải! Công cuộc thiết lập tổng đồ tuy có tốn hao của khá nhiều nhưng tiểu diệt có thể ngồi một mình ở trong phòng chưởng chấp toàn cục.

Vừa đi quanh co trong đường hầm tắm tối vừa nói chuyện với nhau, chốc lát cả ba đã ra khỏi Thiên Huyền Động. Cửa động nằm giữa hai khe núi. Từ trên cửa động nhìn xuống bên dưới là một cây cầu treo được bắt thông qua một vực thẳm sâu hơn trăm trượng.

Cây cầu treo này dài hơn hai mươi trượng, tại đầu cầu bên kia có một đạo nhân mặc thanh y trúng phải mai phục, chân tay bị những vòng sắt to lớn nặng nề khóa chặt.

Xa xa nhìn thấy mờ mờ không rõ, Đông Môn Liễu vội quay hỏi Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ, địch nhân đã bị sanh cầm thì cần gì ta phải có mặt tại đây?

Vân Thiên Lý đáp:

- Thưa lão tiền bối, võ công của lão ta cao cường lắm, lão ta bị “Tứ Tượng Cương Hoàn” khóa chặt tay chân, nhưng không có ai có thể đến gần bắt sống lão ta đem về Thiên Huyền Cốc được cả.

Đông Môn Liễu chau mày nói:

- Nếu không bắt sống được thì nên giết quách đi cho xong, hoặc ra lệnh dùng cung nỏ đưa y về châu trời có phải tiện hơn không?

Vân Thiên Lý mỉm miệng cười đáp:

- Lão tiền bối nói cũng phải, nhưng ngặt còn chút ít liên quan tới thân phận của lão ta, nên tại hạ không dám tự tiện hành động quá nóng nảy.

Đông Môn Liễu ngạc nhiên hỏi:

- Thân phận của lão như thế nào? Y đã báo rõ họ tên chưa?

Vân Thiên Lý ngập ngừng đáp:

- Thưa... lão ta có xưng qua tên họ nhưng tại hạ rất lầy lăm lẹ nên mới phải đi thỉnh bang chủ với lão tiền bối đến đây để cùng nhau định đoạt mới tiện.

Đông Môn Liễu vội hỏi:

- Tên họ y là gì?

Vân Thiên Lý đưa mắt liếc nhìn Đông Môn Liễu rồi lại ngập ngừng:

- Lão ta tự xưng là... là... “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu!

Đông Môn Liễu giật mình biến sắc, lão trợn mắt, dựng ngược mày kêu lớn:

- Người nói sao? Hắn cũng kêu là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu à?

Vân Thiên Lý vội gật đầu:

- Thưa vâng! Lão ta cũng mặc áo đạo bào, tay cầm chỉ phát, nên mới dám xưng danh hiệu của lão tiền bối.

Đông Môn Liễu không dần được thịnh nộ, lão hét lớn một tiếng, lập tức phát mạnh ống tay áo nhảy xuống một mỏm đá gần cây cầu treo, quắc mắt nhìn đạo nhân thanh y không chớp.

Sau khi nhìn kỹ đạo nhân xong, không ngờ Đông Môn Liễu tức giận sôi gan thêm.

Thì ra tướng mạo hình dáng cử chỉ luôn cả lối ăn mặc của thanh bào đạo nhân đều giống hệt Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễn biến sắc lão vội nhảy lên đứng bên Độc Cô Trí tức tối nói:

- Hiền đệ, địch nhân đã dám hóa trang giả dạng và mạo nhân tên họ của chú, cháu phải cẩn thận đề phòng cho lắm mới được. Cháu ra lệnh cho giết chết tên khốn nạn kia đi.

Độc Cô Trí khẽ cau mày rồi nhìn Đông Môn Liễn mỉm cười không đáp.

Đông Môn Liễn ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ tạo sao cháu nhìn chú mỉm cười như thế?

Độc Cô Trí tay phải nắm chặt cán quạt lông chuẩn bị phòng khi đột biến, miệng cười tủm tỉm nói:

- Thúc phụ chó vội nóng, tiểu đệ muốn thỉnh giáo thúc phụ một điều.

- Điều gì hiền đệ cứ nói.

Độc Cô Trí nói ngay:

- Thoảng như vị thanh bào đạo trưởng tự xưng là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễn đang bị sanh cầm dưới Thiên Huyền Kiêu cũng bảo thúc phụ đã mạo dụng danh hiệu và thân phận của lão ta bắt buộc cháu phải hạ thủ thúc phụ thì cháu sẽ phải nghe theo lời bên nào?

Đông Môn Liễn hiểu ra trợn mắt gằn giọng nói:

- Thôi ta hiểu rồi, đúng là người khó lòng phân biệt nổi giữa ta với tên ấy ai là Đông Môn Liễn thật ai là Đông Môn Liễn giả chứ gì?

Độc Cô Trí vô cùng thận trọng cười lạt đáp:

- Tiểu đệ hiện đang hết sức mơ hồ kính thỉnh thúc phụ minh giáo!

Đông Môn Liễn hai mắt sáng như điện quắc mắt nhìn Độc Cô Trí, nói với giọng vẫn còn giận dữ:

- Người đã hỏi ta tất ta phải trả lời ta chỉ là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễn thật, người có cần ta chứng minh cho người thấy không?

Độc Cô Trí lật đật lắc đầu nói:

- Tiểu đệ biết thúc phụ là người thật đâu dám đòi hỏi thúc phụ như vậy. Cháu chỉ muốn lão già kia phải “tâm phục khẩu phục”, mong thúc phụ lộtùm bộ mặt nạ của lão ta cho lão ta nể oai thúc phụ.

Những lời lẽ sắc bén lấy rằng chọi rằng của Độc Cô Trí làm Đông Môn Liễn có muốn oán trách bắt tội cũng không thể nào có đủ yếu tố lý do để bắt tội oán trách Độc Cô Trí được.

Độc Cô Trí không cần Đông Môn Liễn phải chứng minh người thật nhưng chỉ khôn khéo bắt buộc Đông Môn Liễn gỡ đùm mặt nạ đối phương đủ thấy Đông Môn Liễn lợi hại, nhưng Độc Cô Trí còn lợi hại và giảo hoạt hơn nhiều.

Đông Môn Liễn khẽ nhướn mày chỉ xuống Thiên Huyền Kiêu hỏi Độc Cô Trí:

- Hiền đệ có thể cắt đứt được đoạn đường qua lại giữa Thiên Huyền Kiêu với Thiên Huyền Cốc được chăng?

Độc Cô Trí vội gật đầu và hỏi lại:

- Dạ được, nhưng có chuyện gì thế thúc phụ?

Đông Môn Liễn nói mau:

- Chờ chú xuống dưới Thiên Huyền Kiêu rồi cháu hãy lập tức cắt đứt thông lộ giữa Thiên Huyền Cốc với Thiên Huyền Kiêu, để lặng xem chú trị tội tên khốn nạn ấy bắt hắn phải tự động cung khai rằng hắn đã mạo nhận danh hiệu của chú.

Độc Cô Trí nhẹ cười:

- Thúc phụ khoan hãy hạ thủ, tốt hơn thúc phụ nên sanh cầm lão ta.

Đông Môn Liễn ngắt lời:

- Đương nhiên là chú phải dùng hết cách để sanh cầm hấn ta rồi. Không những chú phải bắt hấn cung khai tội lỗi mà còn bắt hấn khai rõ thân phận một cách rõ ràng minh bạch và đồng thời khai thác luôn mục đích của hấn đã giả mạo chú tới đây nữa.

Dứt lời Đông Môn Liễu lập tức buông mình nhẹ nhàng như chiếc lá khô rớt, nhảy xuống Thiên Huyền Kiều vọt sang phía bên kia cầu.

Độc Cô Trí mỉm môi một nụ cười đắc ý đoạn nhẹ gật đầu ra hiệu cho Vân Thiên Lý.

Vân Thiên Lý vội nhảy xuống phía bên đầu cầu bên này, giơ tay ấn cái nút bên trụ cầu, liền có những tiếng kêu lách cách vang lên, Thiên Huyền Kiều bỗng cửa ra làm đôi, một bên trục đầu xuống còn bên phía Đông Môn Liễu và lão nhân bị sanh cầm vẫn vững vàng không hề lay động. Vân Thiên Lý ấn nút cơ quan xong liền tung người nhảy vọt trở lên.

Độc Cô Trí thò tay vào túi da treo một bên cổ xe móc ra hai hạt minh châu nhét vào hai bên tay cùng với một ống kính hình dài.

Vân Thiên Lý không lạ gì ống kính nọ là Thiên Lý Kính, và hai hạt minh châu kia là “Thuận Phong Châu”, ba vật linh tâm bí chế của Độc Cô Trí có năng lực tăng cường thị thính linh diệu vô biên, vội cười nói:

- Thưa bang chủ, bây giờ sự thật đã rành trước mặt, Đông Môn Liễu đang bị nhốt trên cầu là giả còn lão tiền bối đi chung với mình là thật.

Độc Cô Trí vừa dùng ống kính dài quan sát động tĩnh trên cầu vừa lên tiếng hỏi nhỏ:

- Vân hương chủ căn cứ vào đâu mà quyết đoán như vậy?

Vân Thiên Lý đáp:

- Thuộc hạ thấy nếu vị Đông Môn Liễu đi chung với bọn mình là giả, thì khi chợt thấy một Đông Môn Liễu khác tất lão sẽ kinh hoàng hoặc sẽ có ngay thái độ bất thường.

Độc Cô Trí gật đầu nói:

- Theo sự quan sát của bốn tọa thì bốn tọa hoàn toàn đồng ý với Vân đường chủ. Bây giờ chúng ta bắt tất phải xét đoán bình luận làm gì, tốt hơn nên xem xét động tĩnh trên cầu ra sao đã.

Vân Thiên Lý khẽ gật đầu, rồi cũng móc ra một ống “Thiên Lý Kính” khác rồi cùng với Độc Cô Trí, cả hai chú ý quan sát xem hai vị Đông Môn Liễu sẽ đối xử với nhau ra sao ở bên kia cầu.

Trong khi ấy Đông Môn Liễu vừa bước qua bên kia cầu, vị thanh bào đạo nhân đang bị khóa chặt bằng bốn vòng sắt cả hai tay hai chân hình như đã mất hết tự do, không sao cựa quậy nổi đột nhiên nhếch miệng riêng cười, kể đó bỗng có tiếng kêu rồn rảng vang lên.

Thì ra bốn chiếc vòng sắt bị thanh y đạo nhân thi triển nội gia thượng thừa thần công thuộc loại “Vô hình cương khí” bứt đứt.

Đông Môn Liễu trông thấy nên ngạc nhiên đứng sững lại.

Đông Môn Liễu hiểu ngay nội công hỏa hầu của đối phương không thua gì mình.

Đang lúc Đông Môn Liễu giật mình thất kinh thì vị thanh y đạo nhân bỗng khẽ niệm “Vô lượng thọ phật” và chỉ tay vào mặt Đông Môn Liễu trừng mắt quát hỏi:

- Lão tạp mao lão đạo kia, ngươi là ai? Sao ngươi dám giả mạo ta?

Đông Môn Liễu nghe nói giận sôi sùng sục nhưng lão cố nén cơn phẫn nộ lạnh lùng nói:

- Sao ngươi vô liêm sỉ như thế. Đã cả gan mạo nhận hiệu của kẻ khác lại còn dám bảo ta là giả sao?

Thanh bào đạo nhân ha hả cười lớn:

- Hay quá! Ta không ngờ trên Thiên Huyền Kiều đột nhiên lại xuất hiện tới hai Đông Môn Liễu một lúc. Ngươi hãy nói rõ cho ta biết, tạo sao ngươi dám giả mạo ta đến đây với mục đích gì? Bộ ngươi muốn tìm kế ly gián hai chú cháu ta sao?

Đứng bên trên, Vân Thiên Lý nghe nói bật cười bảo Độc Cô Trí:

- Bang chủ, việc này tuyệt quá, hai vị Đông Môn Liễu tranh nhau bảo mình là thật, và trách đối phương là giả, tình thế này nếu muốn phân biệt được chân giả rành rẽ chắc phải mất nhiều công phu lắm đấy.

Độc Cô Trí cũng cười đáp:

- Chờ cho hai bên trở mặt động thủ, phân rõ thắng bại rồi, chân giả tự nhiên biết liền.

Vân Thiên Lý chau mày hỏi:

- Đây là vụ tranh chấp về thân phận, đâu phải đoạt báu, cũng không phải đả lôi đài, làm thế nào có thể quyết đoán bằng thắng bại được bang chủ?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Đông Môn sư thúc của ta võ công quán tuyệt ít có địch thủ, nên ta tin tưởng nếu là Đông Môn Liễu giả thì không tài nào chịu nổi ba chiêu “Huyền Môn Trọng chiêu” và một “Chỉ Sắc Vân Phất” của Đông Môn Liễu thật.

Vân Thiên Lý cười nói:

- Thuộc hạ không ngờ bang chủ lại nghĩ theo cách này. Kìa! Hai bên sắp sửa động thủ rồi kìa, chúng ta có dịp thưởng thức trận long tranh hổ đấu rồi đó bang chủ.

Ngay lúc đó Đông Môn Liễu vừa nghe xong lời nói cường từ đoạt lý của đối phương, lão tức giận không sao tả nổi liền hét một tiếng lớn:

- Tên khốn nạn hèn mạt kia, ta chỉ còn cách đấu thí mạng với ngươi một trận hơn thua thôi.

Dứt lời Đông Môn Liễu trợn mắt rực hung quang giơ chưởng phóng tới.

Nhưng thanh bào đạo nhân kịp khoát tay kêu lớn:

- Hãy thông thả một chút, ngươi vừa nói những gì, ta nghe chưa rõ?

Đông Môn Liễu nghiêng răng nói:

- Ta muốn phân cao hạ với ngươi cho biết ai thật ai giả.

Thanh bào đạo nhân tỏ vẻ ngạc nhiên rồi lắc đầu:

- Ta không hiểu ngươi muốn phân rõ cao hạ có quan hệ gì tới thân phận chân giả của ta và ngươi. Không lẽ Đông Môn Liễu giả nhất định phải thắng, còn Đông Môn Liễu thật nhất định phải thua?

Đông Môn Liễu quát lớn:

- Ngươi đừng nói dông dài nữa, thật sẽ đại thắng còn giả sẽ đại bại.

Thanh bào đạo nhân cười ngắt:

- Nếu đã như thế thì ngươi làm ơn chờ ta một chút để ta điều nguyên vận khí đã, xong ta sẽ động thủ với ngươi, kéo không may hàng thật biến thành hàng giả oan uổng cho ta lắm.

Đông Môn Liễu trợn mắt quát hỏi:

- Tại sao ngươi lại phải điều vận nguyên khí chứ? Ngươi bắt thường hay sao?

Thanh bào đạo nhân lớn tiếng đáp:

- Ta mà lên tới Thiên Huyền Kiêu này là đã lần lượt phá hết bảy cơ quan mai phục cực kỳ lợi hại đấy, ta còn phải vận công bứt bốn cái vòng sắt to tướng nữa, thử hỏi ta không hao phí khá nhiều sinh lực sao được.

Đông Môn Liễu nghe thanh bào lão nhân nói hữu lý liền gật đầu ưng thuận:

- Ngươi nói vậy ta bằng lòng cho ngươi nghỉ ngơi trong khoảng uống xong hai ly trà được không?

Thanh bào lão nhân bật cười ha hả:

- Khởi cần! Khởi cần. Người nói xong hai tiếng là ta đã hết một mỗi tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên ngay, người cứ việc phát chiêu khởi cần khách sáo gì nữa.

Đông Môn Liễn đang có ý định muốn xem công hầu của đối phương cao thâm tới bậc nào, lão vừa nghe xong vội cười nói:

- Thị phi khúc trực sẽ được rành rẽ, người hãy đỡ thử chiêu “Huyền Môn Cương chưởng” của ta đây.

Dứt lời Đông Môn Liễn lập tức giơ cao hữu chưởng, hư không đẩy nhẹ tới thanh bào đạo nhân.

Võ công đã đạt đến mức độ Đông Môn Liễn thì quả thật tuyệt luân có thể liễm phóng tùy ý không như lối vùng kiếm ào ào, bật cung vùn vụt của hạng võ nhân tầm thường.

Thật vậy, Đông Môn Liễn tuy chỉ khẽ xô chưởng xem nhẹ nhàng nhưng kỳ thật lão đã ngầm vận hết tất cả mười một thành công lực hóa thành một vùng “Vô Hình Cương Khí”, không khác gì một tòa sơn nhạc đè xuống đầu thanh bào lão nhân.

Tại sao vừa khởi đầu Đông Môn Liễn đã phóng gần hết toàn lực.

Thưa rằng, Đông Môn Liễn xét thấy ngữ thái thần tình vừa rồi của đối phương nhất là vụ thanh bào lão nhân đã trấn gậy quá dễ bốn chiếc thiết hoàn biết đối phương là kẻ bất phàm lợi hại nên lão không dám tự xưng cường tự mãn khinh thị địch nhân là thế.

Luôn “Vô Hình Cương Khí” của Đông Môn Liễn vừa xô tới, thanh bào lão nhân bỗng niệm “Vô lượng thọ phật” rồi lập tức giơ cao tay mặt hư không phóng ra một chưởng nghênh đón.

Hai bên đều sử dụng thứ vô hình ám khí, hỏa hầu của đôi bên cũng ngang nhau không khác gì áp lực của một trái núi nên vừa đụng vào nhau lập tức bỗng biến tan. Trận đấu khởi đầu này đối với người có võ công thuộc vào hạng khá cũng khó lòng phân biệt nổi ai mạnh ai yếu, nhưng với hai bên đấu thủ hiện giờ cả hai đều biết mình đã gặp phải một địch thủ cao minh lần đầu tiên trong đời mình.

Thế nên hai bên đều thâm giật mình kinh sợ nhưng lại không ai chịu nhường ai, do đó cả hai tiếp tục phóng tiếp thêm chưởng thứ nhì.

Khởi nói cũng rõ vô luận Thanh bào lão nhân hay Đông Môn Liễn, cả hai đấu thủ đều dùng hết nội lực vào cả chưởng thứ nhì.

Nhưng kết quả của chưởng thứ nhì vẫn y hệt như chưởng thứ nhất, nghĩa là chưởng thứ nhất bất phân thắng phụ, chưởng thứ nhì thì cũng vẫn thắng bại nan phân.

Sự so tài về thần công giữa Đông Môn Liễn với Thanh bào lão nhân thật chưa hề nghe qua một chút tiếng động, hình như đôi bên chỉ khẽ giơ tay chào nhau mà thôi.

Độc Cô Trí và Vân Thiên Lý đứng ngoài do đó cũng đâm ra nghi ngờ khôn xiết bởi ngoài “Thần ni, Chỉ phật, Kim quang tiền” ra, “Tam kỳ, Nhị đế, Nhất tuyệt, Lục tàn” đều không ai được xem như những nhân vật đệ nhất lưu nữa cả.

Vân Thiên Lý cau mày khẽ gọi Độc Cô Trí:

- Bang chủ, Đông Môn lão tiên bối phát ra chưởng đầu có vì khinh địch không hạ đối phương đã đành nhưng chưởng thứ nhì tạo sao Huyền Môn Cương Khí vẫn không thể đánh ngã thanh bào lão nhân rơi xuống vực thẳm làm sao?

Độc Cô Trí chưa kịp trả lời thì trên Thiên Huyền Kiêu bỗng vang lên giọng cười lạt của Thanh bào lão nhân, Đông Môn Liễn khó chịu cau mày quát hỏi:

- Người cười gì thế tên chó chết?

Thanh bào lão nhân cười đáp:

- Ta cười vì bộ gan gà của ta vẫn đủ sức chịu đựng nổi tâm quyền, người cũng không phải quá tầm thường như thế, đôi bên vẫn đồng sức đồng tài thật khó lòng phân biệt nổi Đông Môn Liễn thật với Đông Môn Liễn giả. Không lẽ đôi ta phải tới “Giang Tây Long Hồ Sơn” mượn tám “Chiêu Yêu Kiếm” của Trương Thiên Sư để rồi thử xem ai giả ai thật.

Đông Môn Liễn giận dữ la lên:

- Người đừng có hòng viện cớ để tránh né, về nội gia công lực không phân được cao thấp, ta với người còn có thể tranh tài với nhau bằng binh khí quyền cước và huyền công.

Thanh bào lão nhân vội khoác tay cười khẩy, bảo Đông Môn Liễn:

- Người khỏi có nhiều lời vô ích, người có nói cả nửa ngày cũng chỉ đưa ra toàn những biện pháp khù khờ không mà thôi.

Đông Môn Liễn chỉ mặt Thanh bào lão nhân quát to:

- Cái gì là “biện pháp khù khờ”. Ta nói thế không đúng hay sao?

Thanh bào lão nhân gật đầu bình tĩnh, cười nói:

- Phải! Người nói không hợp lý. Phàm là đại hành gia cao thủ, chỉ một cái giơ tay ra biết giỏi hay không. Người định tỷ thí bằng binh khí quyền cước hay huyền công ta đâu có ngăn người, nhưng bất luận tỷ thí bằng môn gì đi nữa ta với người ít nhất cũng phải giao đấu với nhau một hai ngày mới có thể phân rõ hơn thua. Ta xét đoán như thế có đúng không?

Đông Môn Liễn bỗng gật đầu:

- Ta nhận người nói đúng, thế người đã nghĩ ra được biện pháp thông minh nào khác chưa?

Thanh bào lão nhân đắc ý cười đáp:

- Đương nhiên ta đã có biện pháp thông minh hơn nếu không ta đời nào dám bảo người là khù khờ.

Đông Môn Liễn biết đang gặp phải tay kinh địch, lão cố nén cơn giận dữ để khỏi ảnh hưởng tới linh tri, liền ung dung cười nói:

- Ta vui lòng muốn biết rõ biện pháp thông minh của người. Nào, người nói đi.

Thanh bào lão nhân đột nhìn thẳng về phía Độc Cô Trí, đề khí kêu lớn:

- Độc Cô hiền đệ!

Bốn chữ “Độc Cô hiền đệ” lập tức khiến Độc Cô Trí bang chủ ca Lục Tàn Bang thường tự phụ tài trí tuyệt luân, ngạo thị toàn vũ bỗng dưng cảm thấy khó xử.

Lão ác ma không biết trả lời ra sao bởi nếu trả lời thì Đông Môn Liễn vừa đi chung với mình sẽ không vui, còn nếu làm thinh thì Đông Môn Liễn ở dưới Thiên Huyền Kiêu cũng sẽ buồn lòng.

Độc Cô Trí biết hiện mình là cháu của hai vị “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễn, tuy nhiên tình thế còn chưa mấy khả quan nếu không may làm buồn lòng một trong hai vị này, hậu quả sẽ không phải chuyện đùa.

Quả nhiên trong khi Độc Cô Trí đang lưỡng lự, hơi tần ngần chưa kịp trả lời, thanh bào lão nhân bực tức kêu to:

- Độc Cô Trí, không lẽ người nhận kẻ giả mạo kia là chú của người và người xem ta là món hàng giả mạo?

Độc Cô Trí xanh mặt chưa biết trả lời ra sao, bỗng Đông Môn Liễn vội vàng cất tiếng giải vây cho lão:

- Độc Cô hiền đệ, trong khi thật giả chưa phân, hiền đệ hãy tạm yên lặng, xem hắn có biện pháp gì thông minh hơn không đã!

Ngay khi ấy Thanh bào lão nhân lại cất tiếng kêu lớn lần nữa:

- Độc Cô hiền đệ!

Độc Cô Trí bất đắc dĩ buộc lòng phải mỉm cười ứng tiếng đáp:

- Tiểu đệ ở đây, thúc phụ có gì chỉ dạy?

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Căn cứ theo tin tức của ta, được biết Đông Môn tiểu muội của người hiện giờ đang ở trong Thiên Huyền Cốc phải không?

Độc Cô Trí gật đầu:

- Thúc phụ đã nói đúng, Đông Môn biểu muội quả thật đang ở trong này.

Thanh bào lão nhân cười nói:

- Như thế thì hay lắm vì đã quá lâu không gặp mặt nên cháu chắt nhận không ra ai là Đông Môn thúc phụ thật của cháu, nhưng Đông Môn Phương là con gái chú, chính chú đã tự tay nuôi nấng nó từ nhỏ đến lớn chắc nó sẽ nhận ra chú là cha nó.

Đông Môn Liễu nghe thanh bào lão nhân nói thế vội xoa tay tán đồng:

- Đúng, đúng, đây là biện pháp đơn giản nhất và thông minh nhất.

Thanh bào lão nhân đề nghị để Đông Môn Phương trước mặt nhận cha, Đông Môn Liễu cũng lập tức tán thành nhưng kẻ khó nghĩ nhất lại là Độc Cô Trí.

Độc Cô Trí còn lạ gì Đông Môn Phương bị trúng mê hồn dược, thần trí hiện đang hôn mê, đâu còn nhận ra được hai vị Đông Môn Liễu ở dưới Thiên Huyền Kiêu ai là cha ruột thật của mình?

Đông Môn Liễu nhận thấy Thanh bào lão nhân với mình đã nói xong rồi, Độc Cô Trí vẫn đứng yên không nhúc nhích thì hết sức ngạc nhiên hỏi lớn:

- Độc Cô hiền đệ, tạo sao cháu chưa cho người đem Phương nhi đến đây?

Độc Cô Trí không dám trả lời đành phải lật đật đáp:

- Đông Môn thúc phụ không nên hấp tấp làm gì, tiểu đệ sẽ thỉnh Vân đường chủ đi đón Đông Môn biểu muội đến đây tức thời.

Vân Thiên Lý nghĩ vậy vội hỏi:

- Thưa bang chủ, Đông Môn Phương hiện đang mê man chưa khỏi, đón nàng đến đây để làm gì?

Độc Cô Trí nghiêng răng kèn kẹt:

- Sự việc như thế này, trừ phi để nàng nhận mặt cha tại cầu ngoài ra không còn phương pháp nào hay hơn nữa.

Vân Thiên Lý hỏi nhỏ:

- Thưa bang chủ, hay là ta hãy tạm giải thuốc cho Đông Môn Phương vậy?

Độc Cô Trí gật đầu và nói:

- Đường chủ hãy tạm giải thuốc mê cho nàng và lập tức lo chuẩn bị sẵn sàng mô ám khí Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên Tiễn đặt trên Thiên Huyền Kiêu đợi lệnh.

Vân Thiên Lý tuân lời vừa định quay đi, Độc Cô Trí bỗng thì thầm nói tiếp:

- Theo tình thế này ta không cần dùng Đông Môn Phương làm nhân chứng, Đông Môn Liễu thật cũng sẽ bằng lòng nhập bọn với ta, nhưng còn Đông Môn Liễu giả, võ công của y cũng không thua gì Đông Môn Liễu thật, quả là một địch thủ vô cùng lợi hại, đường chủ gấp rút theo thi hành, chờ khi vừa phân biệt được ai giả ai thật là xuất kỳ bất ý hạ thủ giết chết ngay Đông Môn Liễu giả để tuyệt trừ hậu hoạn.

Vân Thiên Lý gật đầu lia lịa đoạn lật đật quày quả trở ra Thiên Huyền Cốc.

Trong khi ấy dưới Thiên Huyền Kiêu thanh bào lão nhân vụt chỉ vào mặt Đông Môn Liễu, cười khẩy một tiếng lớn giọng:

- Tên già khốn khiếp gian xảo kia, người biết thân hãy mau mau rời khỏi đây ngay đi, ta sẽ tha tội cho người bằng không chừng con gái ta ra đây rồi đen trắng đã phân minh khi ấy người có muốn lấy ta tha chết cho người ta không buông tha đâu nhé.

Đông Môn Liễu thấy đối phương rõ ràng đã giả mạo giả hình mình lại còn dám lớn lối phản khách vị chủ xướng cuồng quá lễ, bất giác giận sôi sùng sục giận đến nổi nói không ra lời cứ đứng trợn mắt tóe lửa nhìn chòng chọc vào Thanh bào lão nhân như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy.

Ngồi bên trên chú ý theo dõi hai Đông Môn Liễu đối đáp dành mình là Đông Môn Liễu thật tới đây Độc Cô Trí nhận thấy Thanh bào lão nhân dám đề nghị đem Đông Môn Phương tới trước mặt hai người cho nàng nhận nhìn cha lại, nhất là Thanh bào lão nhân nói năng cứng cỏi dám lớn tiếng chỉ trích thách thức đối phương thì đâm ra nghi kỵ Đông Môn Liễu đã đi chung với mình tới đây.

Trong lúc Độc Cô Trí bắt đầu hoài nghi Đông Môn Liễu thật, thì Đông Môn Liễu đột nhiên kêu nói:

- Độc Cô hiền diệt, cháu hãy ra lệnh cho Vân đường chủ đừng đem Phương nhi đến đây nữa.

Thanh bào lão nhân cũng nhanh miệng nói:

- Độc Cô hiền diệt, hiền diệt thấy chưa “Vàng thật thì không sợ lửa”, lão khốn nạn này đã dám giả mạo chú, dám cuồng ngạo xâm nhập Thiên Huyền Cốc giờ đây sắp bị lột mặt nạ nên lão ta khiếp không dám cho đem Phương nhi con của chú tới đó.

Đông Môn Liễu nổi giận quay phắt lại nạt lớn:

- Khốn nạn, việc gì ta phải khiếp ai, dám bảo ta là giả mạo chứ?

Thanh bào lão nhân cười ha hả:

- Người không giả mạo ta tạo sao người lại bảo Vân Thiên Lý đừng đem Phương nhi tới Thiên Huyền Kiêu này để con ta nhận mặt cha nó?

Đông Môn Liễu la lên:

- Đông Môn Phương là con gái của ta đã bị Hạ Hầu Quyên học trò của Bách Nhãn Thần Ni ám hại hiện giờ thần trí nó đang hôn mê, nó nhận nhìn sao được đem nó đến đây có ích gì?

Thanh bào lão nhân giương mày hỏi:

- Người chớ có tìm cách chống chế Phương nhi con của ta, trừ phi nó loạn trí cuồng tâm thì thôi chứ nếu không quyết không đời nào nó nhận không ra cha ruột của nó.

Đông Môn Liễu cười lạt:

- Người đâu hiểu con gái ta hiện giờ đang như kẻ mất trí.

Thanh bào lão nhân bỗng phùng phùng nổi giận quắc hai mắt sáng như điện nhìn trừng lên phía Độc Cô Trí cất tiếng quát lớn:

- Độc Cô Trí, con ta mà có bề nào ta sẽ băm thầy ngươi nát vụn. Thiên Huyền Cốc của bọn Lục Tàn Bang các người sẽ san bằng ra thành bình địa cho người xem.

Với thần tình và ngữ khí miệng lưỡi thao thao bất tuyệt của thanh bào lão nhân đủ chứng tỏ lão ta là Đông Môn Liễu chính hiệu thật rồi.

Độc Cô Trí trầm nghĩ như vậy nên hết dám có thái độ lãnh đạm với Thanh bào lão nhân, vội ứng tiếng nói xọng xuống:

- Thúc phụ hãy yên tâm, Đông Môn tiểu muội chỉ bị trúng một thứ thuốc mê rất nhẹ nay đã nhờ thứ hãn thể linh dược của tiểu diệt nàng đã sáng suốt rồi.

Đông Môn Liễu thấy Độc Cô Trí khi không lại đi xem trọng đối phương không đếm xỉa gì đến mình thì bất giác quắc mắt hét lớn:

- Độc Cô Trí, thân là bang chủ của Lục Tàn Bang, tạo sao người không tỉnh tường chút nào cả vậy. Người không nhận ra giữa ta với đối phương ai giả ai thật chẳng?

Độc Cô Trí gượng cười nói:

- Thúc phụ thông cảm dùm tiểu diệt, vì giữa nhị vị, bất luận giọng cười tiếng nói, dáng vóc lẫn y phục đều hoàn toàn giống nhau như hệt, nên khiến tiểu diệt không dám đoán liệu ai giả ai thật cả.

Đông Môn Liễu càng giận dữ hơn:

- Sao ngươi hồ đồ quá như thế. Nếu ta là thứ giả thì khi này ở trong Thiên Huyền Động giữa cảnh tối tăm ta đã hạ thủ ngươi trước rồi tội gì ta phải đến đây với ngươi để đối chất với tên vô liêm sỉ khiếp nhục này.

Độc Cô Trí thấy Đông Môn Liễu nói cũng có lý, lại lập tức nhướng mắt về phía thanh bào lão nhân cất tiếng gọi:

- Thúc phụ đã nghe rõ chưa? Thúc phụ có chứng cứ gì khác chứng minh không?

Đông Môn Liễu nghe Độc Cô Trí nói với Thanh bào lão nhân như vậy thì giận sôi gan bởi theo giọng nói của Độc Cô Trí vừa rồi bằng chứng tỏ hẳn ta xem mình chẳng khác gì là Đông Môn Liễu giả.

Trong khi ấy Thanh bào lão nhân bỗng cười khanh khách đáp lời Độc Cô Trí:

- Độc Cô hiền diệt, lão ta đích thực là tên giả hiệu rồi, hà tất cháu phải bắt chú mỗi miệng nhiều lời...

Đông Môn Liễu lớn tiếng xen lời:

- Ngươi đừng giao hoạt, chỉ cần ngươi đánh đổ được lý do của ta, ta sẽ...

Nói đến đây Đông Môn Liễu bỗng ngừng, thanh bào lão nhân không chịu bỏ lỡ cơ hội vội cười lạt hỏi ngay:

- Ngươi sẽ sao? Tại sao ngươi cứ phải sợ sệt ấp úng không nói tiếp nữa?

Đông Môn Liễu kêu hừ giọng mũi một tiếng giận dữ nói:

- Ngươi đánh đổ được cái lý của ta vừa rồi ta sẽ lập tức đi ngay để ngươi được tự do mạo nhận ta ở trong Thiên Huyền Cốc này.

Thanh bào lão nhân cười ngất:

- Có khó gì đâu, lúc đi vào con đường hầm tối đen trong Thiên Huyền Cốc, sợ dĩ ngươi không hạ thủ sát hại Độc Cô hiền diệt của ta vì ngươi hiểu rõ có giết chết cháu ta cũng không ích lợi gì cho ngươi cả, ngươi muốn chiếm trọn lòng tin của cháu ta, tìm hiểu hết các cơ quan bí mật trong Lục Tàn Bang hay hơn vì như thế ngươi sẽ có thể mưu đoạt được cái cơ nghiệp to tát của cháu ta đã khó nhọc gây dựng từ bao năm nay.

Nghe Thanh bào lão nhân nói mấy lời, Độc Cô Trí giật mình nghĩ bụng:

“Thôi đúng rồi! Lão không giết chết ta vì lão nuôi tham vọng ấy mà! Đúng! Đúng lắm.” Trong lúc Độc Cô Trí thầm rùng mình khiếp đảm thì Đông Môn Liễu đã quá uất hận, lão dậm chân nạt lớn:

- Ngươi chó có cường từ đoạt lý, nếu ta sợ sệt, đâu dám đến đối chứng với ngươi!

Thanh bào lão nhân rùn vai cười khẩy chỉ mặt Đông Môn Liễu:

- Ngươi thật là đồ mặt dày bộ thực sự ngươi dám tới đây để đối chứng với ta sao. Ngươi tới đây vì ngươi đâu có ngờ Đông Môn Liễu thật này đã tới đây đúng lúc buộc ngươi phải tiến thối lưỡng nan.

Đông Môn Liễu mở miệng nói câu nào bị Thanh bào lão nhân chặn đứng đến đuôi lý, lão thét lớn:

- Tên già chó chết! Ngươi...

Thanh bào lão nhân cười ngất chặn nói:

- Ngươi đuôi lý đâm ra điên cuồng rồi đó. Đường đường một Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu, một đệ nhất cao thủ trong đương thế võ lâm, đời nào lại thiếu tu dưỡng, đi ăn nói tục tằn như ngươi.

Đông Môn Liễu giận điên người đến nỗi nghẹn họng không nói được nữa!

Thanh bào lão nhân tiếp tục tấn công, phá lên cười sảng sặc chỉ mặt Đông Môn Liễu:

- Ngươi hậm hực mà làm gì bây giờ, tốt hơn ngươi nên rời khỏi đây mau đi.

Đông Môn Liễn liếc nhìn thấy Độc Cô Trí đã có vẻ khinh thường và không tin mình nữa, lão nghiêng răng kèn kẹt kêu hỏi Độc Cô Trí:

- Độc Cô hiền diệt, bây giờ hiền diệt có ý kiến sao, mau nói lên đi!

Độc Cô Trí cười tủm tỉm đáp:

- Thúc phụ không nên hoảng sợ, đợi Đông Môn biểu muội đến đây sẽ biết rõ ai thật ai giả.

Đông Môn Liễn la lên:

- Độc Cô Trí, ngươi cũng bảo ta hoảng sợ nữa hay sao?

Độc Cô Trí lắc đầu đáp:

- Hiền giờ tiểu diệt vẫn chưa dám quyết định, tốt hơn nên đợi Đông Môn biểu muội đến đây để nàng xác nhận là tiện cả đôi bên.

Đông Môn Liễn chưa kịp trả lời Thanh bào lão nhân đã nhanh miệng nói trước:

- Hiền diệt xử sự như thế khéo léo và hợp lý lắm, lão ta đã hoảng kinh và đang định đào tẩu đấy, hiền diệt coi chừng đừng để lão ta chạy thoát, chú muốn biết bộ mặt thật của tên giả mạo Đông Môn Liễn kia là ai lắm đấy cháu.

Độc Cô Trí gật đầu nói:

- Nhất định như thế rồi, chưa biết rõ ai thật ai giả, nhị vị không ai được quyền rời khỏi Thiên Huyền Kiêu, ai trái lời được coi như kẻ đại thù của Lục Tồn Bang.

Đông Môn Liễn nhận ra kẻ đang mạo nhận mình quả thật hết sức lạnh lợi, luôn luôn lựa lời hợp đúng với tâm lý của Độc Cô Trí.

Cho nên, nghĩ lại cho kỹ, hiền giờ điều tối cần là phải hết sức điềm tĩnh, quyết không thể để tâm tình khích động, nổi giận mà làm bậy, để chuyện lộng chân thành giả làm trò cười cho kẻ địch. Đông Môn Liễn liền ngồi xếp bằng ngay trên Thiên Huyền Kiêu ngưng vận thần công không thêm lý tới ai cả.

Thanh bào lão nhân thấy vậy cũng ngồi xếp bằng ngay trước mặt Đông Môn Liễn cách một khoảng không xa, rồi gơ tay ra hiệu cho Độc Cô Trí.

Độc Cô Trí đoán biết Thanh bào lão nhân ra dấu hỏi mình trên Thiên Huyền Kiêu có cơ quan gì không, nếu có thì tốt hơn nên nhốt luôn cả hai bên một lượt, chờ Đông Môn Phương tới nơi sẽ hay, nên lắc đầu, ra dấu có biết là khỏi cần làm như thế, chỉ chứng minh xong ai thật ai giả tội nhân dù có chạy lên trời cũng khó thoát khỏi mạng vong ngay.

35. Một Phát Giác Lạ Lùng

Trong khi dưới Thiên Huyền Kiêu, hai Đông Môn Liễn một chơn một giả ngồi ngưng thần tĩnh tâm được giây lát thì bỗng một đệ tử của Lục Tồn Bang chạy tới cúi mình bẩm với Độc Cô Trí:

- Khỏi bẩm bang chủ “Tồn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La, Thiên Á Chân Nhân Bảo Tồn Tử chiến đang bị nhốt trong “Thiên Kỳ Lâm” họ hết sức phẫn nộ, phá luôn một lượt hết cơ quan, làm cây cối đổ ầm ầm, tình thế cấp bách lắm.

Độc Cô Trí nghe nói cau mày truyền lệnh cho tên thủ hạ nọ:

- Bọn họ đã đầu nhập bốn bang tại sao lại nóng nảy như thế? Ngươi hãy cầm cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” của ta đến ngay Thiên Kỳ Lâm, bảo cho họ biết là họ nên bình tâm chờ lệnh, không được làm loạn, nếu không họ chưa thụ bang chức đã phạm trước bang luật họ sẽ hối hận không kịp đấy Tên đệ tử cung kính đón nhận “Chu Hồng Trúc Lệnh” trên tay Độc Cô Trí vội vã cúi đầu lãnh mạng đi ngay lập tức.

Tiếp theo đó trong Thiên Huyền Động bỗng có hai người bước ra...

Hai người này chính là Vân Thiên Lý và người đẹp Đông Môn Phương.

Lúc này Đông Môn Liễu đã trông thấy Đông Môn Phương nằm trên giường không hề nhúc nhích, không khác gì một bệnh nhân lâm trọng bệnh bây giờ thấy nàng đã đi đứng một mình, thì biết Độc Cô Trí đã nói láo với mình là ít ra phải nội trong nửa tháng nàng mới khỏi bệnh. Đông Môn Liễu cười lạt một tiếng đứng dậy nói lớn lên:

- Độc Cô Trí người vừa bảo với ta rằng Phương nói bị trúng kỳ độc ít nhất cũng phải nửa tháng mới lành bệnh phải không?

Độc Cô Trí hiện giờ đã xem Đông Môn Liễu là một món hàng giả mạo nên cũng cười lạt nói không chút nề sợ.

- Đúng như thế ta đã nói vậy rồi sao?

Đông Môn Liễu trợn mắt hét lớn, quên cả điều mình vừa nghĩ là bình tâm tĩnh trí trong lúc này:

- Thế tại sao nó đã hồi phục một cách quả thanh chóng như vậy. Tên tặc tử khốn nạn, giờ người định giờ trò gì với ta đây?

Độc Cô Trí đã thực sự nghi ngờ Đông Môn Liễu, nên mạnh dạn lớn tiếng đáp:

- Đông Môn Phương hiện giờ chỉ tạm được cứu chữa cho linh trí sáng suốt nhất thời thôi, khi nào nàng nhận được cha nàng, tức khắc nàng sẽ bị mê loạn trở lại.

Trước khi cùng tới Thiên Huyền Kiêu, Vân Thiên Lý đã từng trao đổi qua ý kiến với Độc Cô Trí cả hai đều nhận định Đông Môn Liễu đi chung với họ tới đây là thật còn thanh bào lão nhân bị sanh cảm trên Thiên Huyền Kiêu là giả. Bây giờ chợt trông thấy Độc Cô Trí bỗng trở mặt nặng lời với Đông Môn Liễu Vân Thiên Lý bất giác kinh dị nghĩ không ra nguyên nhân tại sao.

Trong khi ấy Thanh bào lão nhân chăm chú nhìn Đông Môn Phương đang từ từ bước tới, bỗng lão mừng rỡ gọi lớn:

- Phương nhi! Cha đến thăm con đây!

Đông Môn Phương vừa trợn tròn đôi mắt kinh dị nhìn Thanh bào lão nhân bỗng Đông Môn Liễu nói lớn:

- Phương nhi, chớ nhìn lão ta, chính cha mới là cha của con đây.

Đông Môn Phương lại nhìn Đông Môn Liễu. Nàng vô cùng ngạc nhiên thấy cùng một lúc nàng ta có tới hai người cha giống hệt với nhau. Nàng bỗng chớp mắt, nhúu chặt mày liễu, hoang mang kêu lên:

- Lạ thật! Tại sao ta có tới hai cha một lượt như thế này?

Vân Thiên Lý cười lạt nói:

- Đông Môn cô nương cứ việc đi thẳng tới dưới đền gần xem cho thật kỹ, coi trong hai người ai là “Chỉ phát Vũ sĩ” Đông Môn Liễu cha thật của cô nương?

Đông Môn Phương nghe nói liền tha thướt leo lên Thiên Huyền Kiêu.

Thiên Huyền Kiêu lúc này bị tách rời ra làm hai Vân Thiên Lý vội vàng khê bấm vào đầu nút trên trụ cầu lập tức có ngay một tấm ván mỏng rộng độ năm tấc, từ trong trụ cầu bay ra, dính cứng ngay với thân cầu nổi liền ngay khoảng cách hai đoạn cầu hai bên.

Tấm ván đó vừa hẹp vừa mỏng, Đông Môn Phương bước đi trên ấy làm tấm ván uốn cong thành hình cung, rung rinh theo từng bước chân của nàng. Từ trên nhìn xuống, dưới là vực sâu thăm thẳm chỉ một chút lỡ chân rồi nàng sẽ bị tan xương nát thịt ngay, nhưng nhờ võ công cao cường nên Đông Môn Phương không coi ra gì cả, nàng chỉ hơi điểm chân xuống hai lần đã nhẹ nhàng ra tới giữa cầu.

Đông Môn Liễu nhìn nàng bằng đôi mắt khê động đầy, hình như đang định nói gì với con gái lão.

Nhưng lão chưa kịp mở miệng, Đông Môn Phương đã bước ngay đến trước mặt lão.

Nàng giương to cặp mắt lơ đãng nhìn chăm chăm vào mặt Đông Môn Liễu.

Đông Môn Liễu thở dài ghen lời:

- Phương nhi, thần trí của con vẫn chưa tỉnh táo, con có nhận ra được cha người đã nâng niu quý trọng con còn hơn sinh mạng của mình chẳng?

Bồng Đông Môn Phương gật đầu nói:

- Trông giống cha ta quá.

Vân Thiên Lý đang đứng cạnh Độc Cô Trí vội cất tiếng kêu to:

- Đông Môn cô nương hãy bước lại đằng kia, xem thử vị ấy coi ai giống hơn?

Đông Môn Phương nhìn thêm Đông Môn Liễu lần nữa rồi bước về phía thanh bào lão nhân.

Không chờ Đông Môn Phương đến gần, thanh bào lão nhân vội cất giọng bị thương:

- Phương nhi, con đã bị trúng phải ám khí gì khiến con nhận không ra cha là cha ruột của con vậy?

Đông Môn Phương thông thả bước tới gần, nàng đưa mắt ngắm nghía thanh bào lão nhân hai ba lượt chợt khẽ gật đầu nói.

- Ông này cũng rất giống cha ta. Lạ! Lạ thật!

Độc Cô Trí trên này cau mày nói lớn:

- Đông Môn cô nương, cô nương nói “rất giống” chưa đủ, cô nương nên nhận xét cho kỹ lưỡng xem ai thật ai giả mới được.

Vân Thiên Lý đột nhiên ngậm vận công lực, dùng “Truyền âm Nhập Mật” nói với Độc Cô Trí.

- Bang chủ hãy yên tâm, nàng sẽ có biện pháp nhận ra ai là Đông Môn Liễu thật.

Độc Cô Trí đang hoang mang nghi ngại vừa nghe nói lập tức truyền thanh hỏi lại:

- Vân đường chủ, vị cô nương ấy có phải Đông Môn Phương thật chẳng?

Vân Thiên Lý vội đáp:

- Thưa không, nàng này là nhân vật dự bị thứ nhì nếu thuộc hạ giải độc cho Đông Môn Phương thật đem nàng đến đây ngộ cha con họ gặp nhau biết đâu họ chẳng dẫn nhau đi luôn khi ấy chúng ta biết tính sao.

Nguyên lai Độc Cô Trí vốn là kẻ tức trí đa mưu tâm cơ thâm hiểm sâu, khi sai Hà Chương Thiên bắt cóc Đông Môn Phương về tới Thiên Huyền Cốc rồi lập tức tuyển lựa hai nữ đệ tử hình vóc tựa tựa đối phương hóa trang họ thành hai Đông Môn Phương như đúc để phòng khi cần tới họ, và Độc Cô Trí đã hy sinh mất một bên mắt của nàng Đông Môn Phương giả hiệu thứ nhất trong cuộc Bách Tàn Đại hội trong Thiên Huyền Lâm.

Bây giờ Vân Thiên Lý mới xài tới nàng giả hiệu thứ nhì, và đem nàng đến Thiên Huyền Kiều.

Nhân vật thứ nhì là một lục lâm đảng phụ công lực khá cao tên gọi là “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên, sở trường lợi hại của nàng là môn “Thiên Hồ Trảo”.

Do sự nhận định của Vân Thiên Lý cho rằng Thanh bào lão nhân trông có vẻ phần nhiều là Đông Môn Liễu giả, nên y đã bàn tính trước với Vưu Quyên dặn nàng nên đặt hết trọng tâm về phía Thanh bào lão nhân.

Bởi thế, sau khi lên tới Thiên Huyền Kiều, Vưu Quyên đối với Đông Môn Liễu nàng chỉ nói sơ một câu “trông giống cha ta quá” xong nàng liền bước về phía Thanh bào lão nhân.

Chờ nàng vừa nói với thanh bào lão nhân xong câu: “Ông này cũng rất giống cha tay” thì Độc Cô Trí cũng vừa hỏi rõ nguyên do, lão vội truyền thanh nói tiếp:

- Vân đường chủ xử sự vô cùng linh mẫn, đường chủ đã điều dụng Vưu Quyên một cách thích đáng, nhưng không hiểu món “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiễn” đã được đường chủ chuẩn bị xong xuôi chưa, bởi lát nữa, sau khi Đông Môn Liễu giả bị lộ tẩy ta phải lập tức hạ ngay độc thủ đấy?

Vân Thiên Lý vội nhìn vào tấm đồ án Bắc đẩu thất tinh được khắc rõ trên trụ cầu, rồi khẽ đáp:

- Bang chủ có thể phát động bất cứ lúc nào, chừng như chứng thật được thanh bào lão nhân là Đông Môn Liễu giả rồi, bang chủ cứ việc nhằm giữa bộ vị “Thiên khu tinh” mà khê vận chân lực, chỉ cần cách không nhất điểm lập tức đối phương dù là một đại la thần tiên đi nữa cũng sẽ nan đào kiếp số.

Độc Cô Trí khê gật đầu, đoạn để hết tinh thần lặng yên xem mọi động tịnh trên Thiên Huyền Kiêu.

Thanh bào lão nhân vừa nghe “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên đang giả mạo làm Đông Môn Phương nói câu “Ông này cũng rất giống cha ta” liền lắc đầu thở dài:

- Phương nhi, con nên hiểu, cha thân sinh của con không đời nào có đến hai người, giữa chân và giả con nên...

Lão chưa nói dứt lời thì Vưu Quyên đã vô cùng giáo hoạt, kêu lớn:

- Việc này phân biệt rất dễ, cha ta trời sinh có cặp Chu Sa Chưởng, chưởng tâm đỏ chói như chu sa, ông hãy chìa tay ra xem thử đi.

Đông Môn Liễu đứng một bên nghe nói bắt giác cau mày.

Đông Môn Liễu cau mày bởi vừa rồi trong lúc Vưu Quyên thi triển thân pháp bước qua Thiên Huyền Kiêu, lão nhận thấy bộ pháp của nàng hơi khác, không giống thứ bộ pháp “Linh Ba Bộ” của con gái lão thường dùng. Bây giờ lại nghe nàng nói tới “Chu Sa Chưởng” một chuyện hoàn toàn trái hẳn với sự thực.

Đông Môn Liễu lại càng ngạc nhiên hơn. Lão chợt nghĩ ngay ra chân tướng của vụ này, trong bụng khen thâm cơ trí tinh diệu của Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý. Lão không ngờ bọn chúng đã nghĩ ra được kế hoạch lợi dụng Đông Môn Phương giả để đối phó Đông Môn Liễu thật là lão tin chắc Thanh bào lão nhân thế nào cũng bị mắc mưu lộ tẩy.

Đông Môn Liễu đã hiểu rõ mưu cao của Độc Cô Trí, nhưng Thanh bào lão nhân cố ý giả dạng thành Đông Môn Liễu đến đây để phá khuấy vẫn ngây thơ chưa đoán ra được sự huyền hư trong vụ này, lão bỗng ha hả cười vang khi nghe Vưu Quyên nói cha nàng là Đông Môn Liễu có cặp “chu sa chưởng”.

- Phương nhi, một khi con đã nhớ ra đặc điểm của cha thì sự phân biệt chân giả dễ dàng lắm!

Vừa nói dứt lời, Thanh bào lão nhân bỗng giơ cao song chưởng giữa hai lòng bàn tay của lão quả nhiên đỏ bừng như chu sa.

Nhưng hiện trạng ấy đã chứng rõ thanh bào lão nhân đã bị mắc lừa, lão đã ngậm vận công lực tụ huyết vào cả hai bàn tay, nên chưởng tâm của lão mới trở thành đỏ như chu sa.

Thanh bào lão nhân bị lừa vì lão ngỡ rằng chưởng tâm của Đông Môn Liễu đúng như lời Vưu Quyên vừa nói, nên lão vội vàng làm y theo lời Vưu Quyên.

Vân Thiên Lý với Độc Cô Trí tự nhiên đã biết rõ Thanh bào lão nhân đã mắc lừa mưu cao của Vưu Quyên rồi. Vân Thiên Lý hết sức cao hứng còn Độc Cô Trí thì vừa cao hứng vừa hối hận.

Sở dĩ Độc Cô Trí hối hận vì sau khi Vân Thiên Lý đi rồi, Độc Cô Trí đã bị hành động quỷ quyệt, lời lẽ hư hư thật thật của Thanh Bào Lão Nhân làm biến đổi sự nhận xét của lão, khiến lão đã hiểu lầm cho thật là giả, cho giả là thật.

Độc Cô Trí xưa nay thường tự phụ trí lực cái thế không ngờ phen này đã bị kẻ khác trêu chọc một cách nhục nhã trước mặt mọi người, nếu không nhờ Vân Thiên Lý xử trí một cách khéo léo lão đã hoàn toàn bị thua thiệt làm trò cười cho thiên hạ nên Độc Cô Trí càng nghĩ càng thẹn càng nghĩ càng tức, quyết thế nào phải giết chết cho được Thanh bào lão nhân trên Thiên Huyền Kiêu mới cam tâm.

Khi ấy, Ngọc Diện Thiên Hồ Vưu Quyên trông thấy Thanh bào lão nhân giơ hai tay cho mình xem, nàng lập tức kêu to:

- Cha ơi cha!

Đồng thời nàng dang rộng hai tay, như đang hết sức xúc động định ôm chầm ngay lấy Thanh bào lão nhân.

Đông Môn Liễu bây giờ cười lạt, đứng yên một bên không hề nhúc nhích, hiện giờ lão đã đoán rõ sự thật biết chắc tấn tuồng sắp tới sẽ có nhiều thú vị nên định tâm đóng vai khán giả đứng ngoài chờ xem chơi.

Thanh bào lão nhân thật tình không phải là Đông Môn Liễu bởi vậy vừa lúc Vưu Quyên dang rộng hai tay định ôm lấy lão, lão bỗng giật mình hoảng sợ, vội vàng ngậm vận “Mật Ngữ Truyền Thanh” khẽ gọi:

- Đông Môn cô nương, lão phu không phải cha cô nương đâu, lão phu vì tấm lòng tốt, cốt đến đây để cứu thoát cô nương ra khỏi Thiên Huyền Cốc, để bọn Độc Cô Trí không thể lợi dụng cô nương chế ngự cha của cô nương, đồng thời lão phu cũng giúp cô nương đoàn tụ với Tư Mã Hào.

Trông thấy giả tướng của Thanh bào lão nhân đã bắt đầu lộ liễu Vưu Quyên cả mừng, nàng bỗng đứng dừng lại.

Thanh bào lão nhân khẽ giơ tay như vuốt ve con gái, một mặt dùng “Nhập Mật Truyền âm” nói tiếp:

- Đông Môn cô nương, trên Thiên Huyền Kiều đầy cơ quan vô cùng lợi hại, cô nương hãy chuẩn bị chúng ta nắm chặt lấy nhau, nhảy một lượt với lão phu ra khỏi cầu, và chúng mình sẽ an toàn thoát hiểm.

Phía dưới Thiên Huyền Kiều là vực thẳm, dưới đáy đá nhọn lởm chởm, ai rơi xuống đấy tất sẽ bị nát thịt tan xương vô phương thoát hiểm, bởi thế nên Vưu Quyên đời nào lại chịu nhảy chung với Thanh bào lão nhân một lượt, nàng quyết định phải hạ thủ cấp thời không nên làm mất thì giờ.

Một khi đã dám tự xưng là “Thiên Hồ” tất nhiên Vưu Quyên là kẻ giả hoạt phi thường.

Nàng giả vờ gạt đầu ra hiệu đồng ý với Thanh bào lão nhân, một mặt ngưng tụ môn “Thiên Hồ Trảo lực” vào hai bàn tay, bốn chưởng vừa chạm nhau Vưu Quyên bỗng chụp ngay lấy hai nơi Mạch Môn yếu huyệt của Thanh bào lão nhân, lập tức thi triển Thiên Hồ trảo lực, khóa chặt ngay cổ tay của đối phương.

Nếu đối với người thường, lập tức bị nàng bóp nát xương tay, và kỳ độc Thiên Hồ Trảo sẽ lan khắp mình, nan đào tử địa ngay.

Nhưng Thanh bào lão nhân đã có thể ngang sức đồng tài với Đông Môn Liễu, tự nhiên công lực của lão đâu thể tầm thường như vậy, mười ngón tay của Vưu Quyên vừa xiết chặt, nàng chợt cảm thấy nơi cổ tay của đối phương mềm nhũn như bông, nàng không tài nào dùng sức nổi, môn “Thiên Hồ Trảo lực” của nàng đã hoàn toàn bị hóa giải một cách vô hình.

Thanh bào lão nhân cười ha hả:

- Tiểu liễu đầu muốn giở trò với lão phu sao được ngươi nên biết điều mà đi theo lão phu.

Vừa dứt tiếng, thanh bào lão nhân khẽ phất ống tay ra thổi luồng cương khí kỳ mạnh trấn gãy nát một đoạn lang cang cầu rồi thuận thế khóa chặt lấy cổ tay Vưu Quyên, kéo nàng nhảy theo một lượt với mình, lao mình nhảy xuống vực sâu vạn trượng.

Thì ra tới giờ Thanh bào lão nhân vẫn tưởng Vưu Quyên là Đông Môn Phương thật cho nên lão mới định cứu nàng thoát khỏi hổ huyệt long đầm trước đấy, sau sẽ tìm cách giải cứu cho nàng.

Tới đây, chân giả phân minh, biết ai là Đông Môn Liễu thật ai là Đông Môn Liễu giả, Độc cô Trí bỗng tụ khí hét lớn:

- Tạp mao lão đạo ngươi chớ có ngông cuồng tự đắc, kẻ ngươi vừa cứu thoát không phải Đông Môn Phương đâu, nàng là “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vưu Quyên, một nữ đệ tử của Lục Tàn Bang ta đó!

Độc Cô Trí vừa nói lại vừa ngậm vận chân khí cách không bùng ra một luồng chỉ không vào đúng giữa bộ vị “Thiên Khu”, “Thiên tuyền” nhị tinh trong đồ án “Bắt đầu thất tinh” ngay trên trụ cầu.

Sau hai tiếng nổ “bùng bùng” vang lên, mặt ván cầu bỗng lóe lên hai cục lửa đỏ và xanh, nhanh còn hơn thiểm điện, nhắm ngay giữa đầu Thanh bào lão nhân vừa buông mình rơi xuống dưới vực thẳm chụp xuống.

Thoáng nhìn, ai cũng tưởng hai cục lửa xanh đỏ sáng chói kia là hai đám lửa đỏ xanh chứ không ngờ hai đám lửa có đến hàng trăm mũi huyết hồng và thủy lục tiểu tiên, mỗi mũi dài độ một tấc, nhỏ như mũi kim châm.

Thứ tiểu tiên này gọi là “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên”. Tiểu môn ám khí cực kỳ lợi hại được bố trí trên “Thiên Huyền Kiều” do Độc Cô Trí sáng chế.

Loại tên này có thể xuyên qua bất cứ vật gì, chuyên phá các môn nội gia khí công, hộ thân công lực như “Kim chung tảo”, “Thiết bổ sam” v.v...

Môn ám khí “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên Tiễn” không những cực kỳ lời hại mà cách chế luyện nó cũng vô cùng cực nhọc khó khăn.

Độc Cô Trí chỉ mới luyện xong hơn ba trăm mũi, một nửa đặt ngằm trên “Thiên Huyền Kiềm” còn một nửa đặt ngằm trong “Thiên Huyền động”, ít khi dám động tới, vì một khi đã phóng ra là mất luôn chứ không thu hồi được mũi nào cả.

Độc Cô Trí vì quả cảm hận thanh bào lão nhân, chỉ cốt lấy cho được mạng lão mới nghe, y không chút tiếc rẻ nên có bao nhiêu bắn hết bấy nhiêu.

Thanh bào lão nhân vừa linh không bay xuống vực thăm thì hai đám tiền quang cũng vừa bay nhanh tới chụp xuống đầu lão!

Trong tình thế nguy cấp này, dù là một đại la thiên tiên đi nữa, chắc chắn cũng không sao thoát khỏi hiểm cảnh hóa huyết thăm tử!

Nhưng trên đời thường có nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, mà con người không thể nào biết mà lường trước được. Đâu ai có thể ngờ rằng kẻ lập ý giết chết thanh bào lão nhân là Độc Cô Trí, và kẻ cứu tánh mạng của Thanh bào lão nhân cũng là Độc Cô Trí nốt!

Độc Cô Trí đã phát động cơ quan phóng ra hai đám “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên Tiễn” để giết chết thanh bào lão nhân, nhưng y đã dùng cách gì mà vô tình y lại cứu thoát kẻ thù?

Chính là một lời nói sau cùng: “Nàng là Ngọc Diện Thiên hồ Vưu Quyên, nữ đệ tử của Lục Tàn Bang” của Độc Cô Trí mà y vì quá tức và đã nói lớn giữa khi thanh bào lão nhân vừa nhảy xuống vực thăm.

Nếu như Thanh bào lão nhân cứ tưởng Vưu Quyên là Đông Môn Phương thật thì lão tất phải bảo hộ mạng sống của nàng rồi nghĩa là cùng lắm cả hai sẽ cùng chết chung một lượt.

Đang này, may cho Thanh bào lão nhân sau khi biết rõ chân tướng của Vưu Quyên, nàng liền bị làm một đờ chết thay cho lão.

Hai tiếng “bùng, bùng” vừa vang lên, Thanh bào lão nhân cười to rồi bỗng nhiên thi triển môn thượng thừa “Xúc Cốt Thần Công” co rút người lại biến thành đứa con nít một cách tài tình lanh lẹ!

Khi Vưu Quyên đã bị chế ngự huyết đạo, không thể động đậy gì được nên Thanh bào lão nhân chỉ khe luôn mình là nấp xuống phía dưới người Vưu Quyên ngay lập tức.

Lúc đó Vưu Quyên đã biến thành tấm nhuyễn giáp không hơn không kém, cứu mạng Thanh bào lão nhân.

Hai vùng tiền quang xanh và đỏ bủa chụp xuống khiến “Ngọc Diện Thiên hồ” Vưu Quyên biến thành một mỹ nhân mình đầy máu sắc còn Thanh bào lão nhân nhờ nàng che chở lão được an nhiên vô sự.

Khi đám tiền quang màu đỏ và nhàu xanh vừa tắt, Thanh bào lão nhân đột thu hồi môn “Xúc Cốt Thần Công”, thân hình lão lớn to trở lại bình thường tẩu thuận thể bay vọt lên cao hơn khi bước khéo bộ tránh khỏi những giọt máu bắn rưới tung toé do toàn thân Vưu Quyên vừa bị trúng “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiễn” hóa thành một vũng máu đỏ tanh hôi.

Vừa nhảy vọt lên cao Thanh bào lão nhân nhẹ nhàng như cánh én, cất tiếng cười vang lên, khiến Độc Cô Trí nghe thấy tức giận muốn hóa điên, trong lúc Thanh bào lão nhân bay tà tà xuống vực thăm.

Chỉ Phất Vũ Sĩ Đông Môn Liễu đứng trên Thiên Huyền Kiềm nghiêng răng nhìn theo.

Trong bụng lão nửa phục nửa bất phục, lão cười xem coi Thanh bào lão nhân sau khi thoát khỏi nguy cơ trúng tiên hóa huyết rồi sẽ còn bản lĩnh gì khác để tránh khỏi kiếp số “thịt nát xương tan nữa”.

Còn Thanh bào lão nhân thì giữa lúc vừa rơi xuống vực độ chừng hơn mười trượng đột nhiên lão nghe trong vách đá một bên vực thăm có tiếng người kêu lão đồng thời từ đó lại có ai ném ngay ra một tảng đá lớn nặng hơn trăm cân, bay tới trước Thanh bào lão nhân.

Thanh bào lão nhân vội đề chân khí, hai tay vỗ mạnh xuống khoảng không phía trước mặt một cái đột nhiên lão ngừng rơi toàn thân lơ lửng trên không.

Ngay lúc đó tảng đá lớn kia cũng vừa ném tới ngay chân lão, Thanh bào lão nhân bây giờ đã tìm ra nơi điểm chân, lão vội khê điểm hai chân một cái người lão lại linh không bay vệt sang một bên, nhẹ nhàng lướt tới nơi vách đá có người vừa gọi mình, còn tảng đá thì vùn vụt bay thẳng cuống dưới đáy vực.

Tiếp theo bỗng hai tràng cười đắc ý nổi lên một lúc và sau đó tắt lịm.

Đông Môn Liễu đứng lịm người trên Thiên Huyền kiều đến cả nửa ngày, đến đây lão thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói một mình:

- Xưa kia cả hai ngang nhau giờ ta đã thoái bộ, còn lão ta thì tiến bộ vượt bậc rồi, không lẽ ta không đành chịu lão?" Bỗng Độc Cô Trí đứng dưới cầu hỏi lớn:

- Thúc phụ có biết rõ kẻ đã giả mạo thúc phụ là ai không vậy?

Đông Môn Liễu vội nhảy vọt khỏi Thiên Huyền Kiều lên đứng cạnh Độc Cô Trí mặt hầm hầm giận dữ, lão gầm giọng:

- Độc Cô Trí ngươi đừng hỏi ta vội ngươi hãy trả lời ta trước đã.

Trông thấy Đông Môn Liễu thần sắc dữ dằn, Độc Cô Trí trong bụng đâm lo, vội nắm chặt cây quạt lông đề phòng, gương bình tĩnh đáp:

- Đông Môn thúc phụ muốn hỏi cháu điều gì?

Đông Môn Liễu quát lớn:

- Một kẻ bán thân bất toại như ngươi, cả ngày ngồi liệt trên cỗ xe bốn bánh, đáng lý trí óc ngươi phải thông minh hơn người thường mới có thể dùng trí để chỉ huy mọi sự...

Vân Thiên Lý nghe đến đây bỗng xen vào lên tiếng:

- Ngã gia bang chủ đã đứng như lời Đông Môn tiên bối người đã vận dụng trí tuệ quán tuyệt giang hồ...

Đông Môn Liễu nạt ngang:

- Ngươi câm miệng lại! Ta còn lạ gì nữa, nhưng tại sao hôm ấy hần lại thở dài đến thế chứ?

Người thông minh bất phục nhất là bị kẻ khác chê cười mình ngu dốt tuy nhiên Độc Cô Trí chỉ dám giận để bụng chứ không dám để lộ ra ngoài mặt, vội giả vờ tươi cười hỏi Đông Môn Liễu:

- Mong thúc phụ vui lòng giáo huấn. Tiểu diệt ngu dốt ở điểm nào thế thúc phụ?

Đông Môn Liễu tức tối la lên:

- Ngươi còn chưa biết nữa sao, ngươi đã phát động cơ quan đáng lẽ lấy được mạng tên gian chó chết ấy rồi tại sao việc gì bắt ngươi mà bỗng dưng ngươi lại lẩm mồm nói thật ra là "Ngọc Diện Thiên hồ" Vưu Quyên không phải là Đông Môn Phương con gái của ta chi vậy?

Độc Cô Trí hiểu ra tám tức trong lòng vô cùng, đưa mắt nhìn Đông Môn Liễu đĩnh mở miệng nói gì rồi lại thôi.

Đông Môn Liễu thấy vậy hỏi ngay:

- Việc gì ngươi phải ngập ngừng sao không nói thẳng cho ta nghe?

Độc Cô Trí dụ giọng đáp:

- Mấy lời của tiểu diệt đã nói đâu phải tiểu diệt lẩm mồm, cũng không phải tiểu diệt đắc ý vong tình đâu thúc phụ.

Đông Môn Liễu trợn mắt hỏi:

- Thế ngươi nói những câu ấy có dụng ý gì chứ?

Độc Cô Trí ôn tồn đáp:

- Những lời của tiểu diệt đã nói nào phải dễ cho đối phương nghe mà thật tình trong tâm của cháu là muốn nói cho...

Không dễ cho Độc Cô trí nói tiếp Đông Môn Liễu chặn ngang:

- Không nói cho lão già chó chết ấy nghe không lẽ người định nói cho ta nghe?

Độc Cô Trí nhẹ gật đầu:

- Dạ đúng như vậy. Kỳ thật cháu muốn nói cho thúc phụ nghe đây.

- Người nói cho ta nghe để làm gì?.

- Tiểu diệt nghĩ rằng một khi “Thần Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên Tiên” đã phóng ra rồi, “Ngọc Diện Thiên Hồ” Vụ Quyên tất sẽ chết chung với đối phương một lượt nên tiểu diệt lo ngại...

- Thôi ta hiểu rồi! Có phải người lo sợ ta ngờ rằng con gái ta đã bị người hại chết ta sẽ đau lòng bất kể sống chết thí mạng với người chăng?

Độc Cô Trí nhẹ cười nói:

- Bởi tiểu diệt nghĩ như thế nên tiểu diệt đã tâm chuyện làm hư cả đại sự.

Đông Môn Liễu lặng thinh không nói gì, mắt bọc xạ hai đạo nhãn quang ngời lạnh nhìn trừng trừng mãi vào mặt Độc Cô Trí.

Độc Cô Trí bị Đông Môn Liễu trừng mắt nhìn thì hãi kinh đến dựng ngược tóc gáy, trong bụng vô cùng hoảng sợ.

Đông Môn Liễu nhìn Độc Cô Trí hồi lâu, lão khẽ lắc đầu bỗng run giọng gọi:

- Độc Cô hiền diệt!

Độc Cô Trí nghe nhẹ người liền kính cẩn thưa:

- Dạ! Thúc phụ có gì chỉ bảo?

Đông Môn Liễu thần sắc trở nên hòa dịu, chậm rãi nói:

- Hiền diệt hãy nghe lời chú mà nên giao hết công việc cho người khác trông nom dùm, hiền diệt nên nghỉ ngơi một thời gian chừng mười ngày hoặc nửa tháng cho lại sức, chú thấy cháu quá lo lắng chăm sóc cả trăm công việc nên linh trí của cháu mệt mỏi lắm rồi đây.

Độc Cô Trí thấy Đông Môn Liễu đã hết sức quan tâm đến mình nhưng vẫn không sao đoán ra được tại sao chú mình lại bảo linh trí của mình đã mệt mỏi có nghĩa là u tối, không còn đủ sáng suốt nữa.

Đông Môn Liễu thở dài nói tiếp:

- Hiền diệt vẫn chưa đoán ra được hiền diệt đã lầm lẫn ở điểm nào à? Như thế đủ biết linh trí của hiền diệt đã mỏi mệt nhiều lắm rồi đó. Nếu cháu cứ để tình trạng này kéo dài mãi như thế sẽ khiến một kẻ thông minh tuyệt đỉnh như cháu sẽ biến thành một kẻ ngu đần đáng thương hại cho mà coi.

Độc Cô Trí bị Đông Môn Liễu chỉ điểm và dạy bảo thẳng thắn đến tối tăm mặt mũi nhưng gượng bình tĩnh hỏi:

- Mong thúc phụ chỉ điểm cho tiểu diệt được rõ ràng hơn, thật quả tiểu diệt cảm thấy mệt mỏi.

Đông Môn Liễu vội nói:

- Có hai điểm có thể khiến hiền diệt biết rõ chú đã đoán biết “Ngọc Diện Thiên hồ” Vụ Quyên không phải là Đông Môn Phương con gái của chú, bởi thế lời nói sau cùng của hiền diệt không khác gì vẽ rắn thêm chân. Nếu hiền diệt không làm như thế, thì lão quỷ đáng ghét ấy biết đâu đã bị “Thiên Tiên Hóa Huyết Quy Nguyên tiên” giết chết rồi.

Độc Cô Trí hỏi giọng mê hoặc:

- Thúc phụ định nói hai điểm bảo?

Đông Môn Liễu cười bảo:

- Thứ nhất là tấm ván mỏng trên cầu trừ khi phải vận khinh công thượng thừa nếu không thì không thể nào qua nổi. Bởi thế sau khi Vưu Quyên qua khỏi cầu rồi nàng ta bị lộ nguyên hình ngay vì tuy công lực của nàng cũng đã thuộc vào bậc khá nhưng nếu so sánh với con ta nàng vẫn còn kém một bậc, nhất là thân pháp của nàng không phải là thân pháp bí truyền của ta đã dạy cho con ta.

Vân Thiên Lý chợt kêu lên:

- Thảo nào... Thảo nào sau khi Vưu Quyên vừa qua khỏi cầu, lão tiền bối vụt hơi biến sắc, muốn nói lại không nói chứ gì?

Đông Môn Liễu gật đầu:

- Khi ấy ta đã phát giác và muốn nói rõ ra sự thật nhưng sợ lại biết bọn người đã dùng kế này để thăm dò thân phận của đối phương và biết đâu bọn người đã có sẵn mưu cao để trị hấn, nên ta sợ làm hư hết công việc, đành giả vờ ngu ngốc chờ xem kết quả ra sao là vậy.

Độc Cô Trí then đỏ mặt vội vàng xin lỗi Đông Môn Liễu:

- Đáng lẽ ra ở điểm này tiểu diệt phải biết với tài nghệ siêu phàm nhập thánh của thúc phụ võ công của Đông Môn biểu muội đã được gia tăng do thúc phụ tự tay dạy bảo, tự nhiên thúc phụ sẽ rất dễ dàng nhận ra được sự chân giả sau khi Vưu Quyên thi triển khinh công bước qua cầu.

Thấy cháu mình thành thật tự giác Đông Môn Liễu không tiện chỉ trích thêm lão cười nói tiếp:

- Điểm thứ nhì lại càng rõ ràng hơn nữa. Những lời láo toét của Vưu Quyên chỉ đánh lừa nỗi quý lão kia thôi khiến lão ta tưởng thật lập tức dùng kinh công bức huyết, tự chường thành màu chu sa, chứ còn ta không lẽ một Đông Môn Liễu thật lại không nhận rõ được nàng phải hay không phải con gái ta sao?

Độc Cô Trí nghe nói đến đây chỉ muốn chui tọt ngay xuống đất cho đỡ mắc cỡ thôi nhưng y bỗng thở dài ngượng cười:

- Tiểu diệt thật hết sức hối hận, thường tự phụ trí hơn người, hôm nay thật cháu đã biến thành “Độc Cô Bất Trí” mất rồi thúc phụ ạ!

36. Độc Cô Bất Trí

Vân Thiên Lý trông thấy một nhân vật thường ngày tự kiêu tự đại như Độc Cô Bang chủ của mình nay bỗng dưng chịu thất thế nhận lỗi trước mặt Đông Môn Liễu một cách vô cùng thảm hại trong lòng bất nhẫn vội nhìn Đông Môn Liễu cất tiếng kêu to:

- Thưa lão tiền bối, văn bối có chút đỉnh nghi vấn mong tiền bối chỉ giáo dùm.

Đông Môn Liễu gật đầu ôn tồn nói:

- Vân đường chủ muốn hỏi gì cứ hỏi, giữa chúng ta cứ thành thật hay hơn không nên giấu gì cả như thế mới có thể cộng sự với nhau được.

Vân Thiên Lý liền hỏi:

- Thưa lão tiền bối với tài nghệ khoái thế tuyệt luân của lão tiền bối trong khi lão tặc dám cả gan mạo nhận tiền bối vừa rời khỏi Thiên Huyền Kiều lão tiền bối lại không ra tay mà ngồi yên xem thành bại án binh bất động?

Độc Cô Trí sợ Vân Thiên Lý hỏi quá đâm ra lỡ lời làm mất lòng Đông Môn Liễu vừa định đưa mắt ra hiệu thì Đông Môn Liễu đã vội khoác tay cười nói:

- Sở dĩ lão phu không hạ thủ gây khó dễ vì lão phu đã nhận được thân phận và lai lịch của lão ta.

Vân Thiên Lý gật gù đầu khẽ ồ một tiếng giọng có vẻ trách móc bất mãn:

- Hóa ra lão tiền bối đã vì tình cố cữu của đôi bên mà tha chết cho lão ta!

Đông Môn Liễu lắc đầu sắc mặt thản nhiên, lão nhìn thẳng Vân Thiên Lý hơi trầm giọng:

- Vân đường chủ đã biết “đường trường bất nhượng phu, cử thủ bất lưu túc” chứ? Đối với quần chúng trong thiên hạ, lão phu có tánh cử thủ bất lưu tình, nhưng riêng đối với lão già đó, thật tình lão phu không thể nào không nhân nhượng lão ta được.

Vân Thiên Lý cau mày hoang mang hỏi:

- Bộ khi lão tiền bối vừa lên đến Thiên Huyền kiều đã nhận ra được lão ta rồi sao?

Đông Môn Liễu lắc đầu:

- Không! Khi mới lên đến cầu lão phu chưa nhận được, lão phu chỉ biết lão ta to gan lớn mật thôi.

- Vậy chắc mãi tới khi lão tiền bối tặng cho y hai đạo Huyền Môn Cương Chương?

Đông Môn Liễu gật đầu:

- Đúng thư thế. Nhân vật võ lâm chỉ giả được diện mạo dễ dàng chứ công lực khó dấu giếm nổi lắm, thế nên lão phu đã nhận ra được lại lịch của lão ta trong khi đôi bên đấu chưởng với nhau.

Độc Cô Trí chợt lên tiếng hỏi:

- Thừa thúc phụ, thế thanh bào lão nhân là ai vậy?

Đông Môn Liễu nhếch mép cười nói:

- Trong dương thế võ lâm có ai có thể trong phút bình tử nghiêm trọng thi triển nổi môn “Xúc Cốt Thần Công” một cách tài tình như vậy được, có ai ngang tài đồng sức đỡ nổi hai đạo “Huyền Môn Cương Chương” của lão phu nữa chứ?

Độc Cô Trí đã sẵn ý hoài nghi một người, nhưng vẫn để bụng chưa dám nói ra, nay bỗng nghe Đông Môn Liễu nói thế, lật đặt hỏi ngay:

- Có phải lão ta là “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng, một nhân vật danh vang thiên hạ đồng tài đồng sức với thúc phụ không?

Đông Môn Liễu gật đầu:

- Nhất định là lão ta rồi chứ chẳng lẽ là “Bàn Nhượng Thần Ni”?

Độc Cô Trí sẽ cau mày nói:

- Gã là “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng tại sao thúc phụ không nhân cơ hội này mà trừ phút lão ta đi cho rồi?

Đông Môn Liễu nhăn mặt lắc đầu đáp:

- Không được bởi ta đang thiếu lão già ấy món nợ cũ không thể trả ơn cho lão ta.

Độc Cô Trí ngạc nhiên hỏi:

- Lần thứ nhì thúc phụ vừa tái xuất giang hồ đã gặp gỡ Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng rồi sao?

Đông Môn Liễu liền kể lại vụ mình ngẫu nhiên gặp Hạ Hầu Quyên, mình đã ỷ tài kiêu địch sơ thần bội tín, bị “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng bắt bẽ rồi phải đoạt hết một cây “Phật Tử Chỉ Vân Chi” v.v... cho Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý nghe qua một lượt.

Vân Thiên Lý nghe xong hỏi:

- Tại sao lão tiền bối lại phải thi ân cho lão họ La cây “Phật Tử Chỉ Vân Chi”?

- Người của võ lâm trọng nhất chữ tín, một lời nói ra nặng hơn chín đỉnh, ta vì đã thất ước Hạ Hầu Quyên, không muốn vụ bội tín ấy lọt vào tai thiên hạ nên ta phải ép bụng lo lót cho La lão quý cây quý chỉ hân

thế, để khóa chặt mồm lão, ta dám quá quyết rằng La lão quá vì tri ân cảm đức ta hôm nay không đời nào dám nhắc lại chuyện cũ.

Độc Cô Trí cau mày nói:

- Thúc phụ nói nghe rất có lý, nhưng đối với câu chuyện hôm nay chỉ sợ “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng chưa chắc đã tri ân cảm đức thúc phụ.

Đông Môn Liễu trợn mắt ngạc nhiên kêu lên:

- Sao hiền đệ lại nói thế, nếu ta cấp thời xuất thủ, La lão quỷ dữ có thần thông quảng đại tới đâu đi nữa ít nhất cũng phải bị thương nhẹ chứ đời nào được an thân thoát hiểm như vậy.

Đông Môn Liễu khẽ đằng hắng rồi nói tiếp:

- La lão quỷ hiểu rõ là ta đã nhân nhượng không muốn thắng tay giao đấu với lão, như thế lão đã thọ ân ta rồi đấy.

Độc Cô Trí chỉ gạt đầu lia lịa, lặng yên không nói gì!

Đông Môn Liễu lại nhướn mày nói với Độc Cô Trí:

- Hiền đệ không nên chán nản làm gì, hôm nay chúng ta tuy bị phá phách rối loạn nhưng đối phương lại là La lão quỷ, kể chúng ta cũng không đến nỗi phải quá mất mặt. Chú mong cháu nên tỉnh trí bình tâm nghĩ ngợi một thời gian khi nào thật khỏe khoắn tâm tình cháu hãy bắt đầu chinh đồn lại “Thiên Huyền Kiêu” và “Thiên Kỳ Lâm” bố trí lại cho thật chu đáo. Chừng đó, cháu đánh liều truyền thiếp hội quần kiệt đãi yến thiên hạ vô lâm làm cho Lục Tàn Bang oai trấn hoàn vũ.

Độc Cô Trí bỗng sáng mắt chận:

- Nghĩa là thúc phụ đã vui lòng giúp tiểu đệ tranh bá vô lâm?

Đông Môn Liễu cười đáp:

- Không phải giúp mà chỉ là ăn lộc của cháu tất phải làm việc cho cháu! Cháu quên rằng cháu đã mời chú nhận chức cung phụng của Lục Tàn Bang và chú đã nhận bằng lòng tặc tử chức rồi sao?

Độc Cô Trí cả mừng kêu lên:

- Thế thì tuyệt quả phải không thúc phụ!

Đông Môn Liễu chợt khoát tay cười nói:

- Hiền đệ đừng cao hứng vội, chú đã quyết tâm tranh tài cao thấp với “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng và “Bàn Nhược Am Chủ” Hối Đại sư rồi thì thế nào chú cũng phải giúp cháu. Nhưng cháu cũng phải giúp chú một việc nhé?

Độc Cô Trí tươi cười hỏi:

- Thúc phụ cần cháu việc gì cứ việc dạy bảo cháu sẽ nhất nhất vâng lời.

Đông Môn Liễu bỗng nghiêm nét mặt nhìn thẳng vào Độc Cô Trí:

- Chú muốn cháu hãy mau mau giải độc cho con chú, tức Đông Môn Phương biểu muội của cháu.

Độc Cô Trí hơi nóng mặt vội cười đáp:

- Thúc phụ hãy yên tâm tiểu đệ hứa sẽ tận lực làm vui lòng thúc phụ!

Đông Môn Liễu gạt đầu nói:

- Không cần phải tận lực chỉ cần cháu tận tâm là đủ rồi. Chú tin Phương nhi không phải bị cháu ếm toán để kiềm chế chú.

Trông thấy Độc Cô Trí có hơi thắc mắc lâm vào tình trạng sững sùng ngượng ngập, Vân Thiên Lý vội tìm cách giải vây cho bang chủ của mình liền giả vờ hỏi lớn:

- Thừa bang chủ ở đây công việc kể cũng tạm xong chúng ta có nên tới ngay “Thiên Kỳ Lâm” chẳng?

Độc Cô Trí nghe hỏi thì ngạc nhiên không hiểu vụt hỏi lại:

- Đến Thiên Kỳ Lâm làm gì vậy Vân đường chủ?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Thừa ở đây hiện giờ “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch nữ” Vân Hương La, “Thiên Á Chân Nhân” Bảo Tàn Tử, đám nhân vật vừa được bốn bang thâu nhận đang mong chờ bang chủ.

Độc Cô Trí bỗng sững sốt ngạc nhiên hơi cau mày nhìn Vân Thiên Lý, nói:

- Ta đã truyền đem cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” sai Hà đường chủ đến đây thu xếp xong cả rồi mà. Thế chúng ta đến “Thiên Kỳ Lâm” làm gì cho mất công.

Đến lượt Vân Thiên Lý ngạc nhiên:

- Bang chủ đã truyền lệnh hồi nào?

Độc Cô Trí đáp:

- Lúc Vân đường chủ đi đón “Ngọc Diện Thiên hồ” Vưu Quyên chưa kịp trở về Thiên Huyền Kiêu chợt có một đệ tử của bốn bang chạy đến cấp báo bảo bọn Tàn Tâm Tú Sĩ bị vây khốn tại Thiên Kỳ Lâm chúng phần nộ phá hỏng hết bảy tám cơ quan máy móc phá hoại nhiều cây cối ở nơi ấy.

Vân Thiên Lý nhíu chặt đôi mày lại hỏi:

- Thế Bang chủ đã truyền lệnh ra sao?

Độc Cô Trí đáp:

- Ta đã truyền lệnh cho tên đệ tử bốn bang cầm cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” thỉnh Hà đường chủ đến ngay Thiên Kỳ Lâm cáo tri cho bọn Tào Lãnh Huyết biết mà yên tâm chờ đợi không được khinh xuất phạm trước bang giới khi chưa có lệnh của bốn bang.

Vân Thiên Lý lại hỏi:

- Bang chủ có nhận diện được tên đệ tử chạy đi báo tin không?

Độc Cô Trí lắc đầu:

- Có đến cả ngàn đệ tử trong bang làm sao ta biết hết được tên họ của chúng. Ta chỉ nhận thấy hần rất quen hình như hần là một tên chấp đỉnh trong Bách Tàn Đại Hội của Vân đường chủ thì phải.

Vân Thiên Lý vụt lên tiếng:

- Có phải hần là tên có thân hình vừa phải, hơi gầy một chút, cạnh má bên mặt có một nốt ruồi đen có lông không bang chủ?

Thấy Vân Thiên Lý thần sắc không yên Độc Cô Trí vội hỏi:

- Hình dáng tên đệ tử ấy đúng như lời của Vân đường chủ vừa nói. Vân đường chủ! Có việc gì thế?

Vân Thiên Lý mặt biến sắc rõ rệt, vội đáp:

- Thừa bang chủ, sợ đã có biến rồi đây bởi khi thuộc hạ đến đây với Vưu Quyên thuộc bất chợt phát hiện trong Thiên Huyền Động có một tên bộ hạ, hình dáng vừa phải, hơi gầy, cạnh má bên mặt có một nốt ruồi đen có lông đã bị điểm huyết bỏ nằm chèo queo trong một góc tối.

Độc Cô Trí vừa biến sắc mắt rực tinh quang. Vân Thiên Lý lại nói tiếp:

- Chắc có lẽ tên bộ hạ đến đây báo tin là địch nhân đã giả dạng rồi đó bang chủ.

Độc Cô Trí nghe nói địch nhân dám giả dạng xâm nhập Thiên Huyền Cốc gạt chính mình lấy cây Chu Hồng Trúc Lệnh thì hằm hằm nổi giận, mặt đỏ bừng lên lộ hần sát khí hãi hùng:

- Thế thì quả lộng hành rồi! Nhưng có ai biết bên địch làm thế với dụng ý gì không?

- Nào đã biết được. Nhưng chắc chắn là hắn đã đánh lừa lấy cây “Chu Hồng Trúc lệnh” của bốn bang.

Đông Môn Liễu cau mày nói:

- Cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” là tín vật hết sức hệ trọng không thể để lọt vào tay địch nhân một cách dễ dàng như thế được hiền đệ! mau truyền lệnh...

Độc Cô Trí cười lạt lớn lời:

- Thúc phục định bảo tiểu đệ truyền lệnh cho toàn bang phí chỉ cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” ngay tức thời và truyền đổi thứ tín vật khác?

Đông Môn Liễu gật đầu:

- Phải như thế chứ! Phải truyền lệnh cho thật gấp mới được.

Độc Cô Trí điểm một nụ cười bí mật:

- Mong thúc phụ tha lỗi cho tiểu đệ, tiểu đệ không thể tuân theo lệnh thúc phụ.

Đông Môn Liễu trước hết ngạc nhiên, nhưng sau đó lão vụt hiểu ra liền cười hỏi:

- Hiền đệ chắc còn có loại cấm nang diệu kế nào khác làm cho địch nhân khiếp phục chứ gì?

Độc Cô Trí mỉm cười gật đầu:

- Thúc phụ quả thật đáng mặt là bậc kỳ tài trong thiên hạ, không ai hiểu được lòng cháu hơn thúc phụ được.

Đông Môn Liễu mát bụng cười hỏi:

- Thế cái kỳ mưu diệu kế của hiền đệ ra sao nói cho chú biết thử coi.

Độc Cô Trí mỉm cười đắc ý vội chỉ vào ống trúc treo bên cho xe nói:

- Những tín vật có uy lực tối cao của Lục Tàn Bang là những cây “Điệu Long Trúc Lệnh” này. Những cây trúc lệnh không phải đều sơn một màu đỏ đâu thúc phụ, có cả bảy sáu màu tất cả là hoàng, hắc, hồng, chỉ, thanh, bạch thay đổi nhau luôn.

Đông Môn Liễu khen ngợi:

- Tuyệt! Tuyệt! Mưu kế của tiểu đệ vô cùng độc đáo đủ thấy sự cao minh của tiểu đệ phi thường đến bậc nào! Nhưng chẳng hay cách thức luân phiên thay đổi trúc lệnh như thế nào hiền đệ.

Được Đông Môn Liễu khen tặng, Độc Cô Trí sung sướng cười đáp:

- Sự luân phiên thay đổi những cây trúc lệnh màu linh được định trước từng ngày một thiên biến vạn hóa không dễ gì biết trước được. Ngày mai đây tiểu đệ sẽ dùng cây trúc lệnh lập thành màu khác bởi thế việc ta để đối phương đánh cắp mất cây Trúc lệnh màu đỏ không khác gì ta đặt sẵn mồi thơm để cá lớn vậy đó thúc phụ.

Đông Môn Liễu vội nói:

- Hiền đệ cũng nên cẩn phải cẩn mật đề phòng mới được, vừa rồi đệ tử Lục Tàn Bang lừa lấy mất cả “Chu hồng trúc lệnh”, do vậy cũng đủ biết toà Thiên Huyền Cốc như tường đồng vách sắt của hiền đệ vẫn có thể bị địch nhân xâm nhập rồi đó.

Độc Cô Trí nói:

- Cám ơn thúc phụ đã có lòng chỉ bảo! Có điều cháu nghĩ kẻ đã tiếp ứng cho La Đại Cuồng tại Thiên Huyền Kiêu phần nhiều là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ, còn kẻ đã giả mạo đệ tử Lục Tàn bang là ai, thật cháu khó đoán quá.

Đông Môn Liễu vội bảo:

- Hiền đệ hãy lập tức điều tra cho ra gian tế đang lẫn lộn trong bang xong mới có thể yên tâm đối ngoại tranh hùng nếu không nhất cử nhất động, của chúng ta sẽ lọt vào mắt đối phương hết, như vậy không phải chuyện chơi đâu.

Nghe đến đây Độc Cô Trí vâng dạ đáp:

- Thúc phụ hãy yên tâm chúng ta hãy trở về ngay Thiên Huyền Cốc đã và tiểu diệt sẽ truyền lệnh lột da hắn đem treo ngay trong Thiên kỳ Lâm để làm gương.

Vân Thiên Lý chợt lên tiếng:

- Thỉnh thị bang chủ về vụ bọn Tàn Tâm Tú Sĩ đang bị vây khốn trong Thiên Kỳ Lâm sẽ phải xử trí ra sao ạ?

Độc Cô Trí cau mày nói:

- Ta định bế cốc mười hôm truy tầm gian tế, nếu còn lấy thêm người mới nữa, sẽ có nhiều chuyện phiền phức lắm, tốt hơn không nên thân nhận bọn chúng.

Vân Thiên Lý lật đặt thưa:

- Thưa bang chủ, trong ba người này, trừ Thiên Á Chân Nhân Bảo Tàn Tử là tuy hơi yếu kém hơn, còn Tàn Tâm Tú Sĩ Tào Lãnh Huyết với Vô Tình Trạch nữ Vân Hương La đều là hạng nhân vật có võ công cơ trí đáng liệt vào hạng thượng đẳng cả, nếu ta không dùng họ nữa, sẽ uổng công ta tổ chức cuộc Bách Tàn Đại Hội lắm.

Độc Cô Trí bỗng trừng mắt nói:

- Ai bảo không thân nhận? Bọn bang đã thân nhận được “Vạn Cổ Thương tâm” Bạch Bất Bình rồi, cần gì phải tiếc bọn hai trai một gái ấy nữa.

Thấy Độc Cô Trí đã quyết ý, Vân Thiên Lý không dám nhiều lời vội đáp:

- Bang chủ đã quyết định vậy để thuộc hạ lập tức truyền lệnh cho bọn đệ tử canh gác Thiên Kỳ Lâm thả ngay bọn Tào Lãnh Huyết khỏi rừng.

Độc Cô Trí vụt chặn lại nói:

- Sao Vân đường chủ lại làm thế, đường chủ định thả bọn chúng thật sao?

Vân Thiên Lý hơi ngạc nhiên:

- Dạ bang chủ đã quyết định không dùng họ nữa, thuộc hạ thi hành theo ý bang chủ.

Độc Cô Trí lắc đầu cười nhạt:

- Đường chủ lầm rồi. Ta lệnh “loại bỏ” bọn chúng chứ đâu phải “thả” bọn chúng, “loại bỏ” với “thả” khác nhau Vân đường chủ hiểu ý ta chưa?

Vân Thiên Lý nghe nói ngẩn người, Độc Cô Trí vội bỗng mỉm cười hỏi:

- Vân đường chủ, vừa rồi đường chủ có bảo rằng Tào Lãnh Huyết với Vân Hương La có võ công cơ trí rất cao minh phải không?

Vân Thiên Lý ngỡ rằng Độc Cô Trí đã hỏi tâm chuyển ý vội gật đầu đáp nhanh:

- Dạ ít ra họ cũng là hạng nhân vật trẻ tuổi tài nghệ tuyệt luân trong đương thế võ lâm, thưa bang chủ.

Độc Cô Trí cười hà hà, tiếp giọng trầm lạnh:

- Nhưng kẻ đa tài đa trí phần nhiều tính tình cao ngạo có phải không?

- Dạ đúng như thế! Đây là thông bệnh của người đời...

Độc Cô Trí chặn lời:

- Một khi đã tâm cao khí ngạo, đến đây đầu nhập Lục Tàn Bang, lại bị Lục Tàn Bang cự tuyệt không dùng, tức nhiên họ thẹn quá hóa giận chứ gì?

Vân Thiên Lý lại gật đầu:

- Lý sở đương nhiên thưa bang chủ!

Độc Cô Trí đột nhiên phá lên cười khanh khách, đoạn bảo Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ chắc đường chủ đã hiểu rõ ý bốn tọa rồi chứ. Để lại sẽ gây phiền phức mà lại thả đi tất sinh thù oán, một khi không cần dùng họ nữa diệt đi là xong.

Vân Thiên Lý đến giờ nghĩ ra:

- Thuộc hạ đã hiểu ý bang chủ thuộc hạ...

Độc Cô Trí chợt đỡ lời:

- Nếu đã hiểu đường chủ hãy lập tức phác động ngay Ất Mộc Thần Lôi trong Thiên Kỳ Lâm cho họ nát thịt tan thân là xong.

Đông Môn Liễu nghe tới đây bỗng gật đầu xen lời:

- Hiền diệt, linh trí của hiền diệt đã bắt đầu linh mẫn trở lại rồi đó. Người xưa có nói:

“lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu”, sống trong giang hồ đầy hiểm ác, nếu muốn tài giỏi hơn người để được độc bá quần hùng, điều quan trọng nhất không ngoài bốn chữ “thiết tâm lật thủ”.

Vân Thiên Lý cũng thầm phục quyết định nhanh chóng của Độc Cô Trí, lập tức cúi đầu lãnh mạng đến ngay Thiên Kỳ Lâm, chuẩn bị phát động “ất mộc thần lôi”, môn ám khí lợi hại có một không hai, ám hại bọn Hạ Hầu Quyên với danh hiệu và tướng mạo thay đổi là Tào Lãnh Huyết.

Còn Độc Cô Trí thì dẫn Đông Môn Liễu đi xuyên qua “Thiên Huyền Động” trở về “Thiên Huyền Cốc”.

* * *

Tại Thiên Kỳ Lâm, sau khi La Hương Vân bị rắn độc cắn trúng ngay khi còn ở trên ngọn cây cao, cả ba định phải bỏ phương pháp phi hành trên đọt cây nhảy xuống mặt đất.

Cũng may Trắc Dật Luân là đệ tử của “Nhất Thiếp Thần y” Diệp Thiên Sĩ thông thạo về y thuật nên chàng vội chữa khỏi vết rắn độc cho La Hương Vân.

Không ngờ giữa lúc vết thương của La Hương Vân vừa được chữa khỏi các loại ám khí mai phục trong Thiên Kỳ Lâm bỗng thay phiên phát động công kích ba người tới tấp như mưa bão.

Hạ Hầu Quyên tức giận sôi mầu lập tức thi triển ngay môn tuyệt kỹ của sư môn là “Bàn nhược phạt chưởng” một lúc phá tan bốn năm ổ máy mai phục phá hủy khá nhiều cây cối trong khu rừng nguy hiểm ấy.

Giữa khi bọn trực dịch đệ tử Lục Tàn bang phụ trách canh giữ Thiên Kỳ Lâm đang kinh hồn bạt vía định báo cánh để cầu cứu thì đột nhiên từ phía sau cánh rừng vụt xuất hiện một người, người này lập tức quát bảo Hạ Hầu Quyên:

- Tào Lãnh Huyết ngươi vừa mới đầu nhập bốn bang tại sao ngươi lại dám to gan hủy hại đồ vật của bốn bang thế hả?

Hạ Hầu Quyên cười lật một tiếng xéch ngược mày nói lớn:

- Tôn giá đừng có trách tội người ta không lẽ những thứ mai phục có độc trong Thiên Kỳ Lâm của Độc Cô Bang chủ dùng làm lễ vật kiến diện những kẻ vừa mới gia nhập quý bang sao?

Kẻ vừa xuất biện lớn tiếng đáp:

- Phàm kẻ mới đầu nhập bốn bang theo lệ phải trải qua các cuộc khảo nghiệm kinh dịch càng khó càng chứng tỏ kẻ ấy tài nghệ lỗi lạc đáng được bốn bang nể trọng. Đây là một việc hết sức vinh dự nhiều người mong muốn đều không được tại sao Tào bang hữu lại nỡ oán trách...

Không chờ cho đối phương nói hết Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời:

- Tôn giá đã phụng mạng Độc Cô Bang chủ đến đây, tôn giá định xử tội bọn này ra sao?

- Độc Cô Bang chủ ra lệnh tại hạ dẫn chư vị rời khỏi Thiên Kỳ Lâm, chư vị sẽ được gặp mặt Hà đường chủ tại bìa rừng và sẽ do Hà đường chủ an bài chức vị cho chư vị.

Hạ Hầu Quyên nghe nói vội ngẩng vắn “Mặt Ngự Truyền âm” kêu Trác Dật Luân:

- Đại ca chúng ta gặp mặt Hà Chương Thiên trước cũng nên chỉ cần sao chế ngự được gã hung đồ tàn phế hai tay ấy sợ gì chúng ta không cứu được Tư Mã tam ca với Đông Môn cô nương.

Trác Dật Luân nhẹ gật đầu Hạ Hầu Quyên vội nói với kẻ vừa xuất hiện:

- Được rồi chúng tôi bằng lòng đi theo tôn giá đến gặp Hà đường chủ. Độc Cô Bang chủ định làm khó dễ bọn này ấy thì quý bang đừng trách bọn này vô lễ đấy nhé.

Người vừa xuất hiện gật đầu:

- Chư vị hãy yên tâm theo tại hạ.

Ngay khi ấy trong rừng sâu bỗng thấp thoáng có bóng người nhìn kỹ lại thấy cở thêm hai vị Hương chủ Lục tàn Bang phụ trách canh gác Thiên Kỳ Lâm xuất hiện.

Hai vị Hương chủ một đạo một tục, đạo nhân tên Thông Diệu bị cụt một tay, còn người thứ nhì là một lão nhân tuổi ngoại ngũ tuần thân hình gầy cao họ Viên tên Chiêu.

Viên Chiêu hỏi ngay người xuất hiện đầu tiên:

- Tôn giá tự xưng phụng pháp nghị của bang chủ...

Người xuất hiện đầu tiên vội đón lời:

- Viên hương chủ hà tất phải nhiều lời, pháp nghị của bang chủ giả mạo sao được mà hỏi tới hỏi lui lời thôi vậy.

Vì không nhận được mặt đối phương, Viên Chiêu lại hỏi tiếp:

- Tôn giá có đem theo đại lệnh đó không?

Người xuất hiện đầu tiên mỉm cười, móc ra cây lệnh bài màu đỏ, hai tay cầm đặt ngay trước ngực để mặc Viên Chiêu cùng Thông Diệu đạo Nhân nhìn ngắm.

Sau khi thấy đối phương có “Chu Hồng Lệnh Trúc” của bang chủ rồi, Viên Chiêu tự nhiên không dám hỏi thêm, lập tức cùng với Thông Diệu đạo nhân song song ôm quyền thi lễ cây trúc lệnh, rồi cả hai vội nghiêng mình đứng tránh sang một bên.

Người cầm cây lệnh bài vội thâu cây “Chu Hồng Trúc Lệnh” lật đặt dẫn đường đi trước, bọn Hạ Hầu Quyên thấy thế vội bước theo sau. Không bao lâu cả bọn đã ra khỏi Thiên Kỳ Lâm.

Nhưng đã ra khỏi Thiên Kỳ Lâm rồi người kia vẫn không dừng bước cứ cầm đầu dẫn mãi bọn Hạ Hầu Quyên ra khỏi luôn “Thiên Kỳ Hiệp” khẩu chừng độ mười dặm.

Hạ Hầu Quyên bấy giờ nóng ruột lập tức dừng mảy gọi lớn:

- Này, vị kia, Hà Chương Thiên đâu sao không thấy hả?

Người kia dừng lại đáp:

- Đang ở Thiên Huyền Cốc.

Tuy nghe giọng nói của đối phương chợt có hơi khác, nhưng Hạ Hầu Quyên không mấy quan tâm ngạc nhiên hỏi:

- Hà Chương Thiên đang ở trong Thiên Huyền Cốc tại sao các hạ lại dẫn bọn này ra tới tận nơi đây?

Trác Dật Luân chợt tỉnh ngộ vụt kêu to:

- Quyên muội....

Người kia bỗng kêu ồ một tiếng chăm chú nhìn Trác Dật Luân sắc mặt vô cùng kinh dị:

- Các hạ là “Thiên Á Chân Nhân” tại sao các hạ lại nói được?

Nói xong người kia lại quay nhìn Hạ Hầu Quyên:

- Còn các hạ là “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết thế tại sao vị chân nhân này lại kêu các hạ là Quyên muội?

Hạ Hầu Quyên không hiểu tại sao Trác Dật Luân bỗng dưng làm lộ hình tích của cả hai, nàng vừa định nhìn chàng thì Trác Dật Luân chợt mừng rỡ cất tiếng kêu lớn:

- Tam ca! Tam ca còn muốn đùa dai với bọn này sao chứ! Tam ca đã bị Quyên muội đâm mù mắt, làm thế nào tam ca lại được lành mạnh dễ dàng nhanh chóng như thế này?

Hạ Hầu Quyên nghe Trác Dật Luân mừng rỡ nói với tên bộ hạ cầm lệnh bài của Độc Cô Trí như vậy mới nhận ra người này chính là Tư Mã Hào đã khéo léo hóa trang một cách tài tình đến nỗi rất khó nhận ra.

Thực vậy sau khi nghe đúng là tiếng Trác Dật Luân, Tư Mã Hào lập tức tháo bỏ những vật hóa trang vui vẻ cười nói:

- Hiền đệ không hiểu vì hiền đệ không chịu nghĩ chứ khi còn ở tại Hồng Diệp Sơn Trang, ngu huynh đã từng khuyên đại ca với nhị ca của ngu huynh ráo nước miếng là đừng làm kẻ điếc kẻ đui nữa vậy có lẽ nào ngu huynh lại đi hứng chịu đem một mắt ra tặng không cho bọn Lục Tàn Bang sao.

Hạ Hầu Quyên nghe Tư Mã Hào nói thế, nàng cảm thấy nhẹ hẫng người, nhưng cũng xen tiếng hỏi giọng thân mật:

- Tam ca, thế ra kẻ đã bị tiểu muội đâm mù một mắt trong cuộc Bách Tàn Đại Hội không phải là tam ca?

Tư Mã Hào nghe Hạ Hầu Quyên xưng hô với mình ngọt ngào như vậy, chàng cũng ôn tồn vui vẻ đáp:

- Đúng! Kẻ ấy không phải ngu huynh, nhưng nếu thực sự Quyên muội có đâm mù một mắt của ngu huynh đi nữa, ngu huynh cũng không dám phản kháng đâu, bởi khi ở Hoài Ngọc Sơn, ngu huynh đã lầm lỡ thất lễ với Quyên muội, đáng lý ngu huynh phải xin lỗi với Quyên muội mới phải đó.

Hạ Hầu Quyên cười xòa:

- Thôi, tam ca chớ nên nhớ lại chuyện cũ làm gì, tiểu muội muốn hỏi thêm, Tư Mã Hào đã không phải là thật thì Đông Môn Phương nhất định cũng là giả, có phải đúng như thế không tam ca?

Tư Mã Hào gật đầu cười đáp:

- Phải! Nếu như “Lật Thủ Thần Tiên” đã nan đào kiếp số, thì hiện giờ ngu huynh làm gì còn được vui vẻ như thế này nữa!

Trác Dật Luân nghĩ mãi chưa đoán ra nguyên do trong vụ này, vội hỏi Tư Mã Hào:

- Đây tam ca, vụ lộng giả thành chân này phải cần có một bản lãnh phi thường mới làm nổi không hiểu vị cao nhân nào đã bí mật giúp đỡ tam ca đấy?

Tư Mã Hào bỗng cười đáp:

- Độc Cô Trí!

Trác Dật Luân kinh ngạc kêu lên:

- Tam ca nói sao? Độc Cô Trí!

Tư Mã Hào đáp:

- Phải! Độc Cô Trí vì muốn nhử biểu thức của y là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đến Thiên Huyền Cốc để giúp đỡ Lục Tàn Bang, nên mới dùng người khác hóa trang thành Đông Môn Phương, như vậy, một là để thử lòng thành thật của đám người đến dự Bách Tàn Đại Hội, hai là một khi tin Đông Môn Phương bị đâm mù mắt loan đi Đông Môn Liễu hay tin tức sẽ nổi giận tìm đến.

Trác Dật Luân hỏi:

- Còn tam ca thì sao? Độc Cô Trí đâu có họ hàng gì với tam ca không lẽ lão ta lại thương hại tam ca, phải người khác giả mạo tam ca?

Tư Mã Hào đáp:

- Lão ta đâu có phải người giả mạo ngu huynh, hai kẻ bị đặt nằm trên tấm ván gỗ trước tiên là Đông Môn Phương giả và Tư Mã Hào thật đấy chứ.

Trác Dật Luân nói:

- Đã một giả một thật, tại sao đột nhiên lại biến thành giả cả hai là sao?

- Việc đó đâu phải bản lãnh của ngu huynh, mà là pháp lực vô biên của “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp lão tiên bối đấy.

Trác Dật Luân hiểu ra liền kêu lên:

- Diệp sư thúc của sư đệ vẫn còn ở trong Thiên Huyền cốc sao tam ca?

Rồi chàng bỗng nhìn đăm đăm Tư Mã Hào hỏi:

- Tam ca! Tam ca đã bị trúng mê hồn tà dược của Độc Cô Trí, quên cả mọi sự việc, tại sao tam ca bỗng tỉnh táo lại như thường, không lẽ Diệp sư thúc của tiểu đệ có thể...

Tư Mã Hào lắc đầu thở dài vụt đón lời:

- Thứ độc môn bí dược làm khổ tâm Diệp lão tiên bối không ít, nhưng cũng may trong khi chữa bệnh tê liệt cho Độc Cô Trí, người đã khám phá được tính chất đặc vị của loại độc môn tà dược của đối phương, nên người đã bí chế ra một thứ giải dược hữu hiệu, để phòng bị về sau có việc phải dùng tới.

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Nếu thế thì thứ độc môn tà dược Đông Môn Phương bị trúng phải nhất định có thể chữa khỏi.

Tư Mã Hào bỗng khoác tay cười nói:

- Không! Thứ thuốc mà nàng bị trúng phải không những chưa thể giải trừ được, trái lại còn có phần nặng hơn là khác.

Trác Dật Luân và Hạ Hầu Quyên đồng cất tiếng hỏi một lượt:

- Tại sao kỳ lạ như vậy hả tam ca?

Tư Mã Hào nhìn hai người mỉm cười rồi nhún mày nói:

- Bởi Đông Môn Phương trước sau cũng chưa thoát khỏi tay Độc Cô Trí, Diệp lão tiên bối vì một mình yếu thế, vô phương cứu nổi chứ tại sao.

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào trong khi nói chuyện chàng không có vẻ gì lo âu cả nên ngạc nhiên hỏi:

- Tam ca, nàng “Lật Thủ Thần Tiên” đã có một mối nhân duyên “hỏa lật đặt” với tam ca, quan hệ giữa đôi bên đâu phải tầm thường, nay nàng đang bị sanh cầm trong hổ huyết, sao tam ca không lo sợ cho nàng là sao vậy?

Tư Mã Hào bật cười:

- Hiền đệ quên rằng cha nàng là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hiện đã có mặt tại Thiên Huyền cốc sao. Lão ta đã nhận lời ở lại giúp sức Lục Tồn Bang, như thế Đông Môn Phương làm gì còn nguy hiểm nữa.

Trác Dật Luân hỏi:

- Diệp sư thúc của tiểu đệ hiện đang ở đâu tam ca có biết không?

Tư Mã Hào cười đáp:

- Diệp lão tiên bối có dặn bọn ta hãy chờ người tại đây. Người còn bận tới “Thiên Huyền Kiều” để tiếp ứng cho một người bạn thân đã trọng tuổi.

Hạ Hầu Quyên hỏi nhanh:

- Vị bạn thân của Diệp lão tiên bối là ai thế tam ca?

- Là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hai?

Tư Mã Hào vừa đáp xong, Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân ba trang nam nữ kỳ hiệp nhất tề giật nảy người kinh ngạc đến tột độ. Hạ Hầu Quyên nhú mày nhăn mặt lên tiếng hỏi trước liền:

- Trong Thiên Huyền Cốc sao lại có lắm chuyện huyền kỳ như thế, làm vì có “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu hai, tam ca. Tư Mã Hào cả cười và đáp:

- Thế mà có mới lạ đấy Quyên muội, Đông Môn Liễu một là thật, hai là giả đàng hoàng.

Nói xong, Tư Mã Hào liền thuật tại câu chuyện xảy ra trên “Thiên Huyền Kiều” cho mọi người cùng nghe.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Nhưng ai là người đóng vai Đông Môn Liễu giả tam ca biết không? Vai tuồng ấy đâu phải dễ đóng, theo tiểu đệ nghĩ kẻ đóng vai ấy nếu không có một công lực tương đương với Đông Môn Liễu thật thì thế nào cùng sẽ bị lộ tẩy và còn bị thảm tử trong tay Đông Môn Liễu thật nữa là khác.

Tư Mã Hào đáp:

- Hiền đệ nghĩ rất đúng võ công của vị Đông Môn Liễu giả quyết không thua Đông Môn Liễu thật, người ấy là “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng, kỳ nhân quán thế uy danh lẫy lừng không kém gì Đông Môn Liễu.

La Hương Vân lắng nghe tới đây vụt mừng rỡ vỗ tay kêu lên:

- A! La bá phụ cũng có mặt...

Nhưng đang kêu chợt thấy Tư Mã Hào sững sốt nhìn mình nàng đâm ngượng, vội nín ngay.

Trác Dật Luân thấy vậy mới sực nhớ ra là nãy giờ mình quên giới thiệu hai người cho quen biết, chàng liền chỉ La Hương Vân cười nói với Tư Mã Hào:

- La cô nương đây lên là Hương Vân là cháu gái của “Kim Tiền Túy ông” La lão tiền bối.

Tư Mã Hào vội quay lại gật đầu chào La Hương Vân, Trác Dật Luân lại cười nói với La Hương Vân:

- Vân muội còn đây là Tư Mã tam ca tên Hào người mà ngu huynh từng nói với Vân muội, Vân muội xem Tư Mã tam ca như của Vân muội vậy nhé.

La Hương Vân chớp chớp mắt gật đầu mặt thoáng chút e lệ tự nhiên của người con gái.

Nhưng sau đó nàng lấy lại vẻ tự nhiên được ngay, nàng vui vẻ cười hỏi Tư Mã Hào:

- Tam ca, bá phụ của tiểu muội ở đâu tam ca?

Tư Mã Hào cũng tự nhiên vui vẻ đáp:

- Những việc xảy ra trên Thiên Huyền Kiều ngu huynh chỉ biết được có một nửa đoạn trước như ngu huynh đã kể thôi chứ một nửa đoạn sau phải chờ La, Diệp nhị lão tiền bối đến giáp mặt mới biết rõ được Vân muội ạ.

La Hương Vân lại hỏi:

- Việc bác em phải giả mạo “Chỉ Phát Vũ sĩ” Đông Môn Liễu, tam ca có biết để làm gì không?

Trác Dật Luân với Hạ Hầu Quyên cũng đang hết sức phân vân về vấn đề này nên cả hai cũng có ý chờ nghe xem Tư Mã Hào trả lời ra sao.

Tư Mã Hào đáp:

- Theo ngu huynh hiểu thì La lão tiền bối giả dạng Đông Môn Liễu trước hết là muốn tìm cách cứu Đông Môn Phương thoát khỏi chốn ma sào hổ huyết vì sợ để lâu sinh ra lắm chuyện không may, sau là nhân đó tìm cách thức tỉnh Đông Môn Liễu để lão ta không dám cuồng ngạo khinh người, xem trời bằng nửa con mắt mà ỷ tài làm bậy gieo thảm họa cho võ lâm.

Hạ Hầu Quyên trước đây đã có lần suýt chết về tay Đông Môn Liễu, nên biết rõ con người lợi hại ấy, cau mày lo lắng nói:

- Độc Cô Trí là một lão ma đầu ác độc, tài trí rất đáng ngại, lão ta đã nắm được địa lợi tuyệt hiểm của Thiên Huyền Cốc, nay lại có thêm Đông Môn Liễu giúp sức trợ oai, khí thế hùng mạnh ngút trời sợ chúng ta khó lòng đương đầu...

Hạ Hầu Quyên đang nói đến đây đột nhiên sau một vách đá gần đó có tiếng cười khanh khách tiếp theo là một giọng nói hiền từ:

- Đúng lắm, chẳng những khó lòng đơn cự mà còn khôn đồn nguy hiểm nữa là khác.

Nguy đến “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng còn suýt chết oan dưới Thiên Huyền Kiều nữa đấy!

Tiếng nói vừa dứt liền theo là một bóng người linh không bay vút đến đáp nhẹ xuống ngay trước mặt bọn Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân vừa nghe tiếng cười đã đoán ra ngay là “Nhất Thiếp Thần y” Diệp Thiên Sĩ. Quả nhiên đúng như vậy.

Và sau khi Diệp Thiên Sĩ tới nơi mọi người cùng bước lên chào hỏi. Trác Dật Luân vội giới thiệu La Hương Vân với lão hiệp.

Tư Mã Hào với Hạ Hầu Quyên thì khỏi phải giới thiệu bởi Diệp Thiên Sĩ là bạn thân của “Bàn Nhược Am chủ” vả lại chuyện vừa rồi lão cũng đã gặp qua Hạ Hầu Quyên trong Thiên Kỳ Lâm còn Tư Mã Hào thì đã do chính tay lão cứu thoát ra khỏi Thiên Huyền Cốc.

La Hương Vân trông thấy chỉ có một mình Diệp Thiên Sĩ tới nơi, nàng hết sức ngạc nhiên vội lễ phép hỏi:

- Thiên Diệp lão tiền bối, bá phụ của cháu sao không thấy đến với lão tiền bối? Hay người có bận việc gì không vậy?

Diệp Thiên Sĩ với cười đáp:

- La cô nương đừng lo sợ, bá phụ của cô nương tuy lần đầu tiên gặp nạn đến nguy hại tính mạng, nhưng nhờ lão thần thông quảng đại nên suýt chết chứ không sao.

Dứt lời, lão liền thuật lại câu chuyện kinh tâm động phách trên Thiên Huyền Kiều cho các nam nữ hiệp liệt cùng nghe qua một lượt.

Nghe xong, Hạ Hầu Quyên suýt xoa nói:

- Nguy hiểm quá! Nếu La tiền bối không nhờ có một công lực thông thần, khinh linh già dặn thì triển tuyệt kỹ “Xúc cốt thần công” một cách thần tình đến như thế là nguy rồi!

La Hương Vân cũng vẫn sợ toát mồ hôi lạnh, run giọng hỏi Diệp Thiên Sĩ:

- Diệp lão tiền bối, bá phụ của cháu đã may mắn thoát hiểm sao người không đến với tiền bối một lượt?

Diệp Thiên Sĩ nghiêm giọng:

- La lão huynh cần phải ngăn chặn một tai kiếp thảm khốc cho võ lâm sắp diễn ra nên không thể đến đây kịp, chẳng những thế lão phải bồn ba khó nhọc và cần đến sự tiếp tay của chúng ta nữa đấy.

Trác Dật Luân ngạc nhiên nói:

- Độc Cô Trí chỉ định sáng lập Lục tàn Bang với ý định nuốt chửng võ lâm quần hùng thôi chứ ngoài ra còn có thảm họa nào khác nữa đâu lão tiền bối?

Diệp Thiên Sĩ nhếch môi cười khẩy, đáp:

- Độc Cô Trí là tên lão ma gian hiểm khôn lường gần đây hắn nghe có lắm bậc kỳ nhân quái khách kế tiếp nhau tái xuất giang hồ nên hắn hiện đang tìm cách o bế bọn ấy.

Hạ Hầu Quyên nói:

- Độc Cô Trí lợi hại thật lão ta đã kéo được “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu về giúp lão được một tay rồi cơ mà.

Diệp Thiên Sĩ bật cười:

- Đông Môn Liễu tuy lợi hại, nhưng chỉ một “Chỉ Phất Vũ Sĩ” đối địch sao lại với “Kim Tiền Túy ông” hợp với “Bàn Nhược Am Chủ”. Thế nên Độc Cô Trí chưa được hài lòng là vậy.

Trác Dật Luân hỏi:

- Ngoài Đông Môn Liễu không lẽ còn có kẻ lợi hại hơn khiến Độc Cô Trí phải bận tâm lo nghĩ?

Diệp Thiên Sĩ thở dài nói:

- Hiền đệ hãy chịu khó suy nghĩ cho thật kỹ thử xem “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cường với “Chỉ Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu là đôi nhân vật ít khi bén mảng tới giang hồ bây giờ cả hai đều đã xuất hiện như vậy chẳng lẽ lại không có những tên cái thể ma đầu khác tái xuất vô lâm gây giông bão cho thiên hạ sao?

Trác Dật Luân nghe lời Diệp Thiên Sĩ suy nghĩ hồi lâu nhưng chẳng lại lắc đầu cười nói:

- Tiểu đệ xin thua thôi, các bang chính tà trong Trung nguyên...

Diệp Thiên Sĩ chợt cười lạt ngắt lời:

- Cháu chỉ nghĩ riêng ở Trung nguyên này thì làm sao xét thấu, cháu nên nghĩ xa hơn nữa mới được Trác Dật Luân chợt lĩnh hội nhưng chưa kịp mở lời thì Hạ Hầu Quyên bỗng kêu “á” một tiếng vội nói:
- Cháu đã nghĩ ra được bọn ma đầu lợi hại rồi, có phải...

Diệp Thiên Sĩ nhìn Hạ Hầu Quyên đỡ lời:

- Rất có thể cháu đã đoán đúng vì mấy tên ma đầu ấy rất có liên hệ với cháu.

Hạ Hầu Quyên thất thanh nói lớn:

- Nếu Diệp sư thúc đã nói như thế thì chắc chắn là bọn “Hải Ngoại Tam Ma” rồi?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu rồi quay sang hỏi Trác Dật Luân với La Hương Vân:

- Hai cháu có nghe qua danh tiếng của bọn “Hải Ngoại Tam Ma ” không?

Trác Dật Luân trầm ngâm rồi gật đầu:

- Cháu có nghe Túy ân sư nói bọn Hải Ngoại Tam Ma đều có một võ học kỳ tuyệt họ là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phất Ma Quân” Mao Linh Hòa và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu:

- Đúng rồi, Độc Cô Trí đang định mời thêm bọn chúng vô, cùng với Đông Môn Liễu giúp Lục Tàn Bang để độc bá vô lâm.

Hạ Hầu Quyên cau mày nói:

- Thế thì chuyện này kinh khiếp làm chúng ta phải lập tức tìm cách ngăn chặn bọn chúng mới được, chứ nếu để bọn Hải Ngoại Tam Ma bằng lòng đầu nhập Lục Tàn Bang thật không khác gì thêm cánh cho cọp.

La Hương Vân chợt hỏi:

- Bọn “Hải Ngoại Tam Ma” có bản lĩnh tuyệt vời, tại sao bọn chúng chưa hề hoạt động tại Trung Nguyên này?

Diệp Thiên Sĩ nhìn Hạ Hầu Quyên, rồi mỉm cười đáp:

- Hạ Hầu đệ muội có thể trả lời nguyên do vụ này cho La hiền đệ muội nghe.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói:

- Chắc Vân muội đã từng nghe thiên hạ nhắc tới tên tiên sư bá Đại Tuệ Thần ni chứ?

La Hương Vân gật đầu cười đáp:

- Dạ có. Đại Tuệ Thần ni lão tiền bối trước khi chưa thành chính quả đã được đương thế bầu là “đệ nhất cao thủ”.

Hạ Hầu Quyên tiếp:

- Khi xưa bọn “Hải ngoại tam ma” là “Tam Thủ Ma sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma quân” Mao Linh Hòa, “Song Tâm Ma hậu” Văn Tuyết Ngọc đã bị tiên sư bá “Đại Tuệ Thần ni” chế phục nên bọn chúng đã thề độc là ngày nào tiên sư bá còn sống trên đời bọn chúng tuyệt không dám đặt chân tới đất Trung Nguyên vĩnh cửu quốc ngoại.

La Hương Vân hỏi nhanh:

- Chắc hiện giờ lời thề xưa đã mất giá trị rồi phải không? Và cái chết của Đại Tuệ Thần Ni trong giang hồ ai biết tới “Hải Ngoại Tam Ma” làm thế nào biết rõ được vụ này?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách đáp:

- Vân muội, một khi Độc Cô Trí đã định mời bọn “Hải Ngoại Tam Ma” trở về giúp đỡ gây dựng “Lục Tàn Bang” tự nhiên lão ma đầu ấy phải loan tin này cho bọn Tam Ma biết rõ có gì lạ đâu.

La Hương Vân nhú chặt mày liễu, hỏi Diệp Thiên Sĩ:

- Thưa Diệp lão tiền bối...

Diệp Thiên Sĩ cười hì hì đón lời:

- Ta là bạn thân với bá phụ cháu, cháu cứ gọi ta là Diệp sư thúc cũng đủ rồi!

- Thưa Diệp sư thúc, nay vụ chính quả quy tây của “Đại Tuệ Thần Ni” đã bị lộ không hiểu bác cháu có ý kiến gì để kịp ngăn chặn không cho bọn “Hải Ngoại Tam Ma” trở về Trung Nguyên giúp đỡ Lục Tàn Bang không?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:

- Lệnh bá phụ đã có sẵn hai ý định, thứ nhất định giả tạo tin vô căn cứ, đồn đại “Đại Tuệ Thần Ni” vẫn còn sống ở hồng trần khiến bọn “Hải Ngoại Tam Ma” không dám trái lời thề xưa, nghi ngờ không đáng nhận lời mời mọc của Độc Cô Trí, ý định thứ nhì là phải tìm cách đón đường bọn “Hải Ngoại Tam Ma” tìm cơ hội bí mật thí nghiệm thử xem công lực của bọn chúng đã cao siêu tới bậc nào, để bọn mình có thể tùy cơ ứng biến.

Hạ Hầu Quyên tính nét cuồng ngạo, nghe nói vội giương mi cười hỏi:

- Cháu cho rằng việc làm của La lão tiền bối đã quá thừa, cổ nhân có câu “binh tới tướng dã, nước tới đất ngăn”, hà tất phải lao tâm hao lực thí nghiệm bọn Hải Ngoại Tam Ma làm chi cho mất thì giờ.

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười nói:

- Việc làm của La lão quỷ đầu phải thừa, Hạ Hầu diệt nữ có biết rõ được công đức này của Đại Tuệ Thần Ni đã cao siêu đến bậc nào và nếu đem ra so sánh với lệnh sư Bàn Nhược Thần Ni sẽ như thế nào không?

Hạ Hầu Quyên nghiêm chỉnh đáp:

- Môn phật gia tuyệt học của tiên sư bá đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa của vô thượng cảnh giới, tự nhiên phải cao siêu hơn sư phụ của cháu một bậc.

Diệp Thiên Sĩ gục gật đầu nói với Hạ Hầu Quyên:

- Hiền diệt nữ nói phải nhưng cháu thử nghĩ xem tuy sư bá của cháu năm xưa đánh bại được “Hải Ngoại Tam Ma” nhưng thật tình mà xét thì tài nghệ của sư bá cháu chỉ cao hơn kẻ địch một mười một chín thôi. Còn công lực của sư phụ cháu là “Bàn Nhược Am Chủ” thì ngang hàng với La lão quỷ và lão độc vật Đông Môn Liễu. Như thế đủ biết bọn “Hải Ngoại Tam Ma” lợi hại lắm, không phải tầm thường như cháu nghĩ đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe Diệp Thiên Sĩ nói có lý, nằng vằng dạ đáp:

- Cảm ơn Diệp sư thúc đã chỉ dạy, cháu xin để dạ lưu tâm.

Diệp Thiên Sĩ nhìn nàng tiếp lời:

- Sư phụ của cháu và La lão quỷ xưa kia thì đồng sức ngang tài với bọn Hải Ngoại Tam Ma, nhưng giờ thì hai bên cách biệt nhau quá lâu biết công lực và tài nghệ của họ thế nào mà dám bảo ai hơn ai kém. Bây giờ chúng ta chỉ có nước ra công thăm dò thực lực đối phương may ra mới tìm cách ứng phó nổi, chứ còn không thì đành bó tay phó mặc cho định mệnh an bài thôi...

Hạ Hầu Quyên vội nói:

- Thưa Diệp sư thúc đã có La lão tiên bối ra đi tìm cách ngăn cản bọn “Hải Ngoại tam Ma” không để bọn chúng gia nhập “Lục Tàn Bang” đồng thời thăm dò võ công của Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa và Văn Tuyết Ngọc thâm hậu tới mức nào rồi thì cần gì chúng cháu phải đi nữa!

Diệp Thiên Sĩ nghiêm giọng bảo:

- La lão quỷ chỉ đi thám dò hành động và thực lực của địch chứ nếu muốn cứu vãn tai kiếp cho thiên hạ vô lâm thì một mình lão ta làm sao ác đấu cho lại bọn chúng.

Hạ Hầu Quyên, cười khanh khách nói:

- Thì chính cháu cũng tán thành việc đánh mạnh, nếu không quyết một trận đao quang kiếm ảnh thì làm sao diệt được bọn ma đầu ác độc ấy!

Diệp Thiên Sĩ cười lạt nói:

- Chắc chắn là phải có trận giao tranh khùng khiếp rồi đó. Nhưng trước khi giải quyết bằng võ lực, ta cần phải có đủ người mới thừa sức đối phó với địch nhân. Đằng này nếu chỉ một mình La lão quỷ chúng ta, thử hỏi làm sao chúng ta đủ sức chống cự với bọn “Hải Ngoại Tam Ma”, lại thêm có Đông Môn Liễu mà đòi phá hủy Thiên Huyền Cốc, tiêu diệt bọn Lục Tàn Bang được?

Hạ Hầu Quyên bây giờ mới hiểu rõ ý của vị thần y cái thế, nàng kêu lên:

- Thì ra Diệp sư thúc định sai chúng cháu đi tìm thêm viện binh.

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười gật đầu:

- Hiền đệ diệt nữ thông minh lắm! Nhưng chẳng hay hiền đệ diệt nữ có vui lòng nhận lấy một trọng trách mà riêng diệt nữ sắp gánh lấy không?

Hạ Hầu Quyên đang hứng chí, nàng không nghĩ ngợi gật mạnh đầu đáp:

- Góp công vào việc vệ đạo giáng ma, dẫu phải vào núi lửa, cháu cũng không dám từ chối nữa là chuyện gánh lấy một trọng trách. Xin Diệp sư thúc cứ cho cháu biết trọng trách ấy thế nào để cháu và chư huynh muội đây sớm lên đường cho kịp.

Diệp Thiên Sĩ tỏ vẻ bằng lòng, nghiêm giọng như truyền lệnh:

- Phần diệt nữ rất trọng hệ, diệt nữ hãy cấp tốc thỉnh ân sư của diệt nữ là Bàn Nhược Am chủ.

Hạ Hầu Quyên nghe qua bỗng nhú chặt đôi mày, nàng ngập ngừng đáp:

- Thưa sư thúc... sư phụ của cháu đã căn dặn cháu nhiều lần là người quyết tử bỏ chuyện ân oán của võ lâm... cháu sợ người không...

Diệp Thiên Sĩ vội khoác tay cả cười ngắt lời Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu diệt nữ đừng ngại chỉ cần thuật hết mọi sự tình cho lệnh ân sư nghe một khi ân sư của cháu nghe bọn “Hải Ngoại Tam Ma” sắp tái hiện giang hồ gây loạn Trung Nguyên và nghe tin La lão quỷ với Đông Môn Liễu cũng đã tái xuất võ lâm tất nhiên người sẽ biết thiên hạ võ lâm vào vòng phong vân hiểm ác, chú tin chắc ân sư của cháu thế nào cũng không đành lòng ngồi yên được đâu.

Hạ Hầu Quyên nhìn sang Trác Dật Luân và hỏi Diệp Thiên Sĩ:

- Còn Trác đại ca của cháu thì sao?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:

- Trác Dật Luân sẽ phải lặn lội đường xa hơn cháu. Chàng ta phải đi Thiên Sơn thỉnh ân sư cửa chàng là Thiên Sơn Túy Đầu Đà và còn đến Ai Lao Sơn mời luôn vị ân sư thứ hai là Ai Lao Đại Hiệp Quy Vân Bảo Chủ Bành Ngũ tiên Sinh nữa.

La Hương Vân vừa nghe đến tên Ai Lao Đại Hiệp sức nghĩ tới đến cuộc nhân duyên của mình mà Hạ Hầu Quyên đã ra tay mai mối bất giác nàng ửng hồng hai má cúi mặt nhìn xuống đất.

Hạ Hầu Quyên bắt gặp vẻ thẹn thùng của La Hương Vân nàng điểm một nụ cười tinh nghịch bí ẩn nhìn cô bạn gái.

Sau đó nàng quay lưng lại chum chim cười hỏi Diệp Thiên Sĩ:

- Diệp sư thúc không lẽ sư thúc chỉ phái cháu với Trác đại ca chạy đôn chạy đáo còn sư thúc thì ở yên một chỗ hay sao?

Diệp Thiên Sĩ nghe hỏi thì phá lên cười ngặt, lão lắc đầu nói, sẵn vui cũng có ý pha trò:

- Cháu con mà đi phân bì với chú bác già cả thì còn gì nữa đây! May cho chú không có ý ở không hưởng thụ chứ trái lại thì thân già này còn khổ tới bực nào! Nói vậy chứ quãng đường chú phải lặn lội cũng không gần gì đâu đấy nhé!

Nãy giờ đứng nghe Hạ Hầu Quyên cười nói với Diệp Thiên Sĩ đến đây Trác Dật Luân mới lên tiếng hỏi:

- Thưa chẳng hay Diệp sư thúc định đi mời vị tiền bối nào đấy?

Diệp Thiên Sĩ đáp:

- Ta phải đi “Đông Hải Quang Hoa Đảo” thỉnh cầu Đảo chủ Vệ Tam Dân.

Trác Dật Luân gật đầu đồng tình, chàng nói:

- Vệ đảo chủ là một đương thế Thái sơn Bắc Đẩu nhất ngôn trọng hơn cử đỉnh, không ai là không kính trọng ông ấy. Nếu Vệ đảo chủ bằng lòng tới Thiên Huyền Cốc chắc chắn tai kiếp vô lâm sẽ được tiêu giải ngay.

Diệp Thiên Sĩ nhẹ cười nói:

- Lời của hiền đệ nói cũng hữu lý nhưng Vệ đảo chủ quy ẩn tuyệt hải mai danh trên “Quang Hoa Đảo” để sinh tự giáo huấn, ngâm nuôi thể lực đợi chờ cơ duyên hy vọng tái phục cửu quốc, nhiệm vụ của ông ấy vô cùng trọng đại rất có thể ông ấy khó mà phân thân tới đây giúp mình lắm. Do đó mà chú rất lo ngại thể lực của chúng ta kém hơn đối phương. Nhưng dầu sao đi nữa, chú cũng cố gắng hết sức mình, được phần nào hay phần nấy, không thể không đi được.

Hạ Hầu Quyên bỗng chỉ Hương Vân với Tư Mã Hào rồi cười khúc khích hỏi:

- Còn Vân muội muội với Tư Mã tam ca có nhiệm vụ gì không sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ cười đáp:

- La đệ muội không có nhiệm vụ gì có thể đi chung với cháu cho chị em có bạn cũng được.

La Hương Vân nghe nói nàng vui mừng nhìn Hạ Hầu Quyên cười. Hạ Hầu Quyên cũng hết sức bằng lòng nàng tươi cười nói Diệp Thiên Sĩ.

- Thưa Diệp sư thúc, hai cháu đi chung một đường, nếu gặp bọn tà ma tặc đạo “Vô Tình Trạch Nữ” hợp sức với “Bào Hạo Hồng Nhan” thì còn gì hứng thú bằng phải không sư thúc?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu cười khanh khách...

Tư Mã Hào thấy tự nãy tới giờ không ai nhắc đến mình liền lên tiếng nói Diệp Thiên Sĩ:

- Thưa Diệp lão tiền bối, văn bối muốn yêu cầu tiền bối dành riêng cho văn bối một sứ mạng chẳng hay có tiện không?

Diệp Thiên Sĩ quay sang Tư Mã Hào, cười hỏi trở lại:

- Tư Mã lão đệ định yêu cầu gì hãy nói nghe thử?

Tư Mã Hào ứng tiếng đáp:

- Công cuộc vệ đạo giáng ma là trách nhiệm của tất cả mọi người trong võ lâm, thế nên văn bối có ý định trở về Hồng Diệp Sơn trang, mời nhị vị huynh trưởng của văn bối đến giúp sức...

Trác Dật Luân nghe nói chợt lên tiếng chặn lời Tư Mã Hào:

- Tam ca như thế không nên đâu. Theo đệ nghĩ thì...

Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ thấy sao lại bảo không nên? Võ công của nhị vị huynh trưởng của ngu huynh không những cao siêu hơn ngu huynh một bậc ngay đến sự lịch duyệt giang hồ của hai người cũng đã...

Trác Dật Luân đỡ lời Tư Mã Hào:

- Tam ca vì quá quan tâm với đại cuộc võ lâm mà nói vậy chứ đệ nghĩ thì thật tình mà nói thì đệ cũng công nhận võ công của Tư Mã đại ca Tư Mã nhị ca cao siêu vô cùng, kinh nghiệm giang hồ của họ vô tình phong phú, nhưng...

Tư Mã Hào sốt ruột hỏi nhanh:

- Nhưng tại sao họ lại giúp chúng ta không được chứ?

Trác Dật Luân mỉm cười, bình tĩnh đáp:

- Tư Mã đại ca với Tư Mã nhị ca trước kia đã từng xưng bá võ lâm, vì háo danh nên gây khá nhiều nghiệp sát rồi nay họ đã may mắn gột rửa được linh đài trong sạch, tính hướng lạc thú tiêu dao an tâm điều trị tật bệnh, tam ca nghĩ lại xem, như thế lẽ nào chúng ta lại nỡ đành tâm rủ họ trở lại giang hồ ân oán lẫn lộn nữa chứ.

37. Hải Ngoại Tam Ma

Trước mấy câu lý luận hùng hồn của Trác Dật Luân, Tư Mã Hào nghĩ phải, nên chàng không biết trả lời ra sao, đành gượng cười nói:

- Hiền đệ không cho phép ngu huynh trở về Hồng Diệp sơn Trang vậy để ngu huynh theo hiền đệ đến “Bắc Thiên Sơn” và “Quy Vân Bảo” hiền đệ có vui lòng không?

Trác Dật Luân bật cười:

- Đó là việc hay, sao tiểu đệ lại không bằng lòng. Được, anh em sẽ đi chung tới nhau.

Hạ Hầu Quyên thấy đã sắp xếp phân công đâu đó xong xuôi, liền cười bảo Trác Dật Luân:

- Bây giờ tiểu muội với Vân muội lên Bàn Nhược Am tham kiến ân sư của tiểu muội.

Trác đại ca sẽ cùng với Tư Mã tam ca lên Bắc Thiên Sơn và Ai Lao Sơn Quy Vân Bảo tham kiến nhị vị lệnh sư, còn Diệp sư thúc thì đi Đông Hải, đến Quang Phục Đảo hay Quang Hoa Đảo thỉnh cầu Vệ đảo chủ. Ai nấy đã có nhiệm vụ riêng, vậy chúng ta hay tạm chia tay nhau nghe Trác đại ca.

Diệp Thiên Sĩ thấy Hạ Hầu Quyên có vẻ hứng thú nhiều nhất nên lão không ngớt gật đầu và mỉm cười nhìn nàng.

Nhưng Hạ Hầu Quyên không hiểu tại sao Diệp Thiên Sĩ lại mỉm cười nhìn mình hoài nên bất chợt nàng vụt hỏi:

- Diệp sư thúc sao sư thúc cứ nhìn vào mặt cháu cười lạ lùng như vậy:

Diệp Thiên Sĩ không ngần ngại đáp:

- Chú cười vì nghĩ Trác Diệt đã khéo đặt cho cháu cái biệt hiệu ngộ nghĩnh “Bào Hao Hồng Nhan” đấy.
- Sư thúc khéo nói chứ cháu có lớn tiếng quấy rầy la lối ai này giờ đâu!

Diệp Thiên Sĩ cười hà hà đáp:

- Hiền đệ nữ quên rằng “Bào Hao” còn có nghĩa khác tương tự là... “hấp tấp” sao?

Hạ Hầu Quyên vụt nhướn cao mày, hơi có vẻ sùng sộ hỏi lớn:

- Diệp sư thúc là bậc trưởng bối, sư thúc muốn nói gì cứ việc nói thẳng ra đi hà tất sư chú phải nói quanh nói quẩn làm gì. Cháu hấp tấp ở chỗ nào đâu?

Diệp Thiên Sĩ vẫn cười hà hà đáp:

- Đến giờ mà hiền đệ nữ vẫn chưa hiểu ra sao? Vậy trước hết chú xin hỏi cháu nhé, nếu cháu gặp mặt ân sư của cháu là “Bàn Nhược Am chủ” cháu sẽ nói những gì với người?

Hạ Hầu Quyên không chút do dự ứng tiếng đáp ngay:

- Đương nhiên là cháu cung thỉnh ân sư của cháu đến đây giúp sức phò chính nghĩa diệt quần khấu rồi chứ còn nói gì nữa.
- Cháu định thỉnh lệnh ân sư đến đây nội hôm nay ngày mai hay là bữa nào?

Nghe hỏi câu này Hạ Hầu Quyên mới ghen hòng sức nghĩ ra là mình đã hấp tấp thật!

Bởi vậy nàng đỏ mặt gượng cười, giọng ôn tồn trở lại:

- Diệp sư thúc lợi hại quá chừng sư thúc đã bắt bẻ cháu đúng lý lắm. Rất mong sư thúc hãy quy định ngày hôm nào ta sẽ gặp lại nhau tại “Đồng Bách Sơn” đi...

Diệp Thiên Sĩ cười hỏi:

- Chuyển trước chú có hẹn với cháu ngày nào và chỗ nào rồi kia mà, bộ cháu đã quên rồi sao?
- Cháu còn nhớ rất rõ ngày mừng năm tháng năm, địa điểm dưới “Bích Lưu Chương” trong Đồng Bách Sơn.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu, đoạn nói chung tắt cả:

- Đúng rồi, bây giờ chúng ta nên giữ nguyên địa điểm ấy còn ngày giờ đổi lại là mừng năm tháng sáu...

Trác Dật Luân vội nói xen vào:

- Sao sư thúc không triển hạn thêm một hôm nữa, để ngày mừng sáu tháng sáu gặp lại nhau có dễ nhớ hơn không Diệp Thiên Sĩ gật đầu lia lịa:
- Phải đấy! Phải đấy! Đúng ngày mừng sáu tháng sáu tất cả sẽ gặp nhau tại Bích Lưu Chương trong Đồng Bách Sơn. Bây giờ chúng ta có thể chia tay thau hành sự được rồi.

Tư Mã Hào bỗng nghĩ tới một việc, vội cau mày hỏi:

- Thưa Diệp tiên bối,...

Nhưng chàng chưa nói hết lời, Diệp Thiên Sĩ đã đoán ngay ra tâm ý của chàng lão vội chặn nói:

- Tư Mã Hào đệ cứ việc yên tâm, nàng “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương của lão đệ hiện đang được sự bảo hộ của cha nàng, tuyệt không hề hấn gì đâu.

Tư Mã Hào hơi thẹn đỏ mặt, cười nói:

- Thưa Diệp lão tiên bối, ngoài việc ấy ra vân bối muốn hỏi xin lão tiên bối chút ít thuốc ngựa độc vì Độc Cô lão ma có rất nhiều trò quỷ quyết, chúng cháu không thể không đề phòng trước.

Diệp Thiên Sĩ gật đầu nói:

- Thứ độc môn bí được của Độc Cô Trí, khi muốn liệu trù thì hết sức khó khăn, nhưng muốn đề phòng lại rất dễ dàng, vừa phát giác dị trạng các cháu hãy uống ngay chứ Ninh Thanh Tái Tạo Hoàn này của chú là an nhiên vô sự.

Diệp Thiên Sĩ nói xong liền móc ra một bầu thuốc nhỏ, chia tặng cho mọi người, mỗi người ba viên.

Tặng xong đơn được, “Nhất Thiếp Thần Y” lập tức giơ tay từ biệt mọi người, xong lão không khác gì một vệt khói mỏng, mất dần về hướng Đông Hải.

Diệp Thiên Sĩ đi rồi, Hạ Hầu Quyên nhìn Trác Dật Luân vừa thả bước vừa cười hỏi chàng:

- Đại ca định lên “Bắc thiên Sơn” trước hay tới “Quy Vân Bảo” trước?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Bắc Thiên Sơn quá xa, hơn nữa Túy ân sư thường hay có mặt tại Quy Vân Bảo đánh cờ uống rượu với Bành ân sư, có khi vui thú ở lại đấy cả năm nên ngu huynh đành tới Quy Vân Bảo trước nếu may mắn gặp được Túy ân sư ở đấy anh đỡ phải mất một quãng đường dài lặn lội trên sa mạc cát gió.

Hạ Hầu Quyên liếc mắt tình tứ nhìn chàng, đoạn nàng nheo mắt nháy Tư Mã Hào với La Hương Vân đang thả bước song song, rồi nói nhỏ với Trác Dật Luân:

- Đại ca, em có câu chuyện bí mật muốn nói riêng với anh.

Nàng nói tới đó, Vô tình Trạch Nữ La Hương Vân đã hiểu ý cái nháy mắt vừa rồi của nàng nên khẽ thúc vào cánh tay Tư Mã Hào một cái cười nói:

- Tam ca, anh em ta hãy đi chậm lại vài bước, để Hạ Hầu tỷ tỷ nói chuyện riêng với Trác đại ca.

Tư Mã Hào gật đầu mỉm cười, rồi cùng bước chậm lại.

Hạ Hầu Quyên nguyền La Hương Vân một cái nữa, đoạn đi sát vào người Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân hơi đỏ mặt, vội nói nhỏ:

- Quyên muội, có việc gì thế?

Hạ Hầu Quyên phì cười:

- Việc gì đại ca lại đỏ mặt như thế, em chỉ muốn hỏi câu chuyện riêng của Vân muội mà.

Trác Dật Luân ngạc nhiên hỏi:

- Vì Vân muội sao đó?

Hạ Hầu Quyên vội hỏi:

- Đại ca, Bành sư đệ của đại ca đã có gia thất chưa?

Trác Dật Luân khẽ lắc đầu, kể sự hiểu ra, chàng cười hà hà hỏi:

- Hảo chủ ý, bộ Quyên muội định làm mối Bành Bạch Y cho La cô nương đấy à?

- Đại ca thấy họ có xứng đôi không cái đã?

- Uy phụng tường lân, minh châu tiên lộ, thật quả xứng đôi vừa lứa lắm!

- Nếu như đại ca đã tán thành, chuyển đi Quy Vân bảo này, mong đại ca hãy đánh tiếng dùm với Bành Bạch Y sư đệ xem.

Trác Dật Luân vội quay nhìn La Hương Vân đang đi chung với Tư Mã Hào ở phía sau rồi hỏi nhỏ Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội có chắc La cô Nương ưng lấy Bành sư đệ không?

- Về phần Vân muội anh để em lo nếu nhưng còn Bành bạch Y thì phần anh lo nhé.

- Đương nhiên là anh... phải lo rồi. Khi không đem tặng cho chàng ta một cô vợ xinh đẹp như tiên văn võ song toàn lý tưởng như thế chàng ta không bằng lòng thì còn gì nữa.

Hạ Hầu Quyên lườm chàng rồi trợn mắt cười hỏi:

- Đại ca cũng thích một cô vợ lý tưởng như nàng nữa phải không. Nếu vậy để em...

Tuy chỉ là câu nói chơi nhưng cũng đủ khiến Trác Dật Luân đỏ mặt tía tai chàng vội vàng xua tay thất sắc phân bua:

- Tại sao Quyên muội lại nói thế, Trác Dật Luân này đối với em vĩnh viễn là “bất nhị chi thân” rồi, nếu như...

Hạ Hầu Quyên cười duyên nhận lời:

- Thôi được rồi em tin anh. Anh bắt tất phải nặng lời thề nguyện...

Hạ Hầu Quyên nói có hơi to tiếng nên đã bị La Hương Vân nghe được, nàng vội mỉm cười nói lớn:

- Quyên tỷ tỷ, chị hãy mặc Trác đại ca thề, càng thề độc càng hay. Nào là lão thiên hoàng, tình yêu bất nhị, biển cạn non mòn gì, cứ để anh ấy thề đi.

Hạ Hầu Quyên nghe đến đây, bỗng nói nhỏ với Trác Dật Luân:

- Đại ca hãy nhớ thật kỹ, chờ khi nào Vân muội với Bành Bạch Y, hảo sự thành song, kết thành giai ngẫu, khi ấy bọn ta sẽ đem mười hai chữ “địa lão thiên hoàng tình yêu bất nhị, biển cạn non mòn” biến thành hồ lệ cho tuyệt diệu nhé.

Tiếp theo thấy chuyện đã xong Hạ Hầu Quyên liền cười bảo Trác Dật Luân:

- Đại ca hãy nhớ kỹ lời dặn dò của tiểu muội đấy nhé, bây giờ chúng mình bắt đầu chia tay và sẽ tái ngộ đúng ngày mừng sáu tháng sáu tại Bích Lưu Chương Đồng bách Sơn”.

Theo kế hoạch đã định từng cặp đôi nam đôi nữ ai nấy đều chia nhau lên đường.

Dọc đường Trác Dật Luân chợt hỏi Tư Mã Hào:

- Tam ca, sau khi tam ca đi chung với Đông Môn Phương cô nương rồi tại sao tam ca lại bị trúng độc đến nỗi tam ca không nhận ra được tiểu đệ, miệng tam ca cứ lẩm bẩm “Giết Bành Bạch Y” là sao vậy.

Tư Mã Hào cười nói:

- Khi ấy ngu huynh đã hẹn trước với hiền đệ, đúng với thời khắc, ngu huynh nhận được thơ của hiền đệ ngay, nhưng khi vừa mở thơ ra xem không hiểu sao thấy trong thơ chỉ vốn có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y”, trong bụng vừa hết sức kinh dị thì lập tức thần trí loạn mê ngu huynh quên sạch cả chuyện cũ.

Trác Dật Luân gật đầu thở dài:

- Như thế thì quả đúng như lời xét đoán của tiểu đệ rồi.

Tư Mã hào cau mày nói:

- Tuy hiền đệ đã hiểu rõ nhưng ngu huynh vẫn còn hơi mơ hồ, nhân lúc vô sự, bọn ta hãy nghiên cứu kỹ hơn một chút xem.

- Tam ca định nghiên cứu gì đây?

Tư Mã Hào hai mắt sáng rực như điện, gương mi cười hỏi:

- Phong thơ bị bôi thuốc mà chỉ có bốn chữ “Giết Bành Bạch Y” nhất định không phải nguyên thơ của hiền đệ phải không?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Nhất định là như thế rồi, trong bức nguyên thơ, tiểu đệ đã viết đủ những lời của chúng ta đã định trước.

- Nhưng thế thì ai là kẻ đã đánh tráo bức thơ ấy?

- Còn phải hỏi tự nhiên là Hà Chương Thiên, tên trảo nha thân tín của Độc Cô Trí chứ còn ai nữa?

Tư Mã Hào suy nghĩ rồi nói:

- Hà Chương Thiên đã làm cách nào biết rõ được hiền đệ sẽ giả trang thành Bành Bạch Y, nhất là chỉ trong thời gian đã chỉ định, phần người đưa thơ cho ngu huynh, làm sao có đủ thì giờ chuẩn bị để đổi được bức thơ có bôi thuốc mê của hiền đệ?

Trác Dật Luân cười nói:

- Lý do này hết sức đơn giản, nhất định trong khi bọn mình thương lượng với nhau đã không may bị Hà Chương Thiên nghe rõ hết.

Tư Mã Hào lắc đầu:

- Ngu huynh còn nhớ rõ ràng trong khi bọn ta bàn kế với nhau, ngu huynh đã hết sức cẩn thận để ý xung quanh, chưa hề thấy có một kẻ thứ ba. Như vậy chuyện cơ mật của bọn mình làm sao lộ được.

Trác Dật Luân nhìn Tư Mã Hào, cười đáp:

- Tam ca đừng quên người yêu ca tam ca là Đông Môn Phương, chính nàng là kẻ thứ ba đẩy tam ca ạ!

Tư Mã Hào cau chặt mày hỏi:

- Không lẽ Đông Môn Phương thông đồng với Hà Chương Thiên phản bội bọn ta?

Trác Dật Luân cười lạt:

- Tại sao lại không thể được? Nàng đã trúng phải thư mê hồn kỳ độc, nàng là kẻ nhất tâm nhất ý muốn đến Đồng Bách Sơn, một khi nàng đã nghe rõ được mật nghị của bọn mình, Hà Chương Thiên chỉ cần kiểm cách hỏi nàng là nàng nói hết tất cả cho hắn nghe, có gì lạ đâu.

Tư Mã Hào nghe đến đây mới hiểu ra, chàng kêu lên:

- À! Thì ra là như vậy! Hèn gì hôm ấy tại lữ điểm, quả thật ngu huynh có trông thấy kẻ lạ mặt đứng nói chuyện với nàng.

Trác Dật Luân cười nói:

- Chuyện đó thật ra chính lỗi ở bọn ta đã sơ ý không nghĩ tới việc Đông Môn Phương bị trúng phải thuốc mê bị đối phương lợi dụng.

Tư Mã Hào thở dài nói:

- Thật đúng là “Đương cuộc giả mê, bàng quan giả thanh”! Vì chút sơ thất ấy mà suýt chút nữa ngu huynh với Đông Môn Phương cả hai phải thọ thảm nạn, mỗi người mất một mắt rồi.

Trác Dật Luân cả cười tiếp lời:

- Và cũng may là “cát nhân thiên tướng”, tiếng tăm của Đông Môn cô nương quá lừng lẫy, khiến Độc Cô Trí không dám làm hại nàng. Còn tam ca thì may được tề sư thúc là “Nhất Thiếp Thân Y” hết lòng bảo hộ, dùng diệu kế lấy giả đổi làm thật chứ, nếu không trong cuộc “Bách Tàn Đại Hội” hai người đã bị Quyên muội đâm mù mắt rồi còn gì.

Tư Mã Hào sực nhớ tới tình cảnh khi cuộc Bách Tàn Đại Hội khai diễn, bất giác lạnh người, sợ toát mồ hôi lạnh.

Trác Dật Luân đảo đi đảo lại cặp tinh quang sáng rực, cười hỏi Tư Mã Hào:

- Nay tam ca, trong khi Quyên muội giả mạo thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, sắp dùng kim đâm vào mắt đôi nạn nhân bị cuốn chặt trong tấm vải trắng, tiểu đệ đã truyền thanh lưu ý nàng, nhưng cùng lúc ấy nàng lại nghe có tiếng truyền âm của kẻ khác bảo nàng cứ yên tâm hạ thủ để Vân Thiên Lý khỏi sinh nghi, căn cứ theo đó vậy chắc có lẽ kẻ đã thi triển môn “Mật Ngữ Truyền Thanh” cho nàng là Diệp sư thúc của tiểu đệ, đúng như thế không tam ca?

Tư Mã Hào gật đầu:

- Phải chính Diệp lão tiên bối đây! Người vừa lo cứu thoát ngu huynh vừa bất ngờ hay hiền đệ với Quyên muội hóa trang thay tên đổi họ đến tham dự Bách Tàn Đại Hội, lại còn lo cho La lão tiên bối với cháu gái là “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân đang cần sự tiếp ứng của người khiến người quýnh quáng cả chân tay, tội hết sức nói!

Trác Dật Luân cũng gật đầu nói theo:

- Trước tình trạng lộn xộn như thế nếu đổi là bọn mình thì chắc bọn mình rối loạn tâm thần không biết đâu mà rờ. Thế mà Diệp sư thúc đã hết sức điềm nhiên ứng phó một cách tài tình thật đáng cho ta kính phục vô cùng!

Tư Mã Hào chợt hỏi qua chuyện khác:

- Nay hiền đệ, đối với vụ Độc Cô Trí định sáng lập Lục Tàn Bang cốt mời mọc cho được nhóm Hải Ngoại Tam Ma với Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu tham gia gây tai kiếp cho võ lâm, theo ngu huynh có một cách nhìn khác hẳn mọi người.

- Tam ca có cao kiến gì nói đệ nghe thử?

- Ngu huynh thấy rằng nếu như bọn Hải Ngoại Tam Ma không đến là đại phước cho Độc Cô Trí, còn bằng ngược lại thì sẽ mang tới cho tên Lục Tàn bang Chủ một đại họa không vừa!

- Sự nhận xét của tam ca quả thật phi thường. Vậy tam ca hay nói rõ cho tiểu đệ nghe xem.

- Tiểu đệ thử nghĩ kỹ coi thân phận của bọn Hải Ngoại Tam Ma như thế nào đã là biết ngay. Nghĩa là một khi họ đã biết rõ lời thề năm xưa không còn hiệu lực, hùng tâm của họ đột khởi ngay, do đó ba cái chức vụ con con của Lục Tàn Bang đâu có làm họ vừa lòng được.

- Tam ca nói rất chí lý bọn “Hải Ngoại Tam Ma” đâu phải tầm thường như lão “Chỉ Phát Vũ sĩ” Đông Môn Liễu, một khi họ đã đặt chân vào đất Trung nguyên tất nhiên đã tâm của họ không phải vừa!

Tư Mã Hào đắc ý tiếp lời:

- Đúng! Nhưng có điều này bọn “Hải Ngoại Tam Ma” vì xa cách lâu năm, khi họ vào tới Trung nguyên trước tiên họ sẽ không dại gì gây thù oán trước mà họ sẽ ngoan ngoãn ít lâu chờ khi nào lợi dụng được bọn Độc Cô Trí rồi họ sẽ biến “Thiên Huyền, Thiên Kỳ” lương cốc thành giang sơn của họ.

Trác Dật Luân vỗ tay khen ngợi:

- Cao minh! Cao minh! Tam ca quả thật cao minh! Lý luận của tam ca thật rất hữu lý, như thế công việc ngăn trở “Hải Ngoại Tam Ma” sẽ thành vô ích.

Tư Mã Hào cười nói:

- Nếu La tiên bối có thể tìm cách ngăn cản không cho bọn Hải Ngoại Tam Ma tái nhập Trung Nguyên giải họa trong vô hình được càng hay, nếu không bọn ta sẽ tìm cách ly gián bọn họ với Độc Cô Trí vô hình thù địch như thế cũng đủ giúp chúng ta đại phá “Lục Tàn Bang” một cách dễ dàng!

Trác Dật Luân gật đầu:

- Tam ca nói phải đấy, nhưng trong Lục Tàn Bang còn có thêm một Chỉ Phát Vũ sĩ Đông Môn Liễu nữa, không hiểu lão ta có chịu cùng với con gái lão về hòa với bọn Hải Ngoại Tam Ma hay là...

Không chờ cho Trác Dật Luân nói hết Tư Mã Hào vội ngắt lời:

- Hai cha con Đông Môn Liễu không đời nào chịu về hòa với bọn Hải Ngoại Tam Ma, nhất định là lão phải giúp đỡ Độc Cô Trí, bởi lão và Độc Cô Trí có dính dấp họ hàng thân thích, hơn nữa bọn Hải Ngoại Tam Ma ý đồ sinh ra ngạo mạn chưa chắc họ nể sợ Đông Môn Liễu. Còn tính nết của Đông Môn Liễu lại càng kiêu cuồng tự đại, lão ta đời nào chịu sút bọn hải ngoại hung tà, nhưng phải...

Trác Dật Luân thấy Tư Mã Hào bỗng dừng ngừng giọng vội hỏi:

- Nhưng vì sao? Sao tam ca không nói tiếp?

Tư Mã Hào cười:

- Nhưng vì bọn Hà Chương Thiên với Vân Thiên Lý thường ngày trông có vẻ hết sức trung thành với Độc Cô Trí, song nếu một ngày kia bọn Hải Ngoại Tam Ma một mặt sử dụng oai quyền một mặt đem lợi lộc dẫn dụ biết đâu bọn chúng không phản lại Độc cô Trí cam tâm tình nguyện tận trung với bọn Hải Ngoại Tam Ma.

Trác Dật Luân gục gật đầu lia lịa:

- Tam ca càng nói càng nghe chí lý lắm nếu thế sau khi các vị sư trưởng của chúng ta có mặt tại Đồng Bách Sơn Bích Lưu Chương, ta sẽ bàn với họ hãy tạm ngưng mọi hành động chống đối trực tiếp với bọn Lục Tàn Bang đã mà trước hết chúng ta nên bắt ngay liên lạc với La lão tiên bối đang nghe ngóng hàn vi của bọn Hải Ngoại Tam Ma như thế nào rồi sau đó chúng ta sẽ quyết định. Như vậy có lẽ hơn đấy tam ca.

Tư Mã Hào thở dài:

- Vô luận bọn Hải ngoại Tam Ma có vào Trung Nguyên hay không hoặc bọn chúng có tranh dành quyền thế với Độc Cô Trí đi nữa, tóm lại địa thế của Thiên Huyền và Thiên Kỳ lưỡng cốc vô cùng hiểm trở lại được Độc Cô Trí ngày đêm để hết tâm trí tu bổ, bố trí đâu đấy cẩn mật, để gì có thể tiêu hủy nổi sào huyết của bọn chúng trừ phi chúng mình có một tuyệt nghệ thần công như chư vị tiền bối, cùng với trí tuệ vô lượng của họ.

- Bởi thế chuyến đi Ai Lao sơn này của hiền đệ thật vô cùng quan trọng, nhưng chỉ sợ khi ấy Quy Vân Bảo chủ Bành lão tiên bối đi vắng thì...

Trác Dật Luân khoác tay cười nói:

- Tam ca đừng lo ngại, vị ân sư của tiểu đệ hiện đang bận lo tịnh tham công phu thượng thừa.

Người không để gì rời khỏi Ai Lao, chuyến đi này của bọn mình chắc thế nào cũng thành công nếu may mắn hơn có lẽ gặp luôn được Túy ân sư ở tại đấy cũng không biết chừng.

Tư Mã Hào sực nghĩ tới một việc mỉm cười hỏi Trác Dật Luân:

- Hiền đệ, à vừa rồi Hạ Hầu cô nương đã thì thầm to nhỏ với hiền đệ vụ gì xem bộ có liên quan tới La cô nương đó?

Trác Dật Luân liền thuật lại mọi sự việc xảy ra trong cuộc Bách Tàn Đại Hội và Vân Thiên Lý đã dùng xảo kế định gả nàng cho Hạ Hầu Quyên đang giả trang thành Tàn Tâm Tú Sĩ khiến nàng hồ chẹn muốn hủy mình cho rồi đời, sau Hạ Hầu Quyên muốn an ủi nàng nên đã tự nguyện đứng ra làm mối nàng cho Bành Bạch Y v.v.

- Ô, hóa ra vừa rồi Hạ Hầu cô nương định nhờ hiền đệ nói lại với Bành Bạch Y.

- Tam ca nghĩ sao về vụ nhân duyên này chứ theo ý tiểu đệ thì thật xứng đôi vừa lứa lắm!

Tư Mã Hào cười nói:

- Một bên là con ruột Ai Lao đại hiệp còn một đằng là thiên kim diệt nữ của Kim Tiên Túy ông, tự nhiên môn đăng hộ đối thế nào cũng sẽ thành công mà.

Dọc đường hai chàng vừa đi vừa cười nói liên miên, nhưng đôi chân của họ vẫn phi hành vùn vụt ngày đêm không dừng lại nghỉ ngơi.

Lộ trình từ Đồng Bách tới Ai Lao tuy xa nhưng đối với cước trình của Trác Dật Luân với Tư Mã Hào mỗi ngày đi xa hơn ngàn dặm, nên họ không xem vào đâu cả.

Họ đi xuyên qua Hồ Bắc, Hồ Nam, vượt khỏi Quý Xuyên là tới Vân Nam.

Dọc đường có vô số thắng cảnh hiện ra trước mắt hai người, đối với Tư Mã Hào, đâu đâu cũng toàn mới lạ, nhưng vì không dám làm hỏng đại sự nên cả hai không tỏ ra lưu luyến đến cảnh vật hữu tình.

Chẳng bao lâu họ đã đi đến Vân Nam rồi tới Ai Lao Sơn, rồi sau cùng đến Quy Vân Bảo.

Theo trí tưởng tượng của Tư Mã Hào đối với Ai Lao Sơn Quy Vân Bảo lừng danh võ lâm nhứt đỉnh, nhà cửa trong Quy Vân Bảo phải nguy nga hùng tráng hoặc Bảo chủ Bành Ngũ Tiên sinh dù có tính ưa đậm

bạc không thích phô trương tới đâu thì ít ra nơi này quang cảnh cũng phải trang nghiêm hơn “Hoài Ngọc sơn Hồng Diệp Sơn trang” của ba anh em chàng ngự trị mới đúng, không ngờ chỗ ở của vị đương thế đại hiệp chỉ là một nơi điền trang tầm thường, vài căn nhà lá đơn sơ không chút tư hào sắc thái của kẻ giang hồ.

Rất không may cho hai chàng là khi họ đến nơi thì Bành Ngũ tiên sinh vừa rời khỏi Ai Lao Sơn được ba hôm, viễn du Vân Mộng Trác Dật Luân tức tối dậm chân thở dài:

- Bọn mình đã phí mất bao nhiêu thời giờ, không ngờ công việc bất thành, tiếc quá đi mất!

Tư Mã Hào vội cười trấn an:

- Hiền đệ đừng buồn, Bành lão tiến bối đi vắng thì bọn mình hãy tìm lên Bắc Thiên Sơn.

Trác Dật Luân không biết tính sao đành gạt đầu tán thành nhưng vừa lúc ấy, thì vị phụ lão trong bảo đã cho chàng hay tin Bành ngũ tiên sinh vắng nhà vội cười nói:

- Bộ hiền đệ định lên Bắc thiên sơn để tham kiến Túy tiên bối chăng?

- Dạ phải!...

Vị phụ lão vội bảo:

- Hiền đệ đừng mất công lên đấy nữa, vì Bành bảo chủ đã rủ Túy tiên bối đi chung với nhau rồi.

Tư Mã Hào nghe nói lật đật giục Trác Dật Luân:

- Hiền đệ, thế thì bọn ta hãy mau mau lên đường quay lại nẻo cũ kéo nhở mất cơ hội nhanh.

Không chờ cho Tư Mã Hào nói hết, Trác Dật Luân vội chấp tay cười hỏi vị phụ lão:

- Thưa Bành tam lão gia, sư phụ của cháu đã xa lánh giang hồ ân oán từ lâu, còn “Bắc Thiên Sơn” Túy ân sư cũng ít khi để chân tới hồng trần, khôn ngờ phen này nhị vị ân sư bỗng rủ nhau viễn du chắc là phải có việc gì hệ trọng lắm, không hiểu tam lão gia có biết chuyện gì đã xảy ra không?

38. Cát Hung Họa Phước

ghe Trác Dật Luân hỏi, vị phụ lão kêu Bành tam lão gia cười đáp:

- Lão phu có biết sơ qua, chuyện xảy ra chỉ vì Bành Bạch Y sư đệ của cháu.

Trác Dật Luân giật mình hỏi:

- Bành sư đệ thế nào? Không lẽ...

Bành tam lão gia mỉm cười đáp:

- Bành Bạch Y đã rời khỏi Quy Vân Bảo để ra ngoài học hỏi, hành đạo giang hồ.

Trác Dật Luân tâm thần bị kích động mạnh, chàng thất thanh kêu lên:

- Không... Không lẽ Bành sư đệ đang gặp chuyện không may, có tin về...

Bành tam lão gia lắc đầu cười nói:

- Không Phải! Bốn năm bữa trước có mặt vị võ lâm kỳ khách ghé qua...

Trác Dật Luân hỏi nhanh:

- Vị võ lâm kỳ khách ấy là ai thế tam lão gia?

- Họ Lưu, tên Tế Xuyên!

Tư Mã Hào “ồ” một tiếng và nói - Văn bối biết ra, Lưu lão tiên bối i là người rất giỏi về khoa tướng số, danh trấn giang hồ với danh hiệu Long Trì Tướng ẩn.

Trác Dật luân lại hỏi:

- Thừa tam lão gia, Lưu lão tiền bối có nói gì không?

- Lưu Tế Xuyên có đem tin lên đây, nói rằng “Kim Tiên Túy Ông” La đại Cuồng với “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, hai nhân vật đã xa lánh giang hồ từ lâu, nay họ bỗng dưng tái xuất giang hồ, sợ trong võ lâm sắp có tai kiếp, không tài nào tránh khỏi.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Tin ấy của Lưu lão tiền bối là tin xác thật, nhưng không hiểu có liên quan gì với Bành đệ không vậy?

Bành Tam Lão gia đáp:

- Lúc nhị vị lão gia dùng trà với họ Lưu, lão phu cũng có mặt tại chỗ. Lão phu nghe ba người nói chuyện gì một hồi không biết sau mới nhắc tới Bành thiếu hiệp.

Trác Dật Luân, hỏi ngay:

- Có phải chính Lưu lão tiền bối đã nhắc đến chàng không tam lão gia?

Bành tam lão gia lắc đầu nói:

- Không phải, chính là bảo chủ đã nhắc đến Bành thiếu hiệp trước. Người bảo tại sao mãi tới giờ vẫn chưa thấy chàng trở về Quy Vân Bảo. Không ngờ Bắc Thiên Sơn Túy Đại Sư nghe nói bỗng cười ha hả, xong lão lập tức đưa đề nghị vô cùng lý thú.

Trác Dật Luân hỏi:

- Túy ân sư của tiểu đệ đã đưa đề nghị gì đấy tam lão gia?

Bành tam lão gia cười đáp:

- Túy Đại sư bảo rằng “Long Trì Tướng ẩn” Lưu Tế Xuyên ngoài tài xem phong thủy ra, lão còn rất tài giỏi về khoa bói toán, Bành Bảo Chủ cũng có khoa “Tiên Thiên Dịch Số” hết sức tinh vi, còn Túy đại sư thì thông thạo môn “Tâm Tiên Diệu Đế” của Phật gia, hay là cả ba hãy dùng môn sở trường của mình để đoán đùm hành tung cát hung cho Bành thiếu hiệp, xong sẽ đối chiếu tham chính với nhau để xem thử tài nghệ của cả ba ra sao, xem có điểm nào khác nhau không?

Tư Mã Hào nghe qua vội gật đầu cười nói:

- Đề nghị trên thật hết sức thú vị, nhưng kết quả vụ bói toán của ba người ra sao?

Bành tam lão gia cười đáp:

- Về phương diện hành tung của Bành thiếu hiệp, cả ba đều nói y như nhau. Họ đều cho rằng hành tung của Bành thiếu hiệp đại khái chỉ lẫn quẩn giữa vùng Lương Hồ, nhưng bởi hai tỉnh Hồ Nam với Hồ Bắc, vạn thủy thiên sơn, khó lòng định ra được địa điểm xác thực, nên cả ba đều quyết định lên đường đến Vân Mộng trước nếu không gặp chàng, họ sẽ đến những nơi khác tiếp tục kiếm tìm.

Trác Dật Luân nghe Bành tam lão gia nói xong thì mặt mày buồn xo.

Tư Mã Hào thấy thế vội hỏi:

- Hiền đệ nghĩ gì mà có vẻ âu lo dữ vậy?

Trác Dật Luân vội nói:

- Tam ca thử nghĩ xem, một khi nhị vị ân sư của tiểu đệ phải ra công đích thân tìm kiếm Bành sư đệ như vậy thì làm sao không đang gặp nhiều hung hiểm cho được.

Bành tam lão gia bỗng xua tay cười nói:

- Trác hiền đệ đã đoán nhầm rồi! Không có việc gì hệ trọng lắm đâu?

Trác Dật Luân ngạc nhiên nhưng chưa kịp hỏi thì Bành tam lão gia đã vội tiếp lời:

- Sự cát hung của Bành thiếu hiệp nếu nói đại khái thì cả ba đoán y như nhau, nhưng về tiểu tiết, mỗi người lại đoán một khác.

Trác Dật Luân vội hỏi:

- Thưa tam lão gia đại khái là thế nào, còn tiểu tiết là sao, mong tam lão gia nói rõ cho tiểu điệt nghe với.

Bành tam lão gia đưa ống điều lên miệng kéo một hơi dài rồi nhả khói mù mịt đoạn thủng thỉnh đáp:

- Đại khái là bốn chữ “Tiền hung hậu cát”, tam lão đều đoán giống nhau, còn tiểu tiết theo triệu tượng trọng “Tiên Thiên Dịch Số” của Bành bảo Chủ “minh châu trầm uyên, hoàng kim mai thổ”.

Trác Dật Luân nghe nói mặt mày bỗng lại buồn so, chàng thở dài hỏi:

- Môn “Tiên Thiên Dịch số” của Bành ân sư vốn hết sức linh nghiệm, hình như câu nói không tốt thì phải?

Tư Mã Hào chợt cười nói:

- Sự xét đoán của ngu huynh không giống với ý hiền đệ. Có gì mà không tốt đâu, minh châu mà chìm sâu dưới đáy bể tức là rọi sáng vùng nước đen tối, còn hoàng kim mà chôn xuống đất cũng sẽ tỏa hào quang sáng chói nơi ấy. Như thế là tuyệt chứ xấu sao được.

Trác Dật Luân nghe Tư Mã Hào giải thích càn, chàng cười lạt nói với Bành tam lão gia:

- Tam lão gia hãy nói tiếp cho cháu nghe đi!

Bành tam lão gia gật đầu:

- Còn môn “Lục Giao Thân Quái” của Lưu Tế Xuyên thì cho biết là “Tiên ngộ bạch hổ, hậu ngộ thanh long”.

Tư Mã Hào lại chợt lên tiếng:

- Hai câu bói này thật rất dễ hiểu.

Trác Dật Luân quay lại bảo:

- Nếu tam ca đã đoán ra được, hãy nói ra cho tiểu đệ nghe thử.

Tư Mã Hào đắc ý nói ngay:

- Tám chữ “Tiên ngộ bạch hổ, hậu ngộ thanh long” là quẻ xảm thượng thượng. Nói về hôn nhân tất sẽ tiên bại hậu hợp, phải trải qua đôi ba phen khốn đốn mới thành công, nếu luận về đắc thất, tất tiên hung hậu kiết, bệnh tật thì sẽ tiêu tan còn nếu tìm người phản nài sẽ gặp ở những nơi thâm sơn đại thủy, trong long đầm hổ huyết.

Trác Dật Luân bỗng bật cười xong chàng lại hỏi tiếp Bành tam lão gia:

- Thưa Bành tam lão gia, còn môn “Tâm Quang Diệu Đề” của Túy ân sư như thế nào?

Bành tam lão gia cười đáp:

- Còn vi Phật môn kỳ hiệp, sống quanh năm giữa vùng tuyết trắng giá băng thì đám quẻ lại khác hẳn. Quẻ của lão là “Hồng loan chi hỷ”. Lão bảo là Bành bảo chủ sẽ được một nàng dâu lý tưởng.

Tư Mã Hào sức nghĩ tới vụ Hạ Hầu Quyên định làm mối La Hương Vân cho Bành Bạch Y, bất giác thất thanh kêu lên:

- Tam quang ảo diệu, Phật lực vô biên môn bói toán của Túy lão tiên bói quả thật là cao siêu!

Bành tam lão gia cười nói:

- Tư Mã lão đệ đã nói thế, không lẽ Bành thiếu hiệp đã có tin mừng rồi.

Trác Dật Luân vội nói:

- Hỷ tín thì chưa, nhưng được hay không còn phải gặp mặt Bạch sư đệ đã. Giờ bọn tiểu điệt xin cáo từ tam lão gia, tiểu điệt đang cần gấp nhậm vị ân sư gấp.

Nói rồi, Trác Dật Luân vội cúi đầu chào.

Bành tam lão gia không dám lưu khách để Trác Dật Luân và Tư Mã Hào tự tiện rời khỏi Quy Vân Bảo quay trở về Trung Nguyên.

Dọc đường, Tư Mã Hào vừa đi vừa khen ngợi môn bói toán “Tâm Quang Diệu Đề” của Túy Đầu Đà không ngớt miệng.

Chợt chàng tươi cười quay hỏi bạn:

- Trác hiền đệ, bốn tánh người đời vốn hiếu kỳ, nhất là những nhân vật trẻ tuổi của võ lâm, một khi vụ Độc Cô Trí mở mang Thiên Huyền Cốc, sáng lập “Lục Tàn Bang” được công khai tuyên bố, như Bành Bạch Y đã bước chân tới Hồ Bắc, vì tính hiếu kỳ, chàng có thể dám mạo hiểm vào Đồng Bách Sơn không?

Trác Dật Luân gật đầu:

- Có thể lắm chứ!...

- Một khi Bành bạch Y đã có mặt tại Đồng Bách Sơn, chàng ta có dám cải dạng đổi tên để tham gia cuộc Bách Tàn Đại Hội chăng?

Trác Dật Luân chau mày suy nghĩ rồi đáp:

- Rất có thể lắm. Nhưng lúc ấy tiểu đệ hết sức chú ý xem xét rất kỹ hết thấy quần tào đến dự hội, song không thấy ai đáng nghi là Bành sư đệ cả mà.

Tư Mã Hào chợt phì cười hỏi:

- Lúc ấy hiền đệ có dùng danh hiệu “Thánh Thủ Nhân Tâm” và luôn cả tên Trác Dật Luân tham gia Bách Tàn Đại Hội chăng?

Trác Dật Luân lắc đầu đáp:

- Tam ca đã biết rõ rồi còn vờ hỏi làm gì. Tam ca không rõ muốn được tham dự cuộc Bách Tàn Đại Hội bắt buộc phải là tào nhân sao? Lúc ấy tiểu đệ phải giả vờ câm, đổi là Thiên Á Chân Nhân Bảo Tàn Tử đấy chứ.

Tư Mã Hào cười nói.

- Hiền đệ có thể thay dạng đổi tên, không lẽ Bành Bạch Y không dám cải trang thay tên đổi họ y như hiền đệ sao?

Trác Dật Luân hiểu ý Tư Mã Hào, nhưng chàng chưa biểu đồng tình:

- Tuy tam ca nói rất có lý, nhưng Bành sư đệ tay không gãy, chân không què, mắt không mù, tai không điếc thì làm sao...

Tư Mã Hào khoát tay đỡ lời chàng:

- Hà tất phải tay gãy, chân què, mắt mù, tai điếc thuộc loại “hữu hình tàn khuyết” mới tham dự được sao. Bộ hiền đệ không còn nhớ là còn có loại “vô hình tàn khuyết”, chẳng hạn như “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La.

Trác Dật Luân bỗng kêu lên lộ tiếng, chộp hỏi nhanh:

- Bộ tam ca đã hoài nghi Bành sư đệ tức là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình sao?

Tư Mã Hào gật đầu cười hà hà:

- Ngu huynh không dám quả quyết là Bạch Bất Bình, nhưng ngu huynh liệt “Vạn Cổ Thương Tâm” vào nhân vật đáng nghi nhất. Vả lại...

Tư Mã Hào đang nói bỗng ngập ngừng. Trác Dật Luân nóng ruột hỏi:

- Vả lại thế nào, sao tam ca không nói luôn?

Tư Mã Hào bây giờ mới cười nói:

- Vả lại nếu như “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình có chính là Bành Bạch Y giả trang, thì lại càng hợp với điểm khác mà ngu huynh đã suy luận.

- Tam ca nói sao?

Tư Mã Hào chỉ cười không đáp mà hỏi trở lại:

- Hiền đệ à, có phải “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình đã được Độc Cô Trí thâm dụng rồi chăng?

- Không những chỉ được thâm dụng mà xét theo võ công hỏa hầu của Bạch Bất Bình, Độc Cô Trí sẽ phong chức khá cao cho y nữa là khác Tư Mã Hào hai mắt chợt sáng lên, chụp vai Trác Dật Luân hỏi nhanh:

- Hiền đệ hiền đệ có thấy câu “Minh châu trầm uyên, hoàng kim mai thổ” trong quẻ “Tiên Thiên Dịch số” của Bành đại hiệp như thế nào không?

Trác Dật Luân nghe hỏi, chàng cau mày nghĩ ngợi, hồi lâu bỗng thất thanh kêu lên:

- Tam ca sáng ý thật. “Minh châu trầm uyên, hoàng kim mai thổ”! Đúng quá! Đúng quá!

Tư Mã Hào cũng đắc ý cười theo:

- Nghĩa là hiền đệ thấy có lý rồi chứ gì? Bây giờ ta thử nghiên cứu trở lại lai câu “Tiên ngộ bạch hổ, hậu ngộ thanh long” của quẻ “Lục Gia Thần Quái” của “Long Trì Tướng ẩn” Lưu Tế Xuyên xem sao. Đây này, quẻ ấy nói nếu tìm người đương nhiên phải tìm ở những nơi thâm sơn đại trạch, long đầm hổ huyết đó, hiền đệ thử nghĩ xem “Thiên huyền Cốc” của Độc Cô Trí, mỗi bước đầy đầy hiểm nguy không đúng là nơi “Long đầm hổ huyết” thì là gì nữa có phải không?” Bây giờ, Trác Dật Luân đã từ chỗ kinh dị đến chỗ bái phục tài suy xét của Tư Mã Hào, chàng gật đầu lia lịa:

- Tam ca tài tình thật! Bây giờ đâu tam ca hãy thử phân triết môn “Tâm Quang Diệu Đề” coi thế nào?

Tư Mã Hào bỗng lắc đầu nói:

- Theo ý ngu huynh thì như thế cũng đủ rồi bởi trong môn quẻ “Tâm Quang Diệu Đề” của Túy ân sư chỉ nhắc tới nhân viên của Bành Bạch Y mà thôi.

Trác Dật Luân đột nhiên nhìn Tư Mã Hào đăm đăm bật cười khan.

Thấy Trác Dật Luân cười hỏi có vẻ bí mật, Tư Mã Hào ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ cười gì ngu huynh đó?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Tiểu đệ cười là cười tam ca đã khéo thoắt thoắt, đến chỗ gút mắc khó khăn tam ca nhứt đầu nên mới nói khéo.

Tư Mã Hào ngẩn người hỏi:

- Hiền đệ nói gì lạ vậy, chỗ nào khó hiểu làm ngu huynh nhứt đầu đầu hiền đệ thử nói ra xem.

- Thế trong môn “Tâm Quang Diệu Đề” của Túy ân sư đã nói những gì?

Trác Dật Luân hỏi lại, Tư Mã Hào đáp ngay:

- Ngoài câu “Hồng Loan chi hỷ” còn có câu “Cổ ý trồng hoa, hoa không mọc, vô tình cấm liễu liễu nên cây”. Chỉ có thế thôi!

Trác Dật Luân dán chặt hai mắt nhìn Tư Mã Hào, rồi thủng thỉnh cười nói:

- Căn cứ theo câu “Tiền bại hậu hợp” của Lưu tiên bối cùng với hai câu “cổ ý trồng hoa hoa không mọc, vô tình cấm liễu liễu nên cây”, thì vụ Quyên muội định làm mai La Hương Vân cho Bành Bạch Y chưa chắc thành công.

Tư Mã Hào nghe Trác Dật Luân nói thế chàng lặng im không nói gì cả.

Trác Dật Luân nói tiếp:

- Nếu như Bành Bạch Y với La Hương Vân không lấy được nhau, thì Bành Bạch Y phỏng chừng sẽ gặp được kỳ duyên ở trong Thiên Huyền Cốc cũng nên.

Tư Mã Hào vừa muốn gật đầu nhưng nghĩ sao chàng lại thôi.

Trác Dật Luân nhếch môi mỉm một nụ cười thần bí lại nói tiếp:

- Tam ca thử nghĩ kỹ lại xem, trong "Thiên Huyền Cốc" ngoài "Vô Tình Trạch Nữ" La Hương Vân ra, có lẽ chỉ còn một mình "Lật Thủ Thần Tiên" Đông Môn Phương là người có đầy đủ tài đức và tánh hạnh đáng được Bành ân sư thu nhận làm cô dâu quý như Túy ân sư đã gieo quẻ chúc mừng thôi.

Tư Mã Hào nghe nói bất giác tâm thần bị kích động không yên.

Cho nên khi này Tư Mã Hào đã nhanh nhẩu lớn tiếng đưa ra nào giả thuyết, phân triết, quy nạp, suy lý thao thao bất tuyệt bao nhiêu thì bây giờ chàng cũng cảm miệng im lặng bấy nhiêu, im lặng đến nỗi chàng đứng trơ ra xem y như người bị trời trồng vậy!

Trác Dật Luân thấy thế mới vỗ vai chàng mỉm cười nói lớn:

- Tam ca đừng có lo nghĩ làm gì cho khổ thân, sự tình chỉ đoán vậy thôi chứ có thật đâu mà ngơ ngác đau khổ sớm vậy. Biết đâu bói toán của nhị vị ân sư và của Lưu lão tiên bói lại chẳng bất linh ứng và biết đâu tam ca với Đông Môn cô nương và Bành Bạch Y với La cô nương lại chẳng như ý nguyện, nghĩa là hiệp nữ ngộ anh hùng, kết tóc xe tơ bên duyên giai ngẫu?

Tư Mã Hào nghe bạn khéo an ủi mình nên mỉm cười rồi lái sang chuyện khác:

- Hiền đệ, chúng mình đã nói cả nửa ngày nhưng giờ không hiểu ta nên đi Vân Mộng Trạch hay tới Đồng Bách Sơn vậy?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Nhất định phải đến Đồng Bách Sơn rồi. Không những bọn ta phải đến đó để tìm gặp nhị vị ân sư bẩm cáo những việc đã qua, mà còn phải tìm cách thám thính xem "Vạn Cổ Thương Tâm" Bạch Bất Bình có phải là Bành Bạch Y không nữa. Chừng biết chắc là Bạch Bất Bình chính thật là Bành Bạch Y, ta còn phải tìm cách lưu ý chàng ta, cho chàng ta hiểu là hoa kia đã có chủ rồi để chàng khỏi cướp mất "Lật Thủ Thần Tiên" của tam ca nữa chứ.

Tư Mã Hào nghe nói thì hơi chẹn đỏ mặt, vội liếc mắt nhìn Trác Dật Luân. Trác Dật Luân cũng nheo mắt cười lại vui vẻ...

Rồi hai chàng lại bắt đầu tiếp tục lên đường, từ Vân Nam trở về Hồ Bắc...

* * *

Hạ Hầu Quyên cùng La Hương Vân sau khi chia tay với Trác Dật Luân và Tư Mã Hào, hai nàng vội lên đường với một sứ mạng trọng đại là tìm về báỉ kiến, thỉnh Bàn Nhược Am Chủ Hối Đại Sư ra oai diệt trừ bọn ác ma cường đạo.

Dọc đường hai nàng nghe thiên hạ đồn là gần xung quanh vùng "Động Đình" tại Nhạc Dương thường hay xảy ra nhiều vụ án mạng thảm khốc, một số khá đông đàn bà mang thai nghén đã bị bọn người ác độc, đang đêm len vào nhà mổ bụng móc thai mang đi.

Hạ Hầu Quyên nghe được tin này nàng không khỏi tức giận sôi gan nàng nói với La Hương Vân:

- Vân muội, những vụ giết người thê thảm vô nhân đạo chắc chắn do bọn hắc đạo hung đồ gây ra vì chúng đang cần dùng thứ "Chỉ Hà Xa" để bào chế loại tà dâm dược vật. Chúng ta không thể nào làm ngơ để chúng tự tác được.

La Hương Vân gật đầu nói:

- Nhất định rồi nhưng nếu chúng ta can thiệp sợ làm trễ nải cả công việc của Quyên tỷ cần tìm gặp lệnh ân sư.

Hạ Hầu Quyên xéch ngược mày nói:

- Việc tìm gặp ân sư tuy là một đại sự nhưng không gấp lắm. Vả lại có cần bọn mình chỉ đi vòng thêm một đoạn đường nữa cũng không tốn mấy ngày giờ.

Vì là thân gái La Hương Vân tự nhiên cũng cảm thông nỗi đau khổ của người bàn bà dạ chứa bị mổ bụng lấy thai lên nòng liền gặt đầu đồng ý rồi cùng Hạ Hầu Quyên nhắm thẳng hướng Nhạc Dương đi gấp.

Đến Nhạc Dương hai nàng không thể thè không dắt nhau lên “Nhạc Dương Lâu” nơi được mệnh danh là “Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu” để ngắm cảnh sắc thanh tao kỳ mỹ của Động Đình Hồ.

Bất cứ những danh lam thắng cảnh nào cũng đều được thiên hạ tranh nhau để thơ, bởi thế trên Nhạc Dương Lâu trong tường ngoài tường đều chi chít chữ.

Hạ Hầu Quyên đưa mắt nhìn quanh một lượt bỗng thần sắc biến đổi lạ thường.

La Hương Vân thấy vậy cười hỏi:

- Tại sao thần sắc Quyên tỷ khác thường vậy bộ Quyên tỷ vừa trông thấy gì lạ hả?

Hạ Hầu Quyên liền chỉ vào hai câu thơ trên tường mà nét mực còn mới chưa khô hẳn cho La Hương Vân xem.

La Hương Vân vừa xem vừa lẩm bẩm đọc:

“Nhân hạ càn khôn đa sát khí Vọng trung Ngô Sở hữu yêu phong” Rồi nàng gật gù nói:

- Tuy chỉ là hai câu cảm khái tùy bút nhưng đã biểu lộ không ít tình hoài bi thiên mẫn nhân!

Hai mắt lóng lánh thần quang Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Chắc Vân muội đoán không ra thủ bút của ai phải không? Câu thơ thất ngôn này chính là thủ bút của ân sư chị đấy.

La Hương Vân hết sức bất ngờ ngạc nhiên kêu lên:

- Quyên tỷ có thể nhận được đích xác là bút tích của lệnh sư Bàn Nhược Am Chủ sao?

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười đáp:

- Nhất định rồi. Chị đã theo hầu gia sư từ nhỏ nên đã được người tận tâm dạy bảo cho cả văn lẫn võ lễ nào chị nhận không ra bút tích của gia sư?

La Hương Vân nhướn mày mừng rỡ nói lớn:

- Chị hãy xem kìa hai câu thơ nét mực hãy còn mới nguyên rất có thể là Hối lão tiên bối đã rời khỏi “Bàn Nhược Am” và đã đến Hồ Nam rồi.

- Vân muội có lý lắm, như thế chuyến đi “Động Đình” này của hai ta đã có một giá trị xứng đáng, nếu không, hai ta còn phải...

Đang nói Hạ Hầu Quyên bỗng nhú mày, rồi lại tiếp:

- Nhưng không biết tại sao gia sư đang xa lánh hồng trần, đột nhiên lại tái nhập giang hồ?

- Trước tai kiếp của võ lâm sắp bộc phát, người đại trí tuệ, đại từ bi như lệnh sư, lẽ nào còn muốn nung nấu mãi trong thâm sơn cùng cốc hay sao? Người cần phải nhập thế độ nguy, phạt giá của người đã rời khỏi Bàn Nhược Am, nhân lúc đi qua Nhạc Dương Lâu, nên người đặt bút thành thơ đó.

Hạ Hầu Quyên chột tươi cười nói:

- Vân muội nói nghe hợp tình hợp lý lắm, khiến ngu tỷ vừa đồng ý lại vừa bối phục nữa!

La Hương Vân tủm tỉm cười:

- Đâu dám. Chị đã quá khen!!

Rồi nàng nói tiếp:

- Hiện giờ phạt giá của lệnh sư đang xuất hiện quanh vùng Tam Tương, thế nào người cũng đang có tại vùng Động Đình, biết đâu người không đang ngắm cảnh đang để ý điều tra vụ án “Chỉ Hà Xa”.

Hạ Hầu Quyên gật đầu khen ngợi:

- Ý kiến của Vân muội hay lắm! Chúng ta mau xuống lầu, thả bộ đi tìm thuê một chiếc thuyền nhỏ, du ngoạn Động Đình Hồ trước đi.

Hạ Hầu Quyên vừa nói xong, ngay lúc ấy đột nhiên từ phía dưới “Nhạc Dương Lâu ” có một người đang hăm hở bước lên trên lầu.

Người này trông chưa đầy bốn chục tuổi, ăn mặc theo kiểu nho sinh, y phục màu vàng, mặt trắng trẻo, tướng mạo trông có vẻ oai nghi, nhưng phải cặp lông mày quá rậm và đôi nhãn thần long lanh nên trông rất ác độc.

Thoạt nhìn qua nho sinh áo vàng, Hạ Hầu Quyên và cả La Hương Vân, hai nàng đều đoán ra ngay đối phương là một nhân vật hiểm độc hung tàn.

Nho sinh áo vàng vừa bước lên tới lầu, y cũng để ý ngay Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân. Y không để ý sao được khi hai nàng đều là hạng giai nhân có sắc đẹp mê hồn, đừng nói chỉ tới đàn ông, ngay đến đàn bà trông thấy cũng phải tấm tắc khen thắm, hai tấm nhan sắc mỹ miều tuyệt diệu ấy!

Bắt gặp ánh mắt ngời sáng đậm ác của thư sinh áo vàng khi nhìn thấy nàng và La Hương Vân, Hạ Hầu Quyên bỗng ghét cay ghét đắng tên thư sinh háo sắc.

Nàng nghiêng rằng nói thắm với La Hương Vân:

- Tên khốn nạn này ngó mặt thấy khó thương quá! Không chừng hắn ta chính là tên thâm tặc hạ lưu khốn kiếp mà chúng ta đang tìm kiếm đây Vân muội. Em hãy ngồi yên đây để ngu tử tặng cho hắn một bài học mới được.

La Hương Vân thấy Hạ Hầu Quyên nổi nóng e có điều bất lợi, nên vội lấy mắt ra hiệu, ngăn cản không cho Hạ Hầu Quyên xuất thủ.

Nàng bảo nhỏ:

- Quyên tỷ, biết hắn có phải là tên ác đồ đã mổ bụng đàn bà chữa lấy trộm “Chỉ Hà Xa” hay không. Giờ nếu chị cho hắn nếm mùi lợi hại trước, hắn sẽ rút cổ co đầu thì làm sao chúng ta tìm ra được tung tích bọn sát nhơn. Vả lại Nhạc Dương Lâu là nơi thanh lịch, dành cho tao nhân mặc khách thưởng ngoạn để thư đãi cảnh sinh tình, nếu chúng ta bạo động ở đây, không khéo khách nhàn du phải một phen vỡ mặt kinh hồn thì tội nghiệp họ lắm.

Hạ Hầu Quyên nghe La Hương Vân khuyên phải, nàng nhẹ gật đầu nói:

- Vân muội nói rất có lý, nhưng trông thấy bộ mặt khả ố của hắn ngu tử tức quá!

La Hương Vân mỉm cười nói tiếp:

- Quyên tỷ bình tĩnh có lợi hơn. Nếu như Quyên tỷ muốn nện hắn một trận như tử cho đỡ tức, cũng chẳng khó gì.

Chị hãy liếc thử cặp mắt thâm đẳng đáng ghét của hắn cứ dăm dăm dán chặt vào bọn mình cũng đủ biết hắn mê mết đến thế nào rồi, chúng ta chỉ cần tìm cách dụ hắn ra ngoài “Động Đình Hồ” khi ấy chúng ta tha hồ dân cho hắn một trận có sao đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền gật đầu tán đồng, nàng liền phá lên cười lớn, giả bộ nói:

- Vân muội, nghe nói phong cảnh ngoài Động Đình Hồ tuyệt mỹ lắm, chị em ta hãy xuống lầu tìm thuê một chiếc thuyền nhỏ ngoạn du cho thỏa thích nghe Vân muội?

La Hương Vân đã hiểu ý, liền nheo miêng cười duyên:

- Ngoạn du Động Đình Hồ tự nhiên là thích thú lắm rồi nhưng rất tiếc chị em mình là khách ngoại phương, không thông thạo đường lối phải chi gặp được trang mặc khách tao nhân dẫn dắt thì tuyệt biết mấy phải không tỷ tỷ?

Nói xong, hai nàng liền gọi hầu bàn đến tính tiền rồi cùng nhau tha thướt chuyển gót sen bước xuống Nhạc Dương Lâu.

Nhỏ sinh áo vàng quả nhiên đã mắc bẫy, y lập tức bước xuống theo, bám riết theo sau hai nàng ra tới bờ sông.

Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân đều có chủ ý dạy cho tên dân tộc khốn nạn này một bài học đích đáng nên cả hai cử giả bộ làm lơ, cùng nhau cười cười nói nói, tha thướt bước thẳng tới, như không hề để ý đến hắn ta.

Thư sinh áo vàng nào có hiểu rõ điều đó nên y vẫn cứ bám sát theo hai đóa hoa hồng có gai. Đi mãi đi hoài, không thấy hai nàng tỏ vẻ chú ý tới mình, chừng như y đã sốt ruột không chịu nổi, nên sau cùng, y bỗng bước nhanh lên hai bước, mỉm cười bạo dạn làm quen.

- Thưa...Có phải nhị vị quý nương đang con người hướng dẫn du ngoạn Động Đình Hồ đấy chăng?

Hạ Hầu Quyên khẽ nhếch mày quay ngang tầm mắt cười hỏi:

- Tại sao tôn gia biết rõ thế? Xin hỏi tôn gia quý tánh đại danh?

- Tại hạ họ Vi tên Phong, nãy ở trên Nhạc Dương Lâu tại hạ có nghe nhị vị quý nương nói muốn thả thuyền du Động Đình Hồ, nếu quả đúng như vậy thì hà hà... tại hạ xin tự nguyện làm kẻ hướng dẫn không công cho nhị vị quý nương.

La Hương Vân bỗng nhướng mày liễu, cười hỏi:

- Vi tướng công sao lại tốt với chị em...thiếp quá vậy?

Ba tiếng “Vi tướng công” ngọt ngào trong trẻo từ miệng hoa của La Hương Vân vừa thoát ra, thiếu chút nữa đã khiến Vi Phong toàn thân mềm nhũn, thần hồn điên đảo tiêu tan!

Tuy nhiên, y vội trấn định được ngay lật đật đáp khéo:

- Thưa nhị vị quý nương, gần đây xung quanh hồ Động Đình thường xuất hiện tặc đồ chuyên môn bắt nạt đàn bà con gái nên...nên...

Hạ Hầu Quyên cười lạt vội chặn lời Vi Phong:

- Nếu bọn ác ôn ấy vô phúc đụng vào hai chị em... thiếp thì chắc có lẽ bọn chúng đã đến ngày tận số rồi đấy tướng công ạ!

Vi Phong gật đầu cười nói:

- Vâng! Tại hạ đã nhận ra ngay nhị vị quý nương là trang nữ kiệt, có luyện qua võ công và hỏa hầu khá cao. Nhưng nhị vị hãy nên hiểu rằng bọn ác ôn ấy cũng không phải tầm thường đâu, công lực của chúng cực cao, chỉ sợ...

La Hương Vân làm ra vẻ kiêu ngạo tự phụ, hừ to giọng mũi một tiếng và hỏi:

- Chúng ta là hạng người thế nào. Vi tướng công có biết không?

Vi Phong cười đáp:

- Khang phải chúng ta mà là... hắn. Hắn là đồ đệ thân yêu của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền!

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe nói đều giật mình thất kinh. Hai nàng biết ngay bọn “Hải Ngoại Tam Ma” đã có mặt tại Trung Nguyên rồi, nếu không tại sao học trò của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền lại có mặt tại đây.

Tuy trong bụng lo sợ, nhưng ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn làm ra vẻ thản nhiên, nhưng nàng đổi ngay cách xưng hô:

- “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền là hạng người gì, bỗng cô nương chưa hề nghe thiên hạ nhắc đến tên hắn. Những nhân vật thuộc đệ nhất lưu hảo thủ trong đương kim võ lâm phải nói tới Tam Kỳ Nhị Đế, Nhất Tuyệt Lục Tàn...

Vi Phong vội khoác tay cười hì hì:

- Tam kỳ, Nhị Đế, Nhất Tuyệt, Lục Tàn chỉ là những tuyệt đỉnh cao thủ dưới mắt kẻ phàm phu tục tử thôi, chứ bọn họ bì sao lại “Hải Ngoại Tam Ma” được.

Hạ Hầu Quyên vờ không hiểu chuyện, hỏi:

- Hồi nãy tôn huynh nói là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền tại sao bây giờ lại nói là “Hải Ngoại Tam Ma”?

Vi Phong mỉm cười đáp:

- “Hải Ngoại Tam Ma” tức là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc.

Hiện giờ Hạ Hầu Quyên đã biết chắc gã nho sinh áo vàng tự xưng là Vi Phong là học trò của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, và cũng là tên hung đồ vạn ác, chuyên giết hại đàn bà có chứa đoạt lấy “Chỉ Hà Xà” khắp xung quanh vùng Động Đình Hồ.

Tuy nhiên ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn làm ra vẻ không biết gì, nằng lắc đầu nói:

- Bỗng cô nương không tin bọn Hải Ngoại Tam Ma lại có thể lợi hại hơn “Tam Kỳ, Nhị Đế, Nhất Tuyệt, Lục Tàn” được.

Vi Phong cười nói:

- Cô nương nên hiểu, trong võ lâm hiện tại, chỉ có ba nhân vật có thể ngang hàng với Hải Ngoại Tam Ma thôi.

La Hương Vân xen lời hỏi:

- Ba vị ấy là ai? Vi tướng công có biết không?

Vi Phong gật đầu đáp:

- Họ là “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cường và người thứ ba đáng sợ hơn là “Bàn Nhược Am Chủ” Bách Nhẫn Thần Ni Hối Đại Sư!

La Hương Vân giả bộ mỉm cười nói:

- Ba vị võ lâm tiền bối ấy hình như đang bận tịnh tư thượng thừa công quả, ít khi có mặt trong giang hồ lắm.

Vi Phong cười đáp:

- Cô nương đã nói đúng, bởi thế nên tên ác đồ đệ tử đắc ý của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền hiện giờ ít có địch thủ trong Trung Nguyên võ lâm, nhất là hì hì... về xinh đẹp tuyệt trần của nhị vị quý nương đây rất dễ lôi cuốn lòng tà dâm của hắn lắm. Bởi vậy quý nương cần phải có người đi theo bảo hộ mới tiện.

Hạ Hầu Quyên nhìn Vi Phong, tủm tỉm cười hỏi:

- Vi bằng hữu đã biết tên hung đồ ấy lợi hại đến thế, nhưng không hiểu Vi bằng hữu có đủ sức bảo hộ bọn này chăng?

Câu hỏi bất ngờ của Hạ Hầu Quyên đã khiến Vi Phong cứng họng, y lúng túng không biết phải trả lời ra sao.

Thấy đối phương cứ ngây người lặng thinh, Hạ Hầu Quyên lại nhếch mép cười lạt, làm ra vẻ rất xem thường đối phương.

Vi Phong đỏ mặt, lúng túng một hồi mới nói đại:

- Nhị vị quý nương cứ việc yên tâm tại hạ rất tự tin...

Nhưng La Hương Vân đã phát lên cười khanh khách, ngắt lời:

- Vi bằng hữu tự tin không chưa đủ, phải làm sao cho chị em bồn cô nương đây tin mới được.

Vi Phong nghe rồi thế, y bỗng xéch ngược đôi mày, ngăm tụ công lực chỉ trong nháy mắt, người y tự nhiên lún thấp xuống ba phân!

Đây không phải Vi Phong đang thi triển môn “Xúc Cốt Thần Công” mà đã dùng huyền công khiến hai chân đột nhiên lún sâu xuống mặt đất ba phân.

Làm lún hai chân sâu xuống mặt đất ba phân chưa phải việc lạ, nhưng Vi Phong đã thi triển huyền công mà không hề trông thấy y có chút động tác nào cả mới thật là việc khó.

Hạ Hầu Quyên xoa tay khen ngợi:

- Vi bằng hữu công phu giỏi quá nhưng không biết bằng hữu đang quy tông môn phái nào trong đương thế võ lâm?

Câu hỏi này lại khiến Vi Phong ngần ngại khó đáp.

Thật không hổ danh “Bào Hao Hồng Nhan”, Hạ Hầu Quyên sau đó lại xéch ngược mày liễu mặt lạnh như băng cười lạt nói:

- Tuy Vi bằng hữu có một công lực hãn thế nhưng không ngờ lại nhát gan không dám nói rõ mình thuộc môn phái nào...

Lúc này Vi Phong mới vội xua tay cười hì hì ; - Cô nương đã lầm rồi, không phải tại hạ không dám báo rõ môn phái, nhưng vì tại hạ không muốn đem oai danh của sư môn mình nói ra làm kinh động thiên hạ đây chớ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười:

- Theo thế thì Vi bằng hữu nhất định là đệ tử của một danh sư Vi Phong tưng thế đành phải gật đầu nói bừa:

- Tại hạ là y bằng truyền nhân của “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng!

La Hương Vân thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng, nàng vội mím chặt đôi môi cố nhịn cười, rồi đưa mắt liếc nhìn Hạ Hầu Quyên.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn thản nhiên, làm bộ khoác tay nói lớn:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Chỉ cần Vi bằng hữu là đệ tử của “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng cũng đủ tư cách đóng vai sứ giả bảo hộ bọn này du ngoạn Động Đình Hồ rồi.

Vi Phong không ngờ là hần đã vô tình làm lộ tẩy, nên hần mừng rỡ hỏi:

- Nhị vị quý nương bằng lòng cho tại hạ đóng “hộ hoa sứ giả”?

Hạ Hầu Quyên tươi cười đáp:

- Không những bằng lòng xem vị tướng công là “hộ hoa sứ giả” bọn này còn có ý định xem vị tướng công là... chủ nhân nữa là khác.

Vi Phong sung sướng đến cực điểm, hần cười híp mắt:

- Hay lắm! Vậy nhị vị quý nương hãy làm ơn chờ tại hạ đi thuê thuyền, bảo chủ thuyền dự bị các thức ăn ngon nhất hạng để chúng ta có thể tận ý thưởng ngoạn hết mọi cảnh sắc trên Động Đình Hồ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu tủm tủm cười, Vi Phong mừng rỡ khôn cùng, hần vội đi xuống bờ hồ tìm thuyền, và dặn dò chủ thuyền chuẩn bị tươm tất các thức ăn ngon và mỹ tửu.

Chờ cho Vi Phong đi xa, Hạ Hầu Quyên bỗng cười bảo La Hương Vân:

- Vân muội, chị xin mừng Vân muội đấy!

La Hương Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tỷ tỷ mừng cái gì lạ vậy?

Hạ Hầu Quyên cười khúc khích đáp:

- Mừng bá phụ của Vân muội vừa mới thụ nhận được một y bằng truyền nhân khiến khi không Vân muội được một vị sư huynh như thế không mừng sao?

La Hương Vân phì cười:

- Hắn dám cả gan nói láo, tội hắn đáng chết lắm, Quyên tỷ định xử tội hắn bằng cách nào thế?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Hãy chậm chậm đã, chờ tới giữa hồ bốn bề vắng lặng khi ấy hắn có mọc thêm cánh cũng không chạy thoát được, chừng đó chị em ta tha hồ sửa trị hắn.

La Hương Vân nói nhỏ:

- Hắn là môn hạ của Hải Ngoại Tam Ma, hai nữa hắn vừa mới thi thể môn “Thiên Cân Hóa Thạch” huyền công đó chị không thấy sao, chị nên cẩn thận đừng ỷ lại xem thường hắn nhé.

Hạ Hầu Quyên nhếch miệng cười gật đầu:

- Vân muội yên tâm, phải đối phó với bọn Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa và luôn cả Văn Tuyết Ngọc trong nhóm Hải Ngoại Tam Ma chị em ta rất có thể chưa đủ hỏa hầu chứ còn đối phó với bọn hung đồ như tên Vi Phong này chẳng hạn, chị tin chắc là chúng ta thừa sức.

La Hương Vân chợt hỏi tiếp:

- Hồi nãy Vi Phong chưa hề hỏi qua tên họ và lai lịch của chị em ta, lát nữa nếu hắn có hỏi đến chị coi trả lời ra sao.

Không chút nghĩ ngợi Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Lai lịch có thể nói khác đi, chứ còn tên họ thì không cần phải dấu diếm làm gì...

La Hương Vân hiểu ngay nên vội cười hỏi:

- Quyên tỷ định dùng lại danh hiệu của chị em mình vừa qua là “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La và “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết.

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Phải đấy, Vân Hương La với Tào lãnh Huyết là tên họ chắc chắn dùng được rồi, ngoại hiệu “Vô Tình Trạch nữ” của Vân muội cũng tạm xài được. Duy có bốn chữ “Tàn Tâm Tú Sĩ” của chị là phải thay đổi hai chữ “Tú Sĩ” mới xong.

La Hương Vân chớp chớp đôi nhãn châu, cười nói:

- Quyên tỷ em sửa dùm cho chị nhé.

- Vân muội đừng kêu chị là “Tàn tâm Yêu Cơ” được rồi! Đâu Vân muội sửa lại thử xem.

La Hương Vân bỗng trở mặt kêu lên:

- Á! Quyên tỷ làm sao mà biết trước được tiểu muội định đem “Tàn Tâm Tú Sĩ” chữa thành “Tàn Tâm Yêu Cơ” vậy hả? Quyên tỷ lợi hại quá, Quyên tỷ không chịu dùng danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” thì để tiểu muội thử nghĩ lại xem coi còn danh hiệu nào khác hay hơn không nhé.

Hạ Hầu Quyên vội khoác tay cười bảo:

- Thôi được rồi Vân muội, Vân muội đã có lòng tốt với ngu tỷ như vậy đủ rồi. Bây giờ tạm thời Vân muội hay gọi ngu tỷ là “Tàn Tâm Yêu Cơ” Tào Lãnh Huyết cũng được.

Hai nàng vừa nói chuyện với nhau tới đây thì Vi Phong cũng vừa về tới hắn tươi cười nói:

- Thuyền đã thuê xong, xin mời nhị vị quý nương đi theo tại hạ.

Hạ Hầu Quyên lập tức sử dụng ngay diệu bộ của một ả “Tàn Tâm Yêu Cơ”, nàng đẩy đưa sóng mắt nhiệt tình nhìn Vi Phong, cười duyên dáng đáp:

- Chị em tiểu muội xin cảm ơn tấm lòng tốt ân cần đối xử của Vi huynh, Vi huynh thật đáng mặt anh hùng!...

Hai chữ “Vi huynh” cùng với giọng nói ngọt ngào của Hạ Hầu Quyên quả nhiên đã khiến Vi Phong điên đảo cả thần hồn.

La Hương Vân cũng thầm phục miệng lưỡi tổng tình khéo léo của Quyên tỷ mình!

Vi Phong vội bước đến trước mặt hai nàng, ôm quyền cười nói:

- Tại hạ rất hân hạnh được giúp đỡ nhị vị quý nương, nhưng chưa kịp thỉnh giáo nhị vị quý nương phương danh thượng tính?

La Hương Vân nhoẻn miệng tươi như hoa, nàng cười đáp:

- Tiểu muội La Hương Vân, còn tỷ tỷ của tiểu muội là Tào Lãnh Huyết.

Cái tên “La Hương Vân” thì nghe rất tầm thường, nhưng với ba tiếng “Tào Lãnh Huyết” vừa nghe qua, Vi Phong bỗng đổi sắc kinh dị.

Hạ Hầu Quyên tinh mắt vội lẹ miệng cười hỏi:

- Vi huynh có gì phải kinh ngạc như thế? Bộ Vi huynh cho rằng tên “Tào Lãnh Huyết” của tiểu muội rất khó nghe hoặc đáng sợ lắm phải không?

Vi Phong giật mình vội khoác tay lia lịa:

- Không! Không phải vậy đâu tại hạ thấy phương danh của Tào cô nương đặt khéo lắm đấy chứ. Hai chữ “Lãnh Huyết” nghe rất hay, tỏ cho mọi người biết có cái gì đặc biệt, không vướng chút gì là nhi nữ thường tình ở cô nương.

Hạ Hầu Quyên đưa đẩy cặp thu ba, nhoẻn miệng hết sức tình tứ:

- Vi huynh ăn nói nghe ngọt ngào, êm ái quá! Nhưng xin Vi huynh cho biết chẳng hay mỹ hiệu của Vi huynh trong võ lâm gọi là gì thế!

Vi Phong cười hì hì rồi đáp nhanh:

- Tại hạ đã từng được giới võ lâm kêu là Ngọc Diện Phi Lang.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Thật đúng là một mỹ hiệu. Nhưng có điều hai chữ “Phi Lang” hình như nghe không hay mấy, trùng mấy Sài lang là giống vật vô cùng ác độc, còn Vi huynh thì trái lại rất hiền hậu dễ thương, Vi huynh dễ yêu như con nai tơ vậy đó.

Vi phong đã bị sắc đẹp của mỹ nhân thu hút, đâu còn trí óc phân biệt câu nói móc họng khéo léo tài tình của Hạ Hầu Quyên, nên hấn khoái chí cười nói:

- Xin cảm ơn Tào cô nương đã quá khen! Chẳng hay Tào cô nương với Vân cô nương có mỹ hiệu gì không?

Hạ Hầu Quyên cười khúc khích đáp:

- Hai chị em tiểu muội có “ác hiệu” thì có, chứ làm gì có “mỹ hiệu”.

Vi Phong ngạc nhiên hỏi:

- Tào cô nương nói sao tại hạ không được hiểu?

Hạ Hầu Quyên vội chỉ La Hương Vân cười:

- Ngoại hiệu của... La muội đây là “Vô Tình Trạch Nữ”.

Vi Phong ngắt lời cười nói:

- Vô tình tức là hữu tình, danh hiệu “Vô Tình Trạch Nữ” nghe hay lắm đấy chứ.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách hỏi lại:

- Nhưng còn danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” của tiểu muội thì sao?

Vi Phong chợt kêu lên:

- Tào cô nương nói sao? Cô nương là “Tàn Tâm Yêu Cơ”?

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười đáp:

- Phải! Bộ nghe danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” của tiểu muội Vi huynh đâm hoảng ngán không muốn đi theo bảo hộ bọn tiểu muội?

Vi Phong sợ người đẹp giận thì hồng cả mưi sự nên lật đật đáp:

- Tào cô nương đã nghĩ lầm rồi, tại hạ cảm thấy kỳ lạ vậy thôi mà.

Hạ Hầu Quyên không hiểu liền hỏi:

- Vi huynh bảo lạ ra làm sao hãy nói cho tiểu muội nghe thử.

Vi Phong ngấm nghĩa Hạ Hầu Quyên lần nữa, rồi cười nói:

- Vì tại hạ có một sư muội họ Vũ tên Văn Sương, cũng gọi là Tàn Tâm Yêu Cơ La Hương Vân vụt kêu lên:

- A! “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương là sư muội của Vi huynh à? Mà tại sao tiểu muội chưa nghe nói “Kim Tiền Túy ông” La Đại Cuồng thân nhận qua nữ đồ đệ?

Vi Phong vội nói khéo:

- Vũ Văn sư muội mới được gia sư thân nhận làm đồ đệ không bao lâu nên ngoại giới ít ai biết rõ đấy cô nương.

La Hương Vân phì cười:

- Thế à? Vậy mà tiểu muội cứ ngỡ Vũ Văn Sương là nữ đệ tử riêng của quý sư mẫu chứ.

Câu nói châm chọc của La Hương Vân hết sức hóm hỉnh vì vợ của La Đại Cuồng đã quy tiên từ lâu rồi!

Nhưng Vi Phong biết sao được việc này. Do đó hắn còn thừa cơ nói tiếp:

- Chính gia sư mẫu đã truyền thụ không ít võ công độc đáo cho tệt sư muội đấy và người rất yêu quý nàng.

Hạ Hầu Quyên trong lòng cười thầm vừa bước lên thuyền vừa cười nói:

- Ngoại hiệu ” Tàn Tâm Yêu Cơ” của tiểu muội đã không may giống ngoại hiệu của lệnh sư muội Vũ Văn Sương, chẳng hay Vi huynh có cần tiểu muội đổi danh hiệu khác không?

Vi Phong lắc đầu cười đáp:

- Không hề gì, danh hiệu của hai người ngẫu nhiên tương đồng sẽ đem đến cho võ lâm một giải thoại tân kỳ chứ có sao cô nương.

Tới đây, họ vừa nói vừa cười bước lên du thuyền. Thuyền mở giây lướt ra giữa hồ, Hạ Hầu Quyên mới hỏi tiếp Vi Phong:

- Vi huynh à, lệnh sư muội “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương hiện đang có mặt quanh Động Đình Hồ này không?

Vi Phong gật đầu cười đáp:

- Có? Nhưng Tào cô nương hỏi để chi vậy?

Hạ Hầu Quyên nghe nói Vũ Văn Sương đang có mặt tại đây nàng nghĩ ngay là kẻ giết người lấy trộm “Chỉ Hà Xa” rất có thể là Vũ Văn Sương cũng nên.

Hạ Hầu Quyên vội giả vờ cười đáp:

- Tiểu muội với lệnh sư muội có một ngoại hiệu giống nhau, tự nhiên tiểu muội rất muốn gặp mặt nàng đây Vi huynh.

Vi Phong cười nói:

- Dễ quá! Tộc sư muội tính thích dạo nơi cảnh đẹp, lát nữa thể nào hai bên cũng sẽ gặp nhau trên mặt hồ này.

La Hương Vân bỗng cười hỏi:

- Hình như lạ đó.

Vi Phong ngơ ngác nhìn Hạ Hầu Quyên:

- Cô nương nói lạ điều gì thế?

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Vi huynh nói cái gì trong đám sư huynh sư đệ muội hình như vi huynh có rất đông đồng môn sư huynh đệ phải không?

- Không hiểu công lực hỏa hầu của lệnh sư muội có tài giỏi bằng Vi huynh không?

Vi Phong khẽ nhượng đôi mày ứng tiếng đáp:

- Vũ Văn sư muội là một kỳ tài hiếm có trong võ lâm, tư phẩm hơn người, nàng được xem là độc tú quần luân trong đám sư huynh sư đệ muội, tài nghệ của nàng quả thật cao minh hơn tại hạ một bậc.

Hạ Hầu Quyên càng nghe càng thấy chói tai, liền mỉm cười nói ngay:

- Sao lạ quá vậy Vi huynh?

Vi Phong vẫn chưa nghe ra giọng điệu châm chọc của đối phương, hần vội gật đầu:

- Không nhiều lắm, tất cả có bảy mạng, năm trai một gái.

Hạ Hầu Quyên đoán ra ngay con số năm trai một gái là tổng hợp của bọn đệ tử trong nhóm “Hải Ngoại Tam Ma” nàng bỗng cười lên khanh khách:

- Theo lời đồn đãi của giới giang hồ thì “Kim Tiền Túy ông” La lão tiền bối chỉ có một cô cháu gái thôi. Ngoài cô cháu gái của người ra người chưa hề thừa nhận thêm người đồ đệ nào cả. Hôm nay ngẫu nhiên gặp Vi huynh bọn này mới được biết La lão tiền bối có tất cả bảy người đồ đệ, như thế không khiến tiểu muội cảm thấy kinh dị sao được.

39. Tuyết Sơn Diễm Nữ Ra Tay

Nghe Hạ Hầu Quyên nói xong, bấy giờ Vi Phong mới biết mình đã nói hớ nhưng đã trót lỡ lời, hần khôn khéo vội đáp:

- Cô nương không nên quá tin lời đồn bậy của võ lâm.

La Hương Vân chợt hỏi:

- Nay Vi huynh, trước khi bước chân lên thuyền, Vi huynh có nói gần đây xung quanh Động Đình Hồ thường xuất hiện bọn côn đồ chuyên hiếp đáp đàn bà con gái, có đúng thật như thế không Vi huynh?

Vi Phong tưởng thoát nạn bất bẽ của Hạ Hầu Quyên nên trong bụng mừng rỡ, vội đáp lời La Hương Vân:

- Sự thật đúng như thế đấy cô nương. Nếu Vân cô nương không tin, cô nương cứ việc hỏi thẳng thuyền gia là biết ngay. Chỉ nội đêm hôm qua, trong thành Nhạc Dương đã có ba người đàn bà chưa bị mổ bụng, móc lấy “Chỉ Hà Xa” một cách hết sức tàn nhẫn đấy cô nương ạ.

Hạ Hầu Quyên hai mắt bỗng ngờ lên sáng quắc, nàng nhìn ngay vào mặt Vi Phong trầm giọng hỏi:

- Vi huynh đừng giận Tào Lãnh Huyết này lắm lời, tiểu muội có hai điều nghi vấn định thỉnh giáo với Vi huynh.

Vi Phong cười hì hì nói:

- Cô nương cứ việc hỏi, tại hạ sẽ trả lời ngay!

Hạ Hầu Quyên hỏi ngay:

- Vi huynh là một giang hồ hiệp khách đâu phải là bọn bộ khoái của quan, làm thế nào Vi huynh biết rõ được có ba vụ giết người trộm thai thê thảm đêm qua tại thành Nhạc Dương?

Câu hỏi bất bẻ của Hạ Hầu Quyên đã khiến Vi Phong nghẹn họng, hần ứ ở một hồi mới đáp:

- Tại hạ nghe giang hồ đồn đại như thế đấy cô nương.

Hạ Hầu Quyên cười lạt một tiếng, giở lại giọng trêu chọc:

- Vi huynh không nên quá tin lời đồn bậy của võ lâm Vi huynh ạ.

Câu nói này là của Vi Phong vừa nói ra, bây giờ Hạ Hầu Quyên nháy lại biến thành “Di tử chi mao, công tử chi thuẩn” khiến Vi Phong nhúm chặt mày, sượng sùng không dám nói lên nữa.

Một giây sau, bỗng hần ngược lên gương cười hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Tào cô nương bảo có tất cả hai nghi vấn, bây giờ còn lại một nghi vấn chẳng hay là nghi vấn gì thế?

Thấy đối phương định lái sang chuyện khác, Hạ Hầu Quyên gương mi cười khanh khách:

- Vi huynh có một tài nghệ tuyệt vời, là môn hạ cao của “Kim Tiền Túc Ông” chắc Vi huynh thường tự phụ là một võ lâm hiệp sĩ?

Vi Phong vô phương chối cãi, đành phải gật đầu.

Hạ Hầu Quyên cười lạt hỏi tiếp:

- Đã là một “võ lâm hiệp sĩ” tất phải nhìn xa thấy rộng đởm lượng hơn người, phải lo trừ gian diệt bạo cứu người cô thế yếu đuối, phải vậy không Vi huynh?

Vi Phong lại gương cười gật đầu.

Hạ Hầu Quyên bỗng trầm giọng:

- Kể sát nhân tặc đạo đã dám giết người móc lấy “Chỉ Hà Xa” để phối chế tà dược luyện tà công, sẽ bị thần nhân công phần, Vi huynh không biết rõ vụ này thì thôi, nhưng đã biết rõ rồi, tạo sao Vi huynh không đem tài nghệ và tuyệt học của “Kim Tiền Túc Ông” ra trừ hung khử bạo tạo phúc cho đám lương dân vô tội sống quanh vùng Động Đình Hồ này chứ?

Vi Phong bị Hạ Hầu Quyên chất vấn đến nổi mặt đỏ gay, hần không biết trả lời cách nào cho ổn, đành nói:

- Tào cô nương chỉ trích rất đúng. Vi Phong này thật tình cũng đã có ý định diệt trừ tên ác nhân ấy từ lâu, nhưng chưa gặp dịp, nay bất ngờ gặp được nhị vị cô nương, tại hạ thấy cần phải đi theo bảo vệ nhị vị cô nương trước hay hơn.

Nói xong Vi Phong tự cho là mình đã trả lời khéo, hần bỗng đắc ý phá lên cười hô hô.

Hạ Hầu Quyên hừ giọng mũi một tiếng, không chút nương tay, lập tức hỏi tiếp theo:

- Vi huynh nghĩ sao mà đi nói hồ đồ như vậy. Việc theo sau lưng bảo hộ nhị nữ so với việc trừ bạo cứu lương dân việc nào cần hơn? Chẳng lẽ sự an nguy của Tào Lãnh Huyết với La Hương Vân này lại được Vi huynh coi trọng hơn võ lâm chính nghĩa?

Vi Phong lạnh trí, vụt nhượng mày nói ngay:

- Tào cô nương hỏi vặn tại hạ cả nửa ngày rồi bây giờ cô nương cho phép tại hạ hỏi lại cô nương!

Hạ Hầu Quyên gật đầu buông gọn hai tiếng:

- Cứ nói!

Vi Phong liền cười hỏi ngay:

- Đối với họa biến tai nguy, thường có hai cách đối phó, một là “chế ngự địch nhân ngay khi việc đang xảy ra”, hai là “phòng họa trước khi tai biến xảy ra”, xin Tào cô nương cho tại hạ biết giữa hai cách đó, ta nên dùng cách nào để đối phó hay hơn?

Hạ Hầu Quyên vô tình không hay đối phương gài sẵn cái bẫy bắt bí mình, nên nàng đáp ngay:

- Còn phải hỏi làm gì, phương pháp “Chế ngự địch nhân khi việc đang xảy ra” chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi, còn phương pháp “Phòng họa trước khi tai biến xảy ra” mới là thượng sách chứ.

Vi Phong khoái chí cười ha hả, rồi gật đầu lia lịa, nói:

- Tào cô nương biết được như thế thì tốt lắm! Vậy tại hạ xin hỏi tiếp, trong khi tại hạ chưa truy tầm được hung thủ tại thành Nhạc Dương, tại hạ tận lực bảo hộ nhị vị cô nương, nhị vị cô nương khỏi bị lọt vào tay ác tặc có phải là thượng sách không?

Hạ Hầu Quyên chợt biết mình bị hố, nàng thầm phục miệng lưỡi khéo léo của đối phương. Nàng vội nhìn Vi Phong mỉm cười và hỏi:

- Theo lời Vi huynh vừa nói chắc chắn trên mặt hồ này sắp có tai biến xảy ra?

Vi Phong nhướn mày cười đáp:

- Bây giờ hãy còn sớm chưa tới hoàng hôn. Tại hạ cho rằng khuya nay, thế nào chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm, không tài nào gió lặng sóng yên như thế này được đâu. Nhưng nhị vị cô nương chớ lo ngại.

La Hương Vân cũng cười hỏi:

- Theo cao kiến Vi huynh thì tên tặc tử vạn ác giết chết đàn bà chữa mỗ bụng móc lấy “Chỉ Hà Xa” cốt để luyện công hay để chế thuốc?

Vi Phong không chút suy nghĩ, đáp:

- Cả hai thứ. Tại hạ cho rằng để bào chế tà dược “Tử Mẫu Đoạn Hồn Đơn” cũng có, để luyện môn tuyệt kỹ “Ngũ Quỷ Huyết Hồn Trảo” cũng có.

La Hương Vân thấy Vi Phong trong lúc sơ ý đã tự cung khai sự thật, nàng liền cười lạt một tiếng, dựng ngược mày liễu nói lớn:

- Vân Hương La này rất mong sẽ gặp được tên tặc tử khốn nạn ấy trên Động Đình Hồ để trừng trị một phen, chặt cụt cả hai tay hấn xem hấn có dám giết người để luyện môn “Ngũ Quỷ Huyết Hồn Trảo” nữa không cho biết.

Nghe La Hương Vân nghiêng rằng nói như thế thì Vi Phong giật mình, biến sắc, quét mắt nhìn quanh như vừa phát giác được chuyện lạ ghê khiếp lắm vậy.

Khi ấy, chiếc du thuyền đã ra tới giữa mặt hồ, mệnh mông bát ngát thỉnh thoảng có vài ba chiếc thuyền chài của dân đánh cá, lẹ làng lướt qua. Hạ Hầu Quyên thấy Vi Phong có vẻ sợ hãi liền cười:

- Bộ Vi huynh vừa phát giác tung tích địch nhân hay sao đấy?

Vi Phong vội lắc đầu, hấn vừa nghĩ ra một kế hay mong khắc phục được hai tay nữ kiệt, liền cười đáp:

- Tại hạ có ý định muốn thử môn thủ pháp tân kỳ tại hạ vừa mới luyện xong chứ không có gì cả cô nương.

Đoán biết đối phương có ý khoe khoang tài nghệ La Hương Vân cười khẩy nói:

- Vi huynh, hồi nãy Vi huynh vừa mới biểu diễn xong môn huyền công “Thiên Cân Hóa Thạch” bây giờ Vi huynh định biểu diễn thêm môn tuyệt kỹ gì nữa thế?

Vi Phong nghe La Hương Vân gọi đúng tên môn huyền công của mình vừa thi thố trước khi chịu xuống thuyền thì bất giác giật mình kinh ngạc. Hấn đoán biết chắc hai trang tuyệt thế giai nhân đang đứng trước

mặt hẳn đều là hai nhân vật võ lâm phi thường, phải làm cách nào phô triển thêm môn tuyệt học khác cao cường hơn, may ra mới có thể khuất phục được hai nàng nên hẳn vội xoay ra sau hỏi người lái đò:

- Thuyền gia người có cần câu không làm ơn cho ta mượn tạm một cây.

- Chúng tôi hằng ngày sinh sống trên mặt hồ lúc nào lại chẳng có sẵn cần câu. Nhưng tướng công định câu loại cá gì, để chuẩn bị mồi câu mới được.

Vi Phong cười nói:

- Khỏi cần, cách câu của ta không cần mồi, ngay đến lưỡi câu cũng không cần nốt.

Người cứ việc cho ta mượn cây cần câu buộc một sợi nhợ dài độ ba trượng là đủ rồi.

Người lái đò nghe nói bỗng ngạc nhiên lấy làm lạ.

La Hương Vân thấy vậy vội lên tiếng cười bảo:

- Thuyền gia khỏi lo! Vị tướng công đây là một vị võ lâm cao thủ, tài nghệ tuyệt luân, thuyền gia cứ việc làm theo lời Vi tướng công đi.

Người lái đò không dám cãi ý, vội bỏ vào khoang thuyền lấy cần câu có giây nhưng không có lưỡi và mồi thơm đem ra trao cho Vi Phong.

Cầm cần câu trên tay, Vi Phong mỉm cười tự đắc. Hắn từ từ thả giây câu xuống mặt hồ.

Hạ Hầu Uyên với La Hương Vân đều chăm chú nhìn Vi Phong xem hắn định thi triển tài nghệ bằng cách nào cho biết.

Không ngờ hai nàng hết sức không ngờ tài nghệ của Vi Phong có thể đạt đến mức này.

Thì ra vừa buông giây câu xuống mặt nước, Vi Phong đã ngấm vận công lực làm cho sợi giây câu chìm lỉm ngay tức khắc chứ không nổi nhiều như những sợi giây câu bình thường không có lưỡi có mồi.

La Hương Vân chăm chú nhìn kỹ một hồi, sau đó nàng thấy ngay sợi giây câu quả nhiên động đậy, làm mặt nước chỗ đó rung rinh gợn sóng.

Nàng thâm hiểu đó là cách thức khuấy động nước nhử cá tới của những tay sống chết quanh năm với nghề đi biển và do đó nàng rất phục tài nghệ của nhóm “Hải Ngoại Tam Ma” thật danh bất hư truyền, ngay đến tên đệ tử của họ cũng đã tài giỏi đến bậc này!

Một lát sau Vi Phong bỗng nở nụ cười đắc ý và bất thành linh hắn giật sợi giây câu lên cao.

Tiếp theo một con lý ngư dài hơn hai thước, nặng có hơn trăm cân bị đầu giây quấn chặt ngang mình tung lên mặt nước giẫy giụa dữ dội.

Hạ Hầu Uyên liền vỗ tay khen ngợi:

- Tuyệt! Tuyệt! Công phu của Vi huynh quả thật tuyệt vời.

Nhưng nàng vừa khen dứt đột nhiên có tiếng “bôm” nổi lên và dưới mặt hồ nước bắn lên tung tóe.

Thì ra con lý ngư to béo vừa rồi được kéo lên khỏi mặt nước thì bỗng sợi giây câu tuột lỏng cá thoát ra rơi trở xuống mặt hồ tức khắc.

La Hương Vân vừa định vỗ tay khen tiếp với Hạ Hầu Uyên bất ngờ thấy vậy nàng lắc đầu suýt xoa tiếc rẻ:

- Sao vậy Vi huynh! Uống quá đi mất!

Chính Vi Phong cũng không hiểu tạo sao khi không kinh lực của mình bị sút kém như vậy, hắn lấy làm lo ngại, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười nói với La Hương Vân:

- Nếu cô nương thích ăn cá tươi, có gì khó đâu, để tại hạ câu con khác ngay. Vừa rồi vì sơ ý tại hạ để cá vuột mất chứ lần này chắc chắn không phí công như thế đâu.

Dứt lời Vi Phong lại vung cần thả giây xuống mặt hồ.

Quả nhiên chỉ trong nháy mắt sau đó, một con lý ngư to béo khác bị đầu dây câu quấn chặt ngang mình, được Vi Phong kéo lên khỏi mặt nước.

Con cá này dài hơn con cá trước có hơn nửa thước, mình cá óng ánh trông rất đẹp mắt.

Nhưng cũng như lần trước, cá vừa được kéo lên khỏi mặt nước lại tuột giây rơi “bôm” xuống mặt hồ.

Vi Phong đang sượng sùng chưa biết ăn nói cách nào với hai người đẹp, thì Hạ Hầu Quyên mỉm cười nửa miệng nhìn hắn nói ngay:

- Vi huynh, công lực của Vi huynh thì tuy có thâm hậu nhưng sức dẻo dai của Vi huynh suy yếu rồi, nghĩa là Vi huynh khí huyết lưỡng suy, chân khí không còn được sung mãn nữa, với tình trạng này, Vi huynh chỉ có thể làm oai với kẻ yếu, chứ không đủ sức đương đầu với cường địch đâu.

Bị Hạ Hầu Quyên chỉ trách tèn nhẩn không tiếc lời, Vi Phong mặt đỏ gay. Hắn gượng cười chùng nào trông hắn càng thêm khó coi chùng này.

Sau hai lần để cá vuột mất, Vi Phong bỗng đâm ra nghi ngờ...

Nhưng nghĩ từ đầu đến cuối, Tào Lãnh Huyết với La Hương Vân cả hai đều vẫn đứng yên nhìn hắn thi thố tài nghệ, hai nàng chưa hề có qua động tác gì đáng nghi cả, làm sao bảo hai nàng nhúng tay phá đám hắn được. Còn trái lại, không lẽ hắn có thể để cá vuột mất sau hai lần kỳ lạ như vậy? Do đó hắn hoang mang. Và từ hoang mang hắn vừa tức vừa sợ và vừa thẹn!

Chợt hắn nghĩ ra một ý hay, vội trao cần câu cho La Hương Vân, mỉm cười nói:

- Vân cô nương, hôm nay tại hạ xui xẻo quá, cô nương hãy thử thời vận xem thế nào.

La Hương Vân vội đưa tay đón lấy cần câu nàng bật cười khanh khách:

- Vi huynh công phu tuy thâm hậu, nhưng không có thời, còn tiểu muội chắc chắn giỏi lắm cũng chỉ câu được một con tôm nhỏ là cùng, mà nếu được như thế, tiểu muội cũng đủ mãn nguyện rồi.

Nói xong La Hương Vân nhìn xuống mặt hồ, bỗng nàng tươi sắc mặt.

Vi Phong kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện gì thế La cô nương?

La Hương Vân vừa bỏ giây câu xuống mặt nước, vừa cười đáp:

- Hôm nay thời vận của tiểu muội chắc không đến nỗi tệ. Tiểu muội tin là mình sẽ quần được một con cá lớn, chưa biết chừng nó còn to hơn hai con cá vừa vuột mất của Vi huynh nữa là khác.

Vi Phong mỉm cười có vẻ không tin. Hắn vừa định mở miệng nói thì Hạ Hầu Quyên kêu lớn:

- Vân muội. Vân muội để ý nhớ thi triển môn tuyệt kỹ “Thủy Trung Hí Tuyến, Manh Mục Xuyên Trâm”, quần chặt đầu giây vào mang cá, cá sẽ không tài nào thoát được đấy.

Vi Phong nghe Hạ Hầu Quyên kêu nói như thế giật mình kinh sợ, nhưng trong bụng hắn vẫn chưa tin “Vô Tình Trạch Nữ” có thể tài giỏi đến thế.

Hạ Hầu Quyên vừa dứt lời La Hương Vân khẽ gật đầu cười đáp:

- Tỷ tỷ dạy đúng lắm đấy, em sẽ làm y như lời tỷ tỷ và thi triển thử môn tuyệt học “Thủy Trung Hí Tuyến, Manh Mục Xuyên Trâm”.

Nàng vừa cười nói vừa khẽ giật cây cần câu lên cao. Quả nhiên một con cá “Cầm Lân” to lớn lập tức bị kéo lên khỏi mặt nước.

Và đúng như lời dặn của Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân đã quần chặt đầu giây vào mang cá.

La Hương Vân kéo cá vào bên mạn thuyền xong, bỗng nàng vung tay một cái, đồng thời nàng khẽ nhấc chân trái lên, lập tức con cá “Cầm Lân” to lớn bị đá văng trở xuống dưới mặt hồ nghe “bùm” một tiếng tung nước trắng xóa.

Đang lúc Vi Phong sợ tái người, La Hương Vân nhìn hần cười nói:

- Vi huynh, thời vận của tiểu muội đã may mắn hơn Vi huynh, nhưng thời vận của Tào tỷ tỷ chắc có lẽ còn may mắn hơn tiểu muội nhiều, tạo sao Vi huynh không mời tỷ tỷ thi thử thời vận xem sao?

Vi Phong ực chẳng đã phải gượng cười nói:

- Thời vận của Vân cô nương như thế đã quá hên rồi, tại hạ không tin thời vận của Tào cô nương lại có thể hơn Vân cô nương nữa.

Hạ Hầu Quyên giương mi mỉm cười:

- Chưa chắc biết đâu tiểu muội chỉ thả giấy xuống là có thể câu được hai con một lúc.

Và biết đâu không may cũng giống như Vi huynh phí công một cách vô ích, rốt cục chẳng câu được gì.

Nghe thấy Hạ Hầu Quyên tự khoe rất có thể nài câu được hai con cá một lúc, Vi Phong giật nảy người, hần lại càng hối hận mình đã mù quáng không nhận ra được hai trang tuyệt mỹ hồng nhan lại có thể có một thân thủ tuyệt thế cao minh hơn mình một bậc.

Giữa khi Hạ Hầu Quyên vừa cầm lấy cây cần câu ở tay La Hương Vân, nàng chưa kịp thi thử tuyệt kỹ, thì đột nhiên có một du thuyền khác lướt qua mặt thuyền họ, đôi bên cách xa nhau độ vài ba trượng.

40. Độ Sức Độ Trí

Vi Phong vừa trông thấy lập tức mặt hần tươi lên khoan khoái, môi hần điểm một nụ cười độc ác.

La Hương Vân đoán biết có chuyện không hay sắp xảy ra nàng vội chăm chú nhìn sang thuyền bên kia.

Thuyền kia là một du thuyền rộng lớn hơn thuyền bên này, hình thù khác hẳn với loại du thuyền thường, hình như đã được tạo một cách đặc biệt. Đầu mũi du thuyền có khắc hai trái tim đỏ tươi như máu song song nhau.

Ở thuyền bên kia, ngoài người lái dò ra, chỉ thấy có một trang nho sĩ mặc áo vàng độ hăm bốn hăm lăm tuổi ngồi một mình trong khoan thuyền, thân tình trông cao ngạo không ai bằng.

La Hương Vân vội ngẫm vận “Mật Ngữ Truyền Âm” truyền thanh nói với Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ có cá to kia rồi, chúng ta khỏi cần phải câu cá nhỏ nữa.

Hạ Hầu Quyên hội ý rất nhanh, nàng liền cười hỏi Vi Phong:

- Vi huynh, vị nho sĩ áo vàng ở thuyền bên kia chắc là quý đồng môn phải không, tại sao Vi huynh không giới thiệu cho chị em tiểu muội?

Vi Phong thất kinh khi nghe Hạ Hầu Quyên hỏi, hần gượng cười cố lấy vẻ tự nhiên:

- Tào cô nương sao biết được vị ấy là đồng môn sư huynh đệ của tại hạ?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Có gì khó hiểu đâu. Nhìn cách ăn mặc của Vi huynh với vị kia, màu sắc, kiểu áo cái gì cũng đều giống nhau như hệt thì biết ngay chứ sao lại không...

Nàng nói tới đó rồi ngừng, chum chim cười bí mật nói tiếp:

- Vả lại theo sự xét đoán của tiểu muội thì thứ lụa màu vàng Vi huynh hiện đang mặc được đặc chế ở hải ngoại, không phải sản vật tại đất Trung Nguyên...

Vi Phong không để ý câu nói sâu xa của Hạ Hầu Quyên hần phát lên cười ha hả chặn ngang lời nàng:

- Tào cô nương thật tinh mắt quá đi. Nay cô nương đã nhìn ra, tốt hơn cả ba chúng ta qua luôn thuyền bên kia chuyện trò cho vui luôn một thể, cô nương nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên và cả La Hương Vân còn lạ gì trò dụ địch bỉ ổi của Vi Phong, nhưng trong thâm tâm Hạ Hầu Quyên, nàng rất vững tin tài nghệ của mình nên nàng gật đầu nói ngay:

- Qua thuyền bên kia càng hay chứ có sao đâu. Nhưng Vi huynh hãy trả tiền tử tế cho thuyền chủ đã, kẻo bị mang tiếng quịt tiền của người nghèo khổ lắm.

Bị Hạ Hầu Quyên hạ cho một vô cay đắng, Vi Phong đỏ mắt, lật đặt móc túi lấy mười lượng bạc trả tiền thuê thuyền.

Thấy hần ta đã trả xong, Hạ Hầu Quyên tủm tỉm cười bảo:

- Vi huynh hãy dẫn đường trước đi. Chiếc thuyền “Song Tâm Huyết Châu” có vẽ hai trái tim kia không phải là long đằm hổ huyết đâu. Vi huynh đừng lo cho bọn này.

Vi Phong chỉ nhếch mép mỉm cười rồi bước ra đầu thuyền chờ đợi. Khi thuyền hai bên chỉ còn cánh xa nhau độ hơn ba trượng hần giơ tay ra hiệu và cả ba nhún mình nhảy vọt sang bên kia thuyền cùng một lúc như ba cánh én.

Vị nho sĩ áo vàng ngồi bên chiếc “Song Tâm Huyết Châu” lúc đầu còn đầy vẻ kiêu căng nhưng khi chợt nhận ra thân pháp khinh công Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân hết sức cao siêu và lạ thường, thần sắc của y bỗng biến đổi ra vẻ kinh dị trông thấy rõ.

Vi Phong, Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nhảy qua thuyền bên này xong và cả ba đã đứng trước cửa mũi thuyền, vị nho sĩ áo vàng vẫn chưa thềm đứng dậy, y chỉ liếc nhìn Vi Phong rồi giương mày nói lớn; - Vi sư huynh, bản lãnh của sư huynh kể rất khá sau hồi chia tay chưa đầy nửa ngày...

Vi Phong hình như sợ vị nho sĩ áo vàng nói thêm e bất lợi điều gì nên hần lật đặt chặn lời ngay?

- Vũ Văn sư đệ, sư đệ không nên ngộ nhận, ngu huynh xin giới thiệu với sư đệ.

Nhưng hần vừa nói đến đây Hạ Hầu Quyên lại mỉm cười ngắt lời hần:

- Vi huynh bỏ hai tiếng sư đệ phải gọi là Vũ Văn sư muội dễ nghe hơn.

Hạ Hầu Quyên lớn tiếng nói xong nho sĩ áo vàng chợt giật mình ngó thấy.

Còn Vi Phong biết giấu không nổi cặp mắt tinh anh của Hạ Hầu Quyên hần đành gật đầu cười đáp:

- Tào cô nương lợi hại quá chừng! Nhưng tại sao cô nương lại biết rõ được vị ấy là “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương sư muội của tại hạ?

Hạ Hầu Quyên cười nửa miệng đáp:

- Rất dễ! Theo lời Vi huynh đã nói thì trong đám sư huynh đệ sư muội năm trai hai gái của Vi huynh “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương phải kể là người công lực cao cường nhất.

Vừa rồi tiểu muội trông thấy thần tình nàng rất nên cao ngạo, có vẻ không xem vị sư huynh của nàng là Vi huynh ra gì cả bởi thế tiểu muội đã đoán ra được hết chín phần mười chớ có gì đâu.

Câu nói có ý hạ thấp thân phận sư huynh của Vi Phong mà Hạ Hầu Quyên cố tâm chọc tức, làm Vi Phong lại một phen sượng sùng thẹn đỏ mặt!

Hạ Hầu Quyên vẫn không chịu buông tha, được thế nàng tiếp lời:

- Còn một điểm nữa là khi Vũ Văn cô nương vừa chợt trông thấy Vi huynh với hai chị em tiểu muội cùng nhảy sang thuyền bên này, hai mắt nàng lộ vẻ ghen tức. Điều này giúp tiểu muội hiểu rõ ràng là gái ngay, chứ nếu nàng là sư đệ của Vi huynh thiết, thử hỏi, việc gì nàng phải ghen tức. Trái lại nàng còn mừng dùm cho Vi huynh nữa là khác.

Mấy lời của Hạ Hầu Quyên vừa nói tiếp không những khiến Vi Phong phải câm miệng, luôn cả “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân cũng phải thầm phục trong lòng!

Còn “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đang giả dạng nam trang thì nàng ta vừa tức lại vừa thẹn, nhưng ngoài mặt vẫn cứ một giọng lạnh lùng, nàng ta liếc nhìn Hạ Hầu Quyên rồi lớn tiếng nói với Vi Phong:

- Vi sư huynh, sư huynh vừa nói là sẽ giới thiệu hai vị này với tiểu muội, thế tại sao sư huynh lại đứng trơ ra đó, tiểu muội đang nóng lòng muốn biết rõ lai lịch của hai vị cô nương này.

Bây giờ Vi Phong mới như người say chợt tỉnh, vội vã mời Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân vào trong thuyền, đoạn nghiêm nghị ngồi xuống, rồi chỉ La Hương Vân nói với Vũ Văn Sương:

- Vị này là Vân Hương La cô nương, hiệu xưng “Vô Tình Trạch Nữ” đây sư muội.

Vũ Văn Sương đưa mắt nhìn qua La Hương Vân rồi lạnh lùng gật đầu, xong nàng nhìn sang Hạ Hầu Quyên hỏi Vi Phong với một giọng trịch thượng:

- Còn vị cô nương này?

Vi Phong nói mau:

- Nàng là Tào lãnh Huyết...

Chợt Vũ Văn Sương khẽ “ồ” một tiếng làm Vi Phong ngừng ngay.

Vũ Văn Sương tiếp hỏi:

- Còn ngoại hiệu, sao Vi sư huynh không nói luôn?

Vi Phong chợt tủm tỉm cười không nói vội mà hỏi trở lại Vũ Văn Sương:

- Nói tới ngoại hiệu, quả là một chuyện hi hữu vô cùng. Sư muội có đoán được ngoại hiệu của Tào cô nương đây là gì không?

Vũ Văn Sương nhìn Vi Phong không chớp mắt, vẻ ngạc nhiên lấy làm lạ hiện rõ trên nét mặt nghiêm lạnh của nàng.

Sau một hồi suy nghĩ, Vũ Văn Sương nhú mày nói:

- Không lẽ... Không lẽ ngoại hiệu của Tào cô nương cũng là “Tàn tâm yêu cơ” như tiểu muội?

Vi Phong gật đầu nói ngay:

- Thật đàn bà con gái đời nay thông minh lanh lẹ hơn đàn ông nhiều, Vũ Văn sư muội nói trúng đấy. Tào cô nương đây hiệu xưng “Tàn Tâm Yêu Cơ”. Vừa rồi Tào cô nương cũng đoán trúng phong phóc chiếc thuyền này tên là “Song Tâm Huyết Châu” nữa đây sư muội.

“Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương không nói gì, nàng lại trầm lạnh như cũ.

Hạ Hầu Quyên phì cười nói:

- Có gì lạ Vi huynh, tiểu muội trông thấy đầu thuyền có khắc hai trái tim đỏ tươi như huyết, nên đã thuận miệng nói chơi cho vui, kỳ thật chính tiểu muội hiện giờ vẫn chưa biết rõ được ý nghĩa của bốn chữ “Song Tâm Huyết Châu” như thế nào nữa đây.

Nói đến đây, Hạ Hầu Quyên ngừng lại, nàng dán chặt hai mắt vào mặt Vũ Văn Sương hỏi:

- Tiểu muội có nghe Vi huynh bảo rằng Vũ Văn cô nương cũng kêu là “Tàn Tâm Yêu Cơ” chẳng hay có đúng vậy không!

Vũ Văn Sương gật đầu:

- Đúng như thế! Tào cô nương nghĩ sao! Lưỡng Tàn có thể đứng chung với nhau hay phải bớt đi một?

Hạ Hầu Quyên nghe giọng nói kiêu kỳ ngạo mạn của Vũ Văn Sương, nàng biết đối phương mở màn gây hấn nhưng thấy chưa đến lúc nàng bình tĩnh đáp:

- Khỏi cần! “Lưỡng Tàn” có gì mà không thể đứng chung với nhau được, ngay đến “Vũ Trụ Lục Tàn” họ còn có thể nhất tâm nhất trí hiệp nhau lại tổ chức Lục Tàn Bang được kia mà.

Vũ Văn Sương bỗng “hứ” một tiếng hỏi ngay:

- Ai bảo “Vũ Trụ Lục Tàn” nhất tâm nhất trí...

Nhưng kịp nhận ra cơ hội khai thác để tìm hiểu những bí ẩn có thể có giữa nhóm Hải Ngoại Tam Ma và Lục Tàn Bang của Độc Cô Trí Hạ Hầu Quyên nhanh miệng chận nói, cốt ý dụ Vũ Văn Sương tức giận nói ra những điều bí ẩn mà nàng chưa hiểu:

- Vũ Văn cô nương không nghe Lục Tàn hợp nhau sáng lập Lục Tàn Bang, mưu đồ bá nghiệp đăng ngự trị toàn thể võ lâm hay sao? Như thế họ không nhất tâm nhất trí, một lòng một dạ là gì? Không lẽ họ lại bí mật tranh giành quyền lợi?

Thật là kẻ nửa cân, người tám lượng có khác!

Biết Hạ Hầu Quyên dụ mình để tìm hiểu sự thật, Vũ Văn Sương quyết không kém nàng ta vội nói lảng sang chuyện khác, không đề cập tới chuyện Lục Tàn Bang - Thôi hãy gác vụ Lục Tàn Bang sang một bên đi, ta với cô nương nói ngay vụ “Lưỡng Tàn” của chúng ta nay hơn.

Hạ Hầu Quyên thấy Vũ Văn Sương khôn lanh đáo để cũng thán phục trong lòng nàng cười nói:

- Có gì phải nói. Người định giải quyết thế nào cứ cho ta biết?

Bây giờ hai nàng đã đổi cách xưng hô sáng sớm, không còn gọi từng với nhau như lúc đầu.

Nghe hỏi, Vũ Văn Sương hai mắt sáng ngời tia thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên chậm rãi đáp:

- Ta muốn biết ý người trước. Một là hai “Tàn Tâm Yêu cơ” đứng chung với nhau, hai là không đứng chung với nhau, chỉ có thể, người nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Cũng được Nhưng đứng chung thì sao. Không đứng chung thì sao, người cho ta biết ý kiến.

Vũ Văn Sương cười lạt:

- Ta rất thích cái tên “Tào Lãnh Huyết” của người, và ta cũng biết người có một võ công bất tục cho nên nếu người muốn đứng chung với nhau, thì hai Tàn Tâm Yêu Cơ sẽ kết nghĩa chị em cùng nhau cắt máu ăn thề...

Hạ Hầu Quyên bỗng chận lời Vũ Văn Sương, cười đáp:

- Ta xin đa tạ hảo tâm của người! Còn nếu như không đứng chung với nhau thì sao?

Nàng lại hỏi.

Vũ Văn Sương trầm giọng nghiêm ngay sắc mặt:

- Hừ! Không đứng chung với nhau tức là không phải chị em, mà đã không chị em thì trở thành thù địch, hai ta sẽ quyết chiến với nhau một trận trên “Song Tâm Huyết Châu” này, để hai “Tàn Tâm Yêu Cơ” chết bớt một cho giang hồ nhờ chứ sao.

La Hương Vân đứng một bên lắng nghe hai người nói tới đây nàng bỗng nhúu chặt đôi mày, thấy Vũ Văn Sương hết sức hung bạo, quá đúng với danh hiệu “Tàn Tâm Yêu Cơ” không chút sai chạy. Tuy nhiên, La Hương Vân lại đứng yên chứ chưa vội xen vào.

Còn Hạ Hầu Quyên nàng vừa định trả lời nhưng Vũ Văn Sương nói tiếp:

- Người nên suy ngẫm kỹ càng một chút, và người phải trả lời với ta trước khi thuyền tới “Quân Sơn”.

Hạ Hầu Quyên nghe cơn giận sôi lên trong huyết quản, nàng dần xuống, cười lạt đáp:

- Việc gì phải chờ tới Quân Sơn, ta có thể trả lời người ngay bây giờ.

Vũ Văn Sương quát mắt gằn giọng:

- Người phải suy nghĩ kỹ một chút, nên nhớ là ta đã nói không là chị em, tất là thù địch đấy nhé! Lành hay dữ là tùy người, hãy liệu mà trả lời.

Hạ Hầu Quyên giận quá hóa cười nàng cười ngất một chuỗi dài rồi đáp:

- Nếu được kết nghĩa với một nhân vật như người, ta hết sức bằng lòng.

Vũ Văn Sương chưa nghe hết câu, vội nói mau, và mừng rỡ ra mặt:

- Thế thì hay quá! Vi sư huynh hãy sửa soạn đèn hương án cho tiểu muội mau đi!

Hạ Hầu Quyên vội nhìn Vi Phong thấy hắn đang định đứng dậy, nàng vội khoát tay, cười bảo:

- Hãy thông thả đã! Ta chưa nói hết kia mà!

Vũ Văn Sương đang vui bỗng biến sắc hỏi mau:

- Còn gì nữa sao không nói ra luôn cho ta nghe!

Hạ Hầu Quyên tủm tỉm cười nói:

- Ta bằng lòng kết nghĩa chị em với người thật, nhưng ngặt có người không cho phép.

Vũ Văn Sương giật mình, nàng ta quắc mắt gần giọng hỏi:

- Ai dám không cho phép người? Có phải là nàng “Vô Tình Trạch Nữ” này không?

Vừa nói Vũ Văn Sương vừa hầm hầm nhìn vào mặt La Hương Vân!

La Hương Vân đoán biết Hạ Hầu Quyên sắp trở mặt động thủ với đối phương, nàng liền cười lạt nói lớn:

- Sao người hung dữ quá vậy, việc gì người cứ nhìn chòng chọc vào mặt ta như thế?

Người có biết hiện đang còn rất nhiều người không cho phép chị ta kết nghĩa chị em với người không?

Vũ Văn Sương giận dữ quát hỏi:

- Bọn nào dám hỗn láo như thế chứ? Đâu, chúng đâu người chỉ cho ta xem?

La Hương Vân nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp:

- Họ và chúng dân ở xung quanh vùng Động Đình Hồ này!

Vũ Văn Sương vẫn chưa hiểu câu nói hàm ý vừa rồi của La Hương Vân, nàng ta vội hỏi:

- Bọn dân chúng quanh Động Đình hồ này việc gì lại xen vào việc làm của ta và các người chứ?

La Hương Vân dựng cặp mày liễu sắc bén, quắc sáng đôi mắt rực thần quang, chậm rãi đáp:

- Họ vì ngậm hờn các người đã ra tay thăm sát thai nhi bào phụ, ai cũng ngày đêm than khóc, sống trong khủng khiếp, hãi hùng. Vì thế họ không cho phép chúng ta kết giao với bọn người khát máu vô lương các người.

Vũ Văn Sương nghe La Hương Vân lớn tiếng kết tội, nàng ta bỗng phá lên cười như điên dại.

La Hương Vân tức giận quát lớn:

- Người cười gì? Hay người phủ nhận mọi việc làm tội lỗi vô nhân đạo của người?

Vũ Văn Sương nín cười ngay, nàng ta nhướn mày nói lớn:

- Bọn người đúng là hạng người kiến thức thiển cận, tổng cộng không đầy hai chục bộ “Chỉ Hà Xa” mà các người đã cuống quýt cả lên làm như nhiều lắm vậy thì đâu phải là “Tàn Tâm Huyệt Âm”?

Nói đến đây Vũ Văn Sương bỗng ngừng tiếng gơ tay chỉ vào chiếc bình sứ để trong khoan thuyền ngạo nghễ tiếp lời:

- Vũ Văn Sương này dám làm dám nhận những bộ “Chỉ Hà Xa ” ta cướp lấy ta đều để trong chiếc bình này. Bây giờ ta muốn được xem bọn người dùng bản lãnh để báo thù rửa hận cho đám dân chúng và bọn đàn bà chứa trong đất Tam Tương này đây.

Hạ Hầu Quyên không quen thấy thái độ cuồng ngạo chướng mắt của đối phương nàng lập tức quát lớn:

- Vũ Văn Sương, người chớ tự mắng kiêu cuồng, trước hết ta phải siêu độ cho những oan hồn của đám đàn bà chứa bị người sát hại rồi ta sẽ cho người được ném mùi báo ứng.

Nói dứt nàng lập tức giơ tay linh không phóng ra một chưởng vào ngay chiếc bình sứ.

Nguyên “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đã hạ thủ tàn sát bọn đàn bà chứa để lấy trộm Chỉ Hà Xa là do mệnh lệnh của sư phụ nàng là “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, để dùng bào chế “Tử Mẫu Đoạn Hồn Đơn” và để luyện môn tuyệt học “Ngũ Quỷ Huyết Hồn Trảo” Nay chợt trông thấy Hạ Hầu Quyên vụt chưởng phát lực, định hủy tan chiếc bình đựng “Chỉ Hà Xa”, Vũ Văn Sương vội cười khẩy một tiếng, đồng thời cũng nhanh tay phát mạnh ống tay áo một cái.

Hạ Hầu Quyên là truyền đăng đệ tử của Bàn Nhược Am Chủ Hối Đại Sư, còn Vũ Văn Sương là đặc ý truyền nhân của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, hỏa hầu và tư phẩm của đôi bên đáng lẽ phải ngang nhau mới phải, nhưng Vũ Văn Sương không thể ngăn cản nổi luồng chưởng lực của Hạ Hầu Quyên phóng ra định hủy tan chiếc bình sứ là tại sao?

Xét kỹ, chúng ta sẽ thấy có ba nguyên nhân.

Nguyên nhân thứ nhất là Hạ Hầu Quyên đã phát chưởng thẳng tới trước mặt, còn Vũ Văn Sương phải phát tay áo từ trái qua mặt.

Một thẳng một ngang, hai phương hướng khác hẳn nhau, tự nhiên sức mạnh phải khác nhau, và Vũ Văn Sương đã bị thiệt thòi từ bên cạnh phóng ngang là vậy.

Nguyên nhân thứ nhì là Hạ Hầu Quyên đã có ý phóng ra một chưởng, nên nàng đã ngưng tụ thần công với một mức định sẵn còn Vũ Văn Sương trong khi hấp tấp, nàng không định tâm nên phóng ra một chưởng yếu hơn!

Còn nguyên nhân thứ ba là Hạ Hầu Quyên không chút nương tay, nàng có thể dùng tận lực, còn phía Vũ Văn Sương nàng ta lo ngại khi hai đạo kinh lực của đôi bên chạm nhau, uy lực trấn động sẽ quá mạnh, thế nào cũng trấn bể chiếc bình sứ trong đựng “Chỉ Hà Xa”.

Bởi thế, Vũ Văn Sương không dám hoàn toàn dụng cương lực, nàng phải thi triển âm nhu nội lực, nên giữa lúc từ cương hóa nhu, vô tình nàng đã bị thiệt thòi mất một thành công lực.

Với ba nguyên nhân trên, nên Vũ Văn Sương không tài nào đỡ nổi chưởng lực của Hạ Hầu Quyên đã phóng ra.

Bị làn chưởng phong của Hạ Hầu Quyên đánh trúng, chiếc bình sứ lập tức bị đánh văng ra phía ngoài thuyền, và khi còn cách mặt nước chừng hơn một trượng, nó nổ tung, máu thịt của mấy bộ “Chỉ Hà Xa” cũng thi nhau văng xuống mặt Động Đình Hồ.

Thấy mình đỡ không nổi một chưởng tầm thường của Hạ Hầu Quyên vừa phóng ra, Vũ Văn Sương kinh sợ đến ngẩn người.

Thấy chiếc bình sứ quý báu bị đánh bể nát và nghe chân khí trong người cũng bị trấn động tạng phủ hình thư cũng bị thương nhẹ, bất giác nàng ta tức giận sôi gan.

Trong khi ấy, Hạ Hầu Quyên bỗng ngừng đầu nhìn đám mây trôi lơ lửng trên không trung, cất tiếng cười khanh khách. Sau đó nàng lẩm bẩm:

- Tàn Tâm Yêu Cơ chỉ có thể thôi. Hải Ngoại Tam Ma cũng chỉ là bọn hư danh bất tài, bây giờ bình “Chỉ Hà Xa” đã bị bể tan tành, hương hồn của đám đàn bà có chứa đã được an ủi. Hừ! từ nay bọn vô loại các người lẽ vô phương lợi dụng những bào thai trong bụng họ để bào chế “Tử Mẫu Đoạn Hồn Đơn”, bí luyện môn “Ngũ Quỷ Huyết Hồn Trảo” để gieo rắc tai ác cho thiên hạ vô lâm nữa.

Vũ Văn Sương nghe được mấy lời Hạ Hầu Quyên vừa nghiêng răng kèn kẹt, trợn mắt quát lớn:

- Tào Lân Huyết, bản lãnh của người không phải tầm thường tất nhiên thân phận của người cũng khá đặc biệt sao người còn giấu giếm lại lịch của người?

Hạ Hầu Quyên cười lạt đáp:

- Ta chỉ là người vô danh tiểu tốt trong hiện tại vô lâm. Ta không là thứ nhân vật phi thường như các người!

Vũ Văn Sương trầm giọng quát:

- Tào Lãnh Huyết, có phải tên thật người là Tào Lãnh Huyết không?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Nếu người đã như thế, ta đâu thêm giấu giếm người làm gì. Ta là Hạ Hầu Quyên, chứ không phải Tào Lãnh Huyết.

Vi Phong này giờ đứng yên vụt thất thanh kêu to:

- Người... người là “Bào Hao Hồng Nhan” mới lừng danh trong giang hồ?

La Hương Vân cười khúc khích nói:

- Giỏi quá! Giỏi quá! Ta không ngờ người lại có thể biết rõ được mỹ hiệu của Hạ Hầu tỷ tỷ của ta!

Vi Phong vụt trừng mắt nhìn La Hương Vân:

- Còn người, chắc người cũng không phải là “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La nữa phải không?

La Hương Vân cười hì hì đáp:

- Người hơi lầm rồi! Danh hiệu của ta là “Vô Tình Trạch Nữ” đấy chứ, nhưng, tên họ ta không phải Vân Hương La, mà là La Hương Vân.

Hạ Hầu Quyên ngồi bên cạnh đột nhiên cất tiếng cười lên sắc súa.

Vũ Văn Sương tức giận hỏi:

- Người cười gì thế tên khốn?

Hạ Hầu Quyên bình tĩnh chỉ mặt Vi Phong đáp:

- Ta cười là cười gã sư huynh ngu ngốc của người. Hắn có thể không quen người khác, nhưng với “Vô Tình Trạch Nữ” La muội muội của ta, hắn phải quen biết mới được, chứ sao lại ngẩn tò te ra như thế.

Vi Phong không hiểu hỏi:

- Tại sao ta lại phải quen biết nàng?

Hạ Hầu Quyên cười rũ rượi một hồi rồi nói:

- Người vừa tự xưng là đệ tử của “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng, mà La lão tiên bối lại là bác ruột của nàng, sao...

Vũ Văn Sương bỗng ngắt lời cười lạt:

- Vi sư huynh, chắc sư huynh muốn làm quen với mỹ nhân, nên mới cả gan mạo nhận môn họ tôn phái, không cần xem trọng sư môn của mình cơ phải vậy không?

Vi Phong mặt mày đỏ gay, cúi đầu nín thinh không đáp.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói với Vũ Văn Sương - Nếu người biết tôn trọng môn họ tôn phái của người, sao người không nói rõ cho bọn ta nghe?

Vũ Văn Sương ngạo nghễ đáp:

- Nói ra có hề gì, ta là môn hạ của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, còn Vi sư huynh ta đây là truyền nhân của đại sư bá của ta là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười:

- Hay lắm! Bây giờ bắt tất phải nói nhiều vô ích, bọn người hãy trả lời tội trạng tàn hại sinh linh để chế thuốc và luyện công của bọn người cho ta nghe xem?

Vũ Văn Sương trừng mắt quát lớn:

- Chiếc bình sứ đựng “Chỉ Hà Xa” của ta đã bị người đánh bể tan tành rồi, bây giờ bọn ta đã mất hết hy vọng chế được luyện công thì còn tội lỗi gì nữa?

Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt nghiêm giọng bảo:

- Thứ tà được của bọn người có thể không cần chế, độc công của bọn người có thể khỏi luyện nên, nhưng những bào thai của các sản phụ không thể không rửa oan rửa ức được.

Vũ Văn Sương, mắt xạ hung quang, gằn giọng hỏi:

- Người định trả thù cho đám oan hồn ấy có phải không?

Hạ Hầu Quyên cười gằn:

- Oan tình không thể không rửa sạch, chính nghĩa không thể không duy trì, người xưa có nói: “Kẻ trượng phu đã làm thời dám chịu”, người là một nhân vật tài nghệ đứng đầu trong nhóm đệ tử của Hải Ngoại Tam Ma, không lẽ người không biết người sẽ phải đền tội bằng cách nào sao?

Vũ Văn Sương cười lạt:

- Ta biết rằng giữa ta với người sẽ có một trận giao đấu sinh tử với nhau?

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Đương nhiên là như thế rồi, và ta cũng đoán biết người không đời nào chịu thúc thủ thọ tội.

Vi Phong vội nói xen vào:

- Vậy thì có hai cách giao đấu.

Hạ Hầu Quyên chận nói:

- Ta không hiểu rõ hai cách giao đấu ấy, người hãy giải thích cho ta nghe thử.

Vi Phong đáp:

- Cách giao đấu thứ nhất là bằng cường lực hoặc binh khí để phân rõ sinh tử, còn cách khác là sẽ giao đấu bằng nhiều loại công lực, bên bại sẽ nghe lời bên thắng.

Chờ cho đối phương nói xong, Hạ Hầu Quyên gật đầu bảo:

- Vi Phong, hôm nay hai chị em ta cốt vì thế gian trừ hại, nên bọn ta định nhường sự định đoạt cho hai anh em người. Ta sẽ để bọn người lựa chọn phương thức động thủ.

Vũ Văn Sương có ý không muốn tiếp nhận sự ưu đãi trên, nàng bỗng xéch ngược đôi mày vừa định ngạo nghễ để từ chối nhưng Vi Phong đã vội vàng thì thầm nói với nàng.

Những câu mật ngữ của Vi Phong nói nghe như tiếng muỗi kêu vo ve khiến bọn Hạ Hầu Quyên không tài nào đoán hiểu nổi.

Tuy Hạ Hầu Quyên là kẻ phiêu lưu giang hồ, nàng hiểu biết rất nhiều thứ mật ngữ của các bang phái, nhưng hiện giờ đối với thứ mật ngữ của bọn Vi Phong, nàng đành phải chịu thua chứ không hiểu gì cả.

Vi Phong thầm thì với Vũ Văn Sương giây lâu, đột nhiên thấy Vũ Văn Sương gật đầu tán thành, rồi giương mi cười bảo Hạ Hầu Quyên:

- Nay Hạ Hầu Quyên, hai ta sẽ dùng phương thức thách đố để tranh tài với nhau?

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Giao đấu với nhau bằng cách nào, và sẽ đấu cuộc với nhau bằng vật gì?

Vũ Văn Sương có vẻ vô cùng khoái trá, ứng tiếng đáp liền:

- Chúng ta sẽ đánh cuộc với nhau bằng hai mạng người. Nếu bọn người thắng, hai ta sẽ chết, còn trái lại thì bọn người đừng hòng sống sót, người có chịu không?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Đánh cuộc bằng cách ấy kể ra cũng rất công bằng, nhưng không hiểu sẽ giao đấu như thế nào?

Vũ Văn Sương đáp:

- Bọn ta sẽ chia thành hai cặp đối thủ mỗi cặp so tài với nhau bằng ba thứ võ công, để có thể tận dụng sở trường, kẻ bại sẽ không còn gì oán hận.

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Ta rất đồng ý cách đấu của ngươi.

Vũ Văn Sương vội nhìn bảo Vi Phong:

- Vi huynh làm ơn vào sau khoang thuyền đem dùm ra đây cho tiểu muội bốn cây “Âm Dương Trúc Lệnh” đi.

La Hương Vân sợ đối phương định giở trò tiểu nhân nằng nệ trừng mắt nhìn Vi Phong lưu ý xem xét từng cử chỉ một, đồng thời mỉm cười hỏi:

- Người lấy “Âm Dương Trúc Lệnh” để làm gì thế?

Vũ Văn Sương mỉm cười không nói gì hết chờ đợi Vi Phong trở ra tới.

Bốn cây “Âm Dương Trúc Lệnh” chỉ là bốn tấm thẻ bằng tre một nửa sơn đỏ và một nửa sơn đen.

Vi Phong cầm bốn cây “Âm Dương Trúc Lệnh” đem ra.

Vũ Văn Sương vội cầm trúc lệnh chia thành hai bên mỗi bên một đỏ một đen rồi trao một cặp cho Hạ Hầu Quyên cười giọng hiểm độc:

- Hạ Hầu Quyên, ngươi với La Hương Vân, mỗi người rút một cây còn ta với Vi huynh cũng thế, hai bên sẽ do đỏ đấu với đỏ, đen đấu với đen, và bọn ta sẽ lập tức giao đấu.

Tuy cho rằng Vũ Văn Sương đã phí thời giờ một cách vô ích, nhưng Hạ Hầu Quyên cũng không hề đắn đo suy nghĩ nằng nệ liên gật đầu đồng ý.

Rút thăm kết quả Hạ Hầu Quyên với Vũ Văn Sương đã rút được màu đỏ. La Hương Vân với Vi Phong rút được màu đen.

Vi Phong bỗng điểm một nụ cười xảo trá, nhìn La Hương Vân cười gằn rồi nói lớn:

- La Hương Vân chúng ta đều là người bên Hắc Đạo.

Nhưng hắn chưa kịp nói hết, La Hương Vân bỗng trợn mắt nạt lớn:

- Ngươi nói cái gì? Ai là người bên Hắc Đạo với ngươi. Ta rút được thẻ đen, ngươi cũng rút được thẻ đen thì cùng nhau giao đấu một trận sống mái chớ ta mà cũng thuộc phe hắc đạo như bọn ngươi sao?

Vi Phong cười hì hì nói:

- Cô nương sao vội nóng tính lắm vậy, thẻ đen hay hắc gì thì La cô nương với tại hạ...

Sợ Vi Phong thối mồm thối miệng nói thêm nữa, La Hương Vân vội chặn ngang:

- Vi Phong ngươi khéo lựa lời mà nói, kéo chọc giận bốn cô nương mà vong mạng đấy.

Vũ Văn Sương thấy Vi Phong cứ lải nhải hoài cũng đâm bực mình ả ta nói lớn:

- Vi sư huynh, sư huynh nói nhiều làm chi cho vô ích, cứ động thủ ngay đi, còn chần chờ gì nữa.

Vi Phong nghe nói vội gật đầu hỏi La Hương Vân:

- La cô nương, bây giờ tại hạ với cô nương so tài cách sao đây?

La Hương Vân đáp mau:

- Tùy ngươi ngươi muốn so tài bằng cách nào cũng được cả. Bất luận về môn võ công gì ta cũng đều làm vui lòng ngươi hết.

Vi Phong cười hà hà nói:

- La cô nương nói thế, vậy để tại hạ biểu diễn trước môn thủ pháp “Phi Bôi Tá Thủy” về sau đó đến lượt cô nương nhé?

La Hương Vân gật mạnh đầu đáp:

- Hay lắm! “Phi Bôi Tá Thủy” là giống gì, người hãy làm cho ta xem thử coi ra sao?

Vi Phong ra vẻ ngạo mạn, hần cười hà hà và lấy ra một ly rượu, rồi bước ra đầu thuyền ngừng công lực, liệng ly rượu xuống mặt hồ bằng một thủ pháp tuyệt diệu khiến chiếc ly xoay tròn thành một vòng hình cung rồi lại bay bỗng trở lên đầu thuyền. Và...

Vi Phong đã gơ tay hứng ngay lấy chiếc ly đã đựng đầy nước!

Vũ Văn Sương khoái chí cười khanh khách chột lên tiếng nói lớn:

- Đây là tuyệt kỹ “Phi Bôi Tá Thủy” trong “Thiên Toàn Thủ” của bốn môn giờ đến lượt La cô nương thi thử thử xem.

La Hương Vân cười lạt ngoảnh nhìn Vũ Văn Sương, rồi thững thững bước ra đầu thuyền.

Nàng cũng dùng chiếc ly vừa rời của Vi Phong ném vụt xuống mặt hồ đồng thời cười nói:

- Xem đây!

La Hương Vân đã biết Vi Phong khi đón bắt chiếc ly hần đã ngầm vận nội lực bóp nút chiếc ly trước rồi mới trao qua nàng. Và nàng trong khi sơ ý, lúc nhận ly không đổi chiếc ly khác, nên mới bị trúng kế một cách oan uổng, tức tối khừ thế.

Bị lừa trận đầu, vừa hứng lấy chiếc ly bể La Hương Vân hừ một tiếng, liệng hai mảnh ly xuống mặt hồ, quay lại cười gằn nói với Vi Phong:

- Trí óc của người quả thật lợi hại, giờ người hãy cho ta biết trận giao đấu thứ nhì thế nào?

Vi Phong tuy nghe La Hương Vân bảo trí óc mình lợi hại, có nghĩa nàng gián tiếp đã cho hần bắt tải, nhưng hần vẫn ung dung cười đáp:

- Sống trong giang hồ đầy chông gai hiểm trá, bộ cô nương quên “vô công lãn trí óc” đều phải ngang nhau hay sao?

La Hương Vân cười lạt đáp:

- Được rồi! Bây giờ ta muốn người đem trí óc lợi hại của người ra phối hợp với “vô công” cũng lợi hại của người thi thử cho ta xem thử đây?

Vi Phong nhìn La Hương Vân, ngạc nhiên hỏi:

- La cô nương, trận đầu như thế là cô nương đã bị thua rồi, không lẽ cô nương còn dám nhường tại hạ định đoạt cách thức giao đấu nữa sao?

La Hương Vân cười đáp:

- Không sao cả, người cứ việc đưa cách thức giao trận thứ nhì, ta bằng lòng chấp nhận, vả lại...

Vi Phong vội hỏi:

- Vả lại thế nào, cô nương nói rõ ra đi?

La Hương Vân cười khẩy:

- Hừ, vả lại ta không hề sợ thua, dầu luôn ba trận ta có bị thua cũng chẳng sao kia mà.

Vi Phong không hiểu, trở mắt hỏi:

- Cô nương nói gì nghe lạ vậy?

La Hương Vân vội chỉ vào Hạ Hầu Quyên, cười khanh khách đáp:

- Không có gì lạ cả, bởi thần công của tỷ tỷ ta cứ thế vô song, trí tuệ của chị ấy cũng cứ thế vô địch, chị của ta chắc chắn sẽ thắng luôn ba trận của chị ấy...

“Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương nghe La Hương Vân dám nói như thế thì bất giác hai mắt rực hung quang, ả ta cười lật một tiếng, nhìn La Hương Vân không chớp.

La Hương Vân không thèm lý tới Vũ Văn Sương, nàng lại mỉm cười nói tiếp:

- Ha ha, ta nói thế có nghĩa là dù cho ta có bị thua ba trận liên tiếp đi nữa, chúng ta cũng sẽ thủ hòa, còn nếu như ta may mắn thắng được một trận, thì chắc chắn bên ta sẽ toàn thắng, bởi thế tội gì ta không nhân cơ hội này giám thưởng những trò chơi con nít của người cho vui?

Vi Phong bỗng trầm giọng nói:

- Như thế ta khỏi phải khách sáo làm gì cho mất công.

La Hương Vân cười lật nói:

- Phải! Đừng khách sáo làm gì nữa, ta đang đợi người đây.

Vi Phong vụt cười hề hề nói:

- Lần này ta sẽ thi triển môn tuyệt học “Thần Mạc Công” đấy nhé.

La Hương Vân chau mày hỏi:

- Cái gì là Thần Mạc Công, sao từ xưa tới nay ta chưa hề nghe nói tới?

Vi Phong cười đáp:

- Thiên hạ mệnh mông, có biết bao nhiêu chuyện người làm sao nghe hết được.

Bị đối phương xỏ ngọt, La Hương Vân đành im lặng nhìn đối phương thi triển tài nghệ.

Vi Phong rút từ trong mình ra một đôi đoản kiếm đều ngắn như nhau, kiếm vừa được tuốt ra khỏi vỏ, lấp lóe sáng, xanh lè.

La Hương Vân thấy vậy vội xéch mày hỏi lớn:

- Người đem đôi đoản kiếm ấy ra làm gì, bộ người muốn giao đấu với ta chăng?

Vi Phong lắc đầu cười đáp:

- Người không nên hỏi nhiều, chỉ cần người làm được y như ta đủ rồi.

La Hương Vân cười lật:

- Hừ! Lần này người đừng hòng gian trá với ta nữa vô ích.

Vi Phong bật cười khanh khách, hần liền chỉ cặp đoản kiếm để trên mặt bàn, nói:

- Người cứ yên tâm, vì muốn công bình, nên ta mời người hãy chỉ định một trong hai thanh đoản kiếm này cho ta.

La Hương Vân tuy đã hết sức lưu ý đề cao cảnh giác nhưng nàng không ngờ trong lời nói của đối phương đang tiềm ẩn một quỷ kế nên nàng liền thuận tay chỉ vào thanh đoản kiếm bên mặt.

Vi Phong quả nhiên cầm ngay lấy thanh đoản kiếm La Hương Vân vừa chỉ cười nói:

- Mạc là một tiền cổ thần chú, có thể nhai nát cả sắt đồng rắn chắc bởi vậy môn tuyệt học của ta là ta có thể ăn sống thanh đoản kiếm này.

Vừa nói dứt lời, Vi Phong lập tức dứt từ từ lưỡi đoản kiếm vào mồm, rồi cắn “cách” một cái lưỡi thanh đoản kiếm bị đứt làm đôi, xong hần nhai ngấu nghiến nuốt chửng ngay vào bụng.

Chỉ trong nháy mắt, Vi Phong đã nuốt hết thanh đoản kiếm luôn cả lưỡi lẫn cán, xong hần rờ bụng cười giọng quái gở:

- Mùi vị của thanh đoản kiếm này còn thơm ngon hơn cả Bát Bảo Kê đại ngư, đại...

Đứng trước tình trạng quái dị này, La Hương Vân bắt giắc há mồm trợn mắt kinh dị tột độ, vì dù cho La Hương Vân có một võ học quán chúng cao siêu tới đâu đi nữa, nếu bảo nàng phải ăn hết thanh đoản kiếm này thật tình không tài nào nàng nuốt nổi cả.

Hạ Hầu Quyên cũng rất ái ngại dùm nàng, nên vội mỉm cười nói:

- Vân muội cứ việc cầm lấy thanh đoản kiếm ấy xem qua một lượt coi ra sao đã, nhưng Vân muội chớ nên miễn cưỡng khoe tài kéo bị thiệt thân đấy.

La Hương Vân biết Hạ Hầu Quyên có ý nhắc nàng hãy quan sát thanh đoản kiếm, xem nó có phải được đúc bằng thép hay không, rồi sẽ tính sau, nên nàng lập tức cầm ngay thanh đoản kiếm lên, giơ tay sờ thử lưỡi kiếm.

Vừa rời lưỡi kiếm La Hương Vân nhận ngay ra thanh đoản kiếm này đã được đúc bằng một loại thuần thép.

La Hương Vân cười lạt kêu bảo Vi Phong:

- Này Vi Phong, thiên hạ có câu “Nhân thú bất đồng quần” đối với trận tranh tài thứ nhì, ta bằng lòng chịu thua người, nhưng hồi này ta đã bảo với người rằng nếu không may ta bại luôn ba trận một lúc cũng không hề gì, người có nhớ không?

Vi Phong cười gằn đáp:

- Nhớ! Nếu người đã đại lượng như thế thì...

Vi Phong mới nói tới đây “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đột nhiên ngắt lời hấn nói lớn:

- Vi sư huynh, trong trận thứ ba, sư huynh không nên giả trò che mắt thiên hạ ra nữa, sư huynh nên thi triển công lực chân thật của mình để tranh tài với đối phương, nếu không, bọn mình có thắng cũng không oai gì, trái lại còn làm nhục tới thể diện của sư môn nữa là khác.

Nghe Vũ Văn Sương nói với Vi Phong như thế, La Hương Vân ngẩn người, nàng không ngờ đối phương đã dùng mảnh khóe xảo quyệt để đánh lừa thắng nàng trận nuốt đoản kiếm vừa rồi.

Nhưng La Hương Vân nghĩ mãi vẫn không sao đoán ra được đối phương đã dùng mảnh khóe gì!

Khi ấy, Vi Phong vừa nghe Vũ Văn Sương nói như thế, hấn lập tức gọi tên lái thuyền:

- Tổng Tiểu Thất người hãy đem ra ngay cho ta một trăm tờ giấy bản.

Tên lái thuyền Tổng Tiểu Thất y theo lời đem ra một xấp giấy bản để lên mặt bàn.

Vi Phong nhìn La Hương Vân cười nói:

- Phen này ta sẽ dùng “Truy Tâm Chuông Lực” để thỉnh giáo người về môn nội lực nhé.

La Hương Vân cười lạt hỏi:

- Người định thi triển như thế nào có phải người đánh xuống một chuông sẽ khiến xấp giấy trên bàn này bề mặt không hề hấn gì nhưng chín mươi tám tờ ở giữa sẽ rách tan nát không?

Vi Phong lắc đầu cười đáp:

- Như thế thì quá tầm thường, cách đó chỉ dành riêng cho bọn giang hồ tục thủ thôi.

La Hương Vân vội hỏi:

- Người nói như thế tức là người đã tự phụ cho rằng người không phải là hạng giang hồ tục thủ chứ gì, hừ, vậy người thi triển bằng cách nào người nói thử cho ta nghe xem.

Vi Phong ra vẻ đắc ý đáp ngay:

- Sau khi ta đánh xuống một chuông ta sẽ khiến một trăm tờ giấy bản này, hễ số lẻ là nguyên còn, số chẵn bị rách nát cho xem. Như thế mới gọi là thi thử tài nghệ môn “Truy Tâm Chuông Lực” khổng chế theo ý muốn của mình được chứ.

La Hương Vân cười khẩy nói:

- Ta không tin người có một hỏa bầu tinh thâm đến bậc ấy.

Vi Phong ngạo nghễ:

- Không tin cũng không được, đây là việc làm tận mắt nếu như ta không thể làm được như thế ta hứa sẽ hủy bỏ luôn hai trận ta đã thắng người.

La Hương Vân mỉm cười:

- Người chớ nên tự đắc, hai trận trước người đã dùng hết tâm trí xảo quyết mới may thắng ta kia mà.

Vi Phong cười ha hả:

- Người không tin ta sẽ làm cho người tin. Nhưng nếu ta làm cho người thấy rõ ràng rồi, người sẽ tính sao với ta?

La Hương Vân chum chim cười, quay hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ chuyện này chị có thể giao cho em tự định liệu có được không?

Hạ Hầu Quyên vội gật đầu cười đáp:

- Sao lại không được, Vân muội có việc giải quyết lấy, lời của Vân muội nói ra sẽ là lời của tỷ tỷ, không sao cả.

La Hương Vân được Hạ Hầu Quyên thuận ý thuận tình liền quay nói với Vi Phong:

- Nếu người dùng Thôi Tâm Chưởng Lực vò nát xấp giấy này theo như lời người nói trước, thì ta vui lòng tha hết mọi tội lỗi của bọn người. Được không?

Vi Phong cười hô hố nói:

- Được! Nhưng ngoài ra bọn người cũng phải đầu nhập làm môn hạ Hải Ngoại Tam Ma nữa chứ?

La Hương Vân gật mạnh đầu:

- Ta bằng lòng thêm điều đó. Nhưng sau đó người phải nói rõ cho ta nghe việc người đánh lừa ta ở trận thứ nhì như thế nào mới công bình chứ. Người nghĩ sao?

Vi Phong tự phụ hỏa hầu của mình có thể dư sức nắm chắc phần thắng, nên hấn vội gật đầu bằng lòng:

- Được rồi ta sẽ giữ đúng lời hứa, nói cho người nghe sau khi ngã ngũ trận đấu thứ ba này.

La Hương Vân cười lật liền nhướng cao mày liễu giục Vi Phong:

- Thế thì người hãy mau mau thi triển tài nghệ đi cho rồi, kéo mất cả thì giờ vàng ngọc cuộc đại triển thần công của chị ta.

Vi Phong nghe nói, bỗng ngẩng đầu cười ha hả một tràng dài nghe vô cùng quái gở, vô duyên.

Vừa cười, không ngờ hấn cũng ngằm tụ công lực vào cánh tay mặt, chừng tiếng cười vừa dứt hấn bỗng giơ cao tay đâm xuống một chưởng vào xấp giấy bản.

Khi ấy La Hương Vân vẫn đứng bên cạnh bàn nhìn xem một cách nhàn nhã chờ cho chưởng của Vi Phong đánh xuống xấp giấy bản rồi, nàng mới giương đôi mi cười hỏi:

- Như thế đã xong chưa đấy?

Vi Phong gật đầu đắc ý đáp:

- Nhất định là xong rồi, trong xấp một trăm tờ giấy bản này, tờ lẻ còn nguyên, tờ chẵn đã bị tận hủy không tin người hãy xem đây.

Vừa nói hấn vừa giơ tay lật từng tờ giấy bản một cho La Hương Vân xem.

Và vừa lật hấn vừa đếm:

- Một, ba, năm, bảy, Quả nhiên, những tờ lẻ đều y nguyên không hề hấn gì cả, còn những tờ chẵn như hai, bốn, sáu, tám, mười... đều bị rách như lời hấn nói trước.

Vi Phong ha hả cười một cách ngạo nghễ, rồi vênh mặt tự đắc hỏi:

- Thế nào, người đã trông thấy rồi chứ?

Tuy đã nhìn thấy tận mắt Vi Phong lật luôn mười mấy tờ đầu mang số chẵn đều bị rách nát, nhưng không hiểu sao La Hương Vân bỗng cười mỉm nói:

- Ta đã trông thấy rõ nhưng ta cũng nhận thấy “Truy Tâm Chưởng Lực” của người chưa đủ sức làm theo ý người muốn, nói cách khác, tức là năm chục tờ đầu, cứ số lẻ là còn y nguyên thật còn số chẵn thì hoàn toàn nát bấy, chẳng qua năm chục tờ trở về sau, biết đâu không khác hơn, nghĩa là không như lời người nói trước.

Vi Phong đang hí hửng bỗng giật mình kinh ngạc tột độ khi hấn nghe giọng nói vừa rồi của La Hương Vân đầy vẻ tự tin.

La Hương Vân vừa dứt lời, Vi Phong vội vàng đếm nhanh tới tờ thứ năm mươi, không ngờ bắt đầu từ tờ thứ năm mươi một, quả nhiên như lời La Hương Vân đã nói bỗng biến thành số lẻ bị rách nát bấy, còn số chẵn trái lại vẫn y nguyên!

Vi Phong há hốc mồm tròn mắt biến sắc, La Hương Vân thích chí cười ngất, rồi nói:

- Vi Phong, thế là người đã bị thua cuộc rồi. Người còn chần chờ gì nữa mà không giải thích mưu mẹo quỷ quyệt người đã gạt được ta ở trận thi tài thứ nhì chứ.

Vi Phong then đến một đở như tiết lợn cứ cầm hòng đứng chờ người ra như tượng đá một lúc!

La Hương Vân vừa định chọc tức hấn thêm, chợt Vũ Văn Sương lên tiếng nói lớn:

- La Hương Vân, người khoan hãy tự mãn đã, để ta giải thích dùm cho Vi sư huynh ta.

La Hương Vân cười kháy nói:

- Được lắm! Người hay Vi sư huynh của người cũng được, miễn ta hết thắc mắc thì thôi.

Vũ Văn Sương hậm hực nói ngang:

- Xem thế mà người tối dạ thật! Trong hai thanh đoản kiếm ấy có một thật một giả, thanh đoản kiếm của người chọn được đánh bằng thép thật còn thanh đoản kiếm Vi sư huynh ta nuốt mất vào bụng là nhọt thanh kiếm được chế tạo một cách đặc biệt bằng một chất liệu vừa mềm vừa giòn nhai được dễ dàng và mùi vị hết sức thơm tho để nuốt chứ có gì bí mật cho lắm đâu.

La Hương Vân hơi suy nghĩ qua rồi hỏi tiếp:

- Nhưng còn một nghi vấn nữa là giả như ta chọn thanh đoản kiếm bằng thép thật khi ấy Vi huynh người xử trí cách nào?

Vũ Văn Sương mỉm cười đáp:

- Người không nhớ câu nói của Vi huynh ta mời người là “Thỉnh cô nương hãy chọn lựa một thanh” sao? Chính nhờ câu nói ấy mà gạt được người đấy. Nếu người chỉ đúng thanh kiếm giả, sư huynh ta sẽ bỏ nó vào mồm ăn luôn, còn nếu như người chỉ đúng thanh kiếm thật là Vi huynh ta sẽ nhanh tay trao thanh kiếm thật ấy cho người, xong cầm lấy thanh kiếm giả biểu diễn cho người xem chứ có gì khó hiểu đâu.

La Hương Vân nghe nói mới hiểu ra, nàng đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, cười lạt nói:

- Quyên tỷ à, có phải hai trận vừa rồi tiểu muội cả bị thua một cách oan uổng không?

Hạ Hầu Quyên bật cười:

- Trước là oan uổng, nhưng giờ không còn oan uổng nữa bởi căn cứ theo cuộc đố, thì hai trận thắng trước của Vi bằng hữu đã được kể như là không có và hiện giờ giữa hai người, có thể bảo rằng chân phần thắng bại, thu sắc bình phân.

Vũ Văn Sương ngắt lời cười nói:

- Bọn họ một khi chưa phân được thắng bại, thì số thắng bại của song phương sẽ do ta với người quyết định phải không?

Hạ Hầu Quyên quay nhìn đối phương gật mạnh đầu cười đáp:

- Đúng thế! Hạ Hầu Quyên này rất sẵn sàng chờ người.

Vũ Văn Sương khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi:

- Theo giọng nói của người, hình như người cả quyết rằng người sẽ thắng?

Hạ Hầu Quyên cố ý chọc giận đối phương, vội gật đầu cười đáp:

- Sống ở trên đời, cần nhất phải có lòng tự tin, không những ta chắc rằng ta sẽ thắng người, mà ta còn tin rằng...

- Người tin rằng thế nào?

Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày, to giọng đáp:

- Ta tin rằng ta sẽ thắng người luôn ba trận!!

Vũ Văn Sương bỗng tím mặt, mắt xạ hung quang, hằm hằm nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên nhướn miệng cười hỏi:

- Tạt sao người lại nhìn ta như thế? Ta đã từng tung hoành khắp bát hoang, du hiệp tứ hải, ta đã trông thấy quá nhiều những bộ mặt kỳ cục như người và ta đã chán chường lắm rồi đấy.

Vũ Văn Sương tự biết về miệng lưỡi của mình không tài gì đấu lại Hạ Hầu Quyên, nên ả ta nổi giận sôi gan, hét lớn:

- Hạ Hầu Quyên, giờ người muốn thi tài với ta bằng cách nào đây? Nói mau đi!

Hạ Hầu Quyên ung dung đáp:

- Tùy ý người, về võ thì bất luận là nội ngoại khinh công binh đao am khí, còn về văn thi từ ca phú, thư họa cầm kỳ, thậm chí đến thuật tướng số phong thủy cũng được, còn nói đến biện thuyết, chỉ cần người nghĩ ra được cách đấu là ta sẽ không ngăn người bất cứ về phương diện gì.

Vũ Văn Sương nhướn mày nói lớn:

- Người dám để ta tùy ý lựa chọn trước, bộ người không sợ người cũng sẽ giống như La Hương Vân sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp:

- Không, ta không sợ vì đã cẩn thận lưu tâm. Vả lại người là Tàn Tâm yêu Cơ, một môn hạ trứ danh của Hải Ngoại Tam Ma, được xem như một chân tài kiệt xuất, độc tú quần luân, đấu sao người vẫn còn lại đôi chút chí khí, người không đến nỗi dễ tiện vô sỉ như sư huynh của người?

Vi Phong nghe nói bỗng cả giận, vừa định chửi mắng Hạ Hầu Quyên cho hả dạ, nhưng Vũ Văn Sương vội khoát tay bảo hấn:

- Vi sư huynh không nên nóng nảy, sư huynh cứ việc đứng yên lược trận, chờ xem tiểu muội lấy lại thể diện cho sư môn mình.

Câu nói kháy trên tuy bao hàm lời lẽ châm biếm nhưng Vi Phong hình như rất sợ sệt vị sư muội của hấn, hấn không dám cãi lại, đành ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ.

Vũ Văn Sương bỗng nhìn về phía người lái đồ trầm giọng bảo:

- Người hay chuẩn bị dùm ta một lò lửa và một vạc dầu nấu sôi mau lên!

Một lát sau người lái đồ đem ra một lò than hồng cùng với một vạc dầu sôi sùng sục.

Vũ Văn Sương liền móc ra một đồng tiền ném vào chảo dầu phát ra một tiếng “sèo” trên mặt dầu liền tỏa ra một đám khói xanh uốn lượn bay lên cao.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Chắc có lẽ Vũ Văn Sương người định thò tay vào vạc dầu vớt đồng tiền ấy ra chăng?

Vũ Văn Sương gật đầu:

- Đúng thế ta sẽ làm thử trước cho người xem qua một lần rồi sau đó sẽ tới lượt người.

La Hương Vân trong bụng cười thầm “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương quả thật kiêu ngạo một cách ngông cuồng.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn thản nhiên, gật đầu cười nói:

- Hay lắm để ta xem người sẽ thử trước như thế nào, lát nữa ta sẽ làm y như người.

Vũ Văn Sương khẽ nhướn đôi mày, liền xắn ống tay áo lên cao để lộ ra cánh tay mặt trắng muốt như ngà ngọc.

Vũ Văn Sương vừa xắn ống tay áo vừa ngậm vận công lực, chờ cho ống tay áo lên tới tận nách, thì làn da trắng muốt của nàng bỗng dưng biến thành màu đỏ tươi như máu.

Hạ Hầu Quyên kêu “ồ” tiếng giương mi cười khanh khách:

- Thảo nào người định trở tài “lấy vật trong dầu sôi” với ta! Hóa ra người đã luyện được môn “Xích Huyết Thủ” trong Lục Dương Công!

Vũ Văn Sương thấy chỉ thoáng nhìn qua, Hạ Hầu Quyên đã có thể nhận ra được lai lịch môn tuyệt học bí mật của mình thì trong bụng cả sợ biết đã gặp phải tay kinh địch lợi hại.

Vũ Văn Sương sợ thầmm nhưng vẫn phải cho tay vào vạc dầu nóng.

Dầu sôi sùng sục, khói bốc lên nghi ngút, nhưng Vũ Văn Sương không chút sợ hãi, nàng cho tay vào đến tận đáy chảo, vớt đồng tiền đồng lên khỏi mặt dầu.

Vớt xong, Vũ Văn Sương tỏ vẻ đắc ý, vội lấy khăn tay chùi sạch những vết dầu dính trên cổ tay rồi trao đồng tiền đồng đến tận tay Hạ Hầu Quyên!

Hạ Hầu Quyên cầm lấy đồng tiền đồng, định lên tiếng hỏi thì Vũ Văn Sương chợt nhún vai, cười nói:

- Cách thức so tài thế này kể cũng tầm thường chưa có gì hay ho lắm. Người thấy có đúng không?

Hạ Hầu Quyên nhếch mép cười nhạt, tỏ ý khinh thường thái độ khoe khoang hàm ẩn trong câu nói vừa rồi của Vũ Văn Sương.

Nàng nhướn mày hỏi:

- Người có thể cho ta mượn tạm đồng tiền này được chớ?

Vũ Văn Sương gật đầu lia lịa:

- Được! Được! Người cứ tự nhiên! Nhưng người nên xem xét lại cho kỹ trước khi trở tài là được. Đồng tiền vẫn còn nguyên vẹn chưa hề bị méo mó hay sứt mẻ tí nào đấy nhé?

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười rồi ném ngay đồng tiền đồng xuống vạc dầu.

Nhưng lạ thay đồng tiền vừa rơi bồm xuống mặt dầu bỗng nhiên gãy ra làm đôi ngon ngọt!

La Hương Vân đứng ngoài thấy vậy không khỏi tức thầmm cho Hạ Hầu Quyên sao không xem xét kỹ để mắc hớng đối phương như nàng và nàng cũng rửa thầmm Vũ Văn Sương quả là tay gian xảo vô liêm sỉ đáng sợ thật.

Nhưng tội cho La Hương Vân vô tình nàng không để ý tới sắc mặt kinh hãi đột biến của Vũ Văn Sương ngay trong lúc đó.

Thực vậy, lúc La Hương Vân vừa nghĩ bụng và chửi thầm Vũ Văn Sương xong, đột nhiên Vũ Văn Sương kêu lên:

- Hạ Hầu Quyên, tại sao ngươi lại bóp vỡ đồng tiền, ngươi định vu oan cho ta phải không?

La Hương Vân ngẩn ngơ không hiểu ắt giáp gì nữa cả, nàng không ngờ Vũ Văn Sương lại nói như thế, tỏ ý nàng ta cũng không biết tại sao đồng tiền kia lại bể làm đôi như vậy.

Thật là kỳ quái không sao hiểu nổi.

Trong khi đó, Hạ Hầu Quyên chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Nàng cuộn tay áo lên, định cho tay vào vạc dầu thì Vũ Văn Sương lại khê hừ một tiếng, cười lạt hỏi:

- Hạ Hầu Quyên, bộ ngươi định khoe khoang tài nghệ trước mặt ta đấy phải không?

Hạ Hầu Quyên nghe nói vội vàng ngừng tay nhếch mép cười đáp:

- Việc gì ta phải khoe khoang với ngươi. Đồng tiền kia không may bị bể ra làm đôi khi bỏ vào vạc dầu nên ta định làm nó lành lặn lại nguyên vẹn trả cho ngươi trước khi vớt nó lên khỏi mặt dầu đấy chứ.

Vũ Văn Sương mặt biến sắc, kinh hoảng chập hỏi:

- Có phải ngươi bảo rằng đồng tiền đồng vừa bể ra làm đôi, ngươi sẽ làm cho nó liền lặn lại được không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu vội thọc ngay tay vào vạc dầu quơ qua quơ lại tìm hai nửa đồng tiền đồng một hồi rồi lấy tay lên xòe ra đưa ngay mặt Vũ Văn Sương và cười nói:

- Chính ta đã ném bể tiền này làm đôi, rồi lại cũng chính ta gắn dính nó lại như cũ, đây người xem có phải vậy không? Thế là kể như ta đã hoàn trả nguyên vẹn lại cho ngươi rồi đấy nhé. Và trận đấu giữa ta và ngươi coi như bất phân thắng bại, chúng ta tái đấu trận thứ nhì đi.

Vũ Văn Sương trông thấy đồng tiền bị bóp vỡ làm đôi, bây giờ quả nhiên đã liền lại nguyên vẹn như cũ, biết là Hạ Hầu Quyên quả là tay kinh địch đáng sợ, không những đã cho tay vào vạc dầu lúc sôi nóng dữ dội hơn ban đầu, nàng lại còn phải ngâm tay lâu hơn để mò đến hai miếng đồng tiền, bụng hơi lo ngại, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ can cường bất phục.

- Ta không muốn lãnh tình của ngươi như thế, trận đầu ngươi đã tấn công thì triển nhiều trò chơi dưới đáy vạc dầu, tự nhiên ngươi phải là kẻ chiến thắng.

Hạ Hầu Quyên khen thầm Vũ Văn Sương quả có chút khí phách của con nhà võ, nàng không cần khiêm nhượng vội gật đầu cười nói:

- Hay lắm, ngươi đã thật tình, ta nhận chiến thắng trận đầu. Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu trận đấu thứ nhì, người hãy tự quyết định đi.

Vũ Văn Sương hiện giờ đã biết rõ đối phương quả thật là một kinh địch duy nhất trong đời mình nàng không dám quá liều lĩnh nữa vội dùng ly rượu trên tay múc đầy một dầu sôi rồi từ từ uống hết.

Cách đấu này chứng tỏ cho biết công lực phải cao hơn và vận dụng nhiều hơn cách đấu lấy đồ vật trong vạc dầu nhiều.

Hạ Hầu Quyên trông thấy Vũ Văn Sương từ từ uống hết ly dầu sôi, nàng cũng lập tức múc lấy một ly, uống ực một cái trơn.

Vi Phong xem tới đây không khỏi giật mình kinh sợ, đoán biết trận so tài bằng “Ngũ Hành Công” này Vũ Văn Sương lại đại bại mất rồi, bởi số lượng dầu của đôi bên tuy bằng nhau, nhưng Vũ Văn Sương phải uống từ từ, còn Hạ Hầu Quyên chỉ cần một hơi là uống hết.

Trận đấu thứ nhì giữa Hạ Hầu Quyên với Vũ Văn Sương kẻ chiến thắng vẫn là Hạ Hầu Quyên nên tự nhiên nàng tỏ vẻ đắc ý.

Nhưng La Hương Vân bỗng cau mày liễu tỏ vẻ lo ngại dùm cho Hạ Hầu Quyên.

Vì ngay lúc đó, nàng chợt phát hiện một sự thật khác thường.

Tức là nàng vừa lưu ý tới sắc diện của Vi Phong với Vũ Văn Sương không hề có chút vẻ gì lo ngại cả.

Thực vậy về mặt Vũ Văn Sương không những không hề tỏ ra lo lắng!

Nhưng La Hương Vân đã quá lo xa, vì với nàng và Vi Phong đã huề nhau rồi, còn lại ba trận sau này tức Hạ Hầu Quyên đã liên tiếp thắng luôn hai trận rồi, trận thứ ba sắp tới kể như không có cũng được kia mà.

Nghĩ đến đây, La Hương Vân đánh đổ sự quyết đoán của mình.

Nàng cho rằng căn cứ theo sự động thủ vừa rồi của đôi bên, Hạ Hầu Quyên nhất định là nhân vật quán tuyệt quần luân giữa đám bốn người bất luận tỷ thí bằng cách nào đi nữa, Vũ Văn Sương tuyệt đối không thể nào thắng nổi nàng.

Giữa lúc ấy, Vũ Văn Sương đã sai người đem ra hai cái bình bằng sứ, hình thù và chất liệu y hệt như nhau, và sai người đổ dầu đang sôi sùng sục trong vạc dầu vào. Xong nàng chỉ vào đôi bình sứ giương mi bảo Hạ Hầu Quyên:

- Này, Hạ Hầu Quyên, ngươi hãy tự ý lựa trước một trong hai chiếc bình sứ này đi.

Hạ Hầu Quyên chau mày hỏi:

- Lựa để làm gì! Vừa rồi ta với người đã uống dầu rồi nếu giờ này mà uống hết cả dầu trong bình này nữa thì dầu không bị nóng chết tất cũng chết ngấy đấy chứ làm sao chịu nổi.

Vũ Văn Sương lắc đầu cười lạt đáp:

- Dầu phải lần tỷ thí này là uống thêm dầu nữa. Ta với người thi nhau ngậm vận huyền công xem ai khiến bình dầu nóng lạnh trở lại trước đấy, chứ có phải uống dầu nữa đâu mà ngươi lo sợ.

- Nếu thế thì khỏi cần phải tuyển lựa lắm gì và cũng không cần phải tỷ thí thêm lần thứ ba nữa ta cho ngươi thắng trận này đấy.

Vũ Văn Sương biến sắc hỏi mau:

- Tại sao ngươi lại nói như thế chứ?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười đáp:

- Bối ta đã thắng ngươi liên tiếp hai trận rồi, còn lại trận thứ ba, bất cứ bên nào thắng bại cũng không ảnh hưởng gì với cuộc diện cả kia mà. Ta nhường trước cho ngươi là để ngươi lấy lại thể diện đấy.

La Hương Vân nghe Hạ Hầu Quyên trả lời khéo như vậy thì gật đầu khen thầm trong bụng và đồng thời để ý chờ xem Vũ Văn Sương trả lời ra sao cho biết.

Hạ Hầu Quyên vừa nói dứt, Vũ Văn Sương đã vội lắc đầu đáp:

- Ta không muốn nhận lãnh hảo ý của ngươi, và ta cũng không thích thọ hưởng thể diện một cách vô lý như thế. Ta với ngươi toàn thủy, toàn chung, đấu cho đủ ba trận để quyết định hơn thua là hơn.

Hạ Hầu Quyên ồ nói:

- Còn gì chưa thể quyết định hơn thua nữa ta đã...

Vũ Văn Sương cười chỉ Vi Phong, chận nói:

- Vừa rồi Vi sư huynh ta đã thắng luôn hai trận, kết quả anh ấy đã bị đại bại ở trận thứ ba ngươi không thấy sao?

- Thế có phải ngươi định nói theo cách giao đấu trước, bắt ta phải đánh cuộc to hơn, để phân rõ thắng bại ở cả trận thứ ba không?

Vũ Văn Sương cười lạt đáp:

- Ngươi cứ việc yên tâm, Vũ Văn Sương này bình sinh cao ngạo đã quen, dầu ta có hy vọng như thế đi nữa, ta cũng không đủ can đảm thỉnh cầu ngươi làm như thế đâu.

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách:

- Tính nết của ta hết sức đặc biệt, nếu như người muốn thỉnh cầu ta như thế ta nhất định từ chối nhưng hiện giờ người không thèm thỉnh cầu ta thì ta lại bằng lòng nhận lời đánh cuộc trở lại.

Vũ Văn Sương vừa định trả lời Vi Phong đã tia ra hai luồng nhãn quang âm độc xạ thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân rồi cất tiếng cười ha hả nói:

- Vũ Văn sư muội, sư muội bắt tất phải làm như thế. Đối với đôi chim trong lồng, cặp cá trong lưới sư muội định đi yêu cầu chúng thì quả là một chuyện hết sức buồn cười đấy.

Câu nói của Vi Phong có một hàm ý vô cùng sâu sắc khiến Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân ngẩn người không hiểu đầu đuôi ra sao!

Vũ Văn Sương bỗng nhìn Hạ Hầu Quyên nhếch miệng cười bảo:

- Hạ Hầu Quyên người không nên nghe lời bậy của sư huynh ta, bọn ta hãy tỷ thí trong trận thứ ba đã.

Hạ Hầu Quyên cười ngạo nghễ:

- Ta bảo rằng, nếu người muốn đấu trận thứ ba nữa, bọn ta sẽ tính luôn hai trận trước để quyết định hơn thua, hay là thế này này, ta sẽ ưu đãi người, chỉ cần người thắng nổi ta trận thứ ba, ta sẽ kể như đôi bên huề nhau.

Vũ Văn Sương cười lật gật đầu:

- Thôi được rồi, ta không nỡ chối từ thịnh tình của người, bây giờ chúng ta bắt đầu đấu trận thứ ba. Nhưng một khi cuộc đồ đã thay đổi, thì phương pháp tỉ thí cũng nên thay đổi ít nhiều chứ?

Hạ Hầu Quyên chỉ vào hai chiếc bình, hỏi Vũ Văn Sương:

- Không phải hai ta ai có thể khiến dầu sôi trong bình đông lạnh trước sao?

Vũ Văn Sương đáp:

- Người khỏi cần nghĩ nhiều, chỉ cần sao người làm theo y như ta là đủ rồi.

Hạ Hầu Quyên chán ghét giọng nói âm độc và kiêu cuồng của đối phương, nàng hừ lật một tiếng gương mày nói lớn:

- Vũ Văn Sương, người cứ việc yên tâm, dầu người có nhảy vào vạc dầu di nữa, ta cũng vui lòng làm y theo như người.

Vũ Văn Sương cười lật:

- Người đừng lớn lối, chỉ sợ khi bắt đầu vào việc rồi, người sẽ bỏ cuộc nữa chừng đấy.

Dứt lời, Vũ Văn Sương đã cầm ngay lấy bình dầu từ từ rót vào cổ tay mình.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy hết sức kinh ngạc. Nàng thầm nghĩ:

"Trận thứ nhất thò tay xuống dầu lấy tiền, trận thứ nhì uống dầu nóng sôi nếu đem trình độ của hai môn nội ngoại ngữ hành công lực ra so sánh với trận thứ ba đổ dầu vào cổ tay, tất nhiên phải khó khăn hơn bội phần những tại sao trong trận thứ ba, Vũ Văn Sương lại tỷ thí một cách dễ dàng như thế?

Và vì nghĩ chưa ra nguyên nhân bí mật, nên Hạ Hầu Quyên vẫn đứng yên một chỗ, chưa hề động đậy.

Nàng cần phải xem kỹ coi trong phương pháp quá dễ dàng của Vũ Văn Sương có điểm gì lạ nữa không, để khỏi phải... nếu không may, nàng không biểu diễn y như đối phương, làm trò cười cho thiên hạ...

Tuy Hạ Hầu Quyên nghĩ vậy, nhưng Vũ Văn Sương đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, nàng lập tức nhướng cao mày liễu, cười lật kêu to:

- Hạ Hầu Quyên, người còn chờ gì nữa? Không lẽ người định chờ cho dầu nóng trong bình nguội lạnh rồi người mới chịu rót lên cổ tay sao?

Lời nói nghe khá nặng tai khiến Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày liễu phùng phùng tức giận.

Nàng “hừ” giọng mũi một tiếng, lập tức làm y hết như Vũ Văn Sương vừa làm, nàng cầm bình dầu nóng, từ từ rót vào cổ tay.

Lúc khởi đầu không thấy Hạ Hầu Quyên có sao cả, nhưng rót được một lúc lâu, La Hương Vân chợt thấy toàn thân Hạ Hầu Quyên bắt đầu run rẩy.

Nhìn kỹ cổ tay Hạ Hầu Quyên, thấy làn da trắng mịn của nàng đã bị dầu sôi làm bỏng trở thành đỏ ửng và từ từ sưng to La Hương Vân giật mình kinh hoàng, biết Hạ Hầu Quyên hiện giờ công lực đã bị mất hết một cách lạ lùng khủng khiếp.

“Hạ Hầu Quyên có một nội gia công lực thượng thừa mà còn có thể đột nhiên bị mất hết, còn ta...?” Sự nghĩ đến mình, La Hương Vân bất giác sợ toát mồ hôi lạnh, vội vàng ngưng khí hành công vận thử ra xem sao.

Không thử còn đỡ, bây giờ, thử rồi, La Hương Vân toàn thân mồ hôi tuôn ra như xối.

Vô Tình Trạch Nữ vừa phát hiện chính nàng cũng đã bị mất hết công lực một cách bí mật.

Ngay khi ấy, cổ tay của Hạ Hầu Quyên đã bắt đầu bị bỏng nặng vì dầu sôi da thịt phồng lên nứt nẻ đáng sợ.

Thấy Hạ Hầu Quyên bị đau nhứt tận xương tay, đến toàn thân run bần bật, La Hương Vân chịu không nổi, nàng vội giơ tay giáng một chưởng vào chiếc bình dầu trên tay Hạ Hầu Quyên văng xuống Động Đình Hồ.

Sau đó, La Hương Vân nhanh nhẹn móc ra một gói thuốc bột rắc vào vết thương cho Hạ Hầu Quyên, xong nàng quay lại trợn mắt hét lớn:

- Lũ khốn nạn kia, hai chị em ta không may mắc phải mưu độc của bọn người, giờ bọn người muốn làm gì thì làm đi.

Vũ Văn Sương cười khẩy hỏi:

- Trước khi chết, bọn người muốn rõ tại sao bọn người đã mất hết công lực không?

La Hương Vân cười lạt:

- Chắc chắn là chị em ta đã bị trúng độc, ta muốn biết rõ thứ độc được ấy?

Vũ Văn Sương vội chỉ Vi Phong:

- Đây là thủ đoạn của Vi sư huynh ta để sư huynh ta giải đáp cho nghe.

Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày trợn mắt nhìn Vi Phong:

- Vi Phong có dám nói rõ quỷ kế vô sỉ của người cho ta biết chẳng?

Vi Phong đắc ý, cười giọng gian xảo:

- Dầu bọn người là chim đại bàng, nhưng đại bàng hiện giờ đã bị gãy cánh thì ta sợ gì không cho biết!

La Hương Vân quát lớn:

- Hãy nói nhanh lên đi tên đâm tặc dê hèn chó chết!

Vi Phong cười ngất:

- Được là vua, thua là giặc, dê hèn đâm tặc không hề gì. Hà hà... quang minh chính đại có đáng giá là bao kia chứ. Ta hãy hỏi bọn người chúng mình có tất cả bốn mạng thì phải động thủ, vừa đúng một đôi một, hà tất...

Vi Phong nói đến đây, Hạ Hầu Quyên đã hiểu ra, bỗng kêu to:

- Có phải độc được người bôi trước vào bốn cây thẻ bằng tre không?

Vi Phong mỉm cười gật đầu:

- Người đã đoán lược đây, nhưng rất tiếc đã trễ rồi. Từ khi bắt đầu rút thăm, hai người đã bị trúng độc, nhưng mãi đến giờ độc lực mới phát đấy.

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền khẽ cau mày thâm suy tính tìm kế thoát thân.

Chợt Vũ Văn Sương kêu hỏi Vi Phong:

- Vi sư huynh, sư huynh định xử trí với Bào Hao Hồng Nhan, Vô Tình Trạch Nữ như thế nào đấy?

Không chút do dự, Vi Phong ứng tiếng đáp ngay:

- Trảm thảo không trừ căn e gió xuân trời lại mọc. Nay bọn ta đã may mắn nắm cứng được đuôi rắn rồi, thế nào bọn ta cũng phải đập nát đầu rắn mới xong.

Vũ Văn Sương cười gằn hỏi:

- Bộ Vi sư huynh định giết chết hai nàng ta à?

Vi Phong gật đầu:

- Ngay hôm nay chúng ta không hạ sát hai nàng, sau này bọn ta cũng không thoát khỏi tay họ.

Vũ Văn Sương hỏi:

- Thế phải giết bằng cách nào?

Vi Phong cười giọng hiểm độc:

- Có nhiều cách giết người, ngu huynh cho rằng cách đơn giản nhất là cho hai nàng uống trước một loại thuốc độc, bắt họ phải đứt hết ruột gan, xong sẽ trói gô họ vào đá, liệng xuống đáy hồ là xong chuyện.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân tức giận nghiêng răng kèn kẹt, oán hận lòng độc ác vô song của Vi Phong khôn tả.

Vũ Văn Sương bỗng cười khanh khách, nói giọng trêu cợt lơ lả với Vi Phong:

- Hai nàng đều là thiên tiên giáng trần, Vi sư huynh lại là một con Quỷ háo sắc, không lẽ Vi sư huynh bỏ qua của ngon vật lạ sao?

Hai câu trên đã khiến Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân mặt mày biến sắc, trống ngực họ nhảy mạnh thành thịch!

Cũng may, trong khi Vũ Văn Sương vừa ngừng giọng, Vi Phong đã không chút chần chờ, lập tức đáp:

- Vũ Văn sư muội, sư muội đừng thử ngu huynh làm gì cho mất công, tuy tư sắc hai nàng bắt tục, nhưng ngu huynh đã may được sư muội có lòng thương đến từ trước thì nay dẫu cho Hằng Nga giáng thế, Tây Tử phúc sinh đi nữa, ngu huynh cũng không dám nghĩ bậy đâu!

Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân nghe đối phương nói vậy trong lòng cũng tạm yên tâm.

Họ đoán biết Vi Phong với Vũ Văn Sương đã có qua việc mờ ám không được trong sạch.

Một khi quan hệ đôi bên đã đến mức này thì tánh mạng của hai nàng may ra có thể khỏi lo và tấm thân thanh bạch của họ cũng sẽ được bảo đảm.

Quả nhiên sau khi vừa nghe xong lời Vi Phong, Vũ Văn Sương cong môi cười lạt:

- Hừ! Anh môi lưỡi khéo thật nếu không gặp em trên mặt hồ, biết đâu anh đã...

Vi Phong vội phân vân:

- Sư muội chớ nên nghi bậy cho anh nếu không tin anh sẽ giết chết hai nàng lập tức cho sư muội xem.

Đứt lời, Vi Phong liền giơ tay định điểm ngay vào yếu huyệt của Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên vẫn thản nhiên, thản sắc như thường.

Nhưng Vũ Văn Sương đã lập tức khẽ phất ống tay áo phóng ra một luồng kinh phong linh không ngăn cản hữu chưởng của Vi Phong vừa điểm vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

Vi Phong giật mình kinh ngạc, vội rút tay trở về:

- Tại sao sư muội lại che chở cho đối phương?

Vũ Văn Sương nhìn Vi Phong, gương mi nói lớn:

- Vi sư huynh, em xin hỏi sư huynh một việc, từ ngày chúng ta nghệ thành xuất thế đến nay, thử hỏi trong đám võ lâm đồng đẳng có ai là đáng mặt địch thủ của ta không?

Vi Phong cười hì hì:

- Đừng nói chi đến Vũ Văn sư muội, ngay đến một nhân vật tư chất dần dần như ngu huynh, cũng chưa hề gặp qua địch thủ xứng đáng.

Vũ Văn Sương gật đầu, đưa mắt nhìn qua Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Bởi thế nên tiểu muội mới lưu lạc hai nàng, tạm thời không cho sư huynh giết chết họ đấy.

Vi Phong cau mày:

- Nhưng lưu lại họ làm gì?

Vũ Văn Sương mỉm cười:

- Tiểu muội muốn lưu lại họ để dùng làm đối thủ, tiểu muội sẽ tái đấu với họ cho thỏa thích.

Vi Phong nghe nói lắc đầu.

Vũ Văn Sương có vẻ không vui:

- Tại sao sư huynh lại lắc đầu? Không lẽ sư huynh không đồng ý việc làm của tiểu muội?

Vi Phong cười đáp:

- Nhất định là không đồng ý rồi, vì sư muội không những đã đấu qua với Hạ Hầu Quyên và...

Nói đến đây Vi Phong không dám nói tiếp, vì sợ chọc giận Vũ Văn Sương.

Vũ Văn Sương cười nói:

- Tại sao Vi sư huynh không chịu nói tiếp, việc gì phải sợ sệt, nếu không phải tiểu muội đã giao đấu qua với Hạ Hầu Quyên và đã bị nàng đánh bại, thì không đời nào tiểu muội giữ nàng lại làm gì?

Vi Phong ngạc nhiên:

- Ngu huynh không hiểu sư muội nói như thế với ý gì hết!

Vũ Văn Sương cười nói:

- Không có gì lạ cả, tại tiểu muội đã bị thua một cách bất phục tùng, đó thôi!

Vi Phong bật cười:

- Xét theo tài nghệ thì trong hai trận đã qua, võ công của Hạ Hầu Quyên quả thật cao minh, tại sao sư muội chưa chịu phục nàng ta?

Vũ Văn Sương mỉm cười:

- Võ công của nàng tuy cao cường, nhưng tiểu muội chưa thi thố hết tài nghệ ra để tỷ thí với nàng kia mà.

Vi Phong ngạc nhiên đến chừng hững, Vũ Văn Sương thấy vậy vội mỉm cười nói:

- Là sư huynh của tiểu muội, chắc sư huynh không lạ gì sở trường của tiểu muội?

Vi Phong cười nói:

- Nếu nói về sở trường, chắc có lẽ sư muội định thi triển môn là “Song tâm vạn ảo chưởng pháp” của Văn sư thúc chứ gì?

Vũ Văn Sương gật đầu:

- Đúng, tiểu muội muốn giữ lại tính mạng của “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên với “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân, và định khôi phục lại công lực cho họ, để tiểu muội được thi triển môn “Song Tâm vạn ảo chưởng pháp” đây.

Vi Phong “ồ” to một tiếng, cười nói:

- Hóa ra sư muội định lợi dụng hai nàng để chứng minh mình là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi nhất trong dương thế vô lâm?

Vũ Văn Sương bật cười khanh khách:

- Đúng thế, không lẽ sư huynh cho tiểu muội hành động như thế là không hợp lý sao?

Vi Phong nhú chặt đôi mày cười lạt:

- Hợp lý thì hợp lý thật, nhưng ngộ nhỡ...

Vũ Văn Sương bật cười lớn tiếng:

- Vi sư huynh, sư huynh không nên nhất gan như thế, bộ sư huynh cho rằng tiểu muội sẽ giải trừ được lực, hồi phục công lực cho họ ở ngay Động Đình hồ này sao?

- Sư muội còn có diệu kế gì khác hơn nữa?

Vũ Văn Sương đắc ý cười ha hả:

- Tiểu muội định giải họ lên Đồng Bách sơn Thiên. Huyền Cốc.

Vi Phong vỗ tay tán thưởng:

- Vũ Văn sư muội chu đáo quả chừng, một khi đã vào tới Thiên Huyền Cốc, dẫu hai nàng có mọc thêm cánh cũng nan đào kiếp số.

Vũ Văn Sương cười giọng hiểm độc:

- Khi ấy tiểu muội sẽ hồi phục lại công lực cho họ, để họ động thủ với tiểu muội, nếu họ bị bại tự nhiên họ sẽ bị giết chết bởi tay tiểu muội. Nhưng nếu họ đại thắng thì...

Nói đến đây, Vũ Văn Sương bỗng nghiêm mặt nhìn Vi Phong, gương mi hỏi:

- Vi sư huynh. Tiểu muội muốn hỏi thêm sư huynh điều này, nếu như hai nàng đã thắng môn “Song tâm vạn ảo chưởng pháp” của tiểu muội, chúng ta có thể tha chết cho hai nàng không?

Vi Phong nghiêng răng đáp:

- Nhất định là không rồi. Cổ nhân đã nói là cầm hổ thì dễ mà thả hổ thì khó, đến khi ấy sư muội khỏi phải một tâm ngu huynh tự nhiên sẽ diệt trừ dùm hai hãn thế kình địch cho sư muội.

Vũ Văn Sương liếc mắt cười duyên:

- Lời của sư huynh thật là hợp ý tiểu muội, quả là tiếng nói của nhất đại kiêu hùng Tào Mạnh Đức năm xưa!

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe đến đây trong bụng bớt lo.

Bởi một khi Vũ Văn Sương định giải hai nàng lên Thiên huyền Cốc, hung hiểm tuy nhiều nhưng cơ hội thoát thân cũng không phải ít. Nhất là giữa Vi Phong với Vũ Văn Sương, cảm tình của sư huynh muội, tự nhiên Vũ Văn Sương sẽ phải dõ kỵ ghen ghét không cho Vi Phong có hành động vô liêm sỉ với hai nàng.

Khi ấy, Vũ Văn Sương đã ra lệnh cho người lái đò chèo thuyền vào bờ hồ, đồng thời nàng cười lạt hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Nay Hạ Hầu Quyên! Có phải ngươi đã bị bại một cách bất phục chăng?

Hạ Hầu Quyên hừ một tiếng cười lạt đáp:

- Đừng nói ta không phục ngươi, ngươi cũng chưa chắc đã chịu phục ta. Giữa mặt hồ và trên thuyền nhỏ bé đâu phải là chỗ giao đấu lý tưởng của ta với ngươi.

Vũ Văn Sương gật đầu:

- Bởi thế nên ta mới định đem ngươi lên "Thiên Huyền Cốc" để hai bên giao đấu thẳng tay với nhau cho thống khoái đây.

Hạ Hầu Quyên chưa kịp trả lời, La Hương Vân vội vờ hỏi:

- Nghe nói trong "Thiên Huyền Cốc" chính là nơi "Thiên la địa võng" thì phải?

Vũ Văn Sương cười nói:

- Bọn ngươi thường qua lại trong đất Trung Nguyên không biết danh "Vụ Trụ Lục Tàn" sao?

La Hương Vân đáp:

- Đương nhiên là đã nghe qua rồi, sáu tên ác ma tặc nguyên ấy hiện giờ đã được giới võ lâm tôn là sáu nhân vật đệ nhất lưu của đương thế võ lâm, sao chị em ta lại không biết.

Vũ Văn Sương cười nói:

- Trong "Vụ Trụ Lục Tàn" có một nhân vật lớn tuổi nhất, toàn thân tê liệt...

La Hương Vân vội ngắt lời nói:

- Tên ấy là Độc Cô Trí! À... ta nghĩ ra rồi chắc có lẽ "Thiên Huyền Cốc" ở trong Đồng Bách Sơn của Độc Cô Trí hiện đang dùng làm căn cứ cho Lục Tàn Bang chứ gì?

Vũ Văn Sương gật đầu cười gằn:

- Đúng thế! Thiên Huyền Cốc hiện giờ đã được chỉnh đốn một cách hết sức chu đáo nghiêm mật, ngầm chứa nguy cơ, mỗi tác đất đều là uống tử thành, tay đã là một sâm la điện dùng làm nơi đoạt mệnh những nhân vật võ lâm dám cả gan bước chân vào đây.

Nghe thấy La Hương Vân đang tìm cách thăm dò tình hình Thiên Huyền Cốc một cách khéo léo, Hạ Hầu Quyên cũng không bỏ lỡ cơ hội, vờ cười lạt nói lớn:

- Vũ Văn Sương sao ngươi dám khoác lác như thế? Tuy Độc Cô Trí tâm cơ hơn người nhưng chỉ là một tên thân tàn ma dại...

Vũ Văn Sương nạt ngang: __ - Độc Cô Trí tuy tàn nhưng không phế, vả lại sau khi y sáng lập xong "Lục tàn Bang" y đã chịu khó giao du, mời mọc những hảo thủ hãn thế động địa kinh thiên về giúp đỡ y.

Hạ Hầu Quyên cười xòa nói:

- Hừ... gì mà hãn thế hảo thủ? Ta không tin một kẻ tàn tật bất tài như Độc Cô Trí lại có thể khiến vạn chúng quy tâm, cam lòng về hòa với hắn?

Vũ Văn Sương cười nói:

- Trong Lục Tàn Bang của Độc Cô Trí hiện giờ đã có bốn vị cung phụng về giúp rồi.

Hạ Hầu Quyên vờ kinh ngạc hỏi:

- Bốn vị cung phụng lại lịch chắc bất phàm, bởi đối với những hảo thủ khác phần nhiều chỉ được giữ chức "hộ pháp" là cùng?

Vi Phong vội đỡ lời:

- Quả đúng là bốn vị hãn thế hảo thủ, tài nghệ quý khiếp thần kinh. Ngươi không biết chứ nếu Lục Tàn Bang không có gì đặc biệt thì chưa chắc họ đã chịu khuất phục làm việc cho Độc Cô Trí.

La Hương Vân vờ hỏi:

- Thế bốn người ấy là ai?

Vi Phong vội bấm đốt ngón tay đáp:

- Họ là ân sư của ta “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, nhị sư thúc “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, ân sư của Vũ Văn sư muội ta đây là “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, và với một nhân vật khá trứ danh khác là “Chỉ Phát Vũ sĩ” Đông Môn Liễu.

Hạ Hầu Quyên nhìn Vi Phong cười lạt:

- Vừa rồi người bảo rằng nếu không vì nguyên nhân nào khác, bốn vị cung phụng chưa chắc đã chịu về với Độc Cô Trí, thế là thế nào?

Vi Phong vừa định trả lời, Vũ Văn Sư muội cười khanh khách nói:

- Người xưa có câu: “Ngôn đa tất thất”, Vi sư huynh nên kín miệng một chút!

Vi Phong bỗng cười ngất:

- Vũ Văn sư muội hà tất phải cẩn thận như thế, nay Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đã không khác gì “chim lồng cá chậu”, dầu không may ngu huynh có sơ ý, lỡ lời đi nữa, cũng không quan hệ gì cả kia mà.

Nhưng Vũ Văn Sư muội bỗng sa sầm nét mặt, cười lạt đáp:

- Thôi. Em hiểu rồi, em chỉ là sư muội của anh, em không có quyền can anh, anh muốn nói gì cứ nói, nhưng nếu lỡ có bề nào thì anh sẽ chịu trách nhiệm trước mặt tam vị ân nhân đây nhé!

Vi Phong giật mình sợ hãi, vội vàng tươi cười xin lỗi:

- Vũ Văn Sư muội đừng giận, ngu huynh không dám làm lộ cơ mật cho hai nàng biết đâu.

Vi Phong vừa nói xong, Hạ Hầu Quyên bỗng phá lên cười sảng sặc...

41. Tái Nhập Thiên Huyền

Vi Văn Sư muội thấy vậy liền quắc mắt nạt Hạ Hầu Quyên:

- Có im miệng lại không? Việc gì người lại cười dữ vậy?

Hạ Hầu Quyên vừa cười vừa đáp:

- Ta cười người may mắn là sư muội của Vi Phong chứ nếu không may người là vợ hắn, mỗi lần người hét lên một tiếng khiến hắn bay hồn mất vía như vậy thì ôi thôi chướng mắt khó coi lắm!

Vi Phong bị chế nhạo thẹn đến đỏ mặt, hắn tức giận giơ tay phóng mạnh một chưởng vào giữa yếu huyệt của Hạ Hầu Quyên.

Nhưng Vũ Văn Sư muội đã kịp thời giơ tay ngăn cản hỏi Vi Phong với giọng ngạc nhiên:

- Vi sư huynh tại sao sư huynh lại muốn giết nàng ta ngang xương như vậy?

Vi Phong không dám nói là mình tức vì đối phương nói rõ tấy là mình sợ đàn bà nên bối rối đáp trở đi:

- Sư muội không thấy bộ mặt đáng ghét của ả ta sao.

Vi Văn Sư muội bật cười nói:

- Em không thấy nàng ta có gì đáng ghét cả, kẻ ghét nàng chính là sư huynh. Nói thật ra sư huynh nể sợ tiểu muội có phải là việc làm tổn hại tới tôn nghiêm hay mất mát danh dự gì...

Vi Phong lật đật nói:

- Sư muội hiểu lầm rồi, ngu huynh đâu có...

Vi Văn Sư muội lại xua tay chặn nói:

- Vì sư huynh không nên giải thích nữa, tiểu muội không hiểu sư huynh thì còn ai hiểu được sư huynh phải không.

Mãi đứng cãi lý với nhau, không ai để ý tới lúc đó, trên mặt Động Đình Hồ bỗng có một chiếc du thuyền lạ xuất hiện. Tới chừng thuyền hai bên còn cách nhau một khoảng không xa họ mới phát giác ra.

Thấy bên thuyền lạ, người đứng ở đầu thuyền là một vị lão ni thần nghi phiêu dật, Hạ Hầu Quyên bỗng nghe lòng mình rộn lên một cảm giác sung sướng bàng hoàng.

Nàng đã nhận ra lão ni đang đứng tại đầu thuyền bên kia chính là ân sư “Bàn Nhược Am Chủ” Hối Đại sư.

Hạ Hầu Quyên định dùng công phu “Nhập Mật Truyền Âm” chào hỏi ân sư nhưng kịp nghĩ ra hiện giờ nàng đang bị trúng kỳ độc không thể vận chân khí được.

Vả lại, nếu hiện giờ nàng mở miệng kêu lên một tiếng, hoặc có một cử động nào khác thường, lập tức Vi Phong và Vũ Văn Sương hạ độc thủ sát hại nàng và La Hương Vân ngay, cho nên nàng lại thôi bỏ ngay ý định ấy.

Tuy nhiên, Hạ Hầu Quyên tin tưởng là thế nào ân sư cũng tìm cách cứu được nàng và La Hương Vân chứ chẳng không. Trong khi Hạ Hầu Quyên lo lắng nghĩ ngợi như vậy thì La Hương Vân vẫn yên lặng như không hay biết điều gì.

Và thuyền của Bàn Nhược Am Chủ lúc đó cũng đang lướt tới sát thuyền bên này. Hạ Hầu Quyên mừng thầm liền đưa mắt nhìn La Hương Vân.

Hiện giờ, La Hương Vân cũng thừa nhận ra được lão ni đang đứng trên đầu thuyền bên kia có một thần nghi cao cổ xuất trần, đồng thời bất gặp Hạ Hầu Quyên vừa lấy mắt ra hiệu...

Nàng đã đoán hiểu ngay hết tám chín phần mười vị lão ni kia là ai.

Về phần Vũ Văn Sương với Vi Phong cả hai tự thị kiêu cuồng nên tuy trông lão ni đang đứng phía bên kia thuyền có vẻ bất phàm nhưng họ vẫn không thềm để ý tới.

Bỗng ngay khi ấy Hạ Hầu Quyên vội nghe có tiếng với nói nhỏ như tiếng muỗi bên tai:

- Quyên nhi, số phận của con với La diệt nữ ra sao ta đã hiểu cả, lát nữa gặp ta, con cứ giả vờ làm như không biết, tự nhiên ta sẽ có cách cứu hai con.

Nghe xong lời dặn của sư phụ, Hạ Hầu Quyên nhớ kỹ trong lòng, tuy nàng cùng hơi lấy làm nghi hoặc.

Nàng nghi hoặc vì nàng không hiểu tại sao ân sư của nàng nói đã hiểu rõ hết chuyện nàng với La Hương Vân ngộ nạn trên mặt Động Đình Hồ, xung quanh hồ bao la bát ngát không có một bóng cây hay một hốc đá trốn nấp, đầu ân sư của nàng có thần thông quảng đại đến đâu đi nữa, cũng không thể nghe biết được chuyện gì đã xảy ra trên chiếc Song Tâm Huyết Châu này. Thế tại sao sư phụ nàng lại bảo như vậy, Hạ Hầu Quyên càng nghi càng cảm thấy mê hoặc khó hiểu. Khi ấy hai thuyền cũng vừa cặp sát vào nhau. Bàn Nhược Am Chủ vội chấp tay trước ngực, nhìn Vũ Văn Sương niệm câu phật hiệu rồi nói:

- Thưa nữ thí chủ, bản ni định hóa chút tiểu duyên chẳng hay nữ thí chủ có vui lòng chăng?

Vũ Văn Sương nhìn sang vị lão ni rồi giương mi cười nói:

- Chẳng hay lão tiên bối định hóa duyên gì? Xin mời lão tiên bối qua bên thuyền tiểu nữ dạy bảo cho.

Bàn Nhược Am Chủ lập tức khê động thân hình, nhẹ nhàng nhảy qua thuyền bên kia.

Thần Ni chấp hai tay trước ngực mỉm cười hỏi:

- Chẳng hay chư vị thí chủ xưng hô như thế nào?

Thần ni vừa hỏi vừa đưa mắt ra hiệu cho Hạ Hầu Quyên ngầm bảo không nên làm lộ thân phận của hai thầy trò.

Trong khi ấy Vũ Văn Sương chẳng hay biết gì vội cười:

- Tiểu nữ là Vũ Văn Sương, còn đây là sư huynh Vi Phong, còn hai vị cô nương là khách đi nhờ thuyền của tiểu nữ.

Nói đến đây hai mắt vụt sáng như điện, Vũ Văn Sương ngẩng nhìn Bàn Nhược Am Chủ từ đầu tới chân, rồi hỏi:

- Tiểu nữ muốn biết pháp hiệu của đại ni?

Bàn Nhược Am chủ cười đáp:

- Bần ni đã xa cách hồng trần từ lâu, vật ngã lưỡng vong, Vũ Văn thí chủ cứ gọi bần ni là Vô Danh Lão Ni đủ rồi.

Vũ Văn Sương tiếp hỏi:

- Đại ni bảo “đã vật ngã lưỡng vong” sao còn hóa duyên làm gì?

Bàn Nhược Am Chủ đáp:

- Bần ni đâu phải vì tu am bỏ tháp đến đây mộ hóa với Vũ Văn thí chủ.

- Thế Đại ni định mộ hóa việc gì?

- Quanh vùng Tương Tây dân tình hiện đang lâm vòng đói khổ, bần ni không nỡ nhìn cảnh chúng dân ăn thịt lẫn nhau.

Vũ Văn Sương bỗng kêu lên kinh ngạc, chặn lời nói:

- Hóa ra đại ni mang nghĩ đến sự đau khổ của lê dân với lòng từ bi của đại ni tiểu diệt đâu dám không nghe lời thánh thiện. Vậy đại ni cho tiểu nữ cùng với vị sư huynh đây quyên tặng hai trăm lạng vàng gọi là để góp phần vào nghĩa cử này.

Không ngờ “Tàn Tâm Yêu Cơn” Vũ Văn Sương lại quá rộng rãi như thế chỉ một lời nói là dám sai thuyền gia vào trong khoang thuyền đem ra hai trăm lạng vàng đặt trên mặt bàn dự bị trao cho mình, Bàn Nhược Am Chủ chấp tay vái tạ:

- Bần ni xin thay mặt lê dân đói khổ tạ ơn Vũ Văn thí chủ và Vi thí chủ cầu chúc cho nhị vị thí chủ phúc đức vô biên.

Hạ Hầu Quyên chờ mãi không thấy ân sư của mình ngậm nói lời gì về chuyện nàng với La Hương Vân nên bất giác cau mày, vờ mỉm cười nói:

- Vũ Văn cô nương, tụi cát có thể thành tháp, tôi và Vân muội cũng muốn được góp phần vào nghĩa cử này chẳng hay có tiện không ạ!

Vũ Văn Sương cười nói:

- Đây là một cứu nhân thiện cử, càng nhiều càng hay hà tất cô nương phải hỏi Vũ Văn Sương này làm gì?

Hạ Hầu Quyên được thể hỏi luôn:

- Hiện giờ thân phận của hai chị em tôi đã khác hẳn, bọn tôi chỉ là khác, nhất cử nhất động đều cần phải hỏi trước... nhị vị cho phải lẽ vậy mà.

Mấy câu trên tuy nói với Vũ Văn Sương nhưng kỳ thật Hạ Hầu Quyên cốt ý ám thị báo cho ân sư nàng biết là giờ bọn nàng đang bị tai nên mất hết tự do.

Vũ Văn Sương vô tình không biết nên bật cười nói:

- Hạ Hầu cô nương không nên khích sáo như thế, đối với thiện cử này, bọn cô nương có thể tự do làm theo ý muốn, khỏi phải giữ lễ với chúng tôi.

Hạ Hầu Quyên chờ nghe Vũ Văn Sương lập tức móc ra ba hạt minh châu to bằng đốt ngón tay cái, tỏa hào quang lóng lánh sáng ngời.

Vũ Văn Sương vừa thấy ba hạt minh châu thì cau mày khó chịu vì giá trị của ba hạt minh châu này hơn hẳn giá trị của hai trăm lạng vàng của ả ta gấp trăm ngàn lần.

Bàn Nhược Am Chủ chợt niệm “A Di Đà Phật”, mỉm cười nói:

- Hạ Hầu cô nương khăng khải làm nghĩa, tất sẽ vạn kiếp tiêu tan phúc trạch vô lường.

Bàn Nhược Thần ni vừa nói vừa giơ tay cầm lấy ba hạt minh châu.

Hạ Hầu Quyên nghe bốn chữ “vạn kiếp tiêu tan” ngầm chứa ý gì song quan, bất giác lẳng lặng suy nghĩ, không ngờ ngay khi đó nàng bất cảm thần thấy chưởng tâm hơi đau nhói và một làn hơi lạnh bỗng xuyên qua da thịt truyền khắp thân thể nàng.

Hạ Hầu Quyên giật mình, nhưng sức nghĩ ra ân sư của mình làm thế tất có thâm ý, nên nàng cố nhẫn nại, giữ thần sắc thản nhiên như thường.

Trong khi ấy, La Hương Vân cũng vừa móc ra một miếng thuẫn bích mỹ ngọc hình vuông trao cho Bàn Nhược Am Chủ miệng điểm một nụ cười xinh tươi duyên dáng:

- Thưa đại ni về phần tiểu nữ, tiểu nữ xin quyên tặng miếng bích ngọc này, thỉnh đại ni đem đến nơi nào có đông cửa hiệu đổi lấy kim ngân, dùng để mua lương thực cứu giúp nạn nhân.

Bàn Nhược Am Chủ cũng vội vàng giơ tay đón nhận miếng ngọc bích và cười nói:

- Đáng cao cả thế nào cũng phù hộ cho tấm lòng bồ tát của La cô nương và bản ni xin chúc cho La cô nương nhân duyên mỹ mãn, tai qua nạn khỏi vạn sự như ý.

La Hương Vân vừa nghe Thần Ni nói thế bỗng nàng cũng cảm thấy chưởng tâm của mình đau nhói và đồng thời nghe một làn hàn khí xuyên qua tràn lan ra khắp cơ thể.

La Hương Vân đoán ngay ra có sự khác thường, nhưng nàng vẫn cố giữ kín không nói gì cả trong khi Vũ Văn Sương với Vi Phong cứ u mê không để ý tới những việc vừa xảy ra.

Bàn Nhược Am Chủ lập tức góp nhặt hoàng kim minh châu với ngọc bích, rồi chấp tay cảm tạ đoạn cắt mình nhảy sang thuyền bên kia nhẹ nhàng như cơn gió.

Hạ Hầu Quyên tin tưởng ân sư của mình trước khi rời thế nào cũng sẽ truyền âm dẫn bảo lần nữa, nhưng không ngờ thuyền của Bàn Nhược Am Chủ đã đi thật xa, chờ mãi mà vẫn chưa nghe thấy lời gì, nên trong lòng nàng buồn tui vô hạn.

Vừa lúc ấy đột nhiên Vi Phong cười lạt nói:

- Tài vận của vị lão ni ấy may mắn thật, nếu bà ta chiếm hữu những bảo vật vừa rồi, cả đời bà ta tiêu xài cũng không hết nữa.

Hạ Hầu Quyên nghe Vi Phong nói xấu cho ân sư mình nàng trừng mắt vừa định quát mắng thì La Hương Vân đã nói:

- Vi Phong, người tiểu nhân đê tiện vừa vừa nhé, vị lão ni vừa rồi rõ ràng là một thế ngoại cao ni, đời nào bà ta lại có bụng tham lam như người mà người tưởng.

Vi Phong cười khẩy lên giọng dạy đời thiên hạ:

- Hừ, nhìn bề ngoài không có ích gì đâu, người không nghe người ta nói “Tri nhân tri diện bất tri tâm, họa hổ họa bì nan họa cốt” sao?

Vũ Văn Sương xen vào lên tiếng nói:

- Vi sư huynh đừng lý lẽ nữa, chúng ta nên bỏ thuyền đổi ngựa để lên thẳng Đồng Bách Sơn Thiên Huyền Cốc cho yên chuyện khỏi sanh lời thôi.

Thế là sau đó họ cho thuyền ghé ngay vào bờ.

Vi Phong đưa mắt nhìn bọn Hạ Hầu Quyên, ngập ngừng nói với Vũ Văn Sương:

- Vũ Văn sư muội, hai nàng này sư muội tính sao đây?

Chợt Hạ Hầu Quyên chận đáp giọng giận dữ:

- Người khổ phải lo cho chị em ta. Bọn người cứ việc giao cho chị em ta mỗi người một con ngựa là được, ta cam đoan với người là chị em ta không thêm trốn chạy nửa bước trước khi chưa lãnh giáo qua môn “Song Tâm Vạn Ảnh Chương Pháp” của Vũ Văn sư muội của người.

Vi Phong vội nhìn Vũ Văn Sư muội.

Vũ Văn Sư muội cười nói:

- Sao lại không được nếu như Vi sư huynh không yên tâm hãy để họ cỡi ngựa đi trước tiểu muội xin đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Vi Phong bỗng gật đầu “ồ” khê một tiếng cười nói:

- Phải đấy, ngu huynh cũng quên phúc là hai nàng hiện giờ bị mất hết công lực nữa chứ.

Hạ Hầu Quyên bỗng “hừ” giọng mũi một tiếng kêu nói:

- Vi Phong sao người đề tiện như thế, thật người không đáng xách dép cho sư muội của người nữa đấy.

Vi Phong đỏ mặt giận quát:

- Liều đầu khôn khiếp! Ta đề tiện ở chỗ nào kia chứ?

Hạ Hầu Quyên cười khẩy:

- Người không đề tiện sao lại lo sợ và uy hiếp ta. Nhân phẩm của ta có phải như người đâu. Và ta cũng đâu phải là kẻ tham sống sợ chết như người.

Thật tình hiện giờ Hạ Hầu Quyên cũng không cần phải tìm cách đào tẩu làm gì cho tốn công vì ân sư của nàng vừa mới xuất hiện tuy chưa ra tay cứu bọn nàng nhưng chắc chắn Người sẽ có thâm ý gì hệ trọng chứ chẳng không.

Hạ Hầu Quyên đoán là ân sư của nàng sợ dĩ không muốn cứu bọn nàng ngay trên mặt Động Đình Hồ vì rất có thể người chờ tới Đồng Bách Sơn Thiên Huyền Cốc mới ra tay giải cứu và cũng rất có thể ân sư của nàng không muốn ra tay vội là để cho nàng thừa cơ trà trộn và Thiên Huyền Cốc với một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu. Tuy nhiên Hạ Hầu Quyên không thể nào hiểu đích xác được tại sao ân sư nàng lại đột ngột xuất hiện rồi lại âm thầm ra đi không truyền âm nói với nàng lấy nửa lời dận dò chỉ bảo.

Thuyền cập bến Vi Phong vội ra lệnh cho bọn thủ hạ chờ sẵn trên bờ chuẩn bị ngay bốn con tuấn mã.

Ngựa buộc yên cương xong, Hạ Hầu Quyên leo lên trước. Trong lúc bất ngờ đột nhiên nàng thoáng thấy có bóng một lão nhân tóc dài tận vai lưng đeo hồ lô màu đỏ. Lão nhân đã nhanh như cắt biến vụt vào cụm rừng phía trước mặt.

Hạ Hầu Quyên tuy không nhận ra được lão nhân tóc dài lưng đeo hồ lô màu đỏ là ai nhưng chỉ nom theo thân pháp tuyệt vời và cách ăn mặc của lão nàng cũng đoán biết đối phương chính là “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng.

Tuy vậy nàng vẫn chưa yên tâm nhân lúc cỡi ngựa song đôi với La Hương Vẫn nàng liền hỏi nhỏ:

- Vân muội lệnh bá phụ “Kim Tiền Túy ông” La lão tiên bối thường ăn bận ra sao Vân muội có nhớ không?

La Hương Vẫn cười đáp:

- Bá phụ của em tóc dài quá vai trên lưng luôn luôn không rời chiếc hồ lô màu đỏ...

Hạ Hầu Quyên bỗng gật đầu lẩm bẩm:

- Như thế thì đúng rồi!

La Hương Vẫn không hiểu trố mắt ngạc nhiên hỏi:

- Quyên tỷ nói lẩm bẩm gì đấy?

Hạ Hầu Quyên liếc nhanh ra sau lưng thấy Vi Phong và Vũ Văn Sương đi cách đó hơn tám chín thước, cả hai đang đi song đôi với nhau vừa nói vừa cười lẫn với tiếng vó ngựa câu nhịp nghe lốc cốc, nàng liền hỏi nhỏ La Hương Vân:

- Vân muội có nhận ra được vị lão ni hồi nãy xuất hiện trên Động Đình Hồ và đã hóa duyên giúp lê dân là ân sư của ngu tử chăng?

La Hương Vân mỉm cười đáp khẽ:

- Nhìn thần phi pháp tướng của lệnh sư hết sức cao cổ xuất thân, nên tiểu muội cũng hơi nghi như thế.

Nói đến đây, La Hương Vân đột nhiên cau mày rồi hỏi nhỏ:

- Nhưng tại sao người trông thấy Quyên tử và biết rõ tử tử đang gặp nạn người lại không ra tay giải cứu tử tử?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Điều đó ngu tử hiện cũng đang thắc mắc đấy. Nhưng còn một điều khác càng khó hiểu hơn nữa kia Vân muội ạ.

La Hương Vân vội hỏi:

- Điều gì đến khó hiểu dữ vậy Quyên tử?

Hạ Hầu Quyên nhìn La Hương Vân chum chim cười rồi nói:

- Vừa rồi trong lúc ngu tử vừa bước lên bờ, bỗng ngu tử thoáng thấy bóng lệnh bá phụ “Kim Tiền Túc Ông” xuất hiện và biến mất vào khu rừng ở trước mặt chúng ta kia.

La Hương Vân nghe nói phát giật mình kinh dị, nàng hỏi mau:

- Có thật thế không Quyên tử? À, mà sao lệnh bá phụ của tiểu muội cũng không chịu giải cứu bọn mình nữa là sao?

Hạ Hầu Quyên lúc đầu cười đáp:

- Làm sao ngu tử biết được chuyện đó. Chắc cò điều gì quan hệ lắm đây Vân muội.

La Hương Vân cau mày suy nghĩ hồi lâu, khẽ thở dài:

- Không hiểu nhị vị lão tiền bối ấy đang định giở trò gì đây nữa! Khó đoán thật!

Hai nàng trao đổi câu chuyện tới đây bỗng Vi Phong đi trở tới trước, thấy hai nàng đang thì thầm to nhỏ với nhau thì bất giác sinh nghi liền cất tiếng hỏi lớn:

- La cô nương, bọn cô nương đang tính toán chuyện gì thế?

La Hương Vân nguyết dài nói xỏ:

- Bọn ta đang bàn tính mưu kế ám toán người đấy, người có sợ không?

Câu trả lời chọc tức của La Hương Vân khiến Vi Phong đỏ mặt, hấn tức giận trừng mắt nhìn nàng dăm dăm. Vũ Văn Sương đi bên cạnh chợt bật cười nhìn Vi Phong nói to:

- Vi sư huynh, sao sư huynh hay lo quá vậy? Khi họ còn chưa bị chế ngự, tiểu muội còn không xem họ ra gì, huống gì hiện giờ họ đã bị trúng độc, sư huynh sợ họ trốn chạy hay sao chứ?

Được dịp Hạ Hầu Quyên bỗng cười khanh khách lớn tiếng châm chọc trêu tức Vi Phong:

- Vi Phong người đã nghe rõ chưa? Có phải sư muội của người cao minh hơn người xa không? Thật người đề tiện hơn sư muội người nhiều!

Vi Phong bị hạ nhục, tức muốn điên lên, nhưng không lẽ làm dữ đối phương trong lúc này, nên hấn ta ngậm thình chịu trận.

Không bao lâu hấn đã tới khu rừng phía trước, La Hương Vân lập tức gò cương cho ngựa đứng lại.

Vi Phong thấy lạ hậm hực quát hỏi:

- Tại sao không đi lại ngừng ngang tại đây chứ, bộ vốn người định giở trò gì với bọn ta chẳng?

La Hương Vân thản nhiên nói:

- Người không nghe giang hồ bảo là “gặp rừng đừng vào” sao. Gặp rừng sợ có hiểm nguy, ta mới gò cương dừng ngựa chờ bọn người cùng vào một lượt, với tác phong hiệp sĩ quang minh chính đại của bọn ta, tại sao người lại muốn kiểm chuyện là nghĩa gì chứ.

Vi Phong lại một phen đỏ mặt, cảm hòng nín thinh.

Nghe hai bên đối đáp như vậy, Vũ Văn Sương bật cười khanh khách rồi nói lớn:

- Vi sư huynh nói không lại miệng nàng ta đâu, đừng nói nữa có phải tốt hơn không!

Nghe Vũ Văn Sương chê bai mình, Vi Phong tức thầm trong bụng, mặt hấn cứ hầm hầm luôn.

Sau đó Hạ Hầu Quyên bồng ra hiệu cho La Hương Vân, cả hai liền giục ngựa đi ngay vào rừng.

Tuy ngoài miệng Vũ Văn Sương không sợ hai nàng đào tẩu, nhưng trong thâm tâm ả ta ngày ngày không yên.

Cho nên thấy hai nàng đi vào rừng ả ta lập tức giục ngựa bám sát một mặt ngầm vận “Mật Ngữ Truyền Thanh” bảo Vi Phong:

- Vi sư huynh chớ nên bức tức làm gì, chờ khi vào đến Thiên Huyền Cốc rồi tiểu muội sẽ cho phép sư huynh được tự do lựa chọn một trong hai nàng để hưởng thú ái ân một phen cho thỏa thích.

Vi Phong đang bức tức, nay lại nghe người sư muội nói thế hấn vội đưa mắt nhìn Vũ Văn Sương có vẻ không tin.

Vũ Văn Sương thấy vậy vội truyền âm nói tiếp:

- Vi sư huynh cứ việc yên tâm, tiểu muội nói thật đấy, tiểu muội không thèm ghen đâu.

Sư huynh nên hiểu rằng tiểu muội là kẻ đã từng trải quá nhiều rồi, tiểu muội cần gì tới những cuộc gió trăng cười cợt nhất thời.

Vi Phong nghe Vũ Văn Sương nói thế, biết nàng không phải nói đùa, nên hấn cũng vội dùng “Mật Ngữ Truyền Âm” cười đáp:

- Nếu sư muội đã có lòng tốt như thế thì nên cho phép ngu huynh làm ngay.

Vũ Văn Sương hiểu ý Vi Phong nàng vội chặn lời, vẫn dùng cách “Mật Ngữ Truyền Âm” nói:

- Vi sư huynh sao háo ăn quá thế. Sư huynh không sợ bức bách làm nhục hai nàng quá, hai nàng đâm ra liều mạng tự vận để bảo toàn trinh tiết sao? Sư huynh nên chờ đến Thiên Huyền Cốc đã, chừng giữa chốn thiên la địa võng hai nàng có mọc cánh cũng không sao thoát được chừng đó mặc tình sư huynh bẻ mận hái đào tha hồ mà vui hoa dập liễu.

Tuy Vũ Văn Sương nói rất khéo nhưng Vi Phong vẫn lắc đầu e ngại:

- Sư muội nói nghe cũng hợp lý nhưng sư muội cũng nên hiểu rằng hai con liễu đầu này ngang ngạnh lắm. Chừng nào tới Thiên Huyền Cốc rồi ngu huynh sợ không làm gì được mới khó đó chứ.

Vũ Văn Sương nhìn theo bóng dáng Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đang đi phía trước rồi khẽ nhướn mày cười gằn nói:

- Ai bảo sư huynh ra tay không được, tiểu muội biếu tặng sư huynh một viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn” là nàng sẽ tự động lột xiêm y lay trước mặt sư huynh van xin tình yêu ngay.

Vi Phong cả mừng vội nói:

- Sư muội bằng lòng biếu ngu huynh viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn” thật sao?

Vũ Văn Sương gật đầu mỉm cười:

- Ích nhân ích kỷ, tại sao tiểu muội lại không bằng lòng?

Vi Phong bỗng cau mày hỏi:

- Hai chữ “ích nhân” thì ngu huynh hiểu sư muội chỉ ngu huynh nhưng còn hai chữ “ích kỷ” là thế nào?

Vũ Văn Sương cười đáp:

- Tiểu muội nói ra tự nhiên hai chữ “ích kỷ” là dành cho tiểu muội thôi.

Vi Phong càng không hiểu:

- Ngu huynh không hiểu sư muội định nói gì hết, đối với sư muội có ích gì mới được chứ?

Vũ Văn Sương chỉ theo bóng Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân, giương mi cười đáp:

- Vi sư huynh, tiểu muội sẽ để mặc sư huynh tự ý lựa một trong hai nàng để tận tình thỏa cuộc mây mưa. Nhưng không hiểu sư huynh định lựa chọn nàng nào?

Vi Phong muốn nói nhưng lại thôi mà cười hỏi trở lại Vũ Văn Sương:

- Vũ Văn sư muội hãy đoán thử xem coi có trúng ý ngu huynh không?

Vũ Văn Sương liền đáp:

- Cả hai đều là trang tuyệt đại giai nhân, nhưng nếu phải lựa chọn, chắc chắn sư huynh sẽ lựa “Bào Hao Hồng Nhan” thí bỏ “Vô Tình Trạch Nữ” có đúng không?

Vi Phong cười hà hà nói:

- Vũ Văn sư muội thật không khác gì như đã thấy rõ tâm can của ngu huynh rồi đấy.

Vũ Văn Sương nhìn Vi Phong bĩu môi nguýt dài:

- Không những tiểu muội đã trông thấy rõ tâm can của sư huynh, mà tiểu muội còn có vài câu tâm sự muốn nói với sư huynh nữa đấy.

Vi Phong ngạc nhiên:

- Tâm sự gì thế sư muội?

Vũ Văn Sương lại nhìn theo bóng Hạ Hầu Quyên đang đi phía trước, rồi bằng một thần sắc khâm phục, khẽ lắc đầu thở dài:

- Nói nào cho công bằng, Hạ Hầu Quyên quả thật một kinh địch sinh bình hiếm có của tiểu muội tuy tiểu muội định thi triển môn “Song Tâm Vạn Áo Chưởng Pháp” để quyết thắng bại với nàng tại Thiên Huyền Cốc, nhưng thật ra tiểu muội vẫn không dám quả quyết rằng có thắng nổi nàng không.

Cũng là một tên hung gian lòng lầy Vi Phong lập tức hiểu ngay ý Vũ Văn Sương liền chặn nói:

- Ngu huynh đã hiểu rồi bốn chữ “ích kỷ ích nhân” của Vũ Văn sư muội có phải...

Những không chờ cho Vi Phong nói hết Vũ Văn Sương vội mỉm cười tiếp lời:

- Sư huynh nên hiểu rằng sau khi Bào Hao Hồng Nhan uống xong viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hồn” của tiểu muội nàng sẽ tìm đến với sư huynh, sau “nhất dạ phong lưu” rồi nàng đã nhục tử nhục tiên nguyện âm tận thất...

Vi Phong mỉm cười đón lời:

- Và đến sáng hôm sau Vũ Văn sư muội sẽ cùng với Bào Hao Hồng Nhan quyết đấu một trận sanh tử, sư muội thì đầy đủ sinh lực còn nàng nguyên âm đã suy tán khi ấy sự thắng bại của đôi bên sẽ ăn khớp với diệu kế tuyệt đỉnh “ích nhân ích kỷ” vừa rồi của sư muội chứ gì.

Vũ Văn Sương đắc ý cười khanh khách:

- Sự kỳ diệu của kẻ trên là sẽ khiến Hạ Hầu Quyên không khác gì thằng câm ngậm phải hoảng liên vậ. Nghĩa là nàng đã phát giác chân nguyên suy tàn nội lực bất kể, nhưng không dám nói rõ nguyên nhân vì sao trước mặt mọi người.

Vi Phong càng nghe càng thích, vui mừng sung sướng.

Trong khi hai sư huynh muội của Vũ Văn Sương đang bàn tính độc kế với nhau, thì phía trước Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân cũng đang dùng “Mật Ngữ Truyền Âm” luận bàn diệu sách.

Thì ra ngay khi Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân vừa giục ngựa vào rừng trên ngọn cây cao bỗng rụng xuống một chiếc lá kỳ lạ.

Chiếc lá kỳ lạ này không những rơi ngay vào lòng La Hương Vân mà còn ngằm chứa một kinh lực cốt để đề tỉnh La Hương Vân biết rõ đây không phải là chiếc lá thường vì gió mà rơi rụng.

La Hương Vân vội ngừng đầu nhìn lên bắt giác giật mình kinh ngạc.

Nàng thoảng trông thấy giữa đám lá rậm của một cây cao có một lão nhân tóc dài quá vai lưng đeo hồ lô đỏ, đang ngồi chễm chệ trong đấy và lão nhân này không ai khác hơn là bá phụ của nàng “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng.

Nhưng khi ấy La Đại Cuồng vội khoát tay ra dấu cho La Hương Vân không được lên tiếng.

Tiếp theo là một giọng nói nhỏ như tơ thì thâm bên tai nàng với Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu diệt nữ với Vân nhi này, Độc được trong người hai người đã được Bàn Nhược Am Chủ dùng Độ ngu thần công tiêu giải cho cả hai rồi đấy. Nội lực và chân khí của hai người hiện đã khôi phục rồi, nhưng hai người không nên để lộ cho địch nhân biết rõ vụ này.

Hai người cứ giả vờ làm bộ ngẩn ngơ theo bọn chúng vào Thiên Huyền Cốc mà kiến cơ hành sự, vì hai người sẽ còn một sứ mạng trọng đại khác nữa.

Mấy câu “mật ngữ truyền âm” trên tự nhiên đã đem đến cho nàng sự vui mừng khôn xiết.

Hai nàng vội bí mật hành công vận khí quả nhiên phác giác công lực đã hồi phục như xưa.

Tiếp theo, giọng nói nhỏ như tiếng tơ lại nổi lên:

- Mọi chuyện các người không nên hấp tấp, phải cố mà nhẫn nhịn được chừng nào hay chừng nấy. Giờ cho hai người biết rõ độc kế của Vũ Văn Sương và Vi phong vừa bàn tán với nhau để hai người tiện bề tìm cách ứng phó.

Lắng nghe độc kế đề tiện của anh em Vi Phong và Vũ Văn Sương, bắt giác Hạ Hầu Quyên nổi sôi sất khí, nàng nghiêng rằng muốn nhảy bổ lại đập tan xác anh em kẻ địch ngay lúc ấy.

La Hương Vân cũng oán ghét kẻ thù dữ dội, mắt nàng long lên cơ hồ như tóe lửa.

Ngồi nấp kín trong chòm lá trên cây cao phóng mắt nhìn xuống thấy vậy, La Đại Cuồng mỉm cười truyền âm bảo Hạ Hầu Quyên và cả La Hương Vân:

- Chưa chi sao hai người lại nổi trận lôi đình rồi. Ta đã bảo là phải có nhẫn nhịn, dọc đường ta cấm hai người không được khinh cử mạnh động đấy nhé. Chờ khi nào đến Thiên Huyền Cốc, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ trọng đại ta sẽ cho phép hai người tự do muốn làm gì thì làm tùy ý. Hai người phải nhớ lời ta dặn.

Nghe xong mấy lời căn dặn của La Đại Cuồng, Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân bình tĩnh trở lại mọi tức bực trong lòng tan đi mất hết.

Còn Vũ Văn Sương với Vi Phong, chúng không ngờ rằng mật ngữ của chúng lại có thể bị người khác nghe trộm hết, và độc kế tảo bạo vô liêm sỉ của bọn chúng đã bị Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân hiểu rõ cả nên bọn chúng cứ tương tương tự đắc luôn.

Khi đã qua khỏi khu rừng nhỏ, Hạ Hầu Quyên nghe lời La Đại Cuồng chỉ dạy, nàng đổi ngay thái độ, vờ hòa nhã kêu Vi Phong, nói lớn:

- Vi bằng hữu, bây giờ chắc bằng hữu yên lòng, không còn lo ngại bọn này đào tẩu nữa rồi chứ?

Giọng nói của Bào Hao Hồng Nhan hàm ý trêu chọc đối phương nhưng sắc mặt nàng thì tươi xinh ôn hòa, không còn vẻ giận dữ nữa.

Đối với Hạ Hầu Quyên, Vi Phong đang nuôi một tà niệm trong lòng nên mặt hắn trở nên vui vẻ luôn. Nghe nàng hỏi hắn cười đáp:

- Hạ Hầu cô nương chớ nên buồn giận tại hạ nữa, vừa rồi tại hạ nói đùa với cô nương cho vui đấy, chứ với oai danh trấn thế của cô nương, đời nào cô nương lại bỏ đi cuộc so tài với tệt sư muội tại Thiên Huyền Cốc mà tìm cách đào tẩu dọc đường?

Hạ Hầu Quyên còn lạ gì lòng dạ hiểm độc của gã dâm tặc nên tuy lòng đang giận dữ nhưng ngoài mặt nàng vẫn làm bộ tươi cười đưa đẩy cặp mắt liếc tình với hắn rồi nói:

- Không ngờ Vi bằng hữu khi tức giận trông có vẻ thâm độc đáng sợ, nhưng khi đổi giận làm vui, tính bằng hữu như một trang phong lưu nhã thượng, bộ mặt thật đáng yêu làm sao ấy.

Vi Phong nghe qua câu nói sau cùng ngọt ngào tình tứ của Hạ Hầu Quyên hắn sung sướng đến mê mê, nghe như vừa được rót mật vào lòng.

Là kẻ bàng quan, Vũ Văn Sương thấy vậy vội mấy máy đôi môi thi triển công phu “Truyền Âm Nhập Mật”, thức tỉnh Vi Phong tức khắc:

- Vi sư huynh nên tỉnh táo đôi chút, chớ có mê mẩn tâm thần cẩn thận đề phòng những lời đường mật của nàng ta trong có pha lẫn độc được đấy.

Vi Phong vội truyền âm trả lời:

- Sư muội hãy yên tâm đi hiện giờ nàng ta đang bị trúng độc, đâu còn đủ sức làm hại nổi sư huynh. Vả lại, ngu huynh là kẻ lão luyện trong nhục hải tình trường với một cô gái non nớt thiếu kinh nghiệm như nàng thì đâu đủ sức gây sóng gió với ngu huynh.

Vũ Văn Sương lại mấp máy đôi môi nghiêm giọng nói:

- Vi sư huynh, tiểu muội bảo thật là sư huynh phải coi chừng, già tám mươi còn mắc lừa với một tên nhãi con miệng còn hơi sữa nữa kia, chuyện đời thường có lắm vụ bất ngờ xảy ra chớ có phải không đâu mà sư huynh dám y y như vậy.

Vi Phong cười đáp:

- Vũ Văn sư muội khỏi phải lo ngại cho huynh điều đó. Sở dĩ ngu huynh giả vờ vui vẻ với Hạ Hầu Quyên như vậy vì ngu huynh muốn...

Vũ Văn Sương vội đón lời:

- Muốn cho nàng bớt oán giận sư huynh để chinh phục tình nàng hầu có thỏa mãn tình thú trong đêm trộm hoa hái nguyệt với nàng chứ gì?

Vi Phong với giọng sung sướng khoái chí:

- Vũ Văn sư muội thật đúng là kẻ tri tình thích thú.

Vũ Văn Sương cười lạt một tiếng chặn lời nói tiếp:

- Vi sư huynh ơi, kẻ tri tình thích thú là sư huynh, chớ đâu phải tiểu muội. Nhưng sư huynh nên hiểu là tiểu muội chỉ cho phép sư huynh được phong lưu với Hạ Hầu Quyên một lần thôi, nếu như sư huynh để cho nàng xuẩn hoặc xúc động chân tình, tiểu muội sẽ không biếu tặng cho sư huynh viên Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn đâu. Không chừng tiểu muội sẽ đem nàng hiến dâng cho vị sư huynh khác để cho họ tiếp tục cuộc “loan điền phượng đảo” hút tận nguyên âm của nàng cũng chưa biết chừng, sư huynh hãy liệu hồn đấy.

Nghe mấy lời của Vũ Văn Sương vừa nói Vi Phong không dám chuyện trò thân mật với Hạ Hầu Quyên nữa.

Câu chuyện trao đổi bằng cách truyền âm nhập mật giữa Vũ Văn Sương với Vi Phong sau này vì không được “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng bí mật theo dõi nữa, nên Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đều không nghe thấy gì hết.

Hạ Hầu Quyên chỉ trông thấy sắc mặt của Vi Phong luôn luôn biến đổi, nên nàng lại tìm cách chọc ghẹo hắn:

- Vi huynh, tại sao sắc mặt của Vi huynh đột nhiên bất thường như vậy chắc có lẽ Vi huynh cảm thấy trong người khó chịu?

Cách xưng hô từ “Vi bằng hữu” biến thành “Vi huynh” tuy chỉ bớt đi có một chữ nhưng cũng đủ khiến Vi Phong hồn xiêu phách lạc. Trước bộ mặt “sắc mê mê” của Vi Phong, Vũ Văn Sương đột nhiên phùng phùng phần nộ ghen hờn, cô ta vội lên tiếng:

- Hạ Hầu cô nương lắm rồi, diện sắc của Vi sư huynh biến đổi đi dị thường đâu phải trong người anh ấy khó ở đâu mà chính thật anh ấy cảm thấy thư thái đấy.

La Hương Vân cũng bất thần lên tiếng xen vào hỏi:

- Đang lúc dọc đường gió bụi, người ngựa mệt nhọc như thế này tại sao Vi huynh lại cảm thấy thư thái?

Vũ Văn Sương lườm Hạ Hầu Quyên một cái rồi hú to một tiếng, trả lời La Hương Vân:

- Vi sư huynh của ta đang ngọt ngào say sưa đấy!

Đoạn biết Vũ Văn Sương đang ghen tương với mình Hạ Hầu Quyên mỉm cười.

Còn La Hương Vân giả vờ không biết vội hỏi nữa:

- Ngọt ngào say sưa là thế nào mới được chứ?

Vũ Văn Sương chưa chút đáp:

- Ngọt ngào là do đường mà ra. Sư huynh của ta ăn phải loại đường bọc ngoài viên độc dược nhưng cũng may mới bị say thôi chứ tiếp tục ăn mãi, chắc phải bị bỏ mạng vì loại đường có chất độc đấy.

Hạ Hầu Quyên cười gằn lên tiếng:

- Hừ những thủ đoạn gian hiểm thâm độc chính là ngón nghề độc đáo của hạng “Tàn tâm Yêu Cơ” như ngươi mới đúng!

Vũ Văn Sương nhếch mép lạnh lùng đáp:

- Phải trước kia ta như vậy đó, nhưng bây giờ thì ta lại chịu thua một người. Và người đó chính là...

Hạ Hầu Quyên chặn hỏi:

- Là ai? Ngươi cứ nói rõ ra xem!

Vũ Văn Sương vừa định nói rõ ra, nhưng bỗng nàng hứ một tiếng nói quanh nói quẩn:

- Là kẻ nào đánh đá, lăm mồm mép, ngạo mạn khinh đời lẳng lơ đi thõa đấy.

Hạ Hầu Quyên cười ngất. Nàng quay nhìn La Hương Vân nói lớn:

- Vân muội có nghe cô ả nói không. Thế không phải chị em ta rồi đấy Vân muội. Chị em ta kể như được xem là ngoại hạng vậy.

Vũ Văn Sương trầm trọng quát hỏi:

- Tại sao phải xem bọn ngươi là ngoại hạng chứ?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Bởi Vân muội của ta là “Vô Tình Trạch Nữ” còn ta là “Bào Hạo Hồng Nhan”, nên vũ khí của chị em ta đâu phải là hạng lăm mồm mép, đi thõa lẳng lơ, mà lại là lớp người chính khí quán thông nhật nguyệt, biết nói lên những cái gì đạo nghĩa.

Vũ Văn Sương cười lạt:

- Miệng lưỡi của người sắc bén thật, khẩu khí của người càng cuồng ngạo vô cùng.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu:

- Đã là người của võ lâm tất phải có khí độ hào sảng chứ đâu phải khẩu khí ngông cuồng ngạo mạn như người tưởng.

Vũ Văn Sương đầu lý không lại, đành câm lặng tức tối.

Hạ Hầu Quyên được thể nằng nẻo miệng cười duyên, âu yếm hỏi Vi Phong:

- Vi huynh tiểu muội nói thế đúng không hả?

Vi Phong đang say mê Hạ Hầu Quyên như điên và cũng đang ngán sợ Vũ Văn Sương đến khiếp hồn cho nên hấn lúng lúng, đỏ mặt, hấn không biết trả lời ra sao!

Hạ Hầu Quyên ranh mãnh, liền vờ thất thanh nhìn Vi phong, rồi khẽ lắc đầu thở dài.

- Vi huynh thật đáng thương hại...

Bỗng Vũ Văn Sương chặn lời nàng quát lớn:

- Việc gì đến người mà người phải đáng thương chứ, con tiện tỳ khốn kiếp.

Hạ Hầu Quyên rất tinh ý, khôn ngoan, cho nên bị chửi mà nàng vẫn bình tĩnh mỉm cười đáp:

- Người trông thử bộ tịch của Vi sư huynh người xem, bậc trượng phu mà khúm núm, không đáng thương hại hay sao?

Vừa nói xong, Hạ Hầu Quyên lại tinh nghịch hỏi xỏ Vi Phong:

- Vi huynh cho tiểu muội nói như thế có đúng không chứ?

Vi Phong mặt cứ đỏ như gấc nhưng nghe nói thế chứ khi là bậc đại trượng phu, nên hấn thẹn quá hóa liều, gật đầu đáp đại:

- Đúng! Hạ Hầu cô nương nói rất đúng.

Vũ Văn Sương không ngờ hôm nay Vi Phong lại bỗng có thái độ cứng rắn như vậy, nên bất giác ả ta giận tím người, nhưng ngặt không lẽ hành tội Vi Phong giữa lúc này, nên liền quát Hạ Hầu Quyên:

- Con tiện tỳ khốn nạn người không được dăng kể ly gián huynh muội chúng ta đấy nhé, hãy liệu hồn người đấy.

Hạ Hầu Quyên lại phì cười một lần nữa.

- Vũ Văn Sương người nói thế không sợ ngượng mồm sao? Giữa người với Vi sư huynh người ngoài cái tình sư huynh đó ra, bọn người còn có cái tình nghĩa chi chi khác nữa, còn ta chỉ là một kẻ mới quen biết lần đầu tiên, làm sao ta có thể chia rẽ tình cảm của bọn người được chứ.

Vũ Văn Sương cười gằn nạt lớn:

- Người cầm miệng đi. Nếu người còn dám hỗn láo với ta nữa, ta sẽ lấy mạng người ngay đó.

Hạ Hầu Quyên bỗng dừng mày nghiêm giọng nói:

- Có phải người định bắt ta phải chết dưới làn “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của người không? Hừ người muốn trở thành một đệ nhất cao thủ trong đương thế võ lâm giữa lớp người trẻ, tại sao người bỗng thay đổi ý định hạ thủ muốn giết chết ta ngay dọc đường này chứ.

Nói đến đây, Hạ Hầu Quyên bỗng dán chặt cặp mắt sáng rực vào mặt Vũ Văn Sương, nàng nhướn mày cười lạt nói tiếp:

- Hừ được rồi! Ta tuy bị bọn người dùng kế ty tiện, thân nhiễm kỳ độc nhưng ngạo cốt cương trường của ta chưa mất đâu. Người muốn vậy để ta tự vận chết trước hay hơn, này người hãy xem.

Nói dứt Hạ Hầu Quyên lập tức giơ tay chỉ điểm vào giữa ngực mình.

Vũ Văn Sương không biết là Hạ Hầu Quyên dùng quỷ kế nên ả ta bỗng lập tức phóng ra luồng chỉ phong âm nhu ngăn cản không cho Hạ Hầu Quyên tự vận.

Hạ Hầu Quyên trong bụng cười thầm, ngoài mặt vờ làm ra vẻ giận dữ, nàng bỗng xé ngược mây liễu la lớn:

- Vũ Văn Sương ngươi ngăn cản ta làm gì? Ngươi muốn giết chết ta sao ngươi lại ngăn không cho ta chết là nghĩa làm sao?

Vũ Văn Sương vội đáp:

- Là vì ta không muốn ngươi chết cách quá dễ dàng như vậy. Ta còn cần mạng ngươi để ta được thành danh chớ.

Hạ Hầu Quyên trừng mắt nhìn về Vũ Văn Sương cười hỏi:

- Với môn “Song Tâm Vạn Ảo Chuyển pháp” của ngươi, ngươi tin tưởng là thắng nổi ta một cách dễ dàng chớ!

Vũ Văn Sương gật đầu nói:

- Nếu ta không chắc chắn mười phần thắng được ngươi cả mười thì đời nào ta chịu tạm tha chết cho ngươi để lên “Thiên Huyền Cốc” đấu với ta?

Hạ Hầu Quyên cười lật hỏi:

- Ngộ nhỡ hy vọng của ngươi khi ấy chỉ còn lại ba phần mười, hoặc một phần mười, hay không còn phần nào cả thì sao?

Vũ Văn Sương tự tin đến ngạo mạn, cười khẩy đáp:

- Chắc không khi nào có chuyện ấy được. Với ta ngươi đừng hòng một phần mười cũng không đời nào có thể có được.

Hạ Hầu Quyên nhún vai nói:

- Thiên hạ sự không sợ nhất vạn nhưng chỉ sợ vạn nhất đấy chứ.

Vũ Văn Sương nhướng mày hỏi:

- Ngươi nói thế chắc ngươi muốn đánh cuộc với ta phải không?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Trận ác đấu giữa ta và ngươi sắp diễn ra trong Thiên Huyền Cốc nếu ta thua ta sẽ dâng mạng tạo danh cho ngươi, nhưng nếu ta thắng liệu ta có lợi ích gì mới được chứ?

Vũ Văn Sương nói giọng chắc nịch như chém đinh chặt sắt:

- Ngươi đừng mơ tưởng làm gì cho vô ích, ngươi sẽ không đời nào có cơ thắng nổi ta đâu.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Ngươi đừng nghĩ tới việc ta có cơ hội thắng ngươi hay không, dẫu sao ngươi cũng nên cho ta có chút ít tin tưởng để khi giao đấu với ngươi ta mới có thể đánh hăng đánh mạnh được chứ.

Vũ Văn Sương định trả lời, kè Hạ Hầu Quyên nói tiếp:

- Vả lại một khi ngươi đã chắc chắn mười phần đánh bại ta được tại sao ngươi không dám đánh cuộc với ta.

Hạ Hầu Quyên nói thế khiến “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương vô phương từ khước, nàng ta đành gật đầu nói lớn:

- Hay lắm, ta bằng lòng đánh cuộc với ngươi.

Nghe đối đáp tới đây La Hương Vân trong bụng không khỏi khen thầm miệng lưỡi Hạ Hầu Quyên thật vô cùng lợi hại.

Trong khi ấy Hạ Hầu Quyên bỗng cười khanh khách:

- Vũ Văn Sương ngươi nên chú ý, một khi đã đánh cuộc với nhau phải đánh một cách thật công bình, thật hợp lý, ta sẽ dâng sinh mạng và thịnh danh Bào Hạo Hồng Nhan của ta để đánh cuộc với ngươi, còn ngươi, ngươi định tính sao với ta?

Vũ Văn Sương cười đáp:

- Ngươi dùng “Bào Hạo hồng Nhan” của ngươi để đặt cuộc với ta, thì ta cũng dùng “Tàn Tâm Yêu Cơ” của ta...

Hạ Hầu Quyên vội ngắt lời xua tay cười nói:

- Xin lỗi, đánh cuộc như thế, giá trị không xứng nhau chút nào cả. Danh hiệu “Bào Hạo Hồng Nhan” của ta đã lừng danh hoàn vũ, còn danh biểu “Tàn Tâm Yêu Cơ” của ngươi chưa ai nghe qua hết, như thế sao được.

Vũ Văn Sương tức tối, ả định trừng mắt sừng sộ thì Hạ Hầu Quyên đã nói:

- Ngươi đừng tức giận làm gì, ta đâu có nói bậy, vô luận bản lĩnh của ngươi tài giỏi đến đâu đi nữa, thiên hạ vẫn chưa hề biết đến bốn chữ “Tàn Tâm Yên Cơ” nên danh hiệu của ngươi không đáng nửa đồng tiền.

Tuy tức giận đến phát run, nhưng Vũ Văn Sương vẫn không cãi lại được ả ta đành hậm hực trợn mắt nói:

- Được rồi ta sẽ đem sinh mạng của ta ra đánh cuộc với ngươi, như thế chắc ngươi đã mãn nguyện rồi chứ?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Đã là nhi nữ trong võ lâm, khi làm việc gì cũng nên thống thống khoái khoái, gọn gọn gàng gàng mới được.

Vũ Văn Sương nổi giận:

- Ta còn có gì chưa đủ thống khoái, chưa đủ gọn gàng nữa?

La Hương Vân đứng cạnh chợt cả cười xem vào:

- Ngươi chỉ nói ngươi dùng sinh mạng để đánh cuộc nhưng ngươi chưa hề nói rõ phương thức “bỏ mạng” ra sao. Hạ Hầu tỷ tỷ của ta muốn hỏi ngươi định chết bằng cách nào đấy?

Vũ Văn Sương bĩu môi ra vẻ khinh miệt:

- Chỉ cần nàng có thể thắng nổi môn “Song Tâm Vạn Ảo Chuyển Pháp” của ta, ta sẽ giao hết tính mạng của ta cho nàng, nàng muốn ta chết bằng cách nào cũng được cả.

La Hương Vân mỉm cười bảo Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ tỷ, theo ý tiểu muội như thế cũng đủ rồi. Tỷ tỷ bảo được không?

Hạ Hầu Quyên gật đầu, quay nhìn Vũ Văn Sương cười nói:

- Vũ Văn Sương đồ ước của hai ta đã quyết định xong rồi. Hạ Hầu Quyên này xin thành thực khuyên ngươi đấy.

Vũ Văn Sương quát hỏi:

- Tại sao ngươi lại phải khuyên ta?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Ta khuyên ngươi cố đừng để lòng nổi giận tức tối giữa đường mà vong mạng phải bỏ cuộc đấu hi hữu giữa ta với ngươi.

Vũ Văn Sương cũng tự biết tính nết mình quá nóng nảy, nên ả cố nén giận gật đầu:

- Ngươi nói rất đúng, từ này ta sẽ cố không nóng nảy nữa.

La Hương Vân vội nhìn Vi Phong đang lặng thinh từ nãy giờ gương mi cười hỏi:

- Vi bằng hữu, sư muội của bằng hữu vừa hứa là từ nay trở đi không còn nóng giận nữa nhưng tại sao bằng hữu cứ đứng xịu mặt ra như thế?

Vi Phong không trả lời, đột nhiên vung tay linh không phóng ra một chưởng vào La Hương Vân.

La Hương Vân không ngờ Vi Phong đột nhiên hạ thủ, nên không thể tránh đỡ kịp, kháng cự cũng không xong vì trường hợp này nàng với Hạ Hầu Quyên tuy đã được Bàn Nhược Thần Ni tiêu giải dùm kỳ độc trong người và công lực của nàng cũng đã được hồi phục, nhưng cả hai không thể để lộ bí mật trọng đại mà La Đại Cuồng đã căn dặn, nàng đành nghiêng rằng vận ba thành nội lực hứng đỡ nguyên luồng chưởng phong của Vi Phong đánh tới. Nàng kêu “hự” một tiếng lớn văng ngay từ trên lưng ngựa xuống đất, quay luôn mấy vòng liên tiếp.

Ngay khi đó, Vũ Văn Sương vừa ngạc nhiên vừa tức giận hỏi Vi Phong:

- Vi sư huynh, tại sao sư huynh lại làm kỳ vậy?

Vi Phong chưa kịp trả lời, Hạ Hầu Quyên đã chỉ mặt hắn, quát mắng lớn:

- Tên vô loại hèn mạt. chỉ giỏi tài hô giả hô oai vô liêm sỉ. Trước khi chưa gặp Vũ Văn sư muội của người và khi chị em ta chưa trúng kế dâm tiện của lũ này, sao người không giở trò khiếp nhục thế này cho ta xem.

Vi Phong bị mắng chửi thậm tệ, nhưng còn chưa hiểu ý Vũ Văn Sương nên hắn đỏ mặt nín thinh.

Được dịp Hạ Hầu Quyên tiếp luôn:

- Hừ! Đường đường một nam tử hán đại trượng phu, ta không ngờ người lại dâm tiện như thế? Thật hổ thẹn cho người quá!

Khi ấy, La Hương Vân đã lồm cồm bò dậy. Nàng lão đảo quắc cặp mắt toé lửa giận dữ nhìn thẳng vào mặt Vi Phong định mắng chửi hắn tiếp theo.

Nhưng Vũ Văn Sương đã chặn trước, ả trầm giọng, gằn từng tiếng:

- Vi sư huynh, tại sao Vi sư huynh lại phải làm vậy với mục đích gì, sư huynh hãy nói rõ ra.

Vi Phong có gan làm liều chứ không can đảm qua mặt sư muội của hắn, nên ngập ngừng đáp:

- Ngu huynh...thấy nàng ta bỗng dưng nói năng hỗn láo nên... nên...ngu huynh nghĩ...

Vũ Văn Sương chặn hỏi:

- Sư huynh nghĩ gì? Nghĩ nàng ta muốn mặt sát ngu huynh nặng nề hơn phải không?

Vi Phong lắc đầu đáp:

- Không! Ngu huynh nghĩ chưa biết chừng kỳ độc trong người hai nàng đã tiêu tan và sợ công lực của họ cũng đã khôi phục lại được, bởi vậy ngu huynh sợ dẫn họ lên Thiên Huyền Cốc không nên vì như thế thật không khác gì chúng ta đi dẫn sói về nhà vậy.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe Vi Phong nói như thế đều giật mình đánh thót một cái. Tuy nhiên hai nàng cũng khen thầm Vi Phong thật là kẻ tinh ranh hiểm độc và nhủ lòng rằng phải coi chừng hắn ta mới được.

Trong khi Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghĩ bụng như vậy thì Vũ Văn Sương đột nhiên phá lên cười lạnh lạnh một tràng dài.

Vi Phong sững sốt hỏi:

- Vũ Văn Sương, việc gì sư muội cười khan như thế? Hay sư muội cho rằng sự hồ nghi của ngu huynh không đúng chăng?

Vũ Văn Sương bật cười ngay, gật đầu, nghiêm giọng đáp:

- Phải! Sư huynh nghĩ chuyện không tưởng thì làm sao đúng được.

Vi Phong trở mặt hỏi:

- Sao lại là chuyện không tưởng được chứ. Sư muội...

Vũ Văn Sương cười lạt đón lời hấn:

- Sư huynh nghe này, không tưởng là như vậy, thứ nhất là thứ thuốc độc của bọn mình đã ám hại hai nàng là một bí chế độc môn, trừ môn giải được đặc biệt của chúng ta, còn thứ thuốc nào nữa tiêu giải được mà sư huynh lại nghĩ không nghĩ khán như thế.

Kể đó, Vũ Văn Sương lại nói tiếp:

- Còn điểm thứ hai là Thiên Huyền Cốc là một nơi quảng tụ quần hùng, hảo thủ đông như kiến. Địa thế thì thiên sinh tuyệt hiểm, như thành đồng vách sắt, đừng nói chi đến hai nàng đang lúc còn kỳ độc trong người võ công chưa khôi phục, ngay như hai nàng có may mắn tiêu giải được kỳ độc đúng với nghi ngờ của Vi huynh đi nữa tưởng cũng không thể dùng câu “dẫn sói về nhà” được mà chỉ có thể dùng câu “dẫn sói vào bẫy” nghe phải hơn mà thôi.

Nghe qua Vi Phong đỏ mặt tía tai, cúi đầu lặng yên. Vũ Văn Sương bấy giờ mới tươi cười già lã với La Hương Vân:

- Thôi, xin mời La cô nương lên ngựa cho, tôi xin hoàn toàn chịu lỗi với cô nương, cô nương đừng giận nữa nhé.

Dứt lời, Vũ Văn Sương hết sức lễ phép, chấp tay cúi đầu.

La Hương Vân cười lạt nói:

- Người đâu phải là kẻ hạ lưu vô sỉ xuất thủ hành hung, tại sao người phải xin lỗi ta?

Vũ Văn Sương gật đầu mỉm cười:

- Cô nương nói đúng!

Rồi nàng quay bảo Vi Phong:

- Vi sư huynh nên xin lỗi nàng đi.

Vi Phong đang lúng túng cả thẹn, đột nhiên hấn nghe bên tai văng vẳng giọng truyền âm của Vũ Văn Sương:

- Nếu sư huynh không chịu ngoan ngoãn nghe lời tiểu muội thì những ưu đãi vừa rồi của tiểu muội hứa tặng cho sư huynh kể như không còn đấy. Và tiểu muội không biếu sư huynh viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn” nữa đâu.

Mấy lời Vũ Văn Sương vừa nói nhỏ quả có một uy lực vô song, Vi Phong lập tức nghe theo, vội cúi đầu thi lễ với La Hương Vân:

- Xin La cô nương hãy bỏ qua lỗi đa nghi cho tại hạ! Tại hạ thật tình xin nhận lỗi!

La Hương Vân hút to một tiếng xéch ngược mày liễu nói lớn:

- Vi đại gian hùng nói chi lời đó. Mưu gian của người đã thành công, người là kẻ thắng còn hai chị em ta đã bị người ám toán, hiện chỉ là hai tù nhân của người ta đâu dám bắt lỗi người!

Vi Phong đỏ mặt, chỉ biết nín thinh chịu trận. Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội nói với La Hương Vân:

- Thôi, Vân muội, như thế đủ rồi, dẫu sao hai ta cũng chỉ là hai tù nhân, hay hơn nên cúi đầu để mặc họ tác oai tác quái, Vân muội nên nhẫn nhục cho rồi!

La Hương Vân một mặt vội nhảy lên lưng ngựa một mặt kêu bảo Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ có nghe thấy không. Hai sư huynh muội họ vừa rồi một bên bảo rằng “dẫn sói về nhà”, còn một bên bảo rằng “dẫn sói vào bẫy” không khác gì họ xem bọn ta như hai con chó cái rồi đấy Quyên tỷ.

Hạ Hầu Quyên cười lạt nói:

- Vân muội không nên nóng giận làm gì. Người với cầm thú có khác nhau bao nhiêu, trên thế gian này thiếu chi những kẻ lòng lang dạ sói, đâu đâu cũng có...

La Hương Vân quay sang Vi Phong:

- Được rồi! Dẫu bọn ta là sài lang như thế đi nữa, nhưng ta xin đề tỉnh Vi đại gian hùng một câu là cách phục thù của loài sài lang ghê sợ lắm đấy, khi nào đến Thiên Huyền Cốc rồi người sẽ thấy. Đồ khỉ người bị sài lang xé xác người ra.

Vũ Văn Sương cười nói:

- La cô nương yên tâm, đến Thiên Huyền Cốc rồi ta sẽ dành cho cô nương giao đấu công minh với Vi sư huynh của ta.

Vi Phong vội dùng môn “truyền âm nhập mật” kêu bảo Vũ Văn Sương:

- Sư muội! Sư muội không nên hồ đồ nói trước như vậy. Sư muội có thể ỷ lại vào môn “Song Tâm Vạn Ảo Chuyển Pháp” của sư muội chứ còn huynh...

Vũ Văn Sương vội truyền âm chặn lời:

- Sư huynh đừng sợ, chừng đó tiểu muội sẽ có biện pháp hay giúp sư huynh. Còn vụ giao đấu của tiểu muội và Hạ Hầu Quyên, sư huynh cũng hãy yên lòng đi. Tiểu muội không giao đấu trên mặt đất, và cũng không phải dùng quyền chưởng để phân định hơn thua đâu.

Vi Phong ngạc nhiên:

- Không giao đấu trên mặt đất và cũng không dùng quyền chưởng để phân định hơn thua thì dùng môn gì đấu ở đâu?

Lườm mắt nhìn Vi phong, Vũ Văn Sương mấp máy đôi môi ; - Vi sư huynh, bộ sư huynh quên mất môn tuyệt kỹ độc đáo “Thái dương bổ âm” của sư huynh rồi sao? Rồi sư huynh sẽ được La Hương Vân.

Vi Phong sẽ chau mày:

- Tại sao sư muội đột nhiên thay đổi ý định không cho ngu huynh chọn Hạ Hầu Quyên, lại bắt ngu huynh tuyển La Hương Vân lạ vậy?

Vũ Văn Sương mỉm cười chum chim:

- Sư huynh đã lầm, tiểu muội đâu có bắt buộc sư huynh thay đổi, tiểu muội bắt sư huynh phải nhất tiễn xạ song điêu đấy.

Vi Phong vừa nghe Vũ Văn Sương nói như thế, hần mùng quỳnh trong bụng. Nhưng liền đó, hần bỗng nhìn sững người sư muội với ánh mắt hoài nghi tột độ.

Vũ Văn Sương tiếp tục thi triển môn “truyền âm nhập mật” nói:

- Vi sư huynh, chắc sư huynh sung sướng lắm phải không? Tiểu muội trông thấy hai nàng cứ trêu chọc sư huynh nên tiểu muội quyết định cho phép sư huynh đến Thiên Huyền Cốc đại hưởng diễm phúc đấy.

Vi Phong ngẩng ngửa bóng dáng Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đang đi phía trước bỗng khê lắc đầu mấp máy môi đáp:

- Không cần phải song điêu làm gì, nhất điêu cũng đủ lắm rồi sư muội ạ!

Vũ Văn Sương với giọng ngạc nhiên:

- Vi sư huynh vốn là một con ma đói khát tình dục, xưa nay đối với việc vui hoa dập liễu, sư huynh vốn là một ma vương sao hôm nay sư huynh lại...

Vi Phong mặt hơi ngượng, ngập ngừng đáp:

- Thường thứ hoa hồng lắm gai, nên với hai đoá hoa nguy hiểm này, chỉ sợ ngu huynh không đủ sức, vả lại ngu huynh cũng muốn chừa một ít sức lực để cùng với sư muội...

Vi Phong định khôn khéo lấy lòng Vũ Văn Sương không ngờ ả "Tàn Tâm Yêu Cơ" vừa nghe nói thư thế, ả bỗng nhúu mày không vui:

- Đa tạ! Đa tạ thâm tình của sư huynh, đừng hòng đụng tới người của tiểu muội nữa.

Vi Phong vụt biến sắc hỏi:

- Vũ Văn sư muội, sư muội...

Wũ Văn Sương khẽ nhếch mép, mắt lạnh lùng để sợ:

- Sư huynh đừng nhắc đến tiểu muội làm gì nữa, họ là hai đóa hoa hồng tuyệt sắc còn tiểu muội chỉ là một bụi liễu tàn hoa, dầm quả đắng phụ...

Vi Phong biết mình vừa lỡ lời làm Vũ Văn Sương giận xối, hấn khổ sở không quên vội phân trần:

- Vũ Văn sư muội đã ngộ nhận tấm lòng chung thủy của ngu huynh mất rồi, ngu huynh chỉ thuận mồm nói ra chớ thật ngu huynh không có ý bội bạc vậy đâu. Sư muội... sư muội..

Vi Phong vừa mấp máy môi vừa kè ngựa đi sát vào bên cạnh Vũ Văn Sương làm như tình tứ yêu thương lắm vậy.

Kế hấn tiếp nói, giọng như quá hối hận:

- Sư muội, sư muội không hiểu chớ, dẫu cho hai nàng có lá hai đóa hoa xinh đẹp đi nữa thì sư muội cũng là một "diêu trì dị thảo", luận sắc, luận hương, sư muội quyết không thua gì họ, còn luận về nghệ thì... thì hai cô ả cũng không tài nào so sánh nổi với sư muội được.

Vi Phong khéo nói ngọt đã đành, tăng bốc, nhưng vẫn chưa làm hài lòng Vũ Văn Sương.

Bộ mặt của Vũ Văn Sương càng lạnh lùng hơn, nàng nhìn thẳng vào mặt Vi Phong, truyền âm hỏi giọng âm lạnh:

- Vi sư huynh, sư huynh nói thật hay nói chơi đấy?

Vi Phong truyền âm cười đáp:

- Hì hì, với ai khác thì ngu huynh có thể dùng lời đường mật được, chớ đối với sư muội mỗi câu nói của ngu huynh đều phát ra từ đáy lòng cả, ngu huynh đâu dám nói dối sư muội.

Wũ Văn Sương cười khẩy trở giọng ngay:

- Hừ! mãi đến giờ ta mới biết rõ được lòng dạ đàn ông. Thật đúng với câu "miệng tơ đường phèn, bụng tợ gươm đao" mà!

Vi Phong hoảng sợ thật tình hấn lắp bắp:

- Sư muội... tại sao sư muội... lại nói như thế? Ngu huynh có làm điều gì phật lòng sư muội đâu?

Wũ Văn Sương gằn giọng:

- Hừ! Không làm gì à? Nghe giọng điệu người, ta biết rõ cả rồi!

Vi Phong nhăn mặt khổ sở:

- Ngu huynh nói thật mà tại sao sư muội lại cho ngu huynh nói dối?

Wũ Văn Sương cười lạt:

- Muốn người nhận tội đâu phải việc khó. Ta chỉ cần suy luận chút ít cũng đủ khiến người phải lộ nguyên hình ngay.

Vi Phong sợ tái mặt cứ nhìn Vũ Văn Sương ái ngại.

Wũ Văn Sương "hứ" khẽ một tiếng, nói:

- Có phải người vừa bảo rằng, luận sắc, luận hương ta đều không thua gì hai con nhỏ ấy, nhưng nếu luận về nghệ, chúng cũng sẽ không phải là đối thủ của ta không!

Vi Phong vội gật đầu:

- Không lẽ ngu huynh đã nói láo với..

Vũ Văn Sương không để hấn kịp nói hết, nàng lập tức xéch ngược mày, trợn mắt định quát lớn nhưng kịp nghĩ lại, dùng cách “Truyền Âm Nhập Mật” như trước.

- Hừ! Người đã nói thật! Vậy tại sao người dám thấy mới nói cũ sanh tâm bội bạc với ta muốn hưởng của lạ hương rừng chứ?

Vũ Văn Sương nói trúng ngay tâm địa đều cán bội tình của Vi Phong, khiến anh chàng bất giác đỏ mặt sừng sừng trông phát tức cười.

Vũ Văn Sương thấy thế càng tức giận thêm, ả ta nghiêng răng rít từng tiếng:

- Hừ! Thật đúng là mặt vong tình phản bội mà!

Vi Phong nhớ lại mấy lần trước, Vũ Văn Sương cũng ghen hờn dữ dội, nhưng hấn chỉ giả lả nói mơn nói trốn đồ dành một hồi là yên, lần này hấn tưởng dù sao Vũ Văn Sương cũng không đến nổi hơn mấy lần trước nên hấn vội cười mơn, lên tiếng:

- Vũ Văn sư muội, tuy là “Gia hoa bất như dã hoa hương”.

Nhưng không ngờ hấn vừa nói tới đó, Vũ Văn Sương vụt giận dữ, ả không dần được nữa, hét lớn ra tiếng:

- Hương cái gì, thằng khốn nạn vong ơn kia.

Dứt lời, lập tức ả giơ cao ngọc chuông, phóng một luồng chuông phong đánh mạnh vào vai Vi Phong.

Thật là “hiện thế hiện báo”. Trong lúc bất ngờ, Vi Phong y như La Hương Vân trúng chuông của hấn vừa rồi, bị đánh văng từ trên mình ngựa xuống đất bắn ra xa hơn năm sáu thước.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đang dong ngựa đi trước nghe tiếng cả hai vội quay đầu nhìn lại.

Trong thấy bộ dạng ngã ngựa đáng thương của Vi Phong hai nàng bật cười ha hả!

Kế hai nàng nghe Vũ Văn Sương nói lớn với Vi Phong:

- Người liệu mà hành động, ta không bằng lòng đi chung với người đến Thiên Huyền Cốc nữa đâu, tốt hơn người nên dẫn hai nàng thông thả đi sau đi, ta cần phải đến Thiên Huyền Cốc trước.

Vi Phong vừa lồm cồm đứng dậy mặt mày méo xẹo vừa lật đật kêu:

- Vũ Văn sư muội, ngu huynh không dám rở tới hai con liễu đầu ấy nữa, ngu huynh càng không dám trái lời sư muội. Hay hơn sư muội hãy dẫn họ về trước Thiên Huyền Cốc chuẩn bị sẵn sàng mọi sự đi.

Nói xong, hấn hối hả leo lên ngựa, mặt mày bí xị buồn so.

Vũ Văn Sương không lý tới hấn nữa, vội giục ngựa lên trước gượng cười nói với La Hương Vân:

- La cô nương chắc đã trông thấy? Ta đã báo thù giùm cho cô nương rồi đấy.

La Hương Vân cười đáp:

- Cảm ơn! cảm ơn! Người để Vi huynh của người đi một mình, không sợ bày đặt thị phi khi lên tới Thiên Huyền Cốc sao?

Vũ Văn Sương cười lật hỏi:

- Bày đặt thị phi chuyện gì? Y bày đặt với ai mới được!

Với thâm ý muốn thám thính sự cơ mật của đối phương, La Hương Vân liền nói:

- Tự nhiên là với ân sư của các người là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, trong nhóm “Hải Ngoại Tam Ma” chớ còn ai nữa.

Vũ Văn Sương phì cười:

- Trong nhóm Hải Ngoại Tam Ma, ân sư của ta là Song Tâm Ma Hậu Văn Tuyết Ngọc luôn luôn là kẻ cầm đầu, còn ta là đệ nhất hồng nhân trong đám môn hạ của ân sư ta, ta còn sợ gì nữa chứ.

Hạ Hầu Quyên đang yên lặng đi một bên, bỗng đứng nằng đưng ngược mày liễu, cười lạt nói:

- Hừ hừ! Người tâng bốc nhóm Hải Ngoại Tam Ma lên tận mây xanh quá, chứ theo ý ta, ta càng nghĩ càng thấy họ không có gì gọi là tài giỏi cả.

Va Văn Sương tròn mắt quát:

- Hạ Hầu Quyên, người không được hỗn láo với các sư trưởng của ta, người nghe chưa.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Ta nói thế mà là hỗn láo sao. Ta nói có lý đấy chứ.

Vũ Văn Sương gần mạnh giọng:

- Lý của người thế nào! Khéo mồm một chút không đừng trách ta đấy!

Hạ Hầu Quyên nhướn mày đáp:

- Nếu quả nhóm Hải Ngoại Tam Ma thật sự tài giỏi đến kinh thiên động địa, lại có thêm bảy người đệ tử đắc lực, năm trái hai gái, một khi để chân vào đất Trung Nguyên, tại sao họ không tự hành sáng lập một bá nghiệp, hà tất họ phải ỷ lại Độc Cô Trí, môn hạ của bọn tàn phế bất tài, cam lòng đảm nhiệm chức vị Cung Phụng trong Lục Tàn bang, ta hỏi người...

Vũ Văn Sương quát mắt nhìn Hạ Hầu Quyên cười lạt nói:

- Người thật ngu si không biết gì cả. Phải, người biết sao được chí hướng của sư trưởng ta mà nói!

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách:

- Biết rồi! Biết rồi! Nếu thế ta đã biết rồi!

Vũ Văn Sương ngạc nhiên:

- Người biết cái gì!

Hạ Hầu Quyên vọt miệng đáp ngay:

- Ta biết nhóm “Hải Ngoại Tam Ma” sư trưởng của các người định tọa hưởng kỳ thành để đỡ phải mất công...

Vũ Văn Sương chợt rùng mình kinh hãi, tròng mắt hỏi:

- Cái gì là “Tọa hưởng kỳ thành”? Người nói rõ một chút xem!

Hạ Hầu Quyên đắc ý cười đáp:

- Nghĩa là tam sư trưởng các người vờ giúp đỡ lão độc vật tàn phế Độc Cô Trí trước, sau rồi trở tay lấy mạng lão ta. Nói cách khác, tức là sư trưởng của bọn người giả vờ nhận chức Cung Phụng của Lục Tàn Bang trước, nhưng thật sự định mưu đoạt “Thiên Huyền Cốc”, một cơ nghiệp hiếm có trên đời.

Vũ Văn Sương càng nghe càng sợ hãi biến sắc. Nhưng sau đó ả ta vội định thần, lắc đầu vờ chối:

- Hạ Hầu Quyên người chớ có nói năng bậy bạ đem tâm địa của gã tiểu nhân mà xét đoán lòng dạ của các vị sư trưởng của bọn ta.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách:

- Lời nói của người trước sau nghe vô cùng mâu thuẫn. Theo ý ta người hà tất phải che giấu làm gì?

Vũ Văn Sương nhướn mày hỏi:

- Lời của ta mâu thuẫn thế nào, người nói rõ ra xem?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Người không thấy nữa sao? Vừa rồi người mới nói rằng “ta đừng đem tâm địa của kẻ tiểu nhân mà xét đoán lòng dạ các sư trưởng của người”, thế mà trước kia cũng chính người đã nói với ta rằng “Ta hiểu sao được chí hướng của các sư trưởng của nhà người”, như thế có phải hai câu nói ấy có hai hàm ý khác hẳn nhau không?

Vũ Văn Sương ghen hờn không biện bạch gì được, nên bộ mặt của ả sượng sùng ngay.

La Hương Vân thấy thế nàng đoán biết sự hồ nghi của Hạ Hầu Quyên đã được chứng thật nên nàng vội nói xen vào giọng ôn tồn hơn:

- Vũ Văn cô nương, thật bọn ta với Độc Cô Trí đang đứng trong địa vị đối địch hai bên, đối bên này không đòi lại đi giúp đỡ lão ta đâu, Vũ Văn cô nương bắt tất phải giữ kín sự bí mật này làm gì?

Hạ Hầu Quyên cũng không bỏ lỡ cơ hội, vội cười nói tiếp theo:

- Vả lại những cuộc tranh hùng đấu thắng trong võ lâm cũng cần phải sao cho kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, mới có thể tranh đấu với nhau một cách thích thú. Bình tâm mà luận, nên phải bắt buộc phía bên này tuyển chọn đối thủ, chắc chắn hai chị em ta sẽ cùng với các vị sư trưởng cùng bằng hữu chứ bọn ta sẽ quyết không đòi nào chọn đấu với lão tàn phế Độc Cô Trí làm gì cho mất công.

Vũ Văn Sương bỗng gật đầu nói:

- Tuy lời nói của người nghe cũng khá hợp lý, nhưng sự thật ngặt lại khác hẳn, bởi đại sư bá Tam Thủ Ma Sư và nhị sư bá Lục Pháp Ma Quân của ta đều có chút thâm giao với Độc Cô Trí từ nhiều năm qua nên mãi tới giờ họ mới chịu nhận chức Cung Phụng để trợ oai cho bằng hữu, đấy do đó họ đâu dám nói đến vụ tranh quyền đoạt lợi.

Hạ Hầu Quyên khen thầm Vũ Văn Sương thật là kẻ hết sức kín đáo, nhưng cốt tâm đưa đối phương vào thế bí nên nàng liền cười hỏi:

- Nếu đã như thế thì câu người nói ta “người hiểu sao được chí hướng của các sư trưởng của ta” sẽ phải giải thích như thế nào mới đúng!

Vũ Văn Sương đuối lý, ả vụt bướng bỉnh.

- Ta có quyền khỏi trả lời những vấn đề của người vừa hỏi.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Đương nhiên là người có quyền ấy rồi nhưng nếu thế thì chắc có lẽ chí hướng của các vị sư trưởng của người cũng không có gì là đặc biệt.

Vũ Văn Sương nổi giận quát:

- Người hãy liệu hồn, kéo tự người đi tìm lấy cái chết cho mình đấy.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Võ công của người kẻ cũng vào hạng khá nhưng tâm tính ta dám chê người quá nóng nảy. Một kẻ không điềm tĩnh vạn sự sẽ bất thành. Chưa chắc môn tuyệt học “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của người làm ta sợ hãi đâu.

Mấy câu Hạ Hầu Quyên vừa nói hàm ý không ít triết lý của võ công khiến Vũ Văn Sương rùng mình, ả vội trấn nhiếp tâm thần thu liền nội khí bình tĩnh trở lại cười đáp:

- Hừ! Từ đây đến Thiên Huyền Cốc đường còn rất xa ta không dám chắc rằng môn ” Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của ta làm người phải nể sợ nhưng ta cũng khuyên người đừng nên tự phụ, ta tin chắc là thế nào cuộc đấu giữa ta và người sẽ vô cùng thích thú.

Hạ Hầu Quyên đưa mắt nhìn Vũ Văn Sương rồi mỉm cười gật đầu:

- Chỉ trong phút chốc, người đã có thể trấn nhiếp được tâm thần thu liền được nội khí, kể ra môn Song Tâm Vạn Ảo Chưởng pháp của người cũng khá đấy. Được rồi ta sẽ xem người như một sinh binh kinh địch, và chờ người so tài ở Thiên Huyền Cốc.

Dọc đường Bào Hao Hồng Nhan với Tàn Tâm Yêu Cơ ngoài mặt cứ một mực thản nhiên cười cười nói nói, và họ không để lộ một cử chỉ gì bất thường khiến đối phương phải nghi ngờ. Không bao lâu, Đồng Bách Sơn cứ địa của bọn đạo Độc Cô Trí đã hiện ra trước mắt họ, lúc này không riêng gì về Vô Tình Trạch Nữ La Hương Vân, ngay cả Hạ Hầu Quyên cũng hết sức nóng ruột đợi chờ.

Hai nàng đỉnh ninh thế nào “Kim Tiễn Túy ông La Đại Cuồng với Bàn Nhược Am Chủ Hối Đại Sư” cũng phải có chỉ thị trước cho hai nàng biết để liệu phòng hành động, trước khi hai nàng thừa cơ xâm nhập Thiên Huyền Cốc, nhưng mãi đến giờ, cả hai vẫn chưa phát hiện được một ám hiệu nào cả, nên mới cùng nhau môn nóng như thế.

Càng âm thầm chờ đợi tin tức, hai nàng càng đâm ra lo lắng không yên, vì hiện giờ đã gần đi tới mục tiêu hành sự. Và tuy hai nàng đã được Bàn Nhược Thần Ni dùng Phật Môn Thần Công tiêu giải kỳ độc trong người, nội công đã được hồi phục, nhưng với sức lực của hai nàng, nếu có đối phó thì chỉ đối phó nổi với Vi Phong và Vũ Văn Sương chứ còn cật họ phá tan Thiên Huyền Cốc, thì thật tình đâu phải chuyện đùa.

Thực vậy, đừng nói chi Thiên Huyền Cốc khắp nơi đã được Độc Cô Trí bố phòng chặt chẽ và kỳ diệu, chỉ nói về những nhân vật giúp sức Độc Cô Trí như Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn liễu, cùng với nhóm Hải Ngoại Tam Ma, bất cứ một trong những nhân vật ấy, cũng đủ gây khó dễ hai nàng trong khi đương đầu địch rồi.

La Hương Vân không có kiên nhẫn chờ được nữa, nàng lập tức ngằm vận công lực truyền âm kêu hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ, tới bây giờ vẫn chưa thấy ân sư của tỷ tỷ và bá phụ của em, biết liệu sao đây.

Hạ Hầu Quyên nghe hỏi, vội lên quay nhìn Vũ Văn Sương thấy y thị còn đi phía sau xa cách một trượng nàng liền truyền âm trả lời La Hương Vân:

- Vân muội không nên nóng nảy, thế nào nhị lão cũng sẽ có diệu toán dạy bảo bọn mình không sao đâu.

La Hương Vân hé răng nói:

- Chớ chị không thấy Đồng Bách Sơn đã ẩn biện từ đằng xa rồi kia sao, nếu nhị lão vẫn chưa chỉ điểm cho bọn mình biết trước sợ bọn mình trở tay không kịp.

Hạ Hầu Quyên cười, mấp máy đáp:

- Thuyền đến đâu cầu tự nhiên phải dừng lại, Vân muội cứ việc yên tâm, không nên tư lự làm gì cho mệt. Vân muội không nhớ chuyến trước bọn mình đã từng tham dự “Bách Tàn Đại Hội” trên Thiên Huyền Cốc sao? Kể ra cũng thập phần nguy hiểm lắm chứ bộ, nhưng kết quả bọn mình cũng đã an nhiên thoát hiểm. Còn phen này, bọn ta có dự bị sẵn sàng, ít nhất cũng không đến nỗi tệ hơn chuyện trước! Vả lại ân sư của chị với bá phụ của Vân muội đều là hai bậc thần thông quảng đại, họ đâu có sợ tòa Thiên Huyền Cốc này, biết đâu nhị lão có ý định chờ cho vào tới Thiên Huyền Cốc rồi họ sẽ tùy cơ ứng biến, chỉ thị cho bọn mình rõ sau cũng nên.

La Hương Vân vội hỏi:

- Quyên tỷ không nên kể chuyện quá dông dài như thế, nên cẩn thận kéo Vũ Văn Sương nghe thấy thì nguy mất.

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Vân muội khỏi lo, ả ta còn đi sau cùng hơi xa. Vả lại ả ta vẫn tưởng bọn mình còn đang trúng độc, không thể thi triển Truyền âm công lực để chuyện bí mật với nhau kia mà.

La Hương Vân vừa định nói tiếp đột nhiên nàng giật mình thoáng thấy bóng “Kim Tiễn Túy ông” vụt biến mất ra sau vách núi phía trước mặt nhanh như ánh điện.

Thân pháp của La Đại Cuồng quả thật tuyệt vời, trừ phi lão cố ý cho La Hương Vân trông thấy chớ không dừng nói là Vũ Văn Sương đang còn đi cách xa hơn một trượng, ngay đến cả Hạ Hầu Quyên đang đi sóng đôi với La Hương Vân cũng không trông thấy được như thường.

La Đại Cuồng vừa hiện ra là vụt biến mất ngay, lão không hề dùng Mật Ngữ Truyền Âm chỉ điểm gì cho La Hương Vân cả. Lão chỉ ra lệnh cho La Hương Vân nhìn vào tám chữ viết trong mảnh giấy trên tay lão. Đáng khen La Hương Vân, vừa trông thấy lập tức nàng nhớ được ngay tám chữ ấy!

Sau đó, nàng bình thân quay hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ có trông thấy bá phụ của em vừa mới xuất viện ở trước vách núi bên mặt kia không?

Hạ Hầu Quyên giật mình đáp:

- Không! Bộ Vân muội vừa mới trông thấy lệnh bá phụ à? Thế lệnh bá phụ có chỉ điểm gì cho chúng ta không?

La Hương Vân thở dài:

- Có! Nhưng bí ẩn khó hiểu lắm. Tiểu muội chỉ thấy có tám chữ “Gan dạ vào cốc, cẩn thận ứng phó” thôi.

La Hương Vân nhú mày thở ra:

- Tiểu muội thật không đoán ra được tại sao nhị lão lại bí ẩn như thế này!

Chợt Hạ Hầu Quyên mừng rỡ nói:

- Ngu tỷ vừa suy đoán ra được vụ này Vân muội.

- Quyên tỷ nói thử cho em nghe xem.

Hạ Hầu Quyên hơi cau mày, hình như nàng đang cố tìm hiểu ý nghĩa của tám chữ kia.

La Hương Vân thấy vậy cười lạt, nàng bực bội thấy rõ:

- Quyên tỷ ơi! Gan dạ vào cốc để làm gì, và cẩn thận ứng phó việc gì mới được? Bá phụ của em thật kỳ, thà đừng cho biết có hay không. Sự xuất hiện như con thần long thấy đầu không thấy đuôi của bá phụ em chỉ khiến em rối trí thêm chứ chẳng ích gì hết.

Hạ Hầu Quyên tủm tỉm cười bảo:

- Ngu tỷ đoán chắc nhị lão thế nào cũng bí mật đi theo sau bọn mình vào Thiên Huyền Cốc để chuẩn bị chỉ điểm bọn mình đấy.

- Nhị vị lão nhân gia thừa sức làm được những việc gì mà bọn ta có thể làm được, bây giờ họ định mượn tay bọn mình tất nhiên nhị lão phải có liên quan tới thân phận của họ, hoặc họ ngại việc gì khác, nên không tiện thân tự xuất thủ đấy La Hương Vân khẽ gật đầu:

- Quyên tỷ đoán thế nghe mông lung quá. còn chi tiết thì...

Hạ Hầu Quyên vội mỉm cười ngắt lời:

- Nhị lão tính toán như thần, ngu tỷ chỉ có thể đoán được một phần nào thôi chứ còn về phương diện chi tiết không thể đoán được đâu.

La Hương Vân lắc đầu thở dài:

- Tiểu muội thấy chán vụ này quá! Làm việc gì cứ đong đong đưa đưa không hiểu đầu đuôi ra sao cả thì làm sao mà làm được.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười an ủi nàng:

- Vân muội đừng nói như thế. Chuyện gì thần bí chừng nào theo ý ngu tỷ thì càng có thú vị bấy nhiêu đấy Vân muội.

Ngay khi ấy, Vũ Văn Sương đột nhiên giục ngựa chạy tới hỏi giọng nghi hoặc:

- Hai người làm gì mà lắc đầu gật đầu với nhau. Bộ tính kế thoát thân hay sao?

Hạ Hầu Quyên cười lạt đáp:

- Ta có quyền không trả lời người câu hỏi này?

Vũ Văn Sương bị Hạ Hầu Quyên dùng gậy ông đập lưng ông, ả ta nổi giận phóng mạnh một chưởng đánh gãy đôi một gốc cây to ở bên lề đường.

Ngay khi ấy, đột nhiên từ sau vách núi phía trước mặt họ xuất hiện một bóng người và đang chạy đến như bay.

Người vừa xuất hiện không ai khác hơn là Vi Phong kẻ đã bị Vũ Văn Sương nổi giận, đuổi cổ về Thiên Huyền Cốc trước ở dọc đường.

Vừa chạy đến trước mặt Vũ Văn Sương, Vi Phong vội mừng rỡ nói lớn:

- Vũ Văn sư muội, tam vị sư tôn nghe tin bọn mình đã bắt sống được nữ đệ tử và diệt nữ của “Bàn Nhược Am Chủ” và “Kim Tiên Túy ông” thì cả Độc Cô Bang Chủ cũng hết sức cao hứng. Tất cả đều đang chờ đợi sư muội giải hai tội nhân về cốc để trọng thưởng sư muội đấy!

Thì ra, sau khi bị Vũ Văn Sương tống cho một chưởng đuổi đi, Vi Phong đã đến trước Thiên Huyền Cốc.

Vũ Văn Sương nghe nói, hai mắt long lanh sáng ngời quắc nhìn Vi Phong, lạnh lùng hỏi:

- Vi sư huynh, chắc sư huynh đã mét thét tiểu muội với tam vị sư tôn rồi phải không?

Vi Phong lắc đầu lia lịa, cười hì hì đáp:

- Vũ Văn sư muội hãy yên tâm, ngu huynh đời nào lại dám làm thế, Vả lại trong vụ này ngu huynh còn có lợi chớ có thiệt gì đâu.

Vũ Văn Sương lườm Vi Phong giả bộ chu chéo:

- Người... người vẫn không sao quên được việc ấy có phải không?

Vi Phong xi mặt gượng cười nói:

- Chuyện đó thiệt ra do chính Vũ Văn Sư muội có hảo ý tặng cho ngu huynh, chớ ngu huynh đời nào dám nghĩ tới.

Vi Phong vừa nói vừa len lén liếc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên trông thật đáng ghét!

Hạ Hầu Quyên giận điên người nàng nghiêng răng tức giận nhưng ngoài mặt nàng vẫn giữ vẻ thản nhiên như thường.

Vũ Văn Sương chợt hỏi Vi Phong:

- Vi huynh giờ chúng ta vào sẽ Thiên Huyền Cốc bằng cách nào đây? Chúng ta sẽ do đường đất đi qua “Thiên Kỳ Lâm”, “Thiên Kỳ Cốc”, “Thiên Huyền Kiều” hay ngồi “Địa Hành Xa” tới thẳng “Thiên Huyền Cốc”?

Vi Phong cười đáp:

- Chúng ta sẽ đi bằng đường hầm như thế có phần lợi sức hơn. Độc Cô Bang Chủ đã truyền lệnh cho các nhân viên trực dịch mở sẵn đường hầm và các vị ân sư đi ra lệnh cho ngu huynh đến đây nghênh tiếp sư muội.

Vũ Văn Sương như chợt nghĩ ra chuyện gì, hỏi tiếp:

- Nghe nói cỗ “Đại Hành Xa” chỉ có thể chở mỗi chuyến hai người, mỗi lần vừa đi vừa về mất cả giờ, như thế chắc bọn mình phải chia thành hai toán?

- Phải đấy! Sư muội thật là người chu đáo, chính ngu huynh đã quên phức việc ấy đấy!

Chúng ta chia thành hai tốp đi hai lần...

Bỗng Vũ Văn Sương khoác tay bảo:

- Khỏi phải đi hai lần, nếu làm như thế, toán thứ hai sẽ phải chờ đợi cả giờ, sốt một lăm!

Vi Phong cười hỏi:

- Thế sư muội có cao kiến gì chẳng!

Vũ Văn Sương cười đáp:

- Còn cao kiến gì nữa. Chúng ta cứ chia thành hai toán đi một lần luôn. Một toán ngồi “Địa Hành Xa” đi bằng đường hầm, còn toán kia phải chịu cực một chút, đi bộ xuyên qua Thiên Kỳ Lâm, Thiên Kỳ Cốc, Thiên Huyền Kiều, Thiên Huyền Động, và hai toán sẽ gặp nhau tại Thiên Huyền Cốc là xong.

Vi Phong nghe qua bỗng đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân, rồi mỉm cười hỏi Vũ Văn Sương:

- Chúng ta phân chia hai toán bằng cách nào đây, có phải ngu huynh với sư muội mỗi người dẫn theo một nàng không?

Vũ Văn Sương gật đầu cười:

- Nhất định phải như thế rồi. Chỉ còn vấn đề toán nào đi bộ, toán nào ngồi xe mà thôi.

Vi Phong nói:

- Tự nhiên là sư muội ngồi xe còn ngu huynh phải đi bộ. Nhưng còn hai cô ả này, ả nào sẽ đi theo ngu huynh và ả nào sẽ đi theo sư muội đây?

Vũ Văn Sương nhướn mày, mỉm cười:

- Ai dẫn ai cũng không thành vấn đề, nhưng chắc có lẽ tiểu muội dốt La Hương Vân, còn sư huynh dốt Hạ Hầu Quyên thích hợp hơn?

Vi Phong bỗng liếc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, lần nữa sắc của hắn vừa lộ vẻ hứng thú vừa tỏ ra ái ngại.

Vũ Văn Sương thấy thế vội nhoẻn miệng cười bảo:

- Vi sư huynh, tiểu muội đoán ta được đối với Bào Hao Hồng Nhan sư huynh đang cảm thấy sợ hãi và khó khăn nhưng sư huynh cứ việc yên tâm, nàng ta hiện giờ vẫn còn bị trúng kỳ độc, chân khí nan tụ, nội lực nan đề, nàng không còn gì là “bào hao” cả, chỉ còn là một vị “hồng nhan” tuyệt mỹ mà thôi.

Vi Phong vừa nghe qua, mặt phấn khởi hẳn lên. Hắn gật đầu nói lia lịa:

- Ý kiến của sư muội tuyệt quá, ngu huynh sẽ dẫn nàng Hạ Hầu Quyên đi bộ, còn sư muội dẫn nàng La Hương Vân đi “Địa Hành Xa”.

Trong khi hai sư huynh muội Vi Phong thương lượng với nhau như vậy bên này La Hương Vân cũng ngẫm vận Mật Ngữ Truyền Âm bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ, em biết chị đang sôi gan vì hành vi dè tiện của gã họ Vi khốn nạn ấy, nhưng em mong chị hãy cố nhẫn nhục bỏ qua cho hắn chờ khi nào ân sư của chị với sư bá của em chỉ thị rõ ràng xong đâu đấy chị hãy dạy hắn một bài học hay hơn chứ nếu không em e hỏng hết mọi tính toán của nhị lão đấy.

Hạ Hầu Quyên nhẹ gật đầu truyền âm trả lời:

- Được rồi! Vân muội cứ việc yên tâm, chị sẽ làm theo y như lời nói vừa rồi của Vũ Văn Sương, chị sẽ giả vờ làm hồng nhan và sẽ không làm bào hao. Nhưng còn ả “Tàn Tâm Yêu Cơ” hết sức giảo hoạt, khi ngồi chung xe với ả ta em nhớ phải luôn luôn đề tỉnh chừng để lộ việc kỳ độc đã tiêu và võ công đã được hồi phục đấy nhé!

La Hương Vân tủm tủm cười hội ý.

Khi ấy, họ đã vào tới “Thiên Kỳ Lâm”, Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân trước kia đã từng nếm qua mùi vị lợi hại của tòa trận pháp trong rừng này rồi. Cho nên hai nàng rất chú ý theo dõi từng bước đi của Vi Phong với Vũ Văn Sương và nhớ kỹ từng ly từng tấc.

Khi nào tới cửa hầm “Địa hành Xa”, họ đã thấy sẵn một cỗ xe chờ họ ngay tại đây.

Hạ Hầu Quyên thấy cỗ “Địa hành xa” chỉ vừa vận ngồi độc hai người, nàng vội cười bảo La Hương Vân:

- Vân muội phen này thật hết sức may mắn, em sẽ đi ở dưới đất còn chỉ sẽ phải vượt qua vô số hiểm trở trên mặt đất, hai ta sẽ lãnh hội được đại khái những gì ở trong Thiên Huyền Cốc, nơi mà các nhân vật võ lâm xem là một nơi thần bí nhất trên đời này.

La Hương vẫn chưa kịp trả lời, Vũ Văn Sương đã gật đầu cười lạt:

- Hạ Hầu Quyên, người nói rất đúng, sau cuộc hành trình này, quả thật hai người sẽ thu lượm được một số bài học quý báu của Thiên Huyền Cốc nhưng ta rất tiếc nếu không vào sáng mai, thì cũng sáng ngày kia, người chắc chắn phải chết dưới tuyệt kỹ “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của ta rồi chớ còn đâu mà hồng thân lượm, học hỏi.

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách:

- Vũ Văn Sương người chớ có đắc ý quá sớm như thế, giữa ta với người có đánh cuộc với nhau rồi, người có nhiều cơ hội thắng ta nhưng ta cũng không phải vô hy vọng, ngộ nhỡ môn “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của người chỉ có hư danh và ta may mắn thắng người, chừng ấy người sẽ tính sao. Ta khuyên người không nên khoe khoang.tự đắc quá sớm như thế.

Vũ Văn Sương hừ một tiếng cười giọng châm biếm:

- Rõ ràng người đang mê ngủ giữa ban ngày rồi đó!

Nói đến đây, Vũ Văn Sương quay nhìn Vi phong:

- Sư huynh, tiểu muội không muốn phí lời với ả Bào Hao Hồng Nhan này, hai người hãy đi sớm cho rồi đi.

La Hương Vân nghe nói, không thềm chờ Vũ Văn Sương hối thúc nàng vội vàng leo lên “Địa hành xa” ngồi yên.

Vũ Văn Sương cũng vội tung mình nhảy lên xe và chỉ cái khoác tay ra lệnh, lập tức có tiếng động nổi lên, cỗ xe đặc biệt này liền chạy thẳng xuống hầm. Chờ xe đi rồi Vi Phong liền mỉm cười gọi khẽ Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu cô nương ơi, bọn họ đi rồi bây giờ đến lượt đôi ta...

Hạ Hầu Quyên bỗng trừng mắt nạt ngang:

- Đôi ta thế nào? Bọn họ xuống đất, không lẽ ta với người lên trời?

Nghe mỹ nhân gắt gỏng, phong vận độc tuyệt, Vi Phong cảm thấy tâm hồn bay bổng, hần cười hềnh hệch đáp:

- Hạ Hầu cô nương đã nói rất đúng có lẽ hai ta sẽ lên trời, nhưng hiện giờ chưa phải lúc.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi:

- Không phải bây giờ thì đợi đến chừng nào?

Vi Phong cười hì hì một cách dâm dăng:

- À, đêm nay, hoặc đêm mai cô nương.

Hạ Hầu Quyên thấy hần ta gỡ giọng dâm tà bắt giác sát tâm bực khởi, nàng quắc hai mắt rực hung quang long lanh như luồng điện lạnh toát nhìn hần không chớp.

Vi Phong ngẫu nhiên ngẩng đầu bắt gặp hai luồng nhãn quang của Hạ Hầu Quyên, hần bắt giác sợ hãi, lập tức thối lui ra sau nửa bước.

Hạ Hầu Quyên tự biết trong lúc nóng giận, nàng đã sợ ý để lộ hai luồng nhãn quang sáng rực, nàng liền lập tức thu liễm nội hỏa, bình tâm tính khí, đối ngay về mặt thành kiều mị nhoèn miệng cười nói:

- Vừa rồi sư muội của người đã nói rất đúng hiện giờ ta đang bị trúng phải kỳ độc, chân khí nan đề, nội lực nan tụ, ta không khác gì rồng thiên mắc cạn, tội gì người còn phải sợ ta.

Vi Phong nghe nàng nói thế vội vàng đánh trống lấp:

- Tại hạ... đâu có sợ...

Hạ Hầu Quyên nhướn mày, lắc đầu cười nhạt:

- Trong bộ tịch đáng thương hại của ngươi, mặt mày xanh lét, hai mắt thất thần, ta cũng đủ biết rồi. Thế mà ngươi dám nói ngươi không sợ ta hả?

Vi Phong then đỏ mặt ấp úng:

- Dạ dạ. Hạ Hầu cô nương... nói phải tại hạ thật tình hơi... sợ cô nương.

Hạ Hầu Quyên quắc mắt quát hỏi:

- Lý do gì ngươi phải sợ ta? Ta đâu phải con cọp cái chuyên ăn thịt người, ngươi sợ ta là nghĩa lý gì?

Vi Phong gượng cười đáp:

- Hì hì... đa tạ Hạ Hầu cô nương khi vui vẻ thì xinh đẹp hiền lành như pho tượng bồ tát, còn khi giận lại trông không khác gì một vị kim cương oai nghiêm lắm liệt, ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Hạ Hầu Quyên phì cười:

- Miệng lưỡi của ngươi khéo léo lắm! Thôi ta không giận ngươi nữa, giờ ta với ngươi hãy tiếp tục lên đường.

Vi Phong gật đầu lia lịa, vội rút khăn ra lau mồ hôi trên trán.

Hắn cảm thấy nhẹ người khoan khoái, hăng hái tiến lên dẫn đường đi trước.

Đi chưa hết khu Thiên Huyền Lâm, Hạ Hầu Quyên bỗng giật mình thấy có hai tên đại hán xuất hiện bất thành hình nhưng họ lại ôm quyền cúi chào Vi Phong chứ không có cản đường làm khó dễ:

- Kính mừng Vi hộ pháp! Vi hộ pháp định đi đâu?

Trông thấy hai tên phụ trách phòng thủ hỏi mình Vi Phong vội cười đáp:

- Ta phụng mạng bang chủ tiếp dẫn Hạ Hầu Quyên vào Thiên Huyền Cốc!

Hai tên đại hán nghe thấy Vi Phong nói thế, vội hết sức lễ phép, lại cúi đầu hỏi:

- Vi hộ pháp có đem theo cây Long đầu Trúc lệnh trong người không?

Vi Phong gật đầu liền thò tay móc ra một cây trúc bài màu xanh, đưa cho hai tên đại hán xem qua.

Vừa trông thấy cây trúc bài màu xanh hai tên đại hán lại cúi đầu thi lễ rồi lập tức nghiêng mình nhường lối.

Hạ Hầu Quyên vừa đi vừa hỏi Vi Phong:

- Những nhân vật chủ não của các bang hội môn phái hay dùng thứ Long đầu Lệnh bài màu đỏ, tại sao Lục tàn Bang lại thích lập dị đem sơn lĩnh bài thành màu xanh là thế nào?

Vi Phong vì muốn lấy lòng Hạ Hầu Quyên, vả lại hắn biết trước sau gì nàng cũng chết, nên hắn không cần dấu diếm vội cười đáp:

- Loại Long đầu Trúc Lệnh của Lục tàn Bang đâu phải chỉ có màu xanh, thật ra có tất cả sáu màu được dùng để thay đổi mỗi ngày đấy cô nương.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Sao lại phải đổi màu mỗi ngày như vậy?

- Đó là cách thay đổi màu sắc theo thứ tự của “Hoàng Đạo” và “Hắc Đạo” đấy thôi.

- Hôm nay là “Bế Nhật” thảo hèn họ đã xử dụng loại màu xanh. Ngày mai là màu đen, rồi màu vàng có đúng thế không?

- Thưa đúng như thế! Nhưng cô nương cứ yên tâm...

Hạ Hầu Quyên phì cười:

- Thôi ta hiểu rồi. Nay Vi đại hộ pháp ơi, Độc Cô bang chủ của Vi hộ pháp thật trăm biến vạn hóa có khác.

Vi Phong bỗng hơi cau mày dằn dò:

- Khi vào đến Thiên Huyền Cốc, trước mặt Độc Cô Bang Chủ, cô nương nhớ phải kín miệng đấy nhé, vì Độc Cô Bang Chủ không thích người khác đoán rõ được tâm ý của người đấy.

Hạ Hầu Quyên gật đầu cười nói:

- Đây là bản sắc của kẻ điêu hùng, còn đối với những nhân vật anh hùng có cá tính quật cường, thường hay không ưa làm vậy.

Vi Phong cả cười:

- Bởi thế, nếu Độc Cô Bang chủ nghe thấy Hạ Hầu cô nương làm lộ sự bí mật của người, rất có thể người sẽ có hai cách để giải quyết vụ này.

Hạ Hầu Quyên chụp hời:

- Cách gì người hãy nói cho ta nghe thử xem.

Không muốn làm phật người đẹp Vi Phong liền cười đáp:

- Cách giải quyết thứ nhất của Độc Cô Bang Chủ là lập tức truyền lệnh phế chỉ thay đổi cách sử dụng màu sắc của những lệnh bài trên, rồi ban hành mật ngữ mới để thay thế vụ này.

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Cách thứ ấy thật là hợp tình hợp lý, nếu ta là một bang chủ như y, ta cũng phải làm như thế! Còn cách thứ hai?

Vi Phong đáp:

- Còn cách thứ hai là rất có thể người thủ tiêu ngay Hạ Hầu cô nương.

Nghe tới đây, hạ Hầu Quyên bỗng nhướng mày, cười lạt:

- Độc Cô Trí là một lão tàn phè, cả ngày nửa nằm nửa ngồi trên cỗ xe bốn bánh... y làm cách nào hạ thủ nổi ta chứ?

Vi Phong thở dài:

- Hạ Hầu cô nương không biết đó thôi chứ...

Mới nói đến đó, Vi Phong bỗng giật mình có vẻ hoảng sợ không nói nữa.

Hạ Hầu Quyên khéo tìm cách khai khẩu hân:

- Tại sao người cứ ấp úng như thế. Người không giống một nam tử hảo hán tí nào cả.

Sao người nhất gan sợ gì dữ vậy?

Đứng trước mắt người đẹp bất cứ người đàn ông nào cũng không cam thị nhục, nhất là kẻ đàn ông tên Vi Phong háo sắc háo dâm này.

Cho nên Vi phong lập tức bị lọt vào bẫy của Hạ Hầu Quyên:

- Nếu Hạ Hầu Cô nương hỏi cho kỳ được, tại hạ cũng xin vui lòng nói hết cho cô nương nghe, Độc Cô Bang chủ tuy toàn thân bị tê liệt, nhưng cỗ xe bốn bánh của người nội trong một phạm vi xung quanh hơn một trượng, có thể tự ý giết kẻ địch dễ dàng như trở bàn tay.

Hạ Hầu Quyên nhướng mày hỏi:

- Lão ta dùng võ giết người hay dùng ám khí giết người?

Vi Phong đáp:

- Dùng cả hai thứ, nhất là cây quạt lông của Độc Cô bang thật lợi hại vô song.

Hạ Hầu Quyên kêu khê một tiếng kinh ngạc hỏi:

- Tại sao cây quạt lông lại có thể lợi hại đến thế?

Vi Phong cười đáp:

- Đây là điều cơ mật tối hệ trọng của Độc Cô Bang chủ, tại hạ chỉ biết phong phanh là cây quạt lông ấy có gài đầy ám khí mà thôi. Tuy nhiên chuyện đó kể ra cũng đã có từ lâu, tại hạ còn nhớ ở đời Tam quốc khi xưa, cây quạt trên tay Gia Cát Võ Hầu cũng là một lợi khí phòng thân của Ngọa Long Tiên sinh.

Hạ Hầu Quyên cười lạt hỏi:

- Lời của người nói có căn cứ không đấy?

Vi Phong khẽ lắc đầu, cười đáp:

- Chuyện đã quá xưa, còn căn cứ làm sao được nhưng nếu ta chịu khó suy đoán một chút là hiểu ra ngay. Một khi Gia Cát Võ Hầu đã có thể chế tạo loại cơ quan máy móc như mộc ngư lưu mã, thì đối với vụ chế tạo một cây quạt lông có giấu ám khí làm lợi khí phòng thân đâu phải việc khó khăn lý kỳ gì.

- Gia Cát Võ Hầu tay cầm quạt lông, Độc Cô Trí cũng tay cầm quạt lông, Gia Cát Võ Hầu mặc áo bát quái, Độc Cô Trí cũng mặc áo bát quái, Gia Cát Võ Hầu ngồi xe, Độc Cô Trí cũng ngồi xe, như thế lão Lục Tàn bang chủ của người đã tự coi mình là Ngọa Long chứ gì?

- Độc Cô Bang Chủ của tại hạ không thể đứng hoặc ngồi như người thường, nên bang chủ của tại hạ mới đành phải tự nhận là ngọa như long vậy.

Ha Hầu Quyên cười khẩy:

- Hừ tiếc thật!

Vi Phong ngạc nhiên hỏi:

- Hạ Hầu cô nương tiếc gì?

- Ta tiếc là Độc Cô Trí chỉ có thể cầm quạt mặc áo y như ngoại mạo của Ngọa Long Tiên Sinh, còn thì phạm cách phong cốt không giống chút nào cả cho nên có thể nói là một đằng là một vị tướng trung thần lưu phương bách thế còn một, bên là một tên gian hồ cự khẩu tiếng thổi để lại muôn đời.

Nghe Hạ Hầu Quyên mắng chửi Độc Cô Trí một cách thậm tệ Vi Phong tự nhiên áy náy vô cùng.

Hạ Hầu Quyên tinh ý thấy vậy nàng liền vờ xoay sang chuyện khác cốt ý tiếp tục khai thác thêm những điều cơ mật của bên địch.

Nàng nhoẽn miệng cười hỏi giọng ôn hòa:

- Cây quạt lông của Độc Cô bang chủ của người đã có nhiều trò lạ, thì cỗ xe của lão ta chắc cũng có lắm bí ảo tuyệt vời phải không?

Vi Phong gượng cười đáp:

- Tuy tại hạ chưa được chứng kiến tận mắt, nhưng tại hạ nghe nói cỗ xe Độc Cô Bang chủ vô cùng tuyệt diệu. Cỗ xe ấy không những dùng làm xe đi trên đất liền, dùng làm thuyền vượt sông vượt suối, còn phi hành trên không trung được và hai bên tay xe ngầm chứa nhiều loại ám khí cực kỳ lợi hại nữa đấy.

Hạ Hầu Quyên lắng lắng nghe đến đây, nàng bỗng nghiêng đầu khẽ nói:

- Xin đa tạ Vi hộ pháp! Theo lời hộ pháp vừa nói cho biết, ta đã nghĩ ra được hai phương cách.

Vi Phong nhạc nhiên trợn mắt hỏi nhanh:

- Phương cách gì đó cô nương:

Hạ Hầu Quyên đáp tỉnh khô:

- Phương cách đối phó chứ phương cách gì. Nghĩa là thứ nhất khi nào muốn đối phó với lão tà y, tốt hơn không nên lại gần, phải luôn đứng cách xa lão ta ngoài một trường rươi.

Vi Phong khẽ cau mày trong khi Hạ Hầu Quyên tiếp tục cười nói:

- Còn phương cách thứ hai là màn lưới tử thần của lão ta nhất định uy lực vô biên vậy tốt hơn cũng nên tránh phía chính diện và có hạ thủ lão ta thì cứ từ phía bên cạnh trong khi giao đấu.

Vi Phong nghe nói, hẩn nhìn Hạ Hầu Quyên đăm đăm rồi lắc đầu lia lịa.

Hạ Hầu Quyên thấy lạ vội hỏi:

- Tại sao Vi đại hộ pháp lại lắc đầu bộ lời nói vừa rồi của ta không đúng sao?

Vi Phong hai mắt chan chứa nhiệt tình, khẽ cất tiếng hỏi:

- Hạ Hầu cô nương có hiểu được câu “minh triết bảo thân” chẳng?

Hạ Hầu Quyên phì cười:

- Bốn chữ “minh triết bảo thân” là câu nói rất thông thường của người đời ai mà không biết! Chỉ khi nào câu nói bóng gió mới khó hiểu mà thôi. Có phải vậy không Vi hộ pháp?

Phải vậy Vi hộ pháp cứ nói thẳng ra đi.

Vi Phong vội quét cặp nhãn thần rực sáng nhìn quanh thấy bốn phía không có ai lập tức trầm giọng bảo nhỏ:

- Hạ Hầu cô nương hiện giờ không khác gì đã bị lọt vào hang cọp rồi, dẫu cô nương có muốn ngoan ngoãn cúi đầu, cũng chưa chắc thoát khỏi tai nguy, huống hồ cô nương cứ nhứt mực tự đắc.

Hạ Hầu Quyên cố ý trêu chọc đối phương, nàng khẽ đưa đẩy sóng mắt hữu tình, nhìn Vi Phong một cách say đắm thì thâm bảo nhỏ:

- Chắc có lẽ Vi đại hộ pháp rất quan tâm đến sự an nguy của tiểu muội?

Quả nhiên Vi Phong không tài nào kháng cự nổi lời nói êm dịu và những cái liếc tình cùng chữ “tiểu muội” của Hạ Hầu Quyên, hẩn có vẻ thất hồn như điên đảo ứng tiếng đáp ngay:

- Không những đã quan tâm, ngay khi ở tại Nhạc Dương Lâu lần đầu gặp Hạ Hầu cô nương, tại hạ đã bị say mê ngay lập tức vì vẻ phong thần tuyệt đại của Hạ Hầu Quyên cô nương rồi.

Tuy trong bụng căm hờn, nhưng ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn giả vờ hứng thú:

- Một khi Vi huynh đã sớm... thì tại sao Vi huynh nỡ hạ độc thủ hãm hại tiểu muội lúc ở trên thuyền?

Vi Phong cứng họng, đỏ mặt đáp:

- Vụ này... mong Hạ Hầu cô nương rộng lượng tha lỗi cho tại hạ vì... lập trường của hai ta bất đồng...

Hạ Hầu Quyên chận hỏi:

- Vô phẩm cách nhất là những kẻ gian hùng xảo trá tâm địa bất thủy chung như nhất.

Ta hy vọng người cho ta biết rõ ngay lập trường của người sự thật người là địch thù của ta hay là bạn hữu của ta?

Vi Phong đang ngây ngất trước vóc thân tú mỹ tuyệt trần của Hạ Hầu Quyên, hẩn nhìn nàng không chớp mắt, rồi không chút do dự, ứng tiếng đáp:

- Nếu nói về cá nhân của tại hạ tự nhiên là tại hạ nguyện là bạn hữu của cô nương.

Hạ Hầu Quyên nhoen miệng cười:

- Nếu người bằng lòng là bạn hữu của ta, thì người nên giúp đỡ ta mới đúng.

Vi Phong nhú chặt đôi mày thận trọng gật đầu:

- Nhất định tại hạ phải giúp đỡ cô nương rồi, nhưng khổ nhất là việc Vũ Văn sư muội của tại hạ đang ghen ghét oai danh cái thể “Bào Hạo Hồng Nhan” của cô nương, nàng nhất quyết phải hạ cho được cô nương mới can tâm, hai nửa về phía Độc Cô Bang chủ cũng không dễ gì bỏ qua cô nương, bởi thế tại hạ sợ giúp đỡ cô nương không Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Cần gì phải giúp nhiều, ta chỉ cần người thật tình chịu giúp đỡ ta là đủ rồi.

Vi Phong đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cười giọng dối trá:

- Vụ này quan hệ khá to, mong cô nương cho phép tại hạ suy tính kỹ càng lại. Đến tối nay hoặc tối mai, hai ta sẽ tìm nơi nào vắng vẻ bàn tán mới mới được.

Hạ Hầu Quyên đoán biết Vi Phong đang nuôi tà ý dâm dăng bắt giết ùng ùng nổi giận, nàng vụt sa sầm nét mặt.

Thật tình Vi Phong chưa biết Hạ Hầu Quyên đang tức giận sôi gan chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hẳn cho được mới hả dạ nên hết sức trơ trên, giả vờ nịnh nọt:

- Trước khi chưa suy tính kỹ càng, mong Hạ Hầu cô nương nên nhận rõ sự lợi hại, chịu khó nhẫn nhục, không nên nóng nảy làm gì kéo mang họa vào thân.

Hạ Hầu Quyên cười giọng khi thường:

- Người bảo ai chịu khó nhẫn nhục thì còn được chứ đối với Hạ Hầu Quyên này, một kẻ ngạo mạn xem trời còn bằng vung thì chẳng thà...

Vi Phong vội nói:

- Hạ Hầu cô nương không nên quá cương cường như thế. Hạ Hầu cô nương là người thanh minh tuyệt tính, chắc cô nương không lạ gì lấy sức một chọi với hàng trăm ngàn người trong toàn cốc hậu quả sẽ vô cùng thảm bại?

Hạ Hầu Quyên không muốn tranh biện thêm cho mất thì giờ, nàng vội liếc mắt nhìn Vi Phong rồi gật đầu nói:

- Người nói phải lắm, dù sao nhẫn nhục vẫn hơn..

Vi Phong xoa tay mừng rỡ:

- Dạ phải đấy cô nương, Hạ Hầu cô nương nên thương tiếc tấm thân ngà ngọc chịu khó nhẫn nhục nhất thời đã hề gì đâu.

Hai người vừa nói chuyện tới đây thì cũng vừa ra khỏi Thiên Kỳ Lâm, tuy họ có gặp thêm vài ba tên đại hán canh gác khu rừng này xét hỏi nhưng mỗi lần Vi Phong đưa cây trúc bài màu xanh ra họ đều hết sức cung kính cúi đầu tránh sang một bên hết.

Ra khỏi Thiên Kỳ Lâm, Hạ Hầu Quyên chỉ tay về phía tòa sơn cốc ở trước mặt cười hỏi Vi Phong:

- Vi đại hộ pháp hình thể của tòa “Thiên Huyền Cốc” quả thật vô cùng hiểm trở.

Vi Phong xua tay đón lời:

- Hạ Hầu cô nương đoán lầm rồi đây chỉ là Thiên Kỳ Cốc không phải Thiên Huyền Cốc đâu.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Đây là Thiên Kỳ Cốc? Còn...

Vi Phong đáp nhanh:

- Ra khỏi Thiên Kỳ Cốc phải đi qua Thiên Huyền Kiều, khỏi Thiên Huyền Kiều mới tới Thiên Huyền Động và phải qua Thiên Huyền Động mới tới Thiên Huyền Cốc.

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới sực nhớ tới lần đầu tiên tại Thiên Kỳ Lâm nàng đã may mắn gặp qua “Nhất Thiếp Thân Y” Diệp Thiên Sĩ. Chính Diệp sư thúc của nàng cũng đã nói qua, y như thế này nên nàng biết Vi Phong vừa nói thật.

Khi rời khỏi Thiên Kỳ Cốc chưa được bao xa, vừa quẹo sang bên mặt, cả hai chợt trông thấy cách xa trước mặt họ chừng hơn mười trượng có tám tên đệ tử của Lục Tồn Bang đang đứng xếp thành hai hàng, mỗi hàng bốn tên, giữa có một chiếc ghế đầu bằng da cạp, và một đại hán cao lớn lực lưỡng, trông rất oai vệ, đang ngồi trên ghế ấy.

Hạ Hầu Quyên nhận ngay ra đại hán này là Bộc Dương Dũng, danh liệt Vũ Trụ Lục Tàn, trước kia có lần vì quá đói, ăn cả thịt sói sống và gặp được nàng, nhưng nàng vẫn cứ giả vờ làm như không quen biết lần nào.

Nàng vội đứng dừng lại, khẽ hỏi Vi Phong:

- Vi đại hộ pháp, người to lớn thô lỗ đang hách dịch ngồi trên ghế kia là ai đó?

Vi Phong cười đáp:

- Hạ Hầu cô nương chớ có khinh thường, hán ta có vẻ thô lỗ nhưng kỳ thực hán ta là Bộc dương Dũng, một nhân vật dũng lực vô song, võ công siêu tuyệt, danh liệt trong Vũ Trụ Lục Tàn đấy.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Bộc Dương Dũng hiện đang nhận chức vụ gì trong Lục Tàn Bang? Có phải hán đang giữ chức Đường Chủ oai quyền chỉ dưới chức Bang Chủ đấy không?

Vi Phong lắc đầu:

- Hà Chương Thiên với La Vân Thiên Lý là lương vị đường chủ của nội tam đường, nhưng vì Bộc Dương Dũng tính tình khờ khạo, ngu ngốc hán chỉ chuyên đả đấu thí mạng không biết làm việc bằng trí óc, nên Độc Cô bang chủ không chịu phái hán xử lý sự vụ, tạm phong cho hán chức Tổng Hộ Pháp hữu danh vô thực mà thôi.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Chức vị Tổng Hộ Pháp cao hơn chức hộ pháp chỉ nhường chức “Tứ đội Cung phụng” mà thôi danh nghĩa đâu phải nhỏ?

Vi Phong gật đầu:

- Nhất định không nhỏ rồi, Bộc Dương Dũng tổng hộ pháp chỉ phục tùng một mình Long Đầu Bang Chủ còn đối với đường chủ nội tam đường y không coi ai ra gì cả.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi:

- Vi đại hộ pháp, vừa rồi hộ pháp có nói tới vụ nội tam đường chủ tiểu muội cần phải hỏi rõ, trừ Hà Chương Thiên và Vân Thiên Lý ra, còn thêm một vị đường chủ khác nữa là ai thế hộ pháp?

Vi Phong ứng tiếng đáp:

- Ngoài hai vị đường chủ trên ra, còn có thêm một vị mới tham gia Lục Tàn Bang tên là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình.

Hạ Hầu Quyên hết sức bất ngờ nàng kêu ồ một tiếng, hỏi tiếp:

- Vị “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình này mới đến tham gia Lục Tàn Bang thế tại sao lại có thể giữ được chức trọng quyền cao như thế.

Vi Phong đáp:

- Từ ngày Bạch Bất Bình được đề cử tham gia bốn bang đến giờ, bất luận về phương diện võ công cơ trí, giao tế xử sự đều hơn người một bậc, nên y đã được Độc Cô bang chủ tin cậy mới có được một địa vị thư hôm nay.

Nói đến đây, Vi Phong bỗng hạ thấp giọng, bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu Cô nương, bọn mình nên đi mau qua khỏi đây, không tiện dừng lâu ở chỗ này, kéo Bộc Dương Dũng tổng hộ pháp nổi giận thì nguy lắm.

Hạ Hầu Quyên cười tủm tỉm, vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Trước kia Bộc Dương Dũng đã bị ta khuất phục bằng võ công và trí lực, hán đã ngoan ngoãn chịu nghe ta sai khiến nên hán đã hứa vĩnh viễn trung thành với ta bất cứ mệnh lệnh gì, nhưng nay cách nhau đã khá lâu, không hiểu bộ óc khờ khạo thô lỗ của hán còn nhớ tới chuyện đã qua chăng nữa?

Nghĩ đến đây Hạ Hầu Quyên quyết ý thử xem ra sao, nàng liền cười bảo Vi Phong:

- Vi đại hộ pháp, đại hộ pháp vừa nói rằng Bộc Dương Dũng tổng hộ pháp tính tình nóng như lửa, có phải thật thế không đại hộ pháp?

Vi Phong gật đầu.

Hạ Hầu Quyên Tiếp tục cười nói:

- Vi đại hộ pháp, tiểu muội có một sở trường chuyên biệt đại hộ pháp có thể đoán ra được chăng?

Không chút suy nghĩ, Vi Phong vội xua tay cười lạt:

- Hay dữ “sở trường” của Hạ Hầu cô nương có một phạm vi quá rộng, thật tình tại hạ không tài nào đoán nổi.

Hạ Hầu Quyên cười duyên:

- Nếu quả thật Vi đại hộ pháp không đoán nổi, tiểu muội xin nói cho đại hộ pháp biết nhé. Sở trường chuyên biệt của tiểu muội là “giáng ngư phục mã”.

Vi Phong bỗng phì cười:

- Hạ Hầu cô nương định pha trò đấy chứ. Đâu phải “giáng ngư phục mã” nên nói là “giáng long phục hổ” mới đúng chứ.

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Câu “giáng long phục hổ” là thần thông của những vị la hán, tiểu muội làm gì giỏi được như thế. Còn nghệ thuật “giáng ngư phục mã” thật sự tiểu muội không dám nói khoác, ngoài tiểu muội ra, trên đời này không ai có thể làm nổi đâu.

Trông thấy vẻ mặt trịnh trọng của Hạ Hầu Quyên, Vi Phong hơi kinh dị, giương mi cười hỏi:

- Ngư với mã chỉ là loại gia thú, tính tình ôn thuận, muốn giáng phục chúng nó lúc nào chẳng được. Hay câu “giáng ngư phục mã” vừa rồi của Hạ Hầu cô nương còn có hàm nghĩa sâu xa gì khác?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Tiểu muội đâu muốn nói tới loài “ngư mã” tầm thường, tiểu muội muốn “giáng man ngư”, “phục liệt mã” bắt chúng nó biểu diễn ngay tại chỗ nữa là khác.

Vi Phong cười ngất:

- Tại hạ rất vui mừng được chiêm ngưỡng tài nghệ của Hạ Hầu cô nương đấy, nhưng chỉ tiếc giữa lúc này tại hạ không thể đi tìm cho Hạ Hầu cô nương hai loại loài “man ngư” và “liệt mã”.

Hạ Hầu Quyên xéch ngược mày liễu, cười nói:

- Liệt mã tuy khó kiếm, nhưng man ngư đâu phải khó tìm, đây không phải là một con “đại man ngư” phiêu chuẩn đấy sao?

Vừa nói, Hạ Hầu Quyên vừa quơ tay chỉ ngay vào Bộc Dương Dũng đang ngồi ngạo nghễ trên ghế.

Vi Phong kinh ngạc hỏi nhỏ:

- Bộ Hạ Hầu cô nương muốn chỉ Bộc Dương Dũng tổng hộ pháp chăng?

Hạ Hầu Quyên trợn mắt, gật đầu:

- Thân hình của hần đâu có thua gì con bò rừng? Vả lại dáng điệu thô lỗ ngu ngốc của hần rõ ràng là tính nết của bò rừng, chỉ thoáng trông qua là hiểu liền.

Vi Phong khẽ lắc đầu, nói nhỏ:

- Con bò rừng này trông bộ dữ tợn quá, không dễ gì giáng phục nổi đâu.

Hạ Hầu Quyên cười bảo:

- Tiểu muội không tin hẳn lại dám hung dữ với tiểu muội nên tiểu muội có ý định thử xem thủ đoạn “giáng ngư phục mã” của tiểu muội có công hiệu hay không?

Vi Phong vội khuyên:

- Tốt hơn Hạ Hầu cô nương đừng đụng tới y làm gì, xưa nay y chỉ chịu phục một mình Độc Cô bang chủ thôi chứ không một ai khác phục được y cả.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Vi huynh là “hộ pháp” nên tự nhiên Vi huynh phải sợ hẳn còn tiểu muội việc gì phải sợ.

Nàng vừa nói vừa thong thả bước đến trước mặt Bộc Dương Dũng.

Vi Phong sợ Hạ Hầu Quyên bị nguy bởi tay Bộc Dương Dũng nên lật đật bước theo sau nàng, tiến lên trước ôm quyền tươi cười cúi chào Bộc Dương Dũng:

- Vi Phong xin tham kiến tổng hộ pháp...

Bộc Dương Dũng vẫn thản nhiên không thèm gật đầu, hẳn chỉ trừng mắt dữ dần, dán thẳng vào bộ mặt kiêu diễm tuyệt vời của Hạ Hầu Quyên chẳng hề chớp mắt.

Vi Phong thấy thế trong bụng vừa hoảng kinh vừa bực tức cho sự gần bướng liêu lĩnh của Hạ Hầu Quyên!

Ngay khi ấy, bỗng dưng Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt, quát bảo Bộc Dương Dũng:

- Bộc Dương Dũng kia, ngươi thật không khác gì con bò rừng to lớn. Rõ ràng ngươi đã trông thấy bốn cô nương, tại sao ngươi không đứng dậy nghênh đón mà lại ngồi thờ người ra như thế? Không lẽ ta cũng y như Vi Phong một thứ, phải xem ngươi như một vị tổng hộ pháp hay sao?

Vi Phong nghe thấy thế trong bụng càng hoảng kinh hơn, hẳn cứ ngỡ rằng sau khi Bộc Dương Dũng nghe xong, thế nào y nổi giận lôi đình, và thế nào cũng có một cuộc động thủ đến trời long đất lở chớ chẳng chơi.

Ai ngờ, sự thật đã khác hẳn, Bộc Dương Dũng vừa bị Hạ Hầu Quyên mắng xong, hẳn bỗng ngoan ngoãn đứng ngay dậy, nghiêng mình nhường chỗ cho Hạ Hầu Quyên.

Tuy thái bộ và cử chỉ của Bộc Dương Dũng vô cùng ngoan ngoãn nhưng thần tình của hắn đầy vẻ kinh dị, cứng miêng đến như không nói được câu nào.

Theo bản ý Hạ Hầu Quyên là nàng định sai Bộc Dương Dũng đánh Vi Phong một trận nên thân, nhưng nàng sức nghĩ là Vi Phong còn có thể lợi dụng được không để cho người ngoài biết rõ Bộc Dương Dũng đã hoàn toàn nghe lời sai bảo của mình, và nàng vội thay đổi ngay kế hoạch liền cười lạt:

- Ai thềm ngồi chiếc ghế da cộp này? Ngươi hãy tránh sang một bên, chờ vào đến Thiên Huyền Cốc rồi, người hãy nghe theo mệnh lệnh của ta!

Bộc Dương Dũng cũng không khác gì Vi Phong khi nãy, vội vàng ôm quyền cúi đầu, vâng dạ luôn miệng, oai phong sát khí của vị Lục Tàn Bang Tổng hộ pháp vừa rồi phút chốc đã tiêu tan như mây khói!

Đang lúc Vi Phong không hiểu đầu đuôi, vô cùng kinh dị Hạ Hầu Quyên chợt kêu to:

- Vi hộ pháp, Bộc Dương Dũng tổng hộ pháp của các người nay đã chịu nhường lối rồi, bọn mình còn đứng mãi ở đây làm gì.

Vi Phong dạ to một tiếng rồi cùng với Hạ Hầu Quyên tiến lên phía trước, Bộc Dương Dũng lật đật dẫn bộ hạ đứng sang một bên, cung kính đưa chân.

Hạ Hầu Quyên nhìn Bộc Dương Dũng, khẽ gật đầu, rồi vừa đi vừa bảo Vi Phong:

- Vi hộ pháp, công phu “giáng ngư phục mã” của tiểu muội ra sao? Bộc tổng hộ pháp bộ dạng to lớn như con bò rừng, không ngờ đã bị tiểu muội sai bảo và ngoan ngoãn như con nai tơ một thứ có đúng không?

Vi Phong không hiểu đầu đuôi vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Không lẽ Hạ Hầu cô nương từng quen biết Bộc Dương Dũng tổng hộ pháp từ lâu?

Hạ Hầu Quyên tự nhiên không dám thừa nhận, nàng khẽ chớp mắt không đáp mà hỏi trở lại:

- Vi đại hộ pháp cho rằng tiểu muội với Bộc Dương Dũng đã quen biết nhau từ lâu?

Vi Phong hơi suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Tại hạ cho rằng nhị vị chưa hề quen biết nhau, bởi thiên hạ có câu: “Hai kẻ tính nết khác nhau, không đời nào đi chung với nhau”.

Hạ Hầu Quyên thừa cơ tiếp lời:

- Đúng rồi! Vi huynh nói rất đúng trước kia quả thật tiểu muội chưa hề quen Bộc Dương Dũng, chưa hề biết được bóng dáng của y ra sao cả.

Vi Phong cười nói:

- Tại hạ không hiểu tại sao Bộc Dương tổng hộ pháp chưa hề quen biết Hạ Hầu cô nương, thế mà vừa rồi y lại cung cung kính kính, nghe lời cô nương.

Hạ Hầu Quyên thích chí cười nói:

- Đó chỉ là tác dụng của tinh thần, thí dụ như...

Vi Phong cười hỏi:

- Thí dụ như thế nào cô nương?

Hạ Hầu Quyên bỗng liếc mắt tình tứ nhìn Vi Phong nhoẻn miệng cười nói:

- Tiểu muội định đem Vi huynh ra làm thí dụ đấy, rõ ràng Vi huynh là kẻ thù địch của tiểu muội?

Vi Phong đột nhiên tâm thần ngây ngất giương mày cười nói:

- Cũng bởi tại hạ...

Nói đến đây Vi Phong bỗng ngừng trong bụng nghĩ thầm:

- Chính vì ta quá yêu nàng nên ta mới luôn luôn quan tâm đến nàng, còn Bộc Dương Dũng không lẽ y cũng...

Vi Phong vừa nghĩ đến đây kể Hạ Hầu Quyên bỗng cười hỏi:

- Sắc mặt của Vi huynh sao khi vui khi buồn? Vi huynh đang nghĩ ngợi điều gì thế?

Vi Phong đỏ bừng mặt không tiện trả lời thẳng đành đánh liêu nịnh nọt Hạ Hầu Quyên:

- Tại hạ đang nghĩ tới nụ cười khuynh quốc khuynh thành thiên kiều bá mị của Hạ Hầu cô nương bất cứ ai cũng không tài nào kháng cự nổi với ma lực của nụ cười ấy.

Hạ Hầu Quyên cười khúc khích:

- Bộ vị đại hộ pháp định xem ta là “họa thủy”...

Vi Phong sợ làm phật lòng giai nhân vội chặn lời cười hì hì nói:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương đột nhiên trở nên giận dữ thế? Không lẽ tại hạ đã... nói quấy điều gì chẳng?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp:

- Ta chưa hề bảo Vi đại hộ pháp hỗn láo với ta nhưng ta muốn Vi đại hộ pháp nên thận trọng một chút thôi.

Vi Phong ngăn người giương to hai mắt hỏi:

- Thận trọng việc gì thế cô nương?

Hạ Hầu Quyên chưa trả lời vội nàng hỏi trở lại:

- Vi đại hộ pháp, hộ pháp có thể so sánh phạm vi của Thiên Huyền Cốc với một thành một nước được chăng?

Vi Phong cười đáp:

- Tuy phạm vi của Thiên Huyền Cốc vô cùng rộng lớn nhưng nếu đem ra so sánh với một thành một nước thật không khác gì hòn đá nhỏ đem đặt cạnh tòa Thái Sơn.

- Nếu thế nọ cười nghiêng nước nghiêng thành của ta một khi đã giáng lâm Thiên Huyền Cốc nhất định phải làm long trời lở đất kể khiên bất an khi ấy Vi đại hộ pháp sẽ biến thành căn nguyên đã gây thành tai họa, mong Vi đại hộ pháp lên cần thận đấy nhé!

Mấy lời của Hạ Hầu Quyên đã khiến Vi Phong ngẩn người trờng mắt đáp không ra lời, hần cúi đầu lẳng lặng đi trước dẫn đường vào Thiên Huyền Cốc.

Trờng thấy bộ dạng nực cười của Vi Phong, Hạ Hầu Quyên bỡng cười khúc khích nói:

- Bây giờ ta mới tin câu châm ngôn “tự cổ mỹ nhân giai họa thủy” là có lý! Hạ Hầu Quyên này tuy chưa vào đến phía bên trong quý Cốc nhưng ta đã làm khuyh đảo được nhân tâm trước rồi, ít nhất ta đã làm cho Bộc Dương Dũng phải cung kính nghe lời ta, ngay đến luôn cả Vi đại hộ pháp nữa hình như tâm thần cũng loạn hỏn vĩa đã bay lên tận chín tầng mây.

Vi Phong đỏ mặt, vờ chỉ tay về phía trước nói:

- Đây Hạ Hầu cô nương, khúc queo phía trước mặt là cửa ra, sáu khi đến ngoài có một...

Hạ Hầu Quyên vụt chận hỏi:

- Đã đến cửa ra chắc có lẽ chúng mình đã đi hết Thiên Kỳ Cốc rồi?

Vi Phong gật đầu kể Hạ Hầu Quyên lại hỏi tiếp:

- Nghe nói Thiên Kỳ Cốc là tám bình phong của Thiên Huyền Cốc, đây đặc mai phục, tại sao từ nãy đến giờ chúng mình vẫn bình an vô sự là thế nào vậy Vi đại hộ pháp?

- Hạ Hầu cô nương đã đi chung với tại hạ tự nhiên bách hiểm đều qua, chớ nếu như cô nương vào đây một mình, chắc chắn mỗi bước sẽ gặp nguy hiểm đây. Trong Thiên Kỳ Cốc có tất cả bảy mươi hai ổ mai phục, thiên biến vạn hóa, cô nương không tài nào có thể ứng phó nổi đâu.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười hỏi:

- Vừa rồi Vi đại hộ pháp bảo, tại phía ngoài Thiên Kỳ Cốc khẩu có một cái gì thế?

Vi Phong cười đáp:

- Phía ngoài Thiên Kỳ Cốc khẩu có một cây cầu đất bắc ngang qua một vực sâu hàng vạn trượng, tại đầu cầu bên này là Thiên Kỳ Cốc Khẩu còn đầu cầu phía bên kia thông thẳng tới một tòa sơn động thâm u.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Thôi ta đã hiểu rồi, cầu ấy kêu là Thiên Huyền Kiều còn động là Thiên Huyền Động?

Vi Phong gật đầu:

- Qua Thiên Huyền Kiều, vượt khỏi Thiên Huyền Động là đến Thiên Huyền Cốc.

Hạ Hầu Quyên hỏi:

- Trên cầu và trong động đều có rất nhiều mai phục?

Vi Phong hạ giọng ứng tiếng đáp:

- Trên Thiên Huyền Kiều có tất cả ba mươi sáu ổ mai phục, trong Thiên Huyền Động có tất cả mười tám ổ mai phục.

Hạ Hầu Quyên kêu ồ một tiếng, lại giơng mày cười hỏi:

- Có thể như thế được chẳng, trong Thiên Huyền Cốc có bảy mươi hai ổ mai phục, trên Thiên Huyền Kiều có ba mươi sáu ổ, nhưng tại sao Thiên Huyền Động chỉ vốn vẹn có mười tám ổ?

Vi Phong cười đáp:

- Binh gia có nói “tướng tại mưu nhi bất tại dũng, binh tại tinh nhi bất tại đa” thường khi những nơi ít mai phục lại càng lợi hại hơn những nơi có nhiều mai phục đấy cô nương.

Hạ Hầu Quyên hai mắt long lanh sáng ngời, nàng thừa dịp hỏi phăng tới:

- Theo như lời của Vi huynh, trong ba nơi mai phục, Thiên Huyền Động là nơi khó qua nhất?

Vi Phong gật đầu:

- Đúng như thế Hạ Hầu cô nương có thể dò theo tên, anh họ được mức lợi hại của ba nơi mai phục ấy, chẳng hạn như những ổ mai phục trong Thiên Huyền Cốc được mệnh danh là Địa Sát Mai phục Hạ Hầu Quyên tinh ý chặn lời hỏi:

- Con số của Địa sát là bảy mươi hai, của Thiên cương là ba mươi sáu, nếu suy tính bằng cách này thì trên Thiên Huyền Kiều phải gọi là “Thiên Cương mai phục”?

Vi Phong khen ngợi:

- Hạ Hầu cô nương nghe một biết mười, quả thật thông minh tuyệt đỉnh chẳng ai bằng.

Hạ Hầu Quyên bật cười:

- Rất tiếc là thông minh của ta chỉ đến đó thôi chứ ta không tài nào đoán ra nổi mười tám đạo mai phục trong Thiên Huyền Động mệnh danh là gì?

Nói đến đây hai mắt Hạ Hầu Quyên tỏa ra hai luồng nhân quang sáng rực tinh tuệ khác thường.

Vi Phong thấy thế vội mỉm cười hỏi:

- Hạ Hầu cô nương đang suy nghĩ gì đây?

Hạ Hầu Quyên nhướn cao mày, nhìn Vi phong, cười tủm tỉm đáp:

- Vi đại hộ pháp, có phải mười tám nơi mai phục trong Thiên Huyền Cốc gọi là “Địa Ngục Mai phục” không? Bởi theo thể tục tương truyền rằng có tất cả là mười tám từng địa ngục, không chừng đúng với con số mười tám ấy đấy?

Vi Phong vô cùng bội phục trí óc thông minh của Hạ Hầu Quyên, hần mỉm cười gật đầu:

- Hạ Hầu cô nương thật là sảo trí, cô nương đã đoán đúng, như thế đủ chứng tỏ câu khen ngợi “tuyệt đỉnh thông minh” của tại hạ không phải quá đáng!

Hạ Hầu Quyên chum chim cười hỏi:

- Vi đại hộ pháp, tiểu muội muốn thương lượng với đại hộ pháp một việc.

- Hạ Hầu cô nương cần việc gì, miễn là tại hạ có thể trả lời, tại hạ xin làm vừa lòng cô nương.

Hạ Hầu Quyên hỏi ngay:

- Bảy mươi hai đạo “Địa sát mai phục” trong Thiên Huyền Động tiểu muội muốn biết tường tận thêm chút nữa, mong Vi đại hộ pháp thương tình chỉ rõ hơn.

Vi Phong hơi trầm ngâm lắc đầu:

- Mong Hạ Hầu cô nương thứ lỗi cho, tại hạ không thể nào làm vừa lòng cô nương vụ này được.

Hạ Hầu Quyên hơi có vẻ thất vọng chau mày nói:

- Tuy Vi đại hộ pháp không thể trả lời hoàn toàn về vụ này nhưng dù sao đại hộ pháp cũng có thể cho tiểu muội biết sơ qua đôi chút?

Vi Phong cười hi hi:

- Mong Hạ Hầu cô nương thứ lỗi cho dù chỉ cho cô nương biết sơ qua cũng khó lòng làm được.

Hạ Hầu Quyên tròn tròn đôi mắt, thần quang ánh lên như điện quất:

- Vi Phong người hãy cho ta biết tại sao chỉ biết sơ qua cũng không được tại lý do gì chứ?

Vi Phong đỏ mặt, cố làm ra vẻ tươi cười:

- Hạ Hầu cô nương bớt giận, ba mươi sáu đạo Thiên Cương Mai Phục trên Thiên Huyền Kiêu với mười tám đạo Địa Ngục Mai Phục trong Thiên Huyền Động đều hết sức lợi hại, uy lực tuyệt vời thêm vào việc kỳ độc trong người Hạ Hầu cô nương hiện giờ chưa tan, chân khí nan đề, nội lực nan tụ, cô nương không tài nào có thể đủ sức ứng phó nổi, mong cô nương...

Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt, nói lớn:

- Ai bảo ta...

Nhưng vừa nói đến đây, nàng bỗng cảnh giác, nhớ lại việc giữ bí mật của mình, nên vội vã dựng ngược mày liễu, quắc mắt la lớn:

- Vi phong ta... ta đã thấu hiểu lòng dạ của ngươi rồi!

Vi Phong ngạc nhiên:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại bảo thế?.

- Lời nói vừa rồi của ngươi chỉ là lý do cự tuyệt ngoài mặt của ngươi mà thôi, thật ngươi có nguyên nhân khác hơn, - Hạ Hầu cô nương cho rằng tại hạ còn có nguyên nhân khác nữa sao?

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng đáp:

- Ta cho rằng thật ra ngươi không có qua chút quyền lực gì để đụng tới cơ quan chánh, bất cứ ổ mai phục nào trên Thiên Huyền Kiêu và Thiên Huyền Động cả.

Vi Phong cười nói:

- Tại hạ không phản đối sự suy xét của Hạ Hầu cô nương.

Hạ Hầu Quyên hừ một tiếng, bằng giọng khinh thị:

- Không hiểu tại sao ngươi còn dám cười như thế được, ta không ngờ bọn “Hải Ngoại Tam Ma” cùng với thất đại đệ tử của họ chỉ là những phường nô lệ để lão tàn phế Độc Cô Trí sai khiến và lợi dụng một cách đáng thương.

Mấy câu nói móc họng của Hạ Hầu Quyên bỗng khiến Vi Phong phùng phùng nổi giận, đến mặt mày nổi gân đỏ từ đầu tới cổ.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vẫn thản nhiên, gương mi nói tiếp:

- Tại sao bộ mặt của ngươi hung dữ như thế, chắc ngươi đã thẹn quá hóa giận? Ngươi nên hiểu rằng, Hạ Hầu Quyên này đã từng gặp qua nhiều trường hợp hung hiểm vạn bội, ta đâu thềm sợ hãi lũ vô tài hộ pháp như bọn ngươi!

Vi Phong tức giận sôi gan, không sao dằn nổi, nhưng hấn chợt nghĩ tới vụ “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương sư muội của hắn đã tặng cho hắn viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn” để làm mê hoặc Hạ Hầu Quyên nên hắn định cố nhịn nhục cười nhạt:

- Hạ Hầu cô nương nói đúng. Được lắm! Thôi hãy tiếp tục tiến lên, chúng ta sắp ra khỏi cốc và lên đến Thiên Huyền Kiêu rồi đấy.

Hạ Hầu Quyên hừ giọng mũi:

- Lên cầu thì lên ta sợ gì một tên vô tài hộ pháp cỡ ngươi dám cả gan phát đến ba mươi sáu đạo Thiên Cương Mai phục để ăn tươi nuốt sống ta?

Vi Phong tức giận trong bụng nghĩ thầm:

- Con liễu đầu khốn nạn này, bây giờ ta hãy để cho ngươi tự do sướng cuồng, chờ khi tới Thiên Huyền Cốc ngươi uống xong viên Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn rồi, khi ấy ta sẽ cho ngươi cầu sống không được, muốn chết không xong, ta sẽ vui đập thân ngươi như hoa kia tới tấp mới hài lòng.

Bụng đang nuôi ý tưởng dâm tà bạo ngược, nhưng ngoài mặt Vi Phong vẫn tươi cười một cách khả ố.

Hạ Hầu Quyên đầu có còn lạ gì lòng dạ hiểm độc của hắn, nàng tức giận nghiêng chặt răng cố cắn sát cơ đang phồng phồng nổi dậy.

Trong chốc lát cả hai đã ra khỏi Thiên Kỳ Cốc khẩu.

Trước mắt họ lúc bấy giờ chợt hiện ra một vực sâu thăm thẳm và một cây cầu được bắc ngang qua bên kia.

Phía đầu cầu bên kia có một tòa động huyệt sâu hun hút và tối đen như mực.

Ngay lúc ấy Thiên Huyền Kiều đã có hai người đang đứng đợi sẵn.

Hạ Hầu Quyên nhận ra hai người này đều quen thuộc cả.

Một người là Hà Chương Thiên, một nhân vật trong Vũ Trụ Lục Tàn, bị cụt hai tay, đã từng ác đấu qua với nàng tại Hoàng Sơn Tây Môn Hải, còn người thứ nhì là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, kẻ đã được Độc Cô Trí thưởng thức tài nghệ trên Bách Tàn Đại hội, có một võ công khá cao siêu.

Vừa trông thấy Hà Chương Thiên với Bạch Bất Bình, Vi Phong giật mình ôm quyền thi lễ:

- Không ngờ Hà đường chủ với Bạch đường chủ có mặt.

Hà Chương Thiên cười khanh khách nói:

- Vũ Văn hộ pháp đã vào tới Thiên Huyền Cốc rồi. Bang chủ hết sức vui mừng khi nghe nói đã sanh cầm được “Bào hao hồng nhan” Hạ Hầu Quyên. Người lo sợ ở đoạn đường chót có sự sơ thất, nên vội đặc giáng “Long đầu trúc lệnh” sai bốn tọa cùng với Bạch đường chủ đến đây hộ tống.

Vi Phong cười nói:

- Bang chủ quá cẩn thận, Thiên Huyền Cốc là nơi thành đồng vách sắt. Thiên Huyền Kiều lợi hại đến thần tiên cũng khó qua lọt. Vả lại Hạ Hầu cô nương đây hiện giờ đang bị trúng phải kỳ độc, chân khí nan đề, nội lực nan tỵ, có thể nào sơ thất nổi.

Bạch Bất Bình mỉm cười nói:

- Cẩn thận trước vẫn hơn, xin mời Vi hộ pháp hãy đi trước, vì lệnh sư với Cao lão cung phụng và lệnh sư muội Vũ Văn hộ pháp đang chờ Vi hộ pháp đến nơi để giao phó đại sự, còn vị Hạ Hầu cô nương này sẽ được giao phó cho Hà đường chủ cùng với tại hạ phụ trách hộ tống theo sau.

Vi Phong nghe nói thì tỏ vẻ chưng hửng. Bạch Bất Bình thấy vậy bỗng cười ha hả nói lớn:

- Vi hộ pháp không tin Bạch Bất Bình này với Hà đường chủ sao? Tại hạ sẽ đưa cây Long Đầu Trúc Lệnh cho Vi hộ pháp xem.

Dứt lời Bạch Bất Bình vừa định thò tay vào người thì Vi Phong vội vàng lắc đầu cười nói:

- Bạch đường chủ chớ nên khách sáo làm gì, Vi Phong này xin tuân lệnh đi trước và xin giao Hạ Hầu cô nương cho nhị vị.

Nói xong, Vi Phong liếc nhìn Hạ Hầu Quyên một cái miệng nở một nụ cười dâm dăng, rồi phi thân nhảy vọt lên Thiên Huyền Kiều nhanh như thiểm điện biến mất vào Thiên Huyền Động.

Vi Phong đi rồi, Hà Chương Thiên nhìn đăm đăm Hạ Hầu Quyên. Y lợt cười khẩy lên tiếng:

- Hạ Hầu cô nương, thật không ngờ bọn mình còn gặp lại nhau tại đây.

Hạ Hầu Quyên cười lạt:

- Người đã nhanh chân thoát khỏi trong đám mây mù tại Hoàng Sơn Tây Môn Hải, phen này...

Hà Chương Thiên cười gằn chặn lời:

- Lần này ta khỏi còn chạy trốn, kẻ muốn chạy trốn chắc có lẽ là cô nương nhưng rất tiếc dẫu cô nương muốn chạy cũng không khỏi.

Bạch Bất Bình chợt bật cười xin lỗi:

- Hà đường chủ bất tất phải chuyển trò mắt công với vị cô nương này làm gì, bọn ta hãy lên ngay cầu vì Bang Chủ đang nóng lòng chờ đợi.

Hạ Hầu Quyên nghe Bạch Bất Bình nói bỗng giật mình kinh ngạc, vì giọng nói của Bạch Bất Bình hơi có vẻ biến đổi, khiến nàng cảm thấy rất quen.

Khi ấy cả ba đã lên đến Thiên Huyền Kiêu, Hạ Hầu Quyên bắt đầu sinh nghi nên nàng vội giả vờ tìm cách chuyển trò với Bạch Bất Bình. Nàng hỏi:

- Bạch đường chủ, không hiểu danh hiệu “Vạn Cổ Thương Tâm” và tên Bất Bình của Bạch đường chủ đã do tùy ý đặt nên, hay là còn có dụng ý gì khác?

Bạch Bất Bình chỉ mỉm cười. Sau đó y khẽ nói một câu băng quơ nhưng đầy vẻ hàm ý:

- Tại hạ là kẻ giang hồ, nhưng kém may mắn nhất trên đời vì là kẻ đến sau.

Câu nói này bỗng khiến Hạ Hầu Quyên giật mình kinh hoảng, thiếu chút nữa nàng đã sẩy chân ngã xuống Thiên Huyền Kiêu.

Mãi đến giờ nàng mới vỡ lẽ, thảo hèn nàng cảm thấy giọng nói của đối phương rất quen thuộc. Hóa ra vị “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình đang đứng trước mặt nàng chính là Bành Bạch Y, kẻ đã từng cứu mạng nàng đã từng say đắm yêu nàng trước đây.

Khi ấy, ba người đang đi trên Thiên Huyền Kiêu thành hàng một.

Bạch Bất Bình đi trước Hà Chương Thiên đi sau chót, họ để Hạ Hầu Quyên vào giữa.

Nghe Bạch Bất Bình nói thế không những chỉ riêng có Hạ Hầu Quyên giật mình kinh ngạc, ngay cả Hà Chương Thiên cũng kinh dị, y cười hỏi:

- Tại sao khi không Bạch đường chủ lại than thở như thế?

Bạch Bất Bình thở dài đáp:

- Hà đường chủ không hiểu đấy thôi, câu nói ấy rất quan hệ đến một đại hận sự của tại hạ khi xưa, danh hiệu “Vạn Cổ Thương Tâm” của tại hạ cũng đã do đấy mà có nên, vừa rồi Hạ Hầu cô nương hỏi tới, khiến tại hạ sức nhớ đến việc đã qua mà cảm hoài nhắc lại cho đỡ buồn.

Hạ Hầu Quyên đoán biết Bành Bạch Y chưa quên được nàng, nàng vội ngấm dụng thần công “Mật Ngữ Truyền Âm” không cho Hà Chương Thiên nghe thấy, khẽ nói bên tai Bạch Bất Bình:

- Ba chữ Bạch Bất Bình của nhân huynh đặt rất khéo, nhưng rất tiếc nhân huynh đã bất bình một cách oan uổng.

Bạch Bất Bình giật mình trấn động, cũng vội truyền âm hỏi lại Hạ Hầu Quyên:

- Căn cứ theo sự báo cáo của Vũ Văn Sương, hiện Hạ Hầu cô nương bị trúng phải kỳ độc, nội lực nan tụ, chân khí nan đề, tại sao cô nương có thể truyền âm nói chuyện được?

Bởi thấy Hà Chương Thiên đang đi sau mình, không trông thấy rõ được nên Hạ Hầu Quyên không chút lo ngại, vội truyền âm trả lời:

- Trúng độc là sự thật, nhưng hiện giờ tiểu muội với “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân đã được hoàn toàn giải độc, công lực đã phục hồi. Phen này bọn này thừa cơ vào Thiên Huyền Cốc định đại náo một phen trời long đất lở cho hả dạ đấy nhân huynh.

Bành Bạch Y truyền âm bảo:

- Hạ Hầu cô nương chớ nên mạo hiểm vì trong Thiên Huyền Cốc khắp nơi đều đầy dẫy cơ quan, mỗi bước đều là tử vực. Hơn nữa bọn Hải Ngoại Tam Ma với Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu đều có một công lực cao siêu tuyệt vời, bọn ta không tại nào đủ sức kháng cự nổi, tốt hơn để tại hạ tìm cách giúp đỡ cô nương thừa cơ đào tẩu là hay hơn hết.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói:

- Tiểu muội nhất định không chạy, Bạch huynh không nên mất công lo ngại dùm cho tiểu muội làm gì, chắc có lẽ tiểu muội không hề hấn gì đâu.

Bành Bạch Y nhú chặt đôi mày, chưa kịp trả lời, Hạ Hầu uyên lại truyền âm nói tiếp:

- Còn về câu chuyện đã qua tốt hơn Bạch... huynh đừng nghĩ tới nữa làm gì cho mất công, Bạch huynh có biết kẻ đến trước Bạch huynh là ai không?

- Tại hạ tuy chưa biết chàng là ai. Nhưng tại hạ đã biết rõ được chàng là một chàng trai văn võ kiêm toàn, phong thần và phẩm cách của chàng đã hơn hẳn tại hạ thập bội.

Hạ Hầu Quyên hiểu rõ không thể nào dấu nổi sự thật được nữa nàng vội truyền âm:

- Đây chỉ là Bạch huynh khiêm tốn đấy thôi, dấu cho chàng không bằng Bạch huynh đi nữa Bạch huynh cũng nên tự nhận lấy số mệnh của kẻ không may, vì chàng là Trắc Dật Luân sư huynh của Bạch huynh đấy.

Bành Bạch Y bị rung động bàng hoàng, chàng lẳng lặng cúi đầu không nói.

Khi ấy, cả ba người đã lần lượt đi đến giữa cầu.

Hà Chưởng Thiên đột nhiên phá lên cười ha hả kêu nói:

- Bạch đường chủ, bọn ta có nên biểu dương một ít ỏ mai phục trong ba mươi sáu ỏ “Thiên cương mai phục” trên Thiên Huyền Kiều cho “Bào Hạo Hồng Nhan” Hạ Hầu cô nương, một nhân vật khét tiếng cao ngạo được thấy sự lợi hại không?

Bành Bạch Y thầm giật mình đến thót một cái, nhưng trấn tĩnh lại ngay vội cười đáp:

- Không! Không nên! Bọn mình hà tất đem sự cơ mật trọng yếu của bốn bang ra cho người ngoài xem!

Hạ Hầu Quyên đang nuôi ý muốn thăm dò những bí mật trong cốc này nên vừa nghe Hà Chưởng Thiên nói phát động mấy móc cơ quan thì mừng thầm, nhưng chợt Bành Bạch Y lên tiếng ngăn cản thì nàng cảm thấy thất vọng, nàng vội truyền âm hỏi chàng:

- Bành huynh có quen biết “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương con gái của Đông Môn Liễu chăng?

Bành Bạch Y đáp:

- Không những quen biết, trái lại còn rất thân với nàng nữa là khác. Nhưng Hạ Hầu cô nương đột nhiên hỏi đến việc này làm gì?

Hạ Hầu Quyên truyền âm nói:

- Đông Môn Phương là người yêu của Tư Mã tam ca của bọn này. Bành huynh chớ nên thêm hai chữ “Thương Tâm”, tên “Vạn Cổ Thương Tâm” lần thứ nhì nữa, kéo “Bạch Bất Bình” biến thành “Hắc Bất Bình” thì nguy to đấy.

Bành Bạch Y dùng thần công “Mật Ngữ Truyền Thanh” thất thanh thở dài:

- Tại sao tại hạ lại xui xẻo quá như thế? Tại hạ ngỡ rằng tại hạ đến trước ai ngờ lại có kẻ khác đến trước rồi!

Hạ Hầu Quyên vội truyền thanh cười nói:

- Bành huynh không nên quá buồn hận, Bành huynh hãy yên tâm, tiểu muội xin hứa sẽ tìm cho Bành huynh một tri kỷ hồng trang lý tưởng, không để cho Bành huynh bất bình nữa đâu mà sợ.

Nhưng Bành Bạch Y cũng lại thở dài:

- Tam quân dễ kiếm, nhất tướng khó tìm, nhất là những vị cân quốc hiệp nữ như Hạ Hầu cô nương với Đông Môn cô nương dấu cho có đốt đuốc đi tìm cũng không biết đâu tìm ra.

Hạ Hầu Quyên truyền âm cười nói:

- Bành huynh sao lại thất vọng sớm thế tiểu muội đã tìm dùm cho Bành huynh được một vị cô nương, bất luận về võ công dung mạo gia thế phàm cách, bất cứ về phương diện nào cũng không thua sút tiểu muội với Đông Môn cô nương chút nào cả.

Bành Bạch Y lắc đầu:

- Tại hạ không tin tỳ nào cả, Hạ Hầu cô nương bất tất phải an ủi tại hạ làm gì? Những bậc hồng trang hiệp nữ có thể so sánh được với Hạ Hầu cô nương với Đông Môn cô nương, dẫu có đi khắp gầm trời, cũng khó có thể...

Hạ Hầu Quyên không sao nin được, nàng buột miệng cười thành tiếng trong khi Bành Bạch Y chưa kịp nói hết lời!

Hà Chương Thiên nghe Hạ Hầu Quyên cười, y buột miệng hỏi:

- Tại sao khi không Hạ Hầu cô nương lại cười như thế?

Hạ Hầu Quyên chỉ Bành Bạch Y cười đáp:

- Hãy nhìn chư vị Bành đường chủ của quý bang, dọc đường không thở dài thì lắc đầu, trông thấy bộ dạng của y như thế, ai nhịn cười nổi.

Hà Chương Thiên “ồ” một tiếng, cũng phì cười:

- Nếu không thế, đời nào Bạch huynh lại tự xưng là “Vạn Cổ Thương Tâm”!

Khi ấy cả ba đã đi hết Thiên Huyền Kiêu và bắt đầu tiến vào Thiên Huyền Động.

Hạ Hầu Quyên vừa bước theo sau Bành Bạch Y vừa tìm lời ai ủi:

- Bành huynh hãy yên tâm tiểu muội đã hao phí tâm cơ tìm ra cho Bành huynh một vị hồng trang mật hữu rồi đây, chắc có lẽ Bành huynh cũng đã gặp qua nàng rồi, nàng là “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân cháu gái của “Kim Tiền Túy ông” La lão tiền bối đây.

Hạ Hầu vừa trao đổi mật ngữ với Bành Bạch Y đến đây thì trước mặt họ bỗng tối om.

Họ đã bắt đầu tiến vào tới trong Thiên Huyền Động!

Hạ Hầu Quyên thấy cảnh tối tăm đến giờ tay không nhận ra năm ngón, và do đó nàng không tài nào nhận rõ được mười tám từng địa ngục mai phục trong Thiên Huyền Động có những cơ quan mai phục lợi hại nào cả.

Nhân đi trong vùng tối đen như mực, Bành Bạch Y đi bên cạnh Hạ Hầu Quyên, chàng khẽ truyền âm bảo nàng:

- Hạ Hầu cô nương, trong Thiên Huyền Cốc thập phía hung hiểm không nên mạo thám làm gì, tốt hơn ta nhân lúc tối tăm, điểm ngả Hạ Chương Thiên để cô nương...

Hạ Hầu Quyên vội truyền âm ngắt lời:

- Nếu ta thấy khó mà thối lui, còn lại La tiểu muội đã vào trong hổ huyết rồi biết tính sao bây giờ?

Bành Bạch Y thở dài:

- Đứng trước tình trạng khó lường toàn như thế này, tại hạ muốn tìm cách cứu Hạ Hầu cô nương trước đã, rồi sẽ tính đến việc cứu La cô nương sau.

- Xin đa tạ tấm lòng tốt của Bành huynh. Chuyển đi này của hai chị em tiểu muội có một sứ mạng trọng đại, không thể sợ khó mà thối chí ngã lòng được.

Dứt lời, nàng liền truyền âm thuật lại một cách giản dị cho Bành Bạch Y nghe rõ những việc vừa qua.

Nghe nói hiện đang có mặt Bàn Nhược Am chủ Hối Đại Sư và Kim Tiền Túy ông La Đại Cuồng nhị vị đại kỳ hiệp bí mật sách ứng, Bành Bạch Y tự nhiên yên tâm, chàng hỏi nhỏ:

- Nhị vị cô nương đã không quản hiểm nguy vào đến chỗ huyết không hiểu nhị vị đã nhận sứ mệnh trọng đại bí mật gì đây?

Hạ Hầu Quyên vội truyền âm đáp:

- Không phải tiểu muội không muốn nói cho Bành huynh biết rõ, thật ra chính ngay tiểu muội cũng không hiểu được gia sư với lão tiên bối đang định tính toán việc gì nữa.

Ngay lúc đó, Bạch Bạch Y bỗng giả tảng kêu to:

- Hà đường chủ hãy coi chừng, trong Thiên Huyền Động tối đen như mực coi chừng không khéo Bào Hao Hồng Nhan Hạ Hầu Quyên sẽ tìm cách hãm hại chúng ta đấy!

Hà Chương Thiên nghe tiếng Bành Bạch Y vội cười đáp:

- Bạch đường chủ hãy yên tâm, tại hạ đã chuẩn bị đủ các loại ám khí trong người, chỉ cần đối phương hơi nhúc nhích nàng sẽ biến thành con vật bị thương ngay!

Hạ Hầu Quyên trong bụng khen thầm Bành Bạch Y nhanh trí không để cho Hà Chương Thiên tự cảm thấy cô độc nên kịp thời giả vờ chuyện trò với hắn. Tiếp theo nàng chợt vắng vắng nghe tiếng Mật Ngữ Truyền âm của Bành Bạch Y:

- Hạ Hầu cô nương, Trác sư huynh của tại hạ hiện đang ở đâu?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Hiện giờ chàng đã đi Ai Lao Sơn Quy Vãn bảo với Bắc Thiên Sơn để thỉnh lệnh tôn và Túy Đầu Đà đến đây phá tan Lục Tàn bang, tiêu giải tai kiếp cho đường kim vô lâm rồi.

Bành Bạch Y hỏi bằng một giọng bí ẩn lạ lùng.

- Hạ Hầu cô nương có rõ bọn Vi Phong với Vũ Văn Sương đang định ám hại cô nương một cách vô cùng độc ác chăng?

Hạ Hầu Quyên khẽ nghiêng rằng, truyền âm đáp:

- Không những biết rõ mà còn biết một cách quá rõ ràng nữa là khác.

- Một khi đã biết rõ âm mưu sâu độc của đối phương, Hạ Hầu cô nương định ứng phó với họ bằng cách nào, cô nương đã có sẵn phương sách gì chưa?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu:

- Tiểu muội chưa có phương sách gì cả, nhưng tiểu muội sẽ tùy cơ ứng biến, cũng bởi mãi tới hiện giờ chỉ thị sau cùng của La bá phụ vẫn là “Gan dạ nhập cốc, cẩn thận cẩn chừng” Bành Bạch Y nghe nàng nói như thế thì có vẻ không yên cho nên chàng bắt đầu đâm ra lo lắng dùm nàng với La Hương Vãn.

Vừa lần mò đi vừa cẩn thận trò chuyện và sau khi quanh đi qua lại thêm hai hai lần cả hai bỗng thấy trước mặt có ánh sáng tỏa ra và họ biết rằng sắp ra tới cửa Thiên Huyền Động.

Hạ Hầu Quyên lấy làm tiếc là tuy nàng đã thông hành qua hết Thiên Huyền Động, Thiên Huyền Kiều nhưng nàng chưa hề biết qua được đôi chút tình hình mai phục của một trăm lẻ tám đạo Thiên Cương Mai Phục với mười tám từng Địa ngục như thế nào cả!

Nhưng chừng suy nghĩ lại, nàng bắt đầu yên tâm, bởi Bành Bạch Y một khi đã hóa danh “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình và đã được Độc Cô Trí tin dùng, phong cho chàng tới chức một trong nội tam đường chủ chắc chắn chàng đã thông hiểu hết tình hình mai phục ở khắp nơi rồi, nàng khỏi phải lo lắng làm gì cho mất công.

Đến đây Hà Chương Thiên đang đi phía sau bỗng cười gằn kêu lớn, nói với Bành Bạch Y.

- Này, Bạch đường chủ, Hạ Hầu cô nương kể ra cũng biết thân đây không dám liều lĩnh tìm cách đào tẩu trong đoạn hành trình tối đen như mực vừa qua nếu không nàng không bị bỏ mạng bởi môn ám khí của bọn mình đã chuẩn bị trước, cũng đã bị tan xương nát thịt biến thành con quỷ mới của Thiên Huyền Động mười tám từng địa ngục rồi.

Hà Chương Thiên cười nói:

- Bạch đường chủ không nên quá khiêm nhường làm gì, Bang chủ hết sức tin tưởng tài ba của đường chủ đây, nghe tin đến mai sau cuộc “Song Thư Luận Võ” rồi, bang chủ sẽ có ban thưởng riêng cho Bạch đường chủ nữa kìa.

Bành Bạch Y nghe nói kinh ngạc, vừa định hỏi thêm thì Hạ Hầu Quyên đã to tiếng hỏi:

- Cái gì là “Song Thư Luận Võ”?

Nàng vừa hỏi đến đó, Hà Chương Thiên nhanh miệng đáp:

- “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn hộ pháp là đệ tử yêu quý của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc cung phụng đã tự nhận môn “Song Tâm Vạn Ảnh Chương Pháp” của nàng cái thể vô song và đã được Bang Chủ chuẩn y đến sáng mai sẽ cùng với Hạ Hầu cô nương quyết chiến một trận thư hùng với nhau, xem ai là đệ nhất cao thủ trong đám trẻ tuổi của đương đại võ lâm.

Hạ Hầu Quyên cố nói bằng giọng ngạo thị:

- Ta đâu sợ môn “Song Tâm Vạn Ảnh Chương Pháp” của Vũ Văn Sương, nhưng hiện giờ ta đang bị trúng độc, làm thế nào ta...

Hà Chương Thiên giả giọng cười khó thương:

- Hi hi! Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm, đến Thiên Huyền Cốc rồi, tự nhiên cô nương sẽ được một đêm nghỉ ngơi thoải mái đến sáng hôm sau cô nương sẽ được tiêu giải hết kỳ độc trong người xong mới bắt đầu so tài với đối thủ. Hi hi... hà hà hà...

Hạ Hầu Quyên biết Hà Chương Thiên đã nói gì nên bất giác nàng nghiêng răng mím lợi hậm hực trong lòng. Nhưng nàng kịp nghĩ thầm nếu không vì ân sư của nàng với La Đại Cuồng đang giao cho nàng một nhiệm vụ trọng đại để làm nên đại cuộc, tạm thời phải im hơi nín tiếng, thì nàng đã giết quách tên tàn thủ hung nhân này khi đang còn ở trong Thiên Huyền Động rồi...

Nháy mắt bọn họ đã ra khỏi Thiên Huyền Động và đến Thiên Huyền Cốc. Họ trông thấy có bốn người đang ngồi uống rượu với nhau tại bên cốc khẩu.

Trong số bốn người, có kẻ tay cầm quạt lông, đang ngồi trên cỗ xe bốn bánh và kẻ đó không ai khác hơn là Độc Cô Trí bang chủ của Lục Tàn Bang.

Người ngồi phía trên Độc Cô Trí là Đông Môn Liễu biểu thúc của họ Độc Cô, và là một trong tứ đại cung phụng của Lục Tàn Bang.

Ngồi bên cạnh Đông Môn Liễu là Đông Môn Phương, con gái của lão. Nàng có một nhan sắc tuyệt vời!

Còn người thứ tư là tên dâm tặc đáng ghét Vi Phong.

Còn lại bọn “Tam Thủ Ma Sư” cùng với “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương không có mặt tại đây.

Hạ Hầu Quyên không thấy có nhóm Hải Ngoại Tam Ma hiện diện thì hơi có vẻ thất vọng. Nàng cũng không thấy mặt “Vô Tình Trạch nữ” La Hương Vân nên trong bụng thêm phần lo lắng không yên.

Và vì trong bụng không yên, nên Hạ Hầu Quyên liếc mắt nhìn thêm lần nữa, cố tìm kiếm kỹ hơn. Do đó, chợt nàng phát giác một hiện tượng kỳ lạ rất lấy làm nghi hoặc.

Nàng nhìn thấy thần sắc của Đông Môn Liễu hình như có vẻ không vui còn Độc Cô Trí thì đang điệu giọng nịnh nọt Đông Môn Liễu.

Hà Chương Thiên, Bành Bạch Y vội tiến lên hai bước cúi đầu kính bái Độc Cô Trí, Độc Cô Trí lừ mắt nhìn Hạ Hầu Quyên, rồi cười bảo Vi Phong:

- Nay Vi hộ pháp, đến sáng ngày mai, lệnh sư muội Vũ Văn hộ pháp sẽ quyết đấu một trận sinh tử với Hạ Hầu Quyên, tối nay đôi bên nên nghỉ ngơi đầy đủ để chuẩn bị. Vi hộ pháp nên kính Hạ Hầu cô nương một ly rượu, trước khi nàng về phòng an nghỉ nhé.

Vi Phong cúi mình lãnh mạng, tự rót đầy một ly rượu, mỉm cười tình tứ trao cho Hạ Hầu Quyên.

Đã biết rõ trong rượu có pha thứ "Liệt Nữ Đẳng Tâm Hồn", một thứ dâm dược tà độc, Hạ Hầu Quyên lo ngại chưa biết làm cách nào khéo léo từ chối thì đột nhiên lúc ấy bên tai nàng văng vẳng một giọng nói truyền âm, nghiêm nghị dường như ra lệnh:

- Rượu tuy có độc, cứ uống không hề gì!

Nghe mấy tiếng Truyền âm nhập mật vừa rồi Hạ Hầu Quyên giật mình đánh thót một cái!

Bởi môn Nhập Mật Truyền Âm nói riêng cho người nghe tuy thần diệu tuyệt vời nhưng khó lòng nói được thật xa, nếu kẻ xử dụng cách nói ấy một cách miễn cưỡng, hiệu lực truyền âm vẫn còn nhưng công hiệu nói riêng cho một người nghe không chút bảo đảm gì cả.

Nhất là đang lúc có mặt một tuyệt đại cao thủ như Đông Môn Liễu, chỉ cần hơi sơ ý một chút cũng đủ bại lộ hành thích bí mật ngay lập tức.

Trước mắt Hạ Hầu Quyên hiện giờ trừ Bành Bạch Y, Hà Chương Thiên, còn lại là Đông Môn Liễu, Độc Cô Trí, Đông Môn Phương, Vi Phong cùng với hai tên đệ tử đứng hầu, nội chứ vị mấy trượng không còn ai khác nữa. Nếu thế thì giọng nói Truyền Âm Nhập Mật đã từ đâu vọng đến?

Đang lúc Hạ Hầu Quyên phân vân nghĩ ngợi, thì Vi Phong đã hai ly nâng ly, mỉm cười gọi nàng:

- Hạ Hầu cô nương, Vi Phong này phụng mạng kính tửu mong cô nương hãy uống ngay cho xong lập tức đi nghỉ để chuẩn bị sáng mai quyết chiến một trận sống mái với tặc sư muội Vũ Văn Sương.

Hạ Hầu Quyên nghĩ thầm:

"Nếu ta không uống ly rượu này tất sẽ bị lộ tẩy, như thế sẽ làm hỏng cả đại sự của ân sư với La lão tiên bối đã giao phó cho ta cùng La Hương Vân mạo hiểm vào đây..." Nghĩ vậy nàng liền đánh liều, giơ tay đón lấy ly rượu trước hết nàng liếc nhìn qua Bạch Bất Bình một lượt, xong mỉm cười nhìn Vi Phong:

- Vi đại hộ pháp, nếu tiểu muội uống xong ly rượu này rồi, thần trí có thất thường, mong đại hộ pháp nhọc lòng giúp đỡ tiểu muội để khỏi phải thất lễ với quý bang chủ đây nhé.

Bề ngoài Hạ Hầu Quyên làm như ra vẻ đang khiêm tốn với Vi Phong nhưng thật ra nàng đang bảo ngầm Bành Bạch Y là một khi nàng bị trúng độc, bản tính trở nên mê loạn, thì chàng phải tìm cách giúp nàng một tay.

Bành Bạch y tư nhiên lãnh hội ngay ý của Hạ Hầu Quyên chàng vội gật đầu mỉm cười nói to:

- Hạ Hầu cô nương sao quá cẩn thận như thế, đối với một nhân vật tài giỏi như cô nương một ly rượu này đâu có nghĩa lý gì. Vả lại đây thiếu gì kẻ vui lòng giúp đỡ cô nương.

Vi Phong gục gật đầu tỏ vẻ thích thú, miệng điểm một nụ cười dâm tà giương mi nói:

- Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm, tại hạ nhất định sẽ giúp đỡ cô nương cô nương chớ ngại!

Hạ Hầu Quyên nghe hắn nói thế thì tức giận sôi gan, nàng liền giơ ly lên miệng nốc ực một hơi cạn sạch.

Độc Cô Trí trông thấy thế cười ha hả nói:

- Vi hộ pháp hãy dẫn Hạ Hầu cô nương về Thủy Cung Tân Quán an nghỉ đi, sáng mai bốn bang sẽ cử hành cuộc "Song Thư Luận Võ" tại ngay sân thượng Thủy Tạ Bình Đài.

Vi Phong cúi đầu lãnh mạng, rồi mỉm cười chéo qua mọi người một lượt đoạn quay bảo Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu cô nương, chúng ta hãy đi nghỉ đi cô nương.

Hạ Hầu Quyên tuy đã uống rượu, nhưng nàng hết sức cẩn thận, nàng đã ngưng tụ sẵn trước nội gia thần công chuẩn bị một khi phát hiện trong rượu có độc, nàng sẽ lập tức chế ngự độc lực, không cho tan ra khắp người, xong nàng sẽ từ từ tìm cách tiêu giải, hoặc bức hết hơi độc ra ngoài.

Ai ngờ rượu vừa uống xong, chỉ trừ mùi vị hương thơm ngát ra còn thì không thấy gì lạ cả, cho nên Hạ Hầu Quyên vội bước theo sau Vi Phong trong bụng vô cùng kinh dị.

Vừa rồi rõ ràng kẻ đã truyền âm bảo nàng: “Rượu tuy có độc, cứ uống không hề gì cả” nhưng tại sao hiện giờ nàng không thấy trong rượu có qua chút gì là độc cả?

Hạ Hầu Quyên vừa nghi hoặc, vừa trộm liếc xung quanh, xem may ra có trông thấy kẻ bí mật vừa truyền thanh nói chuyện với nàng chăng.

Nhưng nàng đã tốn công vô ích, dọc đường, nàng chưa hề thấy qua tơ tác tích tượng gì cả. Đi được một lúc, trước mặt nàng bỗng hiện ra một vùng nước xanh biếc, trên mặt nước có một tòa bình đài, sau tòa bình đài là ba gian thủy tạ nguy nga tráng lệ.

Giữa tòa bình đài với bờ hồ được nối nhau bằng một cây “Cửu Khúc Hồng Kiều”. Vi Phong dừng bước giờ tay mỉm cười bảo nàng:

- Xin mời Hạ Hầu cô nương qua cầu, ba tòa Thủy Nguyệt Tân Quán này là chỗ nghỉ ngơi của cô nương đây, tại đây yên tĩnh lắm, chắc chắn cô nương sẽ hài lòng.

Hạ Hầu Quyên chỉ còn cách thản nhiên bước lên Cửu Khúc Hồng Kiều, bước qua tòa bình đài rộng lớn, bước vào tòa thủy tạ nguy nga tráng lệ.

Phía trong thủy tạ, quả nhiên không có qua chút bụi, mọi thứ trần thiết đều thanh nhã dị thường, nhưng lạ nhất là trong này không có qua một thị nữ hay tên tớ trai nào cả.

Kế đó Vi Phong tự tay rót trà mời Hạ Hầu Quyên, hân mỉm cười nói:

- Xin mời Hạ Hầu cô nương nếm thử thứ trà đặc sản của bồn cốc, nước pha trà cũng là một thứ nước suối độc đáo hiếm có trên đời này đấy cô nương. Hi hi hi!...

Hạ Hầu Quyên giật mình nghĩ thầm:

- Trong rượu đã không có gì cả, biết đâu trong ly trà này chúng có pha độc được?

Trông thấy Hạ Hầu Quyên tần ngần giờ ly không uống, đoán ra ngay tâm ý của nàng, Vi Phong liền mỉm cười nói:

- Hạ Hầu cô nương là người có kiến thức cao minh, nếu như cô nương nghi ngờ trong trà có độc, tốt hơn cô nên thử trước...

Hạ Hầu Quyên đỏ mặt vội vàng từ từ uống hết ly trà nóng.

Thật ra, cũng như vừa uống ly rượu hồi nãy, nàng đã tự trước chân khí, xong mới uống trà vì, nếu nàng phát hiện trúng độc, nàng sẽ bức ngay chất độc ra ngoài.

Kết quả, không như ý tưởng của nàng, hương trà ngọt ngào, trừ phong vị thơm ngát, ngoài ra không thấy gì lạ cả.

Nhưng bất ngờ Vi Phong thấy Hạ Hầu Quyên uống hết xong ly trà hân vừa tươi cười vui vẻ nói:

- Hạ Hầu cô nương, thứ trà này rất ngon, sắc hương, vị tam mỹ kim toàn.

Nói đến đây bỗng Hạ Hầu Quyên trừng mắt, dựng ngược mày thân hình run rẩy nàng ngáp dài một hơi ba bốn cái.

Tim nhảy mạnh miệng khát, người mệt, tâm thần mê loạn, mặt mày đỏ ửng, hai mắt long lanh, Hạ Hầu Quyên tự biết hiện giờ không những nàng đã bị trúng độc, mà còn bị trúng một thứ độc được hết sức thâm tà đáng sợ.

Nàng vừa giận vừa sợ, vì hiện giờ tại đây chỉ có một mình nàng với Vi Phong, nàng không biết phải đối phó như thế nào?

Nàng kinh sợ không hiểu tại sao rõ ràng trong ly trà nóng không thấy có mùi vị gì khác cả, nhưng sau khi uống khỏi cổ họng lập tức có ngay tác dụng?

Hạ Hầu Quyên có biết đâu thứ dược lực của “Liệt Nữ Đảng Tâm Hồn” đã pha trước trong ly rượu, hồi nãy vì chưa gặp một thứ mùi khác nên chưa hề phát độc ra.

Hạ Hầu Quyên không ngờ là vô tình nàng không biết, phạm hễ ai bị trúng độc mà uống phải bất cứ một thứ nước nóng nào là độc được lập tức bộc phát mãnh liệt, không có thể chế ngự được dễ dàng.

Bởi vậy, trước nàng uống phải viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn” mà Vi Phong kín đáo bỏ vào rượu mà nàng không hay sau lại uống vào ly trà nóng, cho nên, lập tức nàng thấy tâm thần bị rối loạn, tứ chi toàn toàn bải oải, mệt mỏi một cách khác thường. Cùng một lúc hai má nàng nóng bừng khó chịu, xuân tình nổi lên khiến nàng thêm khát một cuộc ái ân vô hạn.

Vi Phong biết người đẹp đã sắp sửa vào tay sẵn sàng để hấn bẻ khóa động đào nhưng hấn cứ đứng mỉm cười nhìn hau hấu vào Hạ Hầu Quyên, cốt đợi cho đến khi lửa tình của nàng bốc lên cao độ mới hứng thú.

Nhưng khi ấy, Hạ Hầu Quyên bỗng liếc mắt cười tình nói:

- Vi đại bộ pháp, hộ pháp bảo rằng Lục Tàn Bang chủ Độc Cô Trí đã hết sức lễ độ với hai vị tôn sư của đại hộ pháp nhưng thật ra tiểu muội thấy Vi đại hộ pháp đã nói láo với tiểu muội.

Vi phong đang mừng trong bụng bỗng nghe nàng nói như thế thì hết sức kinh dị, bất giác đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên không chớp.

Hấn lấy làm lạ không hiểu sao nàng lại nói câu ấy trong khi lý ra nàng quên hết mọi sự vì xuân tình nổi dậy mới phải?

Hấn hết nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc lại thoáng cau chặt mày.

Hấn có biết đâu, trong khi Hạ Hầu Quyên vừa cảm thấy xuân tình khởi dậy mãnh liệt, đột nhiên nàng nghe văng vẳng có tiếng truyền âm bên tai:

- Hạ Hầu cô nương hãy dịch chân sang bên phải nửa bước! Mau lên!

Hạ Hầu Quyên nghe nói, nàng kín đáo liếc mắt nhìn thấy tòa Thủy Nguyệt Tân Quán được cất trên mặt nước, sàn làm bằng ván, nàng vội lẳng lặng làm y theo tiếng nói bí mật, khẽ nhích bàn chân mặt ra xa bảy tám tấc.

Chân vừa khẽ nhích sang, nàng chợt nghe dưới bàn chân đau nhói hình như có một mũi kim vừa đâm xuyên qua sàn gỗ thấu qua đế giày đâm trúng vào dưới lòng bàn chân nàng một cái.

Chân vừa nghe đau lập tức nàng nghe dục hỏa đang bốc cháy trong người bỗng dưng tan biến mất. Tuy nhiên sắc mặt ửng đỏ của nàng vẫn còn y như trước không hề giảm bớt.

Trong khi đó, tiếng mật ngữ cạnh tai nàng tiếp tục văng lên:

- Hạ Hầu cô nương hãy chịu khó nhẫn nhục, bởi những vụ bí mật trọng đại không dễ gì thám rõ, cần phải thừa lúc Vi Phong đang đắc chí sơ thân mới có thể tìm lời dò hỏi được.

Tiếp theo người nọ còn truyền âm chỉ điểm thêm khá nhiều cơ mật cho Hạ Hầu Quyên nghe. Cho nên sau đó Hạ Hầu Quyên mới đột nhiên nói với Vi Phong câu chưa chắc Lục Tàn bang chủ Độc Cô Trí phải chịu chuộc và lễ phép thực tình đối với Hải Ngoại Tam Ma là vậy.

Trái lại, chắc chắn Hạ Hầu Quyên quả thật đã bị trúng tà độc của viên “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hoàn” rồi nên Vi Phong không chút đề phòng giương mày cười hì hì nói:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại nói như thế? Cô nương đã do điểm nào mà cho rằng Độc Cô bang chủ chưa đủ thật tình trọng đãi và lễ độ đối với ba vị ân sư của tại hạ?

Giờ tuy là độc chưa được hoàn toàn tiêu giải, nhưng Hạ Hầu Quyên đã bắt đầu tỉnh tỉnh, nàng giả vờ nhìn Vi Phong một cách tình tứ:

- Chuyện ấy hết sức tầm thường, tiểu muội đã trông thấy rõ ràng Độc Cô Trí đã xem “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu như kẻ đứng đầu trong bốn vị Cung Phụng của Lục Tàn Bang.

Vi Phong cười lạt một tiếng, gục gật đầu:

- Nhân quan của Hạ Hầu cô nương thật là lợi hại, nhân tiên quả thật là thế.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi.

- Hai chữ nhân tiên của Vi đại hộ pháp nghĩa là thế nào?
- Vì Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu là đệ nhất cao thủ trong giải Trung Nguyên này, hai nữa lão ta lại là biểu thức của Độc Cô Trí nên nhân tiên tự nhiên lão ta phải được ưu đãi.
- Tiểu muội đã nghe ra trong lời nói vừa rồi của Vi đại hộ pháp còn chứa đựng một sự bí ẩn gì khác nữa, nhân tiên là như thế nhưng về sau thì sao?

Vi Phong chỉ mỉm cười không nói gì cả!

Đoán biết đối phương còn chưa hết nghi kỵ mình, Hạ Hầu Quyên liền xoay sang câu chuyện khác, nàng giả tảng cau mày khó chịu:

- Không hiểu tại sao trong người tiểu muội bỗng nóng rực như lửa đốt, tiểu muội chỉ muốn uống thứ gì mát lạnh...

Vi Phong nghe nói lại mừng thầm hấn ngắt lời cười nói:

- Hiện tìm đâu ra thứ lạnh, để tại hạ rót thêm cho cô nương ly trà nữa nhé.

Hạ Hầu Quyên giả vờ liếc nhìn rồi tự mình rót trà vào ly, nũng nịu nói:

- Để tiểu muội rót lấy, chỉ cần Vi đại hộ pháp trả lời câu trên là được rồi.

Vi Phong mỉm cười hỏi:

- Tại hạ đã quên câu hỏi của cô nương rồi không hiểu Hạ Hầu cô nương bảo tại hạ trả lời vấn đề gì?

Hạ Hầu Quyên hỏi ngay:

- Tiểu muội muốn biết, nhân tiên đã vậy, nhưng sau này thì sao?

Vi Phong kêu khê một tiếng, hấn gần giọng nói:

- “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu thì chỉ có nhân tiên chứ không có hậu vận.

Hạ Hầu Quyên hớp một hớp trà, làm bộ ngạc nhiên hỏi tới:

- Thế nghĩa là sao, tiểu muội không hiểu?

Vi Phong cười giọng âm hiểm:

- Tại hạ bảo rằng Đông Môn Liễu không sống hơn được ba hôm nữa!

Hạ Hầu Quyên giật mình kinh dị hỏi gấp:

- Bộ Vi đại hộ pháp đang nói mê đấy sao?

Vi Phong vội chỉ vào đám mây ngũ sắc phía ngoài song cửa gương mi cười nói:

- Hạ Hầu cô nương hãy nhìn ra ngoài xem, ánh tà dương chói lọi như vậy mà cô nương lại bảo tại hạ đang nói mơ à?

Hạ Hầu Quyên giả vờ hai tay ôm ngực, nhúu mày lắm ra vẻ vô cùng đau khổ.

Vi Phong ngỡ nàng bị độc lực tái phát, liền vờ hết sức ân cần cười nói mơn trớn:

- Hạ Hầu cô nương cảm thấy mệt mỏi lắm sao?

Hạ Hầu Quyên giả vờ giận lấy, phát ống tay áo quát lớn:

- Để mặc ặc người ta không còn ai phải ân cần săn đón hãy tránh ra!

Vi Phong vội cười nói:

- Hạ Hầu cô nương khoan giận đã, để tại hạ nói hết những điều cơ mật ấy cho cô nương nghe.

Hạ Hầu Quyên được nước càng làm già hơn, nàng bịt hai tai, lắc đầu lia lịa:

- Người...người đừng nói nữa ta...không cần nghe đâu.

Đàn ông mười người hết chín người có tính nịnh gái, hảo ngọt. Cho nên, khi Hạ Hầu Quyên muốn nghe Vi Phong nói nàng cẩn thận luôn luôn đề cao cảnh giác, nhưng lúc nàng giả vờ giận lẫy như hiện thời cứ nhất định không thèm nghe, hẳn lại sợ người đẹp buồn giận lại tự động mắc bẫy nhất định không nói không được!

Vì vậy giữa khi Hạ Hầu Quyên bịt tai lắc đầu, Vi Phong đã vội vàng cười nói nhỏ nhẹ.:

- Hạ Hầu cô nương, tại hạ xin nói cho cô nương nghe Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu thật ra đã bị trúng độc có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Hạ Hầu Quyên lại trừng mắt nhìn Vi Phong rồi giơ tay bịt chặt tai lại lần nữa.

Vi Phong khẽ chau mày rồi cười hi hi:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại làm như thế?

Hạ Hầu Quyên sa sầm nét mặt, cười lạt:

- Ta đâu phải là đứa bé lên ba không biết gì cả, người chớ có đặt điều hạ cấp như thế để đánh lừa ta.

Vi Phong cười hỏi:

- Bộ Hạ Hầu cô nương cho rằng tại hạ nói láo sao?

Hạ Hầu Quyên trề môi, gật đầu mạnh một cái:

- Chắc chắn như thế rồi. “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu là một nhân vật như thế nào, kiến thức của lão ta đâu phải tầm thường, đời nào lão ta lại có thể bị trúng độc một cách dễ dàng, nhất là sau khi đã bị trúng độc, lão ta không có phản ứng gì cả như vậy?

Vi Phong bật cười:

- Hạ Hầu cô nương hãy hồi tưởng lại khi cô nương bị trúng độc tại Động Đình Hồ trên thuyền “Song Tâm Huyết Châu” xem, khi ấy cô nương có thấy gì đáng nghi và sau khi bị trúng độc rồi cô nương có cảm giác gì chẳng?

Kỳ thật, Hạ Hầu Quyên đã tin rằng vụ Đông Môn Liễu bị trúng độc là thật nhưng vì muốn biết một cách rõ rệt và muốn kế tiếp thăm dò thêm nhiều điều bí mật trọng đại khác nữa nên nàng mới cố ý làm ra vẻ không tin như vậy.

Bây giờ, sau khi nghe xong sự giải thích của Vi Phong nàng liền giả vờ như bị hấn thuyết phục, hơi trầm ngâm cau mày nói:

- Vi đại hộ pháp vừa nhắc tới vụ tiểu muội bị trúng độc trên Động Đình hồ khiến tiểu muội không tin không được. Như thế chắc Đông Môn Liễu cũng đã bị y như tiểu muội nội lực nan đề chân khí nan tự có phải như thế không?

Vi Phong lắc đầu mỉm cười:

- Không phải như thế, đối phó với một nhân vật kinh nghiệm phong phú như Đông Môn Liễu cần phải khó khăn hơn chứ như cô nương sao được.

Hạ Hầu Quyên vội hỏi tới:

- Có phải là khó khăn thập bội hơn đối phó với con hoàng mao liễu đầu không thạo đời như Hạ Hầu Quyên này không?

Vi Phong cười khi:

- Hạ Hầu cô nương dạy quá lời. Nhưng nếu luận theo sự thật thì đối phó với Đông Môn Liễu quả thật phải khó khăn hơn đối với Hạ Hầu cô nương chút đỉnh.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi:

- Theo thế thì phải khó khăn như thế nào?

Vi Phong tiếp ứng đáp:

- Cần phải khiến sao cho Đông Môn Liễu khi đã bị trúng độc, không chút gì hoài nghi và sau khi bị trúng độc rồi, cũng quyết không có gì khác thường cả. Nhưng khi thời cơ vừa tới, lại có thể tùy ý khống chế, khiến lão ta lập tức mạng vong.

Hạ Hầu Quyên hừ lạt một tiếng, khẽ lắc đầu.

Vi Phong thấy thế vội hỏi:

- Hạ Hầu cô nương sao lại lắc đầu? Chắc có lẽ cô nương vẫn chưa chịu tin?

- Đông Môn Liễu là một nhân vật đệ nhất đẳng thuộc đệ nhất lưu trong đương kim võ lâm, võ công của lão ta quả cao minh, dẫu cho lão ta có bị trúng độc đến không sao hồ nghi đi nữa, sau khi đã bị trúng độc rồi, không lẽ lão ta không hề có chút cảm giác gì sao?

Vi phong gật đầu:

- Hạ Hầu cô nương đã nói rất hữu lý, nhưng tại hạ muốn hỏi cô nương, cô nương có biết hiện giờ...

Chưa để đối phương nói hết, Hạ Hầu Quyên vội giả tảng thẹn đỏ mặt, nguýt dài ngắt lời:

- Vi đại hộ pháp còn hỏi nữa. Tiểu muội đã cảm thấy trong người khác lạ, hình như tiểu muội đã bị trúng phải một thứ chất độc gì kỳ cục lắm vậy.

Nghe nàng nói như thế Vi Phong khoái bụng cười hì hì nói:

- Hạ Hầu cô nương, cô nương có rõ phen này cô nương đã bị trúng độc trong lúc nào không?

Vấn đề đó chính nàng đang cần biết rõ nên nàng lập tức nói:

- Người xưa có câu một lần bị rắn cắn, mười năm còn sợ giây thừng. Chuyển trước tiểu muội đã bị trúng độc trên Động Đình Hồ nên phen này tiểu muội hết sức cẩn thận, vừa rồi trước khi uống trà, bất luận mùi vị sắc nước đều không thấy gì lạ cả, nhưng không ngờ vừa uống khỏi miệng là... điểm này tiểu muội không hiểu, Vi đại hộ pháp đã làm cách nào?

Vi Phong cười hề hề:

- Thật ra không phải do nước trà mà thật sự đã do cô nương uống phải ly rượu.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên hỏi:

- Rượu tai hại sao, khi tiểu muội uống xong, tiểu muội không cảm thấy có gì lạ cả, phải chờ đến khi uống trà mới thấy mình đã bị trúng độc là nghĩa làm sao?

Vi Phong đắc ý cười nói:

- Thế mới tài tình chứ cô nương. Đây là một tài nghệ độc đáo nhất của gia nhị sư thúc “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa đấy.

Hạ Hầu Quyên trở mắt rồi bỗng chớp mi gật đầu nói:

- Tiểu muội hiểu ra rồi. Có phải bọn Vi đại hộ pháp đã kiếm cách cho người ta trúng độc nhưng tạm chưa phát hiện chất độc ngấm vào thân thể xong mới dùng thêm phương cách khác để dụ dẫn được lực không?

Vi phong gật đầu đáp:

- Hạ Hầu có nương thông minh tuyệt đỉnh thật! Cô nương nói không sai chút nào.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp:

- Nếu thế chắc ly nước trà mà tiểu muội đã uống khi vừa vào đến thủy tạ tức là ly nước dẫn được chứ gì?

Vi Phong lại gật đầu.

Hạ Hầu Quyên khẽ chau mày nhưng rồi mỉm cười hỏi tiếp:

- Vi đại hộ pháp này, có một điểm hơi khó hiểu là không lẽ Đông Môn Liễu trong những ngày gần đây không hề uống cạn qua ly trà nào cả sao?

Vi Phong lắc đầu cười nói:

- Hạ Hầu cô nương lắm rồi, Hạ Hầu Cô nương với Đông Môn Liễu đã bị trúng hai thứ chất độc khác nhau, nên phương thức dự phát tự nhiên phải hoàn toàn không giống nhau chứ.

- Vi đại hộ pháp có thể vui lòng cho tiểu muội biết rõ vụ Đông Môn Liễu đã bị trúng độc bằng cách nào không?

Đứng trước mỹ sắc, Vi Phong đang cảm thất tâm thần mê mẩn rối loạn, hấn bỗng hỏi nhỏ Hạ Hầu Quyên giọng run run:

- Hạ Hầu nô nương, cô nương... hiện giờ cảm thấy thế nào, cô nương còn muốn nghe tại hạ kể chuyện nữa không?

Hạ Hầu Quyên đoán biết Vi Phong đang nổi dậy tà tâm. Nàng nghiêng chặt răng trong lòng vô cùng tức giận nhưng sợ chuyện làm vỡ lở nàng vội giả vờ mắng yêu hấn:

- Tiểu muội đang nóng lòng cần biết hết các nghi vấn, Vi đại hộ pháp hãy kể tiếp câu chuyện Đông Môn Liễu cho tiểu muội nghe đã mà.

Vi Phong tuy trong lòng lửa tình rạo rực như thiêu như đốt, nhưng sợ giục tốc bất đạt hấn cố dần lòng cười nói:

- Tại hạ đoán biết Hạ Hầu cô nương đang cần biết rõ nguyên nhân vụ Đông Môn Liễu trúng độc ra sao có phải không?

Hạ Hầu Quyên giật mình vì nàng lo sợ mình đã sơ hở điều gì làm lộ chân tướng nhưng may thay, Vi Phong đã vội cười nói:

- Hạ Hầu Quyên cô nương khỏi phải kinh dị làm gì, bởi tại hạ đã do miệng của Đông Môn Liễu mà biết rõ lão ta đối lập với lệnh sư từ lâu và thiếu chút nữa lão làm tổn thương đến tính mạng của cô nương.

Hạ Hầu Quyên bấy giờ mới yên dạ cười nói:

- Đúng tiểu muội hận thấu gan lão ta đã tự ý lớn ăn hiếp nhỏ không chút liêm sỉ, tiểu muội chỉ cần biết được chút ít tin tức của lão ta là mãn nguyện rồi.

Vi Phong muốn làm vui lòng Hạ Hầu Quyên để lát nữa người đẹp sẽ cho hấn thỏa lòng trong một cuộc ái ân nên hấn tươi cười đáp:

- Để Hạ Hầu cô nương hả dạ, tại hạ thuật rõ lại cho Hạ Hầu cô nương nghe từ khi Đông Môn Liễu bắt đầu trúng độc nhé.

- Xin cảm tạ... Vi huynh, Vi huynh hãy nói ngay đi!

Vừa nghe người đẹp gọi mình Vi huynh, Vi Phong thiếu điều hồn siêu phách lạc, hấn vội ứng tiếng đáp:

- Không dấu gì Hạ Hầu cô nương, tam vị ân sư của tại hạ được mời giữ chức Cung phụng trong Lục Tàn Bang đã hơi không vui nhưng bởi đã ở hải ngoại từ lâu, không thông thạo tình hình của đất Trung Nguyên nên bắt buộc phải lợi dụng cơ hội này để chuẩn bị trước hùng tâm bá nghiệp của mình.

Hạ Hầu Quyên giương mi cười nói:

- Thế nào? Có phải tiểu muội đã đoán trước ra được dụng ý của thầy trò Hải Ngoại Tam Ma khi thụ lãnh chức Cung Phụng của Lục Tàn Bang rồi không?

Vi Phong gật đầu khen ngợi mỉm cười nói:

- Khi ấy tại hạ không nói ra, vì Vũ Văn sư muội của tại hạ đang đứng bên cạnh nên đành phải phủ nhận nhưng trong bụng tại hạ đã vô cùng khâm phục tài trí và nhân quan của Hạ Hầu cô nương Hạ Hầu Quyên liếc mắt đưa tình hấn:

- Thôi đừng nịnh nữa, hãy nói tiếp cho tiểu muội nghe đi.

Vi Phong trúng kế liền nói tiếp:

- Ai ngờ vào đến Thiên Huyền Cốc, tam vị ân sư của tại hạ bỗng thấy còn có thêm một vị Cung phụng khác nữa, không nói ra chắc cô nương cũng đủ hiểu lão ấy là Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu..

Hạ Hầu Quyên chợt ngắt lời:

- Tiểu muội nói cho Vi huynh biết, không những Đông Môn Liễu đang giữ chức Cung phụng, mà lão ta ý mình là biểu thức của bang chủ càng với uy thế một cao thủ tuyệt đỉnh của Trung Nguyên, nên lão ta đã nghiệm nhiên qua mặt nhóm Hải Ngoại Tam Ma làm ra vẻ ta đây là một “Chủ tịch Cung phụng” đấy.

- Hạ Hầu cô nương đã phân triết hết sức tài tình, tại hạ bái phục, bái phục!

Hạ Hầu Quyên bỗng bật cười:

- Vi huynh bái phục tiểu muội làm gì. Tiểu muội chỉ cách cho Vi huynh nhé. Vi huynh làm sao nói với ba vị ân sư của Vi huynh cho Đông Môn Liễu một trận nếu thắng được lão ta xem lão ta còn dám tự nhận là “Chủ tịch Cung Phụng” nữa không cho biết!

Vi Phong cười nói:

- Tam vị ân sư vốn đã có ý ấy rồi, nhưng vì nhị sư thúc “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa xưa nay là kẻ cơ trí thâm trầm, nên người chủ trương là trước khi giao đấu với Đông Môn Liễu, phải dò xét thử xem hỏa hầu công lực của lão ta đã đến trình độ nào đấy chứ.

42. Tiệc Đầu Người

Đã được danh hiệu là “Bào Hao Hồng Nhan” nhưng trong lúc nhận lấy một trọng trách, Hạ Hầu Quyên không hề nổi nóng bao giờ. Nàng cố nhẫn nhịn trong bụng rất căm giận tên đâm tặc Vi Phong.

Nhân khi tên khốn khiếp đáng chết đâm si mê nhan sắc mình, nàng khôn khéo thăm dò tình hình bên địch, vội khen ngợi đối phương:

- Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, đây là yếu quyết của binh pháp nhưng không hiểu kết quả của cuộc dò dẫm ra sao hở Vi huynh?

Vi Phong càng nghe Hạ Hầu Quyên gọi mình bằng hai tiếng Vi huynh ngọt sớt, hân khai tuốt:

- Sau cuộc dò dẫm, kết quả biết rõ được công lực hỏa hầu của Đông Môn Liễu quả thật thâm hậu, kinh hồn, ân sư của tại hạ cùng với nhị sư thúc đều không thể bì nổi với lão ta, duy có tam sư thúc “Song Tâm Ma Hựu” Văn Tuyết Ngọc còn có thể giao đấu ngang ngửa với lão ta thôi nhưng cũng chưa chắc nắm vững được phần thắng.

Hạ Hầu Quyên cố đóng kịch làm ra vẻ thiên hỷ về bên Hải Ngoại Tam Ma và làm như hết sức quan tâm, nàng cau mày hỏi:

- Nếu không chắc thắng nổi thì không xong mất rồi Vi huynh.

Vi Phong cười nói:

- Chính nhị sư thúc của tại hạ cũng đã nghĩ như thế, nên người nhận thấy thay vì “võ đấu” với Đông Môn Liễu, nên thực hành “văn đấu” mới thắng nổi.

Hạ Hầu Quyên nhìn hân, miệng không quên cười chúc chím. Nàng hỏi:

- Có phải “văn đấu” tức là dùng độc được hạ lão không Vi huynh?

Vi Phong gật đầu:

- Nhị sư thúc đề nghị dùng độc được khổng chế Đông Môn Liễu, nếu như lão ta quật cường không chịu phục thì sẽ đem hai cha con lão ta trừ luôn một lượt.

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới hiểu rõ “Lục Pháp Ma Quân” tuy đứng hàng thứ nhì trong nhóm Hải Ngoại Tam Ma nhưng chính lão ta là kẻ âm thầm độc ác nhất bọn.

Nàng chưa kịp hỏi thêm, Vi Phong đã nói tiếp:

- Sự phụ của tại hạ cùng với Văn tam sư thúc sau khi đã đồng ý làm theo ý như kế của Mao nhị thúc rồi, họ liền khởi sự thăm dò xem Đông Môn Liễu ưa thích nhất món gì đây cô nương.

- Tại sao lại phải thăm dò như thế?

Vi Phong cười nói:

- Đông Môn Liễu đâu phải là kẻ tầm thường, cần phải có sẵn một kế hoạch chu đáo trước, khiến lão ta không dám nghi ngờ mới được nếu không nhị sư thúc cũng không dám mạo muội hành sự, vì nếu không may công việc vỡ lở, tất sẽ gặp nhiều chuyện khó khăn xảy ra và còn bị mất mặt như chơi nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên nhướn miệng, nói có vẻ như đùa giỡn châm biếm:

- Muốn đạt được mục đích thì cần gì phải lựa chọn thủ đoạn.

Vi Phong tưởng Hạ Hầu Quyên vô tình nói trúng tâm địa của mình nên hấn đỏ mặt chứ chẳng chút nghi ngờ.

Hạ Hầu Quyên không muốn hấn bị ê mặt mà sinh nghi nên nàng vội cười hỏi:

- Kết quả sự thăm dò ra sao? Đông Môn Liễu bình sinh ưa thích món gì hả Vi huynh?

Chợt nghe Hạ Hầu Quyên hỏi Vi Phong lập tức cười đáp:

- Đông Môn Liễu thích chơi đồ cổ nhất!

- Lão ta đã có tính ưa chơi đồ cổ, thế nào Mao nhị sư thúc của Vi huynh cũng phải bôi thuốc độc vào món đồ cổ rồi.

Vi Phong gật đầu:

- Có một chiều tối khi đang ngồi nhấm rượu với bốn vị “Cung phụng”, Độc Cô bang chủ có nói bình sinh người rất khát mộ Gia Cát Võ Hầu. Mao nhị sư thúc của tại hạ nghe nói liền cười mà khoe rằng mình còn giữ được một cái ấn của Võ Hầu khi xưa và đang có ý định đem tặng cho Độc Cô bang chủ.

- Mao nhị thúc của Vi huynh biết lợi dụng cơ hội tài tình quá, làm như thế thật không lộ cơ mưu chút nào. Nhưng không biết cái ấn cổ ấy đã làm thế nào và tìm thấy ở đâu thế Vi huynh?

Vi Phong đáp:

- Mao nhị sư thúc của tại hạ rất tinh thông nghề đúc, chiếc ấn ấy được nhị sư thúc của tại hạ dùng thứ đồng cổ mạo chế chứ đâu có tìm thấy ở đâu. Nhân lúc biết được Độc Cô bang chủ thường tự phụ là “Gia Cát ngày xưa” nên chỉ vài ba câu khơi mào là đến ngay đề tài vụ Ngọa Long tiên sinh.

- Thật là cao minh, Vi huynh cứ việc nói tiếp nữa đi, câu chuyện này thế nào cũng còn nhiều điểm lý thú lắm phải không Vi huynh?

Vi Phong gật đầu nói tiếp ngay:

- Đông Môn Liễu vừa nghe nói Mao nhị sư thúc của tại hạ còn giữ được chiếc ấn cổ của Gia Cát Võ Hầu, lão ta khoái chí, liền yêu cầu cho lão mượn xem trước...

- Tất nhiên là Mao nhị sư thúc của Vi huynh móc ngay cái ấn cổ ra, nên chỉ trong lúc Đông Môn Liễu đang ngấm ngĩa khảo chứng vô tình đã bị trúng phải thứ kỳ độc rất chậm?

Vi Phong gật đầu lia lịa, cười đáp:

- Hạ Hầu cô nương thật là người thông minh sáng suốt nhất trần đời, cô nương đã đoán trúng không sai chút nào cả.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười, được thể nàng hỏi luôn:

- Cái ấn cổ ấy sau đó lại đưa cho Độc Cô Trí, nghĩa là Độc Cô bang chủ trước sau cũng bị trúng độc luôn phải không Vi huynh?

Vi Phong lắc đầu cười đáp:

- Rất tiếc cái ắn cổ giả ấy chưa được đến tay Độc Cô bang chủ cô nương ạ!

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Tại sao lại không đến được tận tay Độc Cô bang chủ? Không lẽ cái ắn cổ ấy đã bị Đông Môn Liễu hủy hoại rồi sao?

Vi Phong cả cười:

- Cô nương lại đoán trúng thêm lần nữa rồi. Đông Môn Liễu cầm lấy chiếc ắn cổ, lão ta chỉ xem sơ qua một lượt rồi bỗng cười lạt nói: “Cái ắn cổ này tuy được chế tạo hết sức tinh xảo, trông y như thật nhưng rất tiếc là nó chỉ được chế tạo bằng thứ đồng đời Tống, dùng đồng đời Tống để đúc ắn đời Hán, không những không quý mà còn khiến người biết thưởng thức chê cười là khác. Món lễ vật này không thể nhận được, để ta xin thay mặt Độc Cô hiền diệt bóp nát nó cho rồi”. Nói xong lão ta lập tức bóp nát cái ắn giả ấy thành đồng cục thuận tay liệng xuống dưới thâm cốc.

Hạ Hầu Quyên thở dài:

- Đông Môn Liễu có tính thị tài ngạo vật, tự phụ nhãn lực cao minh, cốt ý làm nhục nhị sư thúc của Vi huynh trước mặt Độc Cô Trí. Nhưng lão ta đâu có ngờ là trên đời này có kẻ tài giỏi hơn lão. Mao nhị sư thúc của Vi huynh bôi thứ thuốc độc lợi hại vào cái ắn giả ấy hại lão là phải lắm.

Đến đây Vi Phong cười nói:

- Đó là đầu đuôi nội vụ Đông Môn Liễu bị hạ độc, nếu như Hạ Hầu cô nương còn thắc mắc chuyện gì thì... hà hà, cô nương cứ việc hỏi thêm.

Hạ Hầu Quyên vội nói:

- Tiểu muội đã hiểu rõ, cảm ơn Vi huynh, nhưng còn trạng thái ngộ độc ra sao, mong Vi huynh cho biết thêm.

Vi Phong nghe Hạ Hầu Quyên hỏi tới chuyện Đông Môn Liễu bị phát độc như thế nào bất giác hấn nhứ chặt đôi mày.

Thấy đối phương cau mày có vẻ khó nghĩ như vậy Hạ Hầu Quyên giả vờ thở dài nói:

- Vi huynh, nếu có điều gì khó nói nổi, hoặc Vi huynh còn chưa tin lòng tiểu muội. Vi huynh nên...

Vi Phong sợ nhất là làm phật lòng Hạ Hầu Quyên trong lúc này, nên hấn lạt đặt nói:

- Với Hạ Hầu cô nương, tại hạ đã thổ lộ hết tất cả cho cô nương nghe rồi, còn có gì đáng dấu điểm cô nương nữa đâu, Đông Môn Liễu hiện giờ đã bị trúng phải kỳ độc, tuy cực kỳ lợi hại, nhưng chất độc chỉ tiềm phục trong cơ thể của lão ta thôi, phải cần có một thứ thuốc dẫn dụ khác mới có thể phát độc được.

Hạ Hầu Quyên giả vờ hết sức ân cần, một mặt cầm lấy bình trà tự tay rót nước mời Vi Phong, một mặt tươi cười nói:

- Lần thứ nhất Mao nhị sư thúc của Vi huynh đã phí tận tâm cơ lừa Đông Môn Liễu trúng độc nhưng còn lần thứ nhì, nếu muốn lừa lão ta uống nhầm thứ thuốc dụ phát chất độc đã uống rồi chắc sẽ vô cùng khó khăn, khó thể làm đúng theo ý muốn của mình.

Vi Phong khoác tay cười bảo:

- Lần thứ nhì dễ dàng hơn lần thứ nhất bởi thứ thuốc dụ độc này không những không sắc, không hương, không mùi vị, còn có thể khiến đệ tử không thể nào phát giác được, kể bị trúng độc uống xong, không thấy có dị trạng gì cả. Đông Môn Liễu sau khi uống phải thứ thuốc dụ phát rồi, chất tiềm độc sẽ lập tức bộc phát.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp:

- Nhị sư thúc của Vi huynh định đến bao giờ mới cho Đông Môn Liễu uống thứ thuốc dụ phát chất độc?

Vi Phong cười đáp:

- Bởi đã chờ đợi khá lâu, nhị sư thúc của tại hạ cảm thấy sốt ruột nên đã quyết định sáng mai, giữa lúc Hạ Hầu cô nương quyết đấu hơn thua với Vũ Văn Sương sư muội của tại hạ, khi ấy sẽ tái hạ độc thủ.

Hạ Hầu Quyên sực nhớ ra, liền nói:

- Thảo nào Vi huynh huynh có bảo với tiểu muội là Đông Môn Liễu khó lòng sống thêm ba hôm nữa.

Vi Phong bỗng chăm chú nhìn vào mặt Hạ Hầu Quyên hỏi giọng quan tâm và nhỏ nhẹ:

- Hạ Hầu cô nương, cô nương có thể tự nhận thua trước Vũ Văn sư muội của tại hạ, thủ tiên cuộc thí võ sáng ngày mai chăng?

Hạ Hầu Quyên nghe nói vội xéch ngược đôi mày hỏi Vi Phong:

- Vi huynh cho rằng “Bào Hao Hồng Nhan” lại có thể chịu thua “Tàn Tâm Yêu Cơ” chăng?

Vốn biết Hạ Hầu Quyên tính nóng như lửa, Vi Phong không dám làm trái ý nàng, vội vàng miễn cưỡng:

- Vũ Văn sư muội của tại hạ có tính ngông cuồng, nàng không những không so tài nổi với Hạ Hầu cô nương, mà rất có thể nàng còn thua luôn cả “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân và “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Tiểu muội một khi tài giỏi hơn nàng tạo sao tiểu muội lại phải tự nhận thua trước nàng?

Vi Phong cười lạt:

- Vì... vì...

Vi Phong ngập ngừng trong câu nói, không sao trả lời được êm xuôi.

Ngay khi ấy trên cầu “Cửu Khúc Hồng Kiều” tại phía ngoài “Thủy Nguyệt Tân Quán” đột nhiên có tiếng chân người.

Vi Phong vụt biến sắc trầm tiếng quát hỏi:

- Ai đang ở ngoài cầu?

Phía ngoài cửa Thủy Tạ vang lên tiếng nói của Bành Bạch Y:

- Vi đại hộ pháp cứ việc yên tâm, không phải người ngoài đâu mà sợ, tiểu đệ đây mà!

Vi Phong nhận ra tiếng của Bành Bạch Y mà hắn chỉ biết tên là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình bất giác hơi cau mày, nhưng không tiện không lý tới đối phương, y đành bước tới mở cửa mời Bành Bạch Y bước vào thủy tạ, và đồng thời lên tiếng hỏi ngay:

- Tại hạ phụng mạng tiếp đãi Hạ Hầu cô nương tại đây không biết Bạch đường chủ đến đây có việc gì?

Bành Bạch Y cười đáp:

- Chính tại hạ cũng vì phụng mạng đến đây, Độc Cô bang chủ sai tại hạ đến đây xem coi Vi đại hộ pháp đã làm xong đầy đủ trách nhiệm chiêu đãi Hạ Hầu cô nương chưa?

Vi Phong không lạ gì hàm nghĩa hai chữ “chiêu đãi” là gì rồi, nên tự nhiên cảm thấy lòng ngáy ngất, và vội vàng nhìn Bành Bạch Y, và gật đầu mỉm cười:

- Bạch đường chủ hãy làm ơn thưa hộ với Bang chủ rằng, Vi mô hiện giờ mới “sơ bộ chiêu đãi” xong Hạ Hầu cô nương mà thôi, và còn cần chiêu đãi nàng một cách cao hứng nữa.

Bành Bạch Y thăm liếc Hạ Hầu Quyên, còn Hạ Hầu Quyên bởi hiện giờ chân khí của nàng lại khó lòng ngưng tụ không tài gì có thể thi triển “Mật Ngữ Truyền Âm” nên nàng đành dùng lời nói xa xôi để ám thị với Bành Bạch Y:

- Đúng rồi, lễ tiết chiêu đãi của quý bang thật là chu đáo. Trong tòa Thủy Nguyệt này có sự chiêu đãi đàng hoàng, còn có cả sự chiêu đãi thâm kín, khiến bốn cô nương cảm thấy vô cùng cao hứng.

Lời nói của Hạ Hầu Quyên vô cùng khéo léo, khiến Vi Phong và Bành Bạch Y đều hiểu ngầm ngữ ý xa xôi của nàng, nhưng mỗi người hiểu theo một cách khác.

Vi Phong thì cho rằng nàng có ý châm biếm vụ bỏ thuốc độc vào trong nước trà, nên bắt giặc hấn đỏ mặt xấu hổ.

Còn Bành Bạch Y lại nghe ra là nàng có ý nói cho nàng đã có người bí mật tương trợ, vấn đề an ninh đã được bảo đảm rồi nên chàng cảm thấy yên tâm hơn.

Sau khi hiểu được ý Hạ Hầu Quyên rồi, Bành Bạch Y yên tâm nhìn Vi Phong cười nói:

- Vi đại hộ pháp đã nhận trọng trách tiếp đãi Hạ Hầu cô nương vậy để tại hạ xin phép kiếu từ, trở về thừa lại với bang chủ.

Bành Bạch Y vừa nhìn thẳng vào mặt Vi Phong vừa nói, lại vừa bí mật liếc trộm xem thần sắc của Hạ Hầu Quyên ra sao.

Hạ Hầu Quyên cũng tin chắc là Bành Bạch Y hiện giờ đang lãnh một trọng trách bí mật dò thám tình hình của Lục Tồn Bang, và chàng sẽ giúp ích rất nhiều trong vụ đại phá Thiên Huyền Cốc sau này, nên nàng không muốn vì bảo hộ nàng để đến nỗi chàng phải bị nghi ngờ làm lộ thân phận, vì thế nàng vội vàng khẽ gạt đầu ám thị cho chàng biết là chàng cứ việc rời khỏi nhà thủy tạ.

Vi Phong chỉ muốn sao cho Bành Bạch Y mau mau rời khỏi nơi này miễn đừng làm phiền đến vụ “nhất dạ phong lưu” của mình là được rồi, nên hấn vội vàng ôm song quyền, mỉm cười nói:

- Bạch đường chủ cứ việc tự tiện, ngày mai hai ta sẽ gặp lại nhau trong tiệc đầu người.

Bành Bạch Y rời khỏi thủy tạ. Vi Phong nhẹ thở ra khoan khoái, lật đặt khoá chặt cửa lại. Hạ Hầu Quyên kinh ngạc hỏi:

- Vi huynh, Vi huynh vừa nói cái gì là tiệc đầu người.

Vi Phong cười đáp:

- Sau trận quyết đấu giữa Hạ Hầu cô nương với Vũ Văn sư muội của tại hạ, Độc Cô bang chủ sẽ bày tiệc khao thưởng người thắng trận, trong tiệc có một món ăn quý nhất tức là món “đầu người chưng” mới đặt tên bữa tiệc ấy là đầu người.

Hạ Hầu Quyên hoảng hốt kêu lên:

- Đầu người chưng? Nhưng chưng đầu ai mới được chứ?

Vi Phong cười đáp:

- Là thủ cấp của một nhân vật đệ nhất lưu, tiếng tăm lừng lẫy trong đương kim võ lâm.

Hạ Hầu Quyên càng nghe càng đâm ra nghi ngờ, nàng quyết hỏi cho ra lẽ:

- Nhưng vị võ lâm đệ nhất lưu ấy là ai?

Vi Phong bỗng mỉm cười lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Hạ Hầu Quyên tức mình, nàng nhướn cao mày, nhưng kịp nghĩ, nàng vội cười hỏi:

- Chắc có lẽ là thủ cấp của “Bào Hao Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên phải không Vi huynh?

Vi Phong cất tiếng cười vang lên:

- Hạ Hầu cô nương chớ có đa nghi, tạo sao lại có thể là Hạ Hầu cô nương được. Hạ Hầu cô nương mà chịu cúi đầu nhận thua trước Vũ Văn sư muội của tại hạ, biết đâu sư thúc tại hạ vui lòng nhận cô nương là học trò, hơn nữa giữa lúc Hạ Hầu cô nương đồng thủ với sư muội của tại hạ, bắt đầu người chưng đã sôi sục nóng hổi khói bốc nghi ngút rồi kia mà.

Hỏi mãi Vi Phong vẫn không chịu tiết lộ, Hạ Hầu Quyên bèn dùng thứ khí giới cổ hữu mà rất lợi hại của trời ban cho nữ giới ra chinh phục. Nàng vờ làm mỹ, hờn dỗi:

- Nếu không phải đầu của tiểu muội thì tạo sao Vi huynh lại đây về bí mật, không chịu nói thẳng cho.

Vi Phong sợ Hạ Hầu Quyên giận hờn liền nói:

- Không phải tại hạ không chịu nói rõ cho Hạ Hầu cô nương hay, thật sự chính tại hạ cũng chưa biết nữa, bởi Độc Cô bang chủ đã đem vụ “đầu lâu của ai” liệt vào vụ cơ mật trọng đại nhất thời. Người đã từng nói rằng...

Nói đến đây, Vi Phong bỗng ngừng hình như không muốn nói thêm.

Không chịu được nữa, Hạ Hầu Quyên chậm tiếng la to:

- Hãy nói tiếp đi, không được dấu tiểu muội, tiểu muội đã tự xưng là “Bào Hao Hồng Nhan”, tức nhiên nóng như lửa, trong bụng không bao giờ còn lại nửa điểm hoài nghi, nếu Vi huynh chọc giận tiểu muội, tiểu muội sẽ gào thét như sấm, khi ấy chắc Vi huynh chịu không nổi đâu.

Vi Phong có vẻ thất đảm kinh hồn vội nói:

- Độc Cô bang chủ chỉ nói rằng trong bốn bang rất có thể có một nhân vật trọng yếu không dám ăn món đầu người chưng, và dụng ý bày bữa tiệc đầu người này ra cũng chỉ vì...

Hạ Hầu Quyên cau mày:

- Dụng ý gì thật là khó hiểu thế?

Vi Phong lắc đầu:

- Chính tại hạ cũng không hiểu được nhưng theo ngữ khí của Độc Cô bang chủ mà chịu khó nhận xét thì hình như đang có gian tế lẫn lộn trong đám nhân vật trọng yếu của bốn bang thì phải.

Hạ Hầu Quyên kinh hoảng, trống ngực nhảy mạnh, nghĩ thầm:

“Không lẽ vụ này có liên quan tới vụ Bành Bạch Y giả dạng “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình không may đã bị bại lộ? Nếu quả thật như thế thì chàng sẽ gặp hung hiểm tính mệnh của chàng...” - Cô nương cho rằng sự xét đoán vừa rồi của tại hạ có thể thành được chăng?

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Không những có thể mà còn rất có thể nữa bởi Độc Cô bang chủ của Vi huynh có tánh tự tôn tự đại, độc đoán chuyên hoành nên trong Lục Tàn Bang thiếu gì kẻ định phản bội lão ta chớ đâu phải chỉ có một hai người.

Vi Phong mỉm cười không thêm phê bình lời nói châm chọc của Hạ Hầu Quyên chỉ ôn tồn bảo nàng:

- Nếu như Hạ Hầu cô nương có thể chịu thua trước Vũ Văn sư muội của tại hạ thì...

Hạ Hầu Quyên bỗng trừng mắt nhìn Vi Phong tia ra hai luồng nhãn quang cực lạnh.

Vi Phong giật mình kinh hãi vội chữa lời:

- Nếu như Hạ Hầu cô nương có thể thừa sức đối phó môn “Song Tâm Vạn Ảnh” trường pháp của đệ sư muội thì trong bữa tiệc đầu người sắp tới nhất định cô nương sẽ có phần tham gia bữa tiệc bí mật ấy để thưởng thức một món ăn kỳ dị.

Hạ Hầu Quyên dậm chân la lớn:

- Vi huynh bắt tất phải nhiều lời cho mất công, có đời nào tiểu muội lại chịu ném món đầu người chưng của quý bang.

Hạ Hầu Quyên trả lời là giả, còn nàng dậm chân mới là thật. Nàng dậm chân đúng vào chỗ mà kẻ bí mật vừa rồi đã ẩn nấp phía dưới thủy tạ, dùng kim đâm xuyên qua ván sàn, trúng vào giữa bàn chân của nàng cốt để giải trừ chất độc “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hườn” dùm nàng bởi hiện giờ nàng đã biết rõ tất cả những bí mật cần biết mà Vi Phong đã vô tình nói hết cho nàng nghe cả rồi, và hẳn sẽ giở trò đâm đả để hãm hại

nàng, nàng cần phải cấp thời xuất thủ chế ngự hấn mới xong, nếu không, tuy chất độc trong người nàng đã tiêu tan nhưng chân khí nan đề, công lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nàng tất sẽ bị tên đâm tặc làm khổ chứ chẳng không.

Nhưng nào ngờ, người bí mật hồi nãy giờ đã biến đi đâu mất, mặc dù nàng đã dậm chân nhiều lần mà không hề thấy có chút dấu hiệu nào.

Vi Phong thấy giờ đã cận, nếu còn khách sáo e dè hấn sẽ bỏ mất cơ hội ngàn vàng hiếm có, nên hấn vội mơn trớn cười bảo Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu cô nương, cô nương không nên nóng nảy nữa, chúng ta đừng bỏ qua cái cảnh trời sao trăng sáng như tựa như về đêm nay...

Hấn nói tới đó, Hạ Hầu Quyên khôn khéo mỉm cười ngắt lời:

- Đúng rồi! Chúng ta không nên bỏ qua dịp may hiếm có khi cảnh đêm đã xinh đẹp như thế này! Vi huynh nên cùng tiểu muội đôi ta đứng tựa bên nhau ngắm cảnh trời đêm và đếm những vì sao sáng nhé.

Vi Phong nghe nói không khỏi rửa thềm Hạ Hầu Quyên tinh nghịch, bướng bỉnh, vì đến lúc này rồi nàng vẫn chưa chịu làm theo ý mình.

Đến đây bỗng Vi Phong rung mình sợ hãi đến lạnh toát cả xương sống.

Sở dĩ Vi Phong cả sợ như vậy vì hấn vừa sức nghĩ ra thứ “Liệt Nữ Đảng Tâm Hườn” của Tàn Tâm Yêu Cơ Vũ Văn Sương có một sức mạnh cử thế vô song. Hạ Hầu Quyên một khi đã bị trúng độc rồi tất nhiên nàng phải bốc dậy lửa tình, thèm khát ái ân mãnh liệt, và nàng đã tự hiến thân cho hấn rồi, nhưng tạo sao đến mãi giờ nàng vẫn tỉnh táo như thường, lại còn biết dùng lời lẽ khôn ngoan ngăn cản không cho hấn hạ thủ.

Việc này đã vượt khỏi tình lý, không lẽ...

Không lẽ thế nào? Vi Phong không còn đủ can đảm để nghĩ tiếp nữa. Nhưng hấn không nghĩ cũng không được nên hấn nghĩ bụng không lẽ Hạ Hầu Quyên chưa hề bị trúng độc qua biết đâu nàng chỉ xem hấn như thằng khờ khạo háo sắc tìm cách dò thám cho ra những vụ bí mật mà nàng cần biết.

Khi ấy Hạ Hầu Quyên trông thấy Vi Phong luôn luôn biến sắc, nhưng kẻ cứu ứng nàng vừa rời khỏi chưa kịp trở lại, nàng lo sợ đối phương thẹn quá hóa giận nhờ chẳng may làm liều, nàng sẽ không dễ gì đối phó nổi đối phương nên lập tức nàng thay đổi thủ đoạn mềm dẻo khẽ nhếch miệng tươi cười nói:

- Vi huynh, Vi huynh đã bảo rất thương yêu tiểu muội, nhưng tạo sao tiểu muội chỉ yêu cầu Vi huynh là dẫn tiểu muội ra ngoài lan can để thưởng thức dạ cảnh, thế mà Vi huynh nhất định không chịu chiều theo ý tiểu muội?

Đang khi cả kinh trong bụng bỗng nghe Hạ Hầu Quyên nói thế, Vi Phong cảm thấy hơi yên tâm nên một mặt hấn bước tới trước lan can, đứng sánh vai với người đẹp, một mặt mỉm cười nói:

- Tại hạ sao lại không chịu, nhưng Hạ Hầu cô nương cũng nên hiểu rằng nếu chỉ thưởng thức dạ cảnh, đếm những vì sao sáng thì vẫn làm phí mất cảnh đẹp của đêm nay, chúng ta còn nhiều việc tiêu khiển hay ho khác nữa chứ.

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì dựng ngược đôi mày liễu, vì nàng đoán biết đối phương hiện giờ lửa tình đã bùng cháy, tình hình đã đến lúc vô cùng quyết liệt không tài nào có thể tránh khỏi.

Vi Phong thấy nàng tuy chưa chịu trả lời cũng chưa hề nổi nóng bất giác lấy ngay lại sự can đảm trở lại.

Vi Phong chăm chú nhìn vào cánh tay ngọc nõn nà đang tựa bên lan can của Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói nhỏ:

- Hạ Hầu cô nương ơi! Cô nương có biết đó là thứ tiêu khiển gì không? Thứ tiêu khiển này khiến cho đôi ta tiêu hồn lạc phách hơn ngắm cảnh đêm so thập bội nữa cô nương à.

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng đáp:

- Tiểu muội không biết.

Vi Phong cười giọng dâm dật trắng hoa, thì thào trong hơi thở:

- Nếu quả thật Hạ Hầu cô nương không biết thì tại hạ xin nói rõ với cô nương.

Hắn vừa nói vừa nắm chặt ngay lấy cổ tay Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên lập tức xéch ngược đôi mày, nhìn thẳng vào mặt Vi Phong quát:

- Vi Phong, bộ ngươi muốn làm loạn chăng? Ngươi dám to gan nắm tay ta à?

Vi Phong cười hì hì:

- Tại sao lại không dám, cánh tay của cô nương trắng nõn như ngọc...

Hạ Hầu Quyên trợn mắt dăm dăm gần giọng:

- Ngươi dám nắm tay ta? Hừ ngươi nên nhớ ta là Bào Hao Hồng Nhan đấy nhé.

Vi Phong vẫn chai lỳ, hần cười:

- Biết chứ... tại hạ...

Hạ Hầu Quyên lại hừ một tiếng, ngắt ngang lời hắn:

- Ngươi hẳn đã biết rõ ta là Bào Hao Hồng Nhan vậy ngươi không sợ hãi môn Bàn Nhược Phật chương oai trấn càn khôn của ta sao?

Lúc khởi đầu Vi Phong còn hơi có vẻ sợ sệt, nhưng về sau sức nhớ tới đối phương đã hai lần bị trúng độc, dầu cho có tài giỏi đến đâu đi nữa cũng khó lòng làm gì nổi hắn, nên hắn lập tức cười lên hô hô:

- Hạ Hầu cô nương nên cứng rắn làm gì nữa cho mất công, một khi phượng hoàng đã bị bắt nhốt trong lồng rồi thì thép cứng sẽ biến thành đất mềm. Cô nương bắt tất phải mơ tưởng thi triển làm gì môn Bàn Nhược Phật chương. Tốt hơn cô nương nên giữ lại một chút ít sức lực để lát nữa giúp ta nên cuộc mây mưa...

Hiện giờ Vi Phong đang phùng phùng dục hỏa, không sao chịu nổi, miệng thốt ra những lời ô uế khó nghe, đồng thời hắn cứ nắm chặt lấy tay Hạ Hầu Quyên lôi nàng về phía “Dương pho sần”.

Đến lúc này, trừ những ả đẳng phụ dâm tà ra, đừng nói chỉ tới một cô gái tính tình nóng nảy như Hạ Hầu Quyên, ngay đến một cô gái tính nết hiền lành nhu nhược cũng phải phát huy bản năng tự vệ để chống cự với cường bạo như thường.

Bởi thế Vi Phong vừa định kéo lôi Hạ Hầu Quyên tới chiếc giường gần đó toan giở trò bỉ ổi thì lập tức nàng vung tay hất ngay tay hắn ra, xô hắn bật lùi về phía sau hai bước.

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, Hạ Hầu Quyên bỗng cảm thấy công lực của nàng đã được hồi phục một cách bất ngờ. Thảo nào kẻ ẩn thân dưới gầm sàn Thủy tạ đã đi nơi khác, không cần ở lại đây để bảo hộ nàng nữa cũng phải.

Vi Phong đến giờ mới hiểu rõ Hạ Hầu Quyên thật ra chưa hề trúng độc, nàng có thể thi triển bất cứ lúc nào môn tuyệt thế thần công của môn này.

Nhưng rất lạ là Hạ Hầu Quyên hiện giờ tuy đã khôi phục lại anh phong của trang Bào Hao Hồng Nhan, nhưng nàng vẫn tươi cười kêu lên:

- Vi huynh!

Hai tiếng “Vi huynh” Hạ Hầu Quyên gọi Vi Phong lúc này đã khiến hắn sung sướng đến tiêu hồn lạc phách, còn bây giờ trái lại không hiểu sao khiến hắn phải thất đờm kinh hồn.

Vi Phong chỉ muốn tìm đường đào tẩu, nhưng không may cho hắn là hiện giờ đang đứng bên cạnh chiếc giường, còn Hạ Hầu Quyên đứng chặn ngang trước mặt hắn.

Vả lại, sau khi so sánh lợi hại, Vi Phong nhận rằng dầu cho hắn có thí mạng tìm đường đào tẩu cũng không sao thoát khỏi môn Bàn Nhược Phật Chương của Hạ Hầu Quyên, thế nên hắn muốn chạy cũng không dám chạy. Còn như hắn cất tiếng kêu cứu Hạ Hầu Quyên sẽ không chút chần chờ lập tức hạ thủ giết hắn ngay,

bởi thế hắn cũng không dám kêu lấy nửa tiếng, đành ôm bụng nhẩn nại chờ đợi một phút may mắn nào đó xảy tới thôi.

Sau khi tính rõ lợi hại, Vi Phong chợt nghe thấy Hạ Hầu Quyên kêu mình là “Vi huynh” tim hắn bỗng đau nhói như vừa bị một mũi tên bắn trúng giữa ngực, khiến hắn toàn thân muốn rụng rời, hắn cúi đầu run giọng ấp úng:

- Hạ... hạ... Hầu cô nương...

Hạ Hầu Quyên vẫn tươi tắn như đóa hoa, nàng ôn tồn cười khanh khách:

- Vi huynh phong thanh nguyệt bạch, tình hà vạn lý, ta không nên bỏ mất cảnh đẹp đêm nay, bây giờ hai ta nên đứng tựa lan can thưởng dạ sắc, đếm những vì sao lấp lánh, hay là hai ta nên làm những việc lý thú hơn, vui sướng hơn.

Mấy câu nói ngọt ngào này nếu người khác nghe thấy thật sung sướng biết bao, nhưng đối với Vi Phong hiện giờ thì trái hẳn, đã khiến hắn toàn thân run rẩy không biết phải trả lời như thế nào.

Mãi lát sau hắn mới đưa mắt nhìn trộm Hạ Hầu Quyên run giọng nói:

- Hạ... Hạ Hầu cô nương, mong... cô nương... cô nương... hãy tha lỗi cho tại hạ, tại hạ chỉ vì quá yêu cô nương nên mới...

Hạ Hầu Quyên gật đầu nhoẻn miệng cười bảo:

- Tiểu muội không lạ gì Vi huynh đã quá si tình tiểu muội bởi thế tiểu muội cũng cần phải báo đáp Vi huynh một cách xứng đáng.

Nói đến đây Hạ Hầu Quyên lại chỉ vào chiếc giường “Đông phi sàng” mỉm cười nói tiếp:

- Vi huynh còn khách sáo gì nữa, hãy mau mau lên giường để tiểu muội báo đáp ơn sâu cho.

Hồi nãy Vi Phong định tiêu hồn trên giường, nhưng bây giờ rất có thể sẽ bị phi hồn ở trên ấy, nên bất giác hắn run sợ lấy bầy, lạy lục kêu van:

- Hạ Hầu cô nương ơi.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách ngắt lời:

- Tốt hơn Vi huynh nên nghe lời tiểu muội, một kẻ nhỏ gan như huynh cũng dám trộm hương ép phần hái mạn bẻ đào?

Hạ Hầu Quyên vừa nói vừa chậm rãi bước đến sát mặt Vi Phong.

Vi Phong không dám chạy trốn, cũng không dám kêu la, đối phương tiến chừng nào, hắn lại thối lui chừng ấy, sau cùng đã hết chỗ thối lui hắn đành ngồi bẹp xuống mép giường.

43. Đại Yến

Lạ nhất là Hạ Hầu Quyên không hề thi triển thủ đoạn báo thù quả là một việc làm ngoài ý tưởng tượng của Vi Phong, nhất là nàng còn tươi cười ngồi xuống bên cạnh hắn, và đồng thời cất tiếng cười tình:

- Vi huynh ơi, Vi huynh có muốn tiểu muội báo ơn Vi huynh chăng?

Thương hại thay cho Vi Phong, một bầu dục hỏa hiện đã tiêu tan, bây giờ hắn chỉ đang thăm tính phải làm cách nào để đào tẩu thoát khỏi tay Hạ Hầu Quyên.

Trong ba mươi sáu chước, tuy dùng “tẩu vi thượng kế” nhưng hắn biết hiện giờ không tài nào chạy khỏi, bởi hắn đã từng ném qua sự lợi hại của Bào Hao Hồng Nhan nên hắn thăm hiểu so sánh với Vũ Văn Sương, Hạ Hầu Quyên còn hơn hắn một bậc, nếu hắn dám cả gan định đào tẩu thể nào cũng sẽ bị chết nhanh hơn và thê thảm hơn.

Nhìn thấy cơ hội duy nhất hiện giờ là dùng lời năn nỉ, nên Vi Phong lập tức hít một hơi dài trấn định tâm thần, rồi thông thả đáp:

- Tại hạ hết sức bái phục Hạ Hầu cô nương!

Hạ Hầu Quyên cười nhạt:

- Ta đâu cần người bái phục ta, người bái phục ta cái gì, chính ta phải bái phục thủ đoạn độc ác của người với Vũ Văn Sương mới đúng.

Vi Phong gật đầu:

- Tại hạ rất bái phục Hạ Hầu cô nương ở chỗ không biết cô nương đã dùng cách gì mà sau khi bị trúng độc, công lực vẫn không mất đã uống nhầm “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hồn” rồi mà bản tánh vẫn không mê?

Hạ Hầu Quyên nghe nói trong lòng cảm thấy hổ thẹn nhưng bề ngoài nàng vẫn làm ra vẻ ta đây liền giường mi cười đáp:

- Đây là bản lãnh đặc biệt của ta người đã không hiểu được thì không cần gì phải hỏi.

Vi Phong nói:

- Từ ngày tại hạ gặp gỡ cô nương tại Động Đình Hồ đến giờ, bất luận lúc nào cô nương cũng đã chịu rất nhiều phiền phức, về tình về lý tất nhiên cô nương phải báo thù tại hạ một cách tàn nhẫn, có phải đúng như thế không cô nương?

Hạ Hầu Quyên không ngờ Vi Phong lại có thể nói ra những câu nói ấy nàng kêu hừ một tiếng nhướn mày nói:

- Chắc người đã biết ta không báo thù thì thôi, mà hễ ta định báo thù thì không đời nào ta biết nương tay?

Vi Phong gượng cười:

- Tại hạ rất biết rõ điều đó nên tại hạ xin yêu cầu cô nương một điều.

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Người muốn xin ta tha chết cho chó gì?

Rồi nàng cười nhạt nói:

- Người không có chút khí khái nào hết. Người tin rằng ta sẽ nhận lời tha chết cho người?

Vi Phong cố sức trấn tĩnh nhìn Hạ Hầu Quyên xuống giọng:

- Nhận lời hay không là quyền của cô nương, nhưng tại hạ rất hy vọng cô nương sẽ rộng lượng tha thứ cho tại hạ bởi sự yêu cầu này không những có lợi cho tại hạ mà đối với Hạ Hầu cô nương cũng không phải là vô ích.

Hạ Hầu Quyên bật cười khô khan:

- Người nói kể ra nghe cũng khá hay đấy. Một khi đã tha chết cho người rồi, đối với ta có ích lợi gì đâu?

Vi Phong đáp:

- Cô nương không nghĩ kỹ chứ rất có ích đối với cô nương đấy.

Cô nương nên nhớ là khi cô nương mạo hiểm xâm nhập Thiên Huyền Cốc thì rất dễ dàng không lấy gì làm khó, nhưng khi đánh bại được Vũ Văn sư muội của tại hạ rồi thù hận của đôi bên sẽ chất cao hơn, chừng ấy cô nương định rời khỏi Thiên Huyền Cốc sẽ không phải là việc dễ dàng nữa đấy.

Hạ Hầu Quyên thoáng cau mày rồi gật đầu cười nói:

- Ta đâu có lạ gì ta sẽ gặp nhiều khó khăn nhưng người cũng nên nhớ rằng, nếu ta không đủ tài, thì không đời nào ta dám mạo hiểm vào hang cọp.

Tiếp theo nàng hỏi Vi Phong:

- Người bảo việc yêu cầu của người có quan hệ gì với ta?

Vi Phong đáp:

- Bất luận Hạ Hầu Cồ nương tài ba đến đâu đi nữa đối với Thiên Huyền Cốc, một nơi nguy hiểm đáng sợ hơn cả long đàm hổ huyết nên cô nương muốn an nhiên thoát hiểm, cô nương cần phải có sẵn tấm thuẫn bài hộ thân mới được, chớ không tại hạ rất e ngại cho cô nương.

Hạ Hầu Quyên cười:

- Ô! Hóa ra người định yêu cầu bốn cô nương hãy tạm tha cho người khỏi chết đêm nay để lợi dụng người làm tấm thuẫn bài hộ thân đáng tiện bề thoát hiểm chớ gì?

Vi Phong đáp:

- Tại hạ là một trong tam đại hộ pháp của Lục Tàn Bang và cũng là một trong bảy người đệ tử của Hải Ngoại Tam Ma, với thân phận trọng yếu của tại hạ, nếu dùng làm thuẫn bài cho cô nương, chắc có lẽ không đến vô ích.

Mấy lời của Vi Phong vừa nói nếu nghĩ kỹ mới thấy hẳn ta quả thật là con người mưu mô xảo quyệt vô cùng.

Thật vậy, Vi Phong có lạ gì Hạ Hầu Quyên tính nóng như lửa, nếu muốn xin nàng tha chết tất sẽ uống công một cách vô ích thôi.

Bởi thế, bất đắc dĩ hẳn phải tìm cách thuyết phục Hạ Hầu Quyên cốt làm thế nào kéo dài mạng sống được đến ngày mai là hẳn có hy vọng thoát chết vì trong đêm nay, ân sư và hai vị sư thúc, ngay đến cả sư muội của hẳn đều cứ ngỡ rằng hẳn đang thụ hưởng ái ân thỏa thích tại Thủy Nguyệt Tân Quán, ai thêm đến đây thăm hỏi hẳn làm gì và nếu Hạ Hầu Quyên định hạ thủ giết hẳn cũng không ai giải cứu hẳn nổi.

Hy vọng thoát chết của hẳn là thứ nhất, đến sáng mai, nếu như trong trận so tài giữa hai nàng may ra “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương có thể nhờ uy lực môn tuyệt học “Song Tâm Vạn Ảo Chuyển Pháp” thắng được “Bào Hào Hồng Nhan” Hạ Hầu Quyên thì Hạ Hầu Quyên tất bị bỏ mạng, tự nhiên hẳn sẽ an nhàn thoát hiểm.

Còn thứ nhì là đến sáng mai, nếu không may Hạ Hầu Quyên đại thắng Vũ Văn Sương thì thế nào sư muội của hẳn cũng sẽ hiểu ngay Hạ Hầu Quyên chưa mất nội lực còn sung mãn, đoán biết đêm nay hẳn chưa được hưởng mùi vị khoái lạc ái ân, và đã bị lọt vào tay địch nhân, khi ấy nàng sẽ tìm cách đối phó Hạ Hầu Quyên và đồng thời sẽ thông tin cho ân sư hẳn lên đến Thụ Nguyệt Tân Quán để cứu thoát hẳn.

Vi Phong nghĩ đi nghĩ lại, và đoán chắc chắn trận ác đấu ngày mai tình thế tuyệt không khi nào xảy ra khác hơn được, nên hẳn mới tìm cách kéo dài mạng sống đến sáng mai là thế nào hẳn tin cũng sẽ được khỏi chết là như vậy.

Hạ Hầu Quyên nghe Vi Phong nói mấy lời khôn khéo thư trên, nhất thời nàng chưa hiểu được dụng tâm của hẳn nên đáp:

- Ý kiến của người rất có thể có chút ít giá trị, để ta suy nghĩ kỹ một chút đã.

Vi Phong chỉ cần sao cho đối phương bằng lòng suy nghĩ là có hy vọng, nên sắc mặt hẳn bỗng vui mừng trở lại.

Nhưng Hạ Hầu Quyên bỗng lên tiếng:

- Trong đây có một vấn đề?

Làm Vi Phong giật mình hoảng sợ:

- Vấn đề gì thế cô nương?

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng nói:

- Dẫu ta có tha chết cho người đêm nay, đến sáng mai người có chắc rằng người sẽ may mắn thoát chết không?

Nói xong, Hạ Hầu Quyên lạnh lùng quắc cặp mắt rực hàn quang nhìn thẳng vào mặt Vi Phong.

Tuy nhiên Vi Phong vẫn thản nhiên đáp:

- Tại hạ chỉ cần sống đến ngày mai cũng đủ, bởi đêm nay tại hạ mất hết cả cơ hội thoát thân rồi, đến mai tại hạ mới có nhiều hy vọng thoát thân.

Hạ Hầu Quyên bật cười khanh khách:

- Người hy vọng thoát thân bằng cách nào?

Vi Phong chỉ cần câu nói trên của nàng nên lập tức hần nhướng cao mày ứng tiếng đáp:

- Tại hạ hy vọng tất cả vào tề sư muội bởi môn “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của nàng là một tuyệt kỹ vô địch ngạo thị càn khôn.

Hạ Hầu Quyên vừa nghe đến đó nàng vụt nhướng mày ngắt lời:

- Người tin rằng đến sáng mai ta chắc chắn bị bỏ mạng bởi môn “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng pháp” sao?

Vi Phong hết sức gian hùng, hần không cần trả lời trực tiếp, mà cố ý làm ra vẻ như muốn nói lại không muốn nói.

Hạ Hầu Quyên đâm cẩu tiết, nàng gắt giọng:

- Có gì người cứ việc nói thẳng đi, đừng ấp úng ngập ngừng mà mất thì giờ lắm.

Vi Phong vẫn lấp bắp:

- Hạ Hầu cô nương... không nên... không tin, vì... vì môn “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của tề tam sư thúc “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc tuyệt diệu lắm.

Hạ Hầu Quyên cười lạt một tiếng nhìn Vi Phong:

- Vi Phong thật không ngờ người dám âm mưu khích tướng để chọc tức ta.

Thấy tâm kế của mình bị Hạ Hầu Quyên nói đúng phong phóc, Vi Phong hoảng sợ.

Nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn cười nói:

- Hạ Hầu Quyên này sinh bình không chịu phục ai cả, dẫu biết rõ ràng người đang nói khích ta, ta vẫn vui lòng chịu để trúng kế khích tướng của người đấy.

Vi Phong nghe nói mừng rỡ vội vàng ôm quyền cười nói:

- Hạ Hầu cô nương...

Bỗng Hạ Hầu Quyên chặn lời:

- Đừng có mừng vội ta chỉ ứng thuận cho phép người kéo dài mạng sống đến ngày mai nhưng người phải trả lời những câu hỏi sắp tới của ta.

Vi Phong làm bộ tươi cười đáp:

- Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm tại hạ xin trả lời tất cả những gì đã biết.

Hạ Hầu Quyên nói:

- Hồi nãy người bảo rằng “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đã bị trúng phải môn kỳ độc của Mao Linh Hòa, nhị sư thúc của người và đến ngày mai, trong tiệc đại ai yên chất độc trong người lão sẽ bị dụ phát có phải thật như thế không?

Vi Phong vội đáp:

- Tại hạ dám thề độc với cô nương là việc đó có thật.

Hạ Hầu Quyên lại hỏi:

- Món ăn chính của bữa tiệc đại yến không hiểu nhân vật đệ nhất lưu nào đã bị bọn người hạ độc thủ?

Vi Phong vừa lắc đầu, Hạ Hầu Quyên bỗng biến sắc quát lớn:

- Người có chịu nói hay không?

Vi Phong gượng cười:

- Hạ Hầu cô nương hiểu cho, không phải tại hạ không nói mà sự thật là tại hạ không biết, do đó tại hạ không muốn nói láo để đánh lừa cô nương.

Nghe Vi Phong trả lời câu này có lẽ thật Hạ Hầu Quyên gật đầu lại nói tiếp:

- Được rồi, cứ cho rằng người không rõ vụ này, nhưng ta muốn hỏi thêm người là “Vô tình Trạch Nữ” La Hương Vân, cô bạn gái của ta đã đi chung với Vũ Văn Sương đã đến hiện giờ ở đâu, nàng có được bình yên vô sự không?

Vi Phong cười đáp:

- Trước cuộc so tài sáng mai La Hương Vân vẫn không hề gì cả, nhưng hiện giờ nàng ở đâu, quả thật khó biết, bởi tại hạ từ đầu đến cuối vẫn đi theo Hạ Hầu cô nương, chưa hề rời khỏi cô nương nửa bước, nên tại hạ không tài nào biết rõ được Vũ Văn sư muội đã đem La cô nương đi đâu.

Hạ Hầu Quyên nghe nói mới bắt đầu yên tâm bỗng nàng giơ cao tay ngọc điểm ngay vào Hôn Huyết của Vi Phong.

Sở dĩ Hạ Hầu Quyên xuất thủ chế ngự Vi Phong như vậy vì nàng không muốn nói chuyện phèo với Vi Phong, nữa nàng cần phải lợi dụng thời giờ yên tĩnh suy nghĩ mọi việc trọng yếu ở trong Thủy Nguyệt Tân Quán.

Vi Phong không dám né tránh và có né cũng không kịp, tự nhiên ưng chịu ngã quay ra mặt đất.

Thế rồi Hạ Hầu Quyên tự mình rót đầy một ly hương trà vừa uống vừa cau mày suy nghĩ.

Nàng nghĩ tới ân sư của nàng là “Bàn Nhược Am Chủ” với “Kim Tiến Túy Ông” La Đại Cuồng. Nàng không hiểu họ vì nguyên nhân gì phải sai khiến nàng với La Hương Vân nhận lấy hiểm nguy nhập Thiên Huyền Cốc?

Đáng lý ra với công lực thần thông của hai bậc võ lâm đệ nhân ấy một khi họ đã có mặt trong Đồng Bách Sơn rồi tại sao họ không thể tự mình hành động, cứ quanh quẩn mãi cho mất thời giờ và còn sai khiến bọn nàng để làm gì?

Suy đi nghĩ lại, sau cùng Hạ Hầu Quyên mới nghĩ ra nguyên nhân là ân sư của nàng với La đại Cuồng, vì không tiện thân tự xuất diện nên đành phải âm thầm hành sự.

Căn cứ theo điểm trên, và căn cứ theo những vụ bí mật đã do miệng Vi Phong thốt ra, Hạ Hầu Quyên suy nghĩ liên miên, cốt sao tìm cho ra được một đường lối hợp lý.

Và sau cùng, nàng đã tìm ra được một yếu điểm.

Hạ Hầu Quyên cho rằng ân sư của nàng với La đại Cuồng rất có thể bí mật vào đây để giải cứu hai cha con Đồng Môn Liễu vì Đồng Môn Phương vì mối tình sâu đậm giữa Tư Mã Hào với Đồng Môn Phương và thương tiếc một nhân vật tài ba như Đồng Môn Liễu, không muốn để hai cha con lão ta bị bọn Hải Ngoại Tam Ma ám toán. Điểm này càng nghĩ nàng càng thấy thật hợp tình hợp lý.

Do đó ân sư của nàng không ra mặt chỉ thị cho nàng, và đã quyết định giao hết trọng trách sanh mạng của hai cha con Đồng Môn Liễu cho nàng với La Hương Vân là vậy.

Hạ Hầu Quyên là một cô gái trí dũng tuyệt vời nhưng hiện giờ ngồi một mình trong Thủy Nguyệt Tân Quán thưởng cảnh nước trong gió mát, nàng vẫn không khỏi lăm lăm tỏ mò hỏi trăn.

Hạ Hầu Quyên suy nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra được một biện pháp để giải quyết những vấn đề khó khăn ngày mai này.

Chừng nàng ngẩng đầu nhìn lên bỗng nàng không ngờ đêm dài đã tận, vầng đông đã bắt đầu lộ dạng.

Hạ Hầu Quyên giật mình lo lắng. Nàng không lạ gì võ công của “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương, nên không dám để hao tổn tâm trí suy nghĩ quá nhiều làm thân thể mệt mỏi, để xuất trận một cách ngu si nhận lấy thảm bại một cách dặt dẹo.

Hạ Hầu Quyên vội vàng thi triển nội gia diệu khuyệt thi nạp hành công tĩnh tọa nhập định.

Sau một châu thiên tỉnh tọa Hạ Hầu Quyên bắt đầu thần quy chi phủ khí nạp đơn điền, nàng mở bừng mắt, mặt nàng tươi tỉnh trở lại. Nàng nở một nụ cười vui tươi thắm cảm thấy trong lòng không còn có chút tơ hào phiền muộn.

Trí óc nàng đã sáng suốt nàng hiểu rõ nếu có thể nghĩ được một biện pháp để phòng bị trước sẽ an toàn hơn. Nhân sau một lần suy tính nàng đành đứng tỉnh để chờ biến tùy cơ đối phó đi một bước tính một bước.

Tâm thần vừa định, trời đã sáng tỏ. Nàng chợt nghe giọng nói cuồng ngạo của “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đang từ trên bình đài ngoài Thủy Nguyệt Tân Quán thánh thót vọng vào:

- Hạ Hầu Quyên. Người đã tỉnh ngủ chưa? Hãy mau mau ra đây để quyết đấu với ta nhột trận xem ai mạnh ai yếu giữa “Bào Hao Hồng Nhan” với “Tàn Tâm Yêu Cơ”.

Hạ Hầu Quyên nghe nói lập tức đứng dậy, chuẩn bị bước ra thủy tạ để ứng chiến.

Nhưng ngay lúc đó, nàng chợt nghĩ tới việc Vi Phong đang bị điểm trúng Hôn Huyết, nằm mê man bất tỉnh trên giường. Trong bụng nàng tính thêm, không biết có nên đem theo hắc ra ngoài Thủy Tạ hay cứ để yên hắc ở trong này.

Sau giây phút suy tính, Hạ Hầu Quyên cho rằng nếu đem theo hắc ra ngoài tất sẽ khiến địch nhân sinh nghi, cho nên nàng nghĩ tốt hơn nên để hắc nằm yên ở trên giường chờ đợi cơ sự biến hóa, rồi sẽ tính sau có lẽ tiện hơn.

Chủ ý đã định, Hạ Hầu Quyên mở cửa bước ra Thủy Tạ.

Ngay khi ấy tòa bình đài khá rộng lớn đã ngồi sẵn một đám người khá đông.

Hạ Hầu Quyên nhận ra ngay trong đấy ngoài Độc Cô Trí bang chủ Lục Tàn Bang còn có bọn Nội tam Đường chủ Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý, Bành Bạch Y, Tổng hộ pháp Bộc Dương Dũng cùng với hai cha con Đông Môn Liễu đều có mặt tại chỗ.

Ngoài ra còn có thêm ba người, một lão tẩu áo đen gầy còm, một lục bào lão nhân, đầu tóc màu lục, phục sức kỳ dị cùng một trung niên mỹ phụ, toàn thân màu trắng trước ngực áo có thêu hai trái hồng tim.

Không hỏi cũng đủ hiểu bọn ba người sau là nhóm Hải Ngoại Tam Ma, “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa cùng với “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc. Hạ Hầu Quyên chú ý nhất là “Vô Tình Trạch Nữ” La Hương Vân, quả y như lời Vi Phong, vẫn bình an như thường.

Nàng đang ngồi bên cạnh “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương. Hai nàng có vẻ đang trò chuyện rất tương đắc.

Vừa trông thấy Hạ Hầu Quyên từ trong Thủy Tạ bước ra La Hương Vân khẽ nghiêng đầu nhìn nàng bằng một thần sắc bình thường không chứa đựng qua chút gì và quan tâm đến nàng cả.

Vũ Văn Sương vừa nhận ra Hạ Hầu Quyên tinh thần tỉnh táo, trái hẳn với sự tưởng tượng của mình là Hạ Hầu Quyên hiện giờ đã bị trúng phải độc lực “Liệt Nữ Đẳng Tâm Hồn”, môn dâm dược của mình và nàng đã bị nhừ tử sau một đêm mây mưa thỏa thích với sư huynh Vi Phong của mình, tất nhiên nàng phải hao tổn hết chân âm, toàn thân khô héo, thì trong bụng vô cùng kinh dị vùng tay ném ra một viên đơn hườn.

Hạ Hầu Quyên giơ tay đón bắt, gương mi hỏi:

- Vũ Văn cô nương thế này là nghĩa lý gì?

Vũ Văn Sương lạnh lùng đáp:

- Người đã bị trúng phải môn kỳ độc của ta trên thuyền “Song Tâm Huyết Châu” tại Động Đình Hồ, nên nội lực nan tỵ, viên thuốc hườn này là thuốc giải độc, người hãy uống ngay lập tức để bọn mình giao đấu với nhau một trận sống mái.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười, làm bộ nuốt viên thuốc vào mồm nhưng kỳ thực nàng đã bí mật kẹp trong kẽ tay.

Sau đó, Vũ Văn Sương hỏi:

- Vi sư huynh của ta đâu rồi?

Hạ Hầu Quyên hai má đỏ ửng, giả vờ một cách khéo léo làm như nàng đã nuốt mất vào bụng rồi mỉm cười đáp:

- Chàng hiện đang mê mết ở trong thủy tạ.

Vũ Văn Sương thoáng cau mày tỏ vẻ ngạc nhiên lấy làm lạ!

Bành Bạch Y đứng bên cạnh ả ta vội mỉm cười đón lời:

- Vũ Văn hộ pháp khỏi phải kinh dị, để tại hạ vào trong ấy thỉnh Vi hộ pháp ra ngoài này để thưởng thức cuộc tỷ thí võ lâm tuyệt nghệ của Vũ Văn hộ pháp với Hạ Hầu cô nương.

Vũ Văn Sương gật đầu cười nói:

- Xin cảm phiền Bạch đường chủ đi dùm cho.

Bành Bạch Y lập tức nhìn Độc Cô Trí cúi đầu thi lễ rồi bước vào Thủy Nguyệt Tân Quán Hạ Hầu Quyên trong lòng lo ngại không hiểu Bành Bạch Y sẽ dùng cách nào để che đậy dùm nàng vụ bí mật này.

Đang khi áy náy trong bụng không yên Hạ Hầu Quyên bỗng trông thấy ngay Bành Bạch Y đang cùng với Vi Phong hai người đang từ trong Thủy Nguyệt Tân Quán từ từ bước ra.

Hạ Hầu Quyên vừa trông thấy Bành Bạch Y đi với Vi Phong thì tâm thần bị chấn động đến toát mồ hôi.

Nàng kinh sợ bởi thủ pháp nàng đã điểm huyết Vi Phong là một độc môn tuyệt học đã do Bàn Nhược Am Chủ ân sư của nàng truyền thụ cho, người ngoài không thể giải được, còn nếu ai dám táo gan giải cứu thì chỉ hơi sơ ý một chút là có thể khiến nạn nhân thân mang trọng bệnh ngay.

Với tài nghệ hiện hữu của Bành Bạch Y, tuy chàng ta đã được chân truyền của Ai Lao Đại Hiệp Quy Vân Bảo Bảo Chủ Bành Ngũ Tiên Sinh nhưng võ công và hóa hầu của chàng thì hình như chưa thể tài giỏi bằng nàng được.

Nếu thế thì Bành Bạch Y có thể nào chỉ nội trong chốc lát đã hóa giải được độc môn thủ pháp của nàng khai thông huyền đạo cho Vi Phong nổi.

Vả lại dầu cho Bành Bạch Y có đủ tài lực đi nữa chàng cũng không nên làm như thế, vì Vi phong sẽ làm lộ tẩy sự bí mật gây bất lợi cho nàng.

Nhưng sự thật đang bày rõ tại trước mắt đã tương phản hẳn với lý luận của nàng. Hạ Hầu Quyên chỉ còn biết kinh dị đợi chờ sự việc sắp tới xảy ra.

Rất may là sau khi ra khỏi Thủy Nguyệt Tân Quán rồi, Vi Phong vẫn yên lặng, chỉ mỉm cười nhìn “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương rồi lập tức bị bành Bạch Y kéo ngồi xuống ghế sát bên cạnh chàng, hai bên thì thào nhỏ to với nhau chuyện gì không rõ.

Lúc đầu Vũ Văn Sương còn hơi sinh nghi, nhưng hiện giờ trông thấy Vi Phong đã ra tới ngoài này, vẫn bình yên như thường, mặt mày ả tỉnh táo ngay, ả cứ tưởng Vi sư huynh của ả đã hoàn thành xong nhiệm vụ nhất dạ tiêu bồng rồi.

Hiện giờ Hạ Hầu Quyên thần sắc sáng sủa nhưng Vũ Văn Sương đã không kịp suy xét tính toán, đang nóng lòng thi triển môn tuyệt học “Song Tâm Vạn Áo Chương pháp” của sư phụ mình, đánh bại Bào Hao Hồng Nhan trước mặt quần hào, để xứng danh đệ nhất nữ nhân cao thủ trong đương thế võ lâm.

Chờ cho Bành Bạch Y với Vi Phong ngồi đầu đó tử tế rồi, Vũ Văn Sương lạnh lùng kêu bảo Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu Quyên, hai ta hãy động thủ so tài chứ!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười hỏi:

- Đấu như thế nào?

Vũ Văn Sương kêu “ồ” một tiếng, cau mày nói:

- Tại sao ngươi lại còn hỏi làm gì nữa, hai ta đã đề nghị cách đấu xong tại Động Đình Hồ rồi mà. Hôm nay hai ta sẽ so tài bằng chưởng pháp, cho tới khi nào định rõ xong hơn thua mới thôi.

Bởi trong bụng pháp phòng lo sợ, không giữ vững được tinh thần trước cường địch, dưới những cặp mắt hầm hừ của đám đại ma đầu, nên Hạ Hầu Quyên mới cố ý nói chuyện dài dòng để thừa cơ điều khí ngưng thần.

Hạ Hầu Quyên cười hỏi lại:

- Theo ý ngươi hôm nay hai ta dùng chưởng pháp, chứ không so tài bằng các thứ công lực khác?

Vũ Văn Sương gật đầu:

- Hai ta đã từng so tài bằng những thứ công phu khác tại Động Đình Hồ rồi, hai bên ngang tài đồng sức, khó định hơn thua, hôm nay bắt tất phải đấu lại làm gì.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Tuyệt lắm! Hôm nay hai ta sẽ phân tài cao thấp bằng chưởng pháp, bao giờ phân xong thắng phụ rồi mới thôi.

Vũ Văn Sương cười lạt một tiếng. Tiếp theo đột nhiên nàng hét lớn:

- Hãy đỡ chiêu!

Tiếng nói vừa dứt Vũ Văn Sương xông tới bằng chiêu “Khổng Tước Khai Bình”, công kích Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên không chờ cho chưởng thế của đối phương chụp tới nàng vội thụt lùi ra sau hơn bảy bước, khoác tay kêu lớn:

- Hãy thông thả!

Vũ Văn Sương đành phải ngừng tay, mặt ả lộ vẻ không vui, ả nhìn Hạ Hầu Quyên, cười nhạt hỏi:

- Tại sao ngươi chần chờ làm mất hết cả thời giờ, bộ ngươi sợ chết sao?

Vốn tính nóng như lửa, chẳng ngờ hôm nay Hạ Hầu Quyên bỗng hết sức dịu dàng hiền từ, nàng ôn tồn đáp:

- Đâu phải ta sợ chết, ta còn nói với người ít câu. Hạ Hầu Quyên này bình sinh chưa hề nói tới hai tiếng sợ chết bao giờ.

Bất đắc dĩ, Vũ Văn Sương chau mày hỏi:

- Nếu muốn nói gì ngươi cứ việc nói ngay đi!

Hạ Hầu Quyên cười hỏi:

- Ngươi còn nhớ vụ ác đấu hôm nào giữa hai ta từng có đánh cuộc qua với nhau không?

Vũ Văn Sương nói:

- Nhớ lắm chứ sao lại không.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Một khi đã đánh cuộc với nhau, thì phải công khai, bộ ngươi...

Không chờ cho đối phương nói hết, Vũ Văn Sương vội ngắt lời:

- Công khai thì công khai việc gì phải sợ, hai ta đã đánh cuộc với nhau bằng sinh mạng của mỗi người.

Hạ Hầu Quyên quét mắt nhìn khắp tứ phía thần quang như điện, lớn giọng:

- Nếu Hạ Hầu Quyên này bị đánh bại ta sẽ cho ngươi đánh tan xác ta ra thành tro bụi cũng không từ!

Vũ Văn Sương cũng không chịu kém, ngạo nghễ la to:

- Nếu Vũ Văn Sương này bị bại, ngươi bảo ta thất cổ ta cũng chẳng từ.

“Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc trong nhóm Hải Ngoại Tam Ma vừa nghe thấy Vũ Văn Sương tuyên bố như thế bất giác hơi cau mày liễu.

Vũ Văn Sương nói xong chăm chú nhìn thẳng vào mắt Hạ Hầu Quyên bằng một thần sắc băng lạnh khê nhếch mép cười lạt:

- Người còn muốn nói thêm gì nữa không?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Khi đã giao hẹn xong rồi hình như còn cần phải tìm một vị trọng tài nữa mới đúng.

Trước lời lẽ hợp tình hợp lý của Hạ Hầu Quyên, Vũ Văn Sương thấy không còn cách gì chối cãi nổi đành gật đầu ưng chịu:

- Người có muốn trọng tài cũng được. Bọn ta có thể lựa bất cứ vị nào đang có mặt tại đây.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười:

- Không thể lựa bất cứ vị nào cũng được, bọn ta phải tuyển chọn vị nào có võ công cao nhất, danh vọng to nhất trong Lục Tàn Bang. Ta thấy chỉ có một mình “Thủ Tích Cung Phụng” Đông Môn Lão tiên bối là đáng mắt làm trọng tài mà thôi.

Bốn chữ “Thủ tịch Cung phụng” từ miệng Hạ Hầu Quyên nói ra đã khiến bọn Hải Ngoại Tam Ma thần sắc mất vẻ tự nhiên, họ đều cau mày khó chịu.

Hạ Hầu Quyên vừa nói xong, lập tức thủng thỉnh bước đến trước mặt Đông Môn Liễu, cúi đầu thi lễ nói:

- Thưa Đông Môn tiên bối, trận so tài hôm nay giữa tiểu nữ với Vũ Văn Sương sẽ đánh cuộc với thau bằng sinh mạng của mình, vừa rồi đã tuyên bố rõ ràng trước mặt đại chúng, nên tiểu nữ kính thỉnh Đông Môn tiên bối làm chứng hộ dùm vụ này để được công bằng minh bạch!

Dứt lời, nhân lúc đang đứng bên Đông Môn Liễu rất gần, không để lộ cơ mật, nàng một mặt lặng chờ Đông Môn Liễu trả lời, một mặt ngẫm vận “Mật Ngữ Truyền Âm” nói nhỏ:

- Thưa Đông Môn tiên bối lát nữa trong tiệc “Đại Yến”, “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa sẽ cố tình hại tiên bối đấy, muốn rõ nội tình tiên bối cứ hỏi La Hương Vân muội tử.

Đông Môn Liễu vừa gật đầu bằng lòng đảm nhiệm làm trọng tài bỗng nghe lọt mấy lời Truyền Âm Nhập Mật của Hạ Hầu Quyên lão liền ha hả cười lớn:

- Hạ Hầu cô nương cứ việc yên tâm những cuộc tranh đấu của võ lâm cốt lấy tài riêng của mỗi cá nhân để phân trỏ thắng bại một khi đã đánh cuộc với nhau rồi lại càng phải tôn trọng lời hứa, đừng nói chi tới vụ lão phu đã bằng lòng làm chứng cho cuộc so tài này dẫu cho vô bằng vô chứng đi nữa đại khái trước mặt Độc Cô bang chủ cùng với các nhân vật đang có mặt tại đây cũng không thể cho phép bất cứ kẻ nào thất tín bội ước hoặc có những cử động gian xảo không được quang minh.

Song Tâm Ma Hậu Văn tuyết Ngọc cũng không muốn để cho một mình Đông Môn Liễu nổi bật trong vụ làm chứng này, nên y thị cũng giương mi nói lớn:

- Hạ Hầu cô nương, cô nương bất tất phải tìm ai cả, chỉ cầu sao cho cô nương có thể thắng nổi ái đồ của ta bằng chưởng pháp, dẫu nàng không muốn chết, ta đây cũng sẽ giết chết nàng tại chỗ trước mặt cô nương.

Nghe Văn Tuyết Ngọc tuyên bố như thế trước mặt quần hùng, Hạ Hầu Quyên trong bụng khoan khoái, bí mật liếc nhìn La Hương Vân.

La Hương Vân mỉm cười, khê giơ ống tay áo làm bộ chùi mép và thừa cơ ngẫm vận “Mật ngữ truyền âm thần công” bảo Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ nên để hết tinh thần đánh bại “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương trước đã, rồi tính sau.

Hạ Hầu Quyên nghe La Hương Vân có thể ngẫm vận thần công Truyền âm nhập mật để nói chuyện với mình nàng bắt đầu yên tâm hết lo lắng!

Nàng sức nhớ tới viên độc môn kỳ độc được của Vũ Văn Sương vừa rồi đã tặng nàng uống biết đâu sau này sẽ hữu dụng cũng chưa biết chừng, nàng không dám bỏ mất, lập tức bí mật nhét vào trong mình, rồi quay người bước tới trước mặt Vũ Văn Sương. Đôi bên khi chỉ còn cách xa nhau độ năm thước, nàng liền giương mi cười nói:

- Vũ Văn Sương, bây giờ đã có nhân chứng rồi, hai ta hãy yên lòng tử chiến với nhau một trận.

Vũ Văn Sương cười:

- Hừ! Sang năm đúng ngày hôm nay sẽ là ngày giỗ đầu của người đấy.

Tiếng nói vừa dứt, Vũ Văn Sương giở song chưởng chiêu thức chậm chạp, trông rất yếu ớt, bằng thể “Khổng Tước Khai Bình” công kích Hạ Hầu Quyên.

Phương thức động thủ yếu ớt trên đã làm Hạ Hầu Quyên nổi giận.

Hạ Hầu Quyên khê nhượng mày liễu nghĩ thầm đối phương, trước sau hai lần đều dùng “Khổng Tước Khai Bình” không lẽ trong đây có bí ẩn huyền diệu chăng?

Nhưng Hạ Hầu Quyên bình sinh tính nóng như lửa, trước khi động thủ, nàng luôn luôn tự cảnh giác, quyết ý không nên nổi nóng, không ngờ vừa bắt đầu giao đấu, nàng đã bị ngay Vũ Văn Sương chọc giận bằng lối đánh tầm thường này nàng bỗng tức giận sôi gan làm lu mờ cả linh tri.

Hạ Hầu Quyên bắt phục, không thềm né tránh, thản nhiên đứng yên một chỗ, chờ xem cách đánh của Vũ Văn Sương coi sẽ lợi hại như thế nào.

Vũ Văn Sương song chưởng đã đánh ra, thấy Hạ Hầu Quyên không thềm né tránh, trong bụng cả mừng, ả đột nhiên hét to một tiếng rất quái gở!

Giữa tiếng hét to, thân hình của Vũ Văn Sương lập tức bay bổng lên cao và chiêu thức cũng đột biến.

Biến chiêu đâu phải là kỳ lạ, nhưng chiêu thức của Vũ Văn Sương đã biến hóa một cách hết sức kỳ dị.

Y thị bay bổng người lên cao, chưởng trái vừa khuyen vừa từ trên đánh xuống bằng chiêu “Thủ Huy Ngũ Huyền” ngằm vận Tỳ Bà Chỉ lực chém mạnh vào vai trái Hạ Hầu Quyên, chưởng bên mặt sắc bén như dao điểm mạnh vào đỉnh đầu Hạ Hầu Quyên, hai chân ả cũng thi triển Uyên Ương Cước pháp đá mạnh vào hai bên kỳ môn đại huyệt ở phía dưới bên vú Hạ Hầu Quyên.

Cũng may cho Hạ Hầu Quyên tuy đang lúc phừng phừng nổi giận nhưng nàng còn sáng suốt lạnh lẽ, nàng vội quỳ xuống đài tránh né song chưởng của Vũ Văn Sương trước, xong sẽ tìm cách ứng phó cặp Uyên Ương Cước của đối phương sau.

Không ngờ sự công kích song chưởng của Vũ Văn Sương vẫn là hư chiêu, vừa trông thấy thân hình của Hạ Hầu Quyên vừa tọa thấp xuống, thân pháp của ả lại đột biến.

Phen này ả hết sức lạnh lùng, linh không quay người, biến thành đầu dưới chân trên, dùng thể “Kim Thoa Thủ”, mười ngón tay biến thành mười lưỡi kích ào ào điểm xuống mười nơi yếu huyệt phía trước ngực Hạ Hầu Quyên.

Trong khi hấp tấp, chắc chắn Hạ Hầu Quyên khó lòng đỡ nổi, nhưng cũng may thể tọa thân vừa rồi của nàng cũng là một động tác vờ để dụ địch.

Thân hình của Vũ Văn Sương vừa lộn xuống, Hạ Hầu Quyên đột nhiên đứng phắt dậy, song chưởng đánh lên một lượt dùng mười nội thành “Bàn Nhược Phật chưởng” mở đường tiếp theo là thể “Tiềm Long Thăng Thiên” linh không nhảy vọt lên cao hơn sáu trượng.

Thân hình của đôi bên bay phớt qua nhau, Bàn Nhược Phật Chưởng của Hạ Hầu Quyên không đánh trúng được Vũ Văn Sương, còn “Kim Thoa Thủ” của Vũ Văn Sương cũng không điểm trúng đối phương.

Nhưng phen này, Hạ Hầu Quyên vừa thoát hiểm, nàng không chút nương tay, thừa lúc thân hình đang còn ở trên cao, bỗng quay đầu trở lại thi triển ngay môn “Thiên Long Bát Chưởng”, tuyệt học của Phật Môn có một uy lực tuyệt luân.

“Kim Thoa Thủ lực” của Vũ Văn Sương vừa hát ra, thân hình kiều diễm của Hạ Hầu Quyên đã bay vọt lên cao, giữa khi chưởng phong chỉ lực của ả chưa kịp đánh tới.

Không những Hạ Hầu Quyên đã thoát hiểm, đồng thời một luồng cuồng phong uy lực vô biên tràn mạnh khiến thân hình của Vũ Văn Sương hơi lảo đảo đứng không vững.

Vũ Văn Sương cũng thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng cực nhanh cũng thừa cơ dùng thế “Mật Mãng Đào Ngưu” nhảy vọt sang một bên để né tránh.

Bào Hao Hồng Nhan với Tàn Tâm Yêu Cơ hai bên lại bắt đầu ngưng thần đứng rình nhau từng động tác một, cả hai hiện giờ hết dám kiêu ngạo mà lại cẩn thận từng ly từng tý.

Họ hằm hừ nhìn nhau trong khoảng thời gian uống xong ly trà.

Hạ Hầu Quyên dựng ngược mày liễu, hai mắt long lanh sáng ngời.

Đây không phải là động tác tự nhiên mà là động tác hữu ý của Hạ Hầu Quyên cốt để dụ địch.

Đang lúc khẩn trương Vũ Văn Sương không kịp suy đoán giả thật, ả cho rằng Hạ Hầu Quyên vì chờ lâu sốt ruột nóng lòng muốn phát động công kích.

Vũ Văn Sương căn cứ theo nguyên tắc địch bất động mình bất động, địch muốn động mình tiên động, ả liền lập tức vung chưởng đánh trước.

Vũ Văn Sương cười lạt một tiếng lập tức chưởng mặt đánh ngay vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên, chưởng trái xoè ra điểm mạnh vào cạnh sườn Hạ Hầu Quyên.

Tả cương hữu nhu, hữu chưởng tả chỉ đồng thời thi triển ra một lượt hai luồng kinh lực cùng với hai thứ chưởng thuật khác nhau quái dị tuyệt luân và khí thế thật kinh người.

Nhưng giữa khi đôi bên dựng thủ thể rình nhau, Hạ Hầu Quyên đã nghĩ ra được diệu sách đối phó môn “Phân Tâm” kỳ học của Vũ Văn Sương rồi.

Theo nàng đối phương dùng hai thứ kinh lực khác, chiêu thuật khác nhau để tập kích mình, nếu mình cũng dùng thủ đoạn y như đối phương để ứng địch không phải không được, nhưng một bên đã luyện tập có phương pháp từ lâu còn mình lâm trận chế biến tự nhiên thủ pháp và sự chịu đựng không thể linh diệu và lâu dài bằng đối phương, như thế ắt sẽ bị hại.

Đánh thì không lại, nếu cứ một mực tránh né như thế cũng yếu kém, nàng nghĩ là chỉ còn cách đánh dung hòa mỗi lần né tránh được một nửa thế công của đối phương nàng sẽ lập tức phát động phản kích nửa thế công khác của đối phương sắp tới.

Chủ ý đã định, lần đầu tiên nàng dùng cách “Tự nhu kích cương”, trườn mình sang một bên bằng thế “Thôi Vị Nhượng Quốc” tránh xa hơn ba thước tránh khỏi chiêu “Thiên Đài Dẫn Lộ” bên tay trái của đối phương, thuận thế dùng chiêu “Phiên Chủ Giáng Ma” với tám thành “Bàn Nhược Chưởng Lực” nghiêng đỡ chiêu bên tay mặt của Vũ Văn Sương.

Tự nhận thấy công lực của Hạ Hầu Quyên mạnh hơn mình nhưng đứng trước mặt ân sư, sư bá cùng các nhân vật của Lục Tàn Bang, Vũ Văn Sương không chịu thị nhược, ả lập tức ngấm vận đủ thập thành chân lực vào hết cánh tay mặt.

Hai cánh tay ngà ngọc vừa chạm phải nhau Vũ Văn Sương đứng yên không động đậy, còn Hạ Hầu Quyên bị đánh bật ra sau hai bước.

Kết quả trên đã khiến hai đấu thủ nhìn nhận khác nhau, Hạ Hầu Quyên hiểu rõ chính nàng chỉ sử dụng có tám thành công lực còn Vũ Văn Sương rất có thể đã sử dụng toàn lực, tự nhiên nàng phải bị đánh bật ra sau.

Còn Vũ Văn Sương lại nghĩ lầm rằng nguyên nhân Hạ Hầu Quyên đánh không lại mình là do đêm qua, nàng đã bị Vi Phong hút hết âm khí, chân nguyên của nàng đã bị mất quá nhiều.

Thế rồi, “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương lập tức phấn khởi tinh thần xông lên thi triển ngay môn “Song Tâm Vạn Ảo Chuyển pháp” như gió cuốn mây bay thế mạnh như vũ bão, vây chặt Hạ Hầu Quyên vào giữa vùng chuyển ảnh của mình.

Trông thấy Vũ Văn Sương đã bị mắc lừa, Hạ Hầu Quyên trong bụng mừng thầm, nàng lập tức chiếu theo nguyên kế, hoặc “Tỵ nhu kích cương”, hoặc “Tỵ cương kích nhu”, giả giờ hết sức miễn cưỡng ứng phó giữa vùng chuyển ảnh thiên biến vạn hóa của đối phương.

Mỗi một lần chuyển lực của đôi bên chạm phải nhau, là một lần Hạ Hầu Quyên bị chúi nhủi ra sau. Vũ Văn Sương cảm thấy chân khí và môn nội lực của đối phương bắt đầu suy yếu dần, đang đi gần đến cảnh thảm bại.

Người vẫn là người không phải thần thánh, lúc khởi đầu Vũ Văn Sương dũng mãnh phi thường, nhưng sau một loạt công kích mãnh liệt như vũ bão, thế công của y thị bỗng bắt đầu chậm lại.

Đánh mãi tất nhiên phải mệt mỏi, đáng lý Vũ Văn Sương không nên kinh di mới đúng, nhưng không hiểu tại sao ả bỗng dừng kinh ngạc đến cực độ.

Kinh ngạc bởi ả đã bắt đầu mệt mỏi trong khi đáng lý kẻ đã bị tiêu hao quá nhiều chân nguyên như Hạ Hầu Quyên phải mệt mỏi hơn ả.

Nhưng đến giờ đối phương vẫn tiếp tục chiến đấu không ngừng, còn ả đang cắn răng sắp sửa hết hơi.

Vũ Văn Sương mỗi lúc mỗi mệt lử, còn Hạ Hầu Quyên càng đánh càng hăng, một hiện tượng quái dị tương phản hẳn với sự dự liệu của mọi người, biến Vũ Văn Sương cảm thấy bàng hoàng vô chủ.

Vũ Văn Sương thất kinh đưa mắt nhìn Vi Phong tỏ ý thăm dò vị sư huynh của mình đêm qua đã làm qua những gì. Rồi ả nghĩ, không lẽ con cá đã luộc chín rồi còn có thể xuống nước, con vịt nấu nhừ rồi lại có thể phi thiên, không lẽ một kẻ háo sắc như sư huynh của mình lại có thể buông tha một cô gái xinh đẹp như tiên, dung quang tuyệt thế như Hạ Hầu Quyên?

Vũ Văn Sương không nhìn còn đỡ, sau khi nhìn kỹ Vi Phong, ả lại càng kinh dị hơn trước bội phần, vì Vi Phong hiện giờ không thèm để ý tới tình hình trong đấu trường hẳn đang ngồi bên cạnh “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, chuyện trò to nhỏ một cách thân mật không hiểu họ đang nói gì với nhau.

Hạ Hầu Quyên vốn biết rõ đối phương đã mệt, lúc này lại trông thấy đối phương đột nhiên thất thần nàng biết thời cơ đã đến lập tức cười to tiếng giương mi nói lớn:

- Vũ Văn Sương, bây giờ đến lượt ngươi hãy đỡ thử vài chiêu của ta xem sao.

Dứt lời Hạ Hầu Quyên lập tức vùng chuyển công kích Vũ Văn Sương thế mạnh như cuộn phong vũ bão.

Ầm!

Hai cánh tay ngọc vừa chạm phải nhau nhưng lần này lại chính Vũ Văn Sương bị đánh bật lùi ra sau.

Hạ Hầu Quyên không chút nương tay vẫn dùng nguyên thế cũ đánh luôn ra một lượt hai chuyển. Vũ Văn Sương lại càng kinh dị nghiêng rằng đỡ thêm hai chuyển nữa.

Ầm! Ầm!

Kết quả của lần thứ nhì cũng không khác gì lần thứ nhất nhưng lần này Vũ Văn Sương bị đánh bật ra sau hơn ba thước xa hơn lần thứ nhất tới hai thước.

Nhưng kết quả của chuyển thứ ba bỗng nhiên khác hẳn, lần này kẻ thối lui không phải Vũ Văn Sương mà là Hạ Hầu Quyên.

Lần thứ ba, hai chuyển vừa đụng nhau, Vũ Văn Sương miệng cười lạt, thân hình ả chỉ hơi lão đảo, nhưng ả vẫn đứng nguyên chỗ cũ, Còn Hạ Hầu Quyên thì đột nhiên hít hơi, lẹ làng lui ra sau sáu bước.

Ngay khi ấy, hai bóng người nhanh như gió bỗng từ hai phía bay vụt ra.

Hai bóng người này là “Chỉ Phát Vu sĩ” Đông Môn Liễu và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc.

Đông Môn Liễu nhảy ngay vào giữa Hạ Hầu Quyên với Vũ Văn Sương còn Văn Tuyết Ngọc thì chạy ngay đến sau lưng Vũ Văn Sương.

Văn Tuyết Ngọc vừa hai chân chắm đất, đã giơ cao chưởng mặt dè vào giữa lưng học trò của mình.

Đông Môn Liễu trông thấy chính sắc kêu to:

- Văn Cung Phụng, cung phụng nên tự trọng đây, không nên nuốt lời, quên mất vụ đánh cuộc của hai nàng.

Văn Tuyết Ngọc nghiêm mặt lạnh như băng nhìn Đông Môn Liễu cười lạt:

- Đông Môn cung phụng đã quá xem thường đám nhân vật vô lâm từ hải ngoại đến đây.

Dứt lời mặt bỗng lật mạnh bàn tay mặt của mặt đang để vào giữa lưng “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương.

Vũ Văn Sương đột nhiên kêu hự một tiếng, thân hình của ả bị nội lực của Văn tuyết Ngọc đánh bật lên cao, quay cuồng như chiếc lá bay trong gió, đoạn rơi xuống đất đánh bịch một tiếng. Vũ Văn Sương bị chết không lưu huyết, tắt hơi ngay tại chỗ.

Văn Tuyết Ngọc quắc mắt âm độc nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên, xong mặt nhìn sang Đông Môn Liễu gần giọng:

- Đông Môn cung phụng đã thấy rõ chưa, Vũ Văn Sương là đệ tử thân yêu nhất của lão thân, bây giờ lại do chính tay lão thân giết chết như thế tức là lão thân đã giữ đúng lời hứa với thiên hạ rồi đây chứ?

Mấy câu nói sắc bén của Văn Tuyết Ngọc làm Đông Môn Liễu đỏ mặt không nói nên lời. Phần Văn tuyết Ngọc, bà ta cũng đang cố nuốt hận, dần lòng đau đớn đang dày xéo tâm can.

Nguyên lai đâu phải Văn Tuyết Ngọc nở nhả tâm giết chết Vũ Văn Sương. Khi bà ta chạy nhanh lại cốt để cứu viện Vũ Văn Sương, tay vừa chạm vào lưng ả, mặt biết ngay tạng phủ của ái đồ mình đã bị đập nát, tâm mạch gần đứt, khó có phương cứu mạng được, nên Văn Tuyết Ngọc mới cần rằng đánh liều, bồi thêm cho Vũ Văn Sương một chưởng.

Chưởng ấy là biểu hiện một trí tuệ đương cơ lập đoán, một có thể khỏi bị Đông Môn Liễu chê cười, bảo toàn thanh danh cho Hải Ngoại Tam Ma, hai là để khiến ái đồ Vũ Văn Sương được mau mau siêu thoát đỡ bị đau đớn trong lúc lâm chung.

Trông thấy Văn Tuyết Ngọc xử sự như thế, Đông Môn Liễu tự nhiên không nói được gì cả, lão liền quay bảo Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu cô nương, cô nương đã toàn thắng trận đấu này rồi, nếu như cô nương muốn rời khỏi đây, lão phu đã là nhân chứng, lão phu có thể đưa cô nương rời khỏi đây lập tức. Cô nương nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp:

- Tiểu nữ tạm thời chưa muốn đi ngay, bởi rõ ở đây còn một món rất ngon có thể ăn được.

Độc Cô Trí đang ngồi trên cỗ xe bốn bánh, bỗng cười ha hả kêu nói:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại bảo như thế, chắc có lẽ cô nương định tham gia tiệc Đại Yến chứ gì?

Hạ Hầu Quyên giương mi đáp:

- Chỉ cần Độc Cô bang chủ bằng lòng mời khách, tiện nữ thế nào cũng làm phiên bang chủ bữa tiệc này đây.

Độc Cô Trí nói:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Hạ Hầu cô nương bất luận về phương diện võ công hoặc đả lực đều hơn người một bậc, thảo hèn bốn chữ “Bào Hạo Hồng Nhan” đã được giới giang hồ suy tôn là đương thế đệ nhất cao thủ trong nhóm trẻ tuổi.

Không ngờ Độc Cô Trí lại có thể dùng lời khen ngợi mình, Hạ Hầu Quyên đỏ ửng hai má cúi đầu lặng yên.

Độc Cô Trí hỷ nộ bất thường, lão ta cười gằn:

- Bây giờ, Độc Cô mã xin mời Hạ Hầu cô nương với La cô nương làm hai vị khách quý của bốn bang trong bữa tiệc đại yến này để thử mùi vị kỳ diệu và tán thưởng nhiều tiết mục khác.

Dứt lời, Độc Cô Trí lập tức ra lệnh cho bọn thủ hạ bày tiệc Đại Yến tại ngay trên bình đài của tòa thủy tạ.

“Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc bỗng gượng cười nói với Độc Cô Trí:

- Độc Cô bang chủ, lão thân không muốn tham gia tiệc Đại Yến này, vì lão thân còn bận phải lo liệu hậu sự cho nghiệp đồ, mong bang chủ tha thứ cho lão thân.

Độc Cô Trí gật đầu cười nói:

- Văn cung phụng cứ việc. Nhưng người đã chết không thể sống trở lại, trong võ lâm quá thủ luận nghệ, mong Văn cung Phụng không nên buồn phiền về vụ Vũ Văn cô nương vong mạng.

Văn Tuyết Ngọc không nói gì cười lạt một tiếng đứng dậy, sai bọn đệ tử trong bang khiên thầy Vũ Văn Sương rời khỏi đó.

Trong nhóm Hải Ngoại Tam Ma tuy Văn Tuyết Ngọc đã đi rồi vẫn còn lại lưỡng ma là “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền và “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa ở lại đấy. Cả hai vẫn cười nói như thường, không hề để ý tới vụ Vũ Văn Sương bị thảm tử là gì cả.

Rượu thịt đã được bày xong xuôi Độc Cô Trí liền mời mọi người nhập tiệc.

Những kẻ tham gia bữa tiệc Đại Yến này có tất cả mười hai vị, Đông Môn Liễu, Đông Môn Phương, Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý, Bành Bạch Y, Bộc Dương Dũng, Vi Phong và Độc Cô Trí.

Ngay khi ấy Hà Chương Thiên đột nhiên cười nói:

- Khỏi bẩm bang chủ, bốn bang cao thủ không nên tụ họp hết thấy tại đây, nhiều nơi trọng yếu đang cần có người đi tuần, thuộc hạ...

Độc Cô Trí cười bảo:

- Phải đấy! Hà đường chủ đã nói rất đúng, xin phiền đường chủ cùng với Bộc Dương tổng hộ pháp hai người phụ trách đi tuần Thiên Huyền Kiêu, Thiên Huyền Động và xuống đường hăm dành riêng cho xe chạy bằng xích. Nhớ phải hết sức xem chừng cường địch trà trộn vào đấy nhé.

Hà Chương Thiên với Bộc Dương Dũng cúi đầu lãnh mạng đi liền, Độc Cô Trí tập tức mời Đông Môn Liễu ngồi trên cao.

Đông Môn Liễu không cần khiêm nhượng bước thẳng lên chủ tọa.

Hạ Hầu Quyên liếc trộm trông thấy Cao Tùng Tuyền hơi lộ vẻ bất mãn, còn Mao Linh Hòa thì cười hì hì thản nhiên như không hề để ý đến.

Như thế đủ biết nếu không nói tới võ công chỉ nói đến sự thâm trầm của tâm cơ, Mao Linh Hòa được kể như cao hơn hai đồng bọn một bậc.

Đông Môn Liễu ngồi vào thủ tịch rồi đến Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa, tiếp tục ngồi theo sau.

Đoạn, Độc Cô Trí mời Hạ Hầu Quyên ngồi ghế thứ tư, La Hương Vân ngồi ghế thứ năm, Đông Môn Phương ngồi ghế thứ sáu.

Cách chỉ định chỗ ngồi như trên của Độc Cô Trí cũng có một thâm ý, bởi ghế thứ tư với ghế thứ năm, không phải ngồi cạnh nhau.

Do đó Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân phải ngồi cách nhau rất xa vì cách ba chỗ ngồi của Đông Môn Liễu, Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa.

Tiếp theo đến Vân Thiên Lý, Bành Bạch Y, Vi phong, tất cả đều lần lượt ngồi xuống ghế. Độc Cô Trí cũng chuyển động chiếc xe bốn bánh ngồi vào chỗ dành cho chủ tịch.

Độc Cô Trí trước hết nhìn Vân Thiên Lý, cười nói:

- Hạ Hầu Cộ nương vừa đại thắng, cần được khen tặng, vậy Vân đường chủ hãy thay mặt ta kính nàng một ly.

Vân Thiên Lý nghe nói vội nàng ly rượu trước mặt mình lên cao, nhìn Hạ Hầu Quyên mỉm cười rồi uống ực một hơi cạn ly.

Đứng trước trường hợp này, Hạ Hầu Quyên không đủ thời giờ xem xét trong rượu có độc được hay không, nàng lập tức uống hết ly mỹ tửu của mình, xong gắp đầy ly cho Vân Thiên Lý xem.

Đông Môn Liễu đột nhiên nhìn Hạ Hầu Quyên cười khanh khách hỏi:

- Hạ Hầu cô nương, bộ cô nương không sợ Độc Cô Bang chủ là một đệ nhất dụng độc danh gia trong đương thế vô làm sao?

Câu hỏi bất ngờ trên của Đông Môn Liễu đã khiến đại đa số phải ngẩn người không ai nói gì cả.

Nhưng Hạ Hầu Quyên không chút chần chờ lắc đầu đáp liền:

- Không sợ! Tiểu nữ không những đã đắc địa lợi còn chiếm được cả nhân hòa, với hai điều kiện hữu lợi trên tiểu nữ không cần phải lo sợ Độc Cô bang chủ sử dụng thủ đoạn độc được nữa.

Thường tự phụ là một Gia Cát Võ Hầu đời nay, nhưng đối với ý nghĩa câu nói trên của Hạ Hầu Quyên, Độc Cô Trí không sao đoán ra được, lão cau mày cười hỏi:

- Hạ Hầu cô nương có thể vui lòng giải thích cho lão phu biết ý nghĩa sáu chữ “độc địa lợi chiếm nhân hòa” được chăng?

Hạ Hầu Quyên nhoẻn miệng cười đáp:

- Địa lợi tức là Thiên Huyền Cốc, còn nhân hòa ước là chỉ vào thân phận của Độc Cô Bang Chủ...

Độc Cô Trí cười nhạt:

- Sự giải thích trên hình như cao xa quá khiến lão phu càng nghĩ càng nhức đầu!

Hạ Hầu Quyên bật cười:

- Rất dễ hiểu, vì đây thuộc Thiên Huyền Cốc, nên tiểu nữ không cần sợ hãi Độc Cô Bang Chủ, hai nữa thủ đoạn nhốt người ở nhà mình để trả thù cho bỏ giận chỉ là một việc con nít đâu phải cử chỉ của kẻ anh hùng, lẽ nào Độc Cô Bang Chủ chỉ vì một tên hậu bối như tiểu nữ, đến nỗi phải làm trò cười cho thiên hạ đâu?

Độc Cô Trí xoa tay cười ngất:

- Tuyệt! Tuyệt! Sự nhận xét của Hạ Hầu cô nương quả thật cao minh, nào lão phu xin kính cô nương một ly mỹ tửu!!

Hạ Hầu Quyên không dám chối từ, nàng lập tức uống ực một hơi cạn ly mỹ tửu.

Độc Cô Trí nhìn sững Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói lớn:

- Hạ Hầu cô nương, lão phu đã hiểu rõ đắc địa lợi là gì rồi, còn ba chữ “chiếm nhân hòa” thì sao?

Hạ Hầu Quyên khê nhướn mày thông thả cười đáp:

- Một khi Bang chủ đã đứng ra tổ chức Lục Tàn Bang, thân là bang chủ tất nhiên những nhân vật đang có mặt trong bữa tiệc đại yến này bất luận họ là Cung Phụng, hộ pháp hoặc là Đường Chủ cũng là người của quý Bang cả. Người xưa có câu làm nghề gì giống nghề đó, tiền bối thân là bang chủ cần nhứt phải làm thế nào để họ phải kính phục tiền bối, chớ tiền bối tuyệt không đời nào làm những việc mờ ám sẽ bị họ xem thường bất phục?

Độc Cô Trí nghe nói giật mình thất kinh, mặt mày biến sắc.

Hạ Hầu Quyên mắt sáng như điện, thần nhiên quét nhìn qua khắp lượt tiếp tục giương mi cười nói:

- Thật ra, nếu như quý bang đã định hạ độc tiểu nữ, chỉ cần hạ thủ ngay ở ngoài Thiên Huyền Cốc cần gì phải hạ thủ tại trong cốc, còn như quý bang chủ định ám hại tiểu nữ, rất có thể hạ thủ tại một nơi kín đáo

không người, tội gì phải hạ thủ ở trước thiên hạ, bởi thế cho nên tiểu nữ đã đắc nhân hòa còn chiếm địa lợi, nên tiểu nữ khỏi lo sợ làm gì cho mất công, đừng nói chi đến quý bang chủ kính tiểu nữ một ly mỹ tửu, ngay đến một ly mã tiền, tiểu nữ cũng lập tức uống hết, quyết không đời nào phải cau mày nghĩ ngợi.

“Lục pháp ma quân” Mao Linh Hòa ha hả cười to:

- Hạ Hầu cô nương khôn khéo quá lẽ, thảo hèn Vũ Văn Sương sư diệt của lão phu đã bị đại bại, nào lão phu cũng xin kính mừng cô nương một ly chứ!

Giữa Hạ Hầu Quyên với Mao Linh Hòa chỉ cách có Đông Môn Liễu và Cao Tùng Tuyền, nên lão vừa nói xong, lập tức giơ tay cầm lấy bình rượu, rót đầy ly cho Hạ Hầu Quyên.

Rượu vừa rót xong, Mao Linh Hòa bèn từ từ uống cạn ly rượu.

Hạ Hầu Quyên cũng nâng ly, nhưng nàng chưa hề đụng môi, trước hết nàng đưa mắt ngắm nghía đối phương giây lát, xong nàng đưa ly rượu lên mũi ngửi thử đi ngửi lại mãi không thôi.

Mao Linh Hòa không vui, kêu to:

- Hạ Hầu cô nương, vừa rồi Đông Môn cung phụng cùng với Độc Cô Bang Chủ kính rượu cô nương, cô nương chỉ cần nâng ly là uống cạn, tại sao bây giờ đến lượt lão phu, cô nương lại rụt rè mãi không chịu uống liền?

Hạ Hầu Quyên vội xua tay ngắt lời:

- Mao ma quân, ma quân không nên trách tiểu nữ, vì tiểu nữ có lý do để chối từ không uống ly rượu này của Ma quân.

Mao Linh Hòa hừ nhạt một tiếng:

- Có lý do cứ việc nói, nếu không người quả xem thường ta rồi!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Nhân đồng sự bất dị, nhân dị sự bất đồng, vì Mao ma quân có một thân phận khác hẳn với nhị vị tiền bối trên, hai bên khác nhau, nên không thể trách được.

Mao Linh Hòa vội ngắt ngang lời Hạ Hầu Quyên, quát mắt kêu to:

- Cái gì là hai bên khác nhau? Khác nhau ở chỗ nào?

Hạ Hầu Quyên chỉ Đông Môn Liễu với Độc Cô Trí, rồi cười hì hì:

- Một vị là “Chỉ Phát Vũ sĩ” danh trấn Trung Nguyên, một vị là Lục Tàn Bang Chủ oai lừng hoàn vũ, họ đều có một thân phận.

Mao Linh Hòa giận quát:

- Bọn họ có thân phận, còn ta không có sao?

Hạ Hầu Quyên vội hỏi:

- Người có thân phận gì?

Mao Linh Hòa không sao nhịn nổi những lời trêu chọc của Hạ Hầu Quyên, lão tức tối cười gằn:

- Ta là một trong Hải Ngoại Tam Ma?

Hạ Hầu Quyên thán nhiên:

- Hải Ngoại Tam Ma đáng bao nhiêu tiền chứ?

Tam Thủ Ma Sư ngồi bên cạnh nổi giận hét lớn:

- Hạ Hầu Quyên, người dám khinh thường. Hạ Hầu Quyên ngắt lời:

- Đây không phải là vấn đề dám hay không dám hoặc khinh thường bởi tiểu nữ nhớ lại việc xảy ra trên Động Đình hồ và trong Thủy Nguyệt Hiên, tiểu nữ đã từng bị Vi Phong với Vũ Văn Sương trước sau hai lần hạ độc hãm hại, bọn họ đều là đệ tử của ma quân mà còn lợi hại như thế huống chi Mao đại ma đầu lại là sư

thức của bọn họ, bảo sao không độc ác hơn họ thập bội sao được. Cổ nhân có câu một lần bị răn cần, mười năm còn sợ giây thừng, đối với ly rượu này trước khi tiểu nữ chưa biếc rõ tình hình ra sao, tiểu nữ uống sao được?

Câu nói móc họng của Hạ Hầu Quyên đã khiến Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa cả hai mặt mày biến sắc, cứng họng nói không ra lời.

Nhưng vừa dứt lời Hạ Hầu Quyên đột nhiên không chút do dự, nâng ly uống cạn..

Mao Linh Hòa cau mày nói:

- Tại sao bây giờ ngươi lại dám uống, bộ ngươi không sợ...

Không để đối phương nói hết, Hạ Hầu Quyên cười lạt đáp:

- Tiểu nữ lại vừa mới sức nghĩ ra một nguyên nhân, đoán chắc ma quân ít ra không dám hạ độc tiểu nữ giữa lúc này.

- Ngươi nói sao?

Hạ Hầu Quyên cười mỉm:

- Nguyên nhân ấy là tiểu nữ vừa nghĩ ra vụ “Hạng Trang múa kiếm, trí tại Bái Công”, mà quân quyết không đời nào thêm hạ thủ tiểu nữ trước để làm hư đại sự.

Mao Linh Hòa trong bụng kinh hoảng, lập tức làm ra vẻ khó hiểu nhìn Hạ Hầu Quyên, lắc đầu nói:

- Tuy đởm thức võ công và tài hùng biện của ngươi đều hơn người một bậc, nhưng câu thí dụ “Hạng Trang múa kiếm, trí tại Bái Công” của ngươi thật không đúng chút nào cả, bữa đại yến hôm nay đâu phải Hồng Môn Yến?

Độc Cô Trí chợt cười hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Nếu thế thì ai là Bái Công trong bữa tiệc hôm nay?

Hạ Hầu Quyên nhìn Đông Môn Liễu, rồi giương mày đáp:

- Còn phải hỏi Bái Công là kẻ đang ngồi ghế cao nhất đấy.

Độc Cô Trí ồ to một tiếng, hỏi tiếp:

- Hạ Hầu cô nương đã nghĩ lầm rồi, Đông Môn thúc phụ, tài nghệ cao thâm tạo hóa, danh trấn càn khôn, nếu người là Bái Công thì ai là Hạng Trang, dám liều lĩnh cả gan múa kiếm trước mặt vị Bái Công này?

Hạ Hầu Quyên lạnh lùng nhìn qua “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền và “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, xong cười lạt đáp:

- Trong khắp hết các nhân vật võ lâm Trung Nguyên, ai không nể sợ uy danh của Chỉ Phát Vũ Sĩ? Nhưng vực ngoại...

Hai chữ “vực ngoại” vừa thoát khỏi miệng Hạ Hầu Quyên, Mao Linh Hòa đã vụt ngắt lời kêu lớn:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương phải đem hai chữ “Hải Ngoại” sửa thành “Vực ngoại”? Cứ nói ngay là cô nương định nghĩ ngờ bọn Hải Ngoại Tam Ma này cho xong chuyện.

Hạ Hầu Quyên gật đầu mỉm cười:

- Nếu ma quân thích nói thẳng, thì tiểu nữ khỏi cần phải phủ nhận làm gì cho mất công.

Cao Tùng Tuyền ngồi cạnh chợt hỏi:

- Bọn ta với Đông Môn cung phụng, đôi bên có thù oán gì đâu, bọn ta cần gì phải hăm dọa người?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Nhất định là có lý do chứ! Đông Môn cung phụng là vũ nội cao nhân, còn quý vị là hải ngoại cao thủ. Người là “Thủ tịch cung phụng” còn chư vị là cung phụng tầm thường, chỉ cần do lòng đố kỵ và lòng bất phục cũng đủ khiến chư vị cần phải ám hại Đông Môn cung phụng cho được mới hả dạ.

Độc Cô Trí bỗng bật cười thành tiếng:

- Hạ Hầu cô nương dám thọc gậy bánh xe, ly gián lực lượng của Lục Tàn Bang sao?

Nhưng này rất tiếc là năm xưa Trương Tử Phòng chỉ cần thổi lên một điệu sáo Sở ca, đánh tan lòng chiến đấu của những Giang Đông đệ tử của Hạng Võ, nhưng cô nương dùng ba tấc lưỡi sắc bén làm tứ đại cung phụng của bốn bang phải thất hòa với nhau..

Nói đến đây, bọn đệ tử đãi tiệc cũng vừa bưng lên một cái bát to có nắp đậy, hơi nóng trong bát tỏa khói nghi ngút và một hương vị ngào ngạt.

Hạ Hầu Quyên trong bụng phập phồng lo sợ không hiểu trong bát này đang đựng món ăn gì! Lúc đó, Độc Cô Trí bỗng nhìn vào cái bát to có đậy nắp, gương mày kêu lớn:

- Hạ Hầu cô nương hãy đoán thử xem trong bát này đựng món ăn gì?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu đáp:

- Không biết!

Độc Cô Trí hai mắt đột xạ tinh quang âm lạnh cười gằn hỏi:

- Chắc Hạ Hầu cô nương không lạ trong đương kim võ lâm những kẻ được hiểu là “Tam kỳ Nhị đế, Nhất tuyệt Lục tàn” là những nhân vật nào chứ?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Việc này không ai không biết “Tam Kỳ” tức là “Quang phục đảo chủ” Vệ tam Dân, Thiên Sơ Túy Đầu Đà, “Ai lao Sơn Quy Ván Bảo Chủ” Bành Ngũ Tiên Sinh, “Nhị Đế” là Tứ nhân thần quân Hồ Ngộ Kỳ, Tam xà ma quân Bốc Ngọc Phong, “Nhất Tuyệt” là Nhất thiếp thân y Diệp Thiên Sĩ, “Lục Tàn” là Độc Cô Bang chủ, Hà đường chủ, Vân đường chủ, Bộc hộ pháp cùng với hai anh em Tư Mã Thông và Tư Mã Minh, tất cả là mười hai người.

Độc Cô Trí lắng lắng nghe xong, đoạn gật đầu:

- Bây giờ phạm vi sẽ được thu hẹp đến một hạn độ nào đấy, món ăn đựng trong bát này sẽ là một trong mười hai người giữa Tam Kỳ Nhị Đế Nhất Tuyệt, Lục Tàn.

Hạ Hầu Quyên nghe nói, trong bụng lại càng thất kinh, nàng nhú chặt đôi mày lo lắng suy nghĩ.

Bởi trong nhóm Tam Kỳ Nhị Đế Nhất Tuyệt Lục Tàn, tất cả có đến mười hai người, nhưng phải trừ đi năm chỉ còn lại bảy người.

Năm người phải trừ đi là Tứ Nhân Thần Quân Hồ Ngộ Kỳ đã chết, Bộc Dương Dũng và Hà Chương Thiên vừa mới rời khỏi đây cùng với Độc Cô Trí và Vân Thiên Lý hiện đang có mặt trong bữa đại yến tiệc này.

Còn lại trong đám bảy người, Tam Kỳ là những vị kỳ hiệp hiếm có trên đời, Nhất Tuyệt là một cái thể thần y, hai nhân vật trong nhóm Vũ Trụ Lục Tàn là Tư Mã Thông với Tư Mã Minh, nay họ đã trở thành hại vị anh hùng đáng kính, có quan hệ chút ít với nàng cho nên Hạ Hầu Quyên thật không muốn bất cứ một ai trong bảy người này phải thọ thảm tử cả.

Duy chỉ có một mình Tam Xà Ma Quân Bốc Ngọc Phong, lão ta chẳng những không có qua liên quan gì với nàng, lão ta lại còn là một nhân vật tà đạo, gây nên nhiều tội ác, nàng nghĩ là lão có chết cũng không đáng tiếc.

Hạ Hầu Quyên nhận xét thật nhanh về những nhân vật võ lâm thành danh ấy, xong nàng liền nhìn vị Bang chủ Lục Tàn Bang chép miệng mở lời:

- Tiểu nữ đoán là.. là...

Độc Cô Trí chợt cười, chặn lời nàng:

- Là ai? Tại sao cô nương không chịu nói ngay, cứ ngập ngừng mãi như thế chứ?

Biết đối phương giở trò khích tướng, Hạ Hầu Quyên vẫn đáp bằng giọng quả quyết:

- Tiểu nữ đoán là Tam Xà Ma Quân Bốc Ngộ Phong!

Nàng vừa trả lời vừa dăm dăm nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Trí để quan sát nhận xét thần sắc của đối phương, xem thử lời đoán của mình có đúng hay không.

Độc Cô Trí bỗng nhếch miệng nở một nụ cười vô cùng bí ẩn rồi gật đầu:

- Hạ Hầu Cô nương thông minh thật! Cô nương đoán trúng lắm đó!

Câu trả lời của Độc Cô Trí không những khiến Hạ Hầu Quyên cảm thấy khoan khoái, ngay đến Bành Bạch Y và La Hương Vân cũng cảm thấy nhẹ hẫng người, hết cả lo âu cho những nhân vật có liên quan mật thiết với mình.

Độc Cô Trí nói xong, liền quay bảo bọn đệ tử hầu tiệc:

- Các người hãy mở nắp bát ra đi! Xong cả rồi!

Bọn đệ tử cúi đầu tuân theo lệnh, liền khúm núm bước lại gần tay mở nắp bát ra.

Một làn khói nóng bốc lên tỏa mùi thơm phức.

Ngay lúc ấy, đột nhiên có tiếng người ngã bịch xuống đất.

Tiếng ngã bịch phát ra ngay phía bên mặt Độc Cô Trí cho nên kẻ ấy không ai khác hơn là “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình người đang giữ chức vụ trọng hệ là một trong Lục Tàn Bang nội tam đường chủ.

Độc Cô Trí nghe tiếng quay lại bảo với Vi Phong__:

- Vi hộ pháp chắc có lẽ Bạch Đường chủ làm việc ngày đêm quá hao lực nên không chịu nổi tử lực. Vi hộ pháp hãy làm ơn đỡ đỡ y về tịnh thất nghỉ ngơi.

Vi Phong mỉm cười gật đầu, lập tức cúi xuống ôm xác Bành Bạch Y bước xuống bình đài, đi thẳng về phía thủy tạ.

Hạ Hầu Quyên biết rõ Bành Bạch Y không đời nào vô nguyên vô cớ, đến nỗi phải hôn mê bất tỉnh như vậy nàng nghĩ chắc có lẽ Độc Cô Trí cố đưa chàng khỏi nơi này, để sắp sửa giở trò gì đây cũng chưa biết chừng.

Nghĩ thế nên bát thức ăn trên bàn có bốc khói thơm ngon tới đâu bảo nàng nếm thử một miếng nàng không dám gấp lấy nữa nữa.

Không những chỉ riêng Hạ Hầu Quyên mà La Hương Vân, Đông Môn Phương cả ba trang tuyệt đại giai nhân không ai dám hạ nữa. Ngay đến cả Đông Môn Liễu, Vân Thiên Lý thậm chí đến “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền trong nhóm Hải Ngoại Tam Ma cũng không muốn nhận lãnh tấm thịnh tình ân cần mời mọc của chủ nhân.

Chỉ riêng có một mình Lục phát ma quân Mao Linh Hòa là hơi bạo gan một chút, nhưng vừa đưa đũa định gấp một miếng nếm thử xem lão chợt trông thấy một người đều không chút động tịnh, ngồi im nhìn trân trân bát thức ăn, lão cũng vội bỏ đũa xuống bàn luôn!

Độc Cô Trí thấy mọi người như vậy thì bật cười ha hả nói:

- Chư vị không thích nếm thử món ăn này để bổn tọa cho chúng đổi món khác nhé.

Nói xong Độc Cô Trí liền sai mấy tên hầu bàn y lệnh đổi thức ăn khác ngay.

Hạ Hầu Quyên trông thấy những người đang ngồi chung bàn với nàng đều là như những tên cái thể ma đầu, công lực tuyệt vời cả, nên tự nàng luôn luôn chú ý đề phòng.

Nàng vừa nghe Độc Cô Trí bảo đổi món ăn khác và chợt thấy cặp mắt sâu hoắm màu bích lục của “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa ẩn hiện tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ bí vô cùng nham hiểm, bất giác nàng giật mình kinh ngạc.

Đoán biết việc này tất có nhiều bí ẩn, Hạ Hầu Quyên lập tức theo dõi hành động của đối phương, hy vọng tìm ra được nguyên nhân.

Ngay khi ấy, quả nhiên bọn đệ tử vừa bưng ra một bát Hồng Thiên Lục Vĩ, hương thơm ngào ngạt.

Mao Linh Hòa chờ Độc Cô Trí vừa giơ đĩa mời khách xong, lão liền hạ đĩa gấp ngay một mảng thơm béo nhất, bỏ tọt vào mồm.

Mao Linh Hòa vừa nhai vừa nhìn Đông Môn Liễu cười nói:

- Đông Môn cung phụng, món Hồng Thiên Lục Vĩ này vừa thơm vừa ngon, tại sao lão cung phụng không ném thử cho biết mùi vị.

Chợt Độc Cô Trí nhìn thẳng ra ngoài bình đài, kêu lớn:

- Vi hộ pháp, hộ pháp đã chuẩn bị xong chưa?

Phía ngoài bình đài có người khẽ dạ, tiếp theo bỗng thấy Vi Phong đang dẫn theo bốn tên đệ tử Lục Tàn Bang bước tới.

Hai tên đệ tử thì khiêng ra một cái bao cột bằng vải đen.

Vi Phong khoác tay ra lệnh, sai bốn tên đệ tử đóng một cái cọc bằng gỗ xuống đất, rồi trói kẻ đang bị nhốt trong bao vào cây cột ấy.

Hạ Hầu Quyên nóng ruột không chịu được, nằng nặc hỏi Độc Cô Trí:

- Độc Cô bang chủ kẻ đang bị trói là ai thế?

Độc Cô Trí cười gằn nói:

- Hạ Hầu cô nương chớ nóng, trong bữa tiệc đại yến hôm nay lão phu có bốn vụ tuyệt đại bí mật cần phải phanh phui ra cho chư vị xem.

Bất đắc dĩ Hạ Hầu Quyên cau mày nói:

- Nếu thế Độc Cô Bang chủ hãy cho biết người đang bị trói trên cột gỗ là ai, xem như là vụ bí mật thứ nhất được chẳng?

Độc Cô Trí gật đầu:

- Như thế cũng được cô nương hãy chờ xem!

Dứt lời lão quay bảo Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ hãy thi triển thử môn độc bộ giang hồ “Tòa Hầu Ngưng Huyết Lương Nghi Khuyên” của đường chủ lột mặt nạ kẻ đang bị trói trên cột cho chư vị xem.

Vân Thiên Lý dạ lớn một tiếng, vội thò tay vào người rút ra hai cái vòng bán nguyệt bằng thép, hình dạng kỳ lạ, rồi mỗi tay cầm một vòng, ngậm vận kinh lực, một trái một phải, linh không phóng ra.

Nghe nói định lột mặt nạ kẻ đang bị trói trên cột Hạ Hầu Quyên lập tức đề phòng, kéo khi nhận ra có hại tới mình, nằng nặc đủ thời giờ ứng phó.

Hóa ra, hai cái vòng bán nguyệt được gọi là “Tòa Hầu Ngưng Huyết Lương Nghi Khuyên” bỗng quay tròn một vòng trên không trung một trái một phải, rồi lại đột nhiên chụp cứng lại với nhau, xoay quanh yết hầu kẻ đang bị bỏ trong bao vải đen, và đang bị trói chặt vào thân cột.

Một tiếng kêu “keng” vang lên! Rõ ràng là hai cái vòng vừa chạm phải nhau, xương cổ người kia bị tiệt đứt làm đôi, nhưng lạ thay là giữa cổ họng nạn nhân không có qua một giọt máu rỉ ra!

Độc Cô Trí kêu lớn:

- Vi hộ pháp hãy mang cái đầu người đến đây!

Vi Phong gật đầu lãnh mạng, liền giơ tay khẽ giật một cái, quả nhiên đầu người đã rời khỏi cổ. Vi Phong liền đặt đầu người vào một khay bằng đồng, bước tới dâng lên Độc Cô Trí.

Hạ Hầu Quyên chứng kiến cảnh này, nàng nghe trống ngực nhảy mạnh. Nhưng bởi giả chân chưa rõ, nên nàng đành phải nhẫn nại đợi chờ.

Độc Cô Trí cười bảo Vi Phong:

- Vi hộ pháp, thi thể không đầu thấy khó xem quá. Vi hộ pháp làm ơn gắn hộ cái đầu người vào tử thi đang bị trôi vào cột gỗ cho đỡ chướng mắt đi!

Vi Phong lại cúi đầu lãnh mạng, xách cái đầu người đặt vào cổ tử thi xong dẫn bọn đệ tử trong bang, thối lui khỏi Thủy Tạ Bình Đài.

44. Nấu Rượu Luận Anh Hùng

Thấy Độc Cô Trí sai tên họ Vi làm những khó hiểu như vậy, Hạ Hầu Quyên sốt ruột hỏi Độc Cô Trí:

- Độc Cô bang chủ, bang chủ làm như thế có dụng ý gì chăng?

Độc Cô Trí đắc ý cười đáp:

- Đây là kiểu “Phụ Tử Dị Đầu” đây cô nương!

Hạ Hầu Quyên đoán không ra, lại hỏi:

- “Phụ Tử Dị Đầu” là thế nào hở Bang chủ?

Độc Cô Trí bỗng sa sầm nét mặt, cười gằn:

- “Phụ Tử Dị Đầu” tức là “Xác con đầu cha” hay là “xác thật đầu giả”! Cô nương hiểu rồi chứ?

La Hương Vân chợt “ồ” khẽ một tiếng rồi cười nói:

- Tiểu nữ nghĩ ra rồi, hóa ra thi thể trên cột là con trai của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong?

Độc Cô Trí nói:

- Không phải!

La Hương Vân ngạc nhiên:

- Một khi đã là đầu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong thì... thừa... như Độc Cô bang chủ vừa nói là “Tử thi phụ đầu” thi thể trên cột kia phải là...

Độc Cô Trí cười lạt, chận lời:

- Chư vị cho rằng đây là đầu lâu của “Tam Xà Ma Quân” Bốc Ngọc Phong chăng?

Đông Môn Liễu mỉm cười lên tiếng:

- Lão phu nghĩ Bốc Ngọc Phong là tên khôn lanh mưu trí nên lão phu không tin đã bị lọt vào tay ta?

Đông Môn Phương ngồi bên cạnh cũng xen vào hỏi:

- Độc Cô bang chủ đã nói như thế thì cái đầu kia là của ai?

Đông Môn Liễu cười bảo Độc Cô Trí:

- Độc Cô hiền đệ nói đi nói lại mãi vẫn chưa nói rõ thân phận lai lịch của thi thể và đầu người kia, làm không ai hiểu gì cả. Vậy hiền đệ cứ nói toạc ra đi, còn đợi chờ gì.

Độc Cô Trí vẫn không nghe lão vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ đã bảo hai vụ bí mật về đầu người và thi thể này lưu lại đến giờ chót, lát nữa thế nào chư vị cũng sẽ rõ, chư vị cứ việc yên tâm.

Đông Môn Liễu sẽ cau mày rồi cười nói:

- Nếu thế hiền đệ hãy tuyên bố hai vụ bí mật thứ tư cho mọi người nghe trước đi.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói thế liền quét cặp thần quang sáng rực long lanh nhìn qua khắp nơi rồi lớn tiếng hỏi:

- Chắc chư vị đều biết trong đời Tam quốc có một đoạn cổ sự kêu là “Thanh mai nấu rượu luận anh hùng” chứ?

Mao Linh Hòa chợt lên tiếng hỏi:

- Độc Cô bang chủ hôm nay muốn đàm luận về anh hùng à?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Ngày xưa là “Thanh mai nấu rượu luận anh hùng”, còn hôm nay là “Xác người nấu rượu luận anh hùng”. Nhưng dù xưa hay nay vẫn đều được cả chứ?

Hạ Hầu Uyên nhìn sững Độc Cô Trí, trong bụng rất khó chịu, nhưng cũng cố tươi cười hỏi:

- Luận “gian hùng” có lẽ nhiều thú vị hơn luận “anh hùng” đấy bang chủ. Nhưng không hiểu Độc Cô bang chủ định luận như thế nào?

Độc Cô Trí biết Hạ Hầu Uyên xỏ xiên khéo, nhưng vốn thâm hiểm, lão không để lộ sát khí ra mặt, mà cười lạt đáp:

- Lão phu sẽ lật tẩy hai vụ bí mật để chứng minh ai là đại gian hùng của đương thế võ lâm!

Mao Linh Hòa đảo nhanh đôi nhãn quang màu Bích lục, rồi nâng ly rượu uống hết phân nửa, đoạn cười khanh khách hỏi:

- Độc Cô bang chủ cho rằng trong đương thế võ lâm có hai tên đại gian hùng?

Độc Cô Trí khẽ gật đầu:

- Phải! Lão phu hoàn toàn đồng ý với Tào Mạnh Đức trong khi nấu rượu luận anh hùng.

Mao Linh Hòa ngạc nhiên:

- Thế bang chủ cho ai là hai tên đại gian hùng trong đương thế võ lâm?

Độc Cô Trí lạnh lùng nhìn Mao Linh Hòa:

- Là Sư Ma với ta chứ còn ai vào đấy nữa!

Mao Linh Hòa nghe nói lại càng ngạc nhiên. Còn Đông Môn Liễu thì hứ to một tiếng, ngoảnh mặt nhanh sang hướng khác.

Vừa ngạc nhiên xong, Mao Linh Hòa bỗng khoác tay lia lịa, ha hả cười lớn:

- Độc Cô bang chủ đã nói quá lời, bang chủ trí tuệ trác tuyệt thống lãnh quần luân, không bao lâu nữa sẽ thành thiên hạ võ lâm bá chủ như thế mới đáng mặt là đại gian hùng chứ còn Mao Linh Hòa này thì có tài đức gì...

Không để cho họ Mao nói hết, Độc Cô Trí vội ngắt lời cười nửa miệng:

- Mao cung phụng không quá tự khiêm nhường đấy chứ? Được để lão phu nói lên mấy điểm chứng minh Mao cung phụng đáng mặt là một đại gian hùng nhé!

Mao Linh Hòa vụt biến sắc, trong khi Độc Cô Trí vẫn thản nhiên nhìn Đông Môn Liễu mỉm cười nói:

- Đông Môn thúc phụ vừa rồi có ném ra được trong món “Hong Thiên Lục Vị” có chất độc hay không?

Đông Môn Liễu lắc đầu:

- Không!

Độc Cô Trí cười:

- Đúng như thế, quả thật không có qua tý gì là độc cả, nhưng món ăn vô độc ấy những người khác có thể yên trí hưởng thụ, duy chỉ có một mình Đông Môn thúc phụ không thể nào ăn được.

Mao Linh Hòa lại càng biến sắc hơn.

Đông Môn Liễu không hiểu đầu đuôi cau mày hỏi:

- Tại sao Độc Cô hiền điệt lại nói như thế, không lẽ da dầy của ta không tốt bằng người khác?

Độc Cô Trí phì cười:

- Hai môn “Nội Ngũ Hành” với “Ngoại Ngũ Hành” công lực của thúc phụ đều đạt đến mức lư hỏa thuần thanh có thể bảo rằng tạng phủ của thúc phụ còn cứng rắn hơn thép nữa đấy.

Đông Môn Liễu hào tình bộc phát, lão cười lớn:

- Độc Cô hiền điệt này, hiền điệt càng nói càng khiến chú điên đầu thêm, không lẽ tạng phủ cứng như sắt thép của chú không tiêu hóa nổi món “Hồng Thiêu Lục Vĩ”?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Đừng nói là tạng phủ chỉ cứng như thép của thúc phụ ngay như tạng phủ của thúc phụ có bằng thứ gì cứng hơn sắt thép cũng không tiêu hóa thứ độc môn kỳ độc ấy nổi như thường.

Đông Môn Liễu lại càng ngẩn người ra, lão nghe nói thế có ý không vui:

- Tại sao hiền điệt cứ nói quanh nói quẩn mãi như thế, coi phải vừa rồi hiền điệt có nói trong món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” này không có chất độc không?

Độc Cô Trí gật đầu:

- Món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” quả thật không có chất độc nhưng trước khi thúc phụ ăn món này, thúc phụ đã bị trúng độc được khác.

Khi ấy “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa với “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền bỗng đưa mắt nhìn nhau, cả hai định rời khỏi bàn tiệc ngay lập tức.

Nhưng Độc Cô Trí nào phải tay vừa, lão ma đầu đã nhìn thấu tâm can của Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền nên lập tức nói lớn:

- Mao cung phụng và Cao cung phụng hà tất phải rời khỏi bàn tiệc làm gì, bộ nhị vị không định nghe hết câu chuyện “Nấu rượu luận anh hùng” của bốn tọa sao?

Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền nghe nói đến sừng sùng đỏ mặt. Nhưng cả hai đều cho rằng dù sao Đông Môn Liễu cũng đã bị trúng độc thụ chế, nếu không may có gì xảy ra đi nữa, cũng không có ai hiện đang có mặt tại đây đáng phải lo ngại, nên cả hai đều mỉm cười trấn tĩnh cười đáp:

- Bang chủ có tính đa nghi đấy thôi, chứ thực ra hai anh em chúng tôi đang muốn nghe hết câu chuyện “Giang hùng cao luận” của bang chủ lắm chứ, lẽ nào lại đột nhiên bỏ đi?

Độc Cô Trí bỗng cười lật một tiếng quay hỏi Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ, “Tu La Thất Tuyệt Mãng” và “Càng Cương Độc Hỏa Lôi” ở xung quanh thủy tạ bình đài này đã được bố trí sẵn sàng chưa?

Vân Thiên Lý vội đáp:

- Dạ thưa bang chủ đã bố trí xong xuôi rồi.

Độc Cô Trí gần giọng nói lớn:

- Bắt đầu từ giờ phút này, trừ phi có lệnh của bốn tọa, còn tất cả không ai được phép rời khỏi bàn tiệc. Nếu ai vi phạm, Vân đường chủ sẽ dùng “Tu La Thất Tuyệt Mãng” vây khốn người ấy, rồi lập tức phát động “Càng Cương Độc Hỏa Lôi” đánh nát tan ra tro bụi cho bốn tọa khỏi cần đợi lệnh nghe chưa?

Vân Thiên Lý ứng tiếng lãnh mạng trong khi Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền biến sắc không yên.

Ngay đến Đông Môn Liễu cũng phải cau mày nhìn hỏi Độc Cô Trí:

- Độc Cô hiền diệt, theo lời hiền diệt thì trong người chú đã bị trúng độc từ trước, không thể ăn món “Hồng Thiêu Lục Vĩ”.

Độc Cô Trí mỉm cười gật đầu:

- Thúc phụ đã bị trúng phải thứ “Lưỡng đoạn vô hình độc” vô cùng lợi hại.

Đông Môn Liễu nói:

- Tên “Lưỡng đoạn vô hình độc” sao nghe thật lạ tai, đây là lần đầu chú mới nghe nói tới.

Độc Cô Trí liếc nhanh “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa nhếch miệng nở một nụ cười hiểm độc đoạn gần giọng nói:

- “Lưỡng đoạn vô hình độc” tức là phải thi triển trước sau hai giai đoạn, giai đoạn thứ nhất vô tình vô sắc vị, có thể khiến kẻ bị trúng độc u mê không hay biết gì cả, do đó chất độc sẽ tiềm tàng trong nội thể.

Đông Môn Liễu lập tức hỏi nhanh:

- Còn giai đoạn thứ nhì thì sao?

Độc Cô Trí đáp:

- Giai đoạn thứ nhì là tìm cách dụ phát kỳ độc dự tàng ở giai đoạn thứ nhất, mà không cần phải dùng tới thuốc nghĩa là kẻ bị ngộ độc chỉ ăn một thức ăn hoặc uống một thứ thức uống nào có đặc tính dụ độc là được. Thúc phụ công nhận thứ “Lưỡng đoạn vô hình” độc là cao minh không?

Đông Môn Liễu bỗng xéch ngược mày quắc mắt và sa sầm mặt hỏi Độc Cô Trí:

- Người đã biết ta bị trúng kỳ độc, phải kiên cử cẩn thận, tạo sao người còn chuẩn bị môn “Hồng Thiêu Lục Vĩ” này cho bữa đại yến hôm nay chứ?

Tuy thấy Đông Môn Liễu đã nổi giận đùng đùng, nhưng Độc Cô Trí vẫn thản nhiên không chút e ngại, lão ma đầu họ Độc Cô bình tĩnh đáp:

- Thúc phụ hãy bình tâm nghe cháu nói, không phải tự ý cháu bày ra món ăn ấy, mà do Ma cung phụng sắp đặt sẵn cả đấy. Nhân tiện bốn cung có sẵn được con nai tại Đồng Bách Sơn, Mao cung phụng bảo rất ưa thích món “Hồng Thiêu Lục Vĩ” nên đã căn dặn nhà bếp trước, cháu là chủ nhân không lẽ lại đi từ chối, không làm vừa sở thích của khách?

Đông Môn Liễu nghe ra, liền quắc mắt nhìn thẳng vào Mao Linh Hòa quát hỏi:

- Tên họ Mao kia người định giở trò gì với ta đây?

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân ngồi yên để ý theo dõi tình thế, đến đây cả hai nàng vừa mừng vừa lo sợ.

Cả hai mừng vì nơi đây sẽ có nhiều trò hay mới lạ diễn ra. Và họ lo sợ bởi họ đang ở trong vòng vây của địch, cục diện khẩn trương trước mắt rồi không hiểu sẽ diễn biến đến đâu?

Đang khi hai nàng hoang mang hồi hộp, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa bỗng cười một tiếng đáp lớn:

- Người dùng chữ “giở trò” với ta có hơi nặng lời đấy. Sự thật ta chỉ muốn thử xem “Chỉ Phất Vũ Sĩ” của Trung Nguyên võ lâm có được bao nhiêu bản lĩnh mà Độc Cô bang chủ phải tôn xưng là “Thủ tịch cung phụng” thôi!

Mao Linh Hòa thấy chuyện bí mật của mình đã bị Độc Cô Trí biết r, nên lão đánh liều làm ra vẻ quang minh chính đại, tự nhận việc làm của mình.

Đông Môn Liễu nghe đối phương nói thế trong bụng hết sức giận dữ, nhưng biết giận trong lúc này bất lợi, nên lão cố nhịn nhục, gượng bình tĩnh hỏi:

- Đông Môn Liễu này chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, không có qua chút thực học, lại càng kém thủ đoạn ám tiên hại người. Bây giờ ta muốn hỏi người giai đoạn thứ nhất của “Lưỡng đoạn vô hình độc”, người đã thi triển lúc nào và tại đâu, người có thể cho ta biết được không?

Mao Linh Hòa chưa kịp trả lời Độc Cô Trí bỗng nói:

- Bộ thúc phụ đã quên mất cái ấn “Hán Võ Hương Hầu” rồi sao?

Đông Môn Liễu sực nhớ ra vụt kêu lên:

- Hừm! Hóa ra chất độc đã bôi trước vào chiếc ấn. Mao Linh Hòa, sao người quỷ quyết độc ác thật!

Mao Linh Hòa cười khanh khách:

- Bộ vừa rồi lão cung phụng không nhớ Độc Cô bang chủ có nói câu: “Sư quân với Tháo” sao? Nếu Mao Linh Hòa này không có chút thủ đoạn như thế này thì làm thế nào có thể được Độc Cô bang chủ ngợi khen là một trong hai kẻ gian hùng giữa tiệc đại yến nấu rượu luận anh hùng một cách vinh hạnh như vậy?

Đông Môn Liễu gằn tiếng quát:

- Mao Linh Hòa, người thật là tên ác gian khốn nạn!

Mao Linh Hòa cười lạt:

- Đông Môn Liễu, hiện giờ kỳ độc trong người đang dần dần bộc phát, có lẽ chỉ còn độ một quãng thời gian ngắn chừng uống xong ly trà nóng, ruột gan của người sẽ nát tan! Tại sao người còn không chịu lay lục cúi đầu chịu phục ta.

Đông Môn Liễu quát lớn:

- Khốn nạn, người là gì để ta phải lay lục người?

Mao Linh Hòa bỗng cười ha hả, rồi nhìn quanh khắp lượt nói lớn:

- Không những chỉ một mình người, ngay cả toàn thể Lục Tàn Bang trong Thiên Huyền Cốc này cũng phải phục tùng mệnh lệnh của ta từ giờ này.

Độc Cô Trí nhìn Mao Linh Hòa, nhưng thần nhiên cười hỏi:

- Mao cung phụng, câu “Lục Tàn Bang trong Thiên Huyền Cốc”, cung phụng vừa nói nghĩa là thế nào?

Mao Linh Hòa cười giọng âm lạnh:

- Độc Cô bang chủ là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, có lẽ nào bang chủ không hiểu ý nghĩa câu nói của ta sao?

Độc Cô Trí không nổi giận, trái lại vẫn bình thản như thường:

- Lão phu thân là nhất bang chi chủ, nên phải tôn kính Mao cung phụng, còn nếu bảo rằng lão phu phải phục tùng mệnh lệnh của Mao cung phụng, như thế không sợ thái quá sao?

Mao Linh Hòa cười gằn:

- Độc Cô bang chủ không nghĩ thử xem bọn “Hải Ngoại Tam Ma” với thất đệ tử, muốn sáng lập một “đại phái” lực lượng hùng hậu có dư, tội gì phải làm mọi cho kẻ khác, giữ chức “cung phụng” và “hộ pháp”?...

Độc Cô Trí mặt vẫn lạnh lùng, lão cất tiếng hỏi:

- Bọn người một khi không muốn làm mọi cho kẻ khác, thế bọn người định đến đây làm gì?

Mao Linh Hòa đáp:

- Lý do hết sức dễ hiểu là anh em bọn ta ở hải ngoại quá lâu, đối với Trung Nguyên võ lâm rất xa lạ nên mới định tìm cơ hội tìm hiểu rõ hơn, hai vì sáng nghiệp khó khăn, trừ nhân hòa ra còn cần địa lợi. Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc của bọn người đã nhờ thiên nhiên lại thêm nhân lực, biến thành một nơi sở tại hết sức lý tưởng đối với bọn ta.

Độc Cô Trí bật cười khó hiểu:

- Thế ra chính lão phu là kẻ đã đem cướp vào nhà?

Mao Linh Hòa thấy Độc Cô Trí cười nói như vậy trong khi đáng lẽ ra lão không thể cười nổi nên bụng bắt đầu sinh nghi.

Mao Linh Hòa cau mày trầm suy nghĩ giây lát nhưng vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân tạo sao Độc Cô Trí lại cười nên gương bình tĩnh lựa lời nói:

- Độc Cô bang chủ đang có bệnh bang chủ nên tỉnh dưỡng không nên quá sức lao lực tranh hùng tranh bá với võ lâm làm gì. Bang chủ nên nhường lại cơ nghiệp cho anh em bọn này chấp chưởng dùm. Mao Linh Hòa này hứa sẽ không được động tới một sợi tóc của bang chủ và xin tôn bang chủ chức “Thủ tịch cung phụng”, bang chủ nghĩ sao?

Độc Cô Trí nhếch mép cười nhạt:

- Mao cung phụng nên hiểu rằng, ngay đến người thường họ cũng không nỡ bỏ mất cơ nghiệp nữa là một kẻ tàn phế này đã phí tận khổ tâm mới dựng nên. Chẳng lẽ chỉ một lời nói tầm thường mà ta cam tâm nhường lại cả một cơ nghiệp vĩ đại sao?

Mao Linh Hòa chưa kịp trả lời, Cao Tùng Tuyền vội cười gần xen vào:

- Độc Cô bang chủ đã phí tận tâm huyết kinh doanh “Thiên Huyền” “Thiên Kỳ” lưỡng cốc, khai sáng bốn bang, tự nhiên không chịu biếu không cho người khác. Nhưng nếu đem “tính mạng” và “sự nghiệp” ra so sánh, tự nhiên tính mạng vẫn trọng hơn, bang chủ nghĩ thế nào?

Độc Cô Trí “ồ” to một tiếng, bình tĩnh cười nói:

- Ta đã hiểu rồi, Cao cung phụng muốn nói ta không thể không tuân lệnh đem cơ nghiệp của Lục Tàn Bang phụng dâng cho cung phụng, nếu không ta sẽ bị mạng vong vì môn kỳ độc...

Cao Tùng Tuyền bỗng xéch ngược đôi mày, huênh hoang tự đắc cười to ngắt lời:

- Độc Cô bang chủ nên chừa câu “sẽ bị mạng vong vì môn kỳ độc” thành “đã bị trúng độc và tất sẽ mạng vong” có lẽ đúng hơn!

Toàn thể quần hùng nghe Cao Tùng Tuyền nói thế đều thất kinh, trong khi Độc Cô Trí mắt rực tinh quang xạ thẳng vào mặt Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền trầm giọng hỏi:

- Mao cung phụng với Cao cung phụng nói rằng bốn bang chủ đã bị trúng độc?

Mao Linh Hòa đắc ý, gật đầu:

- Phải, Độc Cô bang chủ còn nhớ khi bọn này vừa vào đến Thiên Huyền Cốc, được gặp Độc Cô bang chủ lần đầu không?

- Ta nhớ chứ! Khi ấy ta vì muốn tôn kính các người nên ta mới phá lệ ra tận ngoài “Thiên Kỳ Lâm” nghênh đón, và còn đứng trong Thiên Huyền Cốc thiết yến tẩy trần cho các người nữa.

Mao Linh Hòa cười ngắt, gương mi nói lớn:

- Không dấu gì Độc Cô bang chủ, khi ấy lão phu có dấu sẵn thuốc độc vào ống tay áo rồi, chỉ cần nhân lúc kính tửu, ngấm vận nội công bí mật búng độc phấn bay tan trong không khí, bang chủ ắt sẽ ngửi phải chất kỳ độc vào lỗ mũi và thuốc độc đã ngấm hết vào bụng bang chủ ngay. Và bây giờ thì thực sự Độc Cô bang chủ đã ngộ độc rồi đó.

Độc Cô Trí thần sắc trấn động, cau mày hỏi:

- Các người từ hải ngoại xa xôi đến đây, đã được ta cho người mời đến đây một cách chân thành, tạo sao khi vừa gặp mặt các người đã hạ thủ ngay lập tức chứ?

Mao Linh Hòa cười đáp:

- Vì trong buổi sơ kiến của đôi bên, Độc Cô bang chủ không kịp đề phòng, nên bọn này mới thừa cơ hạ độc dễ dàng hơn.

Độc Cô Trí hỏi:

- Môn kỳ độc mà ta đã trúng phải cần vật gì mới có thể dụ phát được?

Mao Linh Hòa nhìn Đông Môn Liễu ngạo nghễ đáp:

- Cũng là môn “Hồng Thiêu Lục Vĩ”. Nói cách khác hai chú cháu của Độc Cô bang chủ cũng cùng một số phận như nhau nếu bang chủ không chịu ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của bọn này, trong chốc lát bang chủ sẽ bị đứt ruột đứt gan chết tươi tại chỗ ngay.

Đến đây Đông Môn Liễu không sao nhịn nổi, liền trợn mắt hét lớn:

- Mao Linh Hòa, tên cầu tặc sao ngươi dè tiện vô liêm sỉ như thế?

Dứt lời Đông Môn Liễu phất mạnh ống tay áo, phóng ra một luồng kinh khí tấn công.

Mao Linh Hòa một cú tưởng Đông Môn Liễu vì độc lực sắp phát bây giờ nội lực nan tụ, hai lão không ngờ đối phương còn dám cường ngạnh nên trong khi bất thần lão chỉ còn cách huy ống tay áo lên đón đỡ.

Thật ra tài nghệ của đôi bên không cách xa nhau mấy. Nhưng một bên trong lúc nổi giận đánh hết sức lực, còn một phía lúc ý y bất ngờ, lật đật đón đỡ, nên sự cách biệt của đôi bên phải chênh lệch nhau.

Bởi vậy, lập tức “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa kêu “hự” một tiếng, cả những lần ghé bị Đông Môn Liễu đánh văng lộn tròn mấy vòng ngã ra mặt đất.

Mao Linh Hòa vội uốn lưng đứng ngay dậy, mớ tóc màu lục rối tung, dựng ngược cả lên trời, mặt lão đỏ như gấc chín, thần thái hung bạo chỉ thẳng vào mặt Đông Môn Liễu quát lớn:

- Đông Môn lão cầu, cái chết đã gần đến trước mắt, ngươi còn dám hung hăng nữa sao.

Lát nữa ta sẽ đem ngươi...

- Ha... ha ha ha....

Mao Linh Hòa chưa dứt lời, trong bàn tiệc bỗng phát ra một chuỗi cười ha hả.

Kể vừa cười lật, không phải Đông Môn Liễu mà là Độc Cô Trí.

Theo tình hình thì hiện giờ thì Độc Cô Trí đáng lý ra phải tức tối phát khóc mới đúng, nhưng lão ta lại cười, cười một cách âm độc khiến Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa và cả Đông Môn Liễu phải ngẩn người kinh ngạc.

Độc Cô Trí cười xong, lão hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu cô nương, cô còn nhớ vừa rồi lão phu có nói bọn mình đang làm gì tại đây không?

Không chút suy nghĩ, Hạ Hầu Quyên đáp ngay:

- Nấu rượu luận anh hùng.

Độc Cô Trí hỏi tiếp:

- Theo ý Hạ Hầu cô nương, dương thế gian hùng phải tôn ai trước nhất?

Hạ Hầu Quyên lại ứng tiếng đáp:

- Câu “Sư quân với Tháo” hồi nãy hình như hơi đúng, nhưng câu “Độc Cô Mạnh Đức” bây giờ đã gần xa sự thật.

Độc Cô Trí cười ha hả:

- Hạ Hầu cô nương biết một mà không biết hai, cô nương đoán lầm rồi, “Mao sư quân” chỉ chiếm được nội một chữ “gian” chứ không đáng xưng “hùng” mà ngay đến cả “gian” cũng còn thua lão phu, bởi thế muốn luận về dương thế võ lâm “đệ nhất gian hùng”, phi Độc Cô Mạnh Đức này mặc thuộc.

Mao Linh Hòa bắt phục, đổi cách xưng hô, giận dữ quát:

- Độc Cô Trí, tạo sao ngươi biết ta không bằng ngươi chứ?

Độc Cô Trí lạnh lùng gằn giọng:

- Ngươi chỉ là dụng độc chuyên gia, còn ta là tổ tôn của những kẻ dụng độc, sao ta lại không biết. Hừm! Ngươi cứ ngỡ rằng ta đã bị trúng độc từ lâu rồi phải không? Ngươi lầm!

Người biết đâu được ta đã phòng bị ngửi trước một thứ giải độc đạo của ta trước khi bày tiệc tẩy trần để nghênh tiếp bọn Hải Ngoại Tam Ma các người.

Mao Linh Hòa với Cao Tùng Tuyền nghe nói vụt biến sắc. Đông Môn Liễu, Đông Môn Phương với bọn Vân Thiên Lý đều cảm thấy yên tâm.

La Hương Vân bỗng hỏi xen vào:

- Độc Cô bang chủ làm thế nào bang chủ có biết trước mà phòng bị bọn Hải Ngoại Tam Ma một cách tài tình như vậy?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Dụng thi sự cần phải hiểu rõ rành mạch người và việc mới có thể chỉ huy theo ý muốn của mình chứ. Một khi lão phu đã sai người đi thỉnh chúng đến đây tham gia Lục Tàn Bang, tất nhiên lão phu đã biết trước có tên “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa rất tài giỏi về môn dụng độc, đồng thời cũng là một nhân vật tâm cơ xảo quyệt đáng để ý chứ.

Mao Linh Hòa kêu “hừ” giọng mũi một tiếng lờm Độc Cô Trí không nháy mắt.

Độc Cô Trí mỉm cười nói:

- Mao Linh Hòa, người đừng nóng nảy làm gì, hãy cố nuốt giận để nghe ta nói tiếp, vì người sẽ còn phải tức giận nhiều nữa kìa.

Mao Linh Hòa quát lớn:

- Người cứ việc nói tiếp đi. Ta chờ nghe đó!

Độc Cô Trí cười hì hì nói:

- Thế thì bọn người hãy lắng nghe ta nói. Không những ta không bị trúng độc, mà ta còn bơi lén vào ghé và dưa ly chén của bọn Hải Ngoại Tam Ma và thất đại đệ tử của bọn người một thứ độc vô hình vô sắc, lợi hại còn hơn thứ độc được của bọn người thập bội.

Mao Linh Hòa và Cao Tùng Tuyền đã biến sắc càng biến sắc thêm, cả hai vội vận khí hành công bí mật xem xét cơ thể mình có bị trúng độc thật không?

Độc Cô Trí biết thế vội lắc đầu cười nói:

- Bọn người bắt tất phải hành công xem dò làm gì nếu như bọn người có cảm giác trước khi chất độc dụ phát ta đâu dám tự xưng là “Dụng độc tổ tông” nữa?

Cao Tùng Tuyền quát lớn:

- Độc Cô Trí hạ độc bọn ta với dụng ý gì?

Độc Cô Trí đáp:

- Bọn người cứ việc yên tâm ta không muốn giết bọn người, chỉ cốt ý lợi dụng bọn người.

Nếu không đến lúc “Bàn Nhược Am Chủ”, “Kim Tiển Túy Ông” kéo đến phá nát Lục Tàn Bang thử hỏi một vị bang chủ bán thân bất động như ta, biết đối địch với bọn tuyệt thế cao nhân ấy bằng cách nào chứ?

Nói đến đây Độc Cô Trí ngừng lại rồi cười giọng âm lại nói tiếp:

- Ở đời những kẻ nuôi hổ giữ nhà dễ bị hổ phản phúc cắn lại lắm, dùng tới chút ít cân não, buộc mãnh hổ phải kiên sợ oai chủ và ngoan ngoãn phục tùng chủ nhân.

Mao Linh Hòa lờm Độc Cô Trí cười gằn:

- Độc Cô Trí, người lợi hại, may mắn thoát nạn, nhưng Đông Môn Liễu “Thủ tịch cung phụng” của người dấu sao cũng đã bị trúng phải kỳ độc của ta rồi, bây giờ ta muốn đôi bên trao đổi thuốc giải độc xong sẽ tranh hùng với nhau một trận quyết liệt xem ai thua ai được, người nghĩ sao?

Độc Cô Trí lắc đầu cười nói:

- Sao người dám mơ tưởng như vậy, chính Đông Môn thúc phụ của ta cũng chưa bị trúng độc của người kia mà...

Mao Linh Hòa không tin, hét lớn:

- Sao người biết! Rõ ràng lão ta đã cầm lấy chiếc ấn “Hán Võ Vương Hầu” lật qua lật lại xem mãi không thôi, lão ta lại còn dùng sức bóp nát chiếc ấn ra, tạo sao người dám bảo lão ta chưa hề bị trúng độc?

Độc Cô Trí cười khanh khách đột nhiên nhìn sang Vân Thiên Lý, trầm tiếng ra lệnh:

- Hãy nổi trống lên cho ta!

Vân Thiên Lý liền giơ tay ra hiệu. Lập tức phía ngoài “Thủy Tạ Bình Đài” vang lên tiếng trống tung, tung...

Tiếng trống mỗi lúc mỗi nhanh, chừng dứt ba hồi “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Pháp Ma Quân” Mao Linh Hòa và “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương mặt mày đều biến sắc.

Bốn người đều cảm thấy như trong bụng mình có vật gì bò khó chịu vô cùng. Cứ tiếng trống càng thúc nhanh, nó bò càng lẹ hơn, khiến ai nấy đều nhăn mặt khổ sở.

Độc Cô Trí đoán biết bọn họ đã hiểu rõ lợi hại rồi liền ra lệnh ngay cho Vân Thiên Lý ngừng trống.

Độc Cô Trí đắc ý cười vang lên:

- Loại trùng độc này còn lợi hại hơn thứ trùng độc của người Liêu thường hay xử dụng ta đã tốn tiền công phu mới tìm ra được một trăm lẻ tám con “Thiên bài độc khiết” để luyện ra thứ kỳ độc này đây.

Đông Môn Liễu quát cặp mắt rực lửa, nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Trí, quát lớn:

- Độc Cô Trí, người... người cũng nỡ dùng trùng độc hãm hại ta nữa sao?

Độc Cô Trí cúi đầu tùm tùm cười đáp:

- Cũng may là thúc phụ đã bị trúng trùng độc trước, trong mình tự phát sức đề kháng những chất độc khác, nếu không thúc phụ đã bị bỏ mạng bởi âm mưu sâu độc của Mao cung phụng rồi đây.

Đông Môn Liễu chưa hết giận, chỉ tay điểm vào mặt Độc Cô Trí:

- Độc...

Bằng một thần thái hết sức an nhàn Độc Cô Trí tiếp lời cười nói:

- Đông Môn thúc phụ chó nên nổi giận. “Thiên Bài Độc Khiết Ác Tùng” một khi đã phát ra thì thần tiên cũng khó chữa khỏi nữa đây!

Đông Môn Liễu giận quát:

- Ta đâu sợ...

Không chờ cho Đông Môn Liễu nói hết, Độc Cô Trí vội chặn lời nói:

- Dẫu cho công lực của thúc phụ cao siêu và thúc phụ có không sợ trúng độc đi nữa cũng còn Đông Môn Phương biểu muội, biểu muội tuổi còn trẻ, nếu không may bị oan thác, thúc phụ tất sẽ đau đớn ôm hận suốt đời.

Mấy câu nói vừa qua của Độc Cô Trí còn lợi hại hơn bất cứ thứ trùng độc nào trăm ngàn lần. Thật vậy Đông Môn Liễu vội liếc nhìn con gái lão và thất thanh thở dài, nhẹ khí anh hùng lập tức tiêu tan.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đều cảm thấy kinh tâm, động phách khâm phục Lục Tàn Bang chủ Độc Cô Trí tâm kế độc ác thủ đoạn xảo quyệt đáng mặt đệ nhất gian hùng trong đương thế võ lâm. Trong khi Đông Môn Liễu lo sợ cho con gái thì Đông Môn Phương bỗng dựng ngược mày liễu nói lớn:

- Gia gia không nên vì con mà sợ sệt chi cả, gia gia cứ việc hạ thủ giết chết tên khốn nạn Độc Cô Trí đi... con... con không cần có một biểu huynh vô tình vô nghĩa như hần.

Đông Môn Liễu đời nào chịu nghe, tuy lão giận tím ruột nhưng phải lắc đầu lia lịa.

Đồng Môn Phương tính nóng như lửa nàg vựt la lớn:

- Nếu gia gia không chịu động thủ con sẽ động thủ một mình...

Nàng vừa nói vừa đứng phắt dậy định nhảy xổ vào tấn công Độc Cô Trí.

Nhưng Đồng Môn Liễu đã kịp thời ra tay phóng ngay một đạo chỉ phong vào giữa lưng con gái lão.

Đồng Môn Phương kêu hự một tiếng ngã vật ngay xuống ghế.

Đồng Môn Liễu cố hết sức nén giận, lấy lại thần sắc chính thường thản nhiên hỏi Độc Cô Trí:

- Độc Cô Trí, tạo sao khi không người lại hạ trùng độc chứ, người làm thế với mục đích gì?

Độc Cô Trí đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân lạnh lùng đáp:

- Theo tin tình báo chính xác thì song phương của Hạ Hầu cô nương là “Bàn Nhược Am Chủ” và bá phụ của La cô nương là “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng đã cùng với đám cao thủ tài ba nhất của đương thế võ lâm đang có mặt tại xung quanh Đồng Bách Sơn định công phá Lục Tàn Bang ra tro bụi nên buộc lòng cháu phải ra tay trước cầm chân thúc phụ giúp cho một tay.

Nói tới đó, Độc Cô Trí cười nói tiếp:

- Sau khi hay tin đó, thú thật với thúc phụ là cháu hơi lo và cũng có phần phấn khởi nữa.

Hạ Hầu Quyên nghe Độc Cô Trí nói đã hay tin ân sư mình đã có mặt tại đây, nàng hết sức phục tài lợi hại của họ Độc Cô.

Nàng nghe Độc Cô Trí nói thêm là lão lo lắng nhưng lại phấn khởi, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao bang chủ phấn khởi khi hay tin ân sư tiện nữ và bá phụ của La cô nương đã tới đây chứ?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Không phấn khởi sao được, trong khi nguyện vọng duy nhất trong đời lão phu là đem tấm thân tàn phế này ra đánh bại cử thế quần hùng, độc chiếm võ lâm và làm bá chủ, nhưng lão phu lại không thể đi tìm kiếm từng người một để giao đấu. Giờ bọn họ khi không lại kéo nhau đến đây, không khác gì đã tự đem thân vào lưới, như thế có phải là trời đã chiều lòng lão phu rồi không?

Hạ Hầu Quyên cười lạt:

- Bang chủ đừng quá tự phụ như thế biết đâu phen này bát hoang quần hiệp sẽ vì chính nghĩa phá tan sào huyệt.

Độc Cô Trí không quan tâm đến câu nói của Hạ Hầu Quyên, lão bình tĩnh đáp:

- Binh đến tướng đỡ, nước đến đắp đê, lão phu sợ gì việc đó!

La Hương Vân cười lạt lên tiếng:

- Bang chủ thật không biết trời cao đất rộng là gì. Một kẻ tàn phế như bang chủ làm sao đủ sức để chống đối với bá phụ của tiện nữ là “Kim Tiền Túy Ông” hoặc với “Bàn Nhược Am Chủ” Hối đại sư?

Độc Cô Trí bật cười ngạo nghễ:

- Lão phu quanh năm ngồi liệt trên xe, luận về sức lực thì đứa trẻ con ba tuổi cũng có thể thừa sức giết chết lão phu. Nhưng nếu so về trí thì dầu cho Lương Bình Gia Cát có tái sinh đi nữa thì... hà hà... cũng chưa làm gì được lão phu nữa là hai người đó. Hiện giờ trí lực của lão phu đã sẵn có, mà dũng lực thì... cũng đã có rồi, lão phu lo gì không tạo nên bá nghiệp.

Đồng Môn Liễu cứ nhìn trừng trừng Độc Cô Trí. Tới đây lão hứ một tiếng nói mau:

- Bởi thế nên người mới phải dụng mưu để chế ngự ta với bọn Hải Ngoại Tam Ma chứ gì?

Độc Cô Trí cười hà hà:

- Đông Môn thúc phụ đừng giận cháu nữa. Thúc phụ thử nghĩ kỹ xem trong đương thế võ lâm còn có ai có thể đối kháng nổi với La Đại Cuồng và Bàn Nhược Am Chủ, ngoại trừ thúc phụ với Hải Ngoại Tam Ma.

Đông Môn Liễu cười nhạt:

- Người đã dùng thủ đoạn đê tiện của người để chế ngự bọn này, thế người có chắc bọn này chịu giúp người không?

Độc Cô Trí đột nhiên cười khần khặc, đoaa dựng ngược đôi mày nói lớn:

- Không giúp cũng không được. Vì nếu ai phản lệnh của ta, lập tức Độc Khiết Ác Trùng sẽ khoét nát tim gan kẻ ấy ngay. Còn như...

Nói đến hai chữ “còn như” Độc Cô Trí cố ý ngừng lại rồi đưa mắt nhìn Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại Tam Ma thêm lần nữa, mới chậm rãi nói tiếp:

- Còn như ai chịu cam tâm tình nguyện giúp ta hoàn thành đại sự, kẻ ấy sẽ có hy vọng...

Mao Linh Hòa chụp hời nhanh:

- Hy vọng thế nào?

Độc Cô Trí đột nhiên làm bộ buồn thảm, lão thở dài lên tiếng đáp:

- Một kẻ bán thân bất toại như không, bởi thế ta chỉ muốn làm “võ lâm bá chủ” một ngày là ta mãn nguyện, sau đó sẽ hủy thể nhường lại cho ai đã giúp ta trọng lập nên đại sự.

Nghe Độc Cô Trí nói thế, Hạ Hầu Quyên nghĩ thầm đúng là khẩu khí của một tên đại gian hùng có một không hai trên thế gian này.

Độc Cô Trí bỗng nói tiếp:

- Sau khi ta chết rồi, ta sẽ phụng tặng giang sơn Lục Tàn Bang cho những ai đã giúp ta hoàn thành bá nghiệp, và đồng thời để lại môn giải trùng linh dược cho những kẻ có công.

Ta chỉ nhờ khắc vào mộ bia ta một hàng chữ “Võ lâm bá chủ Độc Cô phế nhân” được vậy là ta ngậm cười dưới chín suối.

Chờ cho Độc Cô Trí dứt lời, Mao Linh Hòa đổi thay thái độ tỏ ra cung kính gật đầu:

- Độc Cô bang chủ hãy yên tâm, Mao Linh Hòa này đã bái phục bang chủ, sẽ nguyện tận dụng sở năng, giúp bang chủ hoàn thành bá nghiệp.

Cao Tùng Tuyền cũng gật đầu theo. Chỉ riêng có Đông Môn Liễu vẫn ngồi yên không chút phản ứng.

Độc Cô Trí thấy thế kêu hỏi:

- Thúc phụ, thúc phụ vẫn không thể tha thứ cho tiểu diệt sao?

Đông Môn Liễu lạnh lùng đáp:

- Độc Cô bang chủ...

Độc Cô Trí bỗng cười nói:

- Thúc phụ hà tất phải xưng hô như thế. Thúc phụ cứ gọi tiểu diệt với tình thân ruột thịt được rồi!

Đông Môn Liễu nghiêm sắc mặt, xua tay cười nhạt:

- Hừ hừ! Ta đã bị trúng trùng độc của người, thân tình từ nay kể như đã hết, giờ chỉ còn lợi và hại, Độc Cô bang chủ nghe vài lời tâm huyết của ta.

Độc Cô Trí nhướng mày nghiêm giọng ngay:

- Đông Môn cung phụng cứ nói!

Đông Môn Liễu mắt xạ thần quang, hừ giọng mũi một tiếng, liền nói:

- Nếu như mình ta, ta thề để cho “Độc Khiết Ác Trùng” cắn đứt ruột gan, nhưng ta cũng phải giết chết người ngay nhưng...

Nói đến đó, Đông Môn Liễu đưa mắt nhìn ái nữ của mình, rồi cất tiếng thở dài nói tiếp:

- Nhưng vì con gái ta, ta đành để bị người kèm chế! Được, ta sẽ vì con ta, giao đấu một trận sống mái với La Đại Cuồng và Hối đại sư.

Độc Cô Trí cả mừng kêu lớn:

- Xin đa tạ thúc phụ, lão cung phụng...

Nhưng Đông Môn Liễu vụt ngắt ngang lời đối phương, nói lớn:

- Người đừng cao hứng vội. Đông Môn Liễu này đâu phải là kẻ dễ bị kèm chế như người đã tưởng, ta còn có điều kiện.

Độc Cô Trí cười hà hà nói:

- Bồn tọa biết rõ điều kiện của lão cung phụng rồi, chắc có lẽ lão cung phụng định bắt buộc bồn tọa phải cho Đông Môn cô nương uống giải trùng dược trước đã chứ gì?

Đông Môn Liễu lạnh lùng đáp:

- Không những thế, người còn phải để con gái ta theo Hạ Hầu cô nương và La cô nương an nhiên rời khỏi nơi này!

Độc Cô Trí ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại phải như thế. Lão cung phụng có thể cho bồn tọa biết lý do không?

Đông Môn Liễu đáp:

- Ta đã tự để lầm lỡ nên ta không nỡ để con gái ta phải lầm lỡ như ta. Ta bắt con ta từ nay phải đi con đường chính, và nó sẽ trở thành một nhân vật đường đường chính chính trong giới võ lâm. Chỉ có vậy thôi!

Độc Cô Trí hơi có vẻ khó nghĩ, cau mày hỏi:

- Giả như bồn tọa để lệnh ái bình yên rời khỏi cốc này rồi, khi ấy lão cung phụng không còn gì lo ngại, biết đâu lão cung phụng lại không trở mặt vô tình...

Không để Độc Cô Trí nói hết, Đông Môn Liễu đã trầm tiếng quát:

- Độc Cô Trí người hãy cầm miệng lại! Người dám xem ta là kẻ phản phúc vô thường sao?

Thân là bang chủ của Lục Tàn Bang, Độc Cô Trí thường ngày la hét quần hùng, hôm nay lại dùng “Độc Khiết Ác Trùng” chế ngự được tứ đại cung phụng, lão ta càng dương dương tự đắc.

Không ngờ gặp Đông Môn Liễu trong lúc nổi giận to tiếng quát mắng, Độc Cô Trí có vẻ đờm chiến tâm hàn, lão vội gượng cười giả lả:

- Được rồi! Được rồi! Lão cung phụng không nên nổi nóng, bồn tọa sẽ lập tức sai người đưa Đông Môn cô nương, Hạ Hầu cô nương và La cô nương ra khỏi cốc này, và họ sẽ được bình an vô sự!

Đông Môn Liễu bỗng nghiêm nghị nhìn Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân, trầm giọng cảm động:

- Hạ Hầu cô nương với La cô nương hãy hỏi thăm lệnh sư và lệnh bá dùm lão phu nhé, và mong họ hãy làm ơn dạy dùm Đông Môn Phương ái nữ duy nhất của lão phu.

Nói đến đây Đông Môn Liễu tạm ngưng, lão nhướng mày và sau đó lại nói tiếp:

- Còn lão phu từ này trở đi sẽ tận lực làm việc cho Lục Tàn Bang đến chết mới thôi.

Những việc xảy ra đều được nhị vị cô nương trông thấy rõ ràng, lão phu không muốn nhiều lời vô ích.

Độc Cô Trí nghe Đông Môn Liễu nói, nhìn bảo Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ hãy tiễn chân ba vị cô nương rời khỏi bồn cốc...

Độc Cô Trí chưa nói hết, Hạ Hầu Quyên bỗng xua tay bảo:

- Hãy thông thả đã, bọn ta bây giờ không muốn đi nữa.

Nghe Hạ Hầu Quyên đột nhiên nói thế, không những Độc Cô Trí ngạc nhiên ngay đến Đông Môn Liễu hết sức bất ngờ.

Trông thấy thần tình kinh ngạc của họ, Hạ Hầu Quyên tủm tỉm cười, hai mắt bình sáng, nàng nhướn mày nói:

- Không phải bọn này không đi mà là bọn này chưa đi được.

Độc Cô Trí hỏi:

- Hạ Hầu cô nương còn muốn nghe thêm gì nữa?

Hạ Hầu Quyên cười:

- Sao Độc Cô bang chủ lại mau quên đến thế, bang chủ có tuyên bố trước mặt mọi người là bang chủ sẽ nói cho nghe tứ đại bí mật và bây giờ bang chủ chỉ mới nói được có một nửa, bang chủ miến quên sao?

Độc Cô Trí kêu “ồ” một tiếng, cười đáp:

- Hóa ra Hạ Hầu cô nương còn muốn nghe hết hai vụ bí mật còn lại chưa kể được, lão phu đã có lời trước, thế nào cũng phải nói hết cho chư vị nghe.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân liền lắng lắng chờ nghe Độc Cô Trí thuật tiếp.

Độc Cô Trí nhìn vào chiếc thủ cấp đang đặt trên mâm gỗ tại góc bàn đắc ý cười nói:

- Bây giờ bốn nhân cần phải nói rõ thân phận và lai lịch của cái đầu lâu cho chư vị nghe và đồng thời lột rõ mặt mũi cho chư vị xem.

Nói xong Độc Cô Trí đột nhiên mặt hiện đầy sát khí, mắt long lên sáng rực.

Hạ Hầu Quyên giật mình, nàng lo sợ không lẽ Bành Bạch Y bí mật giả dạng thành “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình đã bị bại lộ và chàng đã bị giết chết? Nếu không, tạo sao chàng?...

Nàng chưa nghĩ hết, Độc Cô Trí đã tiếp tục cười nói:

- Trong “Bách Tàn Vô Lâm Đại Hội”, bởi có Hạ Hầu cô nương giả dạng thành “Tàn Tâm Tú Sĩ” Tào Lãnh Huyết, và La cô nương giả dạng thành “Vô Tình Trạch Nữ” Vân Hương La phá rối bốn bang, nên đã khiến bốn nhân phải đề cao cảnh giác.

Hạ Hầu Quyên trong bụng kêu trời, nàng nghĩ thầm:

“Thảo nào Bành Bạch Y gặp phải bất trắc, ta tuy không giết chết chàng, nhưng chàng đã chết vì ta!” Độc Cô Trí quét mắt nhìn Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân đoạn lạnh lùng nói:

- Sau khi bốn nhân chú ý xem xét, bốn nhân bắt đầu nhận ra “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình, một nhân vật tài cao hơn người và đã được thăng tới chức “Nội Tam Đường chủ” rất có thể là Bành Bạch Y, con trai của Ai Lao đại hiệp Quy Vân Bảo chủ Bành Ngũ tiên sinh.

Hạ Hầu Quyên sợ điếng trong lòng, nhưng cố trấn tĩnh hỏi:

- Độc Cô bang chủ không nên vì chút nghi ngờ mà... Nhưng bang chủ... có chứng cứ gì không?

Độc Cô Trí cười ha hả nói:

- Vì ta không tin chắc, nên ta mới bày ra tiệc “đại yến” này để hầu tìm ra chứng cứ.

La Hương Vân sực hiểu ra nàng thất thanh kêu lớn:

- Á! Chiếc đầu lâu ấy là...

Và Độc Cô Trí chặn lời:

- Đúng! Do chiếc đầu lâu kia mà ta có thể nhìn ra hay không “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình có phải là Bành Bạch Y đã giả trang để đánh lừa ta. Phụ tử chi tình, xuất y thiên tính, không đời nào con trông thấy đầu cha mà không có chút xúc cảm.

Đông Môn Liễu đột nhiên xen vào hỏi:

- Nay Độc Cô bang chủ, công lực của Bành Ngũ tiên sinh ngang hàng với lão phu, bang chủ làm thế nào mà chém được đầu lão ta tải về Thiên Huyền Cốc?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Thúc... à mà Lão cung phụng không lẽ Lão cung phụng quên mất câu “xác thật đầu giả” bốn nhân đã nói rồi sao?

Đông Môn Liễu nói:

- Thế thì thủ cấp vừa rồi không phải là thủ cấp thật của Bành Ngũ tiên sinh.

Độc Cô Trí nhếch môi cười:

- Phải, đó chỉ thủ cấp bằng gỗ do một người thợ mộc tài giỏi đẽo gọt giống y theo diện mạo của “Bành Ngũ tiên sinh”. Ta đã khéo léo phao tin đồn có một vị đệ nhất cao thủ võ lâm đã bị sát hại thế mới khiến Bành Bạch Y hóa trang thành “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình để lộ chân tướng chứ.

Đã từng thọ ơn cứu mạng của Bành Bạch Y, lại còn hứa sẽ làm mối La Hương Vân cho chàng nên Hạ Hầu Quyên vừa nghe xong hung tin, thiếu chút nữa nằng la hét lên kinh hãi.

Độc Cô Trí quá đau lòng nằng muốn xuất thủ, quyết một trận sống mái với Độc Cô Trí nhưng giữa lúc nằng sát khí bừng bừng nổi dậy thì Đông Môn Liễu đã kêu lớn:

- Hạ Hầu cô nương, Độc Cô bang chủ đã ưng chịu lời lão phu yêu cầu là tha cho con gái lão với Hạ Hầu cô nương và La cô nương an nhiên xuất cốc nên lão phu sẽ phải tận tâm giữ chức Cung phụng cho Lục Tàn Bang, tận lực bảo hộ Độc Cô bang chủ, ta khuyên cô nương chớ nên liều lĩnh, sau khi bọn cô nương rời khỏi cốc rồi, có thể lập tức triệu tập quần hùng, đôi bên quyết chiến với nhau, chứ hiện giờ cô nương không được làm liều, hù mất cả đại sự!

Hạ Hầu Quyên nghiêng răng tức tối, nằng vừa định lên tiếng, Độc Cô Trí đã dựng ngược đôi mày ha hả cười lớn:

- Bành Bạch Y không may bị bại lộ chân tướng, khiến bốn nhân bắt được chứng cứ đó là chuyện rủi cho y, thỉnh Vi hộ pháp, với Vân hộ pháp đem hấn ra đây xử quyết trước mặt người để làm gương cho kẻ khác sau này.

Nói đến đây, Độc Cô Trí đưa mắt nhìn về phía Vân Thiên Lý ra lệnh:

- Vân đường chủ hãy đem cái đầu người đến cho Hạ Hầu cô nương, La cô nương được gặp mặt lần chót.

Hồi nãy Hạ Hầu Quyên nổi nóng định liều mạng đại náo Lục Tàn Bang một phen cho hả giận, nhưng hiện giờ sau khi nhận rõ chiếc đầu lâu rồi, nằng thích chí bật cười khanh khách.

Thiên hạ thật nhiều chuyện bất ngờ, những kẻ trước khi muốn cười phần nhiều về sau lại muốn khóc là thế.

Hóa ra chiếc đầu lâu của kẻ đã do Vi Phong trối chết đem ra, và đã do Vân Thiên Lý tự tay chém lìa khỏi cổ đầu phải là thủ cấp của Bành Bạch Y, trái lại chính là thủ cấp của Vi Phong.

Hạ Hầu Quyên cười xong, nằng sực nghĩ ra là tạo sao chính nằng đã sử dụng độc môn thủ pháp điểm trúng ngực Vi Phong ở trong Thủy Tạ mà Bành Bạch Y đã có thể trong chớp nhoáng vào trong ấy giải huyết cứu Vi Phong và dẫn hấn ra ngoài này.

Không nói cũng rõ Vi Phong lúc ấy chỉ là một Vi Phong giả, giờ chỉ riêng có điểm Vi Phong giả hiệu là ai mà thôi.

Bây giờ Độc Cô Trí cũng đã hiểu rõ đầu đuôi, lão vội quét mắt tìm kiếm Vi Phong, nhưng đâu còn thấy hình bóng hấn ta nữa!

Độc Cô Trí quá then hóa giận, mặt đỏ như gấc vội nhìn “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, cười lạt hỏi:

- Cao cung phụng, Vi hộ pháp là học trò của Cung phụng, tạo sao ngồi chung với nhau rất lâu, Cung phụng vẫn không thể nhìn ra được Vi Phong giả chết.

Cao Tùng Tuyền đang bị trúng phải “Độc Khiết Ác Trùng” lại đau lòng về ái đồ thọ thảm tử, nghe Độc Cô Trí hỏi thế, lão gượng cười lạt đáp.

45. Tiếng Trống Truy Hồn

Độc Cô bang chủ sao không nghĩ kỹ cho một chút. Đối với người thác sinh ra mình Bành Bạch Y còn phải nhâm lân thì Cao Tùng Tuyền này đâu dám ngờ trong một nơi tường đồng vách sắt như Thiên Huyền Cốc này, và dưới sự thông minh tài trí tuyệt vời của Độc Cô bang chủ lại có thể phát sinh ra những chuyện đổi lốt thay hình tài tình như thế này?

Mấy câu trả lời lợi hại của Cao Tùng Tuyền đã khiến Độc Cô Trí cảm hòng, sắc mặt từ đỏ bừng biến thành xám ngắt, lão lẩm bẩm:

- Lạ thật. Tại sao hắn lại có thể giả trang một cách tài tình như thế?

Biết chắc Bành Bạch Y đã an nhiên thoát hiểm, Hạ Hầu Quyên trong lòng khoan khoái, nhoen miệng cười nói:

- Độc Cô bang chủ nên học thuộc lâu câu cường trung canh hữu cường trung thủ, năng nhân bối hận hữu năng nhân. Độc Cô bang chủ có thể sai người làm được một thủ cấp bằng gỗ trông như đầu thật không lẽ người khác không thể giả trang một cách tài tình được sao?

Độc Cô Trí giận sôi sùng sục hét lớn:

- Hừ, gì là cường trung canh hữu cường trung thủ, năng nhân bối hận hữu năng nhân.

Người cứ kêu bọn chúng lại đây, cường nhân nào cũng phải cúi đầu trước mặt Độc Cô Trí này, cường nhân nào cũng phải chết trong Thiên Huyền Cốc này.

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách:

- Bang chủ hãy yên tâm đi, dẫu bang chủ có sợ họ đến đây đi nữa họ cũng sẽ đến.

Độc Cô Trí lạnh lùng nhìn Đông Môn Liễu rồi nói lớn:

- Lão cung phụng hãy giải huyết ngay cho lệnh ái. Bồn nhân sẽ cho nàng uống một viên giải được, xong sẽ đưa nàng ra khỏi cốc.

Đông Môn Liễu bỗng lắc đầu:

- Không được, nếu con gái ta tỉnh lại, đời nào nó chịu cho ta ở lại đây một mình. Hay hơn người nên đem giải được ra đây, ta sẽ nhờ Hạ Hầu cô nương chờ khi ra khỏi cốc này rồi, Hạ Hầu cô nương sẽ cho nó uống sau.

Độc Cô Trí suy nghĩ qua, thấy Đông Môn Liễu nói có lý nên liền gật đầu ưng chịu. Độc Cô Trí thò tay vào người, móc ra một bình đơn được trao cho Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên được thế càng làm già hơn, nàng vội giương mi cười nói:

- Thỉnh Độc Cô bang chủ hãy đổ đơn được lên mặt bàn giùm. Bang chủ tha lỗi cho, tiểu nữ còn tổ tông, nên lo ngại bình thuốc này có bôi sẵn thuốc độc.

Độc Cô Trí bất đắc dĩ đành phải làm theo y lời nàng.

đ Cát xong đơn được, Hạ Hầu Quyên liền mỉm cười nhìn Đông Môn Liễu:

- Đông Môn tiên bối cứ việc giao lệnh ái cho tiểu nữ. Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân xin cáo từ tiên bối.

Đông Môn Liễu chỉnh sắc nói:

- Hạ Hầu cô nương hãy hiểu cho hoàn cảnh của lão phu. Đông Môn Liễu này đâu phải là kẻ hèn nhát. Đối với lão phu, việc giết chết Độc Cô Trí đây không khó, nhưng lão phu sợ sau khi giết chết hắn rồi, hai cha con lão phu đều nan tử kiếp do trùng độc cắn nát ruột gan.

Thế nên lão phu đành phải nhịn nhục cầu sống, cam nguyện thụ chế tận trung, phò trợ Lục Tàn Bang, cùng với cử thể quần hùng tranh đoạt võ lâm bá nghiệp. Trước sau cũng vì sự sống còn của con gái lão phu, mong Hạ Hầu cô nương hiểu thấu giùm nỗi khổ tâm của lão phu nhé.

Nói đến đây, Đông Môn Liễu đưa mắt nhìn Đông Môn Phương đang hôn mê bất tỉnh trên ghế, mắt lão chan chứa vẻ từ ái của một người cha.

Hạ Hầu Quyên tỏ vẻ kính phục, cúi đầu đáp:

- Tiểu nữ đã hiểu rõ nỗi khổ của lão tiên bối rồi. Xin tiên bối hãy vững lòng tin nơi tiểu nữ.

Đông Môn Liễu mở lớn cặp thần quang rực sáng, nói tiếp:

- Nhưng rất tiếc trong việc ủy thác của lão phu có điểm trái với nhân tình. Lão phu đã bằng lòng ủy thác tất cả giáo đường trọng trách của con gái lão cho lệnh sư cùng với La đạo hữu, nhưng tới ngày “Hội Chiến Thiên Huyền Cốc” sắp đến, lão phu lại một lòng tận trung với Lục Tàn Bang biến thành người đối địch với họ, lão phu cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Lão tiên bối không nên để tâm đến việc đó làm gì. Võ lâm hào hiệp, phần đông đều thích làm những việc “vong kỷ vi nhân” chứ nếu không làm sao có phải tan cửa nát nhà, hy sinh tánh mạng vì trả ơn trong khi ai lại chẳng muốn xa rời chốn võ lâm khát máu, trở về ung dung sung sướng trong cảnh rừng núi.

Đông Môn Liễu nghe nói gật đầu tỏ ý khen ngợi Hạ Hầu Quyên là người thông hiểu thế sự nhân tình. La Hương Vân đứng cạnh cũng mỉm cười nói:

- Vả tại bá phụ của tiểu nữ cùng với Bàn Nhược Am Chủ một khi đã nhận lời ủy thác của Đông Môn tiên bối, lại cùng với Đông Môn tiên bối kết thành mối thù bất lưỡng lập, việc này một khi lan truyền khắp võ lâm quả là một giang hồ giai thoại hiếm có trên đời.

Thêm nữa, các nhân vật võ lâm đều ưa thích kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài thản nhược Đông Môn tiên bối cùng với Hải Ngoại Tam Ma không khứng tận tụy trung thành với Độc Cô bang chủ, Lục Tàn Bang đâu là nơi hang long ngọa hổ. Thiên Huyền Cốc đâu như thành đồng vách sắt, bá phụ của tiểu nữ với Bàn Nhược Am Chủ chắc sẽ xem như chỗ không người.

Đông Môn Liễu hai mắt sáng rực lên nhìn Độc Cô Trí rồi cất tiếng cười vang, sau đó nói lớn:

- Độc Cô bang chủ đã nghe rõ chưa? Hạ Hầu cô nương với La cô nương đã phân tách ân thù lợi hại của đôi bên rồi. Họ đã phân thiết hết sức tận tâm, chắc có lẽ Độc Cô bang chủ không còn gì đáng nghi ngờ nữa, có phải như thế không Độc Cô bang chủ?

Độc Cô Trí mỉm cười vừa định trả lời, Đông Môn Liễu đã giương mày cười nói tiếp:

- Nếu như Độc Cô bang chủ đã tin tưởng lão phu từ nay tận tụy trung thành với quý bang thì bang chủ nên lập tức truyền lệnh phái người đưa Hạ Hầu cô nương, La cô nương với con gái của lão rời khỏi cốc ngay bây giờ đi.

Độc Cô Trí vội chận nói:

- Lão cung phụng đã nói quá lời. Đông Môn Liễu nhường cao đôi mày, buồn bã nói tiếp:

- Điểm thứ hai là cha con từ nay phải vĩnh viễn xa nhau. Ta càng nhìn thêm con gái chừng nào, lòng ta càng nặng sầu thương, tốt hơn nên từ biệt trước là hơn.

Độc Cô Trí gục đầu nói:

- Nếu đã như thế, xin thỉnh Vân đường chủ hoặc Hà đường chủ. Đông Môn Liễu bỗng lắc đầu lia lịa:

- Không thể được, không thể được. Hai tên đường chủ này đều là những kẻ âm hiểm độc ác, ta không thể yên tâm được.

Hà Chương Thiên đang vắng mặt, chỉ có Vân Thiên Lý hiện có mặt ở đó, nên y dám giận chứ không dám nói.

Độc Cô Trí cười đáp:

- Hà tất phải phải người. Lão cung phụng có thể thân hành đưa chân họ cũng được kia mà! Trước khi chia tay, hai cha con lão cung phụng cũng cần phải. Không chờ cho Độc Cô Trí nói hết, Đông Môn Liễu vội xua tay:

- Không! Ta không đưa chân họ đâu!

Độc Cô Trí ngạc nhiên, trong khi Đông Môn Liễu nói tiếp:

- Điều thứ nhất là hiện giờ ái nữ của ta với ta đã trở thành hai kẻ đối địch. Ta không muốn đi chung với nó để nó phải mang tiếng là đã thông đồng với địch nhân.

Độc Cô Trí ra vẻ như suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Bộc Dương tổng hộ pháp có được không?

Đông Môn Liễu gật đầu:

- Hay lắm. Y là một hán tử đáng kính, một hòn ngọc chưa được mài dũa!... Lão phu bằng lòng.

Vân Thiên Lý bỗng chống nạnh đứng ngay dậy hỏi Độc Cô Trí:

- Bang chủ cho phép thuộc hạ đi thỉnh Bộc Dương tổng hộ pháp?

Độc Cô Trí gật đầu, Vân Thiên Lý được lệnh đi ngay lập tức.

Sau khi dùng mật ngữ kêu Bộc Dương Dững lên Thủy Tạ Bình Đài, Vân Thiên Lý lẳng lặng đi đến tịnh thất của Hải Ngoại Tam Ma hỏi Song Tâm Ma Hậu Văn Tuyết Ngọc đang ngồi buồn trước cái chết thê thảm của ái đồ Vũ Văn Sương:

- Có phải Văn cung phụng đang buồn bực về vụ thảm tử của Vũ Văn cô nương đó không?

Văn Tuyết Ngọc cười lạt đáp:

- Vũ Văn Sương là đệ tử thân yêu nhất của bốn cung phụng. Tuy tài nghệ của nàng yếu kém, nhưng việc thương cảm truy niệm là việc thường của bất cứ người nào.

Không chờ cho đối phương dứt lời, Vân Thiên Lý nói:

- Tại hạ thiết tưởng Văn cung phụng nên báo thù rửa hận cho Vũ Văn cô nương là hơn.

Văn Tuyết Ngọc giương mày hỏi:

- Văn hộ pháp khuyên bốn cung phụng nên báo thù cho ái đồ?

Vân Thiên Lý gật mạnh đầu:

- Giết chết Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân để báo thù cho người đã khuất. Đồng thời cũng trừ môn hậu hoạn cho những kẻ sống còn, vì một khi đôi bên so tài với nhau, tất nhiên đều phải là những nhân vật đồng bối mà trong đám thất đệ tử của Văn cung phụng chỉ có Vũ Văn cô nương đã chết rồi thì những đệ tử khác tất nhiên đâu phải địch thủ của Bào Hạo Hồng Nhan và Vô Tình Trạch Nữ. Cho nên nếu không trừ trước được hai nàng, sau này Văn cung phụng sẽ bị hao tổn sinh mạng đệ tử nhiều hơn.

Văn Tuyết Ngọc rực sáng mắt, gật đầu:

- Văn đường chủ nói rất phải, nhưng. nhưng biết phải hạ thủ hai con liễu đầu ấy bằng cách nào?

Vân Thiên Lý cười khặc khặc:

- Văn cung phụng muốn hạ thủ giết chết bọn chúng rất dễ. Nay hiện Độc Cô bang chủ vừa mới sai Bộc Dương tổng hộ pháp dẫn Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân xuất cốc, Văn cung phụng chỉ cần bí mật mai phục ở phía ngoài Thiên Kỳ Hiệp, đợi khi trông thấy hai con tiện tỳ ấy, Văn cung phụng lập tức hạ độc thủ giết chết chúng là xong. Bởi một khi chúng đã ra khỏi vùng đất thuộc phạm vi của bốn bang rồi, tuy là việc tư thù riêng, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới uy danh của Lục Tàn Bang cả!

Vân Thiên Lý vô cùng xảo hoạt, lão không hề nói rõ vụ Đông Môn Liễu với Hải Ngoại Tam Ma đều bị trúng phải trùng độc là tất cả đang bị Độc Cô Trí chế ngự cho Văn Tuyết Ngọc nghe.

Nên Văn Tuyết Ngọc nghe nói, lửa thù bỗng sôi dậy sùng sục và sát khí bùng bùng nổi dậy, liền gật mạnh đầu:

- Mưu kế của Vân đường chủ hết sức thần tình, bốn cung phụng phải lập tức mai phục ngay phía ngoài Thiên Kỳ Hiệp, giết chết Hạ Hầu Quyên để trả thù cho Vũ Văn Sương mới được.

Vân Thiên Lý căn dặn thêm:

- Văn cung phụng nên nhớ là phải chờ cho Bộc Dương tổng hộ pháp đi rồi hãy động thủ mới tiện đấy nhé.

Văn Tuyết Ngọc giương mày hỏi:

- Bộ Vân đường chủ cho bốn cung phụng sợ hãi tên khùng Bộc Dương Dững sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu cười đáp:

- Song Tâm tuyệt nghệ của Văn cung phụng cái thế vô song, lẽ nào phải sợ Bộc Dương Dững. Nhưng bởi hắn ta ngu xuẩn thật thà, một khi hắn đã phụng mạng Độc Cô bang chủ hộ tống bọn Hạ Hầu Quyên xuất cốc, dọc đường nhờ gặp chướng ngại hắn sẽ tận lực thí mạng để giữ tròn bốn phận của hắn. Tuy trướng không chọi đá, nhưng ta cũng không nên làm thương tổn tới hòa khí của nhau.

Văn Tuyết Ngọc nghe nói phải liền gật đầu:

- Hay lắm, bốn cung phụng sẽ làm theo ý lời dặn của Vân đường chủ, chờ cho Bộc Dương Dững làm xong nhiệm vụ của hắn bốn cung phụng sẽ hạ độc thủ giết chết bọn Hạ Hầu Quyên.

Vân Thiên Lý lại nói:

- Văn cung phụng không nên giết chết một mình Hạ Hầu Quyên, phải giết tất cả đồng bọn đi chung với nàng nữa nhé.

Văn Tuyết Ngọc ngạc nhiên:

- Phải giết chết luôn cả La Hương Vân?

Vân Thiên Lý cười khẩy:

- Không những La Hương Vân, phải giết chết cả Đông Môn Phương, con gái của Đông Môn Liễu nữa.

Văn Tuyết Ngọc chưa hiểu rõ sự thế vừa phát sinh bên ngoài thủy tạ nên hỏi:

- Bộ Đông Môn Phương cũng như Bộc Dương Dững được lẻi® Độc Cô bang chủ tiền chân khách nữa sao?

Vân Thiên Lý lắc đầu đáp:

- Không phải, chỉ vì Đông Môn Liễu đột nhiên điên rồi, tuyên bố trước mặt đại chúng là lão thê sẽ tận trung với Lục Tàn Bang. Nhưng lão bắt buộc Độc Cô bang chủ phải cho con gái lão theo Hạ Hầu Quyên và La Hương Vân để nhờ Bàn Nhược Am Chủ và Kim Tiễn Túy Ông dạy dỗ giùm.

Văn Tuyết Ngọc bật cười châm biếm:

- Thế đâu phải lão ta điên rồi, lão ta loạn trí đấy chứ!

Vân Thiên Lý cũng cười theo rồi nghiêm giọng nói:

- Văn cung phụng nhớ kỹ câu “búng cổ phải búng tận gốc” đấy nhé.

Văn Tuyết Ngọc gật đầu cười:

- Vân đường chủ nói rất đúng, nhưng vụ này cũng cần phải hết sức bí mật không nên để người thứ ba biết rõ mới được.

Vân Thiên Lý đáp:

- Văn cung phụng yên tâm, tại hạ sẽ tìm cách giúp đỡ cung phụng!

Vân Tuyết Ngọc cả mừng nói:

- Vân đường chủ tốt bụng quá, sau này bổn cung phụng sẽ. Vân Thiên Lý tươi cười đỡ lời:

- Sau này tại hạ sẽ cần nhiều tới sự giúp đỡ của Văn cung phụng. Hiện giờ chắc có lẽ Bộc Dương tổng hộ pháp cùng với ba con tiện tỳ ấy đã bắt đầu lên đường rồi đấy. Văn cung phụng hãy đi nhanh lên đi mới kịp.

Vân Tuyết Ngọc gật đầu lia lịa đoạn lập tức lên ra ngoài Thiên Kỳ Hiệp.

Trở về đến Thủy Tạ Bình Đài không thấy Bộc Dương Dũng, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, và Đông Môn Phương, Vân Thiên Lý bất giác nở nụ cười ám hiểm rồi ngồi xuống bên cạnh Độc Cô Trí chờ đợi tin mừng. Hạ Hầu Quyên sợ Đông Môn Phương tỉnh dậy không chịu rời xa cha mình để theo bọn nàng trở về đường chính nên chưa chịu giải huyệt cho Đông Môn Phương. Hạ Hầu Quyên lật đật ôm ngang lưng nàng đi thật nhanh.

Hạ Hầu Quyên vừa đi vừa mỉm cười bảo nhỏ La Hương Vân:

- Vân muội có chắc gia sư với lệnh bá phụ hiện đang ở tại trong Thiên Huyền Cốc không?

La Hương Vân khẽ đáp:

- Theo ý tiểu muội trong hai người chỉ mới có một đến Thiên Huyền Cốc thôi, nhưng tiểu muội không hiểu kẻ đã giả trang ra Vi Phong cứu thoát Bành Bạch Y là ai.

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Chắc có lẽ là. - Chắc Quyên tỷ đoán vị ấy là “Thánh Thủ Nhân Tâm” Trác Dật Luân?

Hạ Hầu Quyên đỏ mặt khẽ lắc đầu bật cười:

- Chính lúc đầu ngu tỷ cũng đã nghĩ là chàng nhưng bây giờ mới biết mình đã đoán lầm, vì Trác đại ca với Tư Mã tam ca đã bận lên Ai Lao ra mắt ân sư của chàng xong còn phải lên Bắc Thiên Sơn, không thể nào tới kịp.

Lo ngại Hạ Hầu Quyên mỗi tay bỗng Đông Môn Phương quá lâu La Hương Vân vội giơ tay đỡ lấy Đông Môn Phương, cười nói:

- Khó nói quá phải không Quyên tỷ, chính chị em ta cũng đã định đi xa, nhưng khi đến Động Đình Hồ không bao lâu bọn mình lại phải quay trở về.

Nói đến đây, La Hương Vân nhìn thân hình to lớn, vai cộp lưng gấu của Bộc Dương Dũng đang đi ở phía trước rồi dùng mật ngữ truyền âm bảo nhỏ Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ, Bộc Dương Dũng bây giờ có còn chịu phục chị nữa không? Lời nói của bọn mình nếu không may lọt vào tai y hiện có bề gì không?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu mỉm cười:

- Không hề gì, một người thật thà như y khi đã bị kẻ khác chế phục thường thì suốt đời không bao giờ thay lòng đổi dạ.

La Hương Vân cười nói:

- Lão Độc Cô Trí thật lắm trò, biết đâu lão ta cũng đã tìm cách khác để chế ngự vị anh hùng khờ dại này rồi cũng nên. Tốt hơn Quyên tỷ nên tìm cách dò thử lòng y xem sao, như thế có lẽ chắc bụng hơn.

Hạ Hầu Quyên gật đầu, rồi hỏi Bộc Dương Dũng:

- Bộc Dương Dũng, ngươi còn nhận được ta không?

Bộc Dương Dũng trừng mắt đáp:

- Người là Hạ Hầu Quyên chứ ai!

Hạ Hầu Quyên hỏi:

- Người còn nghe ta không?

Không chút do dự, Bộc Dương Dũng đáp liền:

- Phục! Phục! Ta không đánh với người đâu.

Hạ Hầu Quyên phì cười:

- Người đừng giữ chức tổng hộ pháp của Lục Tàn Bang nữa. Tốt hơn nên đi theo bọn ta rời khỏi Thiên Huyền Cốc, người chịu không?

Bộc Dương Dũng vẫn không chút do dự, ứng tiếng đáp liền:

- Không! Ta không đi.

Hạ Hầu Quyên không ngờ hần lại cãi lời mình, nàng bỗng dựng ngược mày liễu, khẽ quát:

- Tại sao người không chịu đi theo chúng ta?

Bộc Dương Dũng đáp:

- Người làm gì có thứ thuốc viên đen đen mỗi ngày biểu ta chứ.

Hạ Hầu Quyên bỗng giật mình ngạc nhiên giương mi hỏi:

- Thuốc viên màu đen gì? Thứ thuốc viên màu đen ấy là loại thuốc gì người có biết không?

Bộc Dương Dũng đáp:

- Sao không? Thứ thuốc đắng lắm khó ăn lắm, nhưng ngày nào ta không ăn nó ta sinh bệnh. Độc Cô bang chủ bảo trừ Thiên Huyền Cốc ra, đâu có đi khắp thiên hạ cũng không tài nào tìm kiếm được thứ thuốc viên màu đen ấy.

La Hương Vân cười lạt nói với Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên vội chìa tay bảo:

- Hãy đưa cho ta xem thử!

Bộc Dương Dũng lắc đầu không chịu đưa.

Hạ Hầu Quyên làm bộ quát lớn:

- Đưa đây, sao người dám cãi lời ta?

Bộc Dương Dũng nhăn mặt tỏ vẻ khổ sở, và sau đó, bất đắc dĩ hần trao viên thuốc màu đen cho Hạ Hầu Quyên.

- Quyên tỷ, em đoán ra rồi. Nhất định là Độc Cô lão tặc đã cho hần uống một loại thuốc độc lâu ngày sanh ra đấy.

Hạ Hầu Quyên cau mày suy nghĩ một hồi thật lâu. Nàng cứ nhìn mãi Bộc Dương Dũng, xong lại thủng thỉnh hỏi:

- Trong mình người hiện giờ có đem theo loại thuốc viên màu đen ấy không?

Bộc Dương Dũng nghe nói vội thò tay vào mình móc ra một viên thuốc màu đen to bằng hạt long nhãn, nhẹ rảnh cười đáp:

- Chỉ có một viên này thôi nè! Hi hi. Hạ Hầu Quyên cầm lấy viên thuốc, nàng ngắt một miếng nhỏ cất vào trong mình, xong lại trao trả viên thuốc cho Bộc Dương Dũng, mỉm cười nói:

- Trông bộ người sợ hãi cuồng cuồng, hãy cất viên thuốc này đi!

La Hương Vân hiểu kỳ hỏi:

- Tại sao Quyên tỷ lại ngắt đi một tí làm gì?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Ngu tỷ đồng ý với hiền muội cho rằng viên thuốc này có thể là thứ thuốc bất kể uống phải hóa nghiền. Nó là một loại thuốc độc sức tác dụng chậm, mỗi ngày không uống không được. Ngu tỷ định ngắt một tí đem về cho “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp sư thúc, may ra có thể chữa khỏi cho vị anh hùng diên khùng này.

- Tuyệt! Tuyệt! Quyên tỷ tinh quá, thật tiểu muội không nghĩ đến ra Diệp sư thúc chút nào.

Không hiểu hai nàng đang thì thầm nói chuyện với nhau, Bộc Dương Dững tròn mắt như đôi lục lạc nhìn Hạ Hầu Quyên hỏi lớn:

- Hạ Hầu cô nương không nên quay trở lại, Độc Cô bang chủ lợi hại lắm đấy. Hạ Hầu Quyên cười lạt:

- Lợi hại? Lão ta lợi hại hơn người nhưng không lợi hại hơn trời. Chỉ cần khi nào bọn này có mặt thêm lần nữa tại Thiên Huyền Cốc, khi ấy Lục Tàn Bang sẽ ra tro bụi và cũng là ngày Độc Cô Trí quả báo cho người xem.

Bộc Dương Dững mấp máy đôi môi định nói gì nhưng lại thôi.

Hạ Hầu Quyên hỏi:

- Ta muốn hỏi người nếu như ta sai người giết chết Độc Cô Trí người có dám hạ thủ chăng?

Bộc Dương Dững lắc đầu nguây nguây:

- Ta không dám.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười hỏi tiếp:

- Nếu như ta bắt buộc người phải giết chết một trong hai người, giữa ta với Độc Cô Trí người sẽ giết ai?

Bộc Dương Dững suy nghĩ giây lát rồi lớn tiếng trả lời:

- Không giết ai cả, ta giết ta.

Hạ Hầu Quyên thở dài nhìn La Hương Vân:

- Vân muội hãy xem, tự nhiên lão ta lại có thể khiến một kẻ diên diên khùng khùng trung thành sống chết vì lão thì đủ biết lão lợi hại biết là dường nào.

La Hương Vân cười nói:

- Quyên tỷ bắt tất phải nghĩ làm gì chuyện đó. Quyên tỷ lấy đức phục người, còn Độc Cô Trí dùng thuật chế ngự người trước sau lão ta cũng bị quả báo cho coi.

Hạ Hầu Quyên lắc đầu thở dài:

- Tuy kết quả thiện ác bất đồng, nhưng hiệu quả khiến Bộc Dương Dững phục tùng lại y như nhau. La Hương Vân không đồng ý, giương mi cười nói:

- Tiểu muội cho rằng hiệu quả nhất định không giống nhau. Đối với Quyên tỷ Bộc Dương Dững sẽ kính phục suốt đời không bao giờ thay đổi. Còn đối với Độc Cô Trí, y chỉ bị thọ chế nhất thời. Một khi nguyên nhân thọ chế đã được tiêu trừ, y sẽ đổi kính thành hận, và y sẽ thù hằn thấu xương.

Bộc Dương Dững bỗng ngăn người khi nghe La Hương Vân nói thế, hần đột nhiên lắc đầu:

- Không đúng! Ta không đời nào oán hận Độc Cô bang chủ. Y đã cho ta ăn uống no say, y lại còn phong cho ta chức tổng hộ pháp, cảm kích y còn không đủ làm sao ta dám hận y?

Hạ Hầu Quyên nhìn Bộc Dương Dững lòng đầy vẻ nghi hoặc.

Nàng cho rằng Bộc Dương Dững đã trả lời đàng hoàng, hợp tình hợp lý, chứ đâu phải lời nói của một kẻ ngu dần.

Giữa khi Hạ Hầu Quyên đang nghi ngờ, Bộc Dương Dũng bỗng nhe răng nhìn nàng mỉm cười.

Một nụ cười hiền hậu, hồn nhiên, ngu ngơ, làm tiêu tan ngay nỗi ngờ vực của Hạ Hầu Quyên.

Được tổng hộ pháp thân chinh hộ tống dọc đường bọn Hạ Hầu Quyên không gặp qua một trở ngại nào, nên không bao lâu họ đã đi đến Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Vừa ra khỏi hiệp khẩu, Bộc Dương Dũng đứng dừng lại nói lớn:

- Hạ Hầu cô nương, ta không đưa chân cô nương nữa đâu. Độc Cô bang chủ chỉ sai ta đưa chân cô nương đến đây thôi.

Hạ Hầu Quyên vừa tức giận vừa buồn cười:

- Bộ ngươi nhất định nghe lời Độc Cô Trí mãi sao?

Bộc Dương Dũng cười hì hì nói:

- Hạ Hầu cô nương, nếu ta không nghe lời cô nương, cô nương sẽ giận ta. Còn nếu như ta không nghe lời Độc Cô bang chủ, y cũng sẽ giận ta. Có phải đúng như thế không Hạ Hầu cô nương?

Lời nói ngay thật của Bộc Dương Dũng khiến Hạ Hầu Quyên cứng họng.

Thấy Hạ Hầu Quyên đứng yên không nói gì cả, Bộc Dương Dũng vội ôm quyền thi lễ rồi quay người bước vào Thiên Kỳ Lâm trở về phục mệnh với Độc Cô Trí.

Đứng nhìn Bộc Dương Dũng khuất dạng, Hạ Hầu Quyên cau mày nghĩ ngợi.

La Hương Vân cười hỏi:

- Quyên tỷ đang suy nghĩ gì đấy?

Hạ Hầu Quyên chỉ bóng Bộc Dương Dũng vừa biến mất vào trong rừng, chậm rãi đáp:

- Ngu tỷ thấy gã diên khùng ấy hơi có vẻ thay đổi.

La Hương Vân cười đáp:

- Đương nhiên như thế rồi, có gì lạ. Người ta thường nói “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”.

Hạ Hầu Quyên lật đặt xua tay, ngắt ngang lời La Hương Vân:

- Vân muội đã nghĩ lắm rồi, ngu tỷ đâu đã muốn nói như vậy?

La Hương Vân hỏi:

- Chứ Quyên tỷ nghĩ sao?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Ngu tỷ muốn. Ngay lúc đó, đột nhiên trên tuyết bích vọng xuống tiếng cười lạt:

- Người đang muốn chết!

Hạ Hầu Quyên giật mình nhìn lên, nàng chợt trông thấy trên ngọn tuyết bích tám chín trượng cao một trung niên mỹ phụ toàn thân màu trắng, trước ngực áo có thêu hai trái tim người đỏ màu máu, vụt hiện ra.

Và nàng nhận rõ ngay kẻ vừa xuất hiện là “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, nhân vật thứ ba nhưng có công lực cao thâm nhất trong nhóm Hải Ngoại Tam Ma.

Trong bụng tuy hơi thất kinh nhưng ngoài mặt Hạ Hầu Quyên vẫn tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường.

Nàng dựng ngược mày cất giọng:

- Văn tiên bối nói gì thế? Tiểu nữ hiện đang sống nhàn chứ có muốn chết đâu.

Văn Tuyết Ngọc quát:

- Nhưng ta quyết định bắt ngươi phải chết.

Hạ Hầu Quyên nhếch miệng cười gằn:

- Hừ! Bộ dễ lắm sao? Chắc gì kẻ này đã nghe lời bà chứ?

Văn Tuyết Ngọc gằn tiếng:

- Không nghe cũng phải nghe, không chết cũng phải chết! Ta muốn giết ngươi thì dẫu ngươi có là đại la thần tiên cũng sẽ nan đào kiếp số.

Vừa dứt tiếng, vạt áo trắng bỗng tung bay không khác gì thể phi tiên. Văn Tuyết Ngọc đã linh không đáp nhẹ xuống mặt đất.

Tự biết không thí mạng không xong, Hạ Hầu Quyên lập tức lấy mắt ra hiệu cho La Hương Vân chuẩn bị, một mặt trấn định tâm thần, nàng nói:

- Ngươi ý già hiệp trẻ, hung ác đến thế bộ ngươi định báo thù cho “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương à?

Văn Tuyết Ngọc gật mạnh đầu:

- Phải! Ta báo thù cho Vũ Văn Sương! Ngươi hãy ngoan ngoãn tự tuyệt cho rồi, nếu không. Hạ Hầu Quyên cười lật hỏi:

- Nếu không thì sao, ngươi muốn làm gì ta?

Văn Tuyết Ngọc mắt xạ hung quang, rít giọng:

- Nếu không ngươi sẽ chết một cách đau đớn. Ta dùng cực hình, đâm trăm ngàn mũi dao nhọn nát tim gan ngươi.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Ta có bị trăm ngàn mũi dao nhọn đâm nát tim gan hay không chưa chắc nhưng chắc chắn ngươi sẽ bị trùng độc cắn nát ruột gan chết thê thảm rồi đấy.

Văn Tuyết Ngọc trợn mắt hỏi:

- Ta sẽ bị trùng độc cắn nát ruột gan? Ai có thể sai khiến trùng độc giết hại ta?

- Còn ai vào đấy nữa? Tự nhiên là Lục Tàn Bang Chủ Độc Cô Trí chứ ai?

Văn Tuyết Ngọc cau mày:

- Tại sao Độc Cô Trí lại dám. Hạ Hầu Quyên giương mi cười nói:

- Hóa ra ngươi vẫn chưa biết ngươi đã bị trúng phải môn “Độc Khiết Ác Trùng” của Độc Cô Trí rồi sao?

Văn Tuyết Ngọc cười lật:

- Ngươi nói gì? Độc Cô Trí đã bị trúng độc của ta hay ta đã bị trúng độc của hắn?

La Hương Vân xen vào nói:

- Thuốc độc của bọn ngươi định hại Độc Cô Trí không hiệu nghiệm, còn Độc Cô Trí đã khiến bọn Hải Ngoại Tam Ma và Chỉ Phát Vũ Sĩ hết thấy đều bị trúng độc của lão ta, và hiện giờ bọn ngươi đã bị lão ta chế ngự cả rồi.

Văn Tuyết Ngọc nổi giận quát lớn:

- Khốn kiếp! Ngươi định bịp cả ta nữa à?

La Hương Vân cười nói:

- Nếu ngươi không tin lời ta, ngươi cứ việc hỏi lại hai vị minh huynh của ngươi là rõ liền.

Tốt hơn ngươi quay trở về hỏi kỹ lại Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa, xem họ sẽ trả lời với ngươi thế nào.

Văn Tuyết Ngọc hét lớn:

- Bất luận là thật hay giả, bọn người cũng đừng hy vọng thoát chết.

Đoán biết đôi bên không tránh khỏi phải dùng tới võ lực, La Hương Vân vội đặt Đông Môn Phương xuống bãi cỏ xanh trong khi Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Bọn ta có sợ gì người đâu, người đừng ý thị hung tàn quá như thế.

Văn Tuyết Ngọc giận sôi gan, bà ta nghiêng răng trợn mắt nói:

- Hai đứa bây hãy mau chuẩn bị đi, ta sắp sửa xuất thủ giết bọn người đấy.

Hạ Hầu Quyên cười lạt:

- Bà cứ việc xuất thủ, bọn này không cần chuẩn bị làm gì cho mất công.

Không ngờ đối phương lại dám cuồng ngạo như thế, Văn Tuyết Ngọc hừ giọng mũi một tiếng, gần giọng:

- Được rồi, bây giờ bọn người hãy đỡ thử một chiêu của ta xem sao.

Vừa dứt lời Văn Tuyết Ngọc vung cao song chưởng, tả chưởng công kích La Hương Vân, hữu chưởng phóng ngay vào giữa ngực Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên ngậm vận đủ mười hai thành “Bàn Nhược Phật Chưởng” nghênh đỡ chưởng của đối phương vừa phóng tới.

La Hương Vân vẫn không dám xem thường đối phương như Hạ Hầu Quyên, nàng lập tức dùng thế “Cô Hồng Viễn Dẫn” nhảy vọt ra xa ngoài ba trượng để né tránh.

Hai chưởng vừa đụng phải nhau, Hạ Hầu Quyên bỗng lão đảo thối lui ra sau ba bước mới đứng vững lại được.

Văn Tuyết Ngọc xéch ngược đôi mày, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên, gục gặt đầu nói:

- Thảo hèn đồ nhi của ta là Vũ Văn Sương không là đối thủ của người cũng phải.

Không ngờ người đỡ nổi một chưởng ngưng đủ mười thành công lực của ta.

Hạ Hầu Quyên nghe nói đoán biết đối phương đã thề quyết phải giết chết được mình nên vừa ra tay là lập tức hạ độc thủ liền.

Văn Tuyết Ngọc nói xong liền quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên nói lớn:

- Hạ Hầu Quyên, nếu người đỡ nổi ba chưởng của ta, ta sẽ quên hết oán thù tha bọn người ra khỏi nơi đây.

Tuy tự biết hỏa hầu của mình còn kém xa đối phương một bậc, nhưng Hạ Hầu Quyên vẫn không chịu cúi đầu thị nhược, vội ứng tiếng đáp liền:

- Nếu người định báo thù cho đồ nhi của người, người cứ việc hạ thủ thẳng tay. Đừng nói chỉ ba chiêu, ngay đến ba chục chiêu, ba trăm chiêu, Hạ Hầu Quyên cũng không ngán.

Văn Tuyết Ngọc bị Hạ Hầu Quyên chọc tức nổi giận, bà ta nghiêng răng quát lớn:

- Con tiện tỳ tại sao người không chịu van lạy ta tha tội cho người?

Hạ Hầu Quyên hứ một tiếng cười lạt:

- Người đường đường chính chính như ta việc gì phải cúi đầu lạy người?

- Người cúi đầu lạy ta, ta sẽ quên hết những chuyện đã qua, tha chết cho người!

Hạ Hầu Quyên nạt lớn:

- Người câm miệng lại đi! Người quên rằng thánh hiền đã bảo “phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất” sao? Đây chính là đạo lập thức của kẻ chính luân quân tử đấy.

Văn Tuyết Ngọc gần tiếng:

- Hay lắm, thế thì ngươi phải chết. Ngươi đừng trách ta tàn nhẫn với ngươi nhé.

Y tấn công một mình Hạ Hầu Quyên. Ầm, ầm.

Hạ Hầu Quyên vận hết công lực, đỡ luôn một lượt hai chưởng liên tiếp của Văn Tuyết Ngọc vừa bổ xuống.

Chưởng phong chạm nhau nổ lớn!

Thật không hổ là đệ nhất cao thủ trong đám nhân vật trẻ tuổi của đương đại võ lâm, Hạ Hầu Quyên đỡ luôn một lúc hai chưởng của Song Tâm Ma Hậu Văn Tuyết Ngọc vẫn không nể nang.

Tuy nhiên, nàng cảm thấy hơi nặng ngực khó thở, tạng phủ cơ hồ như muốn đảo lộn vì hai chưởng quá lợi hại của Văn Tuyết Ngọc.

Văn Tuyết Ngọc không chút nương tay, công kích mạnh tự vũ bão, miệng quát:

- Hạ Hầu Quyên, ngươi to gan thật. Có giỏi ngươi hãy đỡ thử chiêu “Khai Thiên Thác Địa” này!

Miệng nói tay phát chưởng. Tả chưởng của Văn Tuyết Ngọc công kích vào ngực Hạ Hầu Quyên, hữu chưởng của bà ta đánh thốc vào đờn điền của nàng vừa nhanh vừa hiểm.

Biết khó thể chống đỡ lâu, nhưng một liều ba bảy cũng liều, nên Hạ Hầu Quyên nghiêng rằng chuẩn bị nghênh địch. La Hương Vân đứng ngoài lượt trận, trông thấy Hạ Hầu Quyên mồ hôi tuôn đầm đìa, thở hổn hển, đoán biết nàng sắp sửa hết chống đỡ nổi nên cũng định liều mạng nhảy vào trợ giúp. Nhưng giữa khi La Hương Vân định xông vào cứu Hạ Hầu Quyên, bỗng trong Thiên Kỳ Hiệp có tiếng quát như sấm:

- Văn cung phụng không được phá hoại quy củ của Lục Tàn Bang, để ta đỡ hộ chiêu này cho!

Người theo tiếng đến, nhanh như gió, một thân hình to lớn đột nhiên xuất hiện giữa đầu đường.

Và kẻ vừa xuất hiện không ai khác hơn là Bộc Dương Dũng, tổng hộ pháp của Lục Tàn Bang. Bộc Dương Dũng đến rất kịp thời. Thân hình vừa chấm đất y vội vung cao song chưởng, nghênh đón chiêu “Khai Sơn Thác Địa” mạnh như vũ bão của Văn Tuyết Ngọc.

Một bên là cái thế ma đầu, một bên là cái đại dũng phu, hai bên dùng hết nội lực trong một chiêu vũ bão bất phân hơn thua.

Văn Tuyết Ngọc ngạc nhiên quát hỏi:

- Bộc Dương tổng hộ pháp, tại sao tổng hộ pháp đi giúp người ngoài như thế, không sợ. Bộc Dương Dũng trợn mắt quát lớn:

- Ta phụng mạng của Độc Cô bang chủ hộ tống Hạ Hầu cô nương, La cô nương, và Đông Môn cô nương rời khỏi bốn bang, không cho phép bất cứ ai được đụng tới ba nàng hết.

Văn Tuyết Ngọc không muốn gây gỗ với các nhân vật thủ hạ của Độc Cô Trí trong lúc này, nên bà ta vội giả giọng cười hòa:

- Ở đây là phía ngoài Thiên Kỳ Hiệp, khỏi phạm vi của Lục Tàn Bang rồi kia mà.

Bộc Dương Dũng lắc đầu:

- Cũng không thể được. Một khi ta đã trông thấy ba vị cô nương này bị mục công kích, ta phải bảo hộ họ. Ai bảo mục không chịu chờ cho ta đi thật xa chi, mục ráng chịu lấy chớ.

Văn Tuyết Ngọc khẽ cau mày:

- Đây là tư thù của ta, không quan hệ gì đến Lục Tàn Bang cả. Bộc Dương tổng hộ pháp không nên nhúng tay vào vụ này.

Bộc Dương Dũng vênh mặt hỏi:

- Nếu như ta cứ nhúng tay vào thì sao?

Thấy Bộc Dương Dũng không tha, muốn nhịn cũng không nhịn được, Văn Tuyết Ngọc nổi máu, quát lớn:

- Nếu thế ta không thêm chức vụ “cung phụng” của Lục Tàn Bang làm gì nữa. Ta sẽ giết chết người với ba con liễu đầu này luôn.

Bộc Dương Dũng nghe Văn Tuyết Ngọc giết luôn y, y bỗng cười ha hả. Tiếng cười của Bộc Dương Dũng nghe như tiếng lệnh vỡ oang oang, vang động cả núi rừng. Văn Tuyết Ngọc bỗng sa sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao người cười như vậy?

Bộc Dương Dũng đáp:

- Ta cười người không biết thiên cao địa hậu, to gan chứ cười gì.

Văn Tuyết Ngọc nạt:

- Ta không liễu lĩnh, thầy báo thù cho trò là một việc hết sức công bằng.

Bộc Dương Dũng quát hỏi:

- Ta hỏi người nhé, có phải hiện giờ người đang giữ chức “cung phụng” cho Lục Tàn Bang không?

Văn Tuyết Ngọc gật đầu:

- Đúng thế!

Bộc Dương Dũng nói ngay:

- Nếu người là nhân vật trong Lục Tàn Bang thì bất luận thân phận ra sao, người cũng nên tôn trọng bang quy, phục tùng lệnh nghi của Độc Cô bang chủ chứ.

Văn Tuyết Ngọc cười lạt:

- Người đừng nói khoác làm gì. Người đem bang quy, bang chủ ra để dọa ta sao? Ta dấu hết thể diện của Lục Tàn Bang đi nữa, tên phế nhân Độc Cô Trí của người đã dám làm gì ta!

Bộc Dương Dũng nhả răng cười lớn:

- Người giỏi quá đi mất! Nhưng người có biết ta đã dùng tín hiệu bí mật thỉnh Độc Cô bang chủ đến đây rồi không? Hiện giờ người đang có mặt trong Thiên Kỳ Lâm để nghe khẩu cung người đấy.

Nghe nói Độc Cô Trí hiện đang có mặt trong Thiên Kỳ Lâm, Văn Tuyết Ngọc giật mình, chăm chú nhìn vào Thiên Kỳ Lâm tìm kiếm.

Nhưng Thiên Kỳ Lâm vẫn vắng lặng như tờ, không có qua nửa tiếng động. Bất ngờ, ngay lúc đó, khi Văn Tuyết Ngọc vừa nhìn vào, đột nhiên trong rừng vang lên tiếng trống liên hồi.

Tiếng trống vừa mới nổi lên, Văn Tuyết Ngọc vẫn như thường, nhưng đến khi tiếng trống chuyển sang một âm điệu khác, Văn Tuyết Ngọc đột nhiên ngồi bịch xuống đất.

Văn Tuyết Ngọc không những ngã ngồi xuống đất, sắc mặt của mặt mũi biến hẳn, đồng thời toàn thân run rẩy.

Văn Tuyết Ngọc hiện giờ đang dùng hết công lực ra để kháng cự sự đau đớn kỳ lạ đang hoành hành trong thân thể.

Hạ Hầu Quyên một mặt thừa cơ điều nguyên vận khí, một mặt khen thầm Độc Cô Trí quá lợi hại đáng mặt “nhất đại gian hùng” thống ngự toàn thể quần tà trong Lục Tàn Bang.

Chiếu theo tình trạng của Văn Tuyết Ngọc hiện giờ rõ ràng bà ta đã bị trúng phải môn “Độc Khiết Ác Trùng” của Độc Cô Trí và một khi thứ trùng độc này phát sinh tất nhiên vô cùng lợi hại.

Giữa lúc Văn Tuyết Ngọc mặt mày xanh mét, miệng rên xiết không ngừng, sắp hết chống cự không nổi thì trong Thiên Kỳ Lâm đột nhiên xuất hiện một đám người.

Dẫn đầu đám đông là một cỗ xe bốn bánh, và Độc Cô Trí tay cầm quạt lông, mặc bát quái trường bào đang nửa nằm nửa ngồi trên xe.

Còn ba người đang đi theo bên cạnh, phía bên trái là Đông Môn Liễu, Cao Tùng Tuyền, và Mao Linh Hòa, ba vị cung phụng của Lục Tồn Bang.

Bên mặt theo hộ giá là Hà Chương Thiên, Vân Thiên Lý cùng với mấy tên bộ hạ của Hải Ngoại Tam Ma.

Trông thấy Độc Cô Trí đến nơi, Bộc Dương Dũng vội tiến lên mấy bước, ôm quyền cúi mình to tiếng thưa:

- Bồn bang cung phụng Văn Tuyết Ngọc không tuân lệnh nghị còn vi phạm quy luật của bồn bang. Kính thỉnh bang chủ phát lạc.

Độc Cô Trí nghe nói vội nghiêng đầu nhìn Vân Thiên Lý, gương mày hỏi:

- Vân đường chủ, sự tình vừa do Bộc Dương tổng hộ pháp báo cáo phải xử trí như thế nào mới đúng?

Vân Thiên Lý đáp:

- Nếu chiếu theo thường tình tội phải đáng chết, nhưng vì thân phận của Văn cung phụng đặc biệt hơn người, đã được bang chủ lễ ngộ có thể tìm cách khoan thứ.

Độc Cô Trí liền nhìn Đông Môn Liễu, cười nói:

- Đông Môn lão cung phụng có cao kiến gì chăng?

Đông Môn Liễu thần nhiên đáp:

- Chính đồn bang quy, nghiêm hành thưởng phạt là chức quyền của bang chủ, Đông Môn Liễu này không muốn phát biểu bất cứ ý kiến gì cả.

Có câu “gừng càng già càng cay”, tuy Đông Môn Liễu ngoài miệng không muốn phát biểu ý kiến, nhưng mấy câu khởi đầu cũng thừa đủ lý lẽ buộc Độc Cô Trí phải giết chết Văn Tuyết Ngọc.

Độc Cô Trí nghe xong lời Đông Môn Liễu chỉ mỉm cười không nói gì cả.

Độc Cô Trí đột nhiên nhìn về Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa nhướng mày hỏi:

- Cao cung phụng với Mao cung phụng có cao kiến gì chăng?

Cao Tùng Tuyền làm sao bỏ được Văn Tuyết Ngọc, nên vừa nghe hỏi lão vội nói:

- Nhân phi thánh hiền, ai khổng lầm lẫn, Độc Cô bang chủ nên tha lỗi cho Văn cung phụng một lần.

Độc Cô Trí gật đầu mỉm cười, quay hỏi Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ, nếu như ta tha tội cho Văn cung phụng tất ta đã làm mất cả bang quy.

Sau này kẻ khác phạm tội, ta phải xử thế nào cho khỏi mất uy tín? Và ta phải dùng cách gì để phục nổi đại chúng?

Nghe Độc Cô Trí hỏi thế Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa đều mừng giùm cho Văn Tuyết Ngọc, sợ một khi Văn Tuyết Ngọc bỏ mạng, từ nay Hải Ngoại Tam Ma sẽ bị gãy cánh.

Ngay khi ấy Vân Thiên Lý bỗng đáp:

- Bang chủ bắt phòng dùng cách tình pháp lưỡng toàn.

Độc Cô Trí ồ to một tiếng gương mày hỏi:

- Cái gì là “tình pháp lưỡng toàn”? Vân đường chủ hãy nói ra nghe thử?

Vân Thiên Lý hỏi:

- Đối với cung phụng ta phải dùng lễ, đối với bang quy ta phải dùng oai. Thuộc hạ xin kiến nghị với bang chủ chúng ta có thể quyền nghi đạt biến dùng lý thay đao.

Giữa lúc mọi người chưa nghĩ thông tám chữ “quyền nghi đạt biến dùng lý thay đao” của Vân Thiên Lý thì Độc Cô Trí đã gật đầu:

- Vân đường chủ nghĩ khéo quá, kế dùng lý thay đào hay quá. Nhưng hiện giờ “Tàn Tâm Yêu Cơ” Vũ Văn Sương đã chết mất rồi, Văn cung phụng còn tìm đâu ra người thân để thay mạng?

Vân Thiên Lý đáp:

- Dư Kỷ Hà, Dư hộ pháp đã từng tìm kiếm “Chỉ Hà Xa” tại Động Đình Hồ cũng là đệ tử đích truyền của Văn cung phụng.

Hạ Hầu Quyên với La Hương Vân nghe Vân Thiên Lý đề nghị dùng đồ đệ chết thay cho thầy, hai nàng đều cảm thấy thương hại Dư Kỷ Hà. Nhưng họ sức nghĩ tới vụ y thị đã từng ra tay giết chết đàn bà bụng mang dạ chửa, tìm kiếm “Chỉ Hà Xa” nên hai nàng cho rằng ả thị thuộc loại nữ ma đầu độc ác, có chết cũng không đáng thương.

Khi Vân Thiên Lý nói xong, Độc Cô Trí mỉm cười nhìn Cao Tùng Tuyền với Mao Linh Hòa rồi hỏi:

- Cao cung phụng và Mao cung phụng cho rằng lời của Vân đường chủ vừa rồi có lý không?

Mao Linh Hòa đoán biết đây là sinh cơ độc nhất của Văn Tuyết Ngọc, không thể nào bỏ qua được, liền ứng tiếng đáp:

- Được lắm, được lắm, đây là phương sách hay nhất, thừa bang chủ!

Độc Cô Trí mỉm cười nói:

- Nếu đã thế, thỉnh Mao cung phụng truyền lệnh cho Dư Kỷ Hà hộ pháp chuẩn bị chết thay cho sư phụ nàng. Bởi vụ này bốn nhân không thể chủ động truyền lệnh được.

Hạ Hầu Quyên rửa thầm Độc Cô Trí thật là con người giả nhân giả nghĩa, gian ác vô cùng.

Trong khi đó, nghe Độc Cô Trí nói xong, Mao Linh Hòa lập tức kêu lớn:

- Dư Kỷ Hà!

Dư Kỷ Hà nằm mê cũng không ngờ tự nhiên tai họa khi không bay đến, bắt mình phải chết thay cho thầy, trong lòng đau đớn vô cùng!

Nhưng việc đã đến rồi, không còn cách nào có thể tránh khỏi nàng đành nghiêng rặng, ứng tiếng đáp:

- Đệ tử ở đây.

Nàng vừa trả lời vừa thung thỉnh bước ra, và đứng dừng lại khi còn cách xa Độc Cô Trí, Cao Tùng Tuyền, và Mao Linh Hòa chừng bảy tám thước.

Mao Linh Hòa ôn tồn cười bảo:

- Hà nhi, ân sư của con đã phạm phải quy giới của Lục Tàn Bang, tội đáng tử hình. Nay Độc Cô bang chủ đã đặc ân cho phép để thân nhân nhục chết thay, con đã thọ ơn người giáo dưỡng nhiều năm, thân như nhục, con có bằng lòng. Mao Linh Hòa chưa nói hết lời, Dư Kỷ Hà đã ngắt ngang lời lão gật đầu mỉm cười, rồi lạnh lùng nói:

- Tại sao nhị sư bá lại nói thế? Đệ tử đã thọ ơn sâu như trời biển của gia sư đang lo không biết lấy gì để báo đáp người. Nay gặp được cơ hội này, dẫu phải tan xương nát thịt đệ tử cũng không dám từ.

La Hương Vân đưa mắt nhìn Hạ Hầu Quyên bằng vẻ kinh dị, nàng không ngờ một kẻ hung tàn vạn ác như Dư Kỷ Hà lại có thể nói ra được những câu quan miến đường hoàng như thế!

Nhưng Hạ Hầu Quyên khẽ cong môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

La Hương Vân ngạc nhiên, vừa định hỏi Hạ Hầu Quyên tại sao, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa đã vội tươi cười:

- Nếu Hà nhi trung thành với sư phụ con như thế. Dư Kỷ Hà cười buồn bã:

- Nhị sư bá không nên ngợi khen làm gì, trước khi chết thay cho ân sư đệ tử phải trả lại ít món đồ lại cho sư môn.

Nói xong, nàng lập tức thò tay vào người lấy ra một quyển sách mỏng, xong nàng tháo cái túi da đang đeo cạnh lưng xuống.

Khi ấy toàn thể yên lặng như tờ, hình như tất cả đều tỏ vẻ thương tiếc và kính bái tấm lòng trung nghĩa của Dư Kỷ Hà.

Không ngờ vừa tháo xong cái túi da, nàng bỗng đảo lộn miệng túi vung mạnh ra ngoài.

Một vùng hào quang ngũ sắc tanh hôi chụp ngay vào đầu Độc Cô Trí, Cao Tùng Tuyền, và Mao Linh Hòa.

Dư Kỷ Hà biết trước phen này bất luận thành bại nàng cũng không thoát khỏi cái chết nên nàng lập tức trở tay điểm ngay vào tử huyệt trước ngực của nàng.

Không ngờ Dư Kỷ Hà đã dám trở mặt một cách bất ngờ, Hải Ngoại Tam Ma vừa định ra tay đối phó, Đông Môn Liễu bỗng mỉm cười, khẽ phất ống tay áo phát ra trăm nghìn đạo chỉ quang bay vụt ra ngoài.

Những đạo chỉ quang đã do cây “tường vĩ chỉ phát” của lão hóa thành, không những đã biến thành một bức tường chỉ quang ngăn chặn ngay lấy vùng ngũ sắc độc sa từ bên kia phóng tới, đồng thời còn dư sức điểm ngay vào huyệt đạo Dư Kỷ Hà không cho phép nàng tự vẫn.

Độc Cô Trí ha hả cười to, gật đầu nhìn Đông Môn Liễu:

- Đa tạ Đông Môn cung phụng, bây giờ ta đã có đủ bằng cứ để chủ động bắt đứa nghịch đồ này chết thay cho Văn cung phụng.

Dứt lời, mắt sáng như điện, Độc Cô Trí quét nhìn Cao Tùng Tuyền vừa thẹn vừa giận, đứng yên thín thít.

Mao Linh Hòa kêu to:

- Độc Cô bang chủ, nghịch đồ đã to gan phạm thượng, xin bang chủ hãy cho phép Mao mỗ thân chinh xử tội nàng bằng một hình phạt tàn khốc hơn.

Độc Cô Trí lắc đầu, cười gằn:

- Bất tất phải làm phiền Mao cung phụng làm gì, cung phụng sẽ được chứng kiến hình phạt vạn trùng cắn tim như thế nào.

Dứt lời, Độc Cô Trí lập tức quát to:

- Thay đổi tiếng trống!

Tiếng trống bắt đầu đổi sang điệu khác.

Tiếng trống hồi nãy trầm mạnh “tùng. tùng. tùng. tùng”.

Còn tiếng trống hiện giờ bỗng biến sang thành một nhịp điệu đặc biệt hơn.

Trống vừa đổi nhịp toàn thân run rẩy của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc đột nhiên đình chỉ, sắc mặt của bà ta bắt đầu tỉnh táo. Nhưng sắc mặt của Dư Kỷ Hà dần dần trắng nhợt, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Độc Cô Trí mặt lạnh như băng, quắc mắt trầm tiếng quát:

- Lục Tàn Bang không cho phép bất cứ kẻ nào dám phản bội. Nay Dư đường chủ tội trạng đã rành rành, tất sẽ bị xử tử để làm gương cho kẻ khác. Hình Đường! Đánh trống truy hồn lên cho ta!

Tiếng trống trong Thiên Kỳ Lâm lại đột nhiên biến đổi thành “tung tung tung tung tung”, tiếng trống mỗi lúc mỗi nhanh.

Hết sức kỳ lạ, những người đang có mặt tại đây như hai cha con Đông Môn Phương, Hải Ngoại Tam Ma cùng với các môn đệ của chúng đều hết thấy đã bị trúng phải môn trùng độc của Độc Cô Trí nhưng hiện giờ chỉ có một mình Dư Kỷ Hà là bị phản ứng của tiếng trống mà thôi.

Do đó đủ thấy Độc Cô Trí quả đáng mặt là một “dụng độc chi vương”. Lão ta có thể khiến nhiều người bị trùng độc nhưng phân biệt khác nhau và có thể lợi dụng nhịp trống để chế ngự từng người một.

Tiếng trống truy hồn đã khiến Dư Kỷ Hà thọ hình một cách đau đớn tàn khốc đến cực độ.

Trừ mắt mũi mồm từ từ nhuộm máu, đồng thời hai bàn tay của nàng cứ thay nhau vỗ vào giữa ngực.

Trong chốc lát áo nàng bị rách toang, làn da trắng nõn trên bộ ngực căng thẳng của nàng hiện giờ đã đầy đặc những vết cào cấu đỏ lôm.

Không những thế, Dư Kỷ Hà còn bị đau đớn lẫn lộn trên mặt đất. Bất cứ nắm được vật gì nàng cùng há miệng ra cắn lấy cắn để.

Độc Cô Trí ha hả cười to nhìn hỏi Mao Linh Hòa:

- Mao cung phụng đã trông thấy rõ chưa? Cách xử tội của bốn bang chủ so sánh với cung phụng như thế nào?

Mao Linh Hòa đỏ mặt nín thinh.

Độc Cô Trí đột nhiên mắt xạ hung quang, quét nhìn qua khắp lượt, nghiêm giọng:

- Ta đã bảo rằng với thân hình tàn phế của ta đâu sinh tha gì nữa. Ta chỉ cần làm được một ngày “vô lâm bá chủ” là đủ rồi. Ta sẽ đem hết giang sơn tường đồng vách sắt của ta hiến dâng cho chư vị. Nhưng trước khi ta chưa đạt được mục đích trên, bất cứ vị nào sinh lòng phản bội, cực hình tàn khốc của Dư Kỷ Hà sẽ làm gương cho chư vị đấy.

Nhân lúc Độc Cô Trí đang bận thị oai và đám quần hào đang động dụng lắng nghe, Hạ Hầu Quyên vội ngấm vận thần công, khẽ giơ cao chưởng mặt, nhưng không phải ám toán Độc Cô Trí. Nàng vội linh không búng xa một luồng chỉ lực về phía Dư Kỷ Hà đang bò càng trên mặt đất để giải trừ giùm sự đau đớn cho đối phương về nơi cực lạc.

Luồng chỉ phong phóng trúng ngay giữa tim Dư Kỷ Hà. Nàng chưa kịp kêu một tiếng hự và ngã quỵ xuống.

Độc Cô Trí còn muốn thi triển thêm những cực hình khốc liệt hơn để lập uy trước mặt đại chúng, thấy thế trong bụng cả giận.

Độc Cô Trí chưa đoán ra được ai đã xuất thủ giết chết Dư Kỷ Hà, nên cười lạt và lạnh lùng hỏi:

- Ai đã giết chết Dư Kỷ Hà? Không lẽ đối với một tên nghịch đồ như thế rất đáng thương hại sao?

Đám quần hào Lục Tàn Bang đều đưa mắt nhìn nhau, không ai dám trả lời.

Hạ Hầu Quyên bỗng tiến lên nửa bước, mắt xạ thần quang, gương mi đáp:

- Chính là tiểu nữ đây, vì tiểu nữ nghĩ rằng hiện nay Độc Cô bang chủ đã đầy đủ oai quyền trấn khiếp quần hào, mục đích đã đạt. Độc Cô Trí mỉm cười:

- Bất cứ ai trong Lục Tàn Bang dính vào vụ này Độc Cô Trí dùng quy luật bốn bang trị tội. Nhưng Hạ Hầu cô nương đã nhúng tay vào lão phu đành vui lòng bỏ qua!

Hạ Hầu Quyên nghe nói ngẩn người, không ngờ Độc Cô Trí bỗng đứng lại tử tế với mình như thế!

Độc Cô Trí lại mỉm cười nói tiếp:

- Hạ Hầu cô nương nên kể lại những gì cô nương đã mục kích cho lệnh sư nghe cùng với những nhân vật mệnh danh là hiệp nghĩa. Bảo họ nên đến Thiên Huyền Cốc sớm một chút.

Hạ Hầu Quyên nói:

- Độc Cô bang chủ cứ yên tâm, dù bang chủ không muốn, chúng tôi vẫn đến sớm như thường.

Độc Cô Trí cười lạt:

- Hay lắm, lão phu đã có ý tranh tài cao thấp với quần hùng từ lâu, nhưng họ cứ chần chờ mãi, khiến lão phu hết sức sốt ruột. Nay Hạ Hầu cô nương đã nhận lời, lão phu sẽ kỳ hạn cho cô nương trong vòng mười bữa.

La Hương Vân ngạc nhiên, hỏi xen:

- Tại sao lại phải kỳ hạn mười hôm?

Độc Cô Trí đáp:

- Ý nghĩa rất rõ rệt, tức là kỳ hạn cho bọn người trong vòng mười hôm phải có mặt tại đây để so tài với ta một trận sống mái.

La Hương Vân hỏi:

- Nếu như trong mười hôm bọn này không có mặt tại đây thì sao?

Độc Cô Trí cười gằn:

- Ta sẽ có cách thúc giục bọn người.

Hạ Hầu Quyên giương mi hỏi:

- Bang chủ sẽ thúc giục bằng cách gì? Và có công hiệu không?

Độc Cô Trí cười giọng âm lạnh, mắt xạ thần quang, nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Quyên:

- Nhất định phải có công hiệu. Ta đang định dùng “Âm Hồn Đầu Thiếp” để giải quyết vụ này.

46. Âm Hồn Đầu Thiếp

Hạ Hầu Quyên nghe nói ngẩn người:

- “Âm Hồn Đầu Thiếp” là gì? Không lẽ ngoài người ra, bang chủ còn biết điều khiển cả “ma” nữa sao?

Độc Cô Trí cười đáp:

- Ta tuy không thể điều khiển được “ma”, nhưng ta có thể biến người thành quỷ.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Thế là thế nào?

Độc Cô Trí cười gằn:

- Nếu như trong mười bữa bọn người không có mặt tại Thiên Huyền Cốc phó hội tranh hùng thì cứ trễ một ngày ta sẽ giết một người lột da treo ngoài cốc khẩu.

Nói đến đây, lão bỗng quắc mắt nhìn Hạ Hầu Quyên:

- Hạ Hầu cô nương, nếu như cô nương tin rằng phương pháp “Âm Hồn Đầu Thiếp” của lão phu vừa mới mẻ vừa có hiệu lực, cô nương nên mau mau nói lại cho lệnh sư biết rõ vụ này. Hôm nay trời đã tối rồi, kỳ hạn mười hôm sẽ được tính từ ngày mai.

Hạ Hầu Quyên khẽ gật đầu:

- Được rồi, tiểu nữ nhất định chuyển lời của bang chủ cho gia sư.

Độc Cô Trí bỗng nghiêng răng tức giận:

- Hạ Hầu cô nương, ta cần nhấn thêm với cô nương câu nữa.

Hạ Hầu Quyên vội nói:

- Độc Cô bang chủ muốn nhấn gì? Với ai?

Độc Cô Trí mặt lạnh như băng, gằn tiếng đáp:

- Hạ Hầu cô nương hãy chuyển lời cho một người, bảo hắn rằng nếu những kẻ khác vào tới Thiên Huyền Cốc, trước khi đôi bên chưa tranh tài nhau, nhất luật được coi như thượng khách. Nhưng ngoại trừ một mình hắn, tốt hơn đừng bước chân tới đây. Nếu không, chỉ cần hắn vừa đặt chân vào Thiên Huyền Cốc, hắn sẽ lập tức bị thảm tử, không có đất chôn đây.

Chợt hiểu Hạ Hầu Quyên ờ một tiếng, giương mi cười hỏi:

- Tiểu nữ đoán ra rồi, có phải bang chủ định nhả Bành Bạch Y chẳng?

Độc Cô Trí hừ lạt một tiếng:

- Đúng rồi, Bành Bạch Y còn có thể tha thứ, nhưng Bạch Bất Bình khó tha. Nếu ta không giết được hắn, ta sẽ biến thành “vạn cổ thương tâm” mất.

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Độc Cô bang chủ không nên tức tối làm gì, tiểu nữ sẽ cố gắng giúp.

H Độc Cô Trí nói:

- Xin đa tạ Hạ Hầu cô nương! Lão phu đã nói hết rồi. Hẹn gặp lại mười ngày sau.

Dứt lời Độc Cô Trí liền quay xe dẫn bọn Đông Môn Liễu nhất tề quay về Thiên Kỳ Lâm.

Chờ cho bọn quần tã đi xa rồi La Hương Vân mỉm cười bảo Hạ Hầu Quyên:

- Quyên tỷ, “tái nhập Thiên Huyền” của bọn mình đến đây đã tạm kết thúc, nhưng nhiệm vụ của chúng ta không hiểu đã thành công? Hay đã thất bại?

Hạ Hầu Quyên buồn bã nói:

- Việc giải cứu “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đương nhiên bọn ta đã bị thất bại. Nàng chưa nói hết lời, trong quái thạch gần đó bỗng có tiếng cười nổi lên:

- Hà hà, không thể bảo rằng thất bại được. Vụ Đông Môn Liễu bị trúng trùng độc đã thành sự thực rồi, chuyến đi này của các con khiến lão ta thấy rõ được lòng dạ độc ác của Độc Cô Trí. Các con cứu được Đông Môn Phương, con gái của lão ta, lại còn trừ khử được Vi Phong, Vũ Văn Sương, Dư Kỷ Hà, ba tên đồ đệ đắc lực của bọn Hải Ngoại Tam Ma. Các con đã chiếm được một thành quả hết sức huy hoàng rồi đấy.

Đoán ra được giọng nói của bá phụ “Kim Tiền Túy Ông” La Đại Cuồng, La Hương Vân mừng rú lên, nàng kêu to:

- Bá phụ tại sao bá phụ đột nhiên xuất thế tái nhập Trung Nguyên, khiến cháu đi tìm bá phụ mỗi cả chân, mồ cả mắt vậy.

Từ trong đồng quái thạch Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng chợt xuất hiện. Lão đang say túy lúy, cười hềnh hếch bảo La Hương Vân:

- Vân nhi đã được kiến thức qua trường diện của “Thiên Kỳ Cốc” rồi, nếu như bọn già này không dám lộ mặt ra ngoài, chắc chắn là Độc Cô Trí sẽ độc bá võ lâm sở hướng vô địch.

La Đại Cuồng nói xong lại lim dim đôi mắt, rồi cười khà khà luôn mấy tiếng và nói tiếp:

- Cũng may đây là lần cuối cùng bọn này nhúng tay vào một việc chướng mắt. Còn trách nhiệm phù thị chánh nghĩa, thuật đạo giáo ma sẽ hoàn toàn giao hết cho bọn trẻ các ngươi.

Hạ Hầu Quyên lật đặt bước lên hành lễ tham kiến vị võ lâm tiền bối rồi mỉm cười hỏi:

- La lão bá phụ, sư phụ của con đâu rồi?

La Đại Cuồng cười đáp:

- Sư phụ của con hiện đang chuẩn bị một môn Phật học thần công để ứng phó trong trận quyết đấu giữa chính tà hai phái chừng mười bữa nữa đây.

Hạ Hầu Quyên nghe nói thì giật mình kinh ngạc. Thấy vậy La Đại Cuồng vội cười tiếp:

- Hiền đệ nữ nên hiểu “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu đã thề chết trung thành với Độc Cô Trí để đổi lấy sự an toàn cho con gái lão. Như thế, mười hôm nữa, khi bọn mình đại phá Lục Tàn Bang, Đông Môn Liễu tất nhiên phải tận lực giúp đỡ Lục Tàn Bang.

Hạ Hầu Quyên gật đầu:

- Văn bối đã hiểu rõ việc ấy rồi.

La Đại Cuồng cười khà nói:

- Với tình thế ấy, nếu chúng mình định cứu Đông Môn Liễu thoát khỏi tai kiếp, chúng mình cần sao phải điểm ngã được lão mới được. Mà muốn được vậy ít nhất về phương diện võ công bọn mình phải cao siêu hơn lão một bậc.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Chắc bá phụ cũng đã dự bị, nghĩ tới việc này rồi phải không?

La Đại Cuồng lắc đầu lia lịa:

- Ta không lo nghĩ gì việc đó. Bình tâm mà nói, ta với Đông Môn Liễu tài sức ngang nhau, bên tám lạng bên nửa cân. Còn tài nghệ của sư phụ con cao hơn chút ít, tốt hơn nên giao vụ này cho sư phụ con đảm nhiệm, khó nhọc một chút cũng không sao.

Hạ Hầu Quyên lại cười hỏi:

- Không hiểu, hiện giờ sư phụ cháu đang ở đâu hở bá phụ?

La Đại Cuồng cười đáp:

- Am Chủ cần phải tìm nơi thật kín đáo để luyện môn thần công mà ta vừa nói ấy. Cháu đừng nên tới đó vội mà làm gì, chờ đến khi nào bọn mình tiến vào Thiên Huyền Cốc, sư phụ của cháu tự nhiên sẽ có mặt tại đây, không sao đâu.

Bất đắc dĩ Hạ Hầu Quyên đành thôi không hỏi thăm ân sư mình nữa. Nàng chỉ vào “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương đang còn hôn mê bất tỉnh cười hỏi:

- La lão bá phụ, theo như lời bá phụ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Có nên cho Đông Môn Phương uống viên thuốc hòa giải trùng độc của Độc Cô Trí đã tặng cho nàng không?

La Đại Cuồng hơi cau mày, Hạ Hầu Quyên thấy thế hỏi:

- La bá phụ suy nghĩ gì vậy? Bộ bá phụ nghi viên thuốc giải độc của Độc Cô Trí cho không thật chẳng?

La Đại Cuồng tháo hồ lô rượu ra, nốc ừng ọc hai ba hơi rồi thở khi một cái, quẹt miệng nói:

- Vì muốn lấy lòng Đông Môn Liễu đã dám bán mạng sống cho hắn, Độc Cô Trí thế nào cũng tặng thứ thuốc giải trùng thật cho con gái lão ta. Có điều chúng ta nên để ý Độc Cô Trí là kẻ vô cùng hung bạo, thâm trầm đáng sợ, cần phải cẩn thận một chút mới được.

La Hương Vân hỏi:

- Bá phụ bảo phải cẩn thận như thế nào?

La Đại Cuồng đáp:

- Bây giờ bọn ta phải tìm người chuyên nghiên cứu y dược mới biết được viên thuốc Độc Cô Trí cho có phải thuốc giải độc thật đã chứ.

Hạ Hầu Quyên cau mày, đảo mắt suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Người có thể biết được các thứ thuốc chỉ có một mình “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp sư thúc thôi, nhưng hiện giờ Diệp sư thúc đang viễn du Đông Hải, thỉnh “Quang Phục Đảo Chủ” Vệ Tam Dân làm sao. La Đại Cuồng bồng nheo mắt cười hì hì nói:

- Tuy đại hành gia hiện không có mặt tại đây, nhưng bọn ta có thể tìm một vị tiểu hành gia được như thường.

Hạ Hầu Quyên thông minh tuyệt vời, nghe nói là nàng hiểu ngay, nàng hỏi:

- Có phải La bá phụ định tìm. Không để cho Hạ Hầu Quyên nói hết, La Đại Cuồng vội đỡ lời:

- Đúng! Không ai khác hơn là “Thánh Thủ Nhân Tâm” Trác Dật Luân của cháu.

Lạ thay, lúc này Hạ Hầu Quyên không chút thẹn thùng khi nghe nhắc tới Trác Dật Luân.

Nàng thần nhiên lắc đầu, cười hỏi:

- Chỉ sợ tiểu hành gia cũng khó lòng tìm được, vì Trác huynh đã cùng với Tư Mã tam ca bạn đi thỉnh Bành Ngũ Tiên Sinh với Thiên Sơn Túy lão tiền bối đến đây đồng diệt phá quần ma. Bây giờ họ chưa về kịp. La Đại Cuồng không trả lời, lão chỉ mỉm cười nhìn về phía đồng quái thạch vừa rồi.

Hạ Hầu Quyên sức hiểu ra, nàng trong bụng nghĩ thầm:

- Bộ Trác huynh cũng như ta dọc đường gặp chuyện bất ngờ nên đã quay trở về rồi sao?

Hạ Hầu Quyên vừa nghĩ vừa nhìn theo La Đại Cuồng hướng về phía đồng quái thạch.

Quả như nàng đang nghĩ. Ngay lúc đó phía sau đồng quái thạch bỗng xuất hiện một loạt ba thiếu niên, người nào người nấy cũng huy vũ khôi ngô.

Chàng thiếu niên đi bên mặt chính là Trác Dật Luân, chàng đi bên trái là Bành Bạch Y, còn chàng đi giữa đúng là Tư Mã Hào.

Vừa bước ra khỏi đồng quái thạch thấy Hạ Hầu Quyên, Trác Dật Luân mừng rỡ gọi lớn.

Rồi chàng bước nhanh lại bên người đẹp cười nói:

- Quyên muội, ngu huynh với Tư Mã tam ca đi suốt ngày đêm đến Ai Lao Sơn Quy Vân Bảo thì được tin hai vị ân sư đã rủ nhau du ngoạn lương hồ, nên bọn này không tới Bắc Thiên Sơn, vội vàng quay trở lại tham dự cuộc vui vừa rồi đây.

Hạ Hầu Quyên mừng rỡ ra mặt, nàng nhướn mày cười nói:

- Bản lãnh của đại ca thật đáng nể quá! Tiểu muội không ngờ Vi Phong ngồi chung bàn tiệc với tiểu muội trên Thủy Tạ Bình Đại lại có thể là đại ca!

Trác Dật Luân cười nói:

- Nếu chỉ một mình thì không làm được gì đâu. Ngay cả Thiên Huyền Kiêu và Thiên Huyền Động ngu huynh cũng không lọt vào nổi nữa là tới Thủy Tạ Bình Đài. Vừa vào tới Đồng Bách Sơn bọn ngu huynh may mắn gặp được La lão tiền bối, và nhất thiết đều do người an bài định đoạt cho cả đấy.

Hạ Hầu Quyên âu yếm nhìn tình lang, mắt nàng cứ long lanh. Trác Dật Luân lòng vui rộn rã, chàng đáp lại tình nàng bằng ánh mắt nhớ thương tràn ngập.

Thấy vậy, sợ các bạn để ý chế nhạo, nàng vội chớp mắt nói:

- Đại ca này, giữa khi Độc Cô Trí đang hiu hiu tự đắc đột nhiên trông thấy cái đầu người trong tiệc rượu không phải là đầu của Bành huynh mà lại là đầu của Vi Phong, mặt lão ta tái mét trông tức cười ghê. Lúc ấy nếu không dần nổi chắc lão ta điên mất.

Nói đến đây nàng bỗng quay sang La Đại Cuồng cười hỏi:

- La bá phụ, tiểu nữ thắc mắc không hiểu tại sao lại biết rõ âm mưu hạ trùng độc ám hại cha con Đông Môn lão tiền bối. Bá phụ bày mưu đạo diễn cái cảnh hoạt kịch hết sức tài tình như thế?

La Đại Cuồng cười hề hề đáp:

- Ta đã biết rõ Độc Cô Trí là kẻ vô cùng độc ác nên mới một mặt ta bảo Diệp lão huynh sai bọn người chia nhau đi thỉnh các vị sư trưởng cùng phá ma sào, một mặt ta định giả vờ loan tin “Đại Tuệ Thần Ni” hiện đang còn sống. Đồng thời ta cũng định đón đường bọn Hải Ngoại Tam Ma dọa nạt bọn chúng một mẻ, ngăn cản không cho bọn chúng nhận lời mời gia nhập Lục Tàn Bang.

Hạ Hầu Quyên hỏi tiếp:

- Chắc Diệp sư thúc đã thuật rõ sự xếp đặt của La bá phụ cho Trác đại ca, Tư Mã tam ca, Vân muội, và tiểu nữ nghe rồi chứ?

La Đại Cuồng đáp:

- Nhưng ta chưa kịp gặp mặt, bọn Hải Ngoại Tam Ma đã đến nhận chức cung phụng tại Thiên Huyền Cốc rồi. Ta liền bí mật điều tra và đã biết được khi hai bên vừa gặp nhau, mỗi bên đã tận dụng tâm cơ để hại lẫn nhau, và hình như Độc Cô Trí đã chiếm được ưu thế rồi và luôn cả biểu thức của tên tàn phế ấy là Đông Môn Liễu và cháu gái của lão là Đông Môn Phương cũng bị lão ta hạ thủ ám toán luôn một lượt với Hải Ngoại Tam Ma.

La Hương Vân vội xen hỏi:

- Khi ấy bá phụ chỉ biết qua loa, chứ bá phụ chưa hiểu rõ tường tận?

La Đại Cường gật đầu:

- Đúng! Giữa khi ta thấy Độc Cô Trí hết sức lợi hại, dùng mưu sâu để nô dịch quần hùng chiếm đủ địa lợi, nếu muốn phá tan sào huyệt Lục Tàn Bang thì thật hết sức khó khăn.

Cũng may ta đột nhiên phát hiện Bàn Nhược Am Chủ, sư phụ của Hạ Hầu diệt nữ cũng đã có mặt trong Thiên Huyền Cốc.

Hạ Hầu Quyên thích chí cười lớn:

- Hóa ra ân sư của cháu với La bá phụ đã gặp nhau ở trong Thiên Huyền Cốc rồi, nhưng tại sao gia sư lại xuất hiện trên Động Đình Hồ?

La Đại Cường đưa bầu rượu lên miệng nốc một hơi mấy hớp rồi cười khẽ nói:

- Bọn này ở trong Thiên Huyền Cốc bỗng nghe tin bọn Hải Ngoại Tam Ma từng phái các đệ tử đến xung quanh vùng Động Đình giết hại thai phụ, đoạt “Chỉ Hà Xa”, nên bọn này lật đật đến Nhạc Dương tìm cách ngăn chặn, không cho bọn chúng giết hại sanh linh. Hạ Hầu Quyên nói:

- Nếu thế thì vụ gặp nhau của hai thầy trò cháu tại Động Đình Hồ chỉ là ngẫu nhiên?

La Đại Cường cười đáp:

- Phải! Cũng vì sự gặp gỡ ngẫu nhiên ấy, khiến ta với sư phụ cháu nghĩ ra được một kế hay là cố ý để bọn cháu trúng phải độc kế của Vi Phong và Vũ Văn Sương tiến vào Thiên Huyền Cốc, để một mặt thăm dò Độc Cô Trí đang định thi triển độc kế gì với bọn Hải Ngoại Tam Ma cùng hai cha con Đông Môn Liễu. Một mặt tìm cách phá hoại tình đoàn kết giữa bọn quái ma, và bí mật bảo hộ hai cha con Đông Môn Liễu đừng để họ ngã về phe địch.

Bành Bạch Y nghe đến đây vội tiếp lời cười nói:

- Ý nguyện của La lão tiên bối nguyên là như thế nhưng lại cứu khỏi mạng tiểu bối trong một trường hợp hết sức bất ngờ đó.

La Đại Cường neho mắt gật đầu rồi nói tiếp:

- Mưu kế xong xuôi vừa vặn gặp Trác hiên diệt từ Ai Lao trở về tới, lão phu liền thỉnh Bàn Nhược Am Chủ lập tức chuẩn bị tăng cường thêm môn Phật gia thần công, còn thì để mặc lão phu với Trác hiên diệt bí mật xâm nhập Thiên Huyền Cốc tùy cơ ứng biến đối phó địch nhân.

Hạ Hầu Quyên hỏi:

- Làm thế nào bá phụ biết được Bành huynh đã bị lộ tẩy, và sẽ bị giết chết trong tiệc “Đại Yến”?

La Đại Cường đáp:

- Nguyên nhân đã do chiếc thủ cấp ấy. Trác Dật Luân vội đón lời:

- Khi vừa trông thấy đầu ân sư, tiểu bối mê man bất tỉnh. May nhờ La lão tiên bối tinh ý nhìn ra là đầu giả, nhưng cũng nhờ thế mới biết rõ Bành Bạch Y sư huynh đã lộ tẩy, nên Độc Cô Trí mới bày ra mưu trên để thăm dò Bành Bạch Y sư huynh.

Hạ Hầu Quyên liếc nhìn Trác Dật Luân, bĩu môi:

- Tại sao đại ca trước khi giở trò huyền hoặc, trêu ghẹo đối phương không nói trước cho tiểu muội hay? Thiếu chút nữa tiểu muội đã liều mạng, bất kể sống chết định thí mạng với Độc Cô Trí. Đại ca không sợ hư mất đại sự sao?

Trác Dật Luân phì cười:

- Quyên muội đừng trách ngu huynh. Quyên muội hãy nghĩ thử xem, Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại Tam Ma đều là những nhân vật tài ba hơn mình thập bội, nên ngu huynh đã cố tránh không dám nói chuyện với Quyên muội, sợ nếu bọn chúng biết được sẽ bị lộ tẩy.

Bởi thế ngu huynh không dám thông tin tức tới Quyên muội.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Đại ca có lý, hiện giờ cần nhất phải mau mau cứu mạng “Lật Thủ Thần Tiên” Đông Môn Phương, người yêu của Tư Mã tam ca đã. Đại ca hãy xem thử viên giải trùng linh dược của Độc Cô Trí có thể dùng được không?

Trác Dật Luân cầm viên linh dược, xem đi xem lại gật đầu:

- Đây là viên thuốc giải được thượng hảo hạng, không có thuốc độc. Cứ việc cho Đông Môn cô nương uống ngay đi.

Hạ Hầu Quyên nghe nói lập tức trao ngay viên giải trùng linh dược cho Tư Mã Hào, cười giọng duyên dáng:

- Tam ca, tiểu muội xin giao việc này cho tam ca đảm nhiệm đây.

Đang hết sức quan tâm cho Đông Môn Phương, Tư Mã Hào lập tức gật đầu lia lịa cầm lấy viên giải dược, vừa định nuốt ngay vào miệng Đông Môn Phương.

Hạ Hầu Quyên vội xua tay cười nói:

- Tam ca nên nhớ rằng Đông Môn tiểu muội sau khi bị mê thất bản tính đã lâu chưa gặp tam ca, hai bên nên chuyện trò thỏa thích. Tam ca cũng nên lựa lời khuyên giải Đông Môn tiểu muội, một cô gái tính nóng như lửa không thua gì tiểu muội. Nên nói rõ cho nàng biết hết những tiền nhân hậu quả, khuyên nên bình tĩnh, chịu khó hợp tác với bọn mình như thế mới có thể tìm cách giải cứu được cha nàng khỏi bị tai kiếp khi Lục Tàn Bang bị tan thành tro bụi.

Tư Mã Hào vội đáp:

- Ngu huynh hiểu rồi, ngu huynh sẽ tìm cách khuyên nàng. Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Phải khuyên nàng bằng cách ôn hòa từ từ, nếu không Đông Môn tỷ tỷ vì nhớ cha nàng có thể nổi nóng. Khi ấy, tam ca sẽ nguy đấy.

Trác Dật Luân bật cười:

- Quyên muội hãy yên tâm. Nếu nói về cách êm dịu ngọt ngào, Tư Mã tam ca là tay xuất sắc.

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói tiếp:

- Bây giờ cần nhất là tam ca nên bế Đông Môn tỷ tỷ vào phía bên kia kín đáo hơn, nếu không. Tự biết nói không lại Hạ Hầu Quyên, Tư Mã Hào đỏ mặt:

- Xin đa tạ lời chỉ điểm của Quyên muội. Tư Mã Hào vừa nói vừa bế Đông Môn Phương bước vào phía sau đồng quái thạch.

Hạ Hầu Quyên nhìn theo Tư Mã Hào cười bảo Trác Dật Luân:

- Đại ca đã nói đúng, cách thức hầu hạ đàn bà của Tư Mã tam ca quả thật tài tình, và da mặt của tam ca cũng dày hơn đại ca nhiều.

Trác Dật Luân mỉm cười. Hạ Hầu Quyên đột nhiên móc ra viên thuốc đen nhỏ xíu của Bộc Dương Dững trao cho La Hương Vân, mỉm cười bảo:

- Vân muội hãy cùng với Trác đại ca và Bành Bạch Y huynh nghiên cứu với nhau xem thử viên thuốc màu đen uống hằng ngày của Bộc Dương Dũng là loại thuốc gì?

La Hương Vân ngạc nhiên:

- Quyên tỷ, còn Quyên tỷ thì sao? Tại sao Quyên tỷ không tham gia vụ nghiên cứu này?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Ngu tỷ không thạo nghề này, vả lại ngu tỷ còn đang bận việc khác còn quan trọng hơn.

Ngu tỷ đang cần thương lượng với La bá phụ nhiều việc.

La Hương Vân nghe nói lập tức cầm viên thuốc nhỏ đem đến trước mặt Trác Dật Luân và Bành Bạch Y nghiên cứu thử xem tính chất được tãnh ra sao.

Hạ Hầu Quyên cười vẻ bí mật, kéo La Đại Cuồng về một bên, mỉm cười nói nhỏ:

- La bá phụ là tay lão luyện giang hồ, không hiểu bá phụ có đoán ra được cháu đang định thương lượng việc gì với bá phụ không?

La Đại Cuồng cười đáp:

- Tuy vụ này hơi khó khăn, nhưng chắc sẽ có quan hệ với La nhi. Nếu không, cháu khỏi cần tìm cách kéo nàng ra xa.

Hạ Hầu Quyên gật đầu bá phụ, cười khúc khích:

- Thật đúng câu “Giùng càng già càng cay”. Lại Đại Cuồng cười hì hì:

- Thôi, đừng khen nữa. Cháu hãy mau mau nói rõ sự thật cho biết, để còn phải thương lượng với nhau.

Hạ Hầu Quyên không chút ngượng nghịu chỉ tay vào Trác Dật Luân đang đứng ở xa, giương mi nói nhỏ:

- Không giấu gì bá phụ, cháu với Trác đại ca tình cảm sâu đậm. La Đại Cuồng gật đầu cười nói:

- Ta đã nhìn thấy rồi, khi mới gặp cháu lần đầu thiếu chút nữa ta đã làm mối cho Bành Bạch Y rồi. Hạ Hầu Quyên cười khúc khích:

- Như thế tuyệt quá!

La Đại Cuồng ngạc nhiên hỏi:

- Tuyệt, tuyệt ở chỗ nào?

Hạ Hầu Quyên tủm tủm cười nói:

- Tuyệt bởi trước kia bá phụ định làm mối cháu cho Bành huynh thì bây giờ chính cháu lại định mối lại Bành huynh hộ bá phụ.

La Đại Cuồng vẫn chưa hiểu, cau mày hỏi:

- Cháu định làm mối Bành Bạch Y hộ bác. Hạ Hầu Quyên bật cười đón lời:

- Vâng! Bá phụ nghĩ thử xem cháu với Trác đại ca đã trót yêu nhau, còn Đông Môn cô nương cũng đã lỡ thương Tư Mã tam ca rồi. Không lẽ bá phụ lại để Vân muội cô đơn, không cho Vân muội một người chồng xứng đáng sao?

Bấy giờ La Đại Cuồng mới hiểu ra, lão bật cười sảng sặc:

- Hóa ra hiền đệ nữ định làm mối cho Vân nhi. Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Đúng thế, cháu đang định làm mối đấy. Thật là nữ mạo nam tài, môn đương hộ đối.

Một bên cháu gái yêu quý của “Kim Tiên Túy Ông”, một bên là trai cưng của “Ai Lao Đại Hiệp”. Cuộc nhân duyên này hình như đã được ông tơ xếp đặt sẵn rồi, khỏi cần cháu làm mối cũng được.

La Đại Cuồng cười ha hả:

- Bác thế nào cũng được, nhưng hôn nhân đại sự trai gái đôi bên cần phải. Hạ Hầu Quyên vội nói:
- Bá phụ cứ việc yên tâm, cháu đã nói riêng vụ này với Vân muội rồi. Bây giờ cũng đã gặp mặt Bành huynh, mỹ nhân đã biết rõ mặt anh hùng, không còn chê bai gì nữa.

Nói xong, nàng khẽ kéo vạt áo La Đại Cuồng, ra dấu cho lão nhìn về phía La Hương Vân đang đứng nói chuyện với Bành Bạch Y.

La Đại Cuồng nhận thấy Hạ Hầu Quyên nói đúng, lão gật đầu mỉm cười:

- Hai bên đã bằng lòng nhau rồi, bác còn gì nói nữa. Bác xin cảm ơn mỹ ý của cháu.

Trong lúc ấy, Trác Dật Luân, Bành Bạch Y với La Hương Vân ba người đi chung với nhau sang một bên.

Tay cầm viên thuốc đen nhỏ, La Hương Vân nhìn Trác Dật Luân mỉm cười hỏi chàng:

- Trác đại ca là truyền nhân của Nhất Thiếp Thần Y Diệp sư thúc, chắc đại ca thế nào cũng nhìn ra được tính chất của viên thuốc này?

Trác Dật Luân chìa tay, cười nói:

- Vân muội hãy đưa cho ngu huynh coi thử!

La Hương Vân vội trao ngay cho chàng viên thuốc. Trác Dật Luân cầm viên thuốc xem đi xem lại nhiều lần, rồi giơ lên mũi ngửi thử. Đột nhiên chàng cau mày, mặt hiện vẻ kinh dị.

La Hương Vân thấy thế vội hỏi:

- Trác đại ca đã tìm thấy gì bí mật trong viên thuốc này?

Trác Dật Luân mỉm cười nhưng không trả lời, chàng bỗng hỏi trở lại:

- Vân muội hãy nói rõ ngu huynh biết viên thuốc này. La Hương Vân nhẹ lắc đầu:
- Đây chưa phải là một viên thuốc mà chỉ là một phần nhỏ của nó.

Trác Dật Luân mỉm cười:

- Một phần nhỏ hay cả viên tính chất vẫn giống nhau, ngu huynh muốn hỏi viên thuốc này đã lấy tại đâu thôi.

La Hương Vân đáp:

- Đây là thứ thuốc cần uống mỗi ngày của Bộc Dương Dũng, tên ngu ngốc nhất mà cũng là tổng hộ pháp của Lục Tàn Bang.

Trác Dật Luân cau mày hỏi:

- Bộc Dương Dũng mắc phải bệnh tật gì mà mỗi ngày phải uống thuốc?

La Hương Vân suy nghĩ đáp:

- Hẳn đâu phải uống thuốc chữa bệnh mà là uống thuốc để phòng bệnh. Trác Dật Luân không hiểu hỏi:
- “Uống thuốc phòng bệnh” nghĩa là thế nào?

La Hương Vân cười đáp:

- Bộc Dương Dũng mỗi ngày phải uống một viên thuốc này tinh thần mới được tỉnh táo.

Nếu hôm nào thiếu thuốc y sẽ bản thân sinh bệnh đó Trác huynh.

Trác Dật Luân gục gật đầu cười, ngấm đi ngấm lại viên thuốc trên tay đoạn nhú chặt chân mày.

Bành Bạch Y đứng bên cạnh thấy vậy cười nói:

- Nếu Trác huynh muốn biết rõ tính chất của viên thuốc để tiêu đề nói qua cho Trác huynh.

Trác Dật Luân chưa kịp đáp La Hương Vân vội nói tiếp theo:

- Phải đấy Trác huynh! Bành huynh nguyên là một trong Nội Tam Đường Chủ với Lục Tàn Bang. Khi chưa bị lộ hành tích Bành huynh là người tâm phúc đáng tin cậy nhất của Độc Cô Trí, nên Bành huynh biết khá nhiều điều bí mật của đối phương.

Bành Bạch Y thở dài nói:

- Độc Cô Trí là kẻ thâm độc nham hiểm thật tình lại hay nghi kỵ. Tuy lão ta đã tìm mọi cách thu nạp một nhân vật võ công cái thể như Bộc Dương Dũng vào Lục Tàn Bang giữ chức đại hộ pháp, nhưng lão ta vẫn không yên tâm.

La Hương Vân cười nói:

- Đối với người khác không yên tâm cũng còn có lý, nhưng đối với Bộc Dương Dũng hà tất phải nghi kỵ làm gì cho mất công vì y là một kẻ ngu dại nhưng lại đáng yêu.

Bành Bạch Y gật đầu nói:

- Đấy mới là điểm độc hại của Độc Cô Trí đấy!

- Độc Cô Trí đã không tin Bộc Dương Dũng, lão làm cách nào để phòng bị đối phương?

Bành Bạch Y lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa hiểu rõ được phương pháp phòng bị của lão ta, nhưng nếu đoán theo tình lý thì Bộc Dương Dũng phải uống bằng không uống sẽ sinh bệnh, chính là thủ đoạn mà Độc Cô Trí đã dùng để chế ngự Bộc Dương Dũng.

La Hương Vân bỗng nói với Trác Dật Luân:

- Trác huynh! Bây giờ Trác huynh cũng hãy đoán thử xem, coi viên thuốc đen này tính chất thể nào cho biết.

Tuy đang cúi đầu suy nghĩ Trác Dật Luân cũng vội ứng tiếng đáp:

- Căn cứ theo sự thật và suy đoán theo tình lý thì viên thuốc màu đen này có thể là một thứ thuốc độc khiến kẻ uống nó phải nghiện.

Nghe đến đây La Hương Vân vội đón lời nói:

- Thật đúng là “anh hùng sở kiến lược đồng”. Quyên tỷ với tiểu muội cũng đã nghĩ như thế!

Nhưng Trác Dật Luân bỗng nhìn nàng mỉm cười lắc đầu. La Hương Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao Trác huynh lại lắc đầu?

Trác Dật Luân thở dài đáp - Ngu huynh nghĩ Độc Cô Trí đáng mặt anh hùng!

Rồi chàng giơ viên thuốc nhỏ màu đen lên cao, cười lạt nói tiếp:

- Nhìn viên thuốc này cũng đủ biết cơ trí tài hoa của bọn mình còn kém hẳn Độc Cô Trí một bậc!

Dứt lời, Trác Dật Luân vội bỏ tọt viên thuốc đen vào mồm và nuốt ực vào bụng.

La Hương Vân hốt hoảng, kêu lên:

- Trác huynh. ca. tại sao Trác huynh lại dám nuốt viên thuốc độc?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Nó không phải thuốc độc, mà là viên muối vừng trộn với đường cát đấy!

Hạ Hầu Quyên nghe nói chưng hửng!

La Đại Cuồng hết sức ngạc nhiên! Lão bật cười nói:

- Thật không ngờ!

Bành Bạch Y cũng phì cười lên tiếng:

- Tiểu đệ nằm trong Lục Tàn Bang khá lâu, ngày đêm gần Độc Cô Trí. Thế mà cũng không tài nào biết rõ được thủ đoạn Độc Cô Trí đã dùng để chế ngự Bộc Dương Dũng.

Hạ Hầu Quyên nghe nói bất giác bật cười thành tiếng.

Bành Bạch Y ngạc nhiên hỏi nàng:

- Tại sao Hạ Hầu cô nương lại bật cười? Có phải Bành Bạch Y này đã nói láo rồi không?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Bành huynh đã biết rõ đối với một kẻ ngu si như Bộc Dương Dũng, Độc Cô Trí còn luôn luôn phòng bị huống chi đối với Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình, một kẻ mới tham gia Lục Tàn Bang chưa được bao lâu. Lão ta đời nào dám tin nhiệm Bành huynh.

Bành Bạch Y gật đầu nói:

- Có lý lắm!

Hạ Hầu Quyên nhìn Bành Bạch Y mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như Bành huynh biết trước được thì không đến nỗi đã bị Độc Cô Trí dùng kế khám phá được thân phận của Bành huynh ngay trong bữa tiệc “Đại Yến”. Làm thiếu chút nữa Bành huynh bị uống mạng.

Bành Bạch Y ngượng ngừng gượng cười.

La Hương Vân chợt nói:

- Bành huynh, Trác huynh, và tiểu muội hiện giờ chưa hiểu rõ được sự bí mật của viên muối vùng đen trộn với đường cát ra sao cả và đang định yêu cầu Quyên tỷ với La bá phụ giải thích cho bọn này nghe đây.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Chính bọn này cũng đang mù tịt không thua gì phía bên ấy.

Bành Bạch Y cười nói:

- La lão bá phụ kiến thức sâu rộng còn Hạ Hầu cô nương trí tuệ lại siêu nhân. Nhị vị chỉ chịu khó suy nghĩ một chút, biết đâu chẳng tìm ra được vụ bí mật này?

La Đại Cuồng lắc đầu thở dài:

- Nói tới kiến thức chắc ta phải nhường lại cho Độc Cô Trí mới đúng! Rất tiếc. Hạ Hầu Quyên vội hỏi:

- La bá phụ rất tiếc việc gì? Có phải bá phụ tiếc cho Độc Cô Trí là kẻ tàn phế, lại có được một khối óc linh mẫn phi thường mà không chịu quy nạp chính nghĩa chăng?

La Đại Cuồng gật đầu lia lịa, công nhận Hạ Hầu Quyên đã nói đúng!

La Hương Vân hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Làm thế nào Quyên tỷ đoán ra được tâm tư của La bá phụ nhưng đoán không ra ý nghĩ của Độc Cô Trí?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Chuyện hết sức giản dị, đúng với câu “Lòng quân tử dễ hiểu, dạ tiểu nhân khó đoán”.

Bành Bạch Y gục gật đầu khen ngợi:

- Hạ Hầu cô nương trả lời tuyệt quá!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười rồi hỏi La Đại Cuồng:

- La bá phụ có thấy Độc Cô Trí đáng sợ không?

La Đại Cuồng đáp:

- Nhất định là đáng sợ rồi. Cơ trí của hắn vô cùng sâu hiểm, sao lại không đáng sợ?!

Hạ Hầu Quyên lắc đầu khoát tay nói:

- Cháu dâu có nói tới cơ trí của lão ta, cháu chỉ muốn nói là Độc Cô Trí có một ý niệm vô cùng đáng sợ kia.

La Đại Cuồng không hiểu hỏi:

- Một ý niệm đáng sợ là sao?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Ý niệm của Độc Cô Trí là lão ta toàn thân tê liệt, sinh thú đã hết, nhưng hùng tâm vẫn còn, nên lão ta đã từng nói với bọn Hải Ngoại Tam Ma và Đông Môn Liễu là lão ta chỉ cần làm võ lâm bá chủ được một hôm xong lão sẽ tự hành giải thoát.

La Hương Vân gật đầu:

- Đúng thế, đây là lời nói hùng hồn của Độc Cô Trí trước mặt đại chúng giữa khi lão ta “nấu rượu luận anh hùng”.

Hạ Hầu Quyên nói:

- La bá phụ hãy nghĩ xem, Độc Cô Trí đã mất hết sinh thú. - Bởi thế lão ta sẽ tìm đủ cách đối phó với bọn mình mà không chút nương tay, nhất là Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại Tam Ma bị trúng phải trùng độc của lão ta, tận tình giúp đỡ lão ta để đối phó với bọn mình. Cho nên những ngày sắp tới rất đáng cho chúng ta lo ngại.

La Đại Cuồng nhíu chặt đôi mày, cúi đầu suy nghĩ.

Hạ Hầu Quyên thấy vậy vội hỏi:

- La bá phụ đang nghĩ gì thế?

La Đại Cuồng cười lạt đáp:

- Ta cho rằng thủ đoạn dùng trùng độc để chế ngự Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại Tam Ma của Độc Cô Trí không những vô cùng đáng sợ mà lại còn hợp tình hợp lý nữa. Còn vụ lão ta dùng viên muối vừng đem trộn đường cát để chế ngự Bộc Dương Dũng, ta cho rằng hết sức tức cười, và cũng hết sức vô lý!

Hạ Hầu Quyên gật đầu nói:

- Đúng! La bá phụ hoài nghi điểm này rất đúng, bởi những kẻ thông minh không đời nào chịu làm những việc dại dột. Trong vụ này có nhiều mâu thuẫn lắm và không do bàn tay của một người làm ra.

La Đại Cuồng cười hà hà nói:

- Hạ Hầu hiền đệ, hiện giờ đầu óc của lão phu đã trống, hãy chờ xem “Bào Hạo Hồng Nhan” trí tuệ siêu nhân còn có cao kiến gì không, chứ lão phu thì kể như đã tịt ngòi rồi đấy.

Hạ Hầu Quyên hai mắt vụt sáng, nàng dựng ngược mày cười hỏi:

- Có phải La bá phụ vừa bảo “những kẻ thông minh không đời nào chịu làm những việc dại dột” không?

La Đại Cuồng đáp:

- Đương nhiên họ không đời nào chịu làm những việc dại dột. Người xưa có câu “trí giả thiên lư, tất hữu nhất thất”, nhưng một phần nghìn của cơ hội đã quá ít ỏi, hiền đệ nữ có đồng ý với lời nói của lão phu không?

Hạ Hầu Quyên cười khanh khách:

- Hoàn toàn đồng ý, nhưng tiểu nữ còn định thỉnh giáo với bá phụ một câu nữa là ngu dốt có khi nào làm những việc thông minh không?

La Đại Cuồng ngẩn người cau mày đáp:

- Không phải tuyệt đối không có những cơ hội hết sức hiếm hoi.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Cháu nhận rằng giữa hai thứ “không phải tuyệt đối” đó rất có thể phát sanh kỳ tích.

La Hương Vân thích thú hỏi:

- Kỳ tích là gì hả Quyên tỷ?

Hạ Hầu Quyên đáp:

- Kỳ tích thường là những chuyện khó phát sanh. Thí dụ như chỉ có một phần ngàn “kẻ thông minh làm việc ngu dốt” hoặc một phần ngàn “kẻ ngu dốt làm việc thông minh”.

La Đại Cuồng nhìn Hạ Hầu Quyên, lão tủm tỉm cười hỏi:

- Hình như hiền đệ nữ vừa nghĩ ra ý gì tuyệt diệu thì phải?

- Cháu không có ý nghĩ gì tuyệt diệu cả, thật ra cháu chỉ nghĩ bậy nghĩ bạ thôi. Cháu đang nghĩ tới viên “muối vừng đem trộn đường” rất có thể là Độc Cô Trí đã đánh lừa Bộc Dương Dũng, hoặc Bộc Dương Dũng đã đánh lừa Độc Cô Trí.

La Hương Vân cười nói:

- Tự nhiên là Độc Cô Trí đánh lừa Bộc Dương Dũng rồi!

Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói:

- Nhưng ngu tỷ chưa hề khẳng định người nào bị mắc lừa người nào cả kia mà. Nhưng dầu sao thì giữa họ, tất. Hạ Hầu Quyên vừa nói đến đây, La Đại Cuồng đột nhiên bật cười ha hả và đón lời:

- Hạ Hầu hiền đệ nữ quả thật trí tuệ siêu phàm, thông minh quá chúng có khác! Sự nhận xét của cháu quả cao minh lắm.

Hạ Hầu Quyên cao hứng cười nói:

- Ô! Cháu không ngờ bá phụ lại đồng ý với cháu, và còn ủng hộ sự nhận xét của cháu nữa.

- Bác ủng hộ cháu vì bác sức nhớ tới một việc và một nguyên tắc!

Bành Bạch Y chợt hỏi:

- La lão tiên bối vừa nghĩ tới nguyên tắc gì thế?

- Nguyên tắc ấy là “kẻ thông minh định đánh lừa kẻ thông minh hết sức khó khăn, nhưng kẻ khờ khạo định đánh lừa kẻ thông minh lại hết sức dễ dàng”.

Hạ Hầu Quyên nghe nói liền gật đầu tỏ ý tán đồng. Còn La Hương Vân thì lắc đầu.

Cho nên La Đại Cuồng nhìn La Hương Vân rồi cười hỏi:

- Tại sao Vân nhi lắc đầu?

La Hương Vân đáp:

- Nguyên tắc mà bá phụ vừa nói có nhiều mâu thuẫn.

- Mâu thuẫn ở điểm nào?

- Nếu như một kẻ có thể dùng mưu kế đánh lừa được người khác nhất là đánh lừa được kẻ thông minh có thể kêu kẻ ấy là khờ khạo được chăng?

La Đại Cuồng nghe La Hương Vân đặt câu hỏi như thế lão bật cười khanh khách:

- Vân nhi hỏi rất có lý nhưng thường khi kẻ khờ khạo chỉ khờ khạo nhất thời mà thôi.

Nếu một khi kẻ ấy ngẫu nhiên gặp cơ duyên trí tuệ lóe sáng chưa chắc kẻ ấy chịu khờ khạo suốt đời.

La Hương Vân không tin, nàng hỏi:

- Nhưng dễ gì gặp được cơ duyên bá phụ. Và cũng đâu có kẻ nào có sức tái tạo càn khôn như thế?

La Đại Cuồng chưa kịp nói, Trác Dật Luân đã vội đón lời:

- Có! Kẻ ấy chính là “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp sư thúc.

La Hương Vân cau mày hỏi:

- Nghe nói Diệp lão nhân gia đã từng chữa thử bệnh cho Bộc Dương Dững, nhưng không có hiệu quả gì cả kia mà.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Tại sao Vân muội lại thật thà đến thế? Diệp sư thúc không thể cố giữ bí mật, cốt ý dành lại nước cờ sát thủ sau cùng để đối phó với Độc Cô Trí sau này hay sao?

Bành Bạch Y gật đầu cho là phải liền cười nói:

- Hiện giờ Bộc Dương Dững chắc đang giả vờ khờ khạo làm như không biết gì cả thì phải.

Hạ Hầu Quyên gật đầu, nói tiếp theo:

- Có thể lắm, và do đó cũng đủ biết tuy Độc Cô Trí đã cho Bộc Dương Dững uống thứ thuốc độc sanh nghiên tìm cách chế ngự đối phương, nhưng lão ta vẫn chưa yên tâm luôn luôn vẫn nghi ngờ và xem chừng Bộc Dương Dững.

La Hương Vân kinh ngạc hỏi:

- Tại sao Quyên tỷ lại biết?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Bộ Vân muội đã quên phức khi Bộc Dương Dững tiễn chân bọn mình ra Thiên Huyền Cốc, y đã nói qua những gì với bọn mình rồi sao? Nếu như Độc Cô Trí không phải kẻ tâm phúc bí mật xem chừng bọn mình đời nào y cứ luôn luôn cố ý bảo rằng y nhất định vĩnh viễn trung thành với Độc Cô Trí?

Đến giờ La Hương Vân mới hiểu ra, nàng vỗ tay đốp một cái nói:

- Đúng rồi! Còn nữa, Bộc Dương Dững còn giả vờ trở về Thiên Huyền Cốc nhưng chính ra y đã ẩn núp trong Thiên Kỳ Lâm quan sát tình hình. Văn Tuyết Ngọc ngăn cản bọn mình, một mặt y mật báo ngay cho Độc Cô Trí và đồng thời Quyên tỷ đang khi nguy cấp y lập tức xuất thủ giải cứu. Với mưu lược và đảm thức như thế, đừng nói là một kẻ khờ khạo, ngay đến một kẻ có chút thông minh cũng chưa chắc làm được khéo léo như thế.

Chờ cho La Hương Vân nói xong, Trác Dật Luân cười bảo:

- Vân muội hãy nói nhỏ một chút, kẻo nhỡ chẳng may có những kẻ tai mắt của Độc Cô Trí đang loanh quanh gần đây nghe thấy, chuyển báo lại sự cơ mật của bọn mình cho Độc Cô Trí nghe, chúng ta vô tình phá mất cả tâm huyết của Diệp sư thúc, và biết đâu Bộc Dương Dững cũng sẽ bị chết oan vì bọn mình nữa đây.

La Hương Vân lắc đầu mỉm cười:

- Ở đây cách Thiên Kỳ Hiệp rất xa, tiểu muội không tin có bọn tai mắt của Độc Cô Trí tại đây.

La Hương Vân nói đến đây, La Đại Cuồng cười bảo:

- Sao cháu dám khinh thị Độc Cô Trí? Hẳn ta không đủ mưu sâu, đời nào hẳn ta dám mưu đồ đại sự, dám nuôi tham vọng làm bá chủ vô lâm với tám thân tàn tật của hẳn?

La Đại Cuồng nói xong liền nốc thêm ngụm rượu nữa, rồi cười ha hả nói tiếp:

- Cần phải tu chỉnh lời nói của Vân nhi vừa rồi, không phải ta “đồng ý” mà là “quả quyết”.

La Hương Vân giật mình hỏi:

- Bá phụ quả quyết ở xung quanh đây có tai mắt của Độc Cô Trí?

La Đại Cuồng gật đầu cười đáp:

- Không những quả quyết ta còn trông thấy hắc nấp tại đâu nữa là khác.

Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, Bành Bạch Y, Trác Dật Luân không ai bảo ai đều đảo mắt nhìn quanh.

Nhưng họ chỉ trông thấy núi đá, cỏ, cây chứ ngoài ra hoàn toàn không có một nửa bóng người!

La Hương Vân nghi hoặc hỏi La Đại Cuồng:

- Bá phụ nếu xung quanh đây có tai mắt của Độc Cô Trí thì những điều cơ mật mà chúng ta vừa nói đã bị bọn chúng nghe thấy hết rồi sao?

La Đại Cuồng gật đầu:

- Nhất định rồi! Hắc đã nghe thấy rõ ràng không bỏ sót một tí nào cả!

La Hương Vân hốt hoảng nói:

- Thế tại sao bá phụ không chịu ra tay sanh cầm hắc? Nhỡ chẳng may để hắc chạy thoát trở về cáo mật với Độc Cô Trí, có phải chúng ta đã đưa Bộc Dương Dững vào chỗ chết không?

La Đại Cuồng mỉm cười nói:

- Vân nhi, đừng vội vã không nên, hắc không tài nào chạy thoát được đâu.

La Hương Vân kêu lên:

- Sao lại không? Bá phụ không sanh cầm hắc sao hắc lại không chạy thoát được? Hay hắc không dám chạy?

La Đại Cuồng lắc đầu:

- Cả hai đều không đúng. Hắc không tài nào chạy thoát vì. vì thiên hạ sự thường có lợi mà cũng có hại. Hắc đã ẩn nấp một cách tài tình như thế, đến lúc hắc định đào tẩu tự nhiên cũng không phải dễ.

Bành Bạch Y vừa đảo mắt thêm lần nữa, chợt kêu nói:

- La bá phụ, tiểu điệt đã biết được chỗ đối phương hiện đang ẩn nấp rồi. Bá phụ có cần cháu mời hắc ra ngoài này chăng?

La Đại Cuồng chưa kịp trả lời, Hạ Hầu Quyên liền nhướng mày nói:

- Bành huynh nên hạ thủ ngay đi, lôi hắc ra đây xem mặt mũi hắc ra sao.

Bành Bạch Y mỉm cười gật đầu. Xong lập tức nhướng cao mày giờ hữu chưởng linh không nhắm vào một thân cây to lớn rậm rạp cách đó hơn một trượng phóng tới.

Luồng chưởng phong của Bành Bạch Y thoát đi nghe u u ghê rợn, đánh gãy cả cành lá cây cổ thụ nọ đổ xuống âm ẩm.

Nhưng cũng nghe khi ấy giữa thân cây đột nhiên một luồng nước tanh hôi bắn ra tứ tung, chụp ngay vào đầu mọi người.

Đừng nói là Bành Bạch Y, La Hương Vân, Tư Mã Hào, Đông Môn Phương, ngay cả Hạ Hầu Quyên và Trác Dật Luân cũng không ngờ sự đột biến này xảy ra nữa!

Cho nên trong lúc hoảng hốt tất cả đều không sao tránh kịp nếu không nhờ có La Đại Cuồng.

Nhờ có La Đại Cuồng lão mưu thâm đoán đã có ý phòng từ trước, lão chỉ khẽ hất ống tay áo một cái một luồng âm phong bay ra đánh bật luồng nước tanh hôi kỳ độc văng ra xa ngoài bốn thước.

Nước độc vừa bị đánh văng thì đột nhiên giữa thân cây đã hiện một người.

Người này không phải đang ẩn nấp trong thân cây, mà hắc bị cột chặt tay chân nhốt vào trong đấy.

Nhìn theo cách ăn mặc, người này chỉ là một sơn dân lương thiện, không phải là đệ tử của Lục Tàn Bang!

Đáng thương nhất là khi đám nước độc bay tản ra tứ phía, dính cùng mình y nên toàn thân y dần dần tím đen, rồi chết tươi ngay tại chỗ.

Và cũng khốn nạn nhất là trên đầu nạn nhân còn có dán một miếng giấy đề rõ mấy chữ:

“Đệ nhất hiệu oan hồn”.

Sự kiện này xảy ra hết sức đột ngột, khiến bọn lão thiếu quần hiệp đều thẹn đỏ mặt và vừa sợ.

Tức giận không dài được, Hạ Hầu Quyên la lên:

- Độc Cô Trí khốn nạn thật, rõ ràng lão ta đã hẹn với bọn mình nếu nội trong mười hôm không đến phó hội tại Thiên Huyền Cốc, lão mới dùng tới cách thức “Oan Hồn Đầu Thiếp”.

Thế mà không ngờ bây giờ lão ta lại dám phản phúc vô thường, hạ thủ trước thời hạn. Hạ Hầu Quyên vừa nói đến đây, đột nhiên vang lên một chuỗi cười khằng khặc.

Bành Bạch Y biến sắc trước hết, vụt kêu lên:

- Chư vị hãy xem chừng, quả là tiếng cười của Độc Cô Trí đấy.

Mọi người cũng đều nhận ra là giọng cười của Độc Cô Trí không sai, nhưng không ai hiểu được tiếng cười của lão ác ma từ đâu vọng tới.

Thật là quái đản! Thật là lạnh người!

Tiếng cười hình như từ phía vách núi vọng ra, mà cũng hình như là từ dưới đất vọng lên.

Cũng không phải, rõ ràng là từ trên không trung vọng xuống!

La Đại Cuồng cau mày đề khí, liền dùng công lực truyền âm tối thượng, cất tiếng kêu lớn:

- Độc Cô Trí! Người hiện ở đâu đó?

Liền theo tiếng nói của La Đại Cuồng, tiếng của Độc Cô Trí vang lên:

- La Túy Ông có gì chỉ giáo chăng?

La Đại Cuồng đáp:

- Võ lâm tranh hùng, đấu sức hay đấu trí cũng được. Tại sao người nữ đem sơn dân vô tội ra bày trò con nít như thế hả? Giải hãy ra đây thử đòn một phen chơi! Hãy ra đây!

Độc Cô Trí cũng trả lời bằng giọng vừa thấp vừa trầm, nhưng hết sức rõ ràng:

- Sơn dân bị nhốt ở trong thân cây, nước độc để ở trên đầu hắc, nếu như trong bọn người đừng ý mình là kẻ thông minh thì hắc ta đâu có bị chết oan. Hừ, chính bọn hiệp nghĩa anh hùng các người đã nhẫn tâm sát hại kẻ vô tội, chỗ đâu có phải Độc Cô Trí này?

La Đại Cuồng đỏ mặt, lại truyền âm hỏi tiếp:

- Người đã nghe rõ hết những lời nói của bọn ta chứ?

Độc Cô Trí đắc chí cười đáp:

- Phải! Ta đã nghe rõ tất cả rồi. Ta cảm ơn bọn người đã cho ta hay những lời bí mật võ lâm, nhờ bọn người ta biết rõ được kẻ thông minh bị kẻ ngu ngốc lừa, viên thuốc “á phù dung” khi không biến thành viên muối vừng đem trộn với đường cát. Bọn người đã cho ta một bài học khá hay đấy!

Hạ Hầu Quyên nghe Độc Cô Trí nói, nàng cau mày lo sợ giùm cho sanh mạng của Bộc Dương Dũng.

Nàng vội truyền âm hỏi:

- Độc Cô Trí, người định xử trí với Bộc Dương Dũng như thế nào?

Độc Cô Trí cười lạnh giọng:

- Hiện giờ kẻ đã thông minh vẫn giả vờ ngu ngốc, hẳn biết sao được sự bí mật của hẳn đã bị bại lộ do miệng của bọn người. Bọn người đã bán đứng hẳn cho ta rồi.

Hạ Hầu Quyên nói lớn:

- Ta đâu có hỏi hẳn, ta đang hỏi người, người định. Độc Cô Trí ngắt lời cười đáp:

- Hiện giờ ta không thèm lật tẩy hẳn vội, ta cứ để mặc hẳn giả vờ ngu ngốc giữ chức tổng hộ pháp cho Lục Tàn Bang như thường!

Hạ Hầu Quyên cười lạt nói:

- Ta không tin người là kẻ lương thiện khoan dung đại lượng. Độc Cô Trí cười giọng xảo quyết:

- Dương nhiên! Lòng khoan dung đại độ của ta chỉ tạm thời thôi. Nói cách khác chức tổng hộ pháp Bộc Dương Dững đang giữ lâu lắm cũng không hơn mười hôm. Nếu như bọn người không giữ đúng lời hứa ta sẽ giết chết Bộc Dương Dững và hẳn sẽ là kẻ thứ nhất bị ta lột da dán ở phía ngoài Thiên Kỳ Lâm đấy!

Quần hiệp nghe nói sợ toát mồ hôi lạnh.

Đến đây Độc Cô Trí bắt đầu im tiếng, thấy vậy La Đại Cuồng vụt kêu:

- Độc Cô Trí!

Độc Cô Trí lại cười khanh khách:

- La Túy Ông chớ lầm lời! Độc Cô Trí này sẽ thống lãnh bốn vị cung phụng cùng với các nhân vật trong Lục Tàn Bang đúng mười hôm sau sẽ cung hầu đại giá, nhất quyết thư hùng với bọn người.

Dứt lời, xung quanh trở nên vắng ngắt, không nghe qua nửa tiếng động.

Hạ Hầu Quyên biết Độc Cô Trí đã đi mất, liền cười lạt nói với La Đại Cuồng:

- La bá phụ, công việc hiện giờ đã hư cả rồi. Chuyện này bọn mình đã làm hại Bộc Dương Dững rồi.

La Đại Cuồng thở dài:

- Độc Cô Trí thâm hiểm ghê gớm. Không ngờ hẳn ta đã bố trí trước ngoài Thiên Kỳ Hiệp, mà còn tính đúng được hành tung của bọn mình sai người bắt sơn dân lương thiện, trói nhốt trong thân cây. Đáng sợ thật!

La Hương Vân hỏi:

- Giọng nói của Độc Cô Trí từ đâu vọng tới thế bá phụ? Tại sao có khi từ trên không phát ra, có khi từ dưới đất, có khi từ trong vách đá, có khi từ trên ngọn cây, không biết đâu mà lường vậy hả bá phụ?

La Đại Cuồng cười lạt đáp:

- Lúc đầu chính ta cũng kinh dị, nhưng đến giờ mới hiểu rõ đại khái núi này có rất nhiều lỗ hang thiên nhiên, nên Độc Cô Trí đã kiếm cách thao túng được hệ thống truyền tin để tự khoe khoang huyền bí. Bỗng Hạ Hầu Quyên vội khoát tay ra hiệu cho quần hùng nên rời đây lập tức, đồng thời nàng nói nhỏ với La Đại Cuồng:

- La bá phụ, cháu đã nghĩ ra rồi. Sự xét đoán của bá phụ không lầm tí nào cả!

La Đại Cuồng cười hỏi:

- Hiền diệt nữ vừa nghĩ ra việc gì?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu tạm thời không trả lời. Nàng nhìn về phía Tư Mã Hào với Đông Môn Phương đang thì thầm với nhau kêu lớn:

- Tư Mã tam ca đã giải trừ giùm chất độc cho Đông Môn tỷ tỷ rồi chứ?

Tư Mã Hào nghe hỏi vội vàng đỡ Đông Môn Phương bước tới.

Hạ Hầu Quyên lật đật nắm lấy tay Đông Môn Phương mỉm cười hỏi nhỏ:

- Đông Môn tỷ tỷ, hiện giờ chất độc trong mình tỷ tỷ đã được giải trừ, linh tính của tỷ tỷ đã tỉnh táo như thường, không hiểu tỷ tỷ còn nhớ tới tiểu muội Hạ Hầu Quyên chăng?

Đông Môn Phương gật đầu ứa nước mắt đáp:

- Cha của tôi. Hạ Hầu Quyên bỗng khoát tay, vội thi triển môn Truyền Âm Nhập Mật bảo nhỏ Đông Môn Phương:

- Đông Môn tỷ tỷ cứ việc yên tâm, ở đây đang có tai mắt của Độc Cô Trí, bọn mình hãy ra xa hơn chút nữa hãy nói chuyện sau.

Đông Môn Phương kinh dị đảo mắt nhìn khắp tứ phía!

Nhân lúc nắm tay Đông Môn Phương cùng phi hành, Hạ Hầu Quyên bắt đầu thuật rõ những chuyện đã qua cho Đông Môn Phương nghe.

Chờ khi vượt qua một hòn núi cao, Hạ Hầu Quyên mới đứng lại nhìn quần hiệp tùm tùm cười nói:

- Xong rồi! Bây giờ chúng ta có thể yên tâm nói chuyện với nhau. Độc Cô Trí quyết không đời nào nghe lọt hoặc trông thấy được nữa.

La Đại Cuồng cười hỏi:

- Bây giờ hiền diệt nữ hãy trả lời cho bác biết vừa rồi cháu vừa nghĩ ra được việc gì mà bảo rằng bác đã đoán đúng?

Hạ Hầu Quyên bỗng nhìn La Hương Vân hỏi:

- Vân muội, Vân muội thử nghĩ xem Bộc Dương Dũng giả vờ tuyên bố trung thành với Độc Cô Trí, có phải lão ta đã cố ý làm ra như thế không?

La Hương Vân gật đầu:

- Đúng! Đại khái Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc mạch lộ tương thông, đâu đâu cũng có rất nhiều lỗ nhỏ và được Độc Cô Trí dùng để nghe ngóng bí mật của đối phương.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Tiểu muội cũng nghĩ như thế nhưng hiện giờ bọn mình đã vượt qua một ngọn núi cao rồi dẫn cho Độc Cô Trí bản lĩnh có thông thiên đi nữa lão ta cũng không tài nào biến toàn cõi Đồng Bách Sơn thành một hệ thống dò tin được.

Thấy hiện giờ không còn lo ngại chuyện cơ mật bị bại lộ nữa, Đông Môn Phương vội vàng tham kiến La Đại Cuồng, chấp tay ứa nước mắt nói:

- Thưa La lão tiên bối, tiểu nữ cúi xin lão tiên bối tìm phương cứu giùm cha cháu. Tội nghiệp cha cháu. Bành Bạch Y đứng cạnh nàng vội nói:

- Độc mưu của Độc Cô Trí đã bị bại lộ rồi, Đông Môn bá phụ lại trong Lục Tàn Bang, hình như có lợi chứ không có hại gì cả. Đông Môn Phương đón lời:

- Bành huynh không biết chứ gia gia của tiểu muội rất trọng lời hứa, không bao giờ chịu nuốt lời.

Bành Bạch Y nghe nói, sực nhớ tới vụ Hạ Hầu Quyên bị Đông Môn Liễu đả thương, chàng nhìn Hạ Hầu Quyên, cả hai mỉm cười.

Đông Môn Phương thông minh thật chẳng kém gì Hạ Hầu Quyên, hiểu ý cái cười của hai người, nàng liền nói:

- Lần trước gia gia của tiểu muội lỡ tay đả thương Quyên muội, thật tình là do lúc sơ suất vô tâm, nên sau khi gia gia của tiểu muội bị La bá phụ đem lời khiển trách, người tự hối hận và vô cùng nhục nhã. Và người đã từng nói với tiểu muội từ này trở đi, chẳng thà để người khác giết chết còn hơn là thất tín với thiên hạ. Người đang hy vọng tìm cách để rửa sạch điểm nhơ nhớp ấy.

La Đại Cuồng nghe qua, lão gật đầu mỉm cười khen ngợi:

- Tuyệt lắm! Người ta đâu phải thánh hiền, ai không có lỗi? Ta còn lạ gì Đông Môn lão hữu của ta, lão đâu phải là phường vô loại như bọn Hải Ngoại Tam Ma!

Hạ Hầu Quyên bỗng chau mày suy nghĩ, rồi cười hỏi:

- Theo như lời Phương tỷ, Đông Môn bá phụ từ nay về sau sẽ thề quyết sống chết trung thành với Độc Cô Trí, làm tròn bổn phận chức “cung phụng” cho Lục Tàn Bang?

Đông Môn Phương gật đầu:

- Phải đấy Quyên muội, bọn Hải Ngoại Tam Ma còn có thể thay lòng đổi dạ, còn gia gia của ta không đời nào phản bội Độc Cô Trí.

La Đại Cường chợt nốc một hơi rượu cười ha hả nói:

- Như thế cũng hay. Rồi đây ta với Đông Môn lão hữu sẽ thẳng tay so tài cao thấp. Cả hai cũng đều sắp gần kề miệng lỗ rồi, lo gì!

La Hương Vân lườm La Đại Cường, nũng nịu nói:

- Bá phụ lư hỏa thuần thanh, minh tâm kiến tánh, tại sao bá phụ còn háo đấu làm gì nữa.

La Đại Cường cười lớn:

- Vân nhi không biết gì cả! Một khi Đông Môn Liễu sống chết quyết tận trung với Độc Cô Trí, nếu chúng ta định bảo toàn sinh mạng cho lão ta, tất nhiên chúng ta phải tìm cách chế ngự lão ta trước.

La Hương Vân gật đầu:

- Phải đó La bá phụ!

La Đại Cường cười đáp:

- Nhưng, có chắc gì Đông Môn Liễu sẽ bị chúng ta chế ngự không? Chắc chắn ta với Đông Môn Liễu sẽ phải ác đấu một trận quỷ khốc thần kinh, long trời lở đất rồi đấy.

Bành Bạch Y mỉm cười, lên tiếng hỏi:

- Nhưng La lão tiền bối có nắm chắc được thắng lợi trong tay không?

La Đại Cường lắc đầu:

- Không chắc, ta không chắc gì thắng nổi Đông Môn Liễu, và Đông Môn Liễu cũng khó lòng thắng nổi ta.

Đông Môn Phương nghe nói hết sức buồn bã.

Thấy bộ mặt thiếu náo đáng thương của Đông Môn Phương, La Đại Cường cảm thấy thương hại cho nàng, lão vội nói:

- Hiền diệt nữ chớ nên buồn bã làm gì. Trong trường hợp chính thường thì ta khó lòng thắng nổi cha cháu đấy, nhưng nếu gặp trường hợp đặc biệt ta có rất nhiều hy vọng, cháu đừng lo.

Đông Môn Phương vẫn còn mặt ủ mày chau, nàng gượng cười nói:

- La lão tiền bối an ủi cháu chứ lời của La lão tiền bối cháu nghe không hiểu.

La Đại Cường cười đáp:

- Trong trạng thái chính thường, bọn ta đều là những kẻ nhiều tuổi, cần đứng đắn để bảo toàn thân phận. Nhưng trong trạng thái phi thường, khi ấy đành phải thông quyền đạt biến.

Đông Môn Phương không hiểu, hỏi:

- La lão tiền bối xin hãy giải thích rõ ràng thế nào là “thông quyền đạt biến” cho cháu nghe đi.

La Đại Cường nói:

- Thí dụ như ta đánh không lại cha cháu hoặc đôi bên bất phân thắng bại không còn cách nào toàn thắng thì ta sẽ nhờ sự phụ của Hạ Hầu hiền diệt nữ là Bàn Nhược Am Chủ bí mật đánh giúp. Hai người đánh một làm sao không nắm chắc phần thắng trong tay. Đông Môn Phương bỗng lắc đầu nói:

- La lão tiền bối hà tất phải nhún nhường như thế. Với chiêu Kim Tiền Túy Tiên của lão tiền bối không lẽ nào lão tiền bối lại nỡ làm trò cười cho thiên hạ là lấy hai đánh một sao? Còn Bàn Nhược Am Chủ là một cao nhân Phật môn, giới luật tinh nghiêm, đời nào người chịu đánh lén để mang tiếng với thiên hạ?

La Đại Cuồng mắt bừng sáng như điện ha hả cười lớn nói:

- Đông Môn hiền diệt nữ, thông quyền đạt biến là như thế đó. Vì muốn bảo toàn tính mạng của cha cháu đầu phải mang tiếng với thiên hạ ta cũng không sợ kia mà!

Đông Môn Phương cảm động, ôm chầm ngay lấy La Đại Cuồng khóc ngất!

Xem như con gái mình, La Đại Cuồng vuốt nhẹ làn tóc mịn màng óng ả của Đông Môn Phương, ôn tồn dỗ dành:

- Hiền diệt nữ chớ quá bi thương, không những chỉ riêng ta nghĩ như thế, ta dám bảo đảm là Bàn Nhược Am Chủ cũng nghĩ như ta!

Nói đến đây La Đại Cuồng bỗng nghiêm nghị bảo Hạ Hầu Quyên:

- Ta với Bàn Nhược Am Chủ thế là phải để hết tâm thần, đem hết sức lực ra để bảo vệ cho lão hữu Chỉ Phát Vũ Sĩ Đông Môn Liễu rồi đó. Còn lại bọn Hải Ngoại Tam Ma cùng với bọn thủ hạ của Lục Tàn Bang bọn ta sẽ giao lại cho bọn cháu tiêu diệt giùm đấy nhé.

Bành Bạch Y chận hỏi:

- La bá phụ, gia gia cháu với Thiên Sơn Túy sư bá đều hạ sơn cả rồi, không biết tới bao giờ họ mới có mặt tại đây?

La Đại Cuồng lắc đầu cười đáp:

- Ta chưa hề liên lạc được với họ nhưng ta hy vọng họ sẽ có mặt tại đây sớm hơn. Nếu không nhờ quá mười hôm kỳ hạn, Độc Cô Trí thẳng tay giết người, thực hành thủ đoạn Oan Hồn Đầu Thiếp của lão ta thì nguy lắm đó.

Trác Dật Luân lo lắng nói:

- Bọn ta cần phải tìm cách giữ đúng kỳ hạn, bởi Độc Cô Trí đã thanh minh kẻ bị lột da ngoài Thiên Huyền Cốc trước tiên là Bộc Dương Dũng!

Hạ Hầu Quyên bỗng xéch ngược mày, nói giọng quả quyết:

- Nếu như mấy vị tiền bối đến sớm được càng hay, còn chẳng may họ đến trễ, cháu cũng đã có cách đối phó. Cháu quyết không để Bộc Dương Dũng bị lột da đâu.

Trác Dật Luân hỏi:

- Quyên muội đã có kế gì rồi đó?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Độc Cô lão ma chỉ hẹn với bọn mình phải đến phó hội trong mười hôm, nhưng lão ta không giao hẹn nhân số là bao nhiêu.

Trác Dật Luân hội ý cười nói:

- Có phải Quyên muội định bảo rằng đúng kỳ hẹn mười hôm, nếu như chư vị trưởng lão chưa đến kịp, bọn ta sẽ dùng nhân số hiện tại đến phó hội để cứu vãn tính mạng của Bộc Dương Dũng, có phải đúng như thế không Quyên muội?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu:

- Hiện giờ nhân số chưa đủ, La bá phụ còn phải thí mạng giao đấu với Đông Môn Liễu bá phụ, còn lại bọn hậu sinh chúng mình phải hợp thành một khối cũng chưa tất đối địch nổi bọn Hải Ngoại Tam Ma. Còn lại bọn tay chân của Lục Tàn Bang, sẽ lấy ai để đối phó? Như thế bọn mình không khác gì tự đi tìm lấy cái chết?

Trác Dật Luân buồn rầu:

- Ngoài ra, không lẽ Quyên muội nghĩ không ra diệu kế gì khác nữa sao? Không lẽ bọn mình để Độc Cô lão ma lột da Bộc Dương Dũng sao?

Hạ Hầu Quyên mỉm cười:

- Nếu đến kỳ hạn chư vị trưởng lão chưa đến kịp, sẽ do một mình tiểu muội phó hội.

La Hương Vân thất kinh la to:

- Một người phó hội.

Hạ Hầu Quyên chớp mắt gạt đầu:

- Một người cũng là phó hội, một trăm người cũng là phó hội. Độc Cô Trí thân là bang chủ Lục Tàn Bang, trí ở bá thị giang hồ, ngạo thị võ lâm, nhưng chắc lão ta sẽ phải hối hận về việc đính ước không được chu đáo, và lão ta sẽ không dám trách bọn ta thất ước. Như thế Bộc Dương Dũng sẽ thoát khỏi họa bị lột da.

Trác Dật Luân vừa lắng nghe vừa lắc đầu.

Hạ Hầu Quyên ngạc nhiên:

- Tại sao đại ca lại lắc đầu? Bộ đại ca không đồng ý với tiểu muội sao?

Trác Dật Luân cười đáp:

- Nếu theo kế hoạch của Quyên muội thì kể cũng tạm cứu được Bộc Dương Dũng thoát khỏi nạn bị lột da nhưng nguy tai vô cớ sẽ đến với Quyên muội, khiến Độc Cô Trí thêm một con tin làm cho công cuộc giáng ma vệ đạo của chúng ta gặp nhiều trở ngại khó khăn.

Hạ Hầu Quyên thấy Trác Dật Luân có lòng lo lắng cho mình nàng tủm tỉm cười, ửng hồng đôi má.

Trác Dật Luân thấy thế cũng mỉm cười rồi tiếp:

- Nói thế chứ dù sao chúng ta cũng có La lão tiên bối hướng dẫn với cái danh hiệu Kim Tiền Túy Ông của La lão tiên bối, chúng ta còn sợ gì nguy hiểm, phải chăng La lão tiên bối?

La Đại Cuồng trợn mắt nhìn Trác Dật Luân, bật cười nói:

- Tại sao hôm nay Trác hiền đệ lại mất hết cả trung hậu ngày xưa vậy? Tự nhiên lại đi thổi phồng lão phu là nghĩa thế nào?

Trác Dật Luân vội tươi cười đáp:

- Dạ đâu dám lão tiên bối, tiểu đệ thâm hiểu câu “gừng càng già càng cay” và biết La lão tiên bối lão mưu thâm toán, thế nào cũng có sẵn mưu cao để đối phó với Độc Cô lão ma đây chứ.

La Đại Cuồng cười nói:

- Ta đã có mưu cao gì đâu! Bất quá là thuận thiên tận nhân, ứng phó thức thời vậy thôi.

Nói thế chứ dẫu cho ai đến giúp đỡ bọn ta kịp hay không cũng không sao hết. Có ân sư của Hạ Hầu hiền đệ nữ là Bàn Nhược Am Chủ là đại cuộc chắc chắn sẽ thành công.

Hạ Hầu Quyên sung sướng mỉm cười, nàng nói:

- Nhờ La bá phụ nhắc tới ân sư của tiểu nữ, tiểu nữ mới an tâm phần nào, chứ không chắc. La Đại Cuồng bỗng nghiêm giọng nói:

- Hiền diệt nữ khoan hay mừng vội, đại cuộc thành công hay không ít lắm cũng phải trong mười hôm nữa. Còn bây giờ, hoàn cảnh của bọn ta hết sức nguy hiểm. Vả lại ta với Am Chủ phải dùng toàn lực ứng chiến lại còn phải bảo hộ Đông Môn lão hữu. La Đại Cuồng chưa nói hết lời, Hạ Hầu Quyên bỗng kêu nói:

- La bá phụ, cháu đã nghĩ ra được diệu sách thắng địch rồi!

Đông Môn Phương đứng bên vội hỏi:

- Diệu sách gì thế Quyên muội?

Cổ làm ra vẻ thần bí, Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp:

- Chờ đến khi ấy Đông Môn hiền tỷ sẽ biết rõ. Hiện giờ nếu để lộ cơ mật cho bọn tai mắt của Độc Cô Trí nghe rõ diệu kế của tiểu muội sẽ bất linh ngay.

Mọi người nghe nói đều tỏ vẻ nửa tin nửa không tin, nhưng trông thấy sắc mặt hân hoan vui sướng của Hạ Hầu Quyên, phút chốc mọi người đều đặt tin tưởng ở nàng.

Tiếp theo Hạ Hầu Quyên bỗng nhìn La Đại Cuồng cười nói:

- La bá phụ, bá phụ và mọi người hãy đợi cháu tại vùng phụ cận. Cháu xin bá phụ cho phép cháu được vắng mặt trong vòng hai hôm nhé?

Trác Dật Luân bỗng chau mày hỏi:

- Quyên muội định vắng mặt hai hôm để làm gì? Bộ Quyên muội định tái nhập Thiên Huyền, xả thân mạo hiểm nữa sao?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười đáp:

- Sao đại ca hay đa nghi quá như thế. Đã nghe rõ những lời giáo huấn của đại ca rồi, tiểu muội đời nào còn dám mạo hiểm một mình nữa. Không lẽ tiểu muội khi không lại tự đi tìm lấy cái chết, ra đi là không trở về nữa hay sao?

La Hương Vân với Đông Môn Phương nghe nàng nói lý thú, bất giác cả hai cười xòa.

Thấy Trác Dật Luân cứ cau mày lo lắng cho mình, Hạ Hầu Quyên mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu muội định đi đặt làm ít món binh khí để phá địch mà ít nhất là hai hôm, nhiều lắm không quá ba ngày. Thế nào tiểu muội cũng sẽ hoàn thành xong sứ mạng trở về. Đại ca yên tâm đi!

Trác Dật Luân không vui nói:

- Trước bao nhiêu kẻ đại địch, Quyên muội bỗng ra đi có một mình như thế làm ngu huynh yên dạ sao được.

Hạ Hầu Quyên cười nói:

- Nếu như đại ca không yên tâm, tiểu muội sẽ mời Vân muội đi theo cho có bạn cũng được. Đại ca bằng lòng nhé?

Trác Dật Luân đành gật đầu đáp:

- Nếu như Quyên muội đã quyết, ngu huynh còn biết nói sao nữa.

Trác Dật Luân vừa nói xong Đông Môn Phương bỗng nói:

- Ba chị em mình làm việc gì cũng nên có nhau, tại sao không cho ngu tỷ theo với?

Trác Dật Luân thấy mấy cô cứ vui vẻ muốn đi, chàng cười xòa nói:

- Phải đấy! Bào Hao Hồng Nhan, Vô Tình Trạch Nữ, Lật Thủ Thần Tiên mà chịu liên thủ sát cánh bên nhau, ngu huynh với La bá phụ mới yên tâm không còn lo ngại gì nữa hết.

Bỗng Hạ Hầu Quyên xò tay, tủm tỉm cười bảo Trác Dật Luân:

- Hãy đưa đây cho người ta!

Trác Dật Luân ngạc nhiên không hiểu, vội hỏi:

- Quyên muội bảo đưa gì?

Hạ Hầu Quyên cười đáp:

- Đưa tiền chứ còn đưa gì nữa. Bọn này đi đặt làm binh khí thì phải xài tiền chứ bộ!

Hãy gom góp hết tất cả tiền bạc của bọn đàn ông đại ca đưa hết cho tiểu muội.

Trác Dật Luân lắc đầu mỉm cười. Và chàng, Bành Bạch Y, Tư Mã Hào, cả ba vội móc hết tiền bạc trong túi ra trao hết cho ba nàng. Trác Dật Luân nói với Bành Bạch Y:

- Thế là bọn mình đã có đủ cả binh khí rồi đấy!

Hạ Hầu Quyên vội chận nói:

- Tiểu muội cũng biết rõ mọi người đều có binh khí cả nhưng bộ đại ca không nghe rõ tiểu muội nói là đi đặt làm những món binh khí đặc biệt sao?

Bành Bạch Y cười hỏi:

- Binh khí gì mà đặc biệt, Hạ Hầu cô nương hãy cho bọn này biết qua chút ít được không?

Hạ Hầu Quyên lắc đầu cười nói:

- Thiên cơ bất khả di lộ, chư vị đều rất sáng suốt, cứ việc suy đoán thử. Ấu đây cũng là một chuyện lý thú!

Nói xong, nàng liền giơ tay nhận lấy kim ngân của bọn Trác Dật Luân, Bành Bạch Y, và Tư Mã Hào rồi mỉm cười tỏ vẻ thần bí, nói tiếp:

- Xin lỗi Bành huynh và Tư Mã tam ca nhé, tiểu muội không những đã đem theo tiền bạc của nhị vị, lại còn dẫn người của nhị vị theo luôn nữa. Mong nhị vị hãy chịu khó chờ đợi chừng hai ba hôm, tiểu muội bảo đảm chư vị sẽ được bạc đầu giai lão.

Bị chọc ghẹo La Hương Vân với Đông Môn Phương mặt mày ứng đỏ, cả hai giơ tay chọc vào nách Hạ Hầu Quyên.

Hạ Hầu Quyên hoảng hồn nhảy vọt lên cao hơn hai trượng xong cười khanh khách đáp trở xuống đất.

La Hương Vân với Đông Môn Phương vẫn chưa chịu buông tha, cả hai băng mình đuổi theo.

La Đại Cuồng khoái trí cười hênh hếch giơ bầu rượu lên miệng nốc ồng ộc một hơi.

Còn Bành Bạch Y thì cứ nhíu mày suy nghĩ không thôi.

Trác Dật Luân thấy vậy cười hỏi:

- Sư đệ đang nghĩ gì thế?

Bành Bạch Y đáp:

- Tiểu đệ đang nghĩ xem Hạ Hầu cô nương có mưu kế gì mà lại định đi đặt những món binh khí để chế ngự kẻ địch.

Trác Dật Luân hỏi nhỏ:

- Thế sư đệ nghĩ ra chưa?

Bành Bạch Y nhẹ lắc đầu:

- Chưa, chắc có lẽ phải thỉnh giáo La lão tiên bối mới xong.

Dứt lời chàng nhìn ngay về phía La Đại Cuồng cười hỏi:

- La lão tiên bối có biết mưu kế của Hạ Hầu cô nương ra sao không?

La Đại Cuồng vội lấy chiếc hồ lô ra khỏi miệng chum chím cười rồi đột nhiên kêu:

- Tung! Tung! Tung!

Bành Bạch Y chờ đợi La Đại Cuồng phát biểu ý kiến, không ngờ lão chỉ nói có ba tiếng tung tung tung chứ không nói thêm câu nào nữa, và lão chỉ mỉm cười rồi tiếp tục uống rượu.

Chàng lầy lăm ngạc nhiên hết sức. Ngay lúc đó bỗng từ xa có tiếng hát vang lên.

Vấn tiên sinh từ hậu như hà? Liêu đảo mơ hồ.

Tư Mã Hào liền xéch ngược mày nói với Trác Dật Luân:

- Hiền đệ nghe thử coi, kẻ đang hát nhất định không phải người thường đấy nhé.

Trác Dật Luân bỗng gật đầu tươi cười đáp:

- Nhất định không phải là người phạm rồi. Người ấy là sư phụ của ngu huynh đó!

Nghe nói có sư phụ Trác Dật Luân giá lâm Tư Mã Hào nửa mừng nửa sợ vội hỏi:

- Có phải Ai Lao Sơn Quy Vân Bảo Chủ Bành bá phụ thật không?

Trác Dật Luân chưa kịp trả lời, Bành Bạch Y đã cười nói:

- Kẻ vừa hát không phải gia phụ mà là Thiên Sơn Túy sư bá. Nhưng Túy sư bá thường đi chung với gia phụ, theo ý tiểu đệ, gia phụ chắc cũng sẽ có mặt tại đây.

Bành Bạch Y vừa dứt tiếng đột nhiên có tiếng hét to, tiếp theo có tiếng hát vừa thanh vừa dài nổi lên. Và chỉ loáng một cái hai bóng người nhanh như điện xạ tức khắc xuất hiện.

Họ chính là Ai Lao Sơn Đại Hiệp Bành Ngũ Tiên Sinh thần thái như thanh tùng cổ nguyệt, hai ống trường bào rộng thênh thang. Thiên Sơn Túy Đầu Đà đang say lướt khướt, hai mắt lim dim nhưng phong thái vô cùng an nhàn nho nhã.

Trác Dật Luân, Bành Bạch Y, Tư Mã Hào vội bước lên nghênh đón cung kính nghiêng đầu chào.

Nhưng vừa trông thấy Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng cũng đang có mặt tại đây Bành Ngũ Tiên Sinh vội ôm song quyền cười nói:

- Ối! Hóa ra La huynh cũng lại tái hiện giang hồ. Thế thì quần ma chắc sẽ bị tiêu diệt.

La Đại Cuồng ha hả cười lớn nói:

- Bành Ngũ huynh chớ nên xem thường đám ác tà của Lục Tàn Bang, bọn chúng không phải tay vừa đấy nhé!

Túy Đầu Đà cười ha hả nói:

- Bành Ngũ huynh chớ có nghe lời lão ta. Lão ta là Túy Tiên còn bản tăng là Túy Phật, hai đứa dẫu có thông minh đến đâu đi nữa hễ rượu vào bụng rồi trí tuệ sẽ bị mất hết trơn.

Lão ta quả là một đối thủ đáng sợ của bản tăng đấy! Uống ba ngày cũng chưa say! Vả lại võ công của lão ta cũng đáng liệt vào hạng đệ nhất cao thủ của đương thế võ lâm nhưng hà hà. khướt rồi không còn gì đáng kể nữa!

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe nói mỉm cười đoạn đưa mắt nhìn ái đồ Trác Dật Luân và ái tử Bành Bạch Y một cách nghiêm nghị, rồi cao mày nói:

- Y nhi hãy đưa tay mặt cho cha xem thử.

Bành Bạch Y hoang mang không hiểu về việc gì, vội chìa tay trái của mình cho cha xem.

Bành Ngũ Tiên Sinh lập tức bắt mạch cho Bành Bạch Y trong khi La Đại Cuồng cười hô hô nói:

- Bành Ngũ huynh khỏi lo, Bành hiền đệ tuy có mạo thám ma huyết, nhưng không hiểu sao Độc Cô Trí không hề hạ độc ám hại.

Bành Ngũ Tiên Sinh bỗng lắc đầu cười nói:

- Lão phu đâu có nghi ngờ cháu nó bị trúng độc. Cháu nó thiên bẩm vốn kém, về võ công có nhiều khuyết điểm nhưng không hiểu tại sao bây giờ mọi khuyết điểm ấy bỗng tiêu tan. Hai bên thái dương huyết của cháu nó khi không lại bằng phẳng, thần quang hết sức sung mãn cho nên lão phu thấy hết sức kinh dị, định bắt mạch xem thử đây chứ!

Ai Lao Sơn Đại Hiệp vừa bắt mạch vừa cau mày suy nghĩ, xong cười hỏi Bành Bạch Y:

- Y nhi, con có gặp được kỳ ngộ không? Sao hiện giờ nội lực của con đột tăng gấp ba lần vậy?

Bành Bạch Y cười đáp:

- Vì chưa có thời giờ, nên con chưa kịp nhắc đến việc này cho La bá phụ và mọi người nghe. Hiện giờ nhân dịp gia gia hỏi tới, con xin phép được nói luôn một thể.

Dứt lời chàng liền kể lại khi chia tay với Hạ Hầu Quyên, bởi ngửi thấy mùi quế hương chàng tìm tới một u cốc vào trong cổ động. Bỗng chàng phát hiện trong động có một quái vật đầu mọc một sừng, mình dẹp lép, đuôi xòe như cây quạt, da màu đỏ có chấm đen nhỏ khắp nơi tỏa ra một mùi quế hương thơm ngát, hình thù giống như rắn. Chàng kể rất tỉ mỉ chuyện cho La Đại Cuồng, Bành Ngũ Tiên Sinh, Túy Đầu Đà, và bọn Trác Dật Luân, Tư Mã Hào nghe qua một lượt.

La Đại Cuồng, Bành Ngũ Tiên Sinh, và Túy Đầu Đà nghe xong, tam lão đưa mắt nhìn nhau, miệng họ cùng nở một nụ cười huyền bí. Tư Mã Hào vội hỏi Bành Bạch Y:

- Hiền đệ đã may mắn gặp được kỳ duyên, nhưng kỳ duyên ấy giúp ích được gì cho hiền đệ?

Bành Bạch Y không tin La Đại Cuồng có thể đoán ra vụ này, chàng vội mỉm cười hỏi:

- La bá phụ hãy đoán thử xem coi có biết được tiểu diệt đã tìm được những vật gì kỳ lạ trong sơn động thơm ngát mùi quế hương?

La Đại Cuồng liền cười hỏi:

- Có phải hiền diệt đã tìm được bảy viên quế tử màu đỏ to như hạt đậu bát, một quyển kỳ thư với thanh bảo kiếm cũng màu đỏ hình thù giống hệt con quái vật ấy không?

Bành Bạch Y thất kinh, chàng vô cùng bối phục La Đại Cuồng, liền gật đầu đáp:

- La bá phụ kiến thức thật là quảng bác, học cứu thiên nhân, đoán không nhầm chút nào cả. Ba món bảo vật được giấu kín trong một bí huyết tại một vách đá!

Bành Ngũ Tiên Sinh vui sướng hỏi:

- Ba vật báu ấy hiện còn đang để tại đâu?

Bành Bạch Y đáp:

- Lúc đó vì bị mùi quế hương quyến rũ nên con đã ăn mất hai viên chu hồng quế hương rồi. Còn lại năm viên nữa và thanh kỳ hình bảo kiếm với quyển kỳ thư chữ viết ngoằn ngoèo không tài nào đọc nổi hiện con đang cất kín trong mình con đây.

Túy Đầu Đà nhìn Bành Bạch Y bỗng mỉm cười nói:

- Bành hiền diệt ăn xong hai viên thuốc ấy thể nào cũng bị bệnh hai tháng?

Bành Bạch Y gật đầu cười đáp:

- Sư bá nói rất đúng. Sau khi nuốt khỏi hai viên thuốc, tuy trong miệng thơm phức, mùi vị tuyệt mỹ, nhưng bụng cháu bỗng nhiên chướng lên và cháu cảm thấy bụng đầy hơi khó chịu. Mỗi bữa cháu phải thí mạng hoạt động, mới hơi dễ chịu. Trước sau cháu thọ bệnh đúng năm mươi lăm hôm.

Túy Đầu Đà cười nói:

- Sau khi khỏi bệnh rồi, chắc cháu cảm thấy chân khí sung mãn, nội lực gia tăng?

Bành Bạch Y đáp:

- Dạ phải!

Túy Đầu Đà tươi cười nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh:

- Này Bành Ngũ huynh, xem đó cũng đủ biết người đời không nên quá tham lam. Nếu như Bành hiền đệ muốn nuốt thêm một viên nữa trái lại đã bị chết oan rồi!

Bành Bạch Y nghe nói giật mình thất sắc, sau đó chàng đỏ mặt cười nói:

- Thật sự, khi ấy cháu chỉ muốn nuốt ít viên nữa, nhưng vì có ý muốn giữ lại để tặng cho Trác sư huynh, Hạ Hầu cô nương, và hiếu kính gia gia, sư bá. nên cháu cố nuốt nước miếng không dám nuốt một viên.

Bành Ngũ Tiên Sinh bật cười:

- Đây là thứ “Thiên Hương Quế Tử” linh không dị chủng hiếm có trong đời này. Uống vô xong một viên có thể tăng nội lực bằng mười năm khổ luyện. Nhưng mỗi người chỉ được phép uống một viên, hai viên sẽ sinh bệnh, ba viên chết tức khắc. Cũng may con chỉ uống có hai viên thôi!

Bành Bạch Y càng nghe nói càng sợ toát mồ hôi, vội thò tay vào túi móc bình linh được ra cười nói:

- Thứ thuốc “Thiên Hương Quế Tử” này linh hiệu như thế thì mời gia gia với nhị vị bá phụ hãy nếm thử. Bành Ngũ Tiên Sinh vội khoát tay cười nói:

- Lòng hiếu thảo của con rất đáng khen, nhưng cha và nhị vị bá bá không cần tới thứ thuốc này. Con nên đem chia cho Trác sư huynh, Tư Mã tam ca, mấy vị cô nương mỗi người một viên đi.

Bành Bạch Y liền gật đầu vâng lời. Nhưng bỗng chàng thò tay vào mình sờ vào hai vật khác, chàng chợt hỏi La Đại Cuồng:

- La bá phụ, ngoài những viên “Thiên Hương Quế Tử”, quyển kỳ thư, và thanh kỳ hình bảo kiếm ra cháu còn được thêm hai vật khác nữa, bác có thể đoán ra không?

La Đại Cuồng lắc đầu cười:

- Ta chỉ biết được đây là động phủ của “Xích Thành Tử”, một bậc tiền bối dị nhân đã tu thành tiên. Trong động có giấu bảy viên “Thiên Hương Quế Tử”, một quyển “Thông Huyền Bảo Lục” với một thanh “Chu Cầm Giải Độc Kiếm” ba món võ lâm dị bảo ấy thôi, còn ngoài ra không biết gì hơn nữa.

Bành Bạch Y lại hỏi:

- Có phải quyển “Thông Huyền Bảo Lục” mà La bá phụ vừa nói là quyển kỳ thư nét chữ ngoằn ngoèo mà cháu đã nhặt được đấy không?

La Đại Cuồng đáp:

- Đúng thế! Nhưng quyển sách ấy những người tuổi trẻ không ích gì cả. Bao giờ công việc xong xuôi, nó sẽ là một vật vô giá cho bọn như chúng ta dùng để tham cứu tính mạng. Không chờ cho La Đại Cuồng nói hết Bành Bạch Y vội thò tay vào người lấy ra quyển “Thông Huyền Bảo Lục” hai tay dâng lên, mỉm cười nói:

- Tiểu đệ xin tặng cuốn sách này cho La bá phụ không chối từ!

La Đại Cuồng không khách sáo, vội đỡ ngay lấy quyển kỳ thư ha hả cả cười lớn:

- Đa tạ hiền đệ. Phải rồi, ta quyết không đời nào hưởng lấy một mình, chờ vụ Thiên Huyền Cốc xong xuôi, võ lâm sẽ được thanh bình trở lại trong một thời gian bọn già này sẽ cùng Bàn Nhược Am Chủ, ân sư của Hạ Hầu hiền đệ nữ, và Chỉ Phất Vũ Sĩ Đông Môn Liễu quy ẩn tham cứu.

Bành Ngũ Tiên Sinh, Túy Đầu Đà đứng cạnh nghe nói đều tươi cười.

Bành Bạch Y lại đem ra một thanh kiếm nhỏ màu đỏ hình dạng cổ quái, rồi nhìn hỏi La Đại Cuồng:

- La bá phụ vừa bảo thanh kiếm này tên là “Chu Cầm Giải Độc Kiếm”, không lẽ nó còn có công hiệu giải độc nữa sao?

La Đại Cuồng gật đầu:

- Bất cứ ai bị trúng phải thứ kỳ độc nào chỉ cần dùng thanh kiếm này vạch vào da cho chảy máu là giải tan chất độc, nhưng sẽ làm tiêu mất một điểm tròn màu xanh nhỏ trên lưỡi kiếm. Bành Bạch Y nghe nói vội nhìn những điểm tròn xanh nhỏ trên thân kiếm.

La Đại Cuồng mỉm cười nói tiếp:

- Hiền đệ hãy đếm thử xem có phải trên thân kiếm có tất cả là sáu sáu ba mươi sáu điểm đúng với châu thiên chi số không? Sau khi luyện nên thanh kiếm này Xích Thành Tử cũng vừa đắc đạo xong, nên người chưa hề dùng qua nó, nên còn đủ số đấy.

Bành Bạch Y theo lời La Đại Cuồng nhắm đếm qua những điểm nhỏ xanh tròn một lần đột nhiên hai mắt rực kỳ quang, chàng lắc đầu nói:

- Lần này La bá phụ đoán lầm rồi, những điểm xanh tròn nhỏ trên thanh “Chu Cầm Giải Độc Kiếm” này không phải là ba mươi sáu, mà là ba mươi lăm.

La Đại Cuồng cười nói:

- Hiền đệ hãy đếm lần nữa xem, số điểm tròn không bao giờ có thể thiếu được. Không lẽ hiền đệ đã sử dụng thanh bảo kiếm này một lần rồi?

Bành Bạch Y chợt gật đầu cười:

- Sự suy xét của La bá phụ quả thật cao minh, quả tiểu đệ đã có sử dụng thanh kiếm này một lần!

Trác Dật Luân cười hỏi:

- Sư đệ dùng kiếm này giải độc cho người khác hay để giải độc cho mình?

Bành Bạch Y đáp:

- Không phải, là trong lúc tiểu đệ thò tay cầm tiểu đệ tự nhiên phát hiện bị tập kích, tiểu đệ thuận tay chém ra sau một kiếm và may mắn chém chết con quái vật nửa giống rắn nửa giống rồng. La Đại Cuồng cười nói:

- Con “Cầm Đái Xích Cầm” ấy không những thật lợi hại, khắp người nó còn có kỳ độc.

Nếu không nhờ có thanh “Chu Cầm Giải Độc Kiếm” này hiền đệ không tài nào giết chết được nó.

Bành Bạch Y cười nói:

- Thế thì đúng quá rồi. Tiểu đệ đã dùng thanh kiếm này chém chết con “Cầm Đái Xích Cầm”, nên đã mất một điểm xanh tròn nhỏ trên mình kiếm.

La Đại Cuồng gật đầu cười nói:

- Nhưng rất tiếc là... là. Bành Ngũ Tiên Sinh thấy La Đại Cuồng ngập ngừng vội cười hỏi:

- La huynh tiếc cái gì? Tại sao không nói tiếp?

La Đại Cuồng nhìn Bành Bạch Y nói:

- Rất tiếc hiền đệ không biết rõ trong mình con quái vật “Cầm Đái Xích Cầm” còn có thêm thứ bảo vật hãn thế nữa. Bành Bạch Y bỗng đón lời:

- Bộ La bá phụ quên không nghe tiểu đệ bảo ngoài “Thiên Hương Quế Tử”, một quyển kỳ thư, một thanh bảo kiếm, trong động còn có hai bảo vật khác nữa sao? Đâu La bá phụ đoán thử xem là hai vật gì nào?

La Đại Cuồng nhướng cao đôi mày, cười hỏi:

- Theo như lời của hiền đệ đã bắt gặp được bảo vật gì trên mình con “Cầm Đái Xích Cầm” ấy nữa sao?

Bành Bạch Y cười đáp:

- Nhất kiếm của tiểu đệ đã may mắn chém trúng một lần chỉ trắng ngay giữa đỉnh đầu con “Cầm Đái Xích Cầm” nên mới chém chết được con quái vật ấy. Thi thể con xích cầm quần quai, sừng nó cào nát tan mặt đất đủ biết sắc tới mức nào. Tiểu đệ liền theo dấu lần chỉ trắng từ từ cắt chiếc “độc giác” của nó.

La Đại Cuồng mừng rỡ kêu lên:

- Đúng rồi, chiếc sừng này nếu đem ngâm vào “dầu trùng” nội trong một tháng nó sẽ mềm như bún, ta có thể tùy theo ý muốn luyện thành một thanh bảo kiếm có thể chém đứt bất cứ vật gì.

Bành Bạch Y lại mỉm cười, chàng nói:

- Sau khi cắt được chiếc sừng ấy rồi tiểu điệt liền dùng bảo kiếm theo làn chỉ trắng rạch đứt hết làn da có vảy thành từng miếng một.

La Đại Cuồng nói:

- Hiền điệt tốt phúc quá, lại tìm thêm được một món bảo vật nữa rồi. Nhưng không hiểu hiền điệt có nhớ móc đôi nhân châu của con quái vật ấy không?

Bành Bạch Y lắc đầu:

- Tiểu điệt chưa móc được cặp nhân châu của nó bởi tiểu điệt không biết thông dụng của cặp nhân châu ra sao cả!

La Đại Cuồng thở nhẹ, tỏ ý tiếc rẻ:

- Đây là cặp “Nhật Nguyệt Bảo Châu” đông ẩm hạ mát, còn có thể chiếu sáng ở những nơi tối tăm. Những loại rắn rết chỉ nghe hơi nó là chết ngay lập tức, không dám đến gần.

Đối với những kẻ đi đêm hoặc ngủ đêm ngoài rừng, núi, công dụng hết sức to tát.

Bành Bạch Y nghe nói vô cùng hối hận, thầm tự trách mình kiến thức quá thiếu cân, đã bỏ phí mất đôi “Nhật Nguyệt Bảo Châu”!

La Đại Cuồng hỏi Bành Bạch Y:

- Bành hiền điệt, cháu đã lột được tất cả bao nhiêu miếng da “Cổm Đái Xích Cầm”? Có phải tất cả một trăm lẻ tám miếng không?

Bành Bạch Y hết sức bái phục, liền gật đầu đáp:

- Dạ phải! Đúng 108 miếng tất cả.

La Đại Cuồng chợt xòe tay nói:

- Hiền điệt hãy đưa một miếng da “Cổm Đái Xích Cầm” cho ta xem thử.

Bành Bạch vội thò tay vào trong mình móc ra một miếng da có vảy màu đỏ tươi, to bằng bàn tay người, đưa cho La Đại Cuồng. Chàng cười nói:

- Miếng da này lúc đầu thấy cũng khá lớn. Cháu đem theo bất tiện ghê nhưng sau khi lột xong được bảy hôm, nó bỗng nhiên khô teo lại như thế này đây.

La Đại Cuồng vội đặt miếng da có vảy màu đỏ lên mặt một hòn đá to bảo Tư Mã Hào:

- Tư Mã lão đệ, lão đệ hãy dùng đủ mười thành công lực chém mạnh một nhát kiếm vào tấm da này xem sao.

Tư Mã Hào vâng lời lập tức tuốt kiếm ngâm vận công lực đủ mười thành nhắm ngay miếng da có vảy màu đỏ chém mạnh xuống một nhát.

Lập tức bỗng thấy tóe lửa, bụi đá bay mù, hòn đá to tướng suýt chút nữa đã bị cháy nát tan ra nhiều mảnh nhưng tấm da có vảy màu đỏ nhỏ bé bằng bàn tay người vẫn còn y nguyên không bị sút mẻ một mảnh nhỏ!

Trác Dật Luân thấy thế kêu to:

- Công dụng của miếng da này tuyệt quá, không thua gì tấm “Hội Huyết Long Lân” của Quyên muội.

La Đại Cuồng cũng ha hả cười lớn:

- Ta có ý định là chia đều cho các người tất cả sáu đĩa mỗi đĩa 18 tấm da “Cẩm Đái Xích Cầm” này dùng để bảo hộ khắp châu thân yếu huyết vì khi đột phá Thiên Huyền Cốc các người sẽ gặp rất nhiều hung hiểm. Các người nghĩ sao?

Trác Dật Luân đứng cạnh nghe nói lắc đầu từ chối.

Bành Ngũ Tiên Sinh thấy thế mỉm cười hỏi chàng:

- Tại sao Luân nhi lại lắc đầu? Không lẽ con muốn phản đối ý của La bá phụ sao?

Trác Dật Luân đáp:

- Đồ nhi đâu dám phản đối cao kiến của La bá phụ. Đồ nhi chỉ nghĩ rằng. Thấy chàng muốn nói lại thôi, La Đại Cuồng vội nốc hai ngụm rượu cười ha hả nói:

- Trác hiền đệ muốn gì cứ nói thẳng ra chớ nên câu nệ như thế! Người xưa có câu “trí giả thiên lưu dục hữu nhất thất”, biết đâu lời nói của ta vừa rồi chưa được phải lắm?

Trác Dật Luân cười nói:

- Tiểu diệt nghĩ những hảo thủ trong Lục Tàn Bang phần nhiều là những người có tuổi, thí dụ như Đông Môn Liễu và bọn Hải Ngoại Tam Ma, v.v. Còn trong đám trẻ tuổi sau khi Tàn Tâm Yêu Cơ Vũ Văn Sương chết rồi có lẽ không còn nhân vật nào đáng sợ nữa. Cho nên cháu thấy bên bá phụ sẽ gặp nhiều đối thủ lợi hại và tài giỏi hơn bọn cháu, nhất là vụ bá phụ cùng với Bàn Nhược Am Chủ đang định phí tận khổ tâm để bảo vệ Đông Môn lão tiền bối, cứu thoát khỏi ma kiếp. Bá phụ và Bàn Nhược Am Chủ sẽ gặp nhiều hiểm nguy hơn.

Do đó tuy bá phụ và Bàn Nhược Am Chủ đều có một võ công vô địch nhưng mỗi người cũng nên giữ lấy vài tấm “Cẩm Đái Xích Cầm” dùng để phòng thân, chuẩn bị chu đáo trước mới có thể yên tâm giao đấu với địch nhân được.

La Đại Cuồng nghe Trác Dật Luân nói có lý, lão gật đầu.

Thấy vậy Túy Đầu Đà thích chí cười ha hả nói:

- La Túy huynh, đồ nhi của ta nói đúng đấy. Lão huynh nghĩ sao?

La Đại Cuồng mỉm cười nhìn Trác Dật Luân:

- Lời của hiền diệt thật chí lý. Đứng trước một đám cường địch hậu thế vô song, ta đâu dám xem thường họ. Tuy nhiên bọn hiền diệt mỗi người cũng nên dùng mười lăm tấm da “Cẩm Đái Xích Cầm” để hộ thân, còn lại mười tám tấm cũng thừa đủ cho ta với Bàn Nhược Am Chủ dùng rồi.

- Còn nhị vị ân sư của tiểu diệt với Nhất Thiếp Thần Y Diệp sư thúc nữa thì theo ý tiểu diệt sáu đĩa chúng cháu mỗi người lấy mười tám là đủ rồi. Còn lại bốn mươi tám tấm xin để lại cho chư vị trưởng bối ứng dụng.

Túy Đầu Đà nghe Trác Dật Luân nói thế lại cười ha hả nói với La Đại Cuồng:

- La Túy huynh ích kỷ quá, chỉ biết nghĩ có mình thôi. Đồ nhi của ta hết sức công bình, ngay cả lão đầu đà này cũng được một phần trong đó nữa đấy.

La Đại Cuồng cười hề hề rồi bỗng nói:

- Bây giờ còn một việc hết sức quan trọng nữa cần phải bàn gấp mới được.

Túy Đầu Đà nhướng mày hỏi:

- Còn việc gì nữa thế La Túy huynh?

La Đại Cuồng bỗng nhìn Bành Bạch Y, cười hỏi:

- Hiền diệt còn thừa lại năm viên “Thiên Hương Quế Tử” đâu rồi? Hãy đưa ngay cho lão phu hai viên.

Bành Bạch Y tuân lời, lấy ra hai viên thuốc màu đỏ thơm ngát, trao cho La Đại Cuồng.

La Đại Cuồng vội chia cho Trác Dật Luân với Tư Mã Hào, mỗi chàng một viên, rồi cười nói:

- Hai cháu hãy uống ngay mỗi người một viên đi rồi tự ngưng chân khí, sau đó hãy cho lưu chuyển châu thân, xong ta với nhị vị lão huynh đây giúp hai cháu tăng thêm công lực.

Trác Dật Luân, Tư Mã Hào nghe nói, cả hai vội bỏ hai viên linh đơn vào miệng nuốt ực.

Hai viên “Thiên Hương Quế Tử” vừa vào khỏi cuống họng họ lập tức hóa thành hai luồng kỳ hương dị khí xông thẳng vào đan điền.

Trác Dật Luân, Tư Mã Hào không dám chậm trễ, vội vàng ngồi xếp bàn tròn, mắt nhìn mũi, vận dụng bốn thân chân khí, dẫn làn kỳ hương dị khí cho chạy khắp cửu cung lục phủ chuyển khắp thập nhị trùng lâu.

Giữa khi hai chàng đang dụng công, tại hai nơi mệnh môn huyết và dũng tuyến huyết của hai chàng bỗng mỗi nơi được một bàn tay đặt dính vào đấy.

Hai vị ân sư của Trác Dật Luân, Ai Lao Đại Hiệp Quy Vân Bảo Chủ Bành Ngũ Tiên Sinh và Thiên Sơn Túy Đầu Đà đã từ thể ngoại truyền công giúp chàng chuyển vận Thiên Hương Quế Tử một cách linh hiệu tăng chân nguyên, gia cường nội lực.

Còn Kim Tiên Túy Ông La Đại Cuồng thì tự dùng hữu chưởng ấn vào giữa mạng môn huyết của Tư Mã Hào truyền chân khí cho chàng.

Đúng một giờ sau Trác Dật Luân với Tư Mã Hào đều cảm thấy bách hài thư thái, thần hòa khí vượng. Cả hai mỉm cười đứng dậy bái tạ ba vị tiền bối tôn trưởng.

La Đại Cuồng nhìn sang Túy Đầu Đà nói:

- Xong rồi, hiện giờ Trác hiền đệ với Tư Mã lão đệ đã bỗng dưng được tăng thêm mỗi người năm năm công lực rồi. Bây giờ nhân lúc ba con liễu đầu chưa trở về kịp bọn mình dùng tửu lượng đấu với nhau một trận được chứ?

Túy Đầu Đà cười hỏi:

- Trong hồ lô của ngươi còn bao nhiêu mỹ tửu?

La Đại Cuồng lắc nhẹ chiếc hồ lô của mình ít cái rồi cười đáp:

- Còn độ chừng hai cân rượu, còn ngươi?

Túy Đầu Đà cười đáp:

- Của người ta ít hơn nhiều nhất chỉ được hai cân thôi!

La Đại Cuồng bỗng ha hả cười nói:

- Cộng lại có bốn cân rượu, ít quá, ít quá, làm gì cho mất công. Nếu muốn say sưa một trận thỏa thích ít nhất hai bên phải uống độ hai mươi cân rượu mạnh mới đủ.

Túy Đầu Đà gật đầu nói:

- Đúng thế, nhưng mỗi bên hai mươi cân, cộng chung là bốn mươi cân còn phải thêm chút ít nữa dành cho Bành Ngũ lão huynh ngồi bên cạnh làm trọng tài độ chừng hơn mười cân biết tìm đâu ra đủ số rượu như thế chứ?

Bành Bạch Y đứng nghe, chàng xen vào nói:

- La bá phụ với Túy sư bá cứ việc thủng thỉnh uống hết bốn cân rượu mỹ tửu hiện có đi đã, xong tiểu đệ tiếp tế thêm năm mươi cân mỹ tửu khác.

Túy Đầu Đà ồ một tiếng hỏi Bành Bạch Y:

- Hiền đệ tìm đâu ra thế. Không lẽ. La Đại Cuồng đón lời:

- Túy Đầu Đà, ngươi cứ sửa soạn lo say mềm đi, khỏi phải lo giùm cho Bành hiền đệ.

Bành hiền diệt đã từng hóa trang giả làm tên “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình gì đó và được giữ một chức vụ quan trọng một trong Nội Tam Đường Chủ của Lục Tàn Bang thì đối với Đồng Bách Sơn này Bành hiền diệt thông thuộc lối hơn bọn mình nhiều.

Túy Đầu Đà cười nói:

- Thế thì hay lắm! Bây giờ bọn mình bắt đầu uống và thỉnh Bành huynh làm trọng tài giùm. Cả hai chỉ được uống rượu thuần túy chứ không được phép dùng tí công lực nào cả đấy nhé!

La Đại Cuồng gật đầu cười nói:

- Nhất định như thế rồi. Hiện giờ chúng mình chỉ là hai tên nhậu, không liên hệ gì tới việc có “vô công” và lão luyện “giang hồ” hết.

Bành Ngũ Tiên Sinh lúc đó nghe nói, liền quét mắt nhìn quanh tứ phía chợt chỉ tay lên trên một ngọn núi nhỏ bảo:

- Trên đỉnh núi kia, nước suối bắn lên bay mịt mù sương khói huyền diệu, cảnh sắc tuyệt vời. Chúng ta hãy lên trên ấy đối ẩm với nhau thú vị hơn.

Rồi Bành Ngũ Tiên Sinh quay sang Bành Bạch Y:

- Y nhi, con với Trác hiền diệt và Tư Mã hiền đệ hãy chia nhau đi tìm mỹ tửu. Phải làm thế nào cho nhị vị sư bá được say sưa tận hưởng một phen đấy nhé!

Bành Bạch Y mỉm cười dạ một tiếng, chực cùng Trác Dật Luân và Tư Mã Hào ra đi thì Bành Ngũ Tiên Sinh bỗng dặn tiếp:

- Con nên cẩn thận chớ có mạo hiểm tái nhập Thiên Huyền Cốc lần nữa đấy nhé!

Bành Bạch Y gật đầu cười đáp:

- Gia gia hãy yên tâm, bất cứ việc gì con cũng cân nhắc cẩn thận cả. Vả lại còn có thêm Trác sư huynh là người lão thành thị trọng và Tư Mã tam ca đồng hành nữa, quyết không bao giờ chúng con để việc gì đáng tiếc xảy ra đâu.

Bành Ngũ Tiên Sinh gật đầu mỉm cười rồi cùng với La Đại Cuồng và Túy Đầu Đà thung thăng đi lên núi nơi có một cảnh sắc tuyệt vời.

Trác Dật Luân xa xa trông thấy hình thể ngọn núi con ấy hết sức mỹ lệ bất giác động tâm chàng gọi lớn:

- Ân sư. Bành Ngũ Tiên Sinh nghe tiếng vội đứng dừng lại hỏi:

- Gì thế Luân nhi?

Hình như có gì khó nói, Trác Dật Luân ngập ngừng một hồi sau cùng chàng mới thưa:

- Ân sư cùng với nhị vị sư bá nên cẩn thận để ý phong cảnh trên ấy, đệ tử thấy cảnh trên đỉnh núi hình như quá linh tú.

Bành Ngũ Tiên Sinh mỉm cười gật đầu rồi nói:

- Được! Ta sẽ cẩn thận ngắm cảnh, các con hãy đi đi.

Chờ cho ba vị lão nhân đi rồi, Tư Mã Hào trước hết hỏi Trác Dật Luân:

- Hiền đệ, những lời của hiền đệ vừa nói với Bành bá phụ hình như có hàm ý gì thì phải?

Trác Dật Luân cười hỏi trở lại:

- Có phải tam ca cũng cảm thấy cảnh sắc trên đỉnh núi có vẻ quá linh tú không?

Tư Mã Hào nhìn tòa tiểu phong gật đầu đáp:

- Không phải quá linh tú mà còn có thể bảo rằng cái cảnh sắc ấy đã do tay người tạo nên không hoàn toàn là cảnh sắc của thiên nhiên.

Trác Dật Luân cười nói:

- Một nơi cảnh sắc tuyệt vời khiến người thường ngoạn phải lưu luyến như thể tiểu đệ nghi ngờ Độc Cô Trí có bố trí sẵn sàng mọi thứ cơ quan hiểm độc hay ít nhất lão ma đầu cũng đã trang bị truyền thanh chiếu ảnh để theo dõi hành động của đối phương.

Tư Mã Hào xoa tay nói:

- Có lý, có lý, ba vị lão nhân đầu phải người thường, lại vừa được hiền đệ đề đề tỉnh. Độc Cô Trí đầu đã gài bẫy độc ác đến bậc nào đi nữa, lão cũng sẽ uống phí tâm cơ vô ích thôi.

Trác Dật Luân bỗng quay sang Bành Bạch Y, cười nói:

- Sư đệ, bọn mình định đi đâu kiếm rượu bây giờ? Đừng để ba vị chờ đợi thất vọng đấy nhé!

Bành Bạch Y cười đáp:

- Rượu đã có sẵn rồi Trác sư huynh ạ!

Trác Dật Luân ngạc nhiên hỏi:

- Có sẵn ở đâu? Ở đâu mà có tới năm mươi cân rượu ngon một lúc?

Bành Bạch Y nhướng mày cười đáp:

- Tuy khó lòng tìm ra trong nhà của sơn dân, nhưng ở trong Lục Tàn Bang thiếu gì rượu ngon.

Tư Mã Hào giật mình nói:

- Bộ hiền đệ đã quên phúc lời căn dặn của bá phụ là không nên vào Thiên Huyền Cốc sao?

Bành Bạch Y mỉm cười đáp:

- Gia phụ chỉ cấm không được tái nhập Thiên Huyền Cốc, nhưng người đâu cấm bọn mình tái nhập Lục Tàn Bang?

Trác Dật Luân cười nói:

- Tuy sư đệ thông thạo mọi việc trong Lục Tàn Bang, nhưng hiện giờ hiền đệ không nên sinh chuyện làm kinh động Độc Cô lão ma.

Bành Bạch Y cười nói:

- Trác sư huynh yên tâm, tiểu đệ đâu dám vào đây trộm rượu mà tiểu đệ vào lấy rượu.

Thân là nhất bang chủ, Độc Cô Trí lẽ nào nỡ bỏ qua cơ hội rộng lượng, đến nỗi phải hà tiện năm mươi cân rượu cũ lâu năm hay sao?

Tư Mã Hào gật đầu cười nói:

- Mưu kế “lấy rượu” của Bành hiền đệ quả thật tuyệt diệu. Nếu đổi là ngu huynh, khi có địch nhân đến xin rượu ngu huynh cũng không chối từ.

Thấy Tư Mã Hào đồng ý việc làm của Bành Bạch Y, Trác Dật Luân không dám can ngăn. Thế là cả ba nhất tề thi triển khinh công phi hành thẳng tới Thiên Huyền Cốc khẩu.

Khi họ mới đi đến ngoài Thiên Huyền Hiệp, chưa tới Thiên Huyền Lâm, họ đã gặp ngay ổ canh gác của Lục Tàn Bang.

Thật buồn cười là những tên thủ hạ Lục Tàn Bang canh gác tại đây vừa trông thấy Bành Bạch Y hết thảy đều lễ phép kêu chàng là “đường chủ”.

Bành Bạch Y không lạ gì phạm vi của Thiên Huyền và Thiên Kỳ lưỡng cốc đều hết sức rộng lớn có rất nhiều đệ tử rải rác ở khắp nơi và chàng biết chắc có thể bộ mặt thật của chàng sau khi bị Độc Cô Trí lật tẩy chưa được truyền rao tới chốn này.

Bành Bạch Y lập tức dừng lại thân phận của Vạn Cổ Thương Tâm Bạch Bất Bình to tiếng ra lệnh cho hai tên đệ tử đang đứng canh gác tại đây:

- Ta đang cần mỹ tửu đãi khách, bọn ngươi hãy đem ra đây giùm ta. Bành Bạch Y vừa nói tới đây Trác Dật Luân đứng bên cạnh bỗng nhìn hai tên canh gác, chỉ vào Bành Bạch Y, vờ hỏi:

- Bọn ngươi có biết vị này là ai không?

Một tên đệ tử Lục Tàn Bang đang đứng bên trái không chút do dự vội ứng tiếng đáp:

- Bạch đường chủ!

Trác Dật Luân lắc đầu cười nói:

- Ngươi lầm rồi, y không phải “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình. Y là Bành Bạch Y, con trai của Ai Lao Đại Hiệp Quy Vân Bảo Bành Ngũ Tiên Sinh đó.

Hai tên đệ tử Lục Tàn Bang nghe nói đều giật mình kinh ngạc. Trác Dật Luân thấy vậy nói tiếp luôn:

- Bọn ta đã đính ước với Độc Cô bang chủ của các ngươi là nội trong mười hôm có mặt trong Thiên Huyền Cốc, dùng võ học để quyết định hơn thua. Nhưng vì hiện giờ Kim Tiền Túy Ông La lão tiên bối và Bắc Thiên Sơn Túy đại sư định uống rượu thi với nhau nhưng thiếu mỹ tửu, nên hai vị ấy có sai bọn này đến đây hỏi xin Độc Cô bang chủ năm mươi cân rượu thượng hảo hạng.

Thấy Trác Dật Luân đột nhiên lật mặt nạ của mình cho địch nhân biết rõ, Bành Bạch Y vừa định nói rõ sự thật cho nghe, bỗng dừng một chuỗi cười quái gở không hiểu đã từ đâu vọng tới.

Tư Mã Hào vội hỏi nhỏ Bành Bạch Y:

- Bành hiền đệ, kẻ nào đang cười kia kìa?

Bành Bạch Y hạ giọng khẽ đáp:

- Độc Cô lão ma!

Còn Trác Dật Luân thì vội vận chân khí dùng truyền âm nhập mật cất tiếng kêu lớn:

- Sao Độc Cô bang chủ lại cười? Chắc bang chủ tiếc rẻ năm mươi cân mỹ tửu lắm phải không? Hay là. Tiếng nói của Trác Dật Luân dứt, trên không bỗng truyền xuống giọng nói của Độc Cô Trí:

- Ta cười bọn ngươi đã phí mất thời giờ.

Trác Dật Luân hỏi lớn:

- Tại sao?

Độc Cô Trí cười hà hà đáp:

- Bởi ta đã biết rõ Kim Tiền Túy Ông La Đại Cuồng với Thiên Sơn Đầu Đà đang cần năm mươi cân mỹ tửu để đấu ẩm với nhau, so tài tửu lượng ai hơn ai kém, nên ta đã tận lòng của kẻ làm chủ nhân cho tăng số mỹ tửu lên gấp đôi, sai người đem biếu tại chỗ một trăm cân mỹ tửu cùng ít món nhắm tuyệt ngon rồi. Bởi thế ta mới bảo bọn ngươi đã tốn thời giờ vô ích.

Bành Bạch Y nghe nói chàng không khỏi rung mình kinh sợ thẳm. May có Trác Dật Luân đã nói rõ sự thật, nếu không chàng đã thay đổi ý kiến đem vụ lấy rượu đổi thành vụ lừa rượu thế nào cũng bị Độc Cô Trí lật tẩy hổ thẹn biết chừng nào rồi.

Lặng chờ Độc Cô Trí nói xong Trác Dật Luân nói lớn:

- Độc Cô bang chủ có lòng tốt đã sai người đem tặng mỹ tửu thì bọn này xin phép kiếu từ.

Độc Cô Trí nói lớn:

- Hãy thông thả, ta muốn nhắn bọn ngươi vài lời.

Trác Dật Luân hỏi:

- Độc Cô bang chủ muốn nhắn gì?

Ngữ âm của Độc Cô Trí vang khắp núi rừng, lão cười giọng quái đản, nói:

- Người bảo giùm với La Đại Cuồng, nếu bọn họ muốn giữ kín bí mật tốt hơn nên rời khỏi Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc ngoài hai trăm dặm. Bằng không, nhất động của họ đều khó lòng thoát khỏi vùng tai mắt của ta đó!

Trác Dật Luân đáp:

- Tại hạ đã nhớ!

Độc Cô Trí cười nói tiếp:

- Còn một điều nữa là người bảo giùm họ đừng quên kỳ hạn mười hôm. Nếu họ không giữ đúng hẹn ta sẽ sai Bộc Dương Dũng chỉ còn lại bộ da người, không máu, không thịt, không xương đến tận Thiên Kỳ Lâm thúc giục bọn người. Khi ấy Bộc Dương Dũng đã biến thành “oan hồn đầu thiếp” số một! Người nhớ rõ chứ?

Trác Dật Luân cười lớn:

- Độc Cô bang chủ yên tâm, bọn này sẽ giữ đúng kỳ hạn.

Độc Cô Trí cười ngạo nghễ nói:

- Khi bọn người về đến nơi, nhớ hỏi giùm La Đại Cuồng xem rượu và thức ăn của ta biểu có thơm ngon không nhé!

Bọn Trác Dật Luân sau đó lập tức rời khỏi Thiên Kỳ Hiệp Khẩu!

Bành Bạch Y vừa đi vừa cười nói với Trác Dật Luân:

- Trác sư huynh, vừa rồi hình như bọn đệ tử Lục Tàn Bang canh gác tại Thiên Kỳ Hiệp Khẩu chưa nhận ra được thân phận của tiểu đệ nên tiểu đệ định tạm thời biến kế đổi vụ lấy rượu thành vụ bịp rượu. Không ngờ tiểu đệ đã nhầm, thiếu chút nữa bị ề mặt. Còn Trác sư huynh, sư huynh làm sao biết rõ được mà ngăn cản tiểu đệ thế?

Trác Dật Luân đáp:

- Ngu huynh thoáng thấy hai tên canh gác lấy mắt nhìn nhau, ngu huynh sực nhớ tới Thiên Kỳ Hiệp là nơi ra vào trọng yếu của Lục Tàn Bang. Những kẻ đứng gác nơi ấy phần nhiều là những kẻ tâm phúc đáng tin cậy của Độc Cô lão ma nên ngu huynh quyết không đời nào tin rằng họ không biết được vị “Vạn Cổ Thương Tâm” Bạch Bất Bình Bạch đường chủ của họ hiện giờ bị lộ tẩy và đã biến thành Bành Bạch Y.

Bành Bạch Y cười nói:

- Cũng may nhờ được Trác huynh tinh mắt không sơ suất như tiểu đệ, chớ không. Trác Dật Luân mỉm cười đón lời:

- Còn nữa, ngu huynh còn phát hiện vách đá xung quanh Thiên Kỳ Hiệp khẩu có rất nhiều lỗ nhỏ, thậm chí ngay ở trên mặt đất cũng có nhiều động huyệt nhỏ bí mật nữa, nên ngu huynh hoài nghi Độc Cô Trí đã bố trí đầy đặc những màn lưới “Chiếu Hình Truyền Thanh” để dò thám bọn mình.

Bành Bạch Y gục gật đầu nói:

- Trác sư huynh xét đoán quả cao minh. Nhưng còn vụ Độc Cô Trí biểu rượu thịt cho ba vị lão tiền bối, có phải đây là một âm mưu sâu độc không?

Trác Dật Luân gật đầu nói:

- Ngu huynh hoàn toàn nghĩ như hiền đệ việc này. Bọn ta nên mau mau trở về tòa tiểu phong để bàn lại với tam vị lão tiền bối những việc đã qua.

Giữa khi bọn họ chưa trở về tới tòa tiểu phong, La Đại Cuồng, Bành Ngũ Tiên Sinh với Túy Đầu Đà đã gặp phải mấy việc vô cùng quái dị khiến họ càng phải đề cao cảnh giác xem chừng Độc Cô Trí.

Nguyên lai, sau khi bọn Trác Dật Luân đi rồi ba vị lão nhân liền lên thẳng ngọn núi nhỏ vì họ chợt trông thấy trên đấy đã bày sẵn la liệt mười hũ mỹ tửu trên mặt giữa khoảng hai gốc cây tùng rậm mát.

Túy Đầu Đà ngạc nhiên nói:

- Ôi bọn nhỏ không lẽ làm việc một cách nhanh chóng quá như thế này?...

La Đại Cuồng cười hì hì nói:

- Người say nên người không nghĩ là rượu dẫu có sẵn cũng không thể nào chạy nhanh qua khỏi mắt bọn mình được. Hừ, trên nắp hũ rượu thứ năm có dán một mảnh giấy trắng nữa kia.

Túy Đầu Đà nói:

- Là quá, kẻ nào biết trước được bọn mình đang cần rượu và vừa quyết định uống rượu tại trên đỉnh núi này mà cấp thời đem lên cho bọn mình vậy kia?

La Đại Cuồng lắc đầu thở dài:

- Khỏi cần hỏi và cũng đừng đoán làm gì cho mất công. Theo ý ta ngoài Độc Cô lão ma ra, trên thế gian này không còn kẻ nào tài tình hơn hẳn ta nữa đâu.

Bành Ngũ Tiên Sinh cũng mỉm cười nói:

- La huynh định nói tới Độc Cô Trí, bang chủ của Lục Tàn Bang chăng?

La Đại Cuồng gật đầu:

- Phải! Đối với Bành huynh còn chưa biết được nhiều về hắn ta, hắn ta thần thông quảng đại lắm!

Khi ấy, Túy Đầu Đà đã bước tới trước hũ rượu thứ năm vừa định giơ tay cầm mảnh giấy trắng lên xem, La Đại Cuồng vội la lên:

- Túy Đầu Đà hãy tỉnh táo một chút. Người nên tự sẵn công lực, cách không lấy vật hay hơn. Coi chừng trên mặt giấy có bôi thuốc độc đấy!

Túy Đầu Đà bề ngoài tuy say túy lúy, mắt lim dim nhưng kỳ thật trong thâm tâm lão còn tỉnh táo hơn ai hết, nên lão đã ngẫm vận công lực biến chỉ thành thép cầm lấy mảnh giấy trắng, xem qua một lượt xong liệng mảnh giấy trắng bay thẳng phía La Đại Cuồng ha hả cười lớn:

- Lão ma đầu tài thật. Không hiểu tại sao hắn ta lại biết rõ bọn mình đang cần rượu uống, lại biết được cả số lượng đem biểu gấp đôi số rượu bọn mình cần!

La Đại Cuồng cầm mảnh giấy lên, có ít hàng chữ như sau:

“Năm mươi cân rượu cũ rất có thể chưa làm say nổi Túy Đầu Đà. Nay xin kính tặng gấp đôi số lượng và biểu thêm ba món nhắm độc đáo”.

Sau thơ phụ chú thêm “Hậu học Độc Cô Trí bái tặng”.

Xem xong mảnh giấy trắng, La Đại Cuồng quét cặp thần quang sáng rực nhìn mười hũ rượu.

Túy Đầu Đà vụt hỏi:

- La Túy Tiên người trông thấy gì lạ không?

La Đại Cuồng cau mày nói:

- Độc Cô Trí bảo ngoài trăm cân mỹ tửu hắn còn biểu thêm cho bọn mình ba món ăn tuyệt ngon nữa. Hiện giờ rượu thì đang ở trước mặt chúng ta, nhưng ba món thức ăn ấy ở đâu?

Khi ấy Bành Ngũ Tiên Sinh cũng xem xong mảnh giấy, lão đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm các thức ăn mà Độc Cô Trí đã nói biểu trong thư. Bỗng Túy Đầu Đà thấy vậy cười nói:

- Hai người cứ việc tìm kiếm thức ăn đi, ta cần uống trước thử xem phong vị mỹ tửu của Độc Cô lão ma như thế nào đã.

Dứt lời, Túy Đầu Đà cách không búng một đạo chỉ phong cắt đứt miệng hũ rượu, đoạn hai tay ôm lấy đưa ngay lên miệng nốc ồng ộc một hơi.

La Đại Cuồng thấy thế vội xua tay la lớn:

- Kìa! Bộ người không sợ trong rượu có bỏ thuốc độc sao?

Uống một hơi hết nửa hũ rượu, Túy Đầu Đà thở khi một tiếng cười hề hề nói:

- Rượu ngon tuyệt dấu có độc đi nữa ta cũng cứ uống cho no bụng, ta không sợ.

Bành Ngũ Tiên Sinh bật cười:

- Túy đại sư ơi, chớ có ý y mà bị khổ đấy. “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu và bọn Hải Ngoại Tam Ma cũng chỉ vì sơ ý nên mới bị trúng độc, đành phải phát thệ tình nguyện tận trung tới chết với Độc Cô Trí đó!

Vừa nghe Bành Ngũ Tiên Sinh nhắc tới Đông Môn Liễu bị trúng trùng độc và thọ chế, Túy Đầu Đà trong bụng hơi hoảng nên mất cả tửu hứng.

Lão vội liếc mắt nhìn thì chợt trông thấy dưới nắp hũ rượu bị văng xuống mặt đất có đề một hàng chữ như sau:

“Yên tâm ăn nhậu, trong rượu không có trùng độc”.

Đoán biết Độc Cô Trí có ý hào phóng, trong rượu tất nhiên không có trùng độc. Túy Đầu Đà lập tức ôm ngay lấy hũ rượu vừa nốc vừa suy nghĩ.

Lão nghĩ tới câu yên tâm ăn nhậu bởi chữ nhậu còn chữ ăn không lẽ tại mắt lão không được tinh nên không tìm ra được ba món ăn sở tặng độc đáo của Độc Cô Trí?

Người xưa có câu thế thượng vô nan sự mà chỉ sợ kẻ hữu tâm thôi nên Túy Đầu Đà đã do chữ ăn mà lưu tâm quan sát. Quả nhiên sau đó lão khám phá ra.

Túy Đầu Đà bỗng thò tay nhặt ngay lấy một miếng đất khô dùng để phong kín miệng hũ rượu vừa bị lão đập tan thành nhiều mảnh bỏ tọt vào miệng nhai ngấu nghiến thật hết sức ngon lành.

La Đại Cuồng không hay biết gì vội cười hỏi:

- Túy Đầu Đà mới có mấy ngày chưa ăn cơm bộ người đói lắm sao mà ăn đất vậy?

Túy Đầu Đà cười hề hề đáp:

- Độc Cô lão ma sành ăn quá. Món ăn này ngon tuyệt, thảo hèn lão ta dám bảo những món ăn tuyệt thơm ngon.

Lão vừa nói vừa cúi nhặt thêm hai mảnh đất khô phong kín miệng hũ ném cho La Đại Cuồng và Bành Ngũ Tiên Sinh mỗi người một mảnh.

La Đại Cuồng với Bành Ngũ Tiên Sinh vội giơ tay đón bắt mới hay những mảnh đất khô là những cá khô nhỏ li ti, mùi vị thơm ngon tuyệt vời, nhưng màu sắc trông giống hệt như đất khô.

La Đại Cuồng ném thử, gật đầu cười nói:

- Thức ăn quả nhiên ngon tuyệt. Ta cần phải nhắm thử rượu xem mùi vị ra sao mới được!

Nghe nói Túy Đầu Đà vội đẩy hũ rượu của mình vừa uống về phía La Đại Cuồng:

- Đây, uống nhanh lên, thứ rượu này vừa thơm vừa ngon, ít nhất cũng đã để dành được hơn năm chục năm đấy!

La Đại Cuồng bỗng cười nói:

- Ai thèm uống rượu thừa của người, bộ ta không biết mở hũ khác ra uống sao?

Dứt lời, lão chạy ngay lại lấy hũ rượu thứ nhì đập bể miệng hũ, mùi rượu thơm tuyệt thoát ra ngậy ngất.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười bảo:

- La huynh nên xem xét rõ lại một chút, không nên hấp tấp tham ăn. Miệng hũ rượu thứ nhất là món cá khô thơm ngon lạ miệng, không lẽ miệng hũ thứ nhì cũng là món đó nữa?

La Đại Cuồng gật đầu, liền đập bể ngay miệng hũ nhặt lấy mảnh đất bể, xem qua một lượt rồi cười nói:

- Bành Ngũ huynh đoán đúng, đây chỉ là loại đất thường.

Túy Đầu Đà cười ha hả:

- May nhờ Bành Ngũ huynh nhắc nhở, nếu không Kim Tiễn Túy Tiên ăn lầm đất thó rồi!

La Đại Cuồng nhìn Túy Đầu Đà. Bởi thấy trên miệng hũ rượu thứ nhì tuy không phải là cá khô nhưng cũng có đề rõ “Cứ việc yên tâm nhậu hết, trong rượu không có trùng độc”. La Đại Cuồng liền giơ cao hũ rượu nốc luôn một hơi gần hết phân nửa, xong liếm môi gật đầu cười nói:

- Rượu ngon tuyệt trần! Được uống hết mười hũ rượu này, khi đại phá Thiên Huyền Cốc thế nào ta cũng cho Độc Cô Trí được chết một cách thống khoái.

Trông thấy Túy Đầu Đà uống hết sạch hũ rượu thứ nhất, La Đại Cuồng cười nói tiếp:

- Túy đại sư là một tay nhậu nên ta muốn hỏi đại sư tất cả mấy hũ rượu vừa uống hết này có bao nhiêu cân lượng?

Túy Đầu Đà khê đập vào miệng hũ, cười đáp:

- Hũ rượu này nếu đầy tràn, ít nhất là hai mươi cân, nhưng bởi là thứ rượu cũ lâu năm, giỏi lắm chỉ hơn mười cân là cùng.

Bành Ngũ Tiên Sinh hỏi tiếp:

- Độc Cô Trí thanh minh biểu bao nhiêu rượu?

Túy Đầu Đà đáp:

- Gấp đôi năm mươi, tức là trăm cân. Nhưng Bành Ngũ huynh hỏi như thế để làm gì?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Độc Cô Trí quá thông minh, đối phó với thứ người thông minh này ta nên sử dụng biện pháp ngu dần nhất. Bây giờ bọn mình hãy tính thử xem đã!

La Đại Cuồng không hiểu Bành Ngũ Tiên Sinh định tính gì, lão ngạc nhiên.

Bành Ngũ Tiên Sinh hiểu ý liền nói:

- Theo như sự tính toán của đại sư thì mỗi hũ rượu còn độ mười hai cân rưỡi.

Giữa lúc đó La Đại Cuồng cũng vừa uống cạn hũ rượu thứ nhì, lão đã nhắm tính trong bụng nên gật đầu:

- Số lượng mười hai cân ta thấy đúng đấy!

Bành Ngũ Tiên Sinh hỏi:

- Một hũ mười hai cân rưỡi, thế tám hũ có tất cả bao nhiêu?

La Đại Cuồng chưa kịp trả, Túy Đầu Đà nói:

- Tám hũ có tất cả một trăm cân. Bành lão huynh hỏi thế có ý gì vậy?

Bành Ngũ Tiên Sinh mỉm cười nói:

- Một khi tám hũ đã đủ số lượng một trăm cân rồi, tại sao Độc Cô lão ma lại biểu bọn mình tới 10 hũ lận?

Câu hỏi này đã khiến Túy Đầu Đà giật mình, ngồi trơ ra như phỗng đá.

La Đại Cuồng thâm hiểu nhân vật nhiều mưu kế như Độc Cô Trí nhất định vụ gì cũng phải độc đáo bí ẩn nên lão vội cười hỏi:

- Thế Bành lão huynh có cao kiến gì về mười hũ rượu không?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Ta cho rằng Độc Cô Trí tuy làm ra vẻ huyền bí, nhưng không đời nào nói dối. Biết đâu trong mười hũ rượu này rất có thể có hai hũ đựng riêng thức ăn.

Túy Đầu Đà vụt kêu lên:

- Đúng rồi, tám hũ rượu vừa đúng một trăm cân, hai hũ thức ăn cộng thêm với món cá khô độc đáo ở trên nắp hũ vừa ăn đúng ba món ăn.

La Đại Cuồng cười nói:

- Tên họ Độc Cô thật lắm chuyện. Hắn ta vừa muốn tự khoe mình đại lượng mời khách uống rượu, lão lại muốn bày trò huyền hoặc, ngằm đầu tâm cơ bắt bọn mình phải suy nghĩ không thể yên lòng ăn uống một cách thống khoái!

Túy Đầu Đà nói:

- Đúng rồi, nếu như bọn mình chỉ biết uống rượu, tìm không ra thức ăn sẽ bị hắn ta chê cười là ngu dốt.

La Đại Cuồng nhìn kỹ hũ rượu còn lại nhiều lần, thấy vậy Túy Đầu Đà hỏi:

- La Túy Tiên đã trông thấy gì chưa? Tại sao không tiếp tục uống nữa? Không lẽ mới uống có một mình đã bắt đầu cụt hứng rồi chăng?

La Đại Cuồng cười nói:

- Rượu tất nhiên phải uống, nhưng chúng ta nên xét kỹ càng trước đã coi sáu hũ nào là rượu, còn hai hũ nào là thức ăn mới được.

Túy Đầu Đà cười ha hả:

- Sao La Túy Tiên lại mất công như vậy? Tội gì phải xét đoán như vậy? Tốt hơn nên mở tất cả tám miệng hũ ra một lượt như thế không hay hơn sao?

La Đại Cuồng lắc đầu:

- Không được, đời nào bọn ta lại chịu thua trí hắn sao?

Túy Đầu Đà trừng mắt kêu lên:

- Chịu thua?

La Đại Cuồng cười nói:

- Người ta muốn khảo nghiệm, nếu bọn mình không dám nhận sự khảo nghiệm ấy tức là bọn mình cúi đầu chịu thua rồi.

Nghe xong lời của La Đại Cuồng, Túy Đầu Đà liếc mắt nhìn qua tám hũ rượu hai ba lượt rồi cười đáp:

- Nếu như Độc Cô Trí có ý muốn thử tài mình tất nhiên hắn ta thế nào cũng làm dấu đặc biệt trên nắp hai hũ đựng thức ăn.

Bành Ngũ Tiên Sinh gật đầu nói:

- Đúng lý phải như thế, nếu không chỉ là hên xui, đâu phải khảo nghiệm trí xét đoán của bọn mình.

Túy Đầu Đà lại chăm chú nhìn tám hũ rượu lần nữa đoạn cau mày nói:

- Bành Ngũ huynh, phen này khó khăn lắm đấy, vì tám hũ rượu này bất luận màu sắc to nhỏ hoàn toàn giống y như nhau đấy.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Đầu óc Túy đại sư không linh mẫn chút nào cả. Bọn mình không nhất định phải xét đoán ở hình thức kia mà.

Túy Đầu Đà hỏi:

- Nếu không xét đoán theo hình thức thì làm thế nào biết được thật chất của nó? Không lẽ bọn mình. Bành Ngũ Tiên Sinh bật cười ngắt lời:

- Nhưng bọn mình có thể nói theo sự xếp đặt thứ tự, hoặc để ý tới dấu vết riêng tìm hiểu sự thật!

Túy Đầu Đà nói:

- Không hề có dấu vết đặc biệt gì cả, còn việc xếp hàng theo thứ tự có quan hệ gì đâu?

Từ phía mặt đêm qua phía trái thì từ một tới tám, còn từ phía trái đêm qua cũng một tới tám, có cái gì ám thị hay không ám thị đâu.

Bành Ngũ Tiên Sinh chợt mỉm cười đầy vẻ bí mật!

Túy Đầu Đà nhìn thấy kêu hỏi:

- Bành lão huynh cười gì vậy? Chẳng lẽ lão huynh vừa nghĩ ra việc lạ?

Bành Ngũ Tiên Sinh vuốt râu cười nói:

- Quả thật ta vừa mới nghĩ ra một điểm hết sức kỳ lạ.

La Đại Cuồng liền hỏi:

- Điểm gì mà kỳ lạ? Nói thử cho bọn này xem.

Bành Ngũ Tiên Sinh gục gật đầu cười:

- Không những ta đã đoán biết hai hũ rượu nào đựng thức ăn, ta còn biết luôn được thức ăn gì nữa kìa.

Túy Đầu Đà trố mắt kêu lên:

- Thế thì tài quá. Nhưng này thức ăn nhiều thứ lắm nhé, gà vịt thịt cá, sơn hào hải vị đủ các thứ. Bành Ngũ huynh liệu có nói trúng không đó!

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Đúng hay không chưa biết nhưng ta rất tự tin và cho rằng tên Độc Cô lão ma thế nào cũng có ám thị riêng đặc biệt.

Bành Ngũ Tiên Sinh trả lời hết sức thận trọng, đoạn cẩn thận nhìn những hũ rượu thêm lần nữa, xong mới bắt đầu chậm rãi đáp:

- Ta dám quả quyết rằng hũ thứ ba và hũ thứ năm vừa rồi khi hai ông chưa ai uống tức là hũ thứ nhứt và hũ thứ ba hiện giờ bên trong không phải đựng rượu, mà đựng thức ăn.

La Đại Cuồng không vội khám nghiệm kỹ mà hỏi tiếp:

- Nguyên do nào mà Bành Ngũ huynh lại lập luận như thế?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Có gì đâu, mọi an bài của Độc Cô Trí đều được dẫn do từng ly từng tí một trước. Nếu chịu khó xét là biết ngay. Thí dụ như món cá khô vừa rồi đó, Độc Cô Trí bèn đặt làm miệng hũ coi giống hệt như đất khô đó, nếu chúng ta khui miệng hũ mà không để ý là có phải chúng ta thua trí Độc Cô lão ma rồi không?

La Đại Cuồng thăm ý liền gục gật cười nói:

- Đúng quá, Bành Ngũ huynh phân tích rất hợp lý lắm. Đúng với tâm ý của Độc Cô lão ma quá chừng.

Phần Túy Đầu Đà khi nãy mở nắp hũ rượu thiếu chút nữa đã bị lừa, giờ nghe nói thì đỏ mặt cười lạt nói chữa thẹn:

- Chỉ có một mình Độc Cô Trí ngày đêm nằm liệt một chỗ mới có nặn óc nghĩ ra được những trò kỳ lạ này, chứ ai mà kỳ khôi như vậy.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Bởi thế ta mới đoán chắc hũ rượu thứ ba tức là hũ rượu thứ nhất hiện giờ đựng món ăn.

Túy Đầu Đà tròng mắt hỏi:

- Tại sao lại chắc mới được?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Thì hai hũ đầu vừa uống hết, thứ món cá khô cũng vừa đủ nhắm, theo lẽ hũ thứ ba phải đựng thức ăn chứ sao.

Túy Đầu Đà hiểu ra vỗ tay tán đồng:

- Phải lắm. Hết rượu hết món nhắm, uống thêm phải có món nhắm khác liền đó chứ sao.

- Hay, Bành lão huynh hay lắm.

La Đại Cuồng cũng cho là phải liền gật đầu nhưng nhớ lại Bành Ngũ Tiên Sinh nói hũ rượu thứ năm cũng đựng thức ăn nốt, lão thắc mắc vội hỏi luôn:

- Còn hũ thứ năm cũng đựng thức ăn là tại sao thế?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Hũ thứ ba ta căn cứ theo suy lý, còn hũ thứ năm thì ta căn cứ theo ám thị!

Túy Đầu Đà ngó hũ rượu thứ năm đăm đăm với đầy vẻ hoang mang, lắc đầu cười nói:

- Khó lắm đấy! Coi bộ ta trông nó không khác những hũ kia tí nào cả đấy. Bành Ngũ huynh liệu mà nói cho đúng nghe không.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Thật ra cũng không có gì khác cả, tại đại sư không chịu nghĩ chứ đâu phải đại sư thiếu sáng suốt!

Túy Đầu Đà hỏi lớn:

- Không có gì khác thường tại sao lão huynh lại đoán ra được, biết tên Độc Cô lão ma có ám hiệu trên hũ thứ năm?

Bành Ngũ Tiên Sinh chép miệng lắc đầu mỉm cười:

- Bộ đại sư đã quên mất rồi sao? Vừa rồi mảnh giấy trắng của Độc Cô Trí dán trên nắp hũ rượu thứ năm là gì, không là một thứ ám thị đó à?

Túy Đầu Đà không nghe lắc đầu cãi:

- Như thế đâu phải là ám thị?

Bành Ngũ Tiên Sinh nói:

- Thế mà không cho là ám thị thì thôi vậy!

Rồi Bành Ngũ Tiên Sinh không thềm cãi nữa.

Túy Đầu Đà thấy thế, lật đật chịu thua:

- Ủ, phải! Đúng là ám thị! Bây giờ Bành Ngũ huynh cứ đoán tiếp xem hũ đó thức ăn gì đi. Xong bọn mình hãy mở ra coi.

- Để ta đoán hũ thứ năm trước, rồi đến hũ thứ ba.

Túy Đầu Đà cười khanh khách:

- Tùy ý lão huynh đấy. Tôi không dám tin lão huynh có thể xét đoán rành mạch tâm tư của Độc Cô lão ma từng ly từng tí một được.

Bành Ngũ Tiên Sinh mỉm cười chậm rãi đáp:

- Căn cứ theo cách suy lý của ta thì trong hũ thứ năm đựng món Nhân Đầu.

Hai chữ Nhân Đầu vừa thoát ra khỏi miệng Bành Ngũ Tiên Sinh, La Đại Cuồng giật mình kinh dị hỏi:

- Nhân Đầu, Nhân Đầu của ai?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Nhân Đầu của ta.

Túy Đầu Đà cười hỏi:

- Lão huynh căn cứ vào đâu mà đoán như thế?

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu cười đáp:

- Ta đã căn cứ theo chính lý.

Túy Đầu Đà nói:

- Chính lý tà lý gì cũng được, miễn lão huynh mau mau nói rõ cho biết dạng cho mở hũ ra là xong.

Bành Ngũ Tiên Sinh nhìn La Đại Cuồng hỏi:

- La Túy huynh, Độc Cô Trí có phải là người Giang Triết không?

La Đại Cuồng vừa gật đầu thì Túy Đầu Đà đã la tướng lên:

- Độc Cô Trí có phải là người Giang Triết hay không đối với món ăn trong hũ rượu có liên quan gì đâu.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Nhất định có liên quan lắm chứ, bởi người Triết Giang kêu hũ đựng rượu là “bình”, phát âm nghe gần giống chữ Bành họ của ta.

La Đại Cuồng cúi đầu ngẫm nghĩ rồi chợt gật đầu nói:

- Đúng rồi, người Giang Triết quả thật có tiếng kêu như vậy!

Bành Ngũ Tiên Sinh chỉ tay vào hũ rượu thứ năm cười nói:

- Hũ rượu có thể kêu là Bành như thế, hũ rượu thứ năm có phải gọi là Bành Ngũ không?

Túy Đầu Đà lúc đầu còn chưng hửng, nhưng về sau lão bỗng xoa tay cười nói:

- Lão huynh tài tình quá, hóa ra hũ rượu thứ năm đang đựng lão huynh.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười lạt nói:

- Độc Cô Trí đã có thể dùng một chiếc đầu người giả trông y hệt như đầu của ta như thế tất nhiên lão ta cũng có thể giở lại trò cũ lắm.

Túy Đầu Đà vỗ bụng cười ngặt, vỗ tay khen ngợi:

- Tuyệt quá! Tuyệt quá, lão huynh tuyệt quá! Lão họ Độc Cô cũng tuyệt nữa.

Lão vừa nói vừa bước tới hũ rượu thứ năm cẩn thận mở nắp.

Nắp hũ rượu vừa mở tung thì một mùi thơm ngào ngạt bốc ra và khói lên nghi ngút.

Chờ cho khói nóng tan rồi, Túy Đầu Đà mới cẩn thận nhìn kỹ, trong bụng lại càng bái phục sự nhận xét tinh tế của Bành Ngũ Tiên Sinh. Quả nhiên trong hũ rượu có một cái chậu lớn đựng một chiếc thủ cấp trông y hệt như đầu của Bành Ngũ Tiên Sinh.

Thoáng nhìn qua vẻ mặt Túy Đầu Đà, Bành Ngũ Tiên Sinh biết mình đã đoán trúng nhưng lão vẫn cười hỏi:

- Túy đại sư, ta đoán có đúng không?

Túy Đầu Đà xem xét thật kỹ lưỡng thêm lần nữa, lão nhận thấy chiếc hũ thứ năm được chế tạo một cách đặc biệt có thể tùy ý gỡ riêng nửa phần trên ra ngoài. Lão liền thuận tay nâng cao nửa phần trên hũ rượu ra, để lộ chiếc chậu đựng đầu người, lão cười:

- Bành Ngũ huynh tài tình quá, đúng lắm, đúng lắm. Giờ lão huynh hãy đoán hũ thứ ba xem.

Chợt Bành Ngũ Tiên Sinh nói:

- Túy đại sư, trước khi nhận xét hũ thứ ba coi đựng món ăn gì, ta muốn hỏi đại sư một việc.

Túy Đầu Đà gật đầu lia lịa:

- Lão huynh cứ nói, tôi sẽ trả lời những gì tôi biết.

Bành Ngũ Tiên Sinh liền hỏi:

- Cá khô vừa rồi làm bằng thứ cá gì đây?

Túy Đầu Đà ngăn người, lão hơi suy nghĩ lắc đầu cười đáp:

- Chắc chưa phải là tên đích xác nhưng có thể gọi “đại đầu ngư”.

Bành Ngũ Tiên Sinh tỏ vẻ khoái chí, gật đầu cười nói:

- Đúng rồi, tôi cũng cho rằng đây là loại “đại đầu ngư” mới phù hợp với sự xét đoán của tôi.

Túy Đầu Đà bồng lắc đầu thở dài nói:

- Sự đoán xét của lão huynh còn kỳ ảo hơn thiên lý của Phật môn nữa đấy. Vừa rồi lão huynh đã đoán ra được hương âm của Giang Triết, bây giờ lại còn đoán ra được “đại ngư đầu”.

Bành Ngũ Tiên Sinh phì cười:

- Túy Đại tiên không nên châm biếm bậy bạ, bây giờ hãy nghe thử lập luận của ta về “đại ngư đầu”.

Túy Đầu Đà gật đầu cười nói:

- Hay lắm, để xem “Đài Đầu Cao Luận” của Ai Lao Đại Hiệp tinh thông tới bậc nào cho biết!

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu cười nói:

- Không có gì là tinh thông cả, chỉ do ba món ăn và ba chữ đại đầu ngư mà xét đoán thôi.

Túy Đầu Đà cười hỏi:

- Hai thứ đó có liên hệ gì với nhau đâu?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp giọng quả quyết:

- Có chứ, có thể lắm chứ. Ta nói ra Túy đại sư hiểu ngay lập tức.

Túy Đầu Đà nóng ruột hối thúc:

- Thế thì nói ngay đi, nói mau cho người ta nghe đi chứ.

Bành Ngũ Tiên Sinh liền chỉ vào những vết cá khô còn dính trên miệng hũ rượu thứ nhất cười hỏi:

- Món ăn của hũ thứ hai có phải là đầu không?

Túy Đầu Đà hơi có vẻ bực mình, cau mày đáp:

- Đúng. Đúng, nhưng tại sao lão huynh lại dài dòng nữa?

Bành Ngũ Tiên Sinh vội chỉ vào hũ rượu thứ ba còn phong kín miệng, cười nói:

- Được rồi, hũ thứ nhất là “ngư”, hũ thứ năm là “đầu”. Túy đại sư chỉ cần nghĩ xét sự liên quan giữa ba chữ đại đầu ngư tất nhiên sẽ rõ trong hũ thứ 3 đựng món ăn gì ngay. Lão phu không nhiều lời nữa.

Túy Đầu Đà hoang mang, đọc đi đọc lại hai ba lượt mấy tiếng đại đầu ngư rồi đột nhiên thất thanh kêu lên:

- Một là ngư, năm là đầu, không lẽ trong hũ thứ ba là ngư chẳng?

Bành Ngũ Tiên Sinh xoa tay gật đầu cười nói:

- Tuyệt, tuyệt. Phen này tới lượt ta phải ngợi khen Túy đại sư đã đoán đúng.

Bành Ngũ Tiên Sinh vừa dứt lời, Trác Dật Luân, Tư Mã Hào, và Bành Bạch Y vừa từ Thiên Huyền Hiệp về tới.

Bởi chính tự mình xưng phong hăng hái đi tìm rượu nên Bành Bạch Y vội chấp tay thưa với La Đại Cuồng:

- Khỏi bẩm La bá phụ, theo lời của Độc Cô Trí bang chủ Lục Tàn Bang thì lão ta đã tặng mỹ tửu cho bá phụ với Túy sư bá và gia phụ rồi.

La Đại Cuồng gật đầu cười nói:

- Đúng! Lão ta đã biếu tặng một trăm cân mỹ tửu rồi.

Trác Dật Luân xen lời nói tiếp:

- Độc Cô lão ma còn khoác lác bảo rằng nếu bọn mình muốn giữ kín cơ mật ít nhất cũng phải rời khỏi Thiên Huyền Cốc ngoài trăm dặm, nếu không nhất cử nhất động của bọn mình đều không thoát khỏi tai mắt của lão ta.

Bành Ngũ Tiên Sinh chỉnh sắc nói:

- Luân nhi đã lầm rồi. Độc Cô Trí không hề nói láo, lão ta đã nói thật.

Trác Dật Luân nói:

- Độc Cô lão ma còn nhấn với đệ tử hỏi xem ba món nhắm có ngon không nữa đấy.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Rượu và món ăn của lão ta quả thật thơm ngon đặc biệt.

Trác Dật Luân, Bành Bạch Y, Tư Mã Hào nghe nói đều trở mắt nhìn nhau, cả ba bất giác vô cùng kinh ngạc.

Bành Ngũ Tiên Sinh biết họ chưa hiểu rõ sự thật, lão liền thuật lại những gì đã xảy ra cho ba chàng nghe.

Trác Dật Luân vừa nghe xong, giật mình kêu lên:

- Ân sư, ân sư nên khuyên La bá phụ với Túy ân sư không nên quá tin Độc Cô Trí, biết đâu trong tám hũ rượu còn lại này lại hoàn toàn không có thuốc độc.

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu cười nói:

- Độc Cô Trí vì thân tàn ma dại, trước tình trạng mất cả sinh thú nên lão ta có ý định, bắt luận thành bại, sẽ cùng với bọn mình tranh đấu một trận quyết liệt đầy danh dự để lưu lại cho hậu thế một võ lâm giai thoại, xong lão sẽ yên tâm xuôi tay rời khỏi trần thế. Bởi thế ta cho rằng dẫu Độc Cô lão ma bình nhật là kẻ đề tiện hiểm độc nhưng hôm nay lão không nỡ nào dùng thủ đoạn của kẻ tiểu nhân trước mặt bọn mình.

Trác Dật Luân gật đầu lia lịa cho rằng sự phán xét của ân sư nhập tình nhập lý. Hình như ân sư của chúng ta trông thấy tận phế phủ của Độc Cô Trí vậy.

Khi ấy Túy Đầu Đà đang bê hũ rượu thứ tư lên miệng nốc lấy nốc để, vừa uống vừa cười hì hì nói:

- Ta đã bảo từ trước những hũ rượu lâu năm thơm phức như thế này, dẫu Độc Cô lão ma có bỏ thuốc độc vào trong ấy đi nữa ta cũng phải uống cạn mới được mà.

Nói đến đây, Túy Đầu Đà đã nốc hết hũ rượu.

Và đúng lúc ấy, bỗng có tiếng kêu cách cách đứt đoạn nổi lên. Hóa ra đấy chỉ là những tiếng kêu của những trục máy đang từ Thiên Kỳ Hiệp Khẩu vọng lại.

Ba vị lão tiên bối cùng với ba chàng thiếu hiệp đều ngạc nhiên nhất tề nhìn thẳng Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Dần dần họ bắt đầu nhìn thấy rõ phía trong Thiên Kỳ Hiệp có tiếng bàn trực từ từ chuyển động khiến một cây cột to trên đầu có bánh xe, có dây xích sắt từ từ dựng lên thẳng tắp.

Kế đó tiếng kêu của bàn trực tạm ngừng, lại bắt đầu vang lên tiếng bánh xe quay tròn.

Bánh xe quay tròn làm chuyển động sợi dây xích sắt từ từ kéo lên cao một cái cũi to lớn treo lủng lẳng ngay trên đầu cột trụ.

Trong cũi có nhốt một người, nhưng bởi cách nhau quá xa nên không hiểu người ấy là ai.

La Đại Cuồng khẽ hừ một tiếng, cau mày hỏi:

- Độc Cô Trí hình như muốn thi triển ngay tức khắc thủ đoạn “Oan Hồn Đầu Thiếp”, Bành hiền điệt cháu hãy đến gần xem coi có phải trong cũi nhốt Bộc Dương Dững không?

Bành Bạch Y lãnh mạng đi liền.

Một lát sau chàng vội vã trở về, mặt đầy vẻ nghiêm trọng.

Bành Ngũ Tiên Sinh thấy vậy nói:

- Y nhi không nên hoảng sợ, bất luận việc gì cứ việc thủng thẳng thuật lại cho La bá phụ của con nghe đã.

Bành Bạch Y vội chấp tay nói với La Đại Cuồng:

- Khỏi bẩm La bá phụ, kẻ đang bị nhốt trong cũi chính là Bộc Dương Dững. Phía dưới cũi có để nhiều củi khô, thần nhuộc đến sáng mai chúng ta không đến phó hội Độc Cô lão ma sẽ bắn chết Bộc Dương Dững và đốt cháy y ra tro bụi.

La Đại Cuồng cau mày lẩm bẩm:

- Hai bên đã hẹn nhau mười bữa tại sao Độc Cô Trí đột nhiên lại biến quái định vào sáng mai? Nhất định hẳn ta phải có lý do đặc biệt gì đây?

Bành Bạch Y nói:

- Độc Cô Trí nói rằng lão ta muốn cử hành gấp. Nếu sáng mai chúng ta không có mặt tại đây lão ta sẽ giết chết Bộc Dương Dững. Trưa mai không tới lão sẽ giết chết Đông Môn Liễu và nếu đến chiều chúng ta cũng vẫn chưa tới, lão ta sẽ giết luôn bọn Hải Ngoại Tam Ma để chúng ta vĩnh viễn tìm không ra đối thủ.

La Đại Cuồng bực mình chửi tướng:

- Lão quái vật đáng ghét, tại sao hẳn ta lại vội vã đến thế.

Túy Đầu Đà nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh cười ha hả nói:

- Bành Ngũ huynh đã nghe rõ chưa? Lão huynh là một chuyên gia suy lý, lão huynh hãy xét đoán thử xem bởi nguyên cớ gì Độc Cô lão ma lại phải làm như vậy?

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu nói:

- Chuyện này ta không muốn suy đoán nữa, nhưng ta sẽ giới thiệu một người đảm nhiệm việc này.

La Đại Cuồng nhăn mặt hỏi:

- Lão huynh định giới thiệu ai?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Ta có thể bảo Trác Dật Luân suy đoán thử vụ này.

La Đại Cuồng liền quay sang Trác Dật Luân cười nói:

- Trác hiền điệt, hiền điệt có biết tại sao Độc Cô lão ma bỗng thay đổi ý kiến rút bớt hạn kỳ không?

Trác Dật Luân hơi trầm ngâm rồi mỉm cười đáp:

- Theo sự xét đoán của tiểu điệt thì rất có thể sức khỏe của Độc Cô lão ma suy kém bệnh nặng sắp chết.

Mấy câu nói của Trác Dật Luân bỗng khiến quần hùng gật đầu đồng ý!

Kể đó, Trác Dật Luân nghiêm nghị lại nói:

- Độc Cô Trí đang đau nặng, có ý muốn được trông thấy tận mắt quần hiệp lạc bạc để hoàn thành tâm nguyện hưng bá võ lâm của lão ta, nên lão ta mới quyết định cử hành hội kỳ gấp rút vào sáng mai. Như thế chúng ta sẽ gặp phải nhiều khó khăn lắm!

Túy Đầu Đà cười hề hề hỏi:

- Luân nhi cứ việc nói tiếp, bọn ta đang gặp chuyện gì khó khăn mới được?

Trác Dật Luân nói:

- Điều khó khăn thứ nhất là môn Phật học thần công của Bàn Nhược Am Chủ chưa chuẩn bị tinh tế. Thứ hai là hiện giờ Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, La Hương Vân, ba vị hiền muội không biết đang ở tại đâu. Chúng ta không thể cho ba nàng hay trở về kịp.

Túy Đầu Đà cười nói:

- Đó là thực lực của bọn mình chỉ hơi sút kém, nhưng cũng chưa phải là vấn đề nan giải.

La Túy Tiên nên đi tìm Bàn Nhược Am Chủ đến đây ngay lập tức và lưu người lại đây đợi chờ bọn Hạ Hầu Quyên xong sẽ kéo nhau tới Thiên Huyền Cốc sau để ứng trận thứ nhì cho bọn ta.

La Đại Cuồng nghe nói thì nhìn Túy Đầu Đà:

- Độc Cô lão ma tâm địa sâu độc lắm, hắn ta có thể làm bất cứ việc gì. Nhưng chúng ta không thể nào để mặc Bộc Dương Dũng bị chết oan một cách vô lý được.

Túy Đầu Đà gật đầu:

- Thì vậy chớ sao? Nếu không may bọn mình bị thất thủ, toàn thể bị Độc Cô Trí giết chết, bỏ mạng tại Thiên Huyền. Bàn Nhược Am Chủ sẽ thống lãnh bọn Hạ Hầu Quyên đến đây nhặt xác chôn cất bọn mình. Đồng thời tụng kinh siêu độ vong hồn bọn mình sớm được tiêu diêu nơi cõi Phật.

La Đại Cuồng đứng dậy nói:

- Công việc không thể chậm trễ được nữa. Bây giờ ta phải đi gấp để báo tin cho Hối đại sư hay, còn Bành Ngũ huynh nên lợi dụng thời gian còn hoạch định giùm kế hoạch nghênh địch đi là vừa. Dứt lời, La Đại Cuồng khê động thân hình, chỉ nháy mắt lão đã biến mất sau chòm cây xanh rậm lá phía trước.

Thấy La Đại Cuồng đi rồi, Túy Đầu Đà nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh mỉm cười:

- Bành Ngũ huynh nên chịu khó suy nghĩ kỹ bởi Đông Môn Liễu sẽ do La Đại Cuồng đối phó, còn lại hai thằng già này chỉ sợ đánh không lại bọn Hải Ngoại Tam Ma. Còn bọn Luân nhi không đủ sức để đối phó với bọn quân tà của Thiên Huyền Cốc.

Trác Dật Luân đón lời, cười nói:

- Ân sư cứ việc yên tâm. Từ ngày uống được Thiên Hương Quế Tử đến giờ công lực của Luân nhi đã được bội tăng, lại nhờ thêm những tấm da Cẩm Đái Chi Bi Lân bảo hộ các yếu huyết con sẽ thừa sức để đối phó với cường địch.

Đây không phải Trác Dật Luân có ý khinh địch thật sự vì chàng trông thấy ân sư của chàng đã quá lo âu nên chàng đành phải nói như thế để làm vui lòng ân sư của chàng.

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe nói, lắc đầu:

- Luân nhi, ý nghĩ của con và của Túy ân sư của con đều nhầm cả.

Túy Đầu Đà ngạc nhiên:

- Nhầm ở điểm nào?

Bành Ngũ Tiên Sinh nghiêm mặt nói:

- Ta cho rằng chuyến đi Thiên Huyền Cốc này trọng hiềm không phải do ở “đấu lực” mà do ở “đấu trí”.

Túy Đầu Đà trừng mắt vừa định hỏi vặn, Bành Ngũ Tiên Sinh vội khoát tay, mỉm cười chậm rãi đáp:

- Đại sư chớ nên nóng nảy, cũng bởi nếu chúng ta chỉ thắng được đối phương bằng “đấu lực” như thế chúng ta chỉ thắng được bọn Đông Môn Liễu và Hải Ngoại Tam Ma mà thôi.

Còn nếu như bọn mình duy trì trấn át được Độc Cô Trí thì đó mới là sự thật chiến thắng vẻ vang.

Túy Đầu Đà giương mi nói:

- Bành Ngũ huynh tuy nói rất đúng. Bành Ngũ Tiên Sinh vội mỉm cười ngắt lời:

- Vả lại các nhân vật giang hồ trọng nhất lời hứa, hôm nay Độc Cô Trí đột nhiên sai hẹn bắt bọn mình phải giao đấu trước kỳ hạn tức là những bí mật của lão ta đã bị bọn ta đoán trúng thẹn quá hóa giận nên cuộc so tài ngày mai chắc chắn lão ma sẽ xem đấu trí quan trọng hơn đấu sức.

Túy Đầu Đà hừ to một tiếng:

- Nếu thế chỉ cần Bành Ngũ Tiên Sinh đi phó hội một mình cũng dư sức đấu trí với Độc Cô Trí rồi. Hà tất phải cần tới bọn này đi theo làm gì cho mất công.

Bành Ngũ Tiên Sinh phì cười:

- Tại sao đại sư lại nóng tính như thế. Dẫu cuộc phó hội ngày mai chỉ chú trọng về đấu trí nhưng vẫn cần có người đi theo để phò trợ. Hơn nữa một mình Bành mỗ trí lực có hạn sẽ cần tới tài trí số đông hỗ tương tham cứu cùng nhau mới đủ sức đối phó với địch nhân.

Túy Đầu Đà cười ha hả:

- Nếu người cần nghiên cứu uống rượu người nên tìm ta. Ngoài ra chắc ta không thể giúp người được việc gì khác cả. Túy Đầu Đà vừa nói đến đây, đột nhiên có một bóng người từ trên không bay xuống, trầm giọng đón lời:

- Đúng rồi, chắc có lẽ bọn mình sẽ không làm được việc gì cả. Có lẽ kiếp số của bọn mình sắp hết, đại họa đã đến nơi, ngày mai bọn mình sẽ nan đào đại hạn. Kể vừa xuất hiện không ai khác hơn là Kim Tiền Túy Tiên La Đại Cuồng.

Thần sắc của La Đại Cuồng trông rất nghiêm trọng, khác hẳn với vẻ mặt vui tươi trước khi ra đi của lão.

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe nói giật mình thất kinh, trở mắt nhìn La Đại Cuồng rồi cau mày hỏi:

- Tại sao La huynh lại nói thế? Có việc gì lạ bất ngờ chăng?

La Đại Cuồng cười lạt đáp:

- Ta vừa đến thăm qua thạch động, nơi bế quan tham thiền của Bàn Nhược Am Chủ và ta đã trông thấy cửa thạch động mở toang. Am Chủ không hề lưu lại nửa chữ cho bọn mình, không biết Am Chủ đã đi đâu mất rồi?

Sự biến hóa bất ngờ đã khiến Túy Đầu Đà trừng mắt nhìn La Đại Cuồng, kêu to:

- Thiếu mất Am Chủ là nguy rồi, người hãy mau mau đi tìm Am Chủ đi!

La Đại Cuồng lắc đầu đáp:

- Thiên hạ bao la, biết tìm ở đâu? Kỳ hạn của Độc Cô Trí là sáng ngày mai, nếu ta làm lỡ mất thời khắc sẽ khiến Bộc Dương Dững phải bỏ mạng một cách đáng thương!

Túy Đầu Đà hớp thêm 1 ngụm mỹ tửu rồi cười ha hả:

- Hay lắm, người xưa có câu “Sinh tử hữu mạng phú quý tại thiên”, là họa hay phúc muốn tránh cũng không xong, tội gì bọn ta phải sợ cuồng cuồng? Hay hơn bọn ta cứ việc uống rượu để mặc thế sự muốn tới đâu thì tới.

Mọi lần nghe nói tới uống rượu La Đại Cường thể nào cũng không chịu thua ai, nhưng lần này lão bỗng xua tay cười nhạt:

- Không nên uống rượu nữa, uống say sẽ làm mất đại sự. Hãy chờ đến mai, sau khi công việc xong xuôi rồi bọn ta sẽ kéo nhau lên Quy Vân Bảo thống thống khoái khoái uống luôn mười ngày mười đêm cho đã thèm.

Túy Đầu Đà cười giọng châm biếm:

- Bộ người còn muốn đến Quy Vân Bảo nữa sao? Chỉ sợ lần này bọn mình sẽ xuống Quỷ Môn Quan mới đúng.

La Đại Cường không thèm ngó Túy Đầu Đà, lão vội quay mặt nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh:

- Bành Ngũ huynh, ta có một việc muốn thương lượng với người đó.

Hình như đã đoán ra trước, Bành Ngũ Tiên Sinh giương mi cười hỏi:

- Có phải La huynh đang định lưu lại một người ở đây để thông tri cho bọn Hạ Hầu Quyên về vụ này chăng?

La Đại Cường gật đầu cười đáp:

- Bành Ngũ huynh đoán trúng. Bây giờ chúng ta nên để ai ở đây, bởi ba nàng rất gan lì.

Nếu họ không thấy bọn mình ở đây họ sẽ tìm tới Thiên Huyền Cốc mạo hiểm một cách liều lĩnh không khác gì mang dê vào miệng cọp, nên cần phải có người ở đây nói rõ cho họ biết sự việc đã thay đổi bất ngờ.

Bành Ngũ Tiên Sinh đang trầm ngâm, Trác Dật Luân đã cười nói:

- Tam vị lão tiền bối chủ thị toàn diện tự nhiên phải có đủ mặt. Hay hơn nên lựa chọn trong đám trẻ tuổi một người tại đây.

Bành Ngũ Tiên Sinh gật đầu:

- Luân nhi nói rất hợp lý, nhưng ba đứa người biết phải giữ ai lại?

Trác Dật Luân vội nhìn Bành Bạch Y, ứng tiếng đáp:

- Hình như để Bành sư đệ ở lại đây có lẽ hay hơn.

Câu nói trên của chàng bao hàm thâm ý và cũng bao hàm luôn cả chí tình.

Bởi cuộc phó hội ngày mai sẽ vô cùng hung hiểm, tốp đầu vào Thiên Huyền Cốc trước thể nào cũng gặp nhiều hung hiểm hơn! Trác Dật Luân muốn lưu lại Bành Bạch Y ở lại đây nhờ nhờ những kẻ ở trong cốc không may bị mạng vong có thể còn lại chút hương hỏa cho giòng họ Bành thị, sư môn của chàng. Bành Bạch Y thông minh tuyệt vời không kém Trác Dật Luân, nhưng chàng vẫn tỏ ý không phục, kêu to:

- Tại sao Trác sư huynh không ở lại đây, hoặc Tư Mã tam ca ở lại đây cũng được. Tiểu đệ nhất định phải tham gia cuộc phó hội ngày mai.

Biết trước thể nào Bành Bạch Y cũng phản đối, Trác Dật Luân mỉm cười nói:

- Lý do hết sức đơn giản, ngu huynh hỏi trước hiền đệ nhé. Khi bọn Hạ Hầu cô nương trở về đây, ba nàng sẽ bằng lòng không đến Thiên Huyền Cốc không?

Bành Bạch Y đáp:

- Nhất định họ không chịu rồi. Ba nàng đâu phải những kẻ hèn nhát.

Trác Dật Luân cười nói:

- Được rồi. Một khi ba nàng nhất quyết phải có mặt tại Thiên Huyền Cốc, trừ ba vị lão tiền bối ra, có phải chỉ có hiền đệ là kẻ đã từng giữ qua chức Nội Tam Đường Chủ của Lục Tàn Bang là có thể biết rõ hình thể Thiên Huyền Thiên Kỳ lưỡng cốc ra chắc không còn ai thông thạo đường lối bằng hiền đệ nữa, có phải đúng như thế không hiền đệ?

Mấy câu đầy đủ lý do trên của Trác Dật Luân đã khiến Bành Bạch Y cảm miệng hết trả lời.

La Đại Cuồng nhìn Trác Dật Luân khẽ gật đầu tỏ ý khen ngợi chàng rồi cười nói:

- Ta đồng ý sự nhận xét của Trác hiền diệt đấy, Bành hiền diệt sẽ vui lòng lưu lại đây.

Trông thấy vẻ mặt ủ rũ của Bành Bạch Y, Trác Dật Luân vỗ nhẹ vào vai đối phương dùng lời an ủi:

- Hiền đệ chớ nên sầu não làm gì, trách nhiệm của hiền đệ sẽ vô cùng trọng đại.

Bành Bạch Y cười nhạt:

- Tiểu đệ có trách nhiệm gì đâu, tiểu đệ chỉ là kẻ tham sanh hý tử. Không để Bành Bạch Y cầu nhàu thêm, Trác Dật Luân vội mỉm cười ngắt lời:

- Tại sao lại không có trách nhiệm? Hiền đệ sẽ bảo Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, La Hương Vân ba vị cô nương nên uống ngay thứ linh đơn Thiên Hương Quế Tử, có thể giúp cho họ tăng cường công lực. Đồng thời nhờ bảo họ đeo vào trong mình những miếng da Cẩm Đái Tru Cẩm để phòng ngự tai biến. Nghe đến đây Bành Bạch Y sực nhớ tới một việc, chàng bỗng nhìn La Đại Cuồng cất tiếng kêu to:

- La bá phụ, tại sao tiểu đệ lại hồ đồ đến nỗi thiếu chút nữa đã quên mất một việc hết sức quan trọng. La Đại Cuồng vội hỏi:

- Việc gì quan trọng thế hiền diệt?

- Việc Hạ Hầu cô nương đạo nọ bị Đông Môn Liễu đánh trọng thương và đã uống qua linh diệp Phật Tử Chỉ Vân Chi. La Đại Cuồng kêu ồ một tiếng, đón lời:

- Thứ dược lực thần kỳ ấy ít nhất phải chờ nửa năm sau mới bắt đầu có công hiệu. Vụ này ta sẽ giao cho Trác hiền diệt chú ý đề phòng giùm cho nàng là được rồi!

Dứt lời lão căn dặn Trác Dật Luân:

- Chừng độ vài tháng nữa, nếu như Hạ Hầu cô nương đột nhiên cảm thấy tay chân mềm nhũn, ngực nóng như lửa, phía trên sống mũi của nàng hiện ra một đường chỉ đỏ hiền diệt phải lập tức ngồi cạnh nàng ngâm vận công lực điểm ngay vào Tam Nguyên Đại Huyệt của nàng. Nhớ điểm càng mạnh càng hay.

Nói đến đây, La Đại Cuồng lại hết sức thận trọng dặn dò thêm lần nữa:

- Hiền diệt nên hết sức thận trọng đối với chuyện này. Phải luôn đề cao cảnh giác đừng để Hạ Hầu Quyên đi một mình. Bởi lẽ khi dược lực vừa phát khởi, không ai điểm giùm vào Tam Nguyên Đại Huyệt giùm nàng dẫu nàng có may mắn thoát chết đi nữa nhưng ít nhất nàng cũng sẽ bị mất hết công lực thượng thừa một cách oan uổng.

Trác Dật Luân nghe xong gật đầu vừa cau mày suy nghĩ.

La Đại Cuồng ngạc nhiên:

- Trác hiền diệt đang suy nghĩ gì thế?

Trác Dật Luân đáp:

- Tiểu đệ vừa nghĩ tới vụ Phật Tử Chỉ Vân Chi và Thiên Hương Quế Tử đều là hai thứ hãn thế linh dược có thể đại ích chân nguyên, tăng cường nội lực. Nhưng trước khi thứ thuốc trước chưa phát huy hết dược lực, Hạ Hầu cô nương uống thêm thứ sau, như thế không hiểu sẽ có ích hay có hại?

La Đại Cuồng gật đầu lia lịa, cười ha hả khen ngợi Trác Dật Luân:

- Trác hiền diệt đã suy nghĩ hết sức chu đáo, thật không hổ là học trò của Bành Ngũ Tiên Sinh. Sự suy xét của hiền diệt thật hay, chính ta cũng chưa hề nghĩ tới.

Bành Bạch Y đứng cạnh cười nói:

- Trác sư huynh nghĩ rất đúng. Lần trước vì tiểu đệ tham lam ăn luôn hai viên Thiên Hương Quế Tử một lượt, thiếu chút nữa đã bị chết oan.

Trác Dật Luân mỉm cười:

- Nếu như La bá phụ cho rằng nên suy nghĩ kỹ lưỡng và Bành sư đệ cũng có kinh nghiệm trên. Tốt hơn ta nên giữ lại một viên Thiên Hương Quế Tử chờ khi nào được lực của cảnh Phật Tử Chỉ Vân phát huy rồi khi ấy hãy trao.

Bành Bạch Y mỉm cười:

- Trác sư huynh hãy giữ lấy viên linh đơn này.

Trác Dật Luân không dám chối từ, vội vàng giơ tay nhận lấy viên Thiên Hương Quế Tử.

Bành Bạch Y bỗng buồn rầu nhìn La Đại Cuồng:

- La bá phụ, tuy bá phụ không cho phép tiểu đệ đi theo để góp mặt trong vụ vui nhộn. La Đại Cuồng vội cười ngắt lời:

- Không phải ta không cho cháu đi, cháu chỉ phải đi sau bọn ta một bước mà thôi.

Bành Bạch Y gật đầu nói:

- Cháu đi chậm một bước cũng được, nhưng có một vật cần phải đi sớm hơn cháu.

La Đại Cuồng ngạc nhiên:

- Vật gì thế cháu?

- Độc Cô Trí bình sinh có hai môn sở trường. Một là dụng kế, hai là dùng độc. Về việc dùng kế đã có La bá phụ, Túy sư bá cùng với gia phụ thừa sức để đánh bại lão ta, nhưng về việc dùng độc chỉ sợ không sao đề phòng nổi. Tiểu đệ hiện có thanh “Tru Cầm Giải Độc Kiếm” may ra rất hữu dụng.

La Đại Cuồng nghe nói gật đầu mỉm cười:

- Hữu dụng lắm chứ. Thanh “Tru Cầm Giải Độc Kiếm” của cháu không những có thể phá tan được tất cả gian mưu của Độc Cô Trí, biết đâu sẽ nhờ nó chúng ta sẽ có thể thoát hiểm? Hiền đệ hãy cho ta mượn tạm thanh kiếm ấy, nếu được trời thương diệt xong quần tà, cháu sẽ là đệ nhất công thần đấy.

Nghe La Đại Cuồng nói như thế, Bành Bạch Y lật đặt cỏi thanh kiếm ra và dùng hai tay dâng cho La Đại Cuồng.

Nhận xong bảo kiếm, La Đại Cuồng nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Bành Ngũ huynh, một khi bọn ta phải phó hội, tại sao không đi sớm một chút để có thể đến kịp Thiên Kỳ Hiệp Khẩu? Khi trời bắt đầu bùng sáng đúng với giờ hẹn của Độc Cô Trí, như thế may ra có thể cứu sống được Bộc Dương Dũng.

Bành Ngũ Tiên Sinh hơi suy nghĩ rồi gật đầu mỉm cười:

- Phải đó, bọn ta nên đến sớm một chút xem Độc Cô lão ma định giở trò gì.

Túy Đầu Đà cười hô hố:

- Tuyệt! Tuyệt! Càng đi sớm càng hay, ngộ nhỡ tới trễ không gặp được mặt vị nhất đại điều hùng Độc Cô Trí quả là một việc đáng tiếc.

Bành Ngũ Tiên Sinh dặn dò con trai yêu quý của lão nên ở lại đây đợi chờ bọn Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, và Đông Môn Phương. Đồng thời kiểm cách thăm dò động tĩnh trong Thiên Huyền Cốc, cân nhắc tình thế, không nên liều lĩnh một cách vô ích.

Bành Bạch Y cúi đầu lãnh mạng.

La Đại Cuồng, Bành Ngũ Tiên Sinh, Túy Đầu Đà cùng với Trác Dật Luân, Tư Mã Hào bước xuống tiểu phong đi thẳng tới Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Trác Dật Luân vừa đi vừa hỏi Túy Đầu Đà:

- Túy ân sư, vừa rồi ân sư có nói ngộ nhỡ đi trễ sẽ không gặp được Độc Cô Trí. Không lẽ sau khi bị Bành bá phụ đoán ra được tâm ý của lão ta, lão ta sẽ tức chết rồi?

Túy Đầu Đà cười khì đáp:

- Một khi mưu sâu của mình đã bị kẻ khác đoán rõ được, không hổ thẹn phần nộ sao được? Bởi thế, theo ý ta, dẫu Độc Cô Trí không tức chết được lão ta cũng bị đau nặng một trận nên thân.

Trời đã về khuya, quần hiệp vừa đi vừa cười nói với nhau. Họ định sẽ tới Thiên Kỳ Hiệp Khẩu trước khi trời vừa hừng sáng.

Dọc đường Bành Ngũ Tiên Sinh luôn luôn cau mày suy nghĩ.

La Đại Cuồng thấy thế, mỉm cười hỏi:

- Bành Ngũ huynh đang suy nghĩ gì thế?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Không hiểu tại sao Bàn Nhược Am Chủ lại đột nhiên mất tích?

La Đại Cuồng gật đầu:

- Vụ này quả thật hết sức bí ẩn. Chính La mỗ cũng đang bâng khuâng.

Nói đến đây, La Đại Cuồng bỗng nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh rồi nói nhỏ:

- Bình tâm mà luận, võ công ta ngang nhau với Đông Môn Liễu. Nhưng với Bàn Nhược Am Chủ chịu khó chuẩn bị trước một chút, võ công của người sẽ còn cao hơn ta với Đông Môn Liễu chút ít. Bởi thế, vụ chuẩn bị vừa qua của Bàn Nhược Am Chủ thật vô cùng trọng yếu, nhưng không hiểu tại sao người bỗng dưng mất tích một cách bí mật giữa khi công việc gần xong.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Dầu cho Bàn Nhược Am Chủ có bận việc đi nữa, người cũng phải để lại cho bọn ta ít chữ hoặc thông tri cho La huynh mới đúng chứ.

La Đại Cuồng cười lạt:

- Lời của Bành Ngũ huynh thật là chí lý, nhưng hành vi của Bàn Nhược Am Chủ đã hoàn toàn vô lý, nên đã khiến ta nghĩ nát óc cũng không sao đoán ra được.

Bành Ngũ Tiên Sinh cau mày suy nghĩ, rồi hỏi:

- Tòa bí động của Bàn Nhược Am Chủ tọa quan luyện công ở đâu?

- Ở trên một ngọn núi cao chót vót cách Thiên Huyền Cốc không bao xa.

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe nói giật mình thất kinh, đảo lia hai mắt, hình như vừa sức nghĩ ra việc gì. La Đại Cuồng trông thấy vội hỏi:

- Bành Ngũ huynh đang nghĩ gì đấy?

Bành Ngũ Tiên Sinh trầm ngâm đáp:

- Ta nghĩ rằng rất có thể Bàn Nhược Am Chủ đã từ trên cao trông xuống và có phát hiện một đại sự gì đây cũng chưa biết chừng.

Không chờ cho Bành Ngũ Tiên Sinh nói hết, La Đại Cuồng vội chau mày:

- Còn đại sự gì trọng yếu hơn vụ đại phá Thiên Huyền Cốc của bọn mình nữa?

Bành Ngũ Tiên Sinh nhìn Trác Dật Luân định nói gì lại thôi.

Sự phản ứng của Trác Dật Luân vô cùng bén nhạy, chàng bỗng giật mình hoảng kinh nhú chặt kiếm mi thất thanh hỏi:

- Chắc có lẽ ân sư cho rằng bọn Hạ Hầu Quyên đã cả gan liều lĩnh, bí mật thăm dò Thiên Huyền Cốc?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười lạt:

- Hạ Hầu Quyên là đệ tử truyền đăng duy nhất của Bàn Nhược Am Chủ. Trừ việc nàng bị đại nạn, ngoài ra còn có việc gì khác có thể khiến Am Chủ phải vội vã rời khỏi “tọa quan bí động” không hề để lại chữ nào cho bọn mình?

Trác Dật Luân nghe nói lại càng kinh sợ, chàng cho rằng lời nói trên của Bành Ngũ Tiên Sinh rất có lý!

Biết chàng đang lo lắng cho Hạ Hầu Quyên, Bành Ngũ Tiên Sinh vội mỉm cười trấn an:

- Luân nhi chớ nên nóng nảy mà làm gì. Đây chỉ là lời xét đoán vô căn cứ của ta đó thôi, sự thật chưa chắc gì là đúng cả. Vả lại, hiện giờ đôi bên sắp sửa đi tới giai đoạn quyết liệt là phước hay họa đều khó tránh khỏi. Chờ khi đến Thiên Huyền Cốc rồi tự nhiên sẽ hiểu rõ sự thật!

Nói đến đây, trời bắt đầu hừng sáng.

Quần hiệp đã tính đúng thời khắc, trời vừa tảng sáng họ cũng vừa tới Thiên Kỳ Hiệp Khẩu.

Thiên Kỳ Hiệp Khẩu đèn đuốc sáng trưng. Vân Thiên Lý đã dẫn theo tám đệ tử Lục Tàn Bang đứng đón trước tại ngoài hiệp khẩu. Hình như họ đã dự liệu thể nào bọn La Đại Cuồng sẽ đến đúng giờ.

Vừa trông thấy La Đại Cuồng, Vân Thiên Lý đã vội mỉm cười kêu to:

- La đại hiệp đã giữ đúng hẹn, nhưng tại sao không thấy Bàn Nhược Am Chủ và ba vị cô nương có mặt tại đây?

La Đại Cuồng ha hả cười to:

- Vân đường chủ hãy yên tâm. Bàn Nhược Am Chủ cùng với Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, và La Hương Vân ba vị cô nương thể nào cũng sẽ có mặt tại đây. Bất quá họ chỉ hơi trễ một chút mà thôi.

Mãi đến giờ Trác Dật Luân mới cảm thấy nhẹ nhõm trở lại.

Cũng bởi một khi Vân Thiên Lý đã hỏi tới bọn Hạ Hầu Quyên, đủ biết ba nàng không dám to gan vào trộm Thiên Huyền Cốc và đã thất thủ thọ cầm trong tay đối phương.

Nhưng La Đại Cuồng bỗng hỏi trở lại:

- Vân đường chủ có biết lão phu tại sao có mặt tại đây?

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Tự nhiên để đối phó hội Thiên Huyền và tranh đoạt võ lâm bá nghiệp.

La Đại Cuồng lắc đầu:

- Bọn ta chỉ biết giáng ma vệ đạo, trừ bạo an lương, ngoài ra không biết cái gì là võ lâm bá nghiệp cả. Còn về kỳ hạn “phó hội Thiên Huyền” bọn ta đã định ước trước với Độc Cô Trí là mười hôm sau.

Vân Thiên Lý cười nói:

- Độc Cô bang chủ của bọn ta đã thay đổi hạn kỳ, định lại vào ngày hôm nay. Nếu như chư vị hiện giờ vẫn chưa đến, sinh mạng của Bộc Dương Dũng sẽ bị đốt thành tro bụi để thay thế cho “oan hồn đầu thiếp” đấy.

La Đại Cuồng gật đầu mỉm cười:

- Đúng, bởi bọn ta không muốn tiếp nhận vụ “oan hồn đầu thiếp” nên mới có mặt tại đây. Nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa thấy bọn người chịu thả Bộc Dương Dũng?

Vân Thiên Lý hơi tần ngần, La Đại Cuồng đã có vẻ không vui, lạnh lùng nói:

- Trên đời cần nhất là hai chữ “tín nghĩa”, nhất là các nhân vật võ lâm lại càng phải giữ đúng lời hứa. Nếu người không chịu thả, ta sẽ thả giùm người.

Vừa nói dứt lời, La Đại Cuồng khẽ phát ống tay áo. Một luồng tiễn hình kim quang bỗng từ trong ống tay áo lao bay vụt ra ngoài nhanh như thiểm điện, chặt cụt ngay cây cột trụ cao vút đang treo lủng lẳng cái cũi to lớn bằng gỗ.

Một tiếng kêu xoạt, nửa phía trên cột trụ cùng với cái cũi to nặng đang nhót Bộc Dương Dũng đã bị gãy làm đôi rơi xuống mặt đất.

La Đại Cuồng vội giơ tay mặt nhẹ nhàng đỡ ngay lấy nửa cây cột trụ cùng cái cũi.

Vân Thiên Lý cười nói:

- La đại hiệp chớ nên nóng nảy. Không phải tại hạ không muốn thả người, tại hạ định chờ Bàn Nhược Am Chủ đến đây để thả giùm cho tại hạ đấy thôi.

La Đại Cuồng không thèm lý tới Vân Thiên Lý, lão chỉ phất nhẹ năm đầu ngón tay, chiếc cũi nhót Bộc Dương Dũng bị vỡ tan tành. Lão nhận thấy Bộc Dương Dũng đang mê man bất tỉnh, lão liền cười lạt:

- Ta cứ ngỡ rằng thằng khùng này tại sao lại ngoan ngoãn nằm im trong cũi, hóa ra hắn đã trúng phải kỳ độc. Hãy mau mau đưa ngay giải dược cho ta!

La Đại Cuồng vừa nói vừa chìa tay trái về phía Vân Thiên Lý.

Vân Thiên Lý đáp:

- La đại hiệp hãy chờ lát nữa gặp mặt Độc Cô bang chủ, vì thứ giải độc này đã do bang chủ chưởng quản.

La Đại Cuồng hỏi:

- Độc Cô Trí hiện giờ ở đâu?

Vân Thiên Lý đáp:

- Bang chủ hiện đang ngoạ bệnh, không thể ra tận đây để nghênh tiếp đại giá. Người hiện đang chờ chực vị tại trên Thiên Huyền Cốc.

La Đại Cuồng cười lạt:

- Người hãy dẫn bọn ta vào Thiên Huyền Cốc.

Vân Thiên Lý đảo mắt:

- Còn Bàn Nhược Am Chủ và. Không chờ cho đối phương nói hết, La Đại Cuồng lạnh lùng:

- Bọn Am Chủ hoặc tới hoặc không, có phải do sự vắng mặt họ sẽ thủ tiêu cuộc hội họp này?

Vân Thiên Lý bất đắc dĩ đành gật đầu mỉm cười:

- Dạ được, nếu như La đại hiệp muốn vào Thiên Huyền Cốc trước tại hạ xin đi trước dẫn đường.

La Đại Cuồng chỉ vào Bộc Dương Dũng đang nằm mê man bất tỉnh, cười lạt bảo Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ nên phải thêm người công giùm Bộc Dương Dũng đi theo bọn ta.

Trông thấy La Đại Cuồng mặt lạnh như băng, sát khí đằng đằng, Vân Thiên Lý không dám trái lời lập tức làm y theo lời lão.

La Đại Cuồng khẽ phất tay thâu cây kim tiễn đang ở trên đầu nửa cây trụ bị gãy trở về rồi ngằm sử dụng Nhập Mật Truyền Thanh bảo Bành Ngũ Tiên Sinh:

- Bành Ngũ huynh có trông thấy tình hình hôm nay có vẻ khác thường chăng?

Bành Ngũ Tiên Sinh không rõ La Đại Cuồng đang định nói về vụ gì nên cũng vội vàng truyền âm hỏi lại:

- La huynh định nói về tình hình gì?

La Đại Cuồng truyền âm đáp:

- Chủ nhân tại sao không ra đón khách?

Bành Ngũ Tiên Sinh phì cười:

- Vừa rồi Vân Thiên Lý đã giải thích là tại Độc Cô Trí hiện đang ngoạ bệnh. La Đại Cuồng vừa đi vừa truyền âm ngắt lời:

- Độc Cô Trí tuy bị bản thân bắt toại, nhưng cỗ xe bốn bánh của lão ta đã được chế tạo một cách đặc biệt. Gặp khe có thể bay qua, gặp nước có thể lội qua, lẽ nào lão ta lại không thể ra đón bọn mình?

Bành Ngũ Tiên Sinh hơi suy nghĩ rồi truyền âm hỏi lại:

- Không lẽ tiểu đệ hồi nãy đã đoán trúng? Độc Cô Trí độ lượng hẹp hòi, biết đâu lão ta đã bị tức tối thành bệnh nặng nên lão ta không tiện hành động?

La Đại Cuồng nhú chặt đôi mày, lắc đầu:

- Dẫn cho Độc Cô Trí đang bị ốm nặng đi nữa, nhưng không lẽ bọn Đông Môn Liễu, Hải Ngoại Tam Ma cũng không đi được sao? Một khi đôi bên sắp sửa luận võ tranh hùng, bọn họ không nên ngạo mạn, thất lễ với bọn mình mới hợp lý.

Bành Ngũ Tiên Sinh đồng ý, gật đầu, và nhập mật truyền âm cười nói:

- La huynh nói rất đúng. Ít nhất Đông Môn Liễu cũng có mặt tại Thiên Kỳ Hiệp để nghênh đón bọn mình.

La Đại Cuồng cười lạt một tiếng, bảo nhỏ:

- Ta cho rằng đây không phải là điểm sơ suất, nhất định phải có một nguyên nhân nào trọng đại. Bành Ngũ huynh là kẻ sáng suốt, mong Bành huynh hãy xét đoán hộ vụ này.

Bành Ngũ Tiên Sinh vừa đi vừa suy nghĩ. Một lát sau lão liền truyền âm bảo La Đại Cuồng:

- Trừ nguyên nhân duy nhất này ra, ta nghĩ không ra lý do nào khác nữa.

La Đại Cuồng hỏi:

- Bành Ngũ huynh vừa nghĩ ra nguyên nhân gì thế?

Bành Ngũ Tiên Sinh bảo nhỏ:

- Đông Môn Liễu cùng với bọn Hải Ngoại Tam Ma hiện đã bị mất hết tự do.

La Đại Cuồng lắc đầu:

- Nguyên nhân trên chỉ sợ không đúng. Nếu như Độc Cô Trí lập kế giam cầm Đông Môn Liễu với bọn Hải Ngoại Tam Ma, đoạt mất tự do của họ, lão ta sẽ còn ai để đối địch với bọn mình?

Bành Ngũ Tiên Sinh gật đầu:

- Chính tiểu đệ cũng cảm thấy việc này hết sức mâu thuẫn, nhưng trừ việc này ra. Giữa khi hai lão đang sử dụng truyền âm nhập mật bàn với nhau thì Vân Thiên Lý đột nhiên chỉ tay về phía trước mỉm cười kêu to:

- La đại hiệp hãy trông lên tuyệt đỉnh. Hiện giờ Độc Cô bang chủ đang đứng ở trên ấy nhìn xuống dưới này mong mỗi được gặp mặt chư vị đấy.

La Đại Cuồng, Bành Ngũ Tiên Sinh, Túy Đầu Đà, Trác Dật Luân, và Tư Mã Hào đều đưa mắt nhìn lên. Quả nhiên trông thấy Độc Cô Trí đầu chít khăn vuông, tay cầm quạt lông đang ung dung ngồi trên cỗ xe bốn bánh xuất hiện ngay trên tuyệt đỉnh cao phong.

47. Bạch Hổ Điện Đường

Vân Thiên Lý chống gậy đứng dừng lại vận dụng “Truyền Âm Cập Viễn” công lực, đề khí cất tiếng nói lớn:

- Khỏi bẩm bang chủ, hiệp có La đại hiệp tất cả năm vị đến phó hội trước còn Bàn Nhược Am Chủ cùng với Hạ Hầu Quyên, ba người sẽ tiếp tục tới sau.

Độc Cô Trí nghe nói liền quay xuống núi.

Bành Ngũ Tiên Sinh lặng lẽ quan sát tình hình truyền âm bẩm báo vừa rồi giữa Vân Thiên Lý với Độc Cô Trí, lão bỗng nhú chặt đôi mày, dùng mật ngữ truyền âm gọi La Đại Cuồng:

- La huynh.

Không để Bành Ngũ Tiên Sinh nói thêm, La Đại Cuồng vội truyền âm đón lời:

- Bành Ngũ huynh ơi, tôi cũng vừa tìm ra sự bí mật rồi.

Bành Ngũ Tiên Sinh hỏi, vẫn dùng môn “Truyền Môn Cập Viễn”:

- La huynh đã tìm ra bí mật gì thế?

La Đại Cuồng khẽ hừ một tiếng nói nhỏ:

- Độc Cô Trí cơ mưu thâm thúy tuyệt vời, hắn ta đã giăng đủ các thứ cơ quan máy móc, có chiếu ảnh truyền thanh khắp xung quanh Thiên Huyền, Thiên Kỳ lưỡng cốc. Nhưng mà. Không lẽ. phía bên trong Lục Tàn Bang, trái lại không có thứ gì cả sao?

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe qua gật đầu, La Đại Cuồng lại nói tiếp:

- Một khi bọn mình đã đến đây phó hội đáng lý hắn ta đã được báo trước, đâu cần phải lên cao nhìn xuống? Vân Thiên Lý cũng khỏi cần ngưng công trước mặt bọn mình mà truyền âm bẩm báo, hắn ta chỉ cần mở miệng, Độc Cô Trí có thể nghe rõ được tất cả.

Bành Ngũ Tiên Sinh lại gật đầu, dùng Truyền Âm Cập Viễn cười nói:

- Tôi cũng đồng ý với cao kiến của La huynh lắm!

La Đại Cuồng nói:

- Bành huynh thử nghĩ xem, trong khi bọn chúng khỏi cần làm như thế chúng lại làm chẳng hay dụng ý của chúng thế nào Bành Ngũ huynh có biết không?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Tôi cho rằng bọn chúng muốn đùa giỡn với bọn mình một phen vậy thôi!

La Đại Cuồng nhìn sững Bành Ngũ Tiên Sinh một chập rồi hỏi:

- Thế mục đích gì Độc Cô Trí lại đùa giỡn với bọn ta mới được?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười lạt đáp:

V - Mục đích thật khó đoán, chính tôi cũng đã suy nghĩ nát óc chưa đoán ra được chút nào cả, sợ phải chờ tới khi cuộc võ hội kết thúc may ra mới có thể đoán được.

Ngay khi ấy Trác Dật Luân bước đến bên cạnh Bành Ngũ Tiên Sinh hỏi nhỏ:

- Ân sư, ân sư có thấy gì lạ về vụ Độc Cô Trí lên trên cao nhìn xuống không?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Ta với La bá phụ của con vừa rồi có nghĩ tới việc ấy, nhưng không hiểu do mục đích gì.

Luân nhi có ý kiến gì chẳng?

Trác Dật Luân khẽ đáp:

- Đệ tử thấy đó là Độc Cô Trí muốn bỡn cợt với chúng ta đấy ân sư.

Thấy ý kiến ái đồ hoàn toàn giống như ý kiến của mình Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Luân nhi có đoán ra mục đích của chúng sao không?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Con hoàn toàn u mê, nên mới định thỉnh giáo ân sư.

Bành Ngũ Tiên Sinh phì cười:

- Chính ta cũng u mê như con. Nhưng dẫu sao việc cũng đã đến mức này rồi, chúng ta nên lẳng lặng chờ xem sự biến hóa sắp sửa xảy tới là hơn.

Nói đến đây, lão bổng nhìn Trác Dật Luân rồi lại mỉm cười nói tiếp:

- Luân nhi con cứ việc yên tâm, chắc bọn Hạ Hầu Quyên chưa mạo hiểm vào trong ấy và đang bị thất thủ trong Thiên Huyền Cốc đâu.

Trác Dật Luân khẽ cau mày hỏi:

- Lời của ân sư vừa nói có phải ân sư đã căn cứ theo lời Vân Thiên Lý hỏi tới bọn nàng vừa rồi mà phán đoán như vậy không?

Bành Ngũ Tiên Sinh nhẹ gật đầu.

Trác Dật Luân lại hỏi tiếp:

- Một khi Độc Cô Trí với Vân Thiên Lý đã cố ý bày trò bốn cột với chúng ta không lẽ bọn họ lại không bày đặt thêm trò chơi khác được?

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe hỏi thì thất kinh nói:

- Ô! Chính ta cũng chưa hề nghĩ tới điểm này. Nói đến đây, lão bổng đảo mắt, nhìn quanh rồi lắc đầu nói tiếp:

- Luân nhi tuy đã nghi rất hợp lý, nhưng chúng ta không nên lo xa thái quá, bởi nếu như bọn Hạ Hầu Quyên đã thật sự bị thất thủ tại Thiên Huyền Cốc, Vân Thiên Lý hà tất phải hỏi tới tên nàng làm gì.

Đến đây bổng Trác Dật Luân đứng dừng lại.

Vân Thiên Lý tay chống nạng sắt thấy vậy, cười nói:

- Tại sao Trác thiếu hiệp không đi nữa?

Trác Dật Luân xéch ngược kiếm mi, mắt xạ thần quang, nhìn thẳng vào mặt Vân Thiên Lý, lạnh lùng hỏi lớn:

- Vân đường chủ, tại hạ muốn thỉnh giáo đường chủ một việc.

Vân Thiên Lý cười đáp:

- Không dám, Trác thiếu hiệp muốn gì cứ việc hỏi!

Trác Dật Luân đã từng vào trong này hai lần, chàng thông thuộc khá nhiều đường lối, nên chàng giơ tay chỉ con đường nhỏ đang đi, tách rời khỏi đường chính, đồng dục hỏi:

- Thứ nhất không ngồi “Địa Đạo Phi Xa”, thứ nhì không đi qua Thiên Huyền Kiều và Thiên Huyền Động, thì hiện giờ Vân đường chủ định dẫn bọn này đi đâu?

Vân Thiên Lý khẽ ồ một tiếng làm như ngạc nhiên, mỉm cười nói:

- Hóa ra nơi đây đã từng được Trác thiếu hiệp đặt chân tới rồi sao?

Trác Dật Luân lặng thinh không đáp.

Vân Thiên Lý nói tiếp:

- Trác thiếu hiệp khỏi phải nghi ngờ. Độc Cô bang chủ luôn luôn xem trọng cuộc võ hội hôm nay. Người đã cùng với bốn vị cung phụng đang ngồi chờ chư vị tại Bạch Hổ Đường nên tại hạ mới dẫn chư vị bằng con đường tắt tới đó cho nhanh.

Túy Đầu Đà cười ha hả hỏi:

- Bạch Hổ Đường? Bạch Hổ Đường là nơi nào, sao nghe hơi giống nơi phát hiệu thi lệnh của Dương Lục Lang năm xưa quá vậy?

Vân Thiên Lý gật đầu cười nói:

- Bạch Hổ Đường là phòng nghị sự bí mật của Độc Cô bang chủ, nếu như Túy đại sư coi nơi này là chỗ trung quân bảo trưởng cũng được. Thật không giấu gì chư vị, Bạch Hổ Đường mới mở cửa lần đầu tiên, ngay Vân mỗ chưa hề có cơ hội được chiêm ngưỡng quang cảnh phía bên trong Bạch Hổ Đường.

Lời của Vân Thiên Lý vừa nói đã khiến năm vị võ lâm kỳ hiệp đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu đề cao cảnh giác. Cả năm đều cau mày nghĩ ngợi và biết Bạch Hổ Đường một khi đã là nơi nghị sự bí mật của Độc Cô Trí ngay đến kẻ tâm phúc của lão như Vân Thiên Lý còn chưa được vào qua, chắc sẽ phải lợi hại vô cùng.

Đi thêm một quãng không xa, họ đến trước một sơn động tối tăm.

Vân Thiên Lý vội đi trước dẫn đường đưa quần hiệp bước vào trong động.

Nhận thấy đường đi ở trong động càng đi sâu vào càng thấp dần Trác Dật Luân vội hỏi:

- Tuy ở đây không có Địa Đạo Phi Xa, nhưng địa thế giống nhau như đúc, chẳng hay. Vân Thiên Lý nhanh nhẹn tiếp lời:

- Lúc đầu hai nơi giống nhau, nhưng về sau khác hẳn. Địa Đạo Phi Xa đi hết sẽ lập tức lên cao, còn địa đạo của Bạch Hổ Đường thì cứ thế thấp xuống mãi.

Tư Mã Hào bỗng thất kinh hỏi:

- Nếu thế thì chắc là Bạch Hổ Đường đã được kiến tạo trong tận lòng núi sâu rồi?

Vân Thiên Lý mỉm cười:

- Không những được kiến trúc tận trong lòng đất sâu, mà còn tận dưới đáy lòng đất nữa.

Độc Cô bang chủ đã tuyển lựa một diện đường bí mật nhất trần gian để chư vị cùng với tứ vị cung phụng bốn bang giao đầu thẳng tay.

Tư Mã Hào nghe nói thì đưa mắt nhìn Trác Dật Luân tỏ ý lo ngại.

Vân Thiên Lý xem sắc đoán người, lão bỗng cười giọng âm lạnh:

- Chư vị cứ việc yên tâm, Độc Cô bang chủ có nói rằng nếu như chư vị khiếp sợ chư vị có quyền không đến Bạch Hổ Đường làm gì, chư vị được phép quay trở lại.

La Đại Cường bỗng cười lạt nói với Vân Thiên Lý:

- Người cứ việc đi trước dẫn đường đi, không nên khích tướng làm gì cho mất công. Dẫu người có dẫn bọn này xuống mười tám tầng địa ngục đi nữa bọn này một khi muốn tới là tới, không khi nào khiếp đảm đâu.

Vân Thiên Lý không thêm giải thích nữa, lão vội chống nạng tiếp tục dẫn đường.

Đường hầm mỗi lúc một quanh co, và cứ thế thấp dần, thấp dần. Đi được một lúc khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, trước mắt họ bỗng hiện ra một cung môn, ngăn giữa lối đi.

Túy Đầu Đà thở khi một hơi, cười khanh khách nói với Vân Thiên Lý:

- Có lẽ đến nơi rồi phải không? Hừ. Ta bái phục Độc Cô bang chủ của người đã tốn công của kiến tạo tòa Bạch Hổ Đường ở dưới sâu thăm thẳm như thế này đây.

Bành Ngũ Tiên Sinh lẳng lặng không nói qua nửa lời, lão luôn luôn nhứ chặt đôi mày, hình như đang mãi suy nghĩ lung lăm.

Vân Thiên Lý nhếch miệng cười, đoạn chống nạng bước lên trước, giơ tay cầm cái khoen bằng đồng móc trên cánh cửa bên trái, nhíp đủ sáu tiếng.

Hai cánh cửa lớn đang im lìm bỗng chuyển động và từ từ mở rộng.

Quần hiệp im lặng đưa mắt nhìn nhau. Kế đó ba già hai trẻ ung dung bước theo Vân Thiên Lý.

Chờ cho hai tên khiêng Bộc Dương Dũng vừa bước vào khỏi ngưỡng cửa, hai cánh cửa lớn lại từ từ khép kín.

Nghe tiếng “lách cách” hồi âm còn mãi vang lên, mọi người có vẻ kinh tâm lấy làm lạ.

Vân Thiên Lý hình như cũng giật mình thất kinh.

Bành Ngũ Tiên Sinh hai mắt vụt sáng, kêu nói với Vân Thiên Lý:

- Vân đường chủ, như thế này tức là đến được mà đi không được đây. Nhưng không đi được không phải chỉ có bọn này, sợ ngay cả Vân đường chủ cũng vậy nữa đó.

Vân Thiên Lý ngạc nhiên hỏi:

- Bành đại hiệp nói sao?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Ta nghĩ rằng hai cánh cửa sơn đỏ này bị đóng chết cứng rồi thì vĩnh viễn không thể nào mở ra được nữa, như thế có phải luôn cả người cũng đến được mà đi không được?

La Đại Cuồng, Túy Đầu Đà, Trác Dật Luân, Tư Mã Hào đều tuy chưa hiểu Bành Ngũ Tiên Sinh tại sao lại nói thế nhưng tất cả đều biết rõ trong ấy tất có hàm ý chứ chẳng không.

Vân Thiên Lý kêu ồ một tiếng, lắc đầu nói:

- Bành đại hiệp đa nghi quá, chỉ cần biết rõ cách sử dụng ổ máy hai cánh cửa sơn đỏ này mở rộng được ngay.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười lạt:

- Chỉ sợ không phải như thế đâu, nếu như người không chịu tin hãy theo cách mở cũ mở thử xem sao?

Vân Thiên Lý nghe nói vừa định mở thử, nhưng lão đột nhiên rút tay trở về, nhìn sững Bành Ngũ Tiên Sinh bật cười hỏi:

- Bộ Bành đại hiệp xem tại hạ như đứa con nít lên ba chẳng?

Hóa ra Vân Thiên Lý lại nghĩ Bành Ngũ Tiên Sinh định đánh lừa để tìm cách thoát thân.

Bởi thế y cười xong lại nói tiếp:

- Chư vị cứ việc yên tâm, chỉ cần khi nào chư vị chiến thắng tứ đại cung phụng của bốn bang, Độc Cô bang chủ đời nào dám vi phạm quy điều của võ lâm, lợi dụng cơ quan cạm bẫy nhốt luôn chư vị trong Bạch Hổ Điện Đường.

Đôi bên nói chuyện qua lại với nhau, tới đây địa thế bỗng đổi khác, đường đi trở nên bằng phẳng.

Sau đó không lâu, trước mặt họ lại hiện ra hai cánh cửa sơn đỏ y như hai cánh cửa hồi nãy. Nhưng chỉ hơi khác là trên đầu khuôn cửa có thêm một cái đầu hổ màu trắng.

Quần hiệp đều đoán biết họ đã đến nơi.

Quả nhiên, Vân Thiên Lý quay đầu cười nói:

- Bước qua hai cánh cửa Bạch Hổ Môn này sẽ vào tới Bạch Hổ Điện Đường, mong chư vị hãy trở hết tài năng so tài với tứ đại cung phụng của bốn bang.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Người cứ mở cửa. Chắc có lẽ trận đấu hôm nay sẽ là một Tử Ước Hội, rất có thể không phân chánh tà, không phân mạnh yếu. Bành Ngũ Tiên Sinh vừa nói đến đây bỗng nghe tiếng “koong” một, hai cánh cửa sơn đỏ không ai gõ đột nhiên từ từ mở rộng. Đây cũng là hai cánh cửa được đúc bằng sắt dày, không thua gì hai cánh cửa ở phía ngoài.

Mọi người vừa bước qua ngưỡng cửa, hai cánh cửa bỗng tự động khép chặt, nhưng lần này không nghe qua nửa tiếng động.

Phía bên trong là một tòa cung điện đầy đặc khí tượng của đế vương, sâu hơn mười trượng, rộng hơn bốn trượng. Các cột trụ đều được chạm trổ hình rồng phụng, trông thật nguy nga tráng lệ.

Tận cùng của điện đường có bày một long án. Phía sau, Độc Cô Trí đang ngồi chễm chệ trên cỗ xe bốn bánh như thuở nào!

Hà Chương Thiên, một nhân vật khét tiếng trong đám “Vũ Trụ Lục Tàn” đang đứng hầu bên cạnh Độc Cô Trí. Đồng thời phía sau cỗ xe bốn bánh còn có thêm tám nàng cung trang mỹ nữ đứng chấp tay hầu kè.

Cách long án xa chừng năm trượng có hai nàng, tất cả mười một chiếc ghế bàn long.

Hàng ghế sáu chiếc bàn bên mặt đang còn bỏ trống còn năm chiếc hàng bên trái, chỉ trừ chiếc ghế sau chót ra, hiện đã ngồi đầy đủ người.

Quần hiệp đưa mắt nhìn thấy bốn người đang ngồi trên ghế là “Chỉ Phất Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu, “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa, và “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc. Họ là “Tứ Đại Cung Phụng” của “Lục Tàn Bang”.

Hà Chương Thiên vừa trông thấy Vân Thiên Lý dẫn quần hiệp tiến vào Bạch Hổ Điện Đường lập tức cúi bảm với Độc Cô Trí:

- Khái bả bang chủ hiện có “Kim Tiễn Túy Ông” La Đại Cuồng, “Quy Vân Bảo Chủ” Bành Ngũ Tiên Sinh, “Hắc Thiên Sơn” Túy Đầu Đà, cùng với Trắc Dật Luân và Tư Mã Hào, năm vị quý khách đã đến nơi!

Độc Cô Trí khẽ thì thầm vài câu, không hiểu lão đã nói gì, Hà Chương Thiên bỗng quay mặt ra phía ngoài, cất tiếng nói to:

- Bang chủ có lệnh, thỉnh Đông Môn cung phụng nghênh tiếp mời khách ngồi xuống dãy ghế trước mặt tứ vị cung phụng, và cuộc so tài lập tức cử hành.

Đông Môn Liễu đang ngồi tựa như phỗng đá trên ghế, chờ cho Hà Chương Thiên lên tiếng xong lão mới từ từ đứng dậy, nghiêng mình cúi đầu nói:

- Đông Môn Liễu xin tuân lệnh bang chủ!

Dứt lời lão bỗng quay người, thung thỉnh bước tới trước mặt La Đại Cuồng.

La Đại Cuồng thấu hiểu, sở dĩ Đông Môn Liễu đối với Độc Cô Trí hiện giờ đã thay đổi hẳn thái độ cuồng ngạo khi xưa thành thái độ cung kính chỉ vì lão muốn thực hiện lời hứa, quyết trung tâm báo đáp đối phương đã bằng lòng tha chết cho con gái lão.

Hành vi và cư xử của lão tuy không chính đáng mấy, nhưng cũng đủ biểu hiện tấm lòng cha thương con, cùng với tinh thần giữ kín lời giao kết của một nhân vật võ lâm, quả thật đáng kính.

Đông Môn Liễu bước đến trước mặt quần hiệp, nhưng lão chưa kịp mở lời La Đại Cuồng nhanh nhẹn ôm quyền cười nói:

- Đông Môn lão độc vật, lâu lắm mới gặp nhau. Hà hà. Bọn này giữ đúng lời phò hội trước kỳ hạn, vậy Độc Cô bang chủ của người giải độc giùm cho Bộc Dương Dững chớ?

La Đại Cuồng hỏi xong, bỗng thoáng thấy một bóng người nhảy tới, lão vội định thần, thấy là Hà Chương Thiên.

Hà Chương Thiên cười nói:

- La đại hiệp hãy yên tâm trở về chỗ ngồi. Thứ giải được dành riêng cho Bộc Dương Dững bốn bang đã có sẵn, hiện đang để chỗ chiếc ghế thứ sáu phía bên mặt đây.

La Đại Cuồng nghe nói liền cùng với quần hiệp đứng về phía mặt lão lấy thuốc giải ra đổ cho Bộc Dương Dững.

Chỉ một phút sau Bộc Dương Dững bắt đầu hồi tỉnh.

Nhưng cũng ngay khi ấy giữa điện đột nhiên rơi xuống một tấm màn đan bằng trân châu quý báu kêu “rẹt” một tiếng, ngăn đôi tòa Bạch Hổ Điện Đường phân biệt.

Bên trong, Độc Cô Trí, Hà Chương Thiên, và tám nàng thị nữ nhìn ra.

Phía bên ngoài có bốn tứ đại cung phụng của Lục Tàn Bang, một tên đường chủ với đám quần hùng kéo đến phò hội và tám tên đệ tử trong bang đứng hầu.

Sau khi dâng trà mời xong Đông Môn Liễu ôm quyền nói với La Đại Cuồng:

- La lão nhi, cuộc so tài giữa chúng ta hôm nay cần phải tới nơi tới chốn, thần nhược chưa phân rõ được cao thấp, không ai được phép bỏ cuộc nửa chừng.

La Đại Cuồng gật đầu cười nói:

- Ta đã hiểu rõ ý của Đông Môn lão quỷ rồi. Có phải Đông Môn lão quỷ muốn nói khi đã giao đấu thì giao đấu đến chết mới thôi không?

Đông Môn Liễu gật đầu đáp:

- Đúng như thế!

La Đại Cuồng cười hỏi:

- Lão phu còn muốn hỏi Độc Cô Trí ít câu, không biết có. La Đại Cuồng chưa nói hết lời, Hà Chương Thiên đứng phía bên trong tấm màn vội đón lời, nói lớn:

- Tệ bang chủ yêu cầu La đại hiệp không nên nhiều lời nữa. Nhân số đôi bên ngang nhau, vừa vặn mỗi bên năm người, sẽ lấy năm trận để phân biệt hơn thua.

Trác Dật Luân nghe nói trong bụng không khỏi mắng thầm đối phương hết sức xảo trá.

Bởi nếu tính theo năm người, phía bên chàng sẽ là La Đại Cuồng, Bành Ngũ Tiên Sinh, Túy Đầu Đà, chàng, và Tư Mã Hào, thế tức không được tính chung Bộc Dương Dũng trong đấy.

Còn năm người của đối phương sẽ là Đông Môn Liễu, bọn Hải Ngoại Tam Ma, cùng với Vân Thiên Lý.

So sánh thực lực của đôi bên, đối phương chỉ có một Vân Thiên Lý là yếu kém hơn.

Còn phía bên chàng có tới hai người yếu kém, tức là chàng và Tư Mã Hào.

Dẫu chàng với Tư Mã Hào nhờ có những miếng da “Cẩm Đái Tru Cầm” hộ thân và may mắn được uống “Thiên Hương Quế Tử” tăng thêm khá nhiều công lực, họ cũng chỉ có thể chiến thắng được Vân Thiên Lý chứ chưa phải là địch thủ của bốn người kia.

Suy đi tính lại, chàng không biết phải đối phó cách sao. Giữa lúc chàng đang cau mày suy nghĩ, La Đại Cuồng đã nhìn Đông Môn Liễu, gật đầu nói:

- Được rồi, bọn ta sẽ dùng năm trận để phân rõ thắng bại. Đông Môn lão quỷ hãy phái người xuất trận đi.

Đông Môn Liễu nghe nói liền gật đầu, rồi ngoảnh nhìn về phía Vân Thiên Lý gọi lớn:

- Vân đường chủ, đường chủ đấu trận thứ nhất có được không?

Vân Thiên Lý biết thế nào lão ta cũng phải đánh trận đầu tay, nên liền gật đầu cười lạt đáp:

- Vân Thiên Lý xin tuân lệnh Đông Môn cung phụng!

Dứt lời lão khê điểm đầu cây nạng sắt xuống đất, tung người bay xuống chính giữa Bạch Hồ Điện Đường, vừa vịn tấm màn kéo lên bỏ xuống thật mau. Lão đứng đối diện ngay trước mặt bọn La Đại Cuồng, cất tiếng nói:

- Tại hạ phụng mạng xuất trận, vị nào bằng lòng bước ra chỉ điểm tại hạ ít chiêu đây?

La Đại Cuồng nghe Vân Thiên Lý nói thế liền hơi trầm ngâm suy nghĩ và định nhìn Tư Mã Hào thì Bành Ngũ Tiên Sinh bỗng thì thầm bên tai lão:

- Huynh hãy phái tiểu đồ Trác Dật Luân đánh trận đầu tiên!

Thật ra, chỉ có thầy mới biết được trò. Bành Ngũ Tiên Sinh biết rõ Trác Dật Luân thông minh tuyệt vời, với võ công hiện hữu của chàng, thêm vào chàng mới uống được viên “Thiên Hương Quế Tử” nên lão nhận rằng Trác Dật Luân thừa sức giao đấu.

La Đại Cuồng tự nhiên phải tôn trọng ý kiến của Bành Ngũ Tiên Sinh, lão vội cười bảo Trác Dật Luân:

- Trác hiên diệt hãy chịu phiên đánh trận đầu tay vậy. Các nhân vật trong nhóm “Vũ Trụ Lục Tàn” đều là những nhân vật lợi hại cả, hiên diệt chớ nên khinh địch.

Trác Dật Luân gật đầu lãnh mạng, đoạn ung dung bước ra đấu trường. Chàng ôm quyền nhìn Vân Thiên Lý, mỉm cười nói:

- Xin Vân đường chủ cho biết chúng ta sẽ giao đấu như thế nào?

Vân Thiên Lý đáp:

- Vân mỗ chỉ là một kẻ tàn phế, cụt mất hai chân. Có lẽ đành phải dùng chút ít võ công để thỉnh giáo với Trác lão đệ vậy.

Trác Dật Luân cười:

- Nếu thế chắc Vân đường chủ định giao đấu với tại hạ bằng chỉ lực và chưởng lực?

Vân Thiên Lý gật đầu:

- So tài với nhau bằng chỉ hay chưởng lực cũng được.

Trác Dật Luân nghe nói trở mắt nhìn Vân Thiên Lý ngạc nhiên hỏi:

- So tài bằng chỉ và chưởng? Không lẽ Vân đường chủ định giao đấu với tại hạ?

Vân Thiên Lý giương mi cười nói:

- Bộ Trác thiếu hiệp có ý khinh thị lão phu sao? Thiếu hiệp cho rằng lão phu đã bị cụt cả hai chân tức là không thể quá chiêu luận thức khác phải không?

Trác Dật Luân lắc đầu:

- Tại hạ bình sinh không dám xem thường ai cả, vả lại Vân đường chủ là một nhân vật lừng danh, có phé nhưng không tàn. Vân Thiên Lý thấy Trác Dật Luân nói tới đó ngừng lại, lão vội cười hỏi:

- Trác thiếu hiệp định nói gì cứ nói, đừng khách sáo không hay.

Trác Dật Luân xéch ngược kiếm mi nói to:

- Tại hạ nghĩ rằng so tài luận võ cần nhất phải công bình. Đấu sao Vân đường chủ trong khi nhảy tránh, có nhiều điểm bất tiện. Vân Thiên Lý không chờ cho đối phương nói hết, lão vội xua tay cười nói:

- Trác thiếu hiệp tâm địa quang minh quả thật đáng kính. Nhưng thiếu hiệp cứ việc yên tâm, lão phu sẽ có biện pháp riêng có thể bù đắp lại sự tàn tật của mình. Chúng ta sẽ giao đấu với nhau một cách công bằng.

Trác Dật Luân kêu ồ một tiếng nói:

- Vân đường chủ hãy nói cách thức công bình cho tại hạ nghe thử.

Vân Thiên Lý nói:

- Hai ta sẽ ngồi đối diện nhau trên mặt đất và sẽ dùng chưởng, chỉ lực so tài. Như thế Trác thiếu hiệp đấu có chân cũng như không còn, lão phu bị cụt cả hai chân cũng như có chân vậy. So tài bằng cách này chắc hẳn hết sức công bình, có phải đúng như thế không Trác thiếu hiệp?

Trác Dật Luân nghe nói chàng tự biết mình đã bị mắc lừa đối phương.

Cũng bởi giao đấu bằng phương pháp trên, Vân Thiên Lý thuận thực hơn chàng. Còn chàng chưa hề đấu qua bằng cách này, như thế chàng sẽ bị thiệt thòi nhiều hơn.

Nhưng việc đã rồi, có hối hận cũng trễ, nên Trác Dật Luân cười lạt nói:

- Chủ ý của Vân đường chủ hay lắm, Trác Dật Luân này xin bằng lòng nghe theo. Cách đấu ấy công bằng lắm!

Vân Thiên Lý cười khẩy, đoạn giơ tay nói lớn:

- Một khi Trác thiếu hiệp đã cho là công bình hai ta sẽ bắt đầu cuộc đấu. Hai bên ngồi xếp bằng tròn cách xa nhau ba thước, thân hình không được xô dịch, chỉ được phép xử dụng chỉ và chưởng thôi.

Trác Dật Luân lập tức ngồi xếp bàn tròn trên mặt đất, chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng giữa khi chàng vừa ngồi yên, cạnh tai chàng bỗng văng vẳng tiếng người, nghe nhỏ như tiếng muỗi vo ve và giọng nói xa lạ nhưng rất rõ ràng:

- Nhớ phòng thủ đừng công kích, nghe tiếng trống sẽ thắng.

Trác Dật Luân vô cùng kinh dị, chàng không biết giọng nói kia của ai. Bởi giọng nói truyền âm nhập mật vừa rồi nghe rất xa lạ, nhất định không phải giọng nói của La Đại Cuồng nữa.

Bạch Hổ Điện Đường đầy vẻ thần bí u tịch. Trong điện trừ bọn Độc Cô Trí, Hà Chưởng Thiên, và bọn chàng thôi, lẽ nào còn có thêm kẻ lạ mặt đang lẫn khuất xung quanh đại điện?

Vừa khi ấy, Vân Thiên Lý cũng vừa bỏ cặp nặng sắt xuống mặt đất, ngồi xếp bàn tròn cách xa chàng bộ ba thước, xong lão ôm quyền cười khi:

- Trác thiếu hiệp hãy chuẩn bị.

Vừa dứt lời Vân Thiên Lý giơ cao tay mặt che kín phía trước ngực, tả chưởng phóng ra một luồng kinh lực vào mặt Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân nhận thấy khi đối phương xuất chưởng không có qua nửa tiếng động, nhưng luồng vô hình chưởng lực vừa tới gần người chàng đã lạnh buốt như băng. Chàng đoán ra ngay đó là môn nội lực của đối phương chuyên tấu âm nhu, và chàng hết dám coi thường!

Chàng lập tức ngậm tụ chân lực, khẽ lật hữu chưởng, dùng thể Phất Liễu Phân Cao nghênh đón đạo chưởng lực của đối phương vừa phóng tới.

Vân Thiên Lý chờ cho luồng chưởng lực của mình vừa tới đường, lão đột nhiên biến thức thuận thế búng mạnh năm đầu ngón tay ra một lượt, điểm ngay vào giữa ngực Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân đã đề phòng trước, chàng dành riêng một bên chưởng dùng để nghênh chiến, đòn chưởng bên kia dùng để phòng địch.

Chưởng trái của chàng luôn luôn giữ kín phía trước ngực, chưởng mặt của chàng nhân khi vừa phóng ra ngoài đột nhiên thu lại ngay trở về nhanh như thiểm điện từ trên trời xuống dưới, chặt mạnh vào bộ vị mạch môn của Vân Thiên Lý.

Vân Thiên Lý vội rút tay trở về, nghênh đỡ một chiêu của Trác Dật Luân.

Đồng thời, lão vùng mạnh chưởng bên mặt đang phòng thủ trước ngực, phát ra một luồng âm khí lạnh toát, cách không phân kích Trác Dật Luân.

Trác Dật Luân cười lạt một tiếng. Chưởng trái đang giữ kín trước ngực, chàng cũng phóng ra một làn dương cương chân khí ào ào mạnh tựa vũ bão.

Trác Dật Luân vừa cười vừa nghĩ thầm:

- Vân Thiên Lý đã bị cụt cả hai chân, tất cả công lực tụ cả vào chỉ và chưởng của lão.

Hỏa hầu của lão hết sức tinh thuần, cũng may mình uống được viên Thiên Hương Quế Tử nội lực đại tăng, nếu không vừa rồi mình đã bị núng thế và có thể bị lão ta đánh bại cũng không chừng!

Giữa khi Trác Dật Luân đang mừng thầm, thì Vân Thiên Lý cũng bắt đầu kinh dị đến cực độ. Vân Thiên Lý hết sức tin tưởng chỉ lực và chưởng lực của lão. Không ngờ vừa rồi Trác Dật Luân đã đỡ nổi hai chiêu của lão một cách dễ dàng, tự nhiên lão cảm thấy kinh ngạc, trong lòng bất phục.

Trong lòng bất phục, Vân Thiên Lý liền dựng ngược mày, sử dụng hết toàn lực, ngưng tụ nội khí vào cả hai tay, thể mạnh như vũ bão, liên tiếp đánh ra mười ba chiêu một lúc.

Nhưng trong mười ba chiêu ấy, có mười chiêu “thực” còn ba chiêu “hư”. Mười chiêu phóng ra bằng đơn chưởng, còn ba chiêu dùng bằng cả hai tay, mỗi chiêu đều quái dị độc hiểm dị thường, và uy lực vô cùng dũng mãnh.

Trác Dật Luân đối thủ là tay lợi hại, chàng nạp khí ngưng thần, bảo nguyên thủ nhất, dạy bí mật vừa rồi là “chỉ thủ không công”, giữ vững thế thủ ngự, không dám chuyển qua thế công.

Kỳ lạ thay, sau khi công kích xong mười ba chiêu, giữa làn mi tâm của Vân Thiên Lý đột nhiên xuất hiện một sợi chỉ đỏ.

Thế nhưng Vân Thiên Lý không biết gì cả, còn Trác Dật Luân thì đã trông thấy một cách rõ ràng. Sợi chỉ đỏ bắt đầu xuất hiện từ giữa đầu sống mũi của lão, dần dần chạy thẳng lên tới mí tóc ở trán.

Và cũng thật ra, Trác Dật Luân không hiểu sợi chỉ đỏ ấy từ đâu tới, và có ý nghĩa gì.

Trong lúc đó, Vân Thiên Lý bỗng cảm thấy ruột nóng, bứt rứt khó chịu. Lão lại lập tức công kích thêm chưởng nữa.

Tám chưởng này đều dùng cả hai tay đánh ra một lượt, chuyên công chỗ không thủ.

Kiểu đánh trên chỉ tăng cường cho uy thế, nhưng đã bỏ hẳn thế phòng thủ.

Trác Dật Luân không cần để ý tới sự sơ hở của đối phương để thừa cơ công địch. Chàng luôn luôn tự hội tinh thần, ứng phó tám chưởng mạnh như vũ bão của đối phương.

Đột nhiên không hiểu từ đâu kêu lên một tiếng “tung” rất lạ.

Toàn thể quần hùng đều nhận ra là tiếng trống và tất cả kinh dị đến cực độ, đưa mắt nhìn quanh, quan sát xem tiếng trống ấy ở đâu.

Nhưng riêng Vân Thiên Lý, lão bỗng rung mình trấn động, cảm thấy hình như vừa bị cảm xúc bởi một sự kiện trọng đại nào đó vậy.

Trác Dật Luân đã được dặn bảo trước, biết thời cơ đã tới, chàng lập tức nắm lấy cơ hội, chuyển thủ thành công, giơ tay phản kích bằng một chiêu chưởng pháp “Thiên Đài Mịch Lộ” cực kỳ tuyệt diệu.

Bình tâm mà nói, sự thật Trác Dật Luân không hề biết rõ tiếng trống vừa rồi có tác dụng trọng đại đối với Vân Thiên Lý như thế nào. Chàng chỉ biết tuân theo lời dặn dò bí mật hồi nãy của ai đó mà thôi.

“Chỉ thủ không công, nghe trống tất thắng”.

Quả nhiên đúng như lời dặn bảo, tiếng trống kỳ lạ vừa có một uy lực vô biên. Vân Thiên Lý đột nhiên bị khủng hoảng tâm thần, trở nên suy yếu, và không còn đủ sức chống đỡ nữa.

Chiêu “Thiên Đài Mịch Lộ” của Trác Dật Luân vừa đánh ra, Vân Thiên Lý không né tránh, đón đỡ hoặc giơ tay hoàn kích.

Nhưng trông thấy ngọn chưởng của mình sắp sửa đập trúng giữa ót Vân Thiên Lý, Trác Dật Luân trong lòng bất nhẫn, vội thu chưởng trở về cười hỏi:

- Vân đường chủ làm sao thế?

Vân Thiên Lý nhướng cao đôi mày, hình như đang cố gượng sức giương to mắt nhìn Trác Dật Luân.

Trong đôi mắt của Vân Thiên Lý rục rịch hai đạo kỳ quang xem chừng như vừa hồi hận vừa cảm kích Trác Dật Luân đã thu chưởng không nỡ hạ sát mình.

Nhưng rất tiếc sự tỉnh ngộ của Vân Thiên Lý quá ngắn ngủi, chỉ một thoáng cặp mí mắt của lão bỗng khép chặt, thân hình lão bỗng từ từ ngã bật ra sau, miệng mũi đều chảy máu tươi chết thật thê thảm.

Trác Dật Luân giật mình thất kinh, ngạc nhiên kêu lớn:

- Vân đường chủ. tại sao đường chủ lại thế này? Vân đường chủ. Vân. Ngay khi đó, Hà Chương Thiên đang đứng hầu bên cạnh Độc Cô Trí tại phía sau rèm bỗng nói lớn:

- Vân Thiên Lý đã chết rồi, không sống lại được đâu. Hừ, người cũng không sống được bao lâu nữa đấy.

Trác Dật Luân nghe lạ, chàng nhướn mày hỏi lớn:

- Ta chưa hề bị thương cũng chưa bị trúng độc tại sao có thể chết được?

Hà Chương Thiên cười lạt đáp:

- Đây là do bùa ngải của Độc Cô bang chủ đã dự sẵn từ trước. Bất cứ cặp nào động thủ nhau chỉ cần một kẻ chết, kẻ kia cũng phải chết theo.

Trác Dật Luân bật cười:

- Bùa ngải? Bùa ngải có công hiệu gì? Linh nghiệm đến mức đó sao?

Hà Chương Thiên cười khanh khách, lạnh lùng nói:

- Tự cổ nhân sinh ai cũng chết, chỉ khác nhau là chết trước hoặc chết sau. Thôi nếu người không tin cứ việc chờ thử xem. Theo ý ta, quyết chắc người sẽ không sống lâu hơn khoảng thời gian uống xong ly trà nóng.

Bành Ngũ Tiên Sinh thấy Hà Chương Thiên nói thế thì không khỏi giật mình kinh hãi, bởi sau cái chết vô cùng bí ẩn của Vân Thiên Lý, cuộc thắng bại đã được phân định rõ ràng rồi. Lão vội kêu bảo Trác Dật Luân:

- Luân nhi hãy trở về chỗ ngồi để ta xem xét lại xem.

Trác Dật Luân nghe lời, vội trở về chỗ ngồi giơ tay trái ra cho Bành Ngũ Tiên Sinh bắt mạch, chàng mỉm cười hỏi:

- Ân sư không nên lo lắng làm gì. Đệ tử cảm thấy trong người mạnh mẽ như thường, không hề có chút dị trạng nào cả. Tà bất thắng chánh, bùa ngải của Độc Cô lão ma đối với đệ tử sẽ mất hết cả linh nghiệm.

Bắt xong mạch, Bành Ngũ Tiên Sinh lại xem qua lưỡi chàng, lão kinh hoảng kêu lên:

- Luân nhi hãy mau mau tự vận chân khí bảo hộ lấy tim, đừng để tà độc nhiễm vào, con. con đã bị trúng độc khá nặng rồi, chất độc sắp sửa. phát.

Quả nhiên, Bành Ngũ Tiên Sinh vừa dứt lời, Trác Dật Luân đã ngã bịch xuống tắt thở liền tại chỗ.

Bao quát luôn La Đại Cuồng trong đó, đều nhất tề thất kinh, bước tới xem xét. Khi ấy Trác Dật Luân tuy miệng không học máu tươi nhưng chàng đã nín thở.

Hà Chương Thiên đang đứng phía trong rèm bỗng phát ra một chuỗi cười trầm tiếng, tỏ vẻ huênh hoang tự đắc:

- Sao? Ta nói có đúng không? Tự cổ nhân sinh ai không chết, chỉ có chết sớm hay chết muộn! Tiểu tử Trác Dật Luân vừa rồi cứ một mực can cường, hiện giờ hắn ta vẫn không khỏi hồn du địa phủ. Thưa Đông Môn cung phụng, bang chủ có lệnh thỉnh cung phụng hãy phái người xuất trận đấu trận thứ nhì.

“Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu cúi đầu lãnh mạng, quay lại sai người khiêng tử thi Vân Thiên Lý sang một bên, xong nhìn “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, gượng cười nói:

- Thỉnh Cao cung phụng đảm nhiệm trận đấu thứ nhì.

Vừa được chứng kiến cái chết ly kỳ của Vân Thiên Lý, Cao Tùng Tuyền không dám trái lệnh, vội gật đầu đứng dậy đợi La Đại Cuồng phái địch thủ xuất trận.

La Đại Cuồng đưa mắt nhìn Trác Dật Luân vừa bị thảm tử lần nữa rồi khẽ lắc đầu buồn bã thở dài nói:

- Độc Cô lão ma âm độc quá cỡ, khó lòng đề phòng, tốt hơn trận thứ nhì sẽ do La mỗ đảm nhiệm vậy.

Túy Đầu Đà cười ha hả khoát tay nói lớn:

- La huynh là chủ soái của tam quân nên chờ lát nữa giao đấu với Đông Môn Liễu.

Trận thứ hai để kẻ này đảm nhiệm, nếu thắng là để báo thù cho Trác Dật Luân. Còn nếu đánh không lại kẻ này xuống âm ty truyền dạy thêm cho chàng vài ba môn tuyệt kỹ nữa cũng không sao.

Quần hiệp đều nhận thấy một cách rõ rệt. Họ không lạ gì Túy Đầu Đà cười cười nói nói nhưng nụ cười của lão ta còn thâm hơn khóc mếu, ngữ ý của lão ta còn cay đắng hơn bồ hòn! Hiển nhiên vị Thiên Sơn không môn kỳ hiệp đáng thương này đang vì cái chết thâm của Trác Dật Luân ái đồ thân yêu của lão mà thương tâm đến cực độ.

Bành Ngũ Tiên Sinh cũng không khỏi đau nhói tim can, nước mắt chực quanh tròng!

Nhưng vì cố tránh không muốn để Túy Đầu Đà đau lòng thêm, nên lão cố nhin, giơ tay nhẹ đập vào vai Túy Đầu Đà, gượng cười nói:

- Người chết không thể sống được. Luân nhi đã vì vệ đạo giáng ma, thảm thọ bất trắc, nhưng dấu sao Luân nhi đã chết một cách có ý nghĩa. Mong ân sư chớ nên quá buồn rầu. hãy để hết tâm trí vào việc giết địch.

48. Vệ Đạo Giáng Ma

Dẫu cho Bành Ngũ Tiên Sinh có một tấm lòng quảng đại đến đâu đi nữa, dẫu lão đã thâm hiểu sự lợi hại, muốn tận lực chế ngự sự đau đớn đang bày xé ruột gan, nhưng vì tình thầy trò quá sâu đậm, vượt qua lý trí của con người, nên sau cùng, lão vẫn ngẹn ngào ứa lệ nói không ra lời.

Túy Đầu Đà cũng gượng không khóc, lão tươi cười, lập tức chấp tay trước ngực, niệm “A Di Đà Phật,” xong giơ hồ lô lên miệng nốc hết phần mỹ tửu còn lại, rồi ha hả cười to, bước thẳng ra ngoài đấu trường.

“Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền trông thấy Túy Đầu Đà bước ra, liền cười lớn:

- Túy đại sư, hai ta sẽ tỷ thí bằng cách nào? Đấu huyền công? Đấu binh khí? Hay. Túy Đầu Đà thản nhiên đáp:

- Bọn mình không nên quy định cách thức giao đấu làm cho mất thời giờ. Chỉ cần “đánh nhau” là đủ rồi!

Vừa nghe thấy hai chữ “đánh nhau”, Cao Tùng Tuyền ngẩn người, ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì là “đánh nhau” mới được, đại sư hãy cho biết?

Túy Đầu Đà bỗng trừng mắt, quát:

- Tại sao bọn “Hải Ngoại Tam Ma” các người lại ngu dốt đến thế? Ngay đứa con nít lên ba cũng biết đánh nhau, các người không hiểu là sao?

Cao Tùng Tuyền cố nhin:

- Đại sư hãy giải thích rõ ràng đi!

- Hết sức đơn giản, tỷ thí với nhau bằng công phu sẽ phải lựa thủ đoạn nói rõ quy củ nhưng còn đánh nhau thì bất cần thủ đoạn, bất cần quy củ, cho phép chụp, cho phép đá, cho phép cắn, cho phép đấm, cho nhổ nước miếng, làm sao cũng được miễn thắng thì thôi không cần bị hạn chế gì cả.

Cao Tùng Tuyền phì cười:

- Đánh nhau như thế này kể ra cũng thú vị đấy.

Túy Đầu Đà miệng sặc mùi rượu, nhìn thẳng vào mặt Cao Tùng Tuyền:

- Người đã hiểu rõ cách thức “đánh nhau” chưa? Người có đồng ý không?

Cao Tùng Tuyền cười đáp:

- Nhất định đồng ý rồi. Cao Tùng Tuyền vừa nói đến đây, Túy Đầu Đà liền khẽ giơ cao tay mặt phóng ra một chưởng nhanh như thiểm điện.

Và miệng lão vẫn cười khanh khách nói:

- Nếu người đã đồng ý, bọn mình sẽ khởi sự đánh nhau.

Cao Tùng Tuyền trong lúc bất ngờ, hoảng hốt giơ chưởng lên đỡ.

Song chưởng vừa chạm phải nhau, kinh phong bay tạt ra bốn phía. Túy Đầu Đà chỉ hơi giật lùi ra sau nửa bước, thân hình hơi động còn Cao Tùng Tuyền bị đánh bật ra sau ba bước lão đảo muốn ngã.

Nếu luận về công lực của đôi bên, phải nói là kẻ nửa cân người tám lạng. Nhưng xét cho kỹ, Túy Đầu Đà có phần yếu kém họ Cao đôi chút.

Thế mà hiện giờ, đôi bên vừa đấu chưởng với nhau, Túy Đầu Đà đã chiếm được ưu thế là tại làm sao?

Thưa rằng, tại vì hai nguyên nhân:

Thứ nhất, tại Túy Đầu Đà đem tất cả sự bi phần làm thành một lực lượng đáng sợ, nên công lực lão bỗng dưng đông mãnh hơn ngày thường.

Thứ nhì, là do ở Cao Tùng Tuyền trong khi bất ngờ chưa kịp ngưng tụ toàn lực.

Cao Tùng Tuyền bị thất thế ngay chiêu đầu, mặt mày liền bừng đỏ nổi giận hết lớn:

- Túy Đầu Đà, ngươi là một nhân vật có thể diện trong đương thế võ lâm, tại sao. Không để cho đối phương nói hết, Túy Đầu Đà cười ha hả nói:

- Ta đã nói trước với ngươi đánh nhau bất chấp thủ đoạn kia mà. Ngươi đã hiểu và đã đồng ý, bây giờ bị ta đánh bật ra sau, ngươi còn trách mắng ta nổi gì chứ.

Nói xong Túy Đầu Đà quát cặp mắt rực thần quang nhìn Cao Tùng Tuyền lại cất tiếng cười vang nói tiếp:

- Chưa hết đâu, ngươi còn bị ta đánh, ta cào ta cào ta cắn và phun nước miếng vào mặt ngươi nữa kìa. Rồi ngươi sẽ biết tay ta, liệu mà giữ lấy!

Dứt lời quả nhiên Túy Đầu Đà giơ tay cào ngay vào giữa mặt Cao Tùng Tuyền, tiếp theo lão còn co chân tung mạnh một đá.

Đừng tưởng lối đánh nhau cào, đá lung tung của Túy Đầu Đà không thành chiêu pháp, kỳ thật mỗi cái giơ tay giơ chân của lão đều tư hao bất loạn, đúng là một thứ võ học cao thâm và lợi hại vô cùng.

Cao Tùng Tuyền nhận ra ngay đây là môn “Túy Tiên Chưởng Pháp” oai trấn bát hoang, nên lão ma không dám khinh địch, vội trườn mình né tránh, mặt còn hiện rõ nét hãi kinh.

Túy Đầu Đà thấy Cao Tùng Tuyền hoảng hốt né tránh liên miên thì quát lớn:

- Tại sao ngươi không đánh chứ. Ngươi nhất định chạy hoài phải không? Ừ, ngươi liệu mà chạy đi đừng để ta chụp được, ta cắn ngươi té đái ra quần đấy. Liệu. liệu mà chạy đi.

Túy Đầu Đà vừa nói vừa giang rộng hai tay nhá bên này, nhử bên kia, chụp bên nọ, quyết bắt cho kỳ được Cao Tùng Tuyền, trong khi lão ma đầu họ Cao như con chuột hoảng kinh, sợ mèo chộp bắt.

Riết rồi liệu không xong Cao Tùng Tuyền cau mày, bụng bảo dạ.

“Nếu như để mặc thẳng tọc này giả bộ điên điên khùng khùng mãi, ta vỡ mặt chứ chẳng không!” Nghĩ như thế, lão ác ma lập tức xô mạnh hai tay tới trước phát ra một luồng kinh khí mạnh tợ vũ phong nhắm ngay giữa ngực Túy Đầu Đà thổi thốc tới.

Túy Đầu Đà thấy vậy cười ha hả nói:

- Phải như thế mới gọi là “đánh nhau” chứ! Hà hà, được lắm! Ta chịu lắm! Chứ nếu không dám đánh chỉ biết chạy mãi thì ngươi đâu đáng mặt giữ chức “Tứ Đại Cung Phụng” cho tên bại絮 bang chủ của ngươi!

Túy Đầu Đà vừa nói vừa vung cao song chưởng một lượt, tung ngay một đạo cường phong linh không đón đỡ luồng kinh khí của Cao Tùng Tuyền đang phóng tới.

Ầm! Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Lần này Cao Tùng Tuyền ngưng vận đủ mười thành công lực, nên đôi bên chỉ lão đảo mà bất phân thắng bại.

Sau khi thử biết thế địch không mạnh hơn mình, Cao Tùng Tuyền bắt đầu yên tâm hơn, phần trấn tinh thần đánh vùi với Túy Đầu Đà đến thạch phá thiên kinh, dường như long tranh hổ đấu.

Cao Tùng Tuyền đột nhiên để ý tới sắc mặt đỏ ửng của Túy Đầu Đà, không hiểu tại sao lão tăng càng đánh càng đỏ, và hiện giờ thì đang bầm như tiết.

Bỗng Túy Đầu Đà cười ha hả và quát to như sấm:

- Cao Tùng Tuyền, giờ chết của ngươi đã tới số, ta sẽ nhỏ nước miếng vào mặt ngươi!

Vừa nói xong, Túy Đầu Đà bỗng há miệng phun ra hàng vạn hột mưa rượu kỳ nhiệt, bao chặt ngay lấy Cao Tùng Tuyền vào giữa.

Trong lúc bất ngờ, trong khi phạm vi của đám mưa rượu quá rộng lớn, khiến Cao Tùng Tuyền hốt hoảng luống cuống không biết tránh né bằng cách nào!

Chừng biết đã hết kịp, Cao Tùng Tuyền vội ngằm vận công lực khắp toàn thân ngạo nghễ đứng yên một chỗ.

Một mặt nghĩ thầm:

- “Về phương diện huyền công chân khí của mình tuy yếu kém hơn tam muội ”Song Tâm Ma Hậu” chút ít, nhưng cũng đã đạt đến mức đẳng phong tạo cực, dẫu Túy Đầu Đà có ý ngón Tử Vũ Phi Tinh do Hội Tam Muội luyện thành cũng chưa chắc đã làm gì nổi ta.” Nghĩ thế Cao Tùng Tuyền không những ngằm vận chân khí khắp châu thân để đối phó môn “Tử Vũ Phi Tinh” của đối phương, lão còn ngưng đủ ba thành Bà Hồn Thủ chờ khi Tử Vũ từ trên bay xuống đầu mình và Túy Đầu Đà đắc ý thất thần, lão sẽ đánh bại đối phương và lấy mạng đối phương bất ngờ nữa.

Nên biết môn Bà Hồn Thủ là một độc bí học bình sinh đắc ý nhất của Cao Tùng Tuyền.

Lão chỉ cần xòe năm đầu ngón tay chụp vào đối phương, thép cũng phải thành tro, chứ đừng nói là xương là thịt con người. Và danh hiệu Tam Thủ Ma Sư của lão đã do môn ác độc âm thủ này mà thành đấy.

Ngay khi vùng mưa rượu của Túy Đầu Đà bao kín lấy Cao Tùng Tuyền sắp sửa đổ xuống đầu và Cao Tùng Tuyền cũng đang ngưng tức Bà Hồn Thủ công lực sắp sửa phóng ra thì. Bỗng nghe “tung” một tiếng. Tiếng trống quá ác nổi lên. Và không hiểu đã từ đâu vọng lại.

Cao Tùng Tuyền bỗng rú lên một tiếng, toàn thân mềm nhũn, loạng choạng không đứng vững nữa.

Liền đó vùng Tử Vũ Phi Tinh của Túy Đầu Đà vừa nóng vừa thơm cũng vừa vắn từ trên cao chụp khắp người Cao Tùng Tuyền!

Đột nhiên, đám sương mù bao quanh mình Cao Tùng Tuyền vốn mùi rượu thơm phức.

Đông Môn Liễu vừa trông thấy, giật mình la lên:

- Nguy mất! Nguy mất rồi!

Liền đó Văn Tuyết Ngọc bỗng xua tay cười nói:

- Đông Môn cung phụng hãy yên tâm. Cao đại ca công lực rất cao thâm, môn Tử Vũ Phi Tinh của lão tăng không làm gì nổi đâu.

Văn Tuyết Ngọc vừa dứt tiếng, vùng sương mịt mù cũng vừa tan cả. Quần hiệp lẫn quần hùng khi thấy rõ cảnh tượng hải hùng hiện ra, tất cả đều kinh hoảng biến sắc đồng giật nảy người và đứng cả dậy.

Nguyên lai Tam Thủ Ma Sư sau khi bị đám Tử Vũ Phi Tinh bắn vào người không những thất khổng lưu huyết, bị chết trông rất thảm thương, thân hình của lão còn đột nhiên co rút lại, biến thành một thi thể nhỏ xíu như đứa trẻ nít vừa lên ba vậy.

Bành Ngũ Tiên Sinh vô cùng kinh ngạc bởi lão đã từng quen biết Túy Đầu Đà từ lâu, thừa hiểu môn Tử Vũ Phi Tinh của Túy Đầu Đà uy lực tuy cao cường nhưng tuyệt không thể có chất độc được và cũng không đời nào khiến đối phương sau khi chết rồi thì thi thể bị co rút lại như thế này. Bành Ngũ Tiên Sinh vừa kinh dị vừa cất tiếng kêu hỏi:

- Túy Đại Sư.

Ngay khi ấy, Túy Đầu Đà cũng đang mỉm cười, thung thỉnh bước tới.

Bành Ngũ Tiên Sinh vội hỏi:

- Đại sư, tại sao uy lực của môn “Tứ Vũ Phi Tinh” đột tăng ghê gớm vậy, bình thời làm gì lợi hại như hôm nay?

Nhưng Túy Đầu Đà chỉ cười không đáp mà cũng không quay về chỗ ngồi. Lão bỗng ngồi xếp bàn tròn bên cạnh thi thể của Trác Dật Luân.

Bành Ngũ Tiên Sinh vừa định hỏi nữa, La Đại Cuồng đột nhiên cau mày thần sắc vô cùng trịnh trọng bảo nhỏ:

- Nay Bành Ngũ huynh, Bành huynh hãy xem thử có phải Túy đại sư có vẻ hơi khác thường chăng?

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe nói liền để ý nhìn thấy Túy Đầu Đà đang ngồi chấp tay trên mặt đất, cúi mặt, miệng lầm rầm niệm Phật hiệu không ngừng.

Bành Ngũ Tiên Sinh sức nghĩ tới thảm cảnh của ái đồ Trác Dật Luân bất giác toàn thân ớn lạnh thất thanh kêu to:

- Túy đại sư. Ngay khi ấy, Hà Chương Thiên đang đứng ở phía sau rèm đã lạnh lùng đón lời:

- Bành Ngũ Tiên Sinh đừng kêu nữa, tốt hơn nên chúc mừng vị không môn tri kỷ của ông sắp thành đại quả đi, sắp cỡi hạc về trời rồi đấy.

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe nói toàn thân bỗng bị chấn động. Hà Chương Thiên cười hà hà tiếp:

- Ông nhớ môn bùa ngải của Độc Cô bang chủ của Lục Tàn Bang lợi hại chứ. Người bảo cuộc giao đấu hôm nay chỉ cần một bên tử vong, phía bên kia cũng bị thảm tử theo. Độc Cô bang chủ chưa hề nói sai bao giờ cả.

Không thèm tranh luận với đối phương cho mất thời giờ, Bành Ngũ Tiên Sinh lật đặt bước tới cạnh Túy Đầu Đà quan sát xem tình hình có đúng như lời Hà Chương Thiên không để liệu lo cách giải cứu Túy Đầu Đà.

Khi ấy, quả nhiên tiếng lẩm nhẩm trong miệng Túy Đầu Đà mỗi lúc một nhỏ dần. Chờ khi Bành Ngũ Tiên Sinh vừa bước tới bên cạnh, vị đệ nhất đại hiệp tăng đã tắt thở.

Túy Đầu Đà cũng như Trác Dật Luân, cả hai bị chết một cách bất ngờ. Nhưng cái chết của Túy Đầu Đà có phần hơi khác lạ.

Nếu luận theo thường tình, một vị đắc đạo cao tăng như Túy Đầu Đà khi tọa hóa phần nhiều đầu mũi phải xuôi thông, giống như Phật tượng mới phải. Nhưng Túy Đầu Đà hiện giờ không phải thế.

Nhưng không lẽ đạo hạnh tu vi của “Bắc Thiên Sơn” hiệp tăng chưa đủ để đắc quả thành đạo hay sao?

Tuy nhiên, bất luận tử trạng của Túy Đầu Đà ra sao, “Ai Lao Đại Hiệp” Bành Ngũ Tiên Sinh cũng thương tâm đến cực độ.

Bành Ngũ Tiên Sinh ngăn người đứng cạnh di thể của Túy Đầu Đà và Trác Dật Luân, nước mắt tuôn như mưa, trông thật thảm hại.

Phần La Đại Cuồng, lão đau lòng đau có thua gì Bành Ngũ Tiên Sinh, nhưng bởi công việc trước mắt chưa được kết liễu, nên lão không thể không cố cắn răng, trấn định tâm thần.

Lão gượng lấy giọng bình tĩnh quát bảo Bành Ngũ Tiên Sinh:

- Bành Ngũ huynh, sự sinh tử của con người thiên cổ nhất lệ, biết bao anh hùng hào kiệt đã có vị nào thoát khỏi bị chôn vùi dưới ba tấc đất? Túy đại sư với Trác hiền đệ đã bỏ thân vì vệ đạo, họ đã chết đắc kỳ sở, Bành huynh chớ quá. thương tâm.

La Đại Cuồng vừa dứt tiếng một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Bành Ngũ Tiên Sinh, bây giờ tới lượt ông đừng trốn tránh nữa. Ông không nên bắt tội đồ đệ thân yêu và người bạn chí thiết của ông phải đứng chờ ông quá lâu tại “Quỷ Môn Quan”.

Bởi là giọng nói đàn bà, Bành Ngũ Tiên Sinh không cần nhìn cũng thừa hiểu là giọng nói của “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc, một nhân vật trong bọn “Hải Ngoại Tam Ma”.

Do cái chết của “Tam Thủ Ma Sư” Cao Tùng Tuyền, Văn Tuyết Ngọc phần nộ đến cực điểm, y thị vội nhìn Đông Môn Liễu kêu to:

- Đông Môn Liễu lão cung phụng, Văn Tuyết Ngọc này không bao giờ tin “tà”. Văn Tuyết Ngọc này xin được thỉnh lệnh xuất trận.

Đông Môn Liễu gật đầu cười đáp:

- Văn cung phụng thần công tuyệt thế, trận này thế nào cũng nắm chắc sự thắng lợi trong tay, nhưng hôm nay bỗng nhiên có nhiều chuyện lạ, Văn cung phụng nên hết sức cẩn thận, không nên ý y.

Văn Tuyết Ngọc khẽ gật đầu, lập tức đứng dậy bước ra ngoài đấu trường, dùng lời thách đố Bành Ngũ Tiên Sinh.

Khi ấy, thi thể co rút của Cao Tùng Tuyền đã được các đệ tử phục dịch tạm thời khiêng để tại góc điện.

Vừa nghe xong lời hỗn láo của Văn Tuyết Ngọc, Bành Ngũ Tiên Sinh bỗng như tỉnh cao mà vừa định bước ra ứng chiến, Tư Mã Hào đột nhiên cúi mình kêu nói:

- Bành bá phụ, tiểu diệt thỉnh lệnh xuất trận lãnh giáo thử với vị “Song Tâm Ma Hậu” Văn Tuyết Ngọc này ít chiêu xem sao.

Bành Ngũ Tiên Sinh nghe nói thì giật mình, vội hạ thấp giọng:

- Tư Mã hiền diệt nên hiểu rằng đây là “Song Tâm Ma Hậu” Văn. Tư Mã Hào mắt bỗng xạ thần quang, không chờ cho Bành Ngũ Tiên Sinh nói hết, chàng vội đón lời nói nhỏ:

- Tiểu diệt không lạ gì Văn Tuyết Ngọc là một nhân vật lợi hại nhất trong bọn “Hải Ngoại Tam Ma”. Tiểu diệt giao đấu với y thị thật không khác gì trứng chọi với đá, nhưng cuộc diện hôm nay hết sức quái dị, mỗi trận đều ứng nghiệm theo môn bùa ngải của Độc Cô Trí, khiến cả hai đấu thủ đều bị chết cả một lượt! Vì nguyên do đó, nếu như tiểu diệt với Văn Tuyết Ngọc đều bị chết chung một lượt thì đại cuộc sẽ không mấy hệ trọng. Đời người đồ ai tránh khỏi bị chôn vùi với ba tác đất, tiểu diệt mong bá phụ không nên lo ngại cho sự sống còn của tiểu diệt. Bá phụ nên lưu tâm tới tình thế quái dị, tìm ra nguyên do để chọn cách thức giao đấu ở những trận sau của bá phụ mới là cần thiết.

Nói xong, Tư Mã Hào không cần chờ sự ưng chịu của Bành Ngũ Tiên Sinh, chàng lập tức khẽ nhún vai nhảy ra giữa Bạch Hổ Diện Đường, nhìn thẳng vào mặt Văn Tuyết Ngọc, cất giọng ngạo nghễ:

- Văn Tuyết Ngọc chớ có điều võ dương oai, Tư Mã Hào sẽ đấu với ngươi một trận sinh tử để phân rõ cao thấp.

Trông thấy cao thủ của mình là Tư Mã Hào chớ không phải Bành Ngũ Tiên Sinh, Văn Tuyết Ngọc trợn mắt khinh khi:

- Tiểu tử, bộ ngươi đáng mặt giao đấu với ta hay sao mà nhảy ra đó?

Tư Mã Hào xéch ngược mày kiếm, nói to:

- Có gì không đáng? Tình hình vừa rồi của Cao Tùng Tuyền đã cho biết bọn Hải Ngoại Tam Ma các người chỉ là hữu danh vô thực chớ có tài giỏi gì đâu!

Văn Tuyết Ngọc phùng phùng nổi giận, quát lớn:

- Tiểu tử dám xem thường bọn ta, ta sẽ giết chết ngươi, để ngươi trông thấy sự lợi hại của ta.

Vừa dứt tiếng, Văn Tuyết Ngọc vung tay phóng ra hai chưởng một lượt vào ngực Tư Mã Hào.

Tư Mã Hào vừa huy chưởng nghênh chiến vừa cười nhạt:

- Ngươi muốn giết chết ta cũng không khó, nhưng sau khi giết ta rồi, ngươi cũng khó lòng thoát khỏi bàn tay hiểm độc của Độc Cô Trí.

Môn “Song Tâm Vạn Ảo Chưởng Pháp” của Văn Tuyết Ngọc quả thật linh diệu tuyệt vời, chưa kịp trông thấy y thị có động tác gì cả thì Tư Mã Hào đã hoảng kinh huy cả song chưởng lên đỡ chiêu đầu của đối, nhưng chàng chỉ đỡ được có một chưởng mặt.

Và trong khi hữu chưởng của mình chưa đụng tới chưởng của Tư Mã Hào, Văn Tuyết Ngọc đã như chớp vung tả chưởng công vào sát bên mình Tư Mã Hào, đập ngay vào giữa “Tường Đài Tử Huyết” của chàng.

Chưởng này làm Tư Mã Hào luống cuống không biết phải đỡ bằng cách nào, thì đột nhiên Văn Tuyết Ngọc vội rút ngay tả chưởng trở về.

Sự thật không phải y thị thu chưởng về không nỡ giết chết Tư Mã Hào vì động lòng trắc ẩn. Sở dĩ y thị làm vậy vì nhớ lại cái chết của Túy Đầu Đà và của Trác Dật Luân. Do đó y thị mới chần chừ không dám hạ sát thủ.

Nhưng ngay sau đó, vừa thu tả chưởng, Văn Tuyết Ngọc đã phóng thần công của hữu chưởng ra ào ào.

Ầm!... Một tiếng nổ long trời vang lên.

Chưởng phong vừa chạm phải nhau, Tư Mã Hào lão đảo thối lui ra sau bốn bước.

Cũng may Tư Mã Hào đã may mắn uống được viên “Thiên Hương Quế Tử” công lực đại tăng, nếu không chỉ đỡ một chưởng này chàng cũng đã bị mạng vong rồi.

Văn Tuyết Ngọc hết sức cẩn thận, vừa phóng ra một chưởng trấn lui Tư Mã Hào, y thị không thềm đuối theo truy kích. Trái lại y thị đứng yên một chỗ hành công quan sát thử xem trong người mình đã bị trúng độc chưa?

Kết quả Văn Tuyết Ngọc biết ngoài môn trùng độc mà y thị đã trúng phải từ trước còn đang tiềm phục bất động, trong người y thị chưa hề có chút dị trạng nào cả.

Sau đó, bỗng một ý hay thoáng đến. Văn Tuyết Ngọc cho rằng không cần phải giết chết Tư Mã Hào, chỉ cần đánh chàng thương tích khắp mình cũng đủ, vậy thì khỏi sợ bùa ngải của Độc Cô Trí nữa.

Với ý nghĩ này, Văn Tuyết Ngọc sẽ làm khổ Tư Mã Hào.

Thực vậy, những miếng da “Cẩm Đái Tru Cẩm” trong mình Tư Mã Hào hoàn toàn đeo vào những nơi yếu huyết.

Văn Tuyết Ngọc lập ý không định đánh chết Tư Mã Hào, nên y thị buộc phải tìm những nơi không trọng yếu để hạ thủ. Do đó những miếng da “Cẩm Đái Tru Cẩm” đeo trong người Tư Mã Hào tự nhiên sẽ mất hết công hiệu.

Quả nhiên, với ý định thâm độc ấy, Văn Tuyết Ngọc đông một chưởng, tây một chưởng, tấn công Tư Mã Hào tới tấp, khiến trong chớp mắt, chàng đã bị thương khắp cả mình mẩy.

Văn Tuyết Ngọc thật không khác gì mèo đang vờn chuột, tùy ý huy vũ song chưởng, quần chặt Tư Mã Hào vào giữa vùng chưởng phong trăm ngàn chưởng ảnh, y thị vừa đánh vừa cất lời châm chọc:

- Tư Mã Hào, ngươi phải hiểu rằng ta đã nhiều lần tha chết cho ngươi rồi đấy. Nếu không mười mạng ngươi cũng đã chết về tay ta rồi đó.

Tư Mã Hào đang lâm bị động, hiểm ngặt chàng vẫn không chút sợ hãi, vội giương mi nói lớn:

- Văn Tuyết Ngọc ngươi chớ có giả nhân giả nghĩa tự phụ ta đây tài giỏi. Một ả đại ma đầu độc ác như ngươi làm gì có nhân có nghĩa chứ. Rõ ràng ngươi đang sợ bùa ngải của lão họ Độc Cô ngươi mới không dám hạ thủ giết chết ta.

Bị đối phương biết rõ tẩy mình, Văn Tuyết Ngọc vừa tức vừa thẹn, mặt sắc trắng nhợt cất tiếng quát to:

- Tư Mã Hào, nếu ngươi chưa chịu cúi đầu thua ta trước, ta sẽ không còn thương hại ngươi nữa đâu. Ta sẽ lấy mạng ngươi đấy.

Tư Mã Hào đã quyết có chết cả hai cùng chết một lượt nên chàng vẫn thản nhiên cất tiếng cười vang lớn:

- Văn Tuyết Ngọc người chớ có mơ tưởng làm gì cho mất công. Nếu muốn lấy mạng ta người cứ lấy đi, còn nếu người cứ bảo ta cúi đầu chịu thua có lẽ người phải chờ đến kiếp sau!

Văn Tuyết Ngọc nghe nói lại càng tức giận thêm. Y thị cười lạt mấy tiếng, mắt xạ hung quang, lập tức phóng ra một chiêu “Xảo Ẩn Âm Dương” vào giữa trán Tư Mã Hào.

Tư Mã Hào lật đật dùng thế Ngũ Trụ Kinh Thiên, vừa định đón đỡ thì một vùng chưởng ảnh ở trên cao hơi rung động, chưởng mặt của Văn Tuyết Ngọc đã đè vào phía dưới vú bên trái của chàng, y thị bỗng lạnh lùng nói:

- Ta không tin bùa ngải gì cả, Tư Mã tiểu cầu hãy nạp mạng cho ta!

Tư Mã Hào đã không sợ chết, lại thêm ngay phía ngoài kỳ môn huyết của chàng vừa vịn có che một miếng da Cẩm Đái Tru Cầm. Chàng liền thừa cơ, không những không thềm né tránh, trái lại chàng còn thuận thế biến thức đối chiêu Ngọc Trụ Kinh Thiên thành chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa quét mạnh một chưởng vào cổ tay mặt Văn Tuyết Ngọc!

Đánh theo kiểu này, tự nhiên Kỳ Môn huyết của Tư Mã Hào thế nào cũng bị Văn Tuyết Ngọc đánh trúng một chưởng. Trái lại cổ tay mặt của Văn Tuyết Ngọc cũng bị chỉ lực của Tư Mã Hào quẹt trúng.

Tư Mã Hào lại bị đánh văng ra sau mấy bước, tạng phủ của chàng bị đảo lộn, nhưng nội thương của chàng kể ra không bị nặng mấy vì chàng đã nhờ tấm da Cẩm Đái Tru Cầm bảo hộ yếu huyết!

Phần Văn Tuyết Ngọc bị Tư Mã Hào đánh thối mạng, dốc hết toàn lực, nên y thị bị thương khá nặng. Xương cổ tay bị gãy, thịt da nát nhừ, máu tuôn đầm dề.

Trong đời Văn Tuyết Ngọc chưa hề bị thất bại lần nào. Nay bỗng bị một địch thủ hậu bối trẻ tuổi hơn mình đánh trúng bị thương nên y thị tức tối, bất kể sự lợi hại nhất quyết phải lấy được mạng đối phương.

Và trong đấu trường trở nên im lặng, hai đấu thủ nhìn chòng chọc vào nhau như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương!

Bỗng Văn Tuyết Ngọc dựng ngược mày, nghiêng răng trèo trẹo.

Tư Mã Hào thấy vậy đoán biết đối phương sắp sửa xông vào quyết tử chiến, dùng một uy lực cực kỳ cường mãnh, chàng sẽ không tài nào chống đỡ nổi nên chàng vội định thần lệ làng nhảy vọt sang một bên xa hơn một trượng.

Văn Tuyết Ngọc vừa ngằm vận đủ mười hai thành công lực, chuẩn bị một chưởng giết chết đối phương. Đột nhiên thấy đối phương nhảy tránh trước, y thị bất giác nổi giận sôi gan, nghiêng răng quát lớn:

- Tư Mã Hào, sao chưa đánh người lại chạy trốn? Bộ người hoảng sợ chịu thua ta rồi sao?

Tư Mã Hào cốt trêu tức Văn Tuyết Ngọc, chàng nói lớn:

- Hừ! Văn Tuyết Ngọc sao bà không biết hổ thẹn chút nào cả. Mới vừa rồi hai bên trao đổi một chiêu bốn thiếu hiệp vẫn chưa hề hấn gì cả còn bà thiếu chút nữa cổ tay gãy lìa ra làm đôi bộ bà quên rồi sao?

Tư Mã Hào vừa dứt tiếng, Văn Tuyết Ngọc nhanh như chớp nhảy vào công kích tới tấp, thế mạnh như cuồng phong vũ bão không bằng.

Tư Mã Hào cốt kéo dài trận đấu, nên chàng luôn luôn chú ý mọi động tác của đối phương, không dám để sơ hở.

Văn Tuyết Ngọc nhảy chồm tới, chàng đã vội vàng thoái lui ra sau nửa bước, rồi lạng người nhảy vọt sang một bên xa hơn một trượng.

Văn Tuyết Ngọc đánh trật một chiêu bất giác vừa thẹn vừa giận. Y thị vừa khê điểm chân xuống mặt đất, thân hình lại nhanh như thiểm điện đuổi theo Tư Mã Hào!

Không hiểu Tư Mã Hào có phải phúc chí tâm linh hay không mà động tác của chàng luôn luôn xảo quyết quỷ quái!

Chàng biết trước Văn Tuyết Ngọc tức giận như điên, quyết không thả lỏng mình, y thị sẽ phải lập tức biến thức đuổi theo, nên chàng đã chuẩn bị sẵn. Giữa khi thân hình của chàng vừa chấm mặt đất, chàng liền đổi thức biến thể, nhảy vọt trở về chỗ cũ.

Đầu óc sáng suốt, thân pháp tuyệt diệu của chàng đã ngoài sự dự liệu của Văn Tuyết Ngọc!

Văn Tuyết Ngọc lại đánh hụt thêm lần nữa!

49. Độc Ác Dâm Tà, Thiên Cổ Như Nhau

Thấy Văn Tuyết Ngọc lại bị hớ lần nữa, Tư Mã Hào ha hả cười lớn:

- Văn Tuyết Ngọc ta đã bảo rằng chỉ là kẻ hư danh không có chút thật mà. Đây trước sau hai lần bà đánh trật lất hết, không đụng được nửa sợi lông chân của ta, như thế đủ biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên rồi. Bà đừng tự cao tự đại nữa.

Văn Tuyết Ngọc mặt đỏ như gấc chín, đỏ tới tận mang tai.

Nhưng dẫu sao Văn Tuyết Ngọc cũng biết y thị đã phạm phải binh gia đại kỵ, với cách đánh nóng nảy, mất điều tĩnh vừa rồi, ít nhất y thị cũng bị giảm hơn ba thành công lực hiện hữu của mình.

Cũng may đối phương là Tư Mã Hào, công lực còn kém y thị quá xa, nên bị chàng trêu chọc ít câu y thị không sao, nếu đối là người khác như Bành Ngũ Tiên Sinh chẳng hạn tài lực ngang nhau, chỉ sợ cuộc diện càng nguy hại cho y thị nhiều.

Tính rõ lợi hại như thế, Văn Tuyết Ngọc bắt giắc rung mình, y thị vội định thần linh trí bắt đầu sáng suốt trở lại.

Văn Tuyết Ngọc không còn trợn mắt nhướng mày nghiêng răng hung dữ như vừa rồi.

Tư Mã Hào luôn luôn chú ý tới Văn Tuyết Ngọc, chàng không hề bỏ sót một sự biến hóa cồn con nào ở hiện sắc của đối phương.

Chàng bỗng cười khanh khách:

- Văn Tuyết Ngọc, tại sao ngươi không dám hung hăng nữa? Bộ mặt hung dữ không khác gì con cạp cái của người hiện giờ ở đâu rồi?

Văn Tuyết Ngọc không tức giận, y thị nhướng mày cười đáp:

- Tư Mã Hào, công lực của ngươi tuy tầm thường nhưng tâm kế của ngươi lại hết sức sâu độc, ta cần phải cho ngươi nếm thử chút ít lợi hại. Ta xem ngươi là một địch thủ ngang tài đồng sức, và không dám khinh thường ngươi nữa.

Tư Mã Hào nghe y thị nói thế thì giật mình, đột nhiên chàng cất tiếng cười vang lên.

- Tiểu tử, ngươi cười gì? Bộ ngươi cho lời nói của ta không đúng sao?

Tư Mã Hào vừa cười vừa đáp:

- Ta đâu có cười ngươi, ta cao hứng nên ta cười vậy thôi!

- Cao hứng? Ngươi cao hứng cái gì mới được chứ? Phen này chỉ cần ta xuất thủ ngươi sẽ bị đánh chết ngay lập tức!

Tư Mã Hào hai mắt bỗng rực tỏa thần quang, chàng cười nói:

- Ta cười vì cái chết của ta, bởi hiện giờ ta bắt đầu cảm thấy trong mình ta có vẻ khác thường rồi đây.

T Văn Tuyết Ngọc nghe nói thì giật mình đánh thót một cái, kinh dị hỏi:

- Ngươi. ngươi cảm thấy thế nào hả?

Tư Mã Hào chậm rãi đáp:

- Ta cảm thấy lòng trống rỗng, cảm thấy mơ mơ màng màng, cảm thấy như đang ngủ, và thậm chí ta cảm thấy chính ta cũng không còn tồn tại. Văn Tuyết Ngọc lấp bắp kêu:

- Người. người nói. là. là. Tư Mã Hào không để cho y thị kịp nói hết, chàng ngắt lời:

- Là thứ cảm giác siêu thoát của con người sắp chết đến nơi, ta không thể không báo phục Độc Cô Trí, ta không hiểu lão độc vật đã dụng phương pháp kỳ diệu gì khiến ta bị trúng độc một cách vô tri vô giác thế này.

Văn Tuyết Ngọc thất kinh kêu lên:

- Người. cảm thấy người đã bị trúng kỳ độc rồi sao?

Tư Mã Hào gật đầu gượng cười, đáp:

- Không những ta bị đã bị kỳ độc, mà độc lực nay đã phát, ta sắp phải bỏ mạng. Còn người, người nên nghĩ thử xem, mưu kế của Độc Cô Trí ác như thế, bùa ngải của lão ta lại vô cùng linh nghiệm. Sau khi ta chết rồi, kẻ chết theo ta có phải là Văn Tuyết Ngọc người không?

Văn Tuyết Ngọc sức nghĩ tới hai trận vừa rồi, sau khi Vân Thiên Lý cùng Cao Tùng Tuyền đều bị tử vong, Trác Dật Luân với Túy Đầu Đà cũng không thoát khỏi uổng mạng, y thị rùng mình, dựng ngược tóc gáy, toàn thân bắt đầu run lên bầy bầy!

Văn Tuyết Ngọc hết dám đấu khẩu với Tư Mã Hào nữa, y thị vội vận khí hành công, nghe ngóng trong mình, chuẩn bị để nếu nhờ chẳng may y thị cũng bị trúng độc thì còn đủ thời gian tìm phương giải cứu.

Ngay giữa khi Văn Tuyết Ngọc đang vận khí xem thử, Tư Mã Hào bỗng lả người, toàn thân mềm nhũn, sau đó tay chân co quắp lại và ngã quay ra đất!

Bành Ngũ Tiên Sinh trông thế thì giậm chân, thất thanh kêu lớn:

- Độc Cô Trí, người ác độc lắm. Không ngờ người nỡ nhẫn tâm giết chết tất cả những ai đã đến đây phó hội. Rồi người sẽ đền tội với thiên địa!

Bành Ngũ Tiên Sinh vừa dứt tiếng, Văn Tuyết Ngọc cười lạt nói lớn:

- Chưa chắc, Văn Tuyết Ngọc này là “kim cương bất hoại chi thần” vạn độc bất xâm. Văn Tuyết Ngọc sở dĩ đã dám ngạo nghễ lớn tiếng như thế vì y thị đã thử vận công hành khí xét thấy thể nội của y thị chưa hề có triệu chứng vì ngộ độc.

Nhưng, Văn Tuyết Ngọc vừa mới nghe nói tới đó, đột nhiên có tiếng trống kêu “tung” một tiếng!

Lần này tiếng trống kêu rõ hơn lần trước và mọi người cũng đã nghe biết tiếng trống vừa từ phía sau rèm Bạch Hổ Điện Đường phát ra.

Đột nhiên Văn Tuyết Ngọc nhảy dựng lên một cái, toàn thân của y thị lập tức giá lạnh như huyền băng.

Y thị nhắm mắt, cắn răng đau đớn, dường như vừa bị hàng trăm mũi tên, hàng ngàn ngọn dao, và hàng vạn cây kim đâm xía vào tim.

Văn Tuyết Ngọc oằn oại rên la một hồi, đột nhiên hét to một tiếng, giơ hai tay cào cấu lấy cổ họng gặm gừ.

Chỉ nháy mắt sau đó cuống họng và ngực của Văn Tuyết Ngọc máu chảy ra lênh láng, trông y thị thật thảm thương.

Chứng kiến tận mắt cảnh này, Đông Môn Liễu, Mao Linh Hòa kinh hãi đến thất sắc.

Bành Ngũ Tiên Sinh thì bỗng cất tiếng thở dài rồi co chỉ búng ra một cái, phóng một đạo chỉ phong vào giữa tâm mạch Văn Tuyết Ngọc giúp y thị sớm thoát khỏi cực hình thê thảm.

Nhưng giữa khi Bành Ngũ Tiên Sinh chưa kịp búng chỉ phong, đột nhiên lão cảm thấy bả vai mình đau nhói. Lão đã bị kẻ khác đâm trúng một mũi kiếm.

Bành Ngũ Tiên Sinh giật mình ngoảnh lại, lão thấy kẻ vừa đâm mình là La Đại Cuồng.

Trên tay La Đại Cuồng đang cầm thanh “Chu Cầm Giải Độc Kiếm” của Bành Bạch Y.

La Đại Cuồng nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh, giậm chân thở dài nói:

- Bành Ngũ huynh, hôm nay ta bị ma ám rồi, nên đã quên phúc thanh “Chu Cầm Giải Độc Kiếm” này, nếu không ta đã cứu được ít mạng người rồi!

Bành Ngũ Tiên Sinh cả mừng, vội chỉ vào thi thể Trác Dật Luân, Túy Đầu Đà, và Tư Mã Hào hỏi thúc:

- Hãy mau mau. La Đại Cuồng vội chặn lời, cười lạt nói:

- Người đã chết rồi, giải độc làm chi nữa vô ích!

Bành Ngũ Tiên Sinh cãi lại:

- Thì cứ chữa thử cho họ xem sao đã. Sinh tử do lòng trời.

Bành Ngũ Tiên Sinh vừa nói vừa giật ngay lấy thanh giải độc kiếm trên tay La Đại Cuồng, đâm vào thi thể của bọn Trác Dật Luân mỗi người một kiếm.

Khi ấy “Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa râu tóc màu lục bóng dựng ngược cả lên, hai mắt sáng quắc như điện nhìn thẳng về phía sau rèm cất tiếng hỏi lớn:

- Độc Cô bang chủ, Mao muốn hỏi bang chủ. Bọn này hiện đã thế chết lập công với bang chủ, bang chủ cũng đã hạ trùng độc vào bọn này bang chủ còn lo gì không chế ngự được? Thế tại sao phi điều chữa tận lương cung đã bỏ đi thả rông còn đó chó đã bị giết chết?

Bang chủ đã không phân rõ được ai bạn ai thù còn hạ thủ giết chót tất cả là sao?

Độc Cô Trí chưa kịp trả lời Hà Chương Thiên đã vội cười gằn lạnh lùng đáp:

- Mao cung phụng. Nhưng họ Hà chưa kịp nói Bành Ngũ Tiên Sinh đã đón lời nói với họ Mao:

- Mao Linh Hòa, ngươi bắt tất phải hỏi rõ làm gì, ta có thể thay cho Độc Cô Trí.

Mao Linh Hòa như có vẻ không tin, ngạc nhiên hỏi:

- Bành bảo chủ, ông có thể thay mặt Độc Cô bang chủ trả lời câu hỏi của tôi sao?

Bành Ngũ Tiên Sinh gật đầu đáp:

- Đối với tình thế đặc biệt này, ta đã hoài nghi từ lâu, nhưng mãi tới giờ ta mới dám quả quyết là mình đã biết rõ sự thật.

- Bành bảo chủ hãy giải thích tại sao Độc Cô bang chủ không phân rõ được ai là địch, ai là bạn, lại nỡ nhẫn tâm hạ thủ giết chết cả hai bên cho tôi nghe thử!

- Kể cũng không có gì bí hiểm cả. Với bọn ta, Độc Cô lão ma tự nhiên oán ghét cực độ, lão xem bọn ta như mũi đinh cắm trong mắt cần phải tìm cách nhổ đi mới được nhẹ người. Mao Linh Hòa cười lạt:

- Đối với bọn ông như thế, nhưng đối với bọn tôi thì không thể như thế được.

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu:

- Sao lại không. Bọn ngươi hiện giờ đối với Độc Cô lão ma kể như vô dụng.

Mao Linh Hòa sững sốt, ngạc nhiên hỏi:

- Ông nói sao? Nếu như bọn tôi bị hại, hoặc không còn xài được thì có chết đi cũng đáng, nhưng nếu bọn tôi thắng thì sao?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười xòa:

- Giá trị của thắng bại đặc biệt đối với Độc Cô Trí cũng không có gì xứng đáng trong này bởi lão ta hiện giờ đã không cần tới bọn ngươi giúp đỡ để tranh đoạt ngôi vô lâm bá chủ nữa.

“Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu nghe nói cảm thấy hoang mang khó hiểu, lão vội giương mi hỏi lớn:

- Bành huynh hãy giải thích nguyên do tại sao cho lão phu nghe thử!

Bành Ngũ Tiên Sinh thở dài:

- Ai không nghĩ tới danh lợi? Ai không có tráng trí hùng tâm? Nhưng thiên hạ có câu “Vạn sự do mệnh bất do tâm”, gặp lúc xui xẻo, vạn sự thành công tuy Độc Cô Trí có một trí tuệ thông thiên, siêu việt Tôn Vô Tử qua mặt Vô Hương Hầu, lão ta cũng không tài nào có thể đem theo tên hiệu “vô lâm bá chủ” vào quan tài được.

Bành Ngũ Tiên Sinh vừa dứt lời, Hà Chương Thiên đang đứng hầu bên cạnh Độc Cô Trí sau bức rèm trên châu, hình như bỗng hừ một tiếng!

Trong khi Đông Môn Liễu kinh ngạc hỏi tiếp:

- Không thể đem tên hiệu “vô lâm bá chủ” vào quan tài? Bành huynh định nói gì, lão phu không hiểu?

Bành Ngũ Tiên Sinh nói:

- Bành mỗ sẽ thuật lại câu chuyện vừa phát hiện được ngày hôm qua cho Đông Môn huynh và Mao Linh ma quân nghe.

Nói xong, Bành Ngũ Tiên Sinh liền thuật rõ lại vụ Độc Cô Trí đã cố ý giả trò huyền hoặc trong mười hũ mỹ tửu và không may đã bị mình đoán trúng cho bọn Đông Môn Liễu nghe.

“Lục Phát Ma Quân” Mao Linh Hòa ngạc nhiên hỏi:

- Việc hôm qua có liên quan tới việc hôm nay đâu.

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Có liên quan chứ sao không. Độc Cô Trí toàn thân bất động nằm liệt trên cỗ xe bốn bánh cả ngày lẫn đêm. Lão ta chuyên dùng trí óc, và bình sinh thường tự phụ tri kế đứng đầu thiên hạ, nhưng một khi tâm cơ của lão ta đã bị người khác đoán rõ, thử hỏi như thế lão ta có tức không?

Mao Linh Hòa gật đầu:

- Phải! Nếu đổi lại địa vị Linh mỗ, Linh mỗ cũng tức.

Bành Ngũ Tiên Sinh thở dài:

- Tình dục của con người, sắc dục làm hại xương cốt, tức giận làm tổn thương ngũ tạng.

Nhất là một kẻ lòng dạ hẹp hòi như Độc Cô Trí, quanh năm chỉ nằm liệt một chỗ, sinh thú đã mất hết, lại càng khó mà dẫn cơn phần nộ khi bị kẻ khác châm chọc đả kích cay nghiệt.

Đông Môn Liễu bắt đầu lĩnh hội, lão chợt kêu lên thất thanh:

- Bành huynh! Bành huynh định nói. Bành Ngũ Tiên Sinh gật đầu, chậm rãi đáp:

- Lão phu cho rằng Độc Cô lão ma hiện đã bị tức mà chết rồi.

Mao Linh Hòa lắc đầu, la lớn:

- Láo! Láo! Hoang đường không chịu nổi.

Bành Ngũ Tiên Sinh bằng giọng lạnh lùng, nói mau:

- Ta nói thật! Chắc chắn Độc Cô Trí đã chết! Cũng không phải hoang đường vì ta tin tưởng ta đoán không sai.

Mao Linh Hòa chỉ vào phía trong rèm, to tiếng quát hỏi:

- Ông tự tin cái quái gì, rõ ràng Độc Cô bang chủ đang ngồi chễm chệ trên cỗ xe bốn bánh trong Bạch Hổ Điện Đường kia kia!

Bành Ngũ Tiên Sinh cười lạt:

- Phải! Đúng là lão ta hiện đang ngồi sờ sờ ra đó chứ sao. Vừa rồi lão ta còn ngồi xe xuất hiện trên đỉnh núi, trước khi bọn ta tới đây phó hội nữa kia.

Mao Linh Hòa vụt hỏi:

- Thế sao ông dám bảo rằng Độc Cô bang chủ đã tức mà chết rồi?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Đúng! Ta bảo hẳn chết vì Độc Cô Trí đang ở trước mặt chúng ta chỉ là một Độc Cô Trí giả, còn Độc Cô Trí thật thì hiện giờ hồn du địa phủ rồi! Hừ, trong “Thiên Huyền Cốc” có rất nhiều nhân tài thông thạo thuật hóa trang, bộ Mao Linh Hòa người quên rồi sao cái vụ đầu lâu của Bành mỗ hôm trước đã hai lần bị bỏ vào lồng chưng, thay thế món nhắm đó, không là một chứng cứ rõ ràng sao?

Đông Môn Liễu cũng không tin lời Bành Ngũ Tiên Sinh, vội cau mày hỏi:

- Bành huynh, nếu quả đúng như lời Bành huynh đã đoán thì Độc Cô trí còn bức chư vị đến trước đây mấy hôm để phó hội là sao?

Bành Ngũ Tiên Sinh mỉm cười nói:

- Đông Môn huynh có hiểu rõ nghĩa câu “Sinh vi điều hùng, tử vi điều quý” không?

Đông Môn Liễu gật đầu đáp:

- Hiểu thì nhiều nhưng câu ấy có gì liên quan với tình trạng hiện giờ?

Bành Ngũ Tiên Sinh thở dài hỏi:

- Cổ đại đế vương, sau khi đã lên ngôi hoàng đế, có phải thường xem những hân thể bảo vật với những cung tần mỹ nữ đáng yêu của mình là những vật sau này sẽ được tuần táng theo mình không?

Đông Môn Liễu vừa định gật đầu. Mao Linh Hòa bỗng kêu “á” một tiếng chụp hỏi:

- Có phải Bành bảo chủ muốn nói Độc Cô bang chủ định xem bọn mình là những vật tuần táng của. Không để cho Mao Linh Hòa nói hết, Bành Ngũ Tiên Sinh vội cười lạt ngắt lời:

- Một khi lão ta đã tự xem mình như một võ lâm bá chủ thì tự nhiên lão ta phải xem đám cao thủ bọn mình là những vật tuần táng lý tưởng của lão chứ.

Nói đến đây, Bành Ngũ Tiên Sinh chỉ vào Túy Đầu Đà, Trác Dật Luân, và Tư Mã Hào rồi buồn rầu thở dài:

- Những người này không khác gì những hân thể chân bảo của lão ta đó.

Xong lão lại chỉ vào Vân Thiên Lý, Cao Tùng Tuyền, và Văn Tuyết Ngọc nói tiếp:

- Còn bọn Vân đường chủ không khác gì đám cung phi vệ thần của lão ma một thứ!

Đông Môn Liễu rung mình thất thanh hỏi:

- Theo như lời của Bành huynh, thì ở đây không phải là Bạch Hổ Điện Đường, là nơi dùng để luận võ tranh hùng mà là một ngôi mộ to tướng?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Đúng! Khi lão phu tới đây, lão phu đã hồ nghi địa thế đặc vị ở đây, rồi bây giờ lão phu lại càng tin chắc đây chỉ là một ngôi vĩ đại mà Độc Cô Trí đã phí tận tâm cơ tạo dựng từ lâu.

Hiện giờ chúng ta tuy chưa đến nỗi chết nhưng lối ra đã bị bế tắc, thì kể như chúng ta là những người bị chôn sống.

Vừa rồi Mao Linh Hòa chưa chịu tin, nhưng hiện giờ lão đã công nhận lời của Bành Ngũ Tiên Sinh phân tích rất có lý, nên lão vội hỏi:

- Bành bảo chủ có thể chứng minh sự thật trong vụ này không?

Bành Ngũ Tiên Sinh nói:

- Nếu như Mao ma quân muốn biết tốt hơn ma quân nên hỏi rõ người đã được Độc Cô lão ma ủy thác, trước khi lão ta tắt thở là biết liền.

Mao Linh Hòa hỏi:

- Ai là kẻ đã được Độc Cô bang chủ ủy thác trước giờ chết chứ?

Bành Ngũ Tiên Sinh chưa kịp trả lời, Hà Chương Thiên đang đứng phía sau rèm đã vội lên tiếng:

- Đường nhiên là ta! Còn ai vào đây nữa?

Hà Chương Thiên vừa dứt lời, tấm rèm đang ngăn cách Bạch Hổ Điện Đường bỗng tự động từ từ kéo lên cao.

Cảnh tượng phía sau rèm vẫn y nguyên như cũ và Độc Cô Trí vẫn còn ngồi yên trên cỗ xe bốn bánh bên cạnh tám nàng cung trang mỹ nữ vẫn đang đứng hầu.

Mao Linh Hòa thấy thế, vội nhướng mày hỏi:

- Hà đường chủ đã tự mệnh là “thác cô đại thần” của Độc Cô bang chủ vậy hãy cho biết những lời xét đoán của Bành bảo chủ có đúng không?

Hà Chương Thiên nhìn Bành Ngũ Tiên Sinh với vẻ mặt đầy khâm phục, gật đầu cười đáp:

- Quả Bành đại hiệp nói không sai chút nào cả! Tâm tư của Bành đại hiệp hết sức sáng suốt, trí óc linh mẫn. Nhưng rất tiếc là hiện giờ khi đã vào tới trong này rồi, một kẻ tài hoa khoáng thế cũng phải biến thành một phế vật đáng thương, và không khác gì một kẻ sắp bị chôn vùi dưới mộ huyết.

Đông Môn Liễu chợt hỏi:

- Thi hài của Độc Cô Trí bây giờ ở đâu?

Hà Chương Thiên cười khẩy, đáp:

- Được rồi, ta sẽ cho phép các ông chiêm ngưỡng thi thể của Độc Cô bang chủ.

Dứt lời, Hà Chương Thiên khẽ giậm gót, bỗng có tiếng lách cách vang lên. Sau đó tại phía tả Bạch Hổ Điện Đường đột nhiên để lộ ra một tấm vách bằng thủy tinh.

Sau tấm vách tường thủy tinh là một cung thất hoa lệ không thua gì chỗ ở của một bậc đế vương và thi thể của Độc Cô Trí đang nằm trên chiếc long sàng.

Độc Cô Trí hiện đã chết, nhưng độc kế của lão thì vẫn còn tồn tại trong “Lục Tàn Bang”.

Đông Môn Liễu không giấu được vẻ ngạc nhiên xúc động, lão bật hỏi Hà Chương Thiên:

- Hà đường chủ, việc này thật quái lạ. Độc Cô Trí là kẻ hay đa nghi, đối với ai hấn ta cũng không dám tin nhưng tại sao hấn lại dám tin một mình Hà đường chủ?

Hà Chương Thiên cao hứng, vụt cười lên ha hả. Kế đó y vừa định trả lời, chợt Bành Ngũ Tiên Sinh cất tiếng nói trước:

- Chuyện đó có gì khó hiểu đâu Đông Môn cung phụng. Độc Cô Trí đã hết cách an bài mọi sự sau khi nhắm mắt, tất nhiên lão ta phải tìm sẵn một kẻ tâm phúc để hoàn thành hộ tâm nguyện của lão ta chứ.

Thấy Đông Môn Liễu gật đầu, Bành Ngũ Tiên Sinh lại nói tiếp:

- Lão phu cũng chắc chắn trước khi nhắm mắt, Độc Cô Trí đã bằng lòng trọng thưởng cho vị cô thác đại thần của lão ta nữa kia. Có đúng như thế không Hà đường chủ?

Hà Chương Thiên ngạo nghễ cười nói:

- Bành Ngũ Tiên Sinh thông minh thật. Vậy luôn tiện tiên sinh hãy đoán giùm luôn những trọng lợi mà Độc Cô bang chủ trước khi chết đã hứa hẹn với Hà mỗ đi!

La Đại Cường bỗng cười lạt ngắt lời:

- Khỏi cần Bành lão huynh đoán ta cũng thừa hiểu là nhất định ngươi sẽ được thừa kế lão ta những kết tinh tâm huyết của lão như “Thiên Huyền”, “Thiên Kỳ” lưỡng cốc.

Hà Chưởng Thiên cười ha hả:

- Bọn ngươi đều thông minh cả, nhưng rất tiếc các ngươi vẫn không sao bằng trí kế của Độc Cô bang chủ. Nói đến đây, Hà Chưởng Thiên nhìn kẻ bù nhìn đang hóa trang thành Độc Cô Trí ngồi trên xe, quát bảo:

- Tổng Minh Khuê, sao ngươi không đứng dậy, nhường chỗ cho ta ngồi?

Tổng Minh Khuê nghe nói vội vàng đứng dậy, Hà Chưởng Thiên lại quát:

- Ta không thích ngồi trên cỗ xe bốn bánh này, ngươi hãy đem chiếc long kỷ ra đây cho ta!

Tổng Minh Khuê dạ to một tiếng, lập tức đẩy ra một chiếc long kỷ. Hà Chưởng Thiên ngắt ngừng bước tới ngồi lên bảo tọa.

Trông thấy bộ gió nghênh ngang tự đắc khó thương của Hà Chưởng Thiên, Mao Linh Hòa chưởng mắt quát lớn:

- Hà Chưởng Thiên. Nhưng Mao Linh Hòa vừa mới nói thế, Hà Chưởng Thiên liền nổi giận quát lại:

- Mao Linh Hòa, bộ ngươi muốn chết sớm sao? Ngươi nên hiểu rằng ngươi chỉ là tên cung phụng của Độc Cô bang chủ, chứ đâu phải cung phụng của ta. Bây giờ ta cấm ngươi không được kêu ta là Hà Chưởng Thiên nữa, cũng không được kêu ta là Hà đường chủ nữa, ngươi phải kêu ta là Hà bang chủ.

Mao Linh Hòa hầm hầm tức giận, to tiếng quát:

- Ngươi là hạng gì dám bảo ta kêu ngươi là bang chủ?

Mao Linh Hòa vừa quát hỏi vừa lắc đầu, bộ tóc màu lục của lão bỗng dưng đứt hết và biến thành một đám lục sắc trâm quang, bay thẳng về phía Hà Chưởng Thiên.

Tuy đã biết trước môn “Tu La Lục Phát” của họ Mao có một uy lực cực kỳ lợi hại nhưng Hà Chưởng Thiên vẫn thần nhiên coi không ra gì, hần cười lạt nói:

- Mao Linh Hòa, “Tu La Lục Phát” của ngươi bình nhật còn có thể dọa唬 nổi ta, nhưng hôm nay đã mất hết hiệu lực rồi, ngươi đừng thi triển làm gì chỉ khiến ngươi chết nhanh hơn mà thôi.

Hà Chưởng Thiên vừa nói chân vừa khê đập vào cái nút bấm ở dưới trường án một cái.

Lập tức trên nóc Bạch Hổ Điện rơi xuống một tấm rèm bằng thủy tinh vừa vụn vỡ ngay lấy chiếc trường án trước mặt Hà Chưởng Thiên và trăm ngàn mũi lục sắc kim trâm bị chặn đứng ngay trước tấm rèm bằng thủy tinh ấy, rơi hết xuống mặt đất.

Tiếp theo Hà Chưởng Thiên lại khê giậm chân cái nữa. Một tiếng kêu “tung” bỗng nổi lên.

Đó là tiếng trống thối hồn uy lực vô luân!

Tuy Mao Linh Hòa mặc dù vẫn vận hành công sẵn và cảm thấy trong người không có chút dị trạng nhưng sau khi lão vừa nghe xong tiếng trống thứ độc trùng đang tiềm tàng trong người lão lập tức nổi dậy công phá mãnh liệt.

Đông Môn Liễu chợt trông Mao Linh Hòa rống to một tiếng thê thảm ngã quay ra mặt đất, hai tay cào cào lấy ngực và bụng, biết Mao Linh Hòa đã sắp chết tới nơi lão vội búng một luồng chỉ lực kết liễu giùm tính mạng cho Lục Phát Ma Quân Mao Linh Hòa.

Hà Chưởng Thiên cười gằn kêu to:

- Đông Môn Liễu ngươi bắt tất phải nhân từ làm gì, lát nữa sẽ đến lượt ngươi phải làm oan hồn oán quỷ rồi đó.

Đông Môn Liễu cười lạt một tiếng:

- Hà Chưởng Thiên, ngươi chớ có diệu võ dương oai, ta đâu cần chờ ngươi động thủ giết chết ta.

Vừa dứt lời, Đông Môn Liễu giơ chỉ ngay vào giữa ngực lão.

Những lão vừa mới giơ tay, một luồng kinh phong vèo bay tới, điểm trúng vào cổ tay lão, khiến cánh tay lão tê liệt không sao nhấc lên nổi.

Đông Môn Liễu ngoảnh đầu nhìn lại và nhận ra kẻ vừa điểm trúng mạch mình chính là Kim Tiên Túy Ông La Đại Cuồng, lão liền cười lạt hỏi:

- La lão nhi, tại sao ngươi lại ngăn cản ta tự vẫn? Ta không may đã bị lọt vào tay Độc Cô Trí, và sắp sửa biến thành kẻ bồi táng của hắn ta, tốt hơn ngươi nên để ta được chết một cách thống khoái.

Hà Chưởng Thiên ngồi chễm chệ ở phía sau tấm màn bằng thủy tinh, nghe nói, cất tiếng cười vang lên:

- Đông Môn Liễu là kẻ phi thường, đáng mặt là kẻ tuấn kiệt, tốt hơn nên để lão ta được chết một cách thống khoái. Hà mỗ không nỡ hạ độc thủ lão ta đâu.

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu cười nói:

- Hà Chưởng Thiên, ngươi có bản lĩnh gì cứ việc đem hết ra đây. Con kiến còn muốn sống, huống chi là con người. Tuy bọn này tuổi tác cũng không ít, nhưng vẫn còn muốn sống thêm năm mươi năm nữa.

Hà Chưởng Thiên ngạc nhiên:

- Sao? Ngươi không muốn chết sao? Bộ ngươi không thấy những kẻ đã bị chết trước ngươi sao?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Chưa chắc!

Hà Chưởng Thiên không hiểu hỏi:

- Tại sao thế?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Họa đem phước thiện, thiên cổ nhất lệ, thí dụ như tiếng trống truy hồn của Độc Cô Trí coi có thể sát hại được những kẻ gian tà như bọn ngươi, còn đối với “Chỉ Phát Vũ Sĩ” Đông Môn Liễu chưa chắc sẽ hiệu nghiệm.

Hà Chưởng Thiên cười lạt:

- Tại sao lại không hiệu nghiệm? Đông Môn Liễu cũng như mọi người, đã bị trúng phải môn “Kim Thú Trùng Độc” của Độc Cô Trí, tiền nhiệm bang chủ của bốn bang rồi kia mà.

Bành Ngũ Tiên Sinh mắt xạ thần quang, cười đáp:

- Tuy tất cả đều bị trúng độc một lượt, nhưng trong đấy có điểm khác nhau. Bọn “Hải Ngoại Tam Ma” là những hung tà, tội đáng muốn chết, còn Đông Môn Vũ Sĩ vì tiền đồ của ái nữ, cam lòng xả thân tự dâng mình vào miệng cọp, lão tất nhiên sẽ được đẳng tối cao phù hộ không bao giờ chết cả.

Hà Chưởng Thiên cười khanh khách:

- Bộ ngươi đang nằm mê đó sao, làm gì có hai chữ “phù hộ”? Ta không đời nào tin trong đẳng tối cao có sự linh ứng ban xuống cho loài người.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười ha hả:

- Nếu không chịu tin, ngươi hãy thử xem!

Nói đến đây, Bành Ngũ Tiên Sinh bỗng nhìn Đông Môn Liễu, cười nói:

- Đông Môn huynh hãy trấn định tâm thần, tiểu đệ xin bảo đảm hôm nay Đông Môn huynh không hề hấn gì cả.

Đã sớm xem sự sống chết như chơi, nên Đông Môn Liễu nghe nói liền gật đầu ung dung mỉm cười.

Khi ấy, Hà Chưởng Thiên không phục lời nói của La Đại Cuồng, nên y vội khẽ đạp chân vào cái nút bấm một cái, tiếng trống truy hồn lại bắt đầu trở lên một tiếng “tung”.

Nhưng kỳ lạ thay, Đông Môn Liễu chỉ trừ mặt hơi biến sắc, ngoài ra lão không có dị trạng gì cả.

Bành Ngũ Tiên Sinh thích trí, nhìn Hà Chương Thiên đang ngồi sau tấm rèm bằng thủy tinh, cất tiếng hỏi to:

- Hà Chương Thiên, sự xét đoán của ta ra sao? Tiếng trống truy hồn của nhà ngươi có còn hiệu nghiệm đối với Đông Môn Liễu nữa không?

Hà Chương Thiên vẫn chưa chịu phục, lại phát thêm hai tiếng truy hồn nghe “tung tung”!

Đông Môn Liễu vẫn thân nhàn khí định, ngồi vững như núi Thái Sơn, lần này mặt lão không hề biến sắc.

Bành Ngũ Tiên Sinh thở dài:

- Hà Chương Thiên, ngươi còn nhớ lời cảm khái vừa rồi của Lục Phát Ma Quân Mao Linh Hòa không? Phi điều chưa hết, cung tốt đã bị cất đi, thổ rùng còn đó, nhưng chó săn đã bị làm thịt. Độc Cô Trí nay đã chết rồi, tại sao ngươi vẫn cam tâm làm cung và chó săn cho kẻ khác?

Hà Chương Thiên quát to:

- Ngươi biết gì? Bây giờ ta đâu còn làm việc cho Độc Cô Trí nữa, ta chỉ làm việc cho ta, bởi ta đã là bang chủ, chủ của Lục Tàn Bang rồi kia mà.

Chợt Bành Ngũ Tiên Sinh đưa mắt nhìn Hà Chương Thiên rồi lắc đầu đầy ý thương hại, cất tiếng thở dài.

Hà Chương Thiên cười lạt hỏi:

- Tại sao ngươi lắc đầu thở dài như thế?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Ta rất tiếc cho ngươi cũng là một nhân vật hữu danh trong “Vũ Trụ Lục Tàn”, ngươi rất chịu khó phấn đấu, với thân hình tàn tật, ngươi đã luyện thành tuyệt nghệ, vang danh thiên hạ, nhưng một khi ngươi đã bị u mê bởi hai chữ danh lợi, khiến ngươi trở thành ngư si hơn heo chó.

Hà Chương Thiên giận sôi sùng sục:

- Bành lão ngũ không được nói bậy, ta hỏi ngươi ta ngu xuẩn ở điểm nào mới được!

Bành Ngũ Tiên Sinh thở dài:

- Tại ngươi không nghĩ xa một chút. Một kẻ điên khùng cái thế, có một tâm địa hẹp hòi như Độc Cô Trí, ngay cả khi chết rồi mà lão ta còn muốn kéo theo một đám người chết chung với lão, đời nào lão ta có thể để cho kẻ khác tọa hưởng kỳ thành cơ nghiệp vĩ đại và chức bang chủ Lục Tàn Bang của lão ta.

Nghe xong mấy lời của Bành Ngũ Tiên Sinh, Hà Chương Thiên nín lặng ngẫm nghĩ giây lát xong cười ngất rồi nói:

- Lời của Bành đại hiệp tuy cũng hơi có lý, nhưng có chứng cứ gì để chứng minh sự thật không? Độc Cô Trí là một kẻ cô độc, không con không cháu, nếu lão ta không để lại cơ nghiệp vĩ đại này cho ta còn để cho ai?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Sự tính của ngươi hoàn toàn sai bét! Độc Cô Trí nếu có con, lão ta sẽ truyền lại cho con, không con thì truyền lại cho cháu và một khi lão ta không con không cháu, lão ta không đời nào đem cơ nghiệp mồ hôi nước mắt của mình truyền lại cho người đứng không máu mủ ruột thịt.

Hà Chương Thiên hỏi:

- Nếu lão ta không truyền cho người đứng lão ta sẽ xử trí bằng cách nào?

Đôi mắt của Bành Ngũ tỏa ra hai luồng nhân quang linh mãnh vội đáp:

- Căn cứ theo tâm tính và độ lượng của Độc Cô Trí, ta dám quả quyết rằng lão ta sẽ tự phá hủy cơ nghiệp vĩ đại của lão ta sau khi chết rồi!

Hà Chương Thiên bất ngờ nghe nói thế thì sợ hãi xanh mặt:

- Bành đại hiệp quả quyết rằng lão ta. có...

Hà Chương Thiên chưa nói hết lời, đột nhiên có nhiều tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất vang lên khiến tòa Bạch Hổ Điện Đường lung lay muốn sụp đổ.

Hà Chương Thiên biến sắc, Bành Ngũ Tiên Sinh đã vội khoát tay cười bảo:

- Người khỏi cần hoảng sợ, sự tính toán của Độc Cô Trí đầu phải tầm thường là việc con nít. Bạch Hổ Điện Đường là nơi an giấc vạn thế thiên thu của lão ta lẽ nào có thể bị phá hủy nổi. Trong này nhất định kiên cố dị thường, không hề gì cả nhưng “Thiên Huyền” “Thiên Kỳ” lưỡng cốc với tất cả những cơ quan máy móc dinh cơ tráng lệ sợ mới biến thành tro tàn cả.

Khi ấy những tiếng rung chuyển ầm ầm vẫn chưa ngớt. Hà Chương Thiên tức giận càn hông, máu sôi sùng sục, buột miệng chửi lớn:

- Độc Cô lão tặc. Bành Ngũ Tiên Sinh bỗng cười nói:

- Đúng rồi, người muốn chửi lão ta, nên rửa mau mau cho sướng miệng đi nếu không lát nữa sợ người muốn rửa cũng không mở mồm rửa được nữa đấy.

Hà Chương Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Bành lão ông nói sao? Hà Chương Thiên này chỉ bị tàn khuyết hai tay mà thôi, miệng lưỡi của ta vẫn còn y nguyên cơ mà?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười giọng châm biếm:

- Theo ta nghĩ Độc Cô Trí không đời nào tha riêng một mình người, nhất định là người cũng đã bị trúng độc của lão ta rồi!

Hà Chương Thiên lắc đầu:

- Phen này ông đã đoán lầm rồi, trước và sau ta vẫn được sự ủy thác của Độc Cô Trí, ta đã xem xét cẩn thận trong người ta rồi, ta chưa hề bị trúng độc nào cả.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Nhất định là như thế rồi, nếu như người biết trước được người bị trúng độc, đời nào người chịu tận tụy sống chết giúp ích cho lão ta?

Hà Chương Thiên la lên:

- Thế tại sao vừa rồi ông bảo ta đã bị trúng độc?

Bành Ngũ Tiên Sinh nhếch miệng cười:

- Ta nghĩ rằng Độc Cô Trí thông minh tuyệt đỉnh, cơ trí thâm trầm, lão ta không đời nào hạ độc người trước khi lão ta còn sống, lão ta phải chờ sau khi chết rồi mới hạ độc người.

Lão ta không đời nào hạ độc người giữa khi đang đề cao cảnh giác, lão ta đã hạ độc người giữa lúc người đang đắc trí tự mãn, quên hẳn đề phòng, mới hạ thủ một cách dễ dàng.

Hà Chương Thiên khê quát:

- Người chỉ được nói bấy thôi!

Bành Ngũ Tiên Sinh cười:

- Ta nói đúng đấy! Sau khi suy nghĩ một cách kỹ càng, ta còn đoán biết được Độc Cô Trí đã hạ độc người ở nơi nào nữa kia!

Hà Chương Thiên không tin:

- Người thử nói rõ cho ta nghe.

Bành Ngũ Tiên Sinh nói lớn:

- Độc Cô Trí đã hạ độc người khi người quát bảo cái tên Độc Cô Trí giả để người ngồi làm bang chủ ngay trên chiếc long kỷ. Ngoài ra những cái nút bấm người đã đập qua cũng đều có bôi sẵn thuốc độc.

Nghe Bành Ngũ Tiên Sinh trả lời một cách hợp tình hợp lý Hà Chương Thiên mới biến sắc hải kinh lật đặt hành công xem xét tình hình thể nội ra sao.

Không ngờ vừa mới xem xét thử Hà Chương Thiên đã phát giác ra mình quả nhiên đã trúng phải kỳ độc khác người, không sống quá khoảng thời gian uống xong ly trà nóng.

Xét đoán nét mặt thay đổi bất ngờ của Hà Chương Thiên, Đông Môn Liễu mới biết rõ sự xét đoán của Bành Ngũ Tiên Sinh là trúng, trong lòng hết sức bái phục, cất tiếng khen ngợi:

- Bành Ngũ huynh quả thật thần cơ diệu toán, Đông Môn Liễu này bái phục tài trí của Bành lão huynh rồi đây!

Bành Ngũ Tiên Sinh cười nói:

- Đông Môn huynh hãy thông thả một chút, tôi còn hai điều này muốn nói ra.

Đông Môn Liễu hỏi:

- Bành Ngũ huynh còn điều gì nữa?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Đông Môn huynh có cảm thấy sự việc hôm nay hình như còn có người nữa đang bí mật đang rình rập tại đây không?

Đông Môn Liễu cau mày đáp:

- Lúc đầu tôi cũng đã từng nghĩ như thế, nhưng về sau lại cho rằng không đúng.

Bành Ngũ Tiên Sinh ngạc nhiên hỏi:

- Có gì không đúng?

Đông Môn Liễu đáp:

- Nếu như còn có người khác, người ấy nhất định phải đứng về phía Bành Ngũ huynh mới phải, nếu thế thì tại sao Thiên Sơn Sư, Trác lão đệ cùng với Tư Mã lão đệ lại có thể bị chết thảm thiết như vậy?

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu cười nói:

- Người đã chết rồi, chúng ta không nên nhắc tới họ làm gì nữa. Bây giờ hãy nói tới Đông Môn huynh hay hơn!

Đông Môn Liễu ngạc nhiên:

- Nói Đông Môn Liễu này?

Ngay khi đó Hà Chương Thiên đang ngồi trên long kỷ mặt mày bắt đầu xám xanh, toàn thân run rẩy. Đông Môn Liễu liếc nhìn Hà Chương Thiên xong tiếp tục hỏi Bành Ngũ Tiên Sinh một cách thần nhiên:

- Bành Ngũ huynh định nói gì về tôi?

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Cao Tùng Tuyền, Mao Linh Hòa, Văn Tuyết Ngọc, và Vân Thiên Lý đều vừa nghe thấy tiếng trống lập tức bị chết tươi ngay, không ai thoát khỏi, nhưng Đông Môn huynh vẫn không hề hấn gì là tại sao!

Đông Môn Liễu cười nhạt:

- Chính tôi cũng đang nghi ngờ tại sao Độc Cô Trí chỉ thương hại riêng có một mình tôi nữa đây.

Bành Ngũ Tiên Sinh lắc đầu mỉm cười:

- Độc Cô Trí là một nhân vật tàn nhẫn độc ác, chỉ xem cách lão ta đối phó với Hà Chương Thiên và Vân Thiên Lý, hai kẻ tay chân của lão, cũng thừa biết tâm địa của lão ra sao rồi. Lão ta làm gì có tình với nghĩa, đời nào lão ta lại tha chết cho Đông Môn huynh?

Đông Môn Liễu hoang mang cau mày suy nghĩ. Bành Ngũ Tiên Sinh nói tiếp:

- Độ kiếp tiêu tai phải nhờ tới lòng trời và sức người, thiếu một thứ cũng không xong.

Tiểu đệ cho rằng hôm nay Đông Môn huynh được tai qua nạn khỏi, tất phải có người bí mật giúp đỡ giải trừ hộ môn trùng độc đang tiềm tàng trong người lão huynh.

Đông Môn Liễu thở dài:

- Sự nhật xét của Bành Ngũ huynh tuy rất hợp lý, nhưng không hiểu vị ân nhân nào có đủ bản lãnh giải trừ nỗi thứ trùng độc của Độc Cô Trí đang tiềm tàng trong người tôi?

Bành Ngũ Tiên Sinh hỏi:

- Ngoài Độc Cô Trí ra còn ai có thể giải trừ nỗi môn trùng độc độc môn của lão ta?

Đông Môn Liễu nghe nói lại càng hoang mang khó hiểu. Thứ nhất, vì Độc Cô Trí đã chết rồi. Thứ hai, căn cứ theo sự suy luận của Bành Ngũ Tiên Sinh, Độc Cô Trí không bao giờ thương hại kẻ khác nếu quả thật chính Độc Cô Trí đã giải độc trùng giùm thì chuyện thật vô cùng mâu thuẫn.

Trông thấy vẻ mặt ngơ ngác của Đông Môn Liễu, Bành Ngũ Tiên Sinh lại mỉm cười nói tiếp:

- Dương thế vô lâm, y đạo giỏi nhất không ngoài “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp lão huynh.

Diệp lão huynh đã từng ở trong Thiên Huyền Cốc chữa bệnh cho Độc Cô Trí khá lâu, nếu như Diệp lão huynh mà có thâm ý, tìm cách thám dò tính chất môn kỳ độc của Độc Cô Trí, chịu khó bào chế ra thứ thuốc giải độc, cũng không thể không được.

La Đại Cuồng bỗng mỉm cười nói xen vào:

- Bành Ngũ huynh suy nghĩ rất đúng, Diệp lão huynh rất có thể làm được như thế, nhưng Bạch Hổ Điện Đường được kiến tạo dưới lòng núi, người ngoài đâu dễ gì lọt vào trong này được. Không lẽ. Nói đến đây cả ba đều chợt tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn cả vào Độc Cô Trí giả đang đứng bên cạnh Hà Chương Thiên.

Tổng Minh Khuê, kẻ đã hóa trang thành Độc Cô Trí giả bỗng dưng giơ tay lên mặt gỡ hết những vật hóa trang, đồng thời ha hả cười lớn:

- Bành Ngũ huynh suy đoán tài tình lắm, đừng nói chi Độc Cô Trí đã bị huynh chọc chết, ngay đến tiểu đệ đây thiếu chút nữa cũng bị Bành huynh dọa chết rồi.

Nói xong, Tổng Minh Khuê đã biến thành “Nhất Thiếp Thần Y” Diệp Thiên Sĩ.

La Đại Cuồng cười xòa:

- Diệp huynh không tới “Đông Hải Quang Hoa Đảo” sao?

Diệp Thiên Sĩ lắc đầu:

- Tiêu diệt Lục Tàn Bang chỉ là việc nhỏ, cần gì phải làm kinh động tới Quang Hoa Đảo Chủ? Tiểu đệ bất quá đã bày vẽ ra vụ này để đánh lừa đối phương, thừa cơ tiềm phục xung quanh Thiên Huyền Cốc để phối luyện môn thuốc đặc biệt giải trừ môn trùng độc của Độc Cô Trí.

Bành Ngũ Tiên Sinh cười đáp:

- Diệp huynh đã chế luyện được môn thuốc giải thuốc độc của Độc Cô Trí, lại còn có thể bí mật tiêu giải giùm kỳ độc cho Đông Môn huynh, tất nhiên Diệp huynh cũng đã nghĩ tới tình thế hôm nay không lẽ Diệp huynh nở khoanh tay đứng nhìn Túy đại sư, Trác Dật Luân cùng với Tư Mã Hào bị chết một cách oan uổng như thế này sao?

Diệp Thiên Sĩ cười ha hả, nói:

- Bành Ngũ huynh cứ yên tâm, không việc gì phải lo ngại cả!

Nói đến đây, Diệp Thiên Sĩ bỗng khê giơ tay, trong tay áo lão lập tức bay ra ba ngân quang sáng lòa xạ thẳng về phía Túy Đầu Đà, Trắc Dật Luân, và Tư Mã Hào.

Lập tức ba cái xác chết không khác gì ngủ mới tỉnh, đều ngồi nhồm cả dậy.

Bành Ngũ Tiên Sinh vui mừng hỏi Diệp Thiên Sĩ:

- Người xưa có câu một tấm ván không đóng nổi chiếc thuyền, thế không hiểu vị đồng bọn của Diệp huynh là ai?

Diệp Thiên Sĩ nheo mắt cười nói:

- Sao Bành Ngũ huynh không trở tài thần thông đoán luôn thử xem?

Bành Ngũ Tiên Sinh đáp:

- Kể ra cũng không lấy gì làm khó, đồng bọn của Diệp huynh không ai ngoài Bàn Nhược Am Chủ, Hạ Hầu Quyên, La Hương Vân, Đông Môn Phương ba vị cô nương.

- Bành Ngũ huynh tài quá đi mất. Bái phục, bái phục!

Bành Ngũ Tiên Sinh trông thấy ái đồ và lão hữu của mình đều vô sự, mục đích giáng ma vệ đạo đã hoàn thành, trong lòng vô cùng cao hứng tiếp tục cười nói:

- Lão phu không những đã đoán đúng mà biết được bọn Hạ Hầu Quyên ba vị cô nương hiện đang đứng trong đám tám nàng cung nữ nữa kia. Chỉ kẹt cái là không biết Bàn Nhược Am Chủ hiện đang ở đâu thôi.

Diệp Thiên Sĩ khê khoát tay ra hiệu, Hạ Hầu Quyên, Đông Môn Phương, La Hương Vân đều tháo bỏ vật hóa trang bước ra yết kiến các vị sư tôn.

Diệp Thiên Sĩ cười nói:

- Quả thật hết sức may mắn, động huyết bí mật của Bàn Nhược Am Chủ định dùng làm nơi bế quan luyện công đúng là chỗ luyện thuốc của lão phu. Sau khi đôi bên gặp nhau, bàn tính với nhau xong và từ trên cao ngó xuống, bọn này đã phát hiện được hai việc lạ.

Bành Ngũ Tiên Sinh vội đón lời hỏi:

- Trong hai việc ấy nhất định có vụ phát hiện Thiên Huyền Cốc có biến cố bất ngờ?

Diệp Thiên Sĩ gật đầu:

- Đúng, còn việc thứ hai trông thấy tung tích của ba vị hiền đệ nữ!

Trắc Dật Luân chợt hỏi Hạ Hầu Quyên:

- Quyên muội, Quyên muội với Đông Môn cô nương và La cô nương đã định đi đặt một thứ vô khí bí mật cơ mà?

Hạ Hầu Quyên nhớn miệng cười đáp:

- Vâng! Bọn này đi đặt một cái trống lớn, chuẩn bị khi hai bên đối trận, vạn nhất bên mình lâm nguy sẽ lập tức khua trống lên khiến độc lực trong người Hải Ngoại Tam Ma bộc phát, để bọn mình được thắng trận một cách dễ dàng.

Bành Ngũ Tiên Sinh gật đầu ra điều khen ngợi câu trả lời của Hạ Hầu Quyên, đồng thời mỉm cười nhìn Diệp Thiên Sĩ:

- Thỉnh Diệp huynh hãy kể tiếp!

Diệp Thiên Sĩ liền nói:

- Sau khi phát hiện hai việc trên, bọn này liền chia nhau hành sự. Tiểu đệ vì đã ở lâu trong Thiên Huyền Cốc, thông thuộc hết các đường lối, nên lãnh nhiệm vụ xuống dưới cốc thám thính và biết rõ được Độc Cô Trí đã bị Bành Ngũ huynh chọc tức mạng vong, nhưng trước khi tắt thở, lão ta còn bày sẵn kế độc định chôn sống hết tất cả quần hào bất luận chính tà làm vật tuân táng cho lão.

Quần hiệp nghe nói đều rùng mình kinh sợ mặc dù là chuyện đã qua.

Diệp Thiên Sĩ lại mỉm cười nói tiếp:

- Còn Bàn Nhược Am Chủ kêu ba vị hiền đệ nữ tìm cách hóa trang lẫn lộn vào Bạch Hổ Điện Đường, giữ lại một nửa và phá hoại một nửa kế độc của Độc Cô Trí đã bày sẵn.

Đông Môn Liễu chợt thở dài lên tiếng:

- Độc Cô Trí quả thật độc ác, bây giờ sức nhớ tới chuyện đã qua bị hấn lợi dụng trùng độc để sai khiến bọn này thật không khác gì một cơn ác mộng.

Đông Môn Phương bây giờ mới vội chạy đến ôm chầm lấy cha an ủi.

Diệp Thiên Sĩ cười nói:

- Độc Cô Trí tuy tội ác nan dung, nhưng lão ta cũng cố to. Chính nhờ tay lão ta mới khiến Lục Tàn Bang phúc chốc biến thành tro bụi khỏi tiêu mây tán. Toàn thể bọn Hải Ngoại Tam Ma cũng bị chung một kiếp số. Bọn Trác Dật Luân, Hạ Hầu Quyên ba cặp anh hùng nhi nữ giờ nghiệp đã đạt thành, từ nay trở đi, trong võ lâm chính nghĩa đại thịnh, hung tà biệt tích may ra có thể thanh bình được một thời gian lâu dài.

Bành Ngũ Tiên Sinh hỏi:

- Diệp huynh nói cả nửa ngày vẫn chưa cho tiểu đệ biết rõ Phật tung của Bàn Nhược Am Chủ hiện giờ ở đâu?

Diệp Thiên Sĩ mỉm cười:

- Am Chủ vì lo sợ nơi cửa ra duy nhất của Bạch Hổ Điện Đường nhờ xảy ra biến động bất ngờ toàn thể bọn mình sẽ bị chôn sống tại đây nên người hiện đang cẩn thận phòng vệ. Diệp Thiên Sĩ chưa nói hết lời đột nhiên giọng nói của Bàn Nhược Am Chủ từ ngoài truyền vào một cách hấp tấp:

- Diệp thí chủ, bản ni vừa phát hiện Độc Cô Trí còn bố trí thêm một sát thủ sau cùng không ai ngờ tới. Chư vị hãy mau mau thoái lui nếu không sẽ không còn kịp nữa đấy!

Diệp Thiên Sĩ nghe nói vội vàng ẩn vào đầu nút bấm phía sau điện hiện ra một động huyệt sâu thăm thẳm và tối đen như mực.

Giữa khi quần hiệp vừa bước vào trong động, phía ngoài Bạch Hổ Điện Đường bỗng bắt đầu rung chuyển ầm ầm khiến tòa điện đường thỉnh thoảng động đậy.

Hai vị cao nhân công lực đứng đầu là La Đại Cuồng với Đông Môn Liễu, kẻ đi trước dẫn đường người đi sau đoạn hậu, bảo hộ đám quần hiệp. Tất cả đều thi triển khinh công, chạy bán sống bán chết ra ngoài động huyệt.

Bỗng nơi xuất khẩu sáng chói, vừa ngay tầm mắt họ, mấy tiếng nổ to như trời long núi lở vang lên, cát đá từ trên cao rơi xuống như mưa rào.

Mộ huyệt điện đường của Độc Cô Trí tuy chưa sập hết, nhưng đã bị chôn kín bởi những tảng đá to tướng. Cũng may chất nổ đã được chôn xung quanh điện đường, nên con đường hầm chỉ bị đổ sập có một góc, nên vẫn còn lối đi.

Quần hiệp tuy đã chạy thật nhanh, nhưng cũng không tránh khỏi những đám mưa đá từ trên cao trút xuống đầu họ.

May mắn họ đều là những cao thủ tuyệt vời cả nên tuy hết sức khó khăn họ vẫn chui được ra tới phía ngoài. Lúc đó phía ngoài còn có sự giúp tận lực của Hối Đại Sư, Bành Bạch Y, nên tất cả đều được thoát hiểm, bình yên ra khỏi cốc.

Diệp Thiên Sĩ thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Độc Cô Trí quả đáng sợ, bọn mình thật không khác gì mới từ trong mộ huyệt chui ra.

Trác Dật Luân mặt mày nhem nhuốc mỉm cười nói:

- Từ trong mộ huyết chui ra cũng được! Chúng ta cũng có chết qua một lần rồi vậy từ nay về sau nên quên mình đặng mà phù trợ chính nghĩa, tế thể cứu dân, sống cách xứng đáng với trời đất, đem lại thanh bình thịnh khí cho võ lâm giang hồ.

Trác Dật Luân nói xong quay nhìn Hạ Hầu Quyên mỉm cười.

Bào Hao Hồng Nhan bỗng then đỏ mặt trước ánh mắt tràn ngập yêu thương của Thánh Thủ Nhân Tâm.

Cô Gái Tuyết Sơn rồi sẽ ra sao?

Thưa rằng nàng sẽ theo chồng trên bước đường hành hiệp sau một lễ cưới huy hoàng.- - o O o - -

HẾT TRỌN BỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-tuyet-son>